

Giới thiệu Đế Chế Đại Việt

Nội dung trong câu chuyện này là sự tiếp nối bộ "Nhấn gĩa hệ thống". Truyện bắt đầu từ lúc sau khi Franz thống nhất được hai đại lục ở Từ Lam tinh thì cậu đã trở về Trái Đất.

Cũng chính ở nơi đây hắn lại có thể gặp được Lạc Long Quân, và tiếp tục đi tìm người để gánh trọng trách tìm con đường sống cho Hải Việt tộc.

Main được Lạc Long Quân trao cho một hệ thống như gần như AOE để xây dựng một vương quốc tại dị giới. Hãy xem cuộc hành trình đó như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đi thật xa để trở về

- Cuối cùng cũng đến nơi.

Một bóng người đứng trên mặt trăng nhìn về Trái Đất. Người này mặc áo bào tím, viền vàng, tóc cũng màu tím, đặc biệt là đôi luân hồi nhãn thâm thúy. Đây không phải ai khác mà chính là Lục Đạo thần của Từ Lam tinh cầu - Franz Bonaparte. Sau khi sống lại Franz đã thống lĩnh Bách tộc ở Lyon đại lục tấn công sang Devil đại lục và mang ánh sáng đến nơi đây, chấm dứt vạn năm hận thù giữa hai đại lục này. Tuy trở thành Thần nhưng Franz không tiếp tục ở lại vị diện, hắn chu du bốn bề vũ trụ, lúc này hắn chợt nảy ra ý định. Về nhà. Không biết trải qua bao lâu nhưng hắn đã đến được Trái Đất - quê hương của hắn, hành tinh xanh mang đến sự sống cho Thái Dương hệ.

Franz khẽ nhún người, thân hình liền bay về Trái Đất một cách chậm rãi, dù xung quanh Trái Đất có đến hàng vạn vệ tinh của các cường quốc nhưng không một vệ tinh nào có thể chụp đến hình ảnh của hắn. Franz đứng trên tầng bình lưu nhìn xuống, dưới chân hắn là mảnh đất hình chữ S thân thương. Đôi mắt tím hơi ướt át, một vị Thần nhưng lại tha hương đến lúc này mới trở về, mặc dù nơi đây không còn bất cứ người thân nào, không còn điều gì để hắnuyến tiếc nhưng trở về luôn có một cảm xúc khó tả.

Bỗng nhiên Franz nhủu mây lại, không gian bốn phía chợt rung động như viên đá ném vào hồ nước tĩnh lặng. Franz thấy rõ ràng bên dưới Vịnh Bắc Bộ, là Hạ Long, một con rồng trắng hướng hắn bay lên. Franz không phản ứng, mặc dù hắn biết Địa Cầu đã không còn Thượng Vị thần, nhưng Hạ Vị thần chắc chắn còn tồn tại, hắn bản thân là một Thượng Vị thần tiến vào một vị diện khác không bị để mất đến mới là lạ.

Rồng trắng bay đến trước mặt hắn liền ngưng tụ lại thành một thanh niên thân cao tám thước, tóc đen, mày rậm, lưng hổ vai gấu, thân trên để trần lộ ra nước da màu cổ đồng, cơ bắp cuộn cuộn, hai con rồng rồng cuộn theo từng thớ cơ bắp phát khí thế uy vũ.

“Ta là Lạc Long Quân, thủy tổ và cũng là thủ hộ thần của nước Việt, không biết ngài đến nơi đây có việc gì?” Thanh niên chấp tay hướng Franz nói.

Franz ngâm một tiếng, thì ra đây chính là Lạc Long Quân, không hổ là thủy tổ của con dân nước Việt. Một Hạ Vị thần lại dám đi chấp vấn một Thượng Vị thần như Franz. Phải biết rằng vừa mới đến Franz liền phát hiện ra vài cổ khí tức Hạ Vị thần ở phía Bắc, hắn chỉ liếc một cái mấy tên đó liền lặng im không dám thở một tiếng.

- Ta chỉ là trở về thăm cố hương thôi.

Franz nhẹ nhàng nói. Tuy đã từng là người Việt nhưng hắn đã hóa kiếp, rất lâu thời gian, huống chi hắn còn là một Thượng Vị thần, không cho phép hắn cúi đầu chào Lạc Long Quân.

- Xin thứ cho ta mạo muội nhưng từ ngài ta cảm thấy được một khí tức quen thuộc...

Lạc Long Quân nói liền bị Franz cắt ngang.

- Ta đã từng là con cháu Lạc Hồng.

Nói đến đây hắn liền không tiếp tục nói. Hắn biết Lạc Long Quân hiểu rõ. Lạc Long Quân cũng thờ phào một hơi. Tuy rằng Lạc Long Quân có can đảm can lại Franz nhưng Lạc Long Quân cũng biết mình đánh không lại người thanh niên đứng trước mặt này. Rất may người này không có ý xấu như những người phía Bắc kia. Phải biết mỗi quốc gia đều có tranh chấp, giữa các thủ hộ thần cũng không yên bình. Lạc Long Quân nói.

- Vậy để ta theo ngài đi thưởng thức cố hương.

Franz không cho ý kiến, cả hai người liền bay xuống mảnh đất Việt. Franz hóa thành hình tượng Lâm Quốc Trung của kiếp trước, Lạc Long Quân lại hóa thành một người thanh niên bình thường ít thu hút, ít ra Franz cho rằng là không đẹp trai bằng lúc trước.

Dạo một ngày Franz đã đi được một vòng tổ quốc, hắn thở dài đối với Lạc Long Quân nói.

- Đúng là không đâu có thể sánh được với đất nước ta. Nhưng không biết những cảnh đẹp này có thể tồn tại được bao lâu.

Nước Việt đang trong thời kỳ cao tốc phát triển. Thế nhưng vấn đề cũng chính từ đây mà ra. Văn hóa suy đồi, môi trường ô nhiễm, bên cạnh phương Bắc dòm ngó, hòa bình quá lâu làm cho người ta quên mất cái giá của chiến tranh là như thế nào. Lạc Long Quân trên về mặt hiện lên về do dự, cuối cùng quyết định nói.

- Xin ngài hãy giúp Hải Việt tộc tìm một con đường sống.

Franz ngạc nhiên hỏi.

- Hải Việt tộc?

Lạc Long Quân thờ dài bắt đầu kể. Thì ra hàng ngàn năm trước Lạc Long Quân và Âu Cơ sinh ra trăm trứng nở trăm con, nhưng sau chia lìa Âu Cơ dẫn năm mươi con lên vùng trung du sinh sống, sau lập ra Văn Lang mà Lạc Long Quân dẫn năm mươi con xuống biển lập trở thành Hải Việt tộc làm chủ cả biển Đông. Người Văn Lang thì giỏi làm nông mà Hải Việt tộc thì giỏi đánh trận. Trong quá khứ, không ít lần Hải Việt tộc đã cùng Văn Lang đoàn kết chống giặc. Như đời Hùng Vương thứ nhất, ba người trong số năm mươi người con đã trở về giúp Văn Lang đánh giặc Mũi Đò, sau được phong thành Đông Hải đại vương, Tây Hải đại vương và Bắc Nhạc đại vương. Hay đời vua Hùng thứ tám, hai vị thủy thần là Minh Công và Lan Nương cũng gắng sức cùng với Hùng Khoan Công đánh giặc phương Bắc... Theo lịch sử các “hậu duệ của rồng” luôn xuất hiện mỗi khi đất nước gặp nguy nan. Cư dân Văn Lang lấy chim Lạc - một loài chim biển làm biểu tượng trên trống đồng cũng là vì thế.

Thế nhưng lúc này Hải Việt tộc thực sự gặp nguy cấp. Chiến tranh giữa các thủ hộ thần làm Hải Việt tộc bị tổn thất nghiêm trọng, môi trường biển ngày càng ô nhiễm lại như giá rét thêm sương. Vùng biển này thực sự không còn phù hợp cho Hải Việt tộc ở lại.

- Ý người là muốn ta đưa Hải Việt tộc sang vị diện khác?

Lạc Long Quân gật đầu.

- Ta muốn xin ngài đưa họ đến một vị diện không còn thần, để họ có thể môi trường sinh sống.

Franz trầm ngâm nói.

- Người phải biết dù là thế giới không còn thần nhưng vị diện cũng có quy tắc của nó, dù ta là Thượng Vị thần cũng không có cách nào đưa cả một tộc giáng thế đến nơi đó. Huống chi Hải Việt tộc đi rồi, lấy ai thủ hộ cả Việt quốc đây.

Lạc Long Quân nói.

- Chuyện này ta cũng biết. Thế giới quy tắc không cho phép ngoại lai người tồn tại. Thế nhưng gặp ngài ta lại làm ta có một hi vọng. Chúng ta sẽ giống như ngài đưa đến thế giới đó một linh hồn từ Việt quốc, sau đó chúng ta sẽ trao cho hắn cái này.

Lạc Long Quân mở ra bàn tay, chỉ có một con rồng nằm bên trong đó. Nhưng Franz nhìn thấy được bên trong nó chính là một cái hệ thống đặc biệt. Franz cười nói.

- Được thôi, bước tiếp theo của chúng ta là tìm người.

--ta là phân cách-----

Lý Anh Tú, một cái tên rất nữ tính nhưng trăm phần trăm người này chính là con trai. Lý Anh Tú năm nay hai mươi lăm tuổi, là một thanh niên tốt nghiệp ngành lịch sử, bề ngoài thư sinh nếu không muốn nói lại có chút hơi giống nữ một chút. Theo như gia phả Lý Anh Tú ghi lại thì hắn chính là con cháu đời “n” của họ Lý. Không phải họ Lý bình thường mà là họ Lý đã từng có một hoàng triều vĩ đại trong lịch sử.

Lúc hắn thi vào ngành lịch sử đã từng mơ ước sử dụng kiến thức của mình để dạy dỗ, đào tạo những lớp đàn em phía sau biết rõ được giá trị của lịch sử. “Quên lịch sử là quên dân tộc và mất nước”. Thế nhưng xã hội bây giờ mấy ai xem trọng lịch sử. Ngay chính bạn gái hắn không phải cũng vừa mới bỏ hắn đi vì “cái lịch sử thì kiếm được bao nhiêu tiền sao”.

Lý Anh Tú ngồi nhậu một mình, tiếng la hét in ỏi của những tay say rượu, tiếng rú ga của những đứa trẻ trâu phóng nhanh giữa lòng đường, mọi thứ đều không liên quan đến hắn. Hơi đắng cay, nhưng đời hắn thật thất bại. Học một mớ kiến thức nhưng không có việc làm thì cũng chẳng giúp được gì cho đời. Đêm nay hắn thật muốn say, say lần đầu trong cuộc đời của hắn. Cuộc sống quá mệt mỏi, đọc nhiều truyện xuyên không của phương Bắc tên nào cũng xuyên không phô bày tình thần đại Hán, Lý Anh Tú cũng thường ỷ nghĩ tại sao mình không thể xuyên một lần, lật tung cả dị giới cho bỏ ghét.

- Bạn hiền, tôi có thể ngồi đây sao?

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên, Lý Anh Tú ngược đầu lên nhìn, là hai thanh niên có vẻ lớn hơn hắn một chút. Trong quán nhậu bàn đã chật kín. Cũng phải, hôm nay là thứ bảy mà. Lý Anh Tú liền nói.

- Hai anh cứ tự nhiên đi.

Bia rượu là thứ độc hại người, mà thân thể Lý Anh Tú thì lại càng không được, chỉ mới được vài chai hắn đã đổ gục xuống bàn không biết trời trăng mây gió. Lúc này hai người thanh niên mới mỉm cười. Một người hỏi.

- Người mà ngài tìm là đây sao?

- Đúng vậy, người không thấy hắn đặc biệt à?

Hai người này không ai khác chính là Franz và Lạc Long Quân. Hai người bọn họ đi tìm người để gánh lấy vận mệnh cả Hải Việt tộc. Nghe Franz hỏi Lạc Long Quân nhìn Lý Tú Anh hồi lâu liền nói.

- Tuy có một tia móng vuốt của long tộc (con rồng) nhưng thực sự không có gì đặc biệt.

Franz mỉm cười nói.

- Người sai rồi. Hắn đặc biệt ở chỗ, hắn chính là người hoang tưởng nhất.

Lạc Long Quân cạn lời, một người như vậy có thể gánh vác cả vận mệnh Hải Việt tộc sao? Nhìn sắc mặt của Franz một chút, Lạc Long Quân cũng quyết định, mở ra lòng bàn tay, con rồng trắng liền bay đến tạo thành một hình xăm nơi tay phải của Lý Anh Tú.

Thấy vậy Franz vỗ vai Lạc Long Quân nói.

- Thế giới bên kia tuy không có thần, nhưng hơi loạn một chút. Nhưng yên tâm, hắn sẽ không làm người thất vọng.

Lạc Long Quân gật đầu nói.

- Không sao, Việt tộc trước giờ đều không sợ chiến tranh.

Nói rồi hai người liền biến mất, mọi người trong quán cũng không nhận ra được hai người bọn họ từng tồn tại. Sáng hôm sau trên báo đăng tin: “Một thanh niên vì uống nhiều bia rượu bị trúng gió từ vong. Vì thế người dân nên tránh xa bia rượu và các chất kích thích...”

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đại Việt đế chế hệ thống

Lý Anh Tú tỉnh dậy đầu đầu như búa bổ, trước mắt hắn là những tán cây cổ thụ, màu xanh của bầu trời xen kẽ vào sắc lục của lá cây tạo nên một bức tranh trù tượng đẹp đẽ, không khí thật trong lành, hắn chưa bao giờ được hít thở một bầu không khí sáng khoái đến vậy, cứ như hắn đang lạc giữa một khu rừng... Khoan đã. Rừng.

- Con mẹ nó tên nào ném ta vào rừng.

Lý Anh Tú bật người dậy hét lên, đúng là hắn đang ở trong rừng, nhưng trên người hắn lại đang mặc gì thế kia, thân dưới đóng khố, trên người chỉ mặc một áo cánh bằng lụa mỏng có thêu hoa văn.

- Đồng ý là ta uống say không trả tiền thế nhưng cũng không cần lột đồ của ta sau đó lại ném vào rừng đi. Quán nhậu này đúng là bất lương. Đợi đó ta sẽ vote 1*.

Lý Anh Tú lau mồ hôi. Chợt hắn nhìn thấy trên tay phải có một hình xăm một con Bạch Long uy vũ. Hắn thề là trước đây hắn chưa từng đi xăm. Người hỏi tại sao? Đương nhiên là vì hắn sợ đau rồi. Lý Anh Tú chà mạnh vào tay phải chùi đi hình xăm. Bỗng nhiên hai thanh niên xuất hiện trước mặt hắn cười nói.

- Ha ha, thanh niên, người đã tỉnh rồi sao?

- Đem, người anh nghĩ mình là thần đèn chắc chà mạnh lại xuất hiện làm tôi hết hồn.

Lý Anh Tú đứng tìm một giây sau đó liền nổi giận mắng. Nếu không nhầm thì hai người này chính là hai kẻ đã nhậu chung với hắn đêm qua. Franz ngạc nhiên hỏi.

- Chẳng lẽ cậu không muốn biết bọn ta là ai?

Lý Anh Tú dừng một chút nghĩ nghĩ.

- Đúng rồi, hai người là ai? Tối qua tôi quên hỏi.

Ta XXX. Quả nhiên tên này thần kinh phản ứng chậm. Franz trong đầu hỏi thăm qua tổ tiên của Lý Anh Tú một lần chợt liếc qua Lạc Long Quân thăm nghĩ, không phải tổ tiên của hắn chính là tên này sao?

- Thanh niên, tự giới thiệu ta là Lạc Long Quân, mà vị này là Lạc Đạo thần.

Lạc Long Quân bắt đầu giới thiệu cũng như kể về nhiệm vụ mà Lý Anh Tú phải gánh vác. Lý Anh Tú chú ý lắng nghe cuối cùng hỏi.

- Nói như vậy thế giới này tràn đầy nguy hiểm. Ta làm sao mới sinh tồn được ở đây?

- Hình xăm trên tay người chính là lối vào của “Đại Việt đế chế hệ thống”. Người hăng đã chơi qua AOE, nguyên lý hoạt động của nó cũng gần giống vậy. Người có thể từ từ tìm hiểu.

Lạc Long Quân chỉ vào hình xăm trên tay phải Lý Anh Tú nói. Franz cũng nói.

- Thế giới này tuy không có thần nhưng rất loạn lạc và nguy hiểm, người phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, đừng làm bọn ta thất vọng

Nói rồi hần hướng Lạc Long Quân nói.

- Chúng ta đi thôi, quy tắc thế giới này không cho phép chúng ta ở quá lâu.

Lạc Long Quân gật đầu.

- Được rồi, chúng ta đi. Hải Việt tộc nhờ cả vào người.

Vừa dứt lời cả hai người liền tan biến để lại một mình Lý Anh Tú.

- Ta xuyên việt, không ngờ ta lại xuyên, lại còn gặp được Lạc Long Quân. Ta thật trâu.

Lúc này Lý Anh Tú lảo đảo như người điên. Thần kinh phản ứng chậm làm hần giờ mới nhớ ra mình đã xuyên việt. Một lúc sau hần khẽ nhắm mắt theo hướng dẫn của Lạc Long Quân bắt đầu tìm hiểu hệ thống. “Đại Việt đế chế hệ thống” là một hệ thống cho phép hần triệu hoán ra kiến trúc, cư dân, văn hóa của Việt quốc từ thời kỳ Văn Lang cho đến năm 1804 là khi Gia Long đổi quốc hiệu thành Việt Nam.

Hệ thống được chia làm bốn thời đại: Văn minh Văn Lang - Âu Lạc được hệ thống tính từ thế kỷ thứ VII - X, văn minh Lý - Trần từ thế kỷ XI - XIV, văn minh Hậu Lê từ thế kỷ XV - XVI và văn minh hậu kỳ từ thế kỷ XVII - XVIII. Ở mỗi thời đại Lý Anh Tú có thể triệu hoán các thành tựu văn hóa, kỹ thuật, kiến trúc, cư dân của thời đại đó. Trong AOE muốn thăng cấp thời đại phải dựa vào tài nguyên nhưng “Đại Việt đế chế hệ thống” thăng cấp thời đại bằng chiến công. Chiến công kiếm được dựa vào những trận đánh, thành tựu của hần được hệ thống phân định.

Lý Anh Tú tìm hiểu một lúc cuối cùng cũng rõ sơ bộ về hệ thống. Hần tìm một mảnh đất trống giữa rừng cây. Phải nói rằng tìm được một mảnh đất trống thế này là không dễ, thực tế đây là một mỏ đất cao, cũng khá trống trải.

- Triệu hoán!

Lý Anh Tú hô lên một tiếng, hình xăm bạch long trên tay khẽ chuyển động, một luồng ánh sáng bay đến gò đất mà hần chỉ định hình thành nên một ngôi nhà vách đất, bên trên lót ngói ống bằng gốm đỏ kiểu nhà Tần, mái nhà cong lên hình thuyền, nền nhà cao mang theo kiểu nhà sàn, có bậc thang ở giữa. Ngay lập tức Lý Anh Tú nhận ra đây chính là “nhà chính” của hần. Tiếp đó lấy “nhà chính” làm trung tâm, ánh sáng lại tỏa ra bao bọc lấy xung quanh “xây” lên bốn ngôi nhà sàn làm từ tre, nứa, mái phủ lá cọ, một ngôi nhà từng đất sét, mái lợp bằng rạ, một tiệm rèn đơn giản lợp rạ chỉ có một lò rèn, một bể.

“Đinh! Đại Việt đế chế hệ thống khởi động. Mời ký chủ đặt mệnh danh làng.”

Trong đầu Lý Anh Tú bỗng vang lên tiếng nói máy móc. Đây là trí năng quản lý hệ thống, thức tỉnh khi hần bắt đầu khởi động hệ thống.

- Âu Lạc ngày xưa kinh đô là Cổ Loa, vậy giờ hãy lấy tên là Cổ Loa đi.

“Đinh! Xác nhận làng Cổ Loa. Văn minh hiện tại Văn Lang - Âu Lạc, kiến trúc sở hữu: Thủ phủ (1), nhà dân (4), nhà kho (1), lò rèn (1). Tài nguyên sở hữu: Gỗ (200 đơn vị), đá (100 đơn vị), vàng (100 đơn vị), đồng (500 đơn vị), sắt (300 đơn vị), lúa (600 đơn vị),...” Đằng sau đó là một chuỗi các tài nguyên khác. Khác với AOE các tài nguyên đều tính chung như lúa, thịt, cá đều tính chung thành thức ăn, “Đại Việt đế chế hệ thống” tính riêng ra từng loại.

“Đinh! Cư dân sơ khai 10 người (bốn nam, bốn nữ, một người già và một trẻ nhỏ).”

Hệ thống vừa dứt lời từ bên trong thủ phủ đã đi ra mười người. Nam khôi ngô cời trần, đóng khố, nữ mặc váy ngắn và áo cánh, giữa ngực có thêu hoa văn, tất cả đều từ độ tuổi mười tám, hai mươi, một cụ già tám sáu mươi tuổi nhưng quắc thước, đôi mắt sáng già dặn kinh nghiệm, và một em bé tám ba tuổi đóng một chiếc khố nhỏ xíu không biết là con của ai trong tám người kia.

- Thảo dân bá kiến Việt vương.

Lấy cụ già dẫn đầu cả mười người liền cúi chào Lý Anh Tú. Hần để ý một chút thông tin của cụ già liền hiện lên.

“Thạch Tiến, tư chất (S), tuổi (60), xuất thân từ nghề thợ rèn”.

Lý Anh Tú liền nhìn sáng em bé kia lập tức hấn liền muốn sắc.

“Phù Đồng Thiên Vương, tư chất (???), tuổi (3), một trong Tứ bát tử của nước Việt. Đặc điểm, khi đất nước lâm nguy sẽ ăn thật nhiều, hóa thân thành Phù Đồng Thiên Vương sức mạnh vô song. Bình thường thì vẫn là 3 tuổi.”

- Mẹ nó, hệ thống chơi thật lớn. Đến Thánh Gióng cũng triệu hoán đi ra. Lại nói thợ rèn tư chất S, nhưng lại 60 tuổi. Còn rèn được cái gì nha.

Tám nam nữ kia tư chất cũng bình thường đều là từ C cấp trở lên. Hiện tại không có việc gì Lý Anh Tú liền cho một thanh niên đi theo Thạch Tiến bắt đầu rèn nông cụ, nữ nhân lại đi chuẩn bị thức ăn, nam nhân thì đi làm một tường rào sơ bộ, dù sao đây cũng là rừng rậm, không ai biết được ban đêm sẽ có thú dữ hay không. Còn Thánh Gióng? Thôi để hấn tự chơi với bùn đi.

Lý Anh Tú bước vào trong thủ phủ, so với nhà dân xung quanh thì nó khá rộng, Lý Anh Tú ước chừng rộng phải đến trăm mét vuông, giữa nhà là một bếp lửa, phía trong lại có một cái ghế lớn phủ lên một tầng da hổ nguyên vẹn, trên tường treo vài cái đầu thú, còn có một chiếc nỏ, một thanh đoản kiếm, cạnh ghế còn có một bộ giáp đồng. Phía sau lại là phòng ngủ, bên phải có hai trụ đá khắc hình rồng tương tự như hình xăm trên tay hấn, Lý Anh Tú có cảm giác triệu hoán nhân vật có lẽ là từ đây đi ra.

“Đình! Thủ phủ là nơi ở của ký chủ, có chức năng triệu hoán cư dân thời đại, đồng thời có thể dùng điểm chiến công để thăng cấp thời đại, triệu hoán danh nhân, bản vẽ kỳ quan,... Điểm cần triệu hoán danh nhân 100 chiến công/lượt, điểm cần thăng cấp thời đại 500 chiến công.”

“Đình, hiện tại hệ thống đưa tặng ký chủ một lượt triệu hoán miễn phí. Ký chủ có muốn triệu hoán không?”

- Triệu Hoán!

“Đình! Triệu hoán thành công Đại Than Đô Lỗ Thạch Thần Cao Lỗ.”

Lý Anh Tú há hốc miệng. Hấn không ngờ lại có thể triệu hoán ra Cao Lỗ. Cao Lỗ là một danh tướng dưới thời An Dương Vương, hơn nữa Cao Lỗ cũng là cha đẻ của nỏ Liên Châu. Thần tượng. Quả thực là thần tượng.

Hai cột đá hóa ra ánh sáng vàng, một người trung niên bước ra. Cao Lỗ vai hùm, eo gấu, tóc đen ngắn ngang vai xõa sau đầu, nước da cổ đồng, cơ bắp cuộn cuộn, đặc biệt là hai cánh tay. Cao Lỗ cúi người nói.

- Cao Lỗ báii kiến Việt vương.

Lý Anh Tú vội đỡ Cao Lỗ cười nói.

- Tướng quân có thể đến phò tá ta, thật là phúc của nước Việt.

Thông tin của Cao Lỗ cũng xuất hiện trong đầu hấn.

“Cao Lỗ, tư chất (SSS), tuổi (34). Là một trong những tướng tài của Âu Lạc. Không những là thợ rèn thiên tài mà còn là một nhà chính trị kiệt xuất.”

Cao Lỗ có thể coi là thủy tổ của nghề rèn sắt ở nước ta, ông còn có kỹ thuật đúc đồng điều luyện hiếm ai sánh được. Đồng thời chính ông cũng là người phát hiện ra âm mưu của Triệu Đà khi cho Trọng Thủy xin cưới Mị Châu. Nhưng tiếc là An Dương Vương không nghe theo nên mất nước. Sau này khi thành Cổ Loa thất thủ Cao Lỗ cũng là người tụ tập dân binh chặn đường giặc giúp An Dương Vương chạy thoát. Bấy nhiêu cũng đủ thấy ông là một người thông minh, giỏi giang lại trung nghĩa thế nhưng kết cục lại không mấy tốt đẹp. Hiện tại Cao Lỗ làm thần tử của Lý Anh Tú tất nhiên hấn sẽ không để chuyện này xảy ra thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Sản xuất quân khí

Một ngày thủ phủ có thể miễn phí triệu hoán ra mười cái cư dân. Nhưng Lý Anh Tú cũng có thể tiêu hao năm đơn vị lương thực để triệu hoán một người. Hiện tại lương thực dư thừa Lý Anh Tú quyết định triệu hoán thêm cư dân. Dù sao một cái làng nhưng kẻ cả Thánh Gióng ba tuổi lại chỉ có mười hai nhân mạng. Hiện tại cái hấn cần nhất chính là nhân lực để sản xuất, để có binh lính.

- Triệu hoán hai mươi cư dân!

“Đình! Tiêu hao một trăm đơn vị lương thực triệu hoán hai mươi cư dân (mười hai nam, sáu nữ, một người già và một trẻ em)”

Khác với Cao Lỗ xuất hiện từ giữa hai cột đá, hai mươi cư dân lại xuất hiện trực tiếp ở sân trước thủ phủ. Lý Anh Tú cùng Cao Lỗ bước ra. Tư chất của những người này đa phần đều là C cấp, chỉ có một em bé mười tuổi đạt được tư chất A. Lần này hấn lại thu được một thợ nuôi tằm.

- Bẩm Việt vương, hàng rào đã làm xong.

Bỗng nhiên một thanh niên bước vào nói. Tốc độ xây dựng lại rất nhanh, từ thủ phủ Lý Anh Tú có thể thấy được một hàng rào gỗ đường kính hai trăm mét bao bọc lấy làng Cổ Loa. Hàng rào này không chắc chắn lắm, nhưng chống lại thú dữ thì lại thừa sức. Điều đặc biệt hẳn nhận ra đó là tốc độ xây dựng của những cư dân này rất nhanh.

- Tốt lắm, hiện tại chúng ta nghỉ trưa ăn cơm trước, sau đó lại tiếp tục xây dựng làng.

Theo phân phó của Lý Anh Tú, các cư dân chia về bốn tòa nhà dân để sống, Cao Lỗ và Thánh Gióng thì ở lại Thủ Phủ. Nhìn tay chân làm bùn Phù Đổng Thiên Vương Lý Anh Tú do dự có nên triệu hoán luôn mẹ của hắn ra hay không.

Thức ăn của cư dân Văn Lang - Âu Lạc rất phong phú, có thịt, có cá nhưng Lý Anh Tú thích nhất vẫn là cơm nếp nấu bằng ống tre. Mùi thơm của gạo và tre hòa quyện lại chính là món ngon của trời mà bất kỳ ai cũng không thể cưỡng lại được, nhưng lúc này lại chưa có nước mắm nên hắn vẫn thấy bữa cơm hơi nhạt. Ngược lại Cao Lỗ và Thánh Gióng lại ăn rất ngon, đặc biệt là Thánh Gióng, ăn rất nhiều, không biết với thân hình bé nhỏ đó hắn chưa com vào đâu. Cũng qua bữa cơm này Lý Anh Tú mới phát hiện các cư dân cũng có tiêu hao lương thực trong kho. Trung bình mỗi cư dân cứ mười ngày sẽ tiêu hao một đơn vị lúa và một số nhỏ đơn vị thực phẩm khác. Vì thế hắn phải biết cân bằng giữa năng lực sản xuất và dân số.

Buổi chiều Lý Anh Tú bắt đầu phân chia lại công việc. Năm thanh niên theo lệnh hắn đi xây dựng gỗ trường, năm nữ nhân lại đi khai khẩn hai mẫu đất cách làng hơn một trăm mét. Hai mẫu đất này Lý Anh Tú đổi từ hệ thống bốn mươi đơn vị gỗ một mẫu. Quá đất nhưng bù lại tốc độ khai khẩn, thu hoạch, gieo trồng nhanh hơn, đất đai cũng màu mỡ hơn rất nhiều. Có thể nói hệ thống chính là một cái Bug, dù là đất đai khô cằn, bạc màu thế nào chỉ cần tiêu hao bốn mươi đơn vị gỗ thì sẽ có một mẫu đất màu mỡ. Lại nói triệu hoán lần này ra một cụ già tuy tư chất chỉ là C nhưng lại là một nông dân lâu năm, nên Lý Anh Tú cũng không cần phải lo lắng về việc canh tác. Những nữ nhân còn lại thì dẫn theo hai em bé đi hái nhặt trái cây. Một khu rừng thế này Lý Anh Tú không tin lại không có cây ăn quả.

Tám thanh niên khác lại theo lệnh Lý Anh Tú xây dựng nên trại lính. Ba thanh niên đi theo Thạch Tiến và Cao Lỗ học nghề rèn để rèn vũ khí. Khác với AOE mỗi binh lính đi ra từ trại lính đều có trang phục và vũ khí cho mình, bây giờ Lý Anh Tú phải dựa vào lò rèn này để cung cấp. Theo như Cao Lỗ nói hiện tại chỉ có một lò rèn, lại phải cùng lúc sản xuất nông cụ và vũ khí tiến độ quá chậm, thế nên Cao Lỗ ưu tiên đúc mũi giáo đồng và mũi tên đồng để trang bị cho binh lính trước. Dù sao đúc so với rèn nhanh hơn nhiều lắm.

Đến nửa buổi chiều thì trại lính đã được xây xong. Trại lính nằm bên ngoài phía Tây của làng cách chừng năm mươi mét chiếm một khoảnh đất hơn hai trăm mét vuông bao gồm hai dãy nhà. Một dãy là nơi ở của binh lính, một dãy là kho vũ khí.

“Đình! Trại lính xây dựng hoàn tất, có thể đào tạo các loại binh chủng: Bộ binh, cung tiễn thủ, dân binh.”

“Bộ binh Âu Lạc, binh chủng sử dụng thành thạo các loại vũ khí trường thương, đoản kiếm...”

“Cung tiễn thủ Âu Lạc, binh chủng sử dụng thành thạo cung tên và nỏ, lực sát thương rất cao.”

Lý Anh Tú âm thầm cảm thấy may mắn. Văn Lang và Âu Lạc, hai thời kỳ kế cận nhau nhưng lực lượng quân sự lại khác nhau một trời một vực. Người Tây Âu giỏi về chiến đấu, sẵn sàng thì người Lạc Việt lại là một thuần nông chân chính, quân đội thậm chí cũng không có, mỗi lần đánh nhau mới đi tuyển từ trong dân. Ngược lại sau khi Thục Phán lên ngôi lại xây dựng một quân đội rất mạnh mẽ bao gồm cả bộ binh và thủy quân, trang bị khá nhiều loại vũ khí, đặc biệt chính là nỏ. Dù không có nỏ Liên Châu thì cũng tiễn thủ của Âu Lạc cũng rất lợi hại. Trang bị chính của họ chính là loại nỏ theo kiểu của nhà Tần, thêm bản năng có từ việc săn bắn nên mỗi cung tiễn thủ của Âu Lạc đều tinh nhuệ vô cùng.

Lý Anh Tú quyết định cho cả tám thanh niên vào trại lính huấn luyện thành sáu bộ binh và hai cung tiễn thủ. Hắn dự định hiện tại lực lượng lấy lực lượng binh lính thành bộ binh làm chủ mà toàn bộ những người khác sẽ được đào tạo thành dân binh, binh thường làm việc, khi chiến tranh thì làm lính bảo vệ cung tiễn thủ phía sau, nam chủ trường thương, nữ chủ cung nỏ. Dù sao nếu nói về bản cung nỏ nhân dân Âu Lạc già trẻ, gái trai trăm người thì liền biết trăm người, vì vậy mà lực lượng cung tiễn thủ hắn liền không thiếu. Việt quốc trước giờ luôn là một nước nhỏ nhưng lại chiếm vị trí địa lý quan trọng mà ai cũng muốn có, vì thế mà chiến tranh liên tục đến với Việt quốc, nên mỗi triều đại ngoài phải duy trì một lực lượng quân đội thường trực chính quy tinh nhuệ, thì còn phải có một lực lượng dự bị động viên đông đảo, chính sách ngụ binh ư nông đã được phát triển qua bao đời thậm chí đến thời hiện đại vẫn còn đúng đắn.

Tám thanh niên đi vào bên trong trại lính liền biến mất. Hệ thống bắt đầu quán chú, huấn luyện bản năng chiến đấu cho họ, chỉ cần một ngày, tám người này có thể trở thành tám binh sĩ tinh nhuệ.

Lý Anh Tú lại đến lò rèn, Thạch Tiến và ba thanh niên đang tích cực làm khuôn, nấu đồng đúc mũi thương và mũi tên, riêng Cao Lỗ lại đeo cây làm nỏ. Nỏ của người Việt cổ thường bắn không xa vì chất liệu làm nỏ có hạn. Lý Anh Tú cũng không biết quá nhiều về vũ khí nhưng ba năm trước hắn vô tình đọc được một bài báo về nỏ gỗ ở Mường Bi nên hắn quyết định để Cao Lỗ thử chế tạo nỏ bằng gỗ hồng bì và làm đạn, cánh cung lại làm từ tre, mà dây nỏ thì dùng sợi gai sau đó dùng lá thếp để vuốt dây nhiều lần cho đến khi nhựa lá thếp ngấm vào dây gai để dây săn và bền hơn. Một số kiến thức quân sự thường thức cũng được hắn ứng dụng vào cho Cao Lỗ chỉnh sửa như đầu thương, mũi tên đều làm hình ba cạnh sắc bén, đầu của nỏ thì gắn thêm một vòng đồng để binh sĩ dùng chân đạp mà lên dây nỏ,...

- Cao Lỗ tướng quân, nỏ làm ra thế nào rồi?

Lý Anh Tú đến cạnh Cao Lỗ hỏi. Cao Lỗ liền dừng việc đang làm cung kính nói.

- Bẩm Việt vương, thần làm theo cách của ngài đã hoàn thành xong một chiếc, mời ngài kiểm tra.

Nói rồi Cao Lỗ lấy ra một chiếc nỏ dài gần mét rưỡi, cánh nỏ dài một mét hai, đầu nỏ là một vòng đồng, trên thân bị đốt, sấy khô còn có những đốm lại những vết cháy đen. Những loại gỗ làm vũ khí tốt nhất là đem phơi khô tự nhiên như vậy mới càng thêm cứng cáp, đốt lửa sấy thế này độ bền và chắc chắn của nỏ sẽ giảm xuống nhưng đây chỉ là bản thí nghiệm, huống chi hiện tại hấn cần một lượng lớn nỏ nên tạm thời có thể dùng phương pháp này.

Lý Anh Tú cũng là lần đầu tiên cầm đến nỏ, dựa theo ký ức kiếp trước dùng chân phải đạp lấy vòng đồng, hai tay kéo dây nỏ vào lấy, sau đó đặt mũi tên vào rãnh. Hấn ngắm chuẩn một cây phía xa cách chừng bảy mươi mét liền bóp cò.

“Phụt.”

Lấy nỏ bật ra, mũi tên phóng đi ra thế nhưng chỉ lạnh lùng lướt qua cái cây mà thôi. Không trúng đích. Lý Anh Tú ngượng ngùng trả lại nỏ cho Cao Lỗ. Cao Lỗ liền nhận lấy thuận thực lắp tên vào nỏ, bắn. Mũi tên chuẩn xác ghim vào thân cây.

- Cao Lỗ tướng quân quả nhiên tiền pháp như thần, bắn đâu trúng đó.

Lý Anh Tú không tiếc lời khen ngợi. Cao Lỗ khiêm tốn nói.

- Việt vương quá khen rồi. Vừa rồi nếu may mắn hơn thì ngài đã bắn trúng.

Dừng một chút Cao Lỗ lại nói.

- Loại nỏ này tầm bắn đã vượt xa loại nỏ cũ, chính xác hơn, tầm bắn xa cũng phải là gần bảy mươi bước (67 bước tương đương với 100m). Lực xuyên thấu của mũi tên cũng tăng lớn so với mũi tên dẹt.

Đối với kết quả này Lý Anh Tú khá hài lòng. Phải biết nỏ của người Việt cổ bắn xa lắm cũng chỉ là hơn năm mươi mét. Với tầm bắn này nỏ của hấn thậm chí còn vượt nỏ của nhà Tần một chút. Vương Anh Tú gật đầu nói.

- Tốt lắm. Loại nỏ này chế tạo nhanh không? Ngày mai ta cần hai cây nỏ, sáu cây trường thương và tám thuẫn.

Cao Lỗ cười nói.

- Việt vương yên tâm. Nếu một người làm một ngày có thể tạo ra được bốn thanh nỏ thế này. Trường thương hiện tại Thạch Tiến làm có thể một ngày được mười thanh.

Chợt Cao Lỗ lại nhíu mày nói.

- Chỉ là gỗ và đồng trong kho không còn nhiều, sắt thì vẫn còn nhưng luyện đồ sắt một mình thần làm sản lượng vẫn không đáng kể.

Việc này Lý Anh Tú cũng biết, hấn nói.

- Ngày mai lượt triệu hoán đến ta sẽ cử thêm vài người đến đây. Ngày mai ta muốn cùng một đội binh sĩ đi do thám xung quanh, tìm xem có mỏ quặng nào không?

Cao Lỗ nghe vậy liền lo lắng.

- Ngài đi như vậy thì quá nguy hiểm, dù sao hoàn cảnh xung quanh cũng không quá rõ ràng, hay để thần cùng vài binh sĩ đi xem thế nào?

Lý Anh Tú lắc đầu.

- Không được, hiện tại ta ở lại làng cũng không có tác dụng, ngược lại người hiện tại chính là thợ rèn chủ yếu của làng, quân đội trang bị đều trông đợi vào người. Yên tâm, có binh sĩ đi theo bảo vệ ta an toàn.

Lý Anh Tú còn có ý khác, hấn là người hiện đại, hấn còn có thể nhận ra được một số tài nguyên cần thiết cho làng. Cao Lỗ tuy thông minh nhưng lại là người cổ đại, không thể nhận ra những việc đó. Nên việc đi dò đường không ai hợp hơn ngoài Lý Anh Tú.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ngày mới

Sáng hôm sau Lý Anh Tú tỉnh dậy từ rất sớm. Thói quen này đã được hấn giữ từ kiếp trước. Nhìn qua bên cạnh Thánh Gióng với thân hình trẻ em ba tuổi gian hai chân, hai tay thành chữ đại mà ngủ mà Cao Lỗ lại không thấy đâu. Buổi tối ngày hôm qua Lý Anh Tú, Thánh Gióng và Cao Lỗ ngủ chung một gian nhà.

Lý Anh Tú bước ra trước cửa khê vườn mình, làm một vài động tác khởi động cơ thể, không khí tại dị giới thật trong lành, không có quá nhiều cacbon đioxit, không có hiệu ứng nhà kính, thiên nhiên quả thật rất tươi đẹp, cung cấp cho con người một môi trường sống tốt lành thế nhưng con người đang dần phá hủy nó.

Bỗng nhiên một tia sáng đỏ thu hút lấy Lý Tú Anh. Mới sáng sớm nhưng lò rèn lại nổi lửa, đi đến hẳn liền thấy Cao Lỗ để mình trần đang hì hục nung một thỏi sắt đỏ. Lý Anh Tú đến gần nói.

- Cao Lỗ tướng quân, người đang làm gì thế?

Cao Lỗ thấy hẳn liền khom người chào nói.

- Bẩm Việt vương, thần đang định rèn một thanh kiếm sắt cho ngài. Trước kia thần từng đi lên phương Bắc thấy người đất Bắc đã chuyển sang dùng đồ sắt rất nhiều. Thần hi vọng quân đội sau này của chúng ta cũng có thể trang bị toàn quân đồ sắt.

Cao Lỗ từng đi lên phía Bắc để học cách rèn sắt. Tuy chỉ luyện ra được sắt non nhưng so với đồ đồng thì cách xa một trời một vực. Âu Lạc thời An Dương Vương đồ sắt cũng đã được dùng để rèn vũ khí, thế nhưng chỉ một số lượng nhỏ tướng lĩnh mới được dùng, bình thường binh sĩ vẫn là dùng vũ khí bằng đồng thau. Trong các tộc Bách Việt sử dụng đồ đồng thì nền văn hóa đồ đồng của tộc Lạc Việt phát triển cao nhất. Có thể nói trình độ của cư dân Lạc Việt đã phát triển đến đỉnh cao của nghệ thuật đúc đồng. Bởi vậy mà khi đối mặt với các quốc gia phương Bắc trang bị của Âu Lạc không hề tỏ ra yếu kém.

- Cao Lỗ tướng quân yên tâm, tương lai quân đội của ta sẽ không chỉ sử dụng vũ khí bằng sắt mà còn bằng thép.

Tuy Lý Anh Tú không hề có một chút kiến thức nào về luyện kim, nhưng hệ thống lại là một cái Bug. Bất cứ quặng đồng hoặc quặng sắt được khai thác và chuyển vào kho lập tức tức ền có chất lượng của trình độ luyện kim của thời đại. Trình độ luyện kim của vương quốc phụ thuộc vào trình độ của thời đại. Ví dụ như hẳn đang ở thời đại Văn Lang - Âu Lạc, trình độ luyện kim của cư dân làng Cổ Loa cũng chỉ là luyện ra đồng thau, quặng đồng chuyển vào kho lập tức chuyển thành đồng thau, bỏ qua bước tinh luyện và gia công, những thỏi đồng thau đã nằm sẵn nắp trong nhà kho.

Nhưng thời đại Văn Lang - Âu Lạc đầu chỉ có đồng thau. Phải biết thời đại này được hệ thống tính mãi đến thế kỷ thứ X. Lúc đó trình độ luyện kim đã luyện ra được thép chứ không phải là đồng thau hay sắt non nữa. Tuy nhiên hẳn cần có đủ tài nguyên để nâng cấp. May mắn cho Lý Anh Tú là triệu hoán ra Cao Lỗ làm hẳn liền đạt được trình độ luyện ra sắt non. Nếu không hẳn lại phải tốn tài nguyên để nâng cấp thêm một lần.

Lúc này đã tầm năm giờ sáng, các cư dân của làng liền thức dậy, theo nhiệm vụ của mình ngày hôm qua đi làm việc. Đối với cư dân nông nghiệp, dậy sớm làm việc đã trở thành một bản năng của họ.

“Đinh, binh lính huấn luyện hoàn tất, mời kiểm tra.”

Chỉ mới qua một đêm không ngờ binh lính lại huấn luyện xong. Lý Anh Tú liền chạy đến trại lính. Lúc này trên sân đứng tám người thanh niên còi trăn, đóng khổ, trên đầu đội một nhánh lông vũ, trước ngực là hộ tâm kính. Hai cung tiễn thủ tay cầm nỏ, bên hông còn có một con dao, bộ binh thì cầm một thanh trường thương chỉ dài gần hai mét, khiến chữ nhật bằng gỗ. Đó là yêu cầu của Lý Anh Tú, nếu đối phó với kỵ binh trường thương tất nhiên là càng dài càng tốt, nhưng hiện tại hẳn ở trong rừng, trường thương quá dài lại ảnh hưởng đến sự linh hoạt và khả năng phòng ngự của binh sĩ. Trường thương dài gần hai mét binh sĩ có thể một tay cầm thương, một tay cầm thuẫn để chiến đấu. Nhiệm vụ chủ yếu của họ hiện tại không phải là xung phong mà là bảo vệ cung tiễn thủ phía sau, nên khả năng phòng ngự được ưu tiên.

Đội quân hiện tại quá ít người nên thống nhất dưới sự chỉ huy của Lý Anh Tú. Hẳn rất tự tin chỉ huy trăm người thì không thể nhưng vài chục người thì hoàn toàn không là vấn đề. Lý Anh Tú trước tiên liên luyện cho họ các mệnh lệnh đơn giản như quay trái, quay phải, đi đều,... để tập luyện tính kỷ luật, đồng bộ, làm theo mệnh lệnh của họ. Tám binh sĩ tuy không biết Việt vương bắt họ làm vậy để làm gì nhưng vẫn nhất nhất làm theo. Người Việt cô chính là dễ thương như vậy, thật thà, chân chất và trung thành.

Sau khi luyện một lúc cảm thấy binh sĩ đã có chút quen thuộc Lý Anh Tú bắt đầu dạy họ đội hình đầu tiên. Viên trận. Vì sao không phải là phương trận mà lại là viên trận? Chính vì quân của hẳn quá ít người. Phương trận rất thích hợp để tấn công, rút lui chiến thuật, hoặc tổ chức phòng ngự rất hiệu quả, nhưng khi số lượng bị áp đảo thì đội hình thích hợp nhất chính là viên trận, không cần tốn quá nhiều người để có thể phòng ngự cả bốn mặt, khi tấn công lại có thể mở ra một diện tích rộng. Không thể nghi ngờ hiện tại viên trận hoàn toàn thích hợp với tình hình Lý Anh Tú hiện tại.

Để binh sĩ tập luyện quen thuộc một chút liền đã đến tám giờ sáng. Những nữ nhân làm nông từ hai mẫu đất đã trở về phụ giúp người khác chuẩn bị bữa sáng. Lại nói về hai mẫu đất Lý Anh Tú cũng chỉ chọn trồng khoai lang. Đúng, chính là khoai lang. Có những tài liệu cho rằng khoai lang có nguồn gốc từ Nam Mỹ du nhập vào nước ta từ Trung Quốc. Thế nhưng những gì hẳn được học về văn hóa Văn Lang thì từ thời Văn Lang - Âu Lạc khoai đã là một loại thức ăn của người dân bên cạnh lúa gạo, chỉ là lúc này người dân chưa biết cách nhân giống, gieo trồng loại củ này nên nó không được phổ biến về sau qua quá trình tiếp thu văn hóa thì khoai lang mới được gieo trồng trên diện rộng. Thậm chí khoai lang còn xuất hiện trong các câu chuyện cổ tích của Việt quốc lại càng củng cố thêm cho luận điểm trên.

Khoai lang bình thường được trồng vào mùa thu, thu hoạch sau 90-100 ngày nhưng dưới tác động của hệ thống khoai hẳn trồng bất chấp thời tiết, thời gian thu hoạch rút ngắn lại chỉ còn bốn mươi ngày. Trừ khi bị thiên tai, hạn hán nếu không sẽ không có khả năng mất mùa.

Hệ thống nghịch thiên như vậy Lý Anh Tú cũng rất muốn trồng lúa nước, dù sao lúa gạo vẫn là loại cây lương thực chính của nhân dân Âu Lạc, nhưng khổ nỗi cạnh làng hẳn không có con sông nào, chỉ có một con suối cung cấp nước cho sinh hoạt, tưới tiêu vài mẫu khoai lang còn có thể, nếu muốn trồng lúa nước thì lại kém xa. Cũng chỉ vì thế mà Lý Anh Tú hôm nay muốn đi do thám xung quanh, tìm kiếm một nơi có thể xây dựng căn cứ tốt hơn, ít nhất là có thể trồng trọt lúa nước.

“Đinh! Hệ thống triệu hoán cư dân làm lạnh xong, đã có thể triệu hoán mười cư dân.”

Qua một ngày Lý Anh Tú lại có thể miễn phí triệu hoán cư dân. Một ngày mười người, qua một tháng liền đạt đến ba trăm người, Cổ Loa hoàn toàn có thể đạt đến một cái làng nhỏ.

- Triệu hoán!

“Đinh! Thành công triệu hoán mười cư dân (Sáu nam, bốn nữ)”

Lần này lại chỉ là những người ở độ tuổi thanh niên khỏe mạnh, không có người già và trẻ em. Nghĩ đến đây Lý Anh Tú chợt nghĩ có khi nào một lần triệu hoán lại ra cả mười người già hoặc mười đứa trẻ. Như thế cũng quá hồ đồ, nhưng lại rất có khả năng.

Lần này lại triệu hoán ra một cái thợ dệt, một cái thợ mộc và hai cái thợ may vá, tư chất đều là hạng B. Lý Anh Tú liền phân phó khai phá thêm hai mẫu đất, một mẫu để trồng cây đay, một mẫu để trồng dâu. Y phục là một vấn đề Lý Anh Tú để ý đến, dù sao mỗi cư dân triệu hoán ra lại chỉ có một bộ y phục, như thế không quá vệ sinh. Nhất là nam nhân cả ngày đóng khổ hoạt động, nếu không có cái thay sớm muộn cũng bị sùi mào gà.

Bây giờ dân số đạt đến bốn mươi người, bốn căn nhà sàn hiển nhiên không thể đáp ứng đủ. Lý Anh Tú liền phân phó thợ mộc cùng hai thanh niên đi xây thêm bốn căn nhà sàn. Làm xong thì phụ giúp hai cái thợ may xây một nhà dệt và may vá. Phải nói rằng hệ thống làm theo AOE rất tốt, từ xây nhà, đồn cùi, bắt cá... bất kể nam nữ đều làm được, chỉ là không có tay nghề chuyên nghiệp tiến độ sẽ rất chậm. Phân công xong mọi thứ Lý Anh Tú mới được hệ thống báo lại, trong kho đã hết gỗ. Đúng là dù trong game hay ngoài đời thật khởi đầu lúc nào lượng gỗ tiêu hao cũng rất lớn. Lý Anh Tú lại phân thêm hai người đến gỗ trường để khai thác, mà những nữ nhân hiện tại còn không có nhiệm vụ Lý Anh Tú liền để họ vào trại lính để huấn luyện làm dân binh. Dù sao dân binh đào tạo nhanh lắm, chỉ cần hai tiếng đồng hồ liền có thể. Theo đúng phương hướng ban đầu của hắn. Toàn dân làm binh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Văn hóa người Việt

Sau khi chuẩn bị xong hết mọi việc thì mặt trời đã lên cả sào rồi. Lý Anh Tú mặc vào giáp đồng, hông đeo đoản kiếm, lưng lại mang theo một chiếc nỏ cùng một túi tên. Phải nói rằng bộ giáp này rất vừa vặn với thân người của hắn, giáp bằng đồng nhưng cũng khá nặng, Lý Anh Tú ước chừng chỉ riêng áo giáp đã là hơn năm ký. Ngoài ra còn có các vòng giáp bảo vệ cổ tay, chân. Lý Anh Tú cũng làm cho mình một đôi dép gỗ, dùng dây gai buộc lại. Người Việt xưa thường có thói quen đi chân đất, vì nó rất linh hoạt cho việc di chuyển, một phần cũng vì giày dép ngày xưa chất lượng rất kém, dễ rách nên người Việt không ưa chuộng lắm. Chỉ có giới nhà giàu, quý tộc mới mang giày, dép mà thôi. Nhưng Lý Anh Tú lại là người hiện đại, thói quen mang dép đã theo hắn hai mươi mấy năm, bảo hắn không mang thật sự khó chịu.

Lý Anh Tú đi đến trại lính, tám binh sĩ đã đứng đợi sẵn ở đó, còn có cả Cao Lỗ và Thạch Tiến. Lý Anh Tú dẫn đầu đoàn người đi ra khỏi cổng làng, Cao Lỗ và Thạch Tiến chấp tay nói.

- Chúc Việt vương một đường bình an.

- Được rồi, quay về làm việc đi, ta sẽ sớm trở về.

Lý Anh Tú vẫy tay, cũng không quay đầu lại mà dẫn theo tám binh sĩ đi về phía con suối nhỏ. Đúng vậy, mục tiêu của hắn chính là tìm được một nơi thích hợp để xây dựng căn cứ mới, trồng lúa nước. Theo suy nghĩ của Lý Anh Tú, hắn sẽ men theo con suối tìm đến hạ nguồn ắt sẽ có sông, có sông thì sẽ trồng được lúa nước, theo sông đi tiếp xuống hạ lưu ắt sẽ gặp được biển, mở ra một con đường mới. Phải biết Hải Việt tộc chính là xuất thân từ đâu. Tiên thân Việt quốc cũng có những sự phát triển rất mạnh mẽ về hàng hải, tuy về sau bị tụt hậu so với phương Tây nhưng không thể phủ nhận rằng Việt quốc từng có một thời hoàng kim về hải quân.

Đám người Lý Anh Tú một đường đi theo con suối xuống dưới hạ lưu, dựa vào mặt trời Lý Anh Tú chắc chắn bọn hắn đang đi về hướng Đông, tuy rằng không biết mặt trời ở nơi đây có đúng là mọc đằng Đông, hạ đằng Tây hay không. Tốc độ của mọi người cũng không phải là nhanh, bởi vì vừa đi họ vừa phải đề phòng thú dữ, trong rừng rậm thế này nguy cơ không phải chỉ một hai, với kiến thức nửa vời như Lý Anh Tú phải nhờ đến tám binh sĩ bảo hộ. Từ tám binh sĩ Lý Anh Tú học được khá nhiều điều. Nhất là về nền văn minh Đông Sơn mà đa số con cháu sau này ít người tìm hiểu đến.

Nền văn minh Đông Sơn, khởi nguyên của nhà nước Văn Lang đã từng có một nền văn minh, văn hóa rực rỡ không thua kém bất kỳ một nền văn hóa nào trên thế giới, thậm chí là nền văn hóa phương Bắc bên cạnh. Phải biết rằng Bắc quốc đã hai lần bị ngoại ban thông trị, nhưng thay vì bị đồng hóa thì những thế lực đó lại bị chính nền văn hóa của Bắc quốc đồng hóa. Đến mức sau này cả lãnh thổ, người dân của họ cũng thuộc về Bắc quốc. Có một điều mà đa số người sau này nhìn nhận đó là Bắc quốc nội chiến thì giỏi, nhưng kháng chiến thì dở, đất đai rộng lớn sau này đa số lại có được từ chính những dân tộc ngoại lai xâm chiếm họ đánh chiếm, nhưng sau đó lại bị đồng hóa văn hóa, đồng hóa dân tộc. Thế mới thấy được một dân tộc bị xâm chiếm về văn hóa, dân tộc đó sẽ bị hủy diệt. Bắc quốc cũng sớm nhận ra được điều đó nên khi đô hộ Việt quốc một ngàn năm, bọn hắn đã cố gắng phá nát cả nền văn hóa của Việt quốc. Việt quốc có chữ viết, bọn hắn hủy chữ viết, Việt quốc có tín ngưỡng, bọn hắn dùng phật giáo, đạo giáo để xâm chiếm, Việt quốc có tinh thần dân tộc mạnh mẽ, bọn hắn dùng nho giáo “ngu trung” để mị dân, Việt quốc có trang phục đậm đà bản sắc, bọn hắn bắt người Việt mặc Hán phục,... Thế nhưng không vì vậy mà người Việt bị đồng hóa, ngược lại lại Việt hóa lại những người phương Bắc, tuy một số tinh hoa

bị mất đi, một số điểm bị ảnh hưởng bởi văn hóa phương Bắc nhưng đều được cải biến để phù hợp với người Việt. Điều đó cho thấy nền văn hóa của người Việt là một nền văn hóa đậm đà bản sắc dân tộc rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức một nền văn hóa phát triển như Bắc quốc cũng không thể xâm chiếm được.

Đi đến trưa Lý Anh Tú liền dừng lại để mọi người nghỉ trưa. Sáng giờ ước chừng bọn hắn đã đi được ba dặm đường. Phải nói rằng hệ thống rất phúc lợi khi cho Lý Anh Tú một cơ thể khỏe mạnh, nếu không với thể chất một con một sách như kiếp trước muốn hắn đi bộ một quãng đường xa như vậy là điều không thể.

Lý Anh Tú có thể thấy được lòng suối đang dần mở rộng, sớm thôi bọn hắn sẽ tìm được dòng sông. Hắn thực sự rất trông đợi hành trình phía trước, có thể tìm được một vùng đất hứa cho Hải Việt tộc. Binh sĩ dừng lại nghỉ ngay bên cạnh con suối, hai người đi canh gác, những người khác lại nôi lửa nấu cơm. Bởi vì chưa triệu hoán ra được thợ làm gốm nên chén đĩa của mọi người làng Cổ Loa đều làm bằng tre, mà nôi thì được đúc bằng đồng.

Có người nói văn hóa dùng đĩa xuất phát từ Bắc quốc, nhưng thực ra không phải vậy. Từ thời Văn Lang - Âu Lạc các tộc người Bách Việt (trong đó có người Lạc Việt) đã biết dùng đến đĩa xuất phát từ nền nông nghiệp trồng lúa nước. Các món ăn thường ngày chủ yếu là rau dưa, cơm cá rất khó cho việc ăn bằng bốc tay. Thậm chí từ trong những chuyện cổ tích đôi đĩa từ thời Hùng Vương cũng đã xuất hiện như trong truyện “sự tích Trầu Cau” có một chi tiết người con gái dọn cơm cho hai anh em sinh đôi nhưng chỉ để một đôi đĩa, người nào nhường cho người kia ăn trước thì người đó là em. Rõ ràng đôi đĩa đã xuất hiện từ sớm và rất quen thuộc với cư dân Văn Lang - Âu Lạc. Ngược lại Bắc quốc trong sách lịch sử văn hóa có một dòng thể này: “Thời tiền Tần không ăn dùng đĩa, mà lấy tay bốc”. Điều này phù hợp với cư dân trồng bắp, mạch, ăn bánh bao, uống súp thịt. Rõ ràng chỉ khi người Bắc tiến xuống thôn tính vùng đất của Bách Việt họ mới tiếp thu văn hóa dùng đĩa của cư dân nơi đây.

Trong bốn nước đồng văn đều có văn hóa dùng đĩa, nhưng văn hóa dùng đĩa của người Việt rất khác biệt. Đĩa người Nhật thì bằng gỗ có trang trí hoa văn, đĩa người Triều Tiên thì thường bằng kim loại và dẹt, cả hai nước này đầu đĩa đều khá nhỏ. Riêng Việt quốc người miền Bắc đĩa làm bằng tre mà miền Nam thì đĩa làm bằng thân dừa là hai loại cây phổ biến của hai miền. Đĩa Việt quốc truyền thống đều có dáng tròn, đầu không quá nhỏ, để mặc không sơn phết, người Việt đều thích những thứ tinh xảo, không quá cầu kỳ. Trong bữa ăn của người Việt, đĩa không chỉ là sự nới dài của cánh tay mà còn thể hiện tình cảm của lứa đôi, vợ chồng, bởi vì đĩa chỉ hoàn thành nhiệm vụ khi có đủ một cặp, cũng như vợ chồng âm ỉ thì phải thành đôi. Ngoài ra đĩa không chỉ giúp thức ăn cho mình mà còn cho cả người thân thể hiện sự quan tâm, nồng ấm trong gia đình Việt.

Nền văn hóa của người Việt quốc xoay quanh gia đình, đoàn kết, tôn trọng lẫn nhau. Nó đã từng có một thời kỳ phát triển rực rỡ không thua kém bất cứ nền văn hóa nào trên thế giới. Nhưng giờ nghĩ lại những tinh hoa văn hóa lại bị hủy diệt bởi bọn ngoại bang xâm lược, con cháu khó lòng tìm lại những đỉnh cao của nền văn hóa ông cha khi xưa. Thật tiếc thay.

Khi Lý Anh Tú cảm khái thì nôi cơm đã được nấu xong, mọi người ngồi lại thành vòng tròn lấy Lý Anh Tú làm chủ vị. Lúc này hắn lấy ra một ống tre được bịt kín, mở nắp ống ra một mùi thơm phứt tỏa ra làm táp tên binh sĩ đôi mắt bừng sáng. Lý Anh Tú lấy một cái bát sạch đồ thứ thức ăn màu đỏ bên trong ra. Đây là một món ăn cách mạng được gọi là “thịt hộp Việt Minh” chế biến từ thịt heo, muối, củ riềng và nhiều nhất chính là ớt. Món ăn này khi bỏ vào ống tre bịt kín có thể để được rất lâu. Lý Anh Tú dự kiến chuyến đi lần này có thể sẽ mất vài ngày nên chuẩn bị một chút để binh sĩ bổ sung thêm dinh dưỡng. Bởi vì hiện tại dân số tại Cổ Loa không phải quá nhiều, lại có vài người hằng ngày đi săn bắn nên thịt không phải quá thiếu. Lý Anh Tú càng ưu tiên cho binh sĩ của mình. Dù sao hành trình phía trước không biết sẽ có nguy hiểm gì, tính mạng của hắn phụ thuộc hoàn toàn vào tám binh sĩ này.

Nghỉ ngơi chốc lát đoàn người lại tiếp tục lên đường, men theo suối để đi Lý Anh Tú thấy rõ ràng tốc độ của dòng nước đã chậm lại, thế nhưng đi mãi đến hết ngày họ vẫn chưa phát hiện ra được dòng sông mà con suối này chảy đến. Mãi đến trưa ngày hôm sau đoàn người Lý Anh Tú đi đến một vách đá dựng đứng. Đến đây dòng suối liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Giác long cốc

Con suối đột nhiên biến mất? Tuy kỳ lạ nhưng thực tế đúng là như vậy. Nếu con suối chỉ dừng ở đây kế hoạch của hắn coi như phá sản, phải làm lại từ đầu. Tuy lượng nước tại đây đầy đủ để trồng trọt nhưng không thích hợp để làm căn cứ địa. Thế giới bên ngoài Lý Anh Tú còn chưa biết thế nào nên hắn cần một căn cứ bí mật, thuận lợi cho phòng thủ lại có thể sản xuất.

Suy nghĩ một chút Lý Anh Tú liền nhớ đến một hiện tượng mà kiếp trước hắn rất ít gặp, là sông ngầm. Sông ngầm đúng như tên của nó, là loại sông có một phần hoặc toàn sông lưu chảy ở dưới lòng đất, cũng có thể chảy dưới hang động. Phía trước con suối chợt biến mất Lý Anh Tú nghĩ hắn là có một con sông ngầm chảy phía dưới. Nhìn bề mặt địa hình có vẻ nghiêng theo hướng Tây - Đông, lại theo cách chạy của dãy núi Lý Anh Tú quyết đoán nói.

- Mọi người đi theo hướng Đông Nam.

Kỳ lạ một điều là càng đi về hướng Đông Nam thì cây cối lại càng ít, độ cao của thực vật cũng ngày càng thấp, động vật cũng ít hơn khá nhiều. Nếu lúc trước đi thình thoảng mọi người bị các loại bò sát tập kích thì lúc này đi hơn nửa giờ vẫn không thấy một móng động vật nào. Đi được ước chừng ba dặm đường núi đoàn người chợt phát hiện một cái cổng trời. Đúng vậy, chính là cổng trời. Hai bên vách núi dựng cao gần trăm mét như một bức tường thành tự nhiên, cổng trời ở giữa lộ ra một khoảng không màu xanh mà Lý Anh Tú có thể cảm nhận được từ trong đó bùng bùng khí tức của sự sống.

- Tiến vào.

Hạ lệnh một tiếng, mọi người chậm rãi tiến vào, cổng trời rộng tầm ba mươi mét, vách đá dựng đứng phẳng phiu không có một ngọn cây nào vương ra, cứ như nó vốn là một dãy núi bị người khổng lồ một búa chẻ làm đôi vậy. Con đường đi vào phía trong cũng không dài, chỉ hơn một trăm mét, một thiên đường mở ra trước mắt Lý Anh Tú. Đúng vậy, chính là thiên đường. Sau cổng trời là một thung lũng vô cùng to lớn. Đứng trên cao Lý Anh Tú có thể nhìn thấy được hai bên dãy núi chạy vòng cung bao trọn lại mảnh đất rộng lớn này đến tận cuối bờ biển, có lẽ là biển, quá xa hẳn chỉ có thể thấy đó là một mảng màu xanh. Mà dưới chân hẳn, phía dưới hơn hai mươi mét chính là một thung lũng màu mỡ, vùng đất xanh um tươi tốt trải từ sườn núi nghiêng theo địa hình lòng chảo hội tụ đến một vùng trũng ở giữa là một hồ nước lớn, bên hồ đủ mọi loại động vật tụ tập với nhau đùa giỡn không hề để ý đến vài vị khách mới đến. Đây là một động thiên phúc địa.

- Bẩm Việt vương, nơi đây có lẽ chính là nơi chúng ta cần tìm.

Một binh lính không kiềm được sự vui sướng nói. Binh lính Việt quốc đều xuất thân từ nông dân, dù muốn dù không thì bản chất nhà nông vẫn in đậm vào trong con người bọn họ, mà nhà nông cần nhất là gì? Là ruộng đất. Nơi đây đối với nông dân mà nói chính là thiên đường.

- Việt vương, hay ngài định cho thung lũng này một cái tên đi.

Một tên lính khác nói, cả bọn liền hô phải. Lý Anh Tú suy nghĩ một chút, nhìn về phía hai rặng núi cuối chân trời nói.

- Thung lũng này được bao bọc bởi hai dãy núi kéo dài về phía biển, chúng ta lại là dòng giống tiên rồng, vậy nơi đây gọi là Giác Long cốc đi.

Đám lính liền nhào nhào khen hay. May mắn hệ thống quy gộp lại văn hóa cư dân từ thời đại Văn Lang đến cuối thế kỷ thứ X nên dân chúng đi ra từ hệ thống đều hiểu được tiếng Việt, tiếng Hán Việt. Nếu không người dân nói, viết tiếng Việt cổ Lý Anh Tú hiểu hay không chính là một vấn đề.

Lý Anh Tú bắt đầu tìm đường để đi xuống, loay hoay một chút nửa tiếng đồng hồ đoàn người mới xuống được thung lũng bên dưới. Lý Anh Tú thầm nghĩ cần phải sớm xây dựng một con đường núi trước khi đi dời qua đây, nếu không chỉ riêng việc vận chuyển vật tư cũng rất khó khăn.

Mọi người liền chạy đến hồ nước, động vật ăn cỏ bên hồ hơi hoảng loạn một chút chạy ra xa nhìn những sinh vật ngoại lai này, con người có vẻ rất lạ lẫm đối với chúng nên cũng không tạo ra bao nhiêu sợ hãi cho chúng nó. Lý Anh Tú không quan tâm đến cái nhìn của động vật, cái hắn quan tâm đến chính là nguồn nước như thế nào, trữ lượng như thế nào,...

Hai binh lính đi xuống dò xét một lúc liền trở lại nói.

- Bẩm Việt vương, trong hồ là nước ngọt có thể sử dụng được, vùng đất xung quanh cũng rất màu mỡ, vô cùng thích hợp cho việc trồng lúa nước. Có vẻ sông ngầm chảy qua đã tạo thành vùng đất này.

- Ha ha, tốt lắm. Lại tiếp tục tìm kiếm xung quanh xem động thiên phúc địa này còn cho chúng ta kinh hỉ gì.

Lý Anh Tú cười lớn nói, lại lệnh cho binh lính tản ra bốn phía tìm kiếm, hẳn cùng hai binh sĩ khác thì ở cạnh hồ chuẩn bị hạ trại. Đêm nay bọn hắn cắm trại đã ngoại, tuy xung quanh cơ hồ chỉ là động vật ăn cỏ, nhưng ai biết đêm xuống chào đón bọn hắn sẽ là cái gì.

Đến chiều tối sáu binh sĩ trở về những vẫn không mang đến tin tức gì mới. Lý Anh Tú cũng không thất vọng, dù sao Giác Long cốc quá lớn, cần phải có thời gian để tìm hiểu. Năm túp lều được dựng tạm lên bên bờ hồ, ở giữa có một đồng lửa lớn đủ chiếu sáng xung quanh. Lúc này động vật bên hồ đã chạy đi hết, bọn chúng ý thức được đám người này rất nguy hiểm, hai con nai được nướng vàng rực cháy mỡ kia chính là bằng chứng không thể thật hơn.

Lý Anh Tú nhìn tám binh sĩ khôi ngô cường tráng, tính ra thì người Việt cổ cũng không quá thấp, nếu so với chiều cao trung bình của người Việt hiện đại là một mét sáu mươi ba thì người Việt cổ không hề thấp hơn. Nhưng đó cũng là một điều đáng buồn bởi vì qua mấy ngàn năm thì thể chất của người Việt không hề thay đổi mấy. Nhìn sáng Nhật Bản chỉ trong vòng mười năm chiều cao trung bình của họ đã tăng lên ba phân. Ấy vậy mà có nhiều người sau này vẫn mang tư tưởng “Nhật lùn”. Trên người của tám binh sĩ đều có xăm chằng chịt hình các loài thường luồng, giao long,... hẳn nhìn lại bản thân lại rất trắng trẻo, chỉ có một hình xăm bạch long uy vũ ở cánh tay, mà bạch long còn óng ánh lên màu bạc dưới ánh lửa. Rất khác biệt.

Chín người chia làm ba ca gác. Tuy các binh sĩ ngăn cản Lý Anh Tú gác đêm nhưng hắn nhất định không chịu. Các binh sĩ không cãi được hắn đành phải để hắn gác ca đầu tiên.

Đã rất lâu rồi Lý Anh Tú mới có thể ngồi ngắm bầu trời đầy sao như vậy, không biết hôm nay là ngày mấy nhưng Lý Anh Tú chắc chắn không phải là giữa tháng vì mặt trăng trên cao chỉ có một nửa thôi. Không biết quy luật trên thế giới này có giống ở Địa Cầu hay không? Liệu cha mẹ của hắn có nhớ đến hắn hay không? Tâm tình hạ xuống Lý Anh Tú lắc lắc đầu bước ra bên bờ hồ, mặt trăng không to nhưng rất sáng, soi bóng lên hồ nước tĩnh lặng, một cơn gió khẽ thoảng qua tạo thành những gợn nước lăn tăn rung động ánh trăng. Lý Anh Tú hoài cảm chợt ngâm,

“Giốc hương tùy phong xuyên trúc đáo

Sơn nam đối nguyệt quá tường lai”.

(Xuyên rặng trúc, còi theo gió tới

Vượt bờ tường, núi đối trăng sang).

“Rào”.

Một tiếng nước động phát ra từ giữa hồ, gợn sóng từ hồ bỗng mạnh mẽ đập vào bờ như chứng minh có chuyện gì đó vừa xảy ra. Cả tám binh sĩ liền lao ra bờ hồ bảo vệ Lý Anh Tú. Cả chín người lâm vào trầm mặc đề phòng dưới hồ, nhưng hồ nước khôi phục lại về yên tĩnh vốn có của nó. Cuối cùng Lý Anh Tú quyết định từ bỏ việc điều tra, dời trại cách xa hồ nước thêm trăm mét. Giữa hoang dã truy tìm một thứ gì đó không xác định giữa đêm tối là một điều ngu ngốc.

Sáng sớm hôm sau Lý Anh Tú tiếp tục chia binh sĩ ra khắp nơi để do thám Giác Long cốc, bản thân hắn cùng với hai binh sĩ khác lại đi về phía Đông, nơi tận cùng của hai dãy núi. Từ hồ nước không thể thấy được nơi đó vì bị che lấp bởi một khu rừng rậm rạp nhưng từ lúc thấy được nó phía cuối đường chân trời Lý Anh Tú ước chừng khoảng cách cũng phải là gần mười cây số. Địa hình khá bằng phẳng nhưng cây cối rậm rạp làm bọn họ di chuyển rất khó khăn, Lý Anh Tú buộc phải dùng đoản kiếm của mình chặt cành cây mở ra một con đường đi xuyên rừng. Đi bộ bốn tiếng xuyên rừng hắn bỗng nghe được tiếng sóng biển. Đứng vậy, là tiếng sóng, không thể nào nhầm lẫn được.

- Nhanh, nhanh lên.

Lý Anh Tú dẫn đầu chạy nhanh về phía trước thoát khỏi rừng cây, một mảnh trời mới cũng màu xanh nhưng không phải là màu xanh của lá cây mở ra trước mắt hắn, đó là màu xanh của trời, màu xanh của biển. Hai dãy núi không phải tận cùng ở bờ biển mà còn ăn ra phía xa làm nơi này trở thành một cái vịnh biển tự nhiên. Dưới mắt Lý Anh Tú đây chính là nơi để xây một hải cảng không thể tuyệt vời hơn. Có hải cảng sẽ có con đường thông thương ra phía bên ngoài đem đến vô tận tài phú trong tương lai. Thế nhưng Lý Anh Tú biết giá trị của nó không chỉ nằm ở đó, giá trị lớn nhất hiện tại mà biển có thể đem lại cho Hải Việt tộc bấy giờ chính là muối.

Muối là một thứ gia vị không thể thiếu trong cuộc sống của người dân. Dân tộc Việt cổ lúc còn định cư ở vùng núi, trung du chỉ biết sử dụng các loại rễ cây, thực vật để tạo ra gia vị. Sau kháng chiến chống Tần địa bàn của người Việt mở rộng về miền biển và họ biết được đến muối. Mãi về sau muối là một loại gia vị không thể thiếu của con người. Không phải ngẫu nhiên mà các triều đại phương Bắc luôn không chể lầy muối và sát đối với dân Việt quốc, bởi đó chính là hai loại tài nguyên cần thiết tất yếu cho cuộc sống và sản xuất của người dân Việt quốc.

Mẹ ta bị tai biến, ta phải đi nuôi bệnh nên đến giờ mới ra chường được. Mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Làng bị tấn công

Đứng trước biển lớn, Lý Anh Tú dường như đã tưởng tượng ra được nơi đây sẽ là một quân cảng lớn, những chiếc chiến hạm cỡ lớn treo đầy súng pháo giương cao ngọn cột buồm phấp phới quốc kỳ Đại Việt. Trong lịch sử Đại Việt là một nước có lực lượng thủy quân mạnh nhất nhì trong khu vực, dù là đế quốc phương Bắc cũng phải kiêng dè. Phải biết rằng vào thế kỷ 16 các giáo sĩ phương Tây phải gọi chúa Trịnh ở phía Bắc là “Lord of water” bởi vì lực lượng hải quân kiêu dũng, thiện chiến. Vào năm 1596 chúa Trịnh Tùng từng đề nghị vua Minh để hải quân Đại Việt sang giúp chống lại Nhật Bản, thế nhưng vua Minh sợ Đại Việt gây sự ảnh hưởng lên Triều Tiên nên vội vàng từ chối. Có trong tay hệ thống Lý Anh Tú tin tưởng mình có thể xây dựng nên một đội hải quân còn mạnh mẽ hơn thế.

Tuy rằng mơ tưởng là thế nhưng Lý Anh Tú biết đoạn đường mình đi còn rất xa. Hiện tại nếu muốn khai thác Giác Long cốc ắt phải di dời cư dân từ làng Cổ Loa đến đây khai hoang. Các binh sĩ xây dựng những công trình đơn giản như lều trại còn có thể, nếu bắt bọn họ xây dựng cảng cá, hoặc thủ phủ lại là chuyện không thể. Trong kế hoạch của hắn Giác Long cốc sẽ là nơi trú binh, là hậu phương, còn Cổ Loa sẽ là nơi đối ngoại của quốc gia, hiển lộ trước thiên hạ.

Dùng hết một buổi sáng cũng không có phát hiện gì mới Lý Anh Tú cũng có một chút thất vọng, dù là nói hắn lòng tham không đáy cũng không phải là sai. Thế nhưng khi trở về nơi trú quân có hai binh sĩ lại mang đến cho hắn một tin tức không thể nào vui hơn. Phía Bắc ở lưng chừng dãy núi vòng cung lại phát hiện ra một mỏ sắt, hơn nữa lại là lộ thiên. Lý Anh Tú nghe vậy com cũng không kịp ăn liền dẫn theo binh sĩ chạy về hướng Bắc. Kim loại dù là thời cổ đại hay hiện đại cũng là một nguồn tài nguyên vô cùng có giá trị. Nhất là hiện tại kim loại ảnh hưởng rất lớn đến năng suất sản xuất. Phải biết ruộng đất do hệ thống xuất phẩm có buff 10% năng suất, nhưng Lý Anh Tú cần rằng để Cao Lỗ dùng đồng để đúc lấy công cụ lao động năng suất liền tăng lên 5%.

Mỏ sắt nằm trên sườn núi cao hơn mực nước biển tầm 200m, là một vùng đồi trọc nhìn từ xa rất dễ nhận ra, nhưng bởi vì lúc mới vào Giác Long cốc Lý Anh Tú bị hấp dẫn bởi vùng đồng bằng phì nhiêu phía dưới mà không chú ý đến nơi này. Nơi đây đất đai có màu vàng nâu, đỏ tím và xám đá, cây cối công mọc được nhiều lắm cũng chỉ là những cây bụi. Điều làm Lý Anh Tú vui mừng là mỏ sắt này lại là bán lộ thiên, từng sĩ quặng sắt bị phong hóa và oxy hóa biến thành vàng nâu kết thành từng mảng như tổ ong lộ ra giữa nền đất đỏ. Tuy không phải nhà địa chất học nhưng Lý Anh Tú có thể đoán được trữ lượng tại nơi này là không ít, hơn nữa lại nằm ở phía cực Bắc của Giác Long cốc và có độ cao vừa phải nên vừa không ảnh hưởng đến nguồn nước, vừa dễ khai thác vận chuyển. Còn việc sắt nơi đây có nhiều tạp chất đến đâu hắn không quan tâm. Sau khi khai thác đưa về kho quặng sắt sẽ được chuyển thành thép tinh. Không hề có sai lệch.

Tìm được mỏ sắt chuyển thám hiểm này của Lý Anh Tú xem như viên mãn. Hắn quyết định sau khi trở về sẽ chuyển lượng lớn nhân lực sang Giác Long

cốc để khai phá. Thế nhưng hệ thống phát đến một thông báo làm Lý Anh Tú tâm tình tụt xuống đáy cốc.

“Đình, thành lũy của ngài bị tấn công.”

Lúc này bên trong làng Cổ Loa tràn ngập một bầu không khí căng thẳng. Hàng rào gỗ sơ sài đã được gia cố lên cao hơn hai mét, người có thể đứng phía trên nó, mà bên trong Cao Lỗ chỉ huy mười binh sĩ cùng hai mươi dân binh đứng trên tường rào, số cư dân còn lại thì rút lui vào trong thủ phủ. Phía trước cổng làng Cổ Loa lại là một đám tầm hai trăm người trang bị đủ loại vũ khí, có người mặc áo vải, người mặc giáp da, tên dẫn đầu vóc người cao lớn, tay cầm đại kiếm, trên người lại mặc xích giáp. Tuy trang bị lộn xộn nhưng vũ khí của bọn chúng đều một màu lam băng sắt, so với giáo đồng, tên đồng của binh sĩ Cổ Loa thì hơn hẳn một cấp bậc, huống chi tương quan lực lượng lại là gấp mười.

- Bẩm Lỗ lạc tướng, vật tư cùng binh sĩ đã được tập kết lên tường rào. Phụ nữ, trẻ em và người già đã được dồn vào bên trong thủ phủ.

Một binh sĩ hướng Cao Lỗ bẩm báo. Binh sĩ so với dân binh có sự khác biệt rõ ràng. Một binh sĩ thân dưới đóng khố, tay cầm trường thương bằng sắt, trước ngực có một tấm hộ tâm bằng đồng thau, tay chân đều có vòng kiềm. Ngược lại dân binh ngoại trừ một thanh trường thương bằng đồng cũng chỉ có một thanh nỏ, trên người chỉ độc một chiếc khố. Cao Lỗ thầm may mắn những ngày đại vương đi ra ngoài từ thủ phủ triệu hoán đa số đều là đàn ông thanh niên nên hiện tại làng mới có một chút sức tự vệ như vậy. Nhìn từng bó tên được dựng trên tường gỗ Cao Lỗ hỏi.

- Chúng ta có bao nhiêu mũi tên?

- Bẩm lạc tướng, chúng ta có chừng năm trăm mũi tên.

Nghe binh sĩ bẩm báo Cao Lỗ quyết đoán nói.

- Để lại trên tường ba trăm mũi tên, còn lại đều chuyển về thủ phủ.

Cao Lỗ thừa biết với lực lượng hiện tại tường gỗ không thủ vững được bao lâu, chỉ dùng để tiêu hao sinh lực địch. Chân chính chiến trường ngược lại chính là thủ phủ.

So với không khí căng thẳng bên trong làng, đám người ngoại lai lại rất bình thản như làng Cổ Loa chỉ là vật trong túi áo không đáng kể.

- Bẩm thủ lĩnh, thuộc hạ đã thám thính nơi này, bên trong có gần một trăm cư dân, lương thực lại rất dồi dào, binh lính tinh nhuệ chỉ độ mười người, vũ khí trang bị cùng bọn người Man không sai biệt lắm.

Một tiểu tốt hướng đến tên chỉ huy nói. Tên chỉ huy gật đầu cười lạnh.

- Hơn một trăm nô lệ, các huynh đệ, làm xong trận này lãnh chúa nhất định sẽ khao thưởng chúng ta.

Nghe thủ lĩnh nói vậy bọn thuộc hạ liền hòa theo hoan hô. Bọn hán vốn là thuộc hạ của Hắc Mộc lãnh chúa ở cách đây không xa. Nói là lãnh chúa nhưng vị Hắc Mộc lãnh chúa này lại là một kẻ cướp không hơn không kém. Bọn hán chuyên đi bắt bớ, đốt phá các thôn làng lẻ tẻ, cướp tài sản, bắt lấy nô lệ đem bán cho các thương nhân. Đó cũng là nguồn thu chính của vị Hắc Mộc lãnh chúa này, mà tên mặc xích giáp là Cion, đội trưởng bắt nô lệ của Hắc Mộc lãnh chúa. Lần này bọn hán vốn định đi xuyên qua Tai Ương rừng rậm để đến xứ Golland cướp phá, không ngờ lại gặp phải làng Cổ Loa. Nếu Lý Anh Tú biết được không biết liệu hán có mừng mình vận cứt chó, tùy tiện chọn điểm hạ trại liền bị bắt nô lệ để ý.

- Ngươi, lên phía trước gọi hàng.

Tên thủ lĩnh tùy tiện chỉ một tên binh lính bước lên trước gọi hàng. Tên lính này vâng mệnh liền đi về phía làng. Công việc này bọn hán không phải làm lần đầu tiên. Với thực lực cách biệt như thế này đánh hạ một cái làng này là một chuyện không thể đơn giản hơn. Đến một khoảng cách tự cho là an toàn tên lính này liền mở cái giọng oan oan của hán nói.

- Người bên trong nghe đây. Chúng ta là binh lính dưới trướng Hắc Mộc lãnh chúa, các ngươi thông minh thì ngoan ngoãn đầu hàng, nếu không... ặc...

Tên lính còn chưa nói hết một mũi tên đồng liền từ tường gỗ bay ra đâm xuyên cổ hán. Bên trên tường gỗ Cao Lỗ giao nỏ cho một binh sĩ nói.

- Nói tiếng gà, tiếng vịt. Thật đau cả đầu.

Ngôn ngữ hai bên bất đồng, tên binh lính kia nói gì Cao Lỗ ngược lại đều không hiểu gì. Giết đi cho cả thế giới yên bình.

- Thần xạ thủ.

Bên phía ngoài sắc mặt trầm xuống. Hán thật không ngờ chỉ một thôn làng nhỏ lại tồn tại một thần xạ thủ, cách vài chục bước đều có thể bắn chết người. Thế nhưng thần xạ thủ thì sao. Chỉ có một người, có thể cản bước chân bọn hán sao. Hán rút ra trường kiếm hô lên.

- Binh sĩ! Giết vào trong, gà chó không tha.

- Giết!

Hai trăm người hô lên một tiếng liền lao nhanh về trước, khí thế hung hãn, trong mắt bọn hán làng Cổ Loa như một cô trinh nữ khỏa thân đang mời gọi bọn hán, lương thực, nữ nhân tùy bọn hán tận hưởng.

Cao Lỗ sắc mặt bình tĩnh, là một người từng trải qua trận chiến Âu Lạc - Nam Việt chiến tranh vạn người, hai trăm người sung phong không hề làm Cao Lỗ có thể rung động. Đứng sau lưng hắn là mười binh sĩ trên tay cầm nỏ kéo căng, chỉ chờ lệnh bắn.

- Binh sĩ, bắn!

Mười mũi tên liên lao vút về phía quân địch, ngay lập tức có đến bảy tên ngã xuống trong vũng máu, tất cả bên yết hầu đều có một mũi tên. Ba mũi tên khác cũng đều trúng đích nhưng bị giáp da của tên binh sĩ cản lại. Với chất lượng mũi tên đồng hiện tại vẫn chưa thể xuyên thủng được giáp da.

- Làm sao có thể, bọn hắn sao có thể có nhiều thân xạ thủ đến vậy.

Tên thủ lĩnh trên mặt đầy vẻ kinh ngạc. Chỉ trong loạt tên đầu tiên bảy binh sĩ bỏ mạng, tuy nhiên đánh hạ một cái làng tất nhiên mang đến lợi ích to lớn, nhưng với điều kiện không phải tổn thất quá nhiều, nếu không hắn cũng sẽ bị lãnh chúa khiển trách.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Luyện kim chênh lệch

Phải biết Hắc Mộc lãnh chúa dưới trướng cũng chỉ có ba trăm binh sĩ, cũng chỉ có một trăm người là binh sĩ nòng cốt, mà cả một tòa Hắc Mộc thành cũng chỉ gần ngàn người. Nếu ở tại đây binh sĩ bị thương vong quá nhiều không phải là một điều tốt. Nghĩ vậy tên thủ lĩnh liền vung kiếm hô hoán đốc thúc binh lính nhanh chân tiến lên áp sát tường rào.

Ở trên tường gỗ Cao Lỗ cùng mười binh sĩ không hề có chút nào sợ hãi. Mười binh sĩ được hai mươi dân binh phía sau lên dây nỏ nên đạt một tốc độ bắn kinh hoàng, cứ hai giây một lượt phóng nỏ là bên phía quân địch có từ tám đến mười người ngã xuống. Tuy nhiên cũng chỉ sau ba lượt tên thì quân Hắc Mộc cũng tiến gần đến mười mét. Lúc này Cao Lỗ hạ lệnh.

- Toàn bộ binh sĩ bắn tự do, trướng thương nghênh chiến.

Toàn bộ ba mươi binh sĩ phóng ra một loạt tên cuối cùng hạ sát gần hai mươi tên địch liền cầm lấy trướng thương xếp thành hàng ngang trên tường gỗ. Tường rào dài gần năm mươi mét, nhưng binh sĩ lại chỉ có ba mươi người, nên lớp phòng ngự này vô cùng mỏng manh. Bức tường cao hơn hai mét không đủ tạo lợi thế cho bọn họ.

Bên dưới quân Hắc Mộc thành cũng áp sát được tường gỗ. Tên thủ lĩnh vô cùng tức giận. Chỉ chạy trong vòng bốn mươi mét đội quân của hắn đã phải trả cái giá hơn ba mươi người thương vong, trong đó rõ ràng có bốn tên binh sĩ mặc giáp da tinh nhuệ bỏ mạng. Dù đánh một cái làng hai trăm người thì bọn hắn cũng chưa từng bị thiệt hại nặng đến vậy.

- Giết hết cho ta! Gà chó không tha.

- Giết!

Gần hai trăm quân Hắc Mộc gầm thét, ba người làm một tổ, hai người bên dưới làm bệ đỡ một người leo lên đầu tường. Chiều cao của bọn hắn trung bình đều vượt một mét bảy, tường rào chỉ cao hơn hai mét, có một chỗ đệm bên dưới nhảy lên đầu tường là việc dễ dàng. Quả nhiên chỉ cần một động tác mười tên binh lính Hắc Mộc đã bay được lên đầu thành, thế nhưng chưa kịp hắn nổ nộ cười đắc ý thì đập vào mặt hắn chính là những mũi giáo đồng sắc nhọn. Trướng thương đâm thẳng vào bụng hắn, tuy giáp da có độ phòng ngự nhất định, có thể kháng tên đồng nhưng tuyệt nhiên không thể chống lại được mũi thương bằng sắt.

- Á!

Tên binh sĩ này hét thảm một tiếng liền ngã xuống tường gỗ, hiển nhiên là không sống được. Cùng cảnh ngộ với hắn là sáu tên binh sĩ khác cũng bị đẩy xuống khỏi tường gỗ, nhưng cũng có đến ba tên binh sĩ thoát được trướng thương leo lên đầu tường. Ba tên này mặc đều là giáp da chứng tỏ là binh lính nòng cốt của Hắc Mộc lãnh chúa, bọn hắn đều là những binh sĩ thiện chiến dễ dàng thoát khỏi những mũi thương đâm đến của các dân binh Đại Việt. Thế nhưng ba tên này cũng không đặc ý được lâu liền bị các binh sĩ tinh nhuệ của Đại Việt vây lại. Cao Lỗ rõ ràng lực chiến của dân binh tuy có mạnh hơn đám tạp binh của Hắc Mộc thành một chút nhưng đối mặt với binh lính tinh nhuệ của quân địch tuyệt nhiên không bằng. Vì vậy mà đứng xen giữa hai dân binh là một binh lính, điều này làm khi ba tên lính của Hắc Mộc lãnh chúa leo lên được tường liền bị hai binh lính Đại Việt vây lại đánh. Chẳng mấy chốc ba tên binh sĩ Hắc Mộc liền bị đẩy xuống khỏi tường.

Thế nhưng tình hình vẫn không khả quang mấy. Binh sĩ Hắc Mộc quá đông, binh lính Đại Việt kiên trì đẩy xuống thêm ba sóng tấn công của địch liền bị lộ ra sơ sót. Hơn mười binh sĩ Hắc Mộc lọt lên được đầu tường vây lấy giết chết một binh lính Đại Việt, đẩy lui các dân binh về phía sau tạo điều kiện cho binh lính phía sau leo lên. Lúc này Cao Lỗ liền rút ra đoản kiếm dẫn đầu binh sĩ giết đến. Cao Lỗ là một trong những võ tướng kiệt xuất nhất dưới trướng của An Dương Vương. Năm đó khi thành Cổ Loa thất thủ, Cao Lỗ tuổi đã già nhưng tử chiến cũng làm quân Nam Việt sợ mất mật. Huống chi bây giờ Cao Lỗ đang là tuổi tráng niên, tả xung hữu đột không ai địch lại làm quân Hắc Mộc vô cùng sợ hãi. Trướng thương Cao Lỗ trời sinh thân lực nên được An Dương Vương vô cùng yêu thích. Bây giờ cái thân lực đó bao phủ xuống đầu của đám lính Hắc Mộc, chỉ thấy Cao Lỗ một tay nắm lấy cổ áo một tên

lính chiều cao còn hơn cả mình ném bay xuống đầu thành bất tỉnh, một kiếm mà ông vung ra một đầu lâu liền rơi rụng. Đám binh sĩ Hắc Mộc sợ hãi không dám tiến lên.

Tên thủ lĩnh thấy vậy vô cùng tức giận cầm lấy trường kiếm treo lên đầu thành. Hai tướng đối mặt nhau, binh sĩ hai bên đều tự giác di chuyển để trống ra một vòng tròn. Tên thủ lĩnh nói.

- Người rất khá, đầu nhập vào Hắc Mộc lãnh chúa, người sẽ trở thành thanh kiếm sắc lẹm của ngài.

Cao Lỗ tất nhiên không hiểu tên thủ lĩnh nói gì, nhưng nhìn sắc mặt khinh thường của hắn trong lòng liền khó chịu nói.

- Nói gà nói vịt, dùng bản lĩnh mà thể hiện.

Nói rồi liền vung đoản kiếm lao đến. Một tất dài là một tác mạnh, một tác ngắn là một tác hiểm. Đoán kiếm của Cao Lỗ ngắn hơn nhiều so với trường kiếm của đối phương nhưng chiêu thức đều mạnh mẽ, dứt khoát, làm tên thủ lĩnh liên tục bại lui.

“Két”.

Lưỡi kiếm của Cao Lỗ chém vào mạn sườn của tên thủ lĩnh, tên này phản ứng không kịp, áo ngoài liền bị cắt ra, lưỡi kiếm va chạm với giáp xích tóe ra hàng ngàn tia lửa thế nhưng lại không thể cắt đứt được áo giáp. Cao Lỗ nhủ mảy mòi dụng tên thủ lĩnh còn ngờ ngác liền vung kiếm chặt đầu hắn. Tên thủ lĩnh giật mình liền vung trường kiếm đón đỡ.

“Rắc”.

Không ngờ lưỡi kiếm của Cao Lỗ lại bị gãy. Tên thủ lĩnh vui mừng nhận ra võ lực của đối phương rất cao nhưng trình độ luyện kim vô cùng thấp kém. Cao Lỗ sắc mặt trầm xuống liền xoay người đá bay tên thủ lĩnh rơi xuống tường gỗ.

Tên thủ lĩnh rơi xuống đất được đám binh sĩ phía dưới đỡ lấy nên không chịu tổn thương. Hắn vùng người đứng dậy âm thầm ngược lên tường gỗ binh sĩ Đại Việt sĩ khí đất đỏ, còn đám binh sĩ Hắc Mộc sĩ khí âm trầm, Cao Lỗ vẫn đứng trên tường, đôi mắt như điều hâu nhìn bọn hắn làm bọn hắn lạnh cả sống lưng.

- Rút lui!

Binh sĩ Hắc Mộc như thủy triều rút lui về phía sau. Cao Lỗ cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn lần này thắng lợi nhưng thực ra làng Cổ Loa cũng đã như nó mạnh hết đà, chỉ cần hai làng sống tấn công nữa chỉ sợ mọi người phải rút lui về trong thủ phủ.

- Binh sĩ, dọn dẹp chiến trường.

Theo lệnh của Cao Lỗ binh sĩ nhanh chóng cứu chữa người bị thương, xác quân địch được chôn dưới chân tường, xác binh sĩ Đại Việt lại được thu thập cẩn thận. Trận chiến này Đại Việt có một binh sĩ và ba dân binh hi sinh, hai người bị trọng thương, sáu người khác bị thương nhẹ. Lực lượng trực tiếp tồn thất một phần ba.

Di thể các binh sĩ hi sinh được mọi người đặt vào những thân cây được khoét rỗng ruột, để thành hình thuyền, vũ khí của họ được đặt vào chôn theo cùng. Mọi người trong làng đều đến để dự nghi lễ chôn cất những binh sĩ, những người đã hi sinh vì sự tồn vong của cả làng. Những người hi sinh vì làng đều xứng đáng với một nghi lễ như vậy, họ sống là chiến sĩ bảo vệ làng, chết cũng sẽ trở thành những anh linh thủ hộ mảnh đất này. Một chiếc trống đồng khắc ngôi sao mười bốn cánh được hai lực sĩ khiêng lên phía trước. Cao Lỗ cầm dùi trống hô lên.

- Tiến đưa các anh hùng về với vua tổ.

Tùng tiếng trống đồng bị trống vang lên tiến đưa những người anh hùng của làng về nơi an nghỉ cuối cùng. Họ là những người Việt rời khỏi thế giới này đầu tiên và chắc chắn cũng không phải là những người cuối cùng, nhưng sự ra đi của họ không hề vô nghĩa. Sự tồn vong của tộc Việt trên mảnh đất này chính là đánh đổi từ sự hi sinh của mỗi con dân Đại Việt. Nếu có thể hỏi bọn họ có từng hối hận vì đã chiến đấu quên mình hay không. Câu trả lời chắc chắn là: “Hối hận ư? Không bao giờ!”

Nghi lễ hoàn tất, mọi người quay trở về với cương vị của mình. Cao Lỗ quay về thủ phủ. Tình hình hiện tại đối với làng không quá khả quan. Không những quân lực cách biệt mà trình độ luyện kim của địch quân cũng hơn hẳn Đại Việt hiện tại. Hiện tại trình độ luyện sắt cao nhất của Đại Việt cũng chỉ có thể luyện ra sắt non. Số lượng lại rất có hạn, mũi thương sắt cũng chỉ đủ trang bị cho binh sĩ, dân binh chỉ có thể dùng vũ khí bằng đồng. Giáp sắt của tên chỉ huy kia cũng là một vấn đề. Đánh rắn thì phải đánh đập đầu không phải Cao Lỗ không biết nhưng nếu áo giáp còn không thể phá nổi thì làm sao giết.

- Phá giáp, nếu kiếm phá giáp không được thì chỉ có thể dùng... rìu.

Mắt Cao Lỗ bỗng sáng lên. Có một loại rìu đã có từ thời đại Đông Sơn với ưu điểm chặt, cắt, phá giáp rất tốt đó là rìu lưỡi xéo Thiệu Dương. Từ thời Văn Lang những lưỡi rìu xéo, rìu xòe cán Thiệu Dương đã phá giáp cướp đi không biết bao nhiêu sinh mạng của quân Tần. Nếu thay thế vật liệu sản xuất là sắt thay vì đồng Cao Lỗ tin tưởng có thể phá được giáp sắt của tên thủ lĩnh kia.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gối quà

Khác với những suy nghĩ người Việt Cổ hay coi trần, đóng khổ, trang bị vũ khí thô sơ. Thực tế nền văn minh Văn Lang - Âu Lạc khởi nguyên từ nền văn hóa Đông Sơn đã từng là một trong những nền văn minh bậc nhất của cả tộc Bách Việt, Văn Lang - Âu Lạc đã đạt đến đỉnh cao của kỹ thuật đúc đồng. Vũ khí bôn họ ngoài trử, dao găm, đoản kiếm, giáo, mác, còn có các loại câu liêm, rìu chiến, thậm chí người dân Âu Lạc còn biết làm giáp đồng vảy cá. Trình độ kỹ thuật quân sự của người Âu Lạc thực sự phát triển không kém các triều đại phương Bắc, thế nhưng luyện kim luôn là một nhược điểm mà người Việt thua kém người phương Bắc, dù là đến thời hiện đại vẫn vậy.

Người Việt thường tự hào mình có lịch sử bốn ngàn năm văn hiến, nhưng thực ra đó chỉ là luận điệu của giới sử cũ nhằm so kè với ông bạn hàng xóm to lớn. Thực sự nền văn minh của chúng ta phát triển sau người phương Bắc rất nhiều năm, nhưng nền văn hóa của người Việt là một nền văn hóa có bản chất riêng biệt, mang tính bản địa, không hề bị dung hòa hay chịu sự lệ thuộc văn hóa vào nền văn hóa nào khác, nên chúng ta tuy không thể so kè về lịch sử văn minh với họ, nhưng có thể tự hào rằng văn minh người Việt không hề thua kém bất kỳ nền văn minh nào trên thế giới.

Quay lại với Lý Anh Tú sau khi nhận được thông báo của hệ thống liên vội vàng nhỏ trại chạy về. Tuy ở làng có Thánh Gióng ở đó đừng ai có thể mong tiêu diệt được Cổ Loa, nhưng Thánh Gióng cũng có hạn chế, thứ nhất là chỉ khi làng thực sự lâm nguy thì Thánh Gióng mới có thể phát huy sức mạnh và cũng chỉ dùng được một lần, khi đó làng có lẽ mười phần cũng đã bị tiêu tan hết chín. Vì vậy Lý Tú Anh cùng binh lính dường như không nghĩ ngợi chạy về phía làng.

Thế nhưng chạy được gần nửa ngày hệ thống lại đưa đến thông báo làm hấn sững người, tiếp theo liền kinh hi.

“Đinh! Tướng lĩnh Cao Lỗ thống lĩnh quân đội Đại Việt đánh bại địch nhân công thành trận thứ nhất, lấy được một trăm điểm chiến công. Nhận được 20 điểm chiến công. Ban thưởng gói quà chiến công đầu tiên, một lần triệu hoán danh nhân, mời ký chủ kiểm tra.”

Lý Anh Tú thở phào nhẹ nhõm, xem ra trước mắt làng vẫn chưa xảy ra chuyện gì quá lớn. Cao Lỗ là một thống lĩnh trời sinh, tuy tấn công không phải quá xuất sắc nhưng phòng ngự lại vô cùng ổn trọng, cộng thêm vũ lực bất phàm, nếu trong tay có đủ số binh lính thì quân địch dù gấp bốn gấp năm lần vẫn không có vấn đề gì. Lý Anh Tú cho binh lính dừng lại nghỉ một chút, bản thân hấn chìm vào trong hệ thống kiểm tra gói quà từ hệ thống.

- Mở ra gói quà!

“Đinh! Mở thành công gói quà, ký chủ nhận được chuồng trâu (1), đồng (100 đơn vị), sắt (50 đơn vị), bộ binh (10) bản vẽ nỏ thần Liên Châu (1) đã được lưu trữ trong nhà kho”.

Lý Anh Tú cuống hi. Hấn thật không ngờ gói quà lại tặng lại có giá trị đến thế. Không phải là tài nguyên, không phải chuồng trâu mà là bản vẽ của nỏ thần Liên Châu. Cao Lỗ là người chế tạo ra nỏ Liên Châu, nhưng khi được triệu hồi sang dị giới Cao Lỗ cũng không mang phần ký ức đó theo. Muốn chế tạo ra nỏ cũng phải bỏ thời gian nghiên cứu, nhưng hiện tại liên không cần thiết nữa. Nếu có thể chế tạo ra nỏ Liên Châu cộng thêm mười binh sĩ được triệu hồi việc phòng thủ làng càng được bảo đảm.

- Hệ thống, nếu hiện tại ta tiến hành triệu hoán phải chăng danh nhân sẽ xuất hiện tại thủ phủ sao?

Lý Anh Tú hỏi hệ thống, nếu triệu hoán ra một danh tướng có thể phụ trợ Cao Lỗ thì không có gì tốt hơn, dù sao hiện tại làng Cổ Loa đang thiếu vũ lực. Hệ thống trả lời.

“Danh nhân được triệu hoán sẽ xuất hiện tại bệ đá cổ bên trong thủ phủ.”

- Vậy thì tốt, tiến hành triệu hoán!

Lý Anh Tú không do dự nói. Một trăm điểm chiến công mới đổi được một lần triệu hoán, một lượt triệu hoán như thế này đã xem như một phần thưởng rất lớn.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công danh tướng Lê Chân”.

“Thánh Chân công chúa Lê Chân (tư chất S), là nữ tướng dưới trướng Hai Bà Trưng, có tài chường binh, huấn luyện thủy binh, trồng dâu và nuôi tằm”.

Theo truyền thuyết Lê Chân quê ở làng An Biên, huyện Đông Triều, phủ Kinh Môn, trấn Hải Dương. Lê Chân là người có nhan sắc, giỏi võ nghệ lại có tài thơ phú nên bị Tô Định nhắm đến cưới về làm thiếp, cha mẹ nàng không chịu nên bị Tô Định giết hại, bản thân Lê Chân chạy về vùng An Dương, cửa sông Cẩm. Tại đây Lê Chân lập trại khai phá, trồng dâu, nuôi tằm, đánh bắt thủy sản, tuyển mộ binh lính, về sau nàng theo Trưng vương khởi nghĩa, sau khi thành công được phong làm Thánh Chân công chúa chường quân binh quyền. Đến khi Hai bà Trưng thất bại thì nàng còn chiến đấu với Mã Viện tại vùng Bạch Đằng, hồ Tây, rồi Mai Động Hà Nội cuối cùng lại hi sinh ở đây.

Phải nói rằng đối với Lê Chân Lý Anh Tú vô cùng tiếc thương, một người con gái xinh đẹp nhưng không hề thua kém các đấng mày râu, chiến đấu với giặc đến hơi thở cuối cùng. Không ngờ lần này lại có thể triệu hoán ra Lê Chân, Lý Anh Tú thật muốn gặp một mặt.

Có một điều Lý Anh Tú cảm thấy thú vị là danh tướng triệu hoán thời kỳ này ngoại nghiệp binh đều có gắn liền với một nghề nghiệp nào đó. Giống như

Cao Lỗ có nghề thợ rèn, thì Lê Chân có nghề trồng dâu nuôi tằm.

So với Cao Lỗ tư chất SSS thì Lê Chân thấp hơn đến hai cấp độ. Xét về vũ lực hai người càng không phải một cấp bậc, nhưng Lê Chân lại có một kỹ năng mà Cao Lỗ không có đó là huấn luyện thủy binh.

Trại lính chỉ có thể đào tạo những binh chủng cơ bản như trường thương binh, cung thủ, đao thuấn thủ,... cho dù là thăng cấp thời đại thì trại lính cũng chỉ đào tạo được những binh chủng này. Thủy binh không được xếp vào loại này nên chỉ có thể được đào tạo bởi danh tướng mà thôi. Hơn nữa Lý Anh Tú cũng biết được ý nghĩ của hệ thống, nhiệm vụ của Lý Anh Tú là tại địa giới này xây dựng được một đế chế, nếu như chỉ dựa vào lực lượng của hệ thống là vô kế khả thi, hẳn cần phải nhờ đến người dân bản xứ, mà muốn huấn luyện những người dân bản xứ này chỉ có thể nhờ đến năng lực của danh tướng mà thôi.

--Phân cách-----

Lúc này Cao Lỗ đang suy tính bên trong thủ phủ, bỗng nhiên từ trong bệ đá cổ phát ra rung động, cũng từng bước ra từ đó nên Cao Lỗ đương nhiên biết là chuyện gì xảy ra. Từ bên trong bệ đá cổ bước ra đầu tiên là một người con gái xinh đẹp, trên người mặc áo lụa vàng, bên hông mang trường kiếm, theo sau là mười binh sĩ cường tráng. Cao Lỗ liền tiến lên nghênh đón, Lê Chân vội cúi người hành lễ.

- Con cháu Lê Chân bái kiến Cao Lỗ Thạch Thần.

Cao Lỗ và Lê Chân thời đại cách nhau hai trăm năm, lúc đó Cao Lỗ dường như đã trở thành truyền thuyết trong dân chúng Giao Chỉ, Lê Chân gặp qua Cao Lỗ phải hành lễ cũng không có gì kỳ quái. Cao Lỗ vội đỡ Lê Chân nói.

- Chúng ta đều được đức tổ Long Quân phái đến phò tá Việt Vương, dù trước kia sinh sống ở thời gian nào thì giờ chúng ta cũng vẫn là cùng một thời đại. Không nên quá đề ý đến những việc lúc trước.

- Chân tuân mệnh!

Thấy Lê Chân chấp nhận Cao Lỗ vui vẻ gật đầu nói.

- Hiện tại Việt Vương không có tại làng, bên ngoài lại có kẻ địch tấn công, hiện tại lại có Chân tướng quân đến ta cũng yên tâm phần nào.

Cao Lỗ kể cho Lê Chân rõ ràng tình hình hiện tại, Lê Chân chỉ mỉm cười nói.

- Lỗ tướng hãy kiểm tra nhà kho xem, ắt hẳn sẽ có bất ngờ.

Cao Lỗ nghi hoặc lệnh cho Thạch Tiến đi kiểm tra nhà kho, lát sau Thạch Tiến trở lại, trên tay còn cầm theo một tấm da nói.

- Bẩm hai vị tướng quân, bên trong nhà kho ngoài nhiều ra một chút đồng và sắt còn có thêm một tấm da này.

Cao Lỗ xem tấm da, trên trán nhíu lại, lát sau liền vui mừng nói.

- Quả nhiên là lợi khí, như vậy việc bảo vệ làng không cần phải lo lắng, hiện tại ta bắt đầu đi chế tạo. Thạch Tiến, mệnh lệnh thợ rèn gấp rút chế tạo đầu mũi tên. Người già, phụ nữ và trẻ em gia công phụ trợ.

- Tuân lệnh tướng quân.

Ba người ra ngoài bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống một ánh hào quang bao lấy một mẫu đất nhỏ, chẳng mấy chốc một cái chuồng trâu được lợp từ cỏ tranh được dựng nên, bên trong một chuồng một con trâu nước đen thui lù thán nhiên đứng bên trong gặm cỏ, con trâu cao đến một mét sáu, mét bảy, bốn chân to khỏe, đôi mắt hơi ánh lên một tia huyết hồng, đặc biệt là cặp sừng khổng lồ dài đến gần hai mét, cong vút lên như ngà voi. Đây chính là giống trâu đầm lầy của đất Việt đã làm khiếp hãi vó ngựa của kẻ thù.

- Lần này Việt vương cho ta thật nhiều kính hi.

Cao Lỗ cười nói. Có trâu đại biểu cho có sức kéo, tượng trưng cho một nền nông nghiệp phát triển. Trong khi Cao Lỗ còn đang kinh ngạc thì ở một nơi xa Lý Anh Tú nhìn vào thuộc tính của chuồng trâu vui vẻ.

“Chuồng trâu: Nơi nuôi dưỡng gia súc, có thể mở rộng, gia súc bên trong tăng trưởng nhanh hơn bình thường 10% (có thể thăng cấp), mỗi ba ngày tự động sinh ra một con trâu.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Dự định

Chuồng trâu tuy ba ngày có thể tự sinh một con nhưng lại không phải là trâu trưởng thành mà là nghé con, sinh trưởng kỳ của một con trâu được nuôi dưỡng trong chuồng là một tuần, hơn nữa còn phải chu cấp thức ăn cho trâu. Việc này Cao Lỗ giao cho các em bé trong làng. Đám trẻ liền vô cùng thích thú, không có đứa trẻ nào lại không thích động vật, huống chi bản thân trâu lại là một loài động vật rất hiền lành, đôi lúc lại có chút “ngố”, dù là đám trẻ có leo lên lưng, kéo tai thì lão ngư vẫn thản nhiên đứng im nhai đi, nhai lại nhúm cỏ trong miệng.

Đến sáng ngày hôm sau đám người Hắc Mộc thành vẫn không tổ chức tấn công, đám binh lính bắt đầu chặt cây làm khí cụ công thành. Bên ngoài không vội, bên trong làng Cao Lỗ cũng không sốt ruột, lúc này lò rèn đã được mở rộng ra thêm hai gian, một gian trong đó là những thợ mộc giỏi nhất trong làng tập trung chế tạo Liên Châu nổ, hai gian khác thì lựa khối gỗ cao, từng đôi một được ném vào lò nung cùng với chì và thiết nấu chảy thành nước đồng chảy vào từng khuôn đúc thành các đầu mũi tên ba cạnh. Những mũi tên sau khi khô thành khối lại được dỡ ra mài sắc sau đó lắp vào các thanh gỗ được gia công tinh tế, cuối cùng được các trẻ em trong làng đính vào lông chim. Từ đêm qua đến giờ ngoại trừ các binh sĩ mọi cư dân trong làng cơ hồ làm việc không ngừng nghỉ, thậm chí Thánh Gióng cũng tham gia vào việc đính lông chim cho mũi tên. Chỉ trong vòng một đêm lò rèn đã đúc thành hai trăm chì mũi tên, mười thanh nỏ, mười thanh trường thương.

Không phải Cao Lỗ không muốn đúc giáp trang bị cho binh sĩ mà là đồng quá thiếu thốn, Cao Lỗ phải ưu tiên dùng đồng để đúc đầu mũi tên, máy nỏ. Về phần binh sĩ Cao Lỗ cũng chỉ có thể đúc cho mỗi người một tấm hộ tâm trước ngực.

Sáng ngày hôm nay từ trong thủ phủ lại triệu hoán ra mười người, tám nam, hai nữ. Tám thanh niên đều được Lê Chân đưa vào trại huấn luyện, còn hai nữ cùng với những người khác gia công vũ khí.

- Lỗ tướng, bên ngoài quân giặc đã bắt đầu tập kết. Lần này bọn chúng còn chuẩn bị cả khiên gỗ. Có vẻ là sợ hãi nỏ thủ của chúng ta.

Lê Chân từ bên ngoài bước vào, tóc dài búi cao cài trâm vàng, gương mặt anh khí, xinh đẹp vô cùng, nếu người khác không biết lại nghĩ là một tiểu thư đài các nào đó, thực không hợp với khung cảnh khói bụi trong lò rèn. Cao Lỗ để mình trần, mồ hôi chảy dài trên làn da màu cổ đồng khỏe mạnh, đôi mắt chăm chăm vào tác phẩm của mình khẽ cười nói.

- Ngày hôm qua bọn hán bị thiệt hại nặng như vậy không đề phòng mới lạ. Nhưng khiên gỗ cũng là một vấn đề lớn. Lực nỏ hiện tại của chúng ta chưa đủ để xuyên phá được những ván gỗ quá dày.

Lê Chân nói.

- Nếu vậy tại sao chúng ta không dùng kế dụ địch. Thế này....

Nghe xong Cao Lỗ cất tiếng cười sáng khoái nói.

- Ý của Chân tướng quân thật giống ý ta, như vậy ngày hôm nay bên ngoài liền giao cho tướng quân đi. Khi nào nhận được tín hiệu lập tức rút lui.

- Chân tuân lệnh Lỗ tướng.

Lê Chân bái một cái liền dứt khoát xoay người hướng về phía cổng làng bước đi, những binh sĩ trong lò rèn cũng cầm lấy trường thương đi theo. Suốt thời gian đó Cao Lỗ cũng không hề liếc mắt một cái, chỉ chăm chú hoàn thành xong tác phẩm của mình. Xoạc một tiếng, Cao Lỗ cầm lên một chiếc rìu xéo ánh lên màu kim loại sáng bóng, thân dài gần một mét, dưới cán còn có một mũi nhọn như dùi đục bằng sắt, trên lưỡi rìu còn khắc họa ba hình chim Lạc xếp một đường cong theo lưỡi rìu.

Bên ngoài tiếng trống đồng “bang...bang...” báo động, binh sĩ theo hiệu lệnh liền chạy lên tường gỗ, nhưng cũng chỉ là gần ba mươi người mà thôi. Lê Chân đứng trên tường gỗ nhìn về phía xa, áo choàng phát phới bay trong gió oai hùng, gương mặt xinh đẹp, kiên nghị tỏa ra khí chất đặc biệt làm người ta phải say đắm. Các binh sĩ nhìn nữ tướng anh khí như vậy càng hăng say làm việc, tinh thần được kéo lên cao hơn cả ngày hôm qua. Nếu có Lý Anh Tú ở đây chắc hẳn sẽ nói: “Mẹ nó, sắc đẹp thật nhiều tác dụng”.

Bên ngoài đám binh sĩ Hắc Mộc tập trung lại thành từng đội ba mươi người, nhả tám gỗ lớn được ghép lại che chắn cho đội hình phía sau tiến lên. Khiên gỗ được chế tạo rất thô sơ, lại rất nặng nhưng cũng đủ che chắn cho đội hình hơn một trăm năm mươi người. Xuyên qua khe hở tên thủ lĩnh nhìn thấy bóng người xinh đẹp trên đầu tường trong đôi mắt liền toát lên một tia tham lam, dâm dục. Hắn đã từng cướp bóc vô số ngôi làng, phụ nữ bị bọn hán làm ô nhục có thể kể đến hàng ngàn, nhưng chưa có một ngôi làng nào có một người con gái xinh đẹp như vậy.

- Tiếc là người xinh đẹp nhất cũng chỉ phải để dành cho lãnh chúa.

Tên thủ lĩnh thì thảo. Tuy tên nỏ của làng Cổ Loa có đáng sợ nhưng hắn cũng không cho nó là vấn đề quá lớn, dưới thực lực mạnh mẽ, những mưu kế đều không có tác dụng. Tuy ngày hôm qua mất hơn ba mươi người nhưng bên dân làng cũng bị thiệt hại một phần ba. Chỉ hết ngày hôm nay thôi, một mối họa sẽ thiêu rụi ngôi làng xinh đẹp này.

- Tấn công!

Đội hình của đám binh lính Hắc Mộc tiến lên thật chậm rãi, cố gắng khếp sát những tấm ván gỗ lại hình thành lên một tấm thuẫn tường đối phó với mũi tên bắn ra từ Cổ Loa. Một loạt tên qua đi, không hề mang đến hiệu quả gì, hầu hết đều bị thuẫn tường của đối phương cản lại. Lê Chân nhủ mảy lệnh dân binh lấp nỏ cho năm nỏ thủ tiến hành ngắm chuẩn. Cư dân Âu Lạc ai cũng có thể sử dụng tên nỏ, nhưng trình độ lại vô cùng chênh lệch, trường thương binh và nỏ thủ đều có thể bắn tốt, nhưng nỏ thủ thì đạt đến trình độ thiện xạ. Di chuyển chậm có thể ổn định đội hình, nhưng đôi khi những kẻ hồ vô tình lộ ra là cơ hội của những thần xạ thủ phía trên kia, khoảng cách hai mươi mét, lại di chuyển chậm như vậy bắn trúng là điều vô cùng dễ dàng với bọn họ.

“Phập”

“Á”

Một mũi tên liền đoạt đi một mạng sống. Tên thủ lĩnh cũng ý thức được độ nguy hiểm của đám thần xạ thủ này, tuy gây tổn thất không lớn nhưng lại uy hiếp đến tinh thần của những binh sĩ còn lại.

- Tăng tốc, đội ném đá, tấn công. Thang mộc phá bỏ cánh cửa cho ta.

Tên thủ lĩnh quyết đoán cho binh sĩ vút đi khiến gỗ chạy nước rút vào đến mười thước, mấy chục tên binh sĩ Hắc Mộc cầm trên tay những viên đá sắc cạnh ném lên đầu tường. Khoảng cách gần, tường gỗ không quá cao, cục đá đôi khi tác dụng còn mạnh hơn cả mũi tên, hai dân binh không kịp đề phòng liền bị đá đập vỡ đầu được người khác diu dắt về phía sau, đội tiền thủ hoàn toàn bị cơn mưa đá áp chế. Mười tên binh sĩ khác thì khiến một cây thang mộc lớn ra sức tông mạnh vào cửa làng. Những tên khác thì lại đội nhau leo lên tường thành. Lê Chân cùng mười binh sĩ ra sức giết địch, lấy Lê Chân làm mũi nhọn, các trưởng thương binh xếp thành hình vây cá, nỏ thủ đứng sau bắn bỏ những tên địch can đảm leo lên đầu tường. Trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài xinh đẹp, Lê Chân ra chiêu vô cùng hung ác, trường kiếm vẩy máu cắt ngang cổ họng một tên địch, máu tươi bắn lên gương mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng của nàng tựa như một thiên sứ dọa lạc trở thành ác quỷ của địch nhân trên chiến trường.

“Cờ rắc”.

Một tiếng vang lớn phía dưới vọng lên, cửa gỗ cuối cùng cũng không trụ nổi trước sự công phá của thang mộc bị thùng một lỗ lớn ở giữa, chỉ thêm vài lần ngạnh kháng sẽ bị bẽ lăm hai.

- Chân tướng quân, bên dưới cổng làng sắc không trụ được nữa.

Nghe tiếng gọi của binh lính Lê Chân lập tức làm ra quyết định.

- Thả mộc đầu chặn cổng làng lại, vừa đánh vừa rút lui về thủ phủ.

Một chốt chặn được rút ra, hàng chục mộc đầu lăn xuống phía dưới biến cổng làng thành một mớ hỗn độn. Những binh sĩ nhanh chóng đưa người bị thương theo Lê Chân rút lui khỏi tường rào.

“Àm”. Lúc này cửa gỗ cuối cùng cũng không chịu nổi mà đổ sập, đám binh sĩ Hắc Mộc hoan hô một tiếng liền tràn vào cổng thành, trước mặt bọn hắc Cổ Loa như một cô gái quyến rũ đang mời gọi bọn hắc xông vào chà đạp. Thế nhưng bọn hắc không biết rằng Từ thần đang từ từ đưa cao chiếc lưới liềm để gọt hái sinh mạng của bọn hắc.

Cổng làng bị mộc đầu chặn lại, đám binh lính phải dọn dẹp mộc đầu sang hai bên, nhưng tình huống lại có một mũi tên phóng đến kết liễu sinh mạng của một đồng bọn, đứng đằng xa đám binh lính Đại Việt liên tục khiêu khích chửi rủa làm đám binh lính Hắc Mộc tức điên lên. Mộc đầu cũng không thể cản trở bọn hắc được quá lâu liền bị dọn dẹp sạch, đám binh sĩ Hắc Mộc hô to một tiếng giết liền xông đến.

“Chú”.

Một mũi tên rít lên bay vút lên trời cao, trong mắt Lê Chân liền ánh lên tia vui vẻ hạ lệnh.

- Rút lui.

Đang về quê dâng một chương cho các bác hóng:D

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Toàn diệt

Theo lệnh của Lê Chân binh lính Đại Việt nhanh chóng rút lui về phía trung tâm làng. Cổ Loa cũng quá rộng, từ tường gỗ đến thủ phủ cũng chỉ có hơn một trăm mét. Chỉ trong vòng vài chục giây toàn bộ binh lính đã chạy vào trong thủ phủ, cổng ngoài bị đóng sập lại. Cổng làng Cổ Loa cuối cùng binh sĩ Hắc Mộc cũng dọn dẹp được đóng đầu gỗ chắn phía trước, tên thủ lĩnh cũng chỉ kịp trở mắt nhìn binh sĩ Đại Việt chạy vào thủ phủ, vội vàng xua binh lính cầm theo thang mộc đuổi theo.

Chưa bao giờ hắc thực sự cảm thấy tức giận đến như vậy, chỉ là một ngôi làng nhỏ nhỏ lại chôn vùi của hắc gần năm mươi binh lính, cũng bằng cơ số đó binh sĩ bị thương một nửa cũng xem như phế bỏ, bắt nỏ đội của hắc trực tiếp bị tổn thất một phần ba. Hắc thề sau khi công phá được tòa nhà này, gà chó hắc cũng sẽ không tha. Phải để cho bọn hắc sống không bằng chết. Dù sao bị tổn thất như thế về đến Hắc Mộc thành hắc cũng sẽ bị lãnh chúa trách tội. Hắc phải trút hết mọi sự phẫn nộ lên người đám thổ dân này.

- Tấn công!

Tên thủ lĩnh ra lệnh, thang mộc nhanh chóng đụng vào cánh cửa gỗ của thủ phủ. Âm một tiếng, cửa gỗ liền bị vỡ ra làm hai. Dù sao thủ phủ cũng không được xây dựng vững chắc như tường ngoài được. Nhìn cửa lớn bị công phá tên thủ lĩnh vui mừng hô lên.

- Tấn công, cướp lấy tài sản.

Đúng vậy, trong mắt bọn hắn những người ở làng Cổ Loa không phải là con người, mà là tài sản, cũng lắm cũng chỉ là những “con vật biết nói”. Bọn hắn muốn nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi cũng cư dân nơi đây như những ngôi làng bị bọn hắn cướp phá, mọi thứ nơi đây đều là của bọn hắn, lương thực, nữ nhân, bọn hắn sẽ giết sạch, cướp sạch, đốt sạch mọi thứ. Trong đầu bọn hắn đã vang vọng tiếng hét chói tai của nữ nhân, tiếng khóc trẻ con, tiếng gào phẫn nộ của những nam nhân nhìn thấy vợ mình bị cưỡng hiếp cho đến chết. Những âm thanh đó thật tuyệt vời trong mắt bọn hắn.

Thế nhưng khi bọn hắn tiến vào trong thủ phủ lại là một bầu không khí im lặng, mọi cánh cửa đều đóng chặt, không có một thanh âm nào chứng tỏ có con người tồn tại, chỉ có những cánh hoa tươi nhẹ nhàng lay trong gió nhưng âm trầm báo hiệu một điều khủng khiếp sắp xảy đến.

Bỗng nhiên từng khung cửa sổ lộ ra những binh sĩ Đại Việt cầm trên tay những thanh nỏ rất kỳ dị, thân nỏ to hơn bình thường có xẻ ra các rãnh đặt mười mũi tên sáng loáng, dây nỏ kéo căng được một cái lấy hình móng rùa giữ lại. Liên Châu nỏ là một tác phẩm thiên tài của Cao Lỗ. Trong truyền thuyết rùa Vàng đã trao chiếc móng của mình cho An Dương Vương để chế tạo nỏ thần, và đúng là Liên Châu nỏ bộ phận quan trọng nhất cũng là “má y nỏ” bao gồm bốn bộ phận được lắp ghép lại bằng các chốt hình trụ, và lấy nỏ của Liên Châu nỏ cũng được làm theo hình móng rùa.

- Phóng tên.

Mười thanh nỏ Liên Châu tề phát, một trăm mũi tên ngay lập tức trút xuống đầu của đám binh sĩ Hắc Mộc, khác với Gia Các nỏ bắn một lần một mũi tên nhưng bắn liên tiếp mười phát, Liên Châu nỏ chính là một lúc phóng ra mười mũi tên, độ chính xác không kể đến nhưng lợi thế chính là khả năng bắn phủ đầu, bao trùm diện rộng chẳng khác nào một gàn hỏa tiễn Katyusha.

Bên dưới binh sĩ Hắc Mộc không chút nào phòng bị liền bị trúng tên, nỏ Liên Châu to hơn nỏ bình thường rất nhiều, cánh cung cũng to hơn, độ xuyên thấu mạnh mẽ dù là binh sĩ mặc giáp da cũng bị xuyên thủng, trong nháy mắt có hơn ba mươi tên địch bị bắn gục tại chỗ, có kẻ còn bị đâm thành nhím.

Thế nhưng ác mộng của đám binh sĩ Hắc Mộc vẫn chưa dừng lại, sau loạt mưa tên của nỏ Liên Châu một trận mưa tên khác không hề báo trước từ trong thủ phủ bắn ra, hơn nữa lại không mất thời gian nạp lại tên như Liên Châu nỏ, mũi tên cứ như vậy từ trong nhà phóng ra vô tình giết chết đám binh sĩ Hắc Mộc. Đây là một dạng nội tại của Thủ Phủ, khi phòng ngự một người dân bước vào được tính là một đơn vị phòng ngự, tiến hành bắn tên tiêu diệt kẻ xâm phạm, tằm đánh nội trong phạm vi thủ phủ.

- Rút lui, mau rút lui!

Tên chỉ huy vội vã hô lên, dẫn đầu đám tàn binh chạy thoát khỏi thủ phủ, tên này ngược lại rất thông minh, hắn biết những mũi tên đồng không bắn xuyên được tòa tử giáp liền co người lại che khuất những bộ phận không có giáp che phủ ngược lại không hề bị tổn thương gì.

- Tấn công!

Từ bên trong thủ phủ quân Đại Việt tràn ngược ra xung phong, lúc này lực lượng tinh nhuệ nhất của làng Cổ Loa mới xuất hiện, hơn hai mươi trường thương binh cùng ba mươi dân binh được Lê Chân dẫn đầu đồ ra đánh, đằng sau bảy danh nỏ thủ cùng với nông dân dùng nỏ bắn đuổi theo đám giặc đang bỏ chạy. Toàn dân Âu Lạc, ai ai cũng biết dùng nỏ, tuy độ chính xác khác nhau nhưng truy đuổi đám giặc đang chạy căng bản là đàn sói nhập bầy cừu. Sau lưng tên thủ lĩnh liên tục có binh sĩ Hắc Mộc ngã xuống nhưng hắn không dám dừng lại, hắn biết một khi mình dừng lại chờ đợi hắn chính là cái gì. Chạy đến trước cổng làng binh sĩ của hắn đã không còn đủ năm mươi người. Thế nhưng lúc này một đoàn người lại xuất hiện chắn phía trước.

Lý Anh Tú lúc này cũng dẫn theo những binh sĩ tùy tùng của mình trở về liền thấy cổng làng bị phá nát, dưới tường gỗ vẫn còn thi thể của binh sĩ Hắc Mộc chưa được dọn dẹp, máu của hai trận chiến làm tường gỗ màu nâu sẫm lên một màu đỏ thẫm, bên trong làng vẫn vang lên tiếng hô đánh giết. Lý Anh Tú liền vội đem người đến ứng cứu thì thấy quân dân làng Cổ Loa đang lửa đánh một đám người ngoại lai chạy như vịt. Ngay lập tức hắn hạ lệnh sáu trường thương binh lập thành một lá chắn phía trước chặn lại cổng làng, hai nỏ thủ phía sau tề xạ bắn về phía địch.

- Giết!

Đụng, đụng, đụng. Sáu trường thương binh xếp thành hai hàng ngay lập tức va chạm với làn sóng đầu tiên, một binh sĩ ngay lập tức bị tên thủ lĩnh chém ngã nhưng lúc này đội truy kích phía sau cũng giết đến, chiến trường lập tức trở thành một trận hỗn chiến. Binh sĩ Hắc Mộc sĩ khí hạ thấp nhưng dựa vào vũ khí sắc bén đau khổ chống đỡ với đội quân Đại Việt sĩ khí cao ngất và quân số áp đảo. Lý Anh Tú bị không khí chiến trường lôi kéo cũng rút ra thiết kiếm cùng ba binh sĩ xung phong giết địch. Thế nhưng sự thực là hắn vẫn chưa được huấn luyện quân sự một cách tử tế, kẻ địch không giết được, suýt chết ngược lại là nấy lần, nếu không phải ba tên binh sĩ luôn chú ý đến bảo vệ Việt vương thì không biết giờ hắn đã nằm đất hay chưa.

Tên thủ lĩnh cũng phát hiện Lý Anh Tú được các binh sĩ bảo vệ liền đoán được thân phận của hắn không hề thấp, thân thủ hắn không tệ, cộng thêm trang bị đều bằng sắt sắc bén binh sĩ Đại Việt tạm thời vẫn chưa làm gì được hắn. Tên này vì bỏ chạy ngược lại tránh né, không giao thủ với Lê Chân chỉ một đường muốn phá vòng vây, hắn liền lao đến Lý Anh Tú lúc này vừa mới đánh bay một binh sĩ Hắc Mộc không để ý đến có người đang lao đến.

- Việt Vương cẩn thận.

Một binh sĩ phát hiện ý đồ của tên thủ lĩnh vội hô lên một tiếng chặn lại tên thủ lĩnh, thế nhưng bấy giờ tên thủ lĩnh đã dùng toàn lực, một kiếm chém xuống, thân gỗ trường thương bị chém gãy, bản thân binh sĩ cũng bị chém gục. Hai binh sĩ khác đâm thương đến, tên này liền hơi nghiêng người, đầu

thương bằng đồng lại không thể đâm thủng được xích giáp. Hắn cười lạnh một tiếng liền đá bay hai binh sĩ cận vệ còn lại sau đó hướng Lý Anh Tú lao đến. Lý Anh Tú vội vàng đón đỡ nhưng cũng không được hai chiêu liền bị đánh ngã lăn ra đất, sắc mặt trắng bệch nhìn tên thủ lĩnh từ từ bước đến.

Tên thủ lĩnh cười lạnh từng bước bước đến, hắn toan nắm lấy cổ áo bắt lấy Lý Anh Tú bỗng nghe từ đằng sau một tiếng xé gió. Là người bước ra từ đồng xác chết tên thủ lĩnh vội nghiêng người né tránh, thế nhưng đã muộn, một lưỡi rìu sáng loáng mang theo lực lượng kinh người lao vút đến xé toang lớp giáp xích găm thẳng vào vai trái hắn. Lực lượng trên chiếc rìu còn đánh bay hắn ngã ra hai mét xa có chừng. Cao Lỗ xuất hiện trước mặt Lý Anh Tú nói.

- Thần cứu giá chậm trễ, mong Việt vương thứ tội.

Hiển nhiên lưỡi rìu vừa nãy chính là do Cao Lỗ ném ra, trong làng Cô Loa ngoại trừ Phù Đồng Thiên Vương cũng chỉ có Cao Lỗ là có thần lực như vậy. Lý Anh Tú thờ phào nói.

- Không việc gì, cũng chỉ tại ta quá xung động không tự lượng sức lao vào chiến trường.

Lý Anh Tú không trách phạt Cao Lỗ cũng thờ phào một hơi quay sang tên thủ lĩnh lạnh lùng nói.

- Người nghĩ người là ai lại dám mạo phạm Việt vương.

Lúc này tên thủ lĩnh cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, lưỡi rìu cực kỳ sắc bén không chỉ phá vỡ áo giáp còn đâm sâu vào thân thể hắn, đau đớn cộng thêm xuất huyết làm tên thủ lĩnh muốn gượng dậy cũng không nổi. Cao Lỗ muốn đi lên chém đầu hắn liền bị Lý Anh Tú cản lại.

- Tướng quân hãy để ta.

Lý Anh Tú biết con đường hắn đi sau này sẽ là dẫm đạp lên những xác chết mà bước lên đỉnh phong, hắn phải tự trưởng thành, tự nhủ rằng hắn đã không còn sống trong một xã hội hiện đại, pháp chế, mà tại nơi này, nhục nhọc cường thực, hắn yếu đuối không những làm hại đến hắn mà còn cả Việt tộc, hắn biết trách nhiệm trên vai của hắn to lớn thế nào.

- Lấy người chính là hòn đá kê chân đầu tiên của ta tại dị giới này.

Dứt lời đoàn kiếm Lý Anh Tú chém xuống, một chiếc đầu lâu lăn lộn碌碌 trên mặt đất, mây đen kéo đến rơi xuống những hạt mưa trên mảnh đất sẫm màu báo hiệu sự thức tỉnh của một con rồng hùng mạnh trên thế giới này. Trong đầu Lý Anh Tú cũng vang lên giọng hệ thống.

“First Blood”.

Mấy hôm nay theo Word cup quá mệt mỏi gầy gò, đôi mắt thâm quầng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hậu chiến

“Đỉnh, bước trên con đường của đế vương không ai là hai tay sạch máu. Ký chủ đã bước đầu đi trên con đường của một bậc quân chủ, lòng dạ không thể mềm yếu, giọt máu ngày hôm nay đánh dấu sự thay đổi của ký chủ phù hợp với hệ thống. Ban thưởng cư dân (10), ruộng tốt (10), chuồng ngựa (1), kỹ thuật xây thành cổ đại.”

“Đỉnh, ký chủ vừa hoàn thành cuộc xâm lược của Hắc Mộc thành, toàn diệt đối phương, hệ thống đánh giá hoàn mỹ, ban thưởng chiến công.”

Liên tiếp là những thông báo của hệ thống, nhưng Lý Anh Tú cũng không để ý, hắn hiện tại rất mệt mỏi về tinh thần và thể xác, một người hiện đại sống trong xã hội hòa bình, pháp chế như hắn lần đầu tiên giết một người vẫn còn chưa thích nghi được. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng cảm giác lưỡi kiếm tiếp xúc vào da thịt thật không dễ dàng để trải nghiệm.

Sáng hôm sau Lý Anh Tú tỉnh dậy liền có cảm giác đói, dù sao hai ngày qua bọn hắn liền chạy liên tục, nghỉ trên đường cũng chỉ ăn uống qua loa, ngày hôm qua vừa về đến liền gia nhập chiến đấu. Lý Anh Tú vừa phân phó một phụ nữ đi làm thức ăn thì Cao Lỗ và Lê Chân cùng một lúc đi vào.

- Bái kiến Việt vương.

Hai người khom người cúi chào, Lý Anh Tú giờ mới cẩn thận nhìn kỹ vị nữ tướng lừng danh của Hai bà Trưng này. Lê Chân thân cao gần mét bảy đã tính là rất cao so với chiều cao trung bình của người Việt cổ, dáng người lồi lõm rõ ràng, đặc biệt là nơi đồi núi kia, một trạch nam như Lý Anh Tú lại không dám nhìn quá lâu. Gương mặt Lê Chân mang đậm nét đẹp dịu dàng của người con gái Việt, ngũ quan tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt lấp lánh luôn toát ra thần thái kiên nghị, da trắng như bạch ngọc, mái tóc dài được xõa đến ngang lưng như một dòng suối của núi rừng. Không hổ danh tiếng người

con gái đẹp nhất xứ Kinh Môn.

- Hai vị tướng quân không cần đa lễ.

Lý Anh Tú mỉm cười đáp lễ. Lê Chân vẻ mặt hơi lo lắng nói.

- Việt vương, ngày hôm qua...

Không để Lê Chân hết lời Lý Anh Tú phát tay nói.

- Không sao, chỉ là hôm qua quá mệt mỏi nên đi nghỉ ngơi sớm.

Lý Anh Tú đổi chủ đề nói.

- Lỗ tướng quân, ngày hôm qua chiến trường đã thống kê qua chưa?

- Bẩm Việt vương, kết thúc trận chúng ta giết địch hơn một trăm người, tù binh năm mươi hai người. Thu được bốn mươi tư đầu thiết thương, hai mươi thanh trường kiếm, ba mươi sáu thanh đoản kiếm, năm mươi bộ giáp da, ba mươi hai mũ giáp, năm mươi đôi giày da. Ngoài ra còn một bộ thiết giáp nhưng bị hư hại. Ngoài ra còn một số đầu thương, trường kiếm bị hư hỏng đã được đưa vào lò rèn để nấu chảy.

Ngày hôm qua Lý Anh Tú giao lại việc dọn dẹp chiến trường cho hai người liền ngủ một mạch đến giờ. Dọn dẹp chiến trường cũng chỉ là bù đắp kẻ địch, thu lấy vũ khí, khôi giáp của đối phương. Thời xưa giáp trụ của hai bên nước láng giềng thường khá giống nhau ngoại trừ lý do có nền văn hóa gần gũi thì còn do tích thu lấy chiến giáp của kẻ địch. Thời cổ đại vật chất thiếu thốn, các loại kim loại, da, sừng đều là những tài nguyên mang tính chiến lược, giá cả đắt đỏ, mà trong chiến tranh vũ khí, khôi giáp đều bị hư hại, vì vậy binh lính thời xưa thường thu được liền sử dụng luôn vũ khí của kẻ địch, hoặc ít ra là đem nấu chảy để đúc mới vũ khí cho mình.

Quân đội đi ra từ hệ thống cũng như vậy, trang bị của binh sĩ cũng không phải như trong game dùng được vĩnh viễn, cũng sẽ hư hao cần được tái trang bị. Vì thế Lý Anh Tú cũng học theo người xưa lấy tiết kiệm làm quốc sách.

Lý Anh Tú lại hỏi.

- Chúng ta thiệt hại bao nhiêu người?

Nụ cười trên gương mặt Cao Lỗ dừng lại chậm nói.

- Ngày hôm qua chúng ta mất mười hai binh sĩ, trong đó bốn binh sĩ trọng thương không thể cứu chữa. Bảy binh sĩ không còn khả năng chiến đấu, ngoài ra còn có năm binh dân cũng bị giết hại.

Toàn diệt hai trăm người chỉ mất tầm hai mươi người là một cái giá quá rẻ, nhưng với Cổ Loa bây giờ thì lại khác, toàn dân Đại Việt được bao nhiêu người? Cả dân cả quân cũng chỉ hơn trăm người, trong phút chốc mất gần một phần mười dân số lại làm Lý Anh Tú đau xót vô cùng. Hắn trầm giọng nói.

- Tổ chức an táng cho binh sĩ và binh dân hi sinh. Những binh sĩ không còn khả năng lao động sẽ được thủ phủ cấp dưỡng. Từ nay về sau sẽ như vậy.

Thực ra hiện tại Cổ Loa có thể nói vẫn còn nằm trong tình trạng là một công xã nông thôn, hay có thể hiểu là “bao cấp”. Mọi của cải làm ra đều được chuyển về nhà kho, sau đó mới cấp phát cho dân chúng. Với dân số hiện tại việc này xem như ổn định, nhưng về sau tất nhiên hẳn phải thành lập một cơ chế xã hội mới, phù hợp với phong kiến.

- Bẩm Việt vương, bữa ăn đã chuẩn bị hoàn tất.

Người phụ nữ bước vào nói. Lý Anh Tú cũng không quy định chế độ nô tì trong thủ phủ, chỉ có một người nấu ăn và dọn dẹp trong thủ phủ, thời gian còn lại họ vẫn lao động trong làng. Lý Anh Tú nói.

- Đi, ăn xong chúng ta sẽ gặp đám tù binh đó, chúng ta cần hiểu thêm về thế giới này.

Phía Tây làng Cổ Loa xây lên một khu vực tạm thời làm nơi giam giữ tù binh Hắc Mộc thành. Nói là trại giam nhưng thực ra cũng chỉ là đơn sơ rào gỗ, hơn năm mươi tù binh bị cột lại với nhau để lộ thiên, xung quanh có một đội binh sĩ Đại Việt canh chừng, buổi tối cũng chỉ phát cho một bữa cháo loãng. Năm mươi hai người này là những người còn có thể lao động được, hay nói cách khác là còn có giá trị, người thương tật nặng một chút liền bị binh sĩ dọn dẹp chiến trường bù đắp, dù sao hiện tại Cổ Loa y dược rất thiếu thốn, đến thầy thuốc còn không có, những binh sĩ bị thương cũng chỉ được người dân chữa trị qua kinh nghiệm dân gian.

Lý Anh Tú xuống trại giam xem qua một lượt đối với sắp xếp của Cao Lỗ cũng gật đầu. Hiện tại Cổ Loa cũng không qua dư tài nguyên để nuôi dưỡng nhiều tù binh, cái gì hiệp ước tù binh chiến tranh hẳn liền vứt sau đầu, một ngày có một bữa cháo ăn đã là may mắn. Lý Anh Tú định hỏi tù binh một chút về thế giới này thế nhưng bị kịch bản nhận ra là hai bên bất đồng ngôn ngữ, không thể tra khảo được gì. Chán nản Lý Anh Tú gọi Thạch Tiến mang hai người thiếu niên lanh lợi đi học hỏi ngôn ngữ của bọn hắn. Lý Anh Tú gọi Cao Lỗ và Lê Chân vào thủ phủ. Hiện tại ba người là người lãnh đạo tối cao của cả Đại Việt. Lý Anh Tú ngồi trên ghế chính điện, Cao Lỗ và Lê Chân chia hai bên tả hữu. Lý Anh Tú nói.

- Ta đi do thám địa hình phát hiện ra một sơn cốc ở phía Đông. Nơi đó đất đai bằng phẳng, màu mỡ, có nguồn nước, có mỏ sắt. Ta quyết định ngay ngày mai chúng ta sẽ tập trung phát triển nơi đó thành hậu cứ bí mật, còn Cổ Loa sẽ là tiền đồn của chúng ta với thế giới này.

Ngừng một chút Lý Anh Tú quay sang Lê Chân nói.

- Chân tướng quân, ngày mai người dẫn theo ba mươi binh dân và hai mươi binh sĩ đến nơi đó thành lập cơ sở tạm thời. Ta yêu cầu trong vòng ba ngày nơi đó phải trở thành một nông trang, có thủ phủ, có nhà kho, có nhà xay bột, có lò rèn,... mọi vật chất cần thiết trực tiếp đi trong kho lấy, tướng quân có thể hoàn thành không?

Lê Chân lập tức đứng dậy nói.

- Chân tuân lệnh, trong vòng ba ngày sẽ hoàn tất.

- Tốt!

Lý Anh Tú hài lòng quay sang Cao Lỗ nói.

- Lỗ tướng quân, ta muốn phát triển quân đội lên thành bốn mươi người có thể không?

Cao Lỗ ngẫm nghĩ một chút nói.

- Bẩm Việt vương hiện tại trang bị chúng ta có đầy đủ, nhưng nếu muốn phát triển lên bốn mươi người hẳn là cần hai ngày. Chúng ta không có quá nhiều người.

Bốn mươi người, không nhiều nhưng với Cổ Loa cũng là một gánh nặng. Dân số Cổ Loa chỉ hơn một trăm, nuôi bốn mươi binh sĩ tỉ lệ gần ba so một là một vấn đề lớn. Chốt lại cũng bởi vì Cổ Loa gia tăng dân số chậm chạp.

Lý Anh Tú đương nhiên hiểu vấn đề, nhưng hiện tại hắn đang rất cần gia tăng thực lực của bản thân. Tuy nói trận này toàn diệt quân địch nhưng hắn chắc chắn về sau sẽ lại có nhiều người tìm tới, hắn cần phải nhanh chóng phát triển quân đội của mình. Lý Anh Tú nói.

- Sắp tới triệu hoán ra binh dân, nam tử toàn bộ huấn luyện thành binh, nữ nhân và trẻ em phân chia lao động. Nhanh chóng chuyển mọi lực lượng sản xuất về Giác Long cốc, nơi đó mới là căn cứ của chúng ta, nhớ kỹ, không được để ai phát hiện, có người ngoài xâm nhập giết không cần báo.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chiến lợi phẩm

Muốn biến Giác Long cốc thành một cứ điểm vững chắc cần phải tốn một khoảng thời gian khá lâu. Ít nhất là cho đến khi Đại Việt đủ mạnh mẽ để đương đầu với những thế lực khác thì Giác Long cốc mới có thể công khai, còn trước mắt nơi đó vẫn phải giữ tuyệt đối bí mật. Năm xưa các vị vua Đinh, Tiền Lê đất nước độc lập nhưng vẫn chọn đóng kinh đô ở vùng Hoa Lư đồi núi là bởi thế nước còn yếu, còn cần phải dựa vào núi rừng tự nhiên để phòng thủ. Nhưng đến thời Lý thế nước đang lên mà nhà Tống vận nước đang xuống, vua Lý Thái Tổ mới chọn dời đô đến Thăng Long nơi thiên địa giao thoa, rồng cuộn hổ ngồi mà đáng lên vận nước.

Lê Chân từng một tay xây dựng nên An Biên trang, Giác Long cốc có điều kiện thuận lợi hơn cả xứ An Dương, với sức lao động mạnh mẽ của nông dân từ hệ thống Lý Anh Tú tin tưởng chẳng mấy chốc Giác Long cốc sẽ là hậu phương vững chắc cho cả Đại Việt.

Sau khi Cao Lỗ và Lê Chân rời đi Lý Anh Tú liền xem lại phần thưởng từ hệ thống. Mười cư dân được triệu hoán trực tiếp được Cao Lỗ phân phối công việc, mười mẫu ruộng tốt Lý Anh Tú hơi suy nghĩ liền quyết định đặt ở xa làng một chút, dù sao làng Cổ Loa hiện tại nhỏ, nhưng sau này sẽ trở thành một trấn, thậm chí là một tòa thành thị, nó cần có một không gian để phát triển.

Lần này thu hoạch lớn nhất cũng chỉ có chuồng ngựa và kỹ thuật xây thành. Lý Anh Tú điểm chọn xây dựng chuồng ngựa hơi cách chuồng trâu một chút, tiện cho việc nuôi dưỡng, phân gia súc Lý Anh Tú lệnh cho nông dân thu lấy chằm bón cho ruộng đất. Chẳng mấy chốc một chuồng ngựa đã được xây dựng hoàn thành, diện tích cũng không khác chuồng trâu là mấy, cũng lợp cỏ tranh phía trên, đằng trước là một hàng rào gỗ, bên trong đứng một con ngựa nâu thấp bé đứng nhai nhai cọng cỏ.

Chuồng ngựa cấp 1: Nuôi dưỡng ngựa tốc độ tăng trưởng 20%, một ngày sản xuất một ngựa thồ. (Có thể nâng cấp thêm).

Lý Anh Tú hơi thích thú chạy lại bên chuồng ngựa, lúc trước hắn cũng chỉ một lần được thấy ngựa ở Đà Lạt, nhưng cũng chưa được sờ vào bao giờ, theo trí nhớ của hắn thì con ngựa đó màu trắng, tai to cao, xinh đẹp, khác hẳn với con ngựa bây giờ cao chỉ tầm một mét rưỡi, đầu hơi to, cổ nằm ngang, ngực lép, bụng to, đuôi không phát triển, bàn chân ngựa trắng, cao, cẳng chân rất nhỏ nhưng rất săn chắc. Có thể hình dung con ngựa này bằng một từ không cân đối hoặc có thể nói là xấu tệ.

Con ngựa ngược lại rất hiền, đứng yên để hắn vuốt ve, thậm chí hơi dựa dựa vào ngực hắn. Chợt Lý Anh Tú lại cảm thấy mình có thêm thông tin về nó.

Ngựa Bắc Hà: Không sở hữu tầm vóc lớn nhưng có sức chịu đựng rất bền bỉ, dai sức, thờ hàng hay kéo xe đều rất tốt, dễ nuôi, chịu kham khổ, ít bệnh. Có thể thờ hàng tốt trên những đoạn đường núi, gập ghềnh. Vòng đời tầm bốn mươi năm.

Lý Anh Tú mới vỡ lẽ ra đây là một loại ngựa thờ mà không phải là ngựa chiến. Hắn lại nhớ ngày trước học về lịch sử ngựa chiến là một mặt hàng nhập khẩu, thường là chiến lợi phẩm hoặc nhập từ Đại Lý đem về để lai giống. Nhưng chính sự lai giống không thuần chủng về sau lại càng mai một đi giống ngựa tốt. Ngựa Việt quá thấp bé, thực sự không thích hợp dùng làm chiến mã. Cũng có một số con có thể đột biến, thể hình to lớn nhưng đó cũng chỉ là số ít.

“Đình, xây dựng chuồng ngựa, mở khóa xây dựng trại huấn luyện kỵ binh”.

Lý Anh Tú lại lệnh cho người xây dựng lên một doanh trại nằm cách chuồng ngựa không xa. Bốn tên công tượng chẳng mấy chốc đã xây lên một trại lính đơn giản, chỉ có một gian nhà và một khoảng sân rộng, bên trái là một chuồng ngựa nhỏ, bên ngoài bao vây một rào gỗ đơn sơ.

“Đình, xây dựng trại huấn luyện kỵ binh, mở khóa binh chủng kỵ binh do thám. Số kỵ binh được huấn luyện không được vượt quá số ngựa sở hữu. Mỗi lần huấn luyện cần chuyển ngựa từ chuồng ngựa sang trại huấn luyện”.

Kỵ binh do thám: Là binh chủng sơ khai nhất của kỵ binh, nắm giữ kỹ thuật cưỡi ngựa sơ đẳng, có kỹ năng trinh sát, không nắm giữ kỹ năng kỵ chiến. Điều kiện huấn luyện: Ngựa (1), lương thực (5), gỗ (3), sắt (1).

Lý Anh Tú trố mắt, quả nhiên chơi kỵ binh chính là đốt tiền. Phải biết huấn luyện bộ binh cũng chỉ mất gỗ, đồng, sắt để trang bị mà không mất phí huấn luyện, ở đây không những tốn ngựa lại còn mất thêm năm đơn vị lương thực, phải biết năm đơn vị lương thực đã đầy đủ triệu hoán một cư dân. Cẩn rằng Lý Anh Tú liền chọn một thanh niên đất ngựa đi vào trại huấn luyện. Nhìn vào số liệu liền thấy tốc độ huấn luyện còn đến 2 giờ. Lý Anh Tú hơi chán nản đi tìm Cao Lỗ.

Tìm đến Cao Lỗ quả nhiên ở trong lò rèn, bên trong người cũng không còn đông đúc như lúc chiến tranh, ba gian lò rèn cũng chỉ có hơn mười người, Cao Lỗ cũng hai thanh niên khác đang sắp xếp lại đồng chiến lợi phẩm thu được.

- Bài kiến Việt vương.

- Miễn lễ.

Lý Anh Tú phát tay liền đi vào nhìn thấy chồng chất từng đống đồ sắt, giáp gia hơi cảm khái một chút. Trình độ luyện kim của Đại Việt hiện tại còn quá chênh lệch so với dị giới này. Hắn cầm lên một thanh trường kiếm, đây lại là một thanh thập tự kiếm hai lưỡi, lưỡi kiếm không quá sắc bén, nhưng thân kiếm rất dày, nước thép cũng rất tốt. Hắn rút ra một thanh đoản kiếm đồng thau chặt ba nhát, kiếm đồng liền bị chặt gãy. Lý Anh Tú nhú mày nói.

- Lỗ tướng quân, trình độ luyện sắt của chúng ta hiện tại so với kẻ địch như thế nào.

Cao Lỗ cầm lên một thanh kiếm sắt non nói.

- Lúc trước thần có học lấy rèn sắt nhưng so với trình độ của kẻ địch thì vẫn còn rất chênh lệch.

Như để minh họa lời mình nói Cao Lỗ cầm một thanh đoản kiếm bằng sắt chặt vào trường kiếm, từng đóa hoa lửa tóe ra nhưng chỉ được mười hai nhát đoản kiếm liền bị đánh hỏng.

Lý Anh Tú trầm mặt, hiện tại đồ sắt của Đại Việt cũng chỉ là sắt non, có hàm lượng cacbon rất thấp, mềm, dễ bị đánh hỏng. Hắn cố nhớ một chút về kiến thức hóa học đã từng học. Muốn luyện thép thì trước tiên cần phải luyện sắt thành gang, sau đó khử hàm lượng cacbon hạ xuống thì mới có thể thành thép. Trình độ luyện kim quyết định do thời đại, thăng cấp thời đại sẽ tự động thăng cấp trình độ luyện kim phù hợp. Nhưng Lý Anh Tú không có thời gian, bắt buộc hắn phải đề Cao Lỗ nghiên cứu, người ngoài nghề như hắn cũng chỉ có thể cung cấp những kiến thức cơ bản của người hiện đại để giúp đỡ phần nào mà thôi.

Lý Anh Tú lệnh cho xây dựng một lò đất, sau đó đem gỗ ném vào đốt thành than củi. Phải nói rằng những video dạy sinh tồn xem lúc trước bây giờ lại tỏ ra rất thực dụng, tuy chưa làm bao giờ nhưng chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, chẳng mấy chốc than củi được đốt ra. Lý Anh Tú nói Cao Lỗ khi rèn thì thêm vào thang củi, sau đó lại nung nóng, dùng một số phi kim để khử cacbon xem như thế nào. Cao Lỗ mặc dù có cái hiểu, cái không nhưng cũng hiểu được sơ bộ cách làm của Lý Anh Tú. Lý Anh Tú thờ dài. Xem ra còn lại cũng chỉ đề Cao Lỗ tự mày mò thôi. Người Việt vốn rất thông minh, hắn tin tưởng chẳng mấy chốc Cao Lỗ sẽ cho hắn sự kinh hi.

Lý Anh Tú lại cảm đến giáp da, không biết là làm từ loại da nào, được nấu chín, lại gắn thêm vài mảnh kim loại tạo thành áo giáp, giáp da này cũng chỉ được may thành một áo lót có thể che chắn được từ phần ngực, bụng, sau lưng, sức phòng ngự có thể gọi tạm được. Trên mỗi giáp da đều có vài nhát chém, hoặc lỗ tên xem chừng giáp bị hỏng, nếu không có sự sửa chữa thì cũng không dùng được nữa. Mũ da cùng dây ngược lại khá hoàn hảo, nhưng đều làm từ những loại da cũ, không thể dùng làm giáp.

- Giáp da này đều là trang bị cho những binh lính tinh nhuệ của bọn hắn, những người khác ngược lại cũng chỉ mặc loại áo này.

Cao Lỗ xách lên một tấm áo dày màu vàng sậm nói. Lý Anh Tú xem chiếc áo khoác dày, bóp vào rất mềm như xốp, hắn lấy dao rạch ra lớp vải liền thấy bên trong nhét đầy bông được tẩm ướt sau đó ép chặt lại với nhau. Chống đâm, chống chém đều rất tệ nhưng lại có thể giảm được bị gây đánh hoặc sức xuyên của mũi tên. Lý Anh Tú âm thầm gật đầu. Dù sao ngày xưa giáp sắt đều là hàng xa xỉ, trang bị được giáp da cho binh lính đã là giàu có, áo bông ngược lại cũng chỉ là dành cho kiến hôi mà thôi. Khoan đã, áo bông? Lý Anh Tú giật mình. Hiện tại khí trời đang hân ước chừng là sang đầu thu, không biết mùa đông nơi này thế nào nhưng nếu có thể sở hữu được bông vải phải chăng dân chúng lại có thể ấm áp mà vượt qua được cái lạnh. Nghĩ đến đây

Lý Anh Tú càng nóng lòng muốn moi ra tin tức từ đám tù binh hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thay đổi quân bị

Bông vải thực ra không phải là hệ thống không có, căn cứ vào thời đại mà tự động trong kho cũng sẽ xuất hiện một vài giống cây trồng nào đó. Thế nhưng với xuất phát điểm hiện tại bông vải tuyệt nhiên không có, thậm chí thăng cấp lên thời đại tiếp theo cũng chưa chắc có. Nên Lý Anh Tú vô cùng bức thiết muốn sở hữu nó.

Gạt hết suy nghĩ trong đầu đi Lý Anh Tú nói.

- Những giáp da này toàn bộ hỏng, vậy thì cắt ra thành mảnh nhỏ sau đó khâu lại thành áo giáp cho binh sĩ. Còn có giày da, mũ da này cũng quá cũ, cắt ra làm dép cho binh sĩ. Ta muốn toàn bộ binh sĩ không được đi chân đất.

Nhắc đến vấn đề đi dép Lý Anh Tú vô cùng đau đầu. Từ xưa đến giờ người Việt thường đi chân đất, thậm chí đến thời triều Nguyễn từ quân tới dân cũng đều đi chân đất, tối lên giường ngủ rửa sơ qua hoặc chà vào thảm cỏ liền xem đó là sạch sẽ. Đi chân đất lâu năm da chân trở nên chai sạn, đi chuyển ngược lại không có vấn đề gì, ngược lại mạng hải, hia, dép lại rất dễ hỏng. Bởi vậy mà mới có câu chuyện phú ông bình thường cặp dép đi chân đất.

Đề mọi người cứ đi chân đất cũng đều ổn, nhưng Lý Anh Tú vẫn kiên quyết thay đổi. Không kể đến đi chân đất rất mất vệ sinh, bị thương lại dễ nhiễm trùng, gây bệnh tật thì quân đội đi chân đất lại rất dễ đối phó. Người đi chân đất công thành? Tốt, chỉ cần ném đinh sắt xuống dưới quân số gấp mười lần cũng bị đánh đầu rơi máu chảy. Ngày trước vì điều kiện xã hội và công tác tuyên truyền khó khăn, tục đi chân đất cứu lưu truyền mãi. Bây giờ Lý Anh Tú muốn nhân lúc Đại Việt chỉ có hơn trăm người mà thay đổi nó. Trước tiên liền thay đổi từ quân đội đi.

Thấy Cao Lỗ còn chưa có định nghĩa gì về dép Lý Anh Tú liền cầm lấy một que gỗ vẽ trực tiếp xuống đất. Loại hán vẽ có cùng kiểu dáng với dép cao su của bộ đội, chỉ là thay chất liệu bằng thuộc da và cỏ thôi. Vẽ xong Lý Anh Tú nói.

- Binh sĩ tăng cường săn bắt, thu lấy sừng, gân và da. Những loại hợp cách làm áo giáp, loại không hợp cách liền làm dép, sản xuất dư thừa liền phân phát cho dân chúng.

- Tuân lệnh Việt vương.

- Còn có, ta muốn tái trang bị lại cho binh sĩ, tất cả đều phải dùng đồ sắt.

Theo chế định của Lý Anh Tú, nỏ thủ một phần ba sẽ trang bị Liên Châu nỏ, số còn lại trang bị nỏ thường để bù đắp mật độ bắn tên khi Liên Châu nỏ nạp tên. Bộ binh thay đổi trang bị không chỉ có trường thương còn phối thêm một thanh đoản kiếm, cùng một tấm thuẫn tròn bằng gỗ, niền sắt bên ngoài.

- Những thanh kiếm, đầu thương này đem nấu chảy toàn bộ đúc thành vũ khí mới, ta muốn xây dựng một chi trọng trang bộ binh.

Lý Anh Tú chỉ những thanh kiếm chiến lợi phẩm thu được, chất thép hoàn toàn tốt hơn so với công nghệ luyện kim hiện tại nhưng kích thước của vũ khí không phù hợp với thể trạng của người Việt. Phải biết đám tù binh ngoài kia thấp nhất đều đã cao đến một mét tám, trong khi chiều cao trung bình của người Việt hiện tại cũng chỉ gần một mét bảy.

Ý định của Lý Anh Tú chế tạo ra một chi trọng trang bộ binh cũng không phải là toàn thân giáp sắt như thời trung cổ mà cũng chỉ là trọng trang bộ binh ba lớp giáp bao gồm trong cùng là áo vải, ở giữa là giáp da, ngoài cùng là một lớp giáp đồng, đội mũ sắt. Còn vũ khí Lý Anh Tú nghĩ nghĩ một chút liền quyết định chọn trăm mã đao. Trăm mã đao chiều dài cao hơn thân người, riêng phần cán đã dài hơn một mét, lưỡi đao bản rộng, thẳng, chỉ có một lưỡi, mũi xiềng có thể đâm hoặc chém, có cấu tạo giống Phác đao, chỉ khác mỗi lưỡi đao. Lý Anh Tú cũng rất muốn trang bị cho bộ binh các loại đao thay vì kiếm nhưng công nghệ luyện kim chỉ ra được sắt non, kỹ thuật rèn lại chưa phát triển được đến mức tạo hình đao nên cũng đành thôi. Chờ đợi Cao Lỗ chậm rãi nghiên cứu.

Bàn giao công việc cho Cao Lỗ xong Lý Anh Tú liền không bận tâm đến. Hắn đi đến trại huấn luyện kỵ binh vừa lúc kỵ binh vừa được huấn luyện hoàn tất đi ra ngoài. Nhìn thấy khinh kỵ Lý Anh Tú thật không còn gì để nói. Cái này dường như không phải là kỵ binh mà chỉ là lấy con người ghép lên với ngựa mà thôi. Chỉ thấy kỵ binh trang bị cũng chỉ là một thanh nỏ, cùng một thanh đoản kiếm, giáp cũng chỉ có một miếng hộ tâm, trên đầu đính ba nhánh lông chim, trên mặt vẽ mỗi bên má hai sọc vàng đỏ. Cưỡi dưới thân là con ngựa thồ thấp bé, cũng chỉ có thêm dây cương, một tấm thổ cẩm vắt ngang qua lưng gọi là yên, đến bàn đạp cũng không có.

Lý Anh Tú giờ mới vỡ lẽ vì sao trong chú thích nói khinh kỵ do thám không nắm giữ kỹ năng kỵ chiến. Con mẹ nó không có yên, công có bàn đạp, hai tay phải giữ lấy cương thì chiến bằng còng lông à. Xem chừng nếu lại mở khóa ra khinh kỵ có lẽ cũng chỉ là cưỡi ngựa đến sau đó xuống ngựa cầm kiếm lao vào chém.

Chán nản Lý Anh Tú cũng tùy tiện cho khinh kỵ đi trinh sát xung quanh làng tìm kiếm các loại mỏ kim loại. Hắn lệnh cho Thạch Tiến chỉ huy tù binh đi

chặt gỗ xung quanh làng. Muốn mở rộng Cổ Loa trước tiên cần phải thanh lý toàn bộ cây cối xung quanh. Chờ đầy đủ nhân lực lại tiến hành xây thành.

Sáng hôm sau gà vừa mới gáy hai tiếng cuộc sống ở Cổ Loa lại bắt đầu. Cư dân nền văn hóa nông nghiệp chính là dậy sớm như vậy. Lê Chân chọn lấy năm mươi cư dân và binh sĩ tiến thẳng về Giác Long cốc, trong làng cũng chỉ còn lại hơn năm mươi người. Lý Anh Tú cần rằng lại tiêu hao một trăm đơn vị lương thực triệu hoán đến hai mươi cư dân bổ sung. Triệu hoán hai mươi cư dân đã là cực hạn đối với Cổ Loa bây giờ. Dù sao khoai lang bên ngoài vẫn chưa thu hoạch được, thức ăn đều thông qua việc săn bắn hải lưỡng mà bổ sung vào. Triệu hoán cư dân ngược lại là đầy đủ nhưng nuôi không nổi.

-----Phân cách-----

“Đình, thủ phủ mới được xây dựng. Xây dựng hoàn tất một làng mạc, mời đặt mệnh danh”.

Ba ngày sau Lý Anh Tú liền nhận được thông báo của hệ thống. Xem ra Lê Chân đặt chân đến việc đầu tiên là xây dựng lên thủ phủ đi. Lý Anh Tú nói.

- Đặt mệnh danh làng: Giác Long.

“Đình, làng Giác Long thành lập hoàn tất, cư dân 51 người, kiến trúc: Thủ Phủ (chỉ mang tính tượng trưng, tính năng triệu hoán bị khóa).”

“Đình, ký chủ nắm giữ hai làng mạc, diện tích lãnh thổ mở rộng. Hệ thống khen thưởng ký chủ phần đầu voi (2 cặp), trâu cày (4), cư dân (10), lương thực (40), gỗ (40), đá (10), sắt (10), đồng (20), một lần tùy cơ triệu hoán”.

Lý Anh Tú vô cùng vui vẻ, không ngờ lại có phúc lợi này nữa nha. Cư dân, tài nguyên không cần nói đều rất cần thiết, không ngờ lại có thêm bốn đầu trâu và bốn đầu voi. Cổ Loa hiện tại cũng chỉ có hai đầu trâu cày mà thôi, giờ thêm bốn đầu sức kéo sẽ lại được tăng lên. Lại nói đến voi lại càng quan trọng. Lý Anh Tú nhớ là trong thời đại này đã có lực lượng tượng binh đi. Nếu có voi hẳn sẽ mở khóa binh chủng này. Lại có thêm một lần tùy cơ triệu hoán sẽ mở ra cái gì đây?

“Đình, mời ký chủ lựa chọn địa điểm triệu hoán voi.”

Lý Anh Tú a một tiếng. Trâu có thể tự động triệu hoán trong chuồng, nhưng voi thì không thể nha. Chưa nói đến chuồng trâu quá nhỏ, nếu triệu hoán bên trong thủ phủ nói không chừng tòa nhà liền bị bốn con voi đè sập. Như vậy triệu hoán bên ngoài làng đi.

Lý Anh Tú vừa điểm chọn, lát sau bên ngoài liền có tiếng xôn xao hoảng sợ. Lý Anh Tú vội chạy ra cổng làng, hóa ra bốn con voi chạy ra từng trong rừng hướng làng đi tới, đám tù binh đang chặt cây cối thấy bốn con voi không lồ liền hoảng sợ vút búa chạy toán loạn, mà binh sĩ Đại Việt dường như rất quen thuộc với voi liền không chể lại đám tù binh né ra đường voi đi đến.

Lý Anh Tú trở mắt nhìn bốn con voi không lồ đang tiến lại gần mình, cả đời hắn đây mới là lần đầu tiên thấy được voi, kiếp trước voi bị săn bắn nằm luôn vào trong sổ đỏ chỉ còn trong khu bảo tồn và sở thú. Nhưng hiện tại hắn thấy chính là một con voi chân chính, đúng vậy, là một con voi tự nhiên, trong mắt nó Lý Anh Tú vẫn còn cảm nhận được sự dã tính. Thân voi không to bằng các loại voi châu Phi, nhưng cặp ngà lại rất dài, gần bằng với vòi, bốn chân to như cái cột đình, da dày thịt béo. Thực ra ngà voi vốn là có thể dài như vậy, nhưng kiếp trước vì nạn săn bắn voi lấy ngà nên các quản tượng thường cưa cặp ngà voi trước, không để ngà dài ra nữa, nên những chương trình trên tivi Lý Anh Tú thấy ngà voi không hề dài chút nào.

Tranh thủ lúc chưa đi làm với chưa đi học viết được chương nào hay chương đó:))

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Binh sĩ Tĩnh Hải quân

Nhìn thấy voi đi đến đám tù binh sợ hãi đến tái nhợt không dám nhúc nhích, dù sao nhìn thấy một con vật mình chưa từng thấy, lại có kích thước khổng lồ, hoang dã đến vậy không sợ hãi mới là lạ. Bốn con voi vẫn chậm rãi đi đến, Lý Anh Tú đứng trước cổng làng chờ đợi, đàn voi bước đến gần hắn chợt dừng lại, cái vòng cong vút lên. Đám tù binh ngừng thở nhìn bốn “tòa nhà” và một con người nhỏ bé như chàng David và gã khổng lồ Goliath vậy.

- Ngồi xuống.

Lý Anh Tú hét một tiếng, bốn con voi lập tức quỳ xuống, cái vòi còn cựa cựa chạm vào tay hắn, hai tai như cái quạt lớn phe phẩy, phe phẩy như một chút cún con nhìn thấy chủ nhân vậy. Đám tù binh lại càng trực tiếp quỳ, không ngờ thủ lĩnh của đám man nhân này lại mạnh mẽ đến vậy, chỉ cần một tiếng hét lớn liền thuận phục được bốn con quái vật, trong lòng bọn hắn không khỏi sinh ra kính ý.

“Đình, ký chủ sở hữu voi, giải khóa binh chủng: quân tượng”.

Quân tượng: Nắm giữ kỹ năng chăm sóc, thuần phục, điều khiển voi, nắm giữ kỹ năng chiến đấu cơ bản.

Lý Anh Tú xem như hiểu, quân tượng chẳng qua cũng chỉ là một loại binh sĩ phụ trợ, công kích chính vẫn là voi hoặc cung thủ kèm theo. Giống như một cỗ xe tăng vậy, binh sĩ chỉ cần nắm giữ khả năng chiến đấu cơ bản, điều tối quan trọng là khả năng điều khiển voi chiến đấu.

“Đình, hiện tại chuồng trâu quá nhỏ, không đủ nuôi dưỡng voi, đề nghị ký chủ xây dựng mở rộng chuồng trâu.”

Chuồng trâu hiện tại khá nhỏ, nhiều lắm cũng chỉ chứa được sáu đầu trâu. Muốn nâng sức chứa của chuồng trâu lên Lý Anh Tú lại phải lên cấp thời đại. Bốn đầu voi tạm thời phải nuôi dưỡng ở ngoài, dù sao thì giờ đến cổng làng voi cùng đi vào không lọt, Lý Anh Tú lệnh xây dựng một chuồng voi tạm bên ngoài làng, lại huấn luyện thêm hai quân tượng để chăm sóc voi. Tâm tình Lý Anh Tú đang vui vẻ tự nhiên hơi buồn bực. Nuôi dưỡng hai đầu voi một đơn vị lương thực một ngày, bốn đầu là hai đơn vị lương thực, bằng số lương hai mươi cư dân, vốn lương thực thiếu thốn lại trở nên hơi chật vật.

- Nhìn cái gì, mau làm việc.

Lý Anh Tú buồn bực quát đám tù binh đang sùng bái nhìn hắn. Đi vào thủ phủ Lý Anh Tú liền hơi sốt sắng, một lần tùy cơ triệu hoán không biết sẽ gọi đến cái gì đây. Khác với lần triệu hoán Lê Chân là sử dụng lượt triệu hoán danh nhân, lần này là tùy cơ triệu hoán, xác suất triệu hoán ra đồ tốt cũng không phải quá cao.

- Triệu hoán.

“Đình, ký chủ triệu hoán thành công hai mươi binh sĩ Tinh Hải quân.”

Binh sĩ Tinh Hải quân: Là binh sĩ chuyên nghiệp được tổ chức huấn luyện tinh nhuệ dưới thời họ Khúc.

Tinh Hải quân là tên gọi của Việt Nam trong 102 năm từ năm 866 trong thời thuộc Đường, mãi đến năm 968 Ngô Quyền xưng vương thì mới chấm dứt. Trong khoảng thời gian đó năm 905 Khúc Thừa Dụ bắt ngờ đánh chiếm Đại La, tự xưng là Tiết Độ sứ buộc nhà Đường phải phong ông tước “binh đồng chương sự”, sau đó ông lại dùng chính tước vị của mình phong cho con trai là Khúc Hạo chức Tinh Hải quân hành quân tư mã quyền tri lưu hậu thống lĩnh toàn bộ binh sĩ Tinh Hải quân để sau này ông có mặt thì Khúc Hạo sẽ thay thế chức vụ. Từ đó nắm lấy quyền tự chủ cho nước Việt.

Quân đội Tinh Hải quân được Khúc Thừa Dụ và Khúc Hạo xây dựng rất mạnh mẽ để chống lại sự đàn áp từ phía Bắc, do đó khác với các thời Âu Lạc theo chính sách “binh lấy trong dân” khi nào có giặc thì mới mộ binh thì họ Khúc tuyển chọn những lực sĩ trong dân gian đem về huấn luyện thành binh lính Tinh Hải quân, chia đất nước thành Lộ, Phủ, Châu, Giáp, Xã học theo nhà Đường xây dựng lên Phủ binh làm lực lượng địa phương và lực lượng dự bị.

Quân đội Tinh Hải quân không đông, nhưng rất tinh nhuệ, lại được trang bị tinh lương nên nhà Đường, nhà Hậu Lương cũng không làm được gì, thêm chính sách mềm mỏng của họ Khúc các nước phương Bắc lại càng không muốn găm khối xương cứng này.

Từ trong bệ đá cổ lại hiện lên sự rung động, từ bên trong bước ra hai mươi binh sĩ khôi ngô, đầu đội Đâu Mâu đỉnh tua đỏ, thân mặc Minh Quang giáp, trang bị một cây thương đầu thương hình lúa mạch, một yêu đao, một thanh cung sừng, sau lưng là túi tên đựng ba mươi mũi tên. Có thể nói đây là đội quân tinh nhuệ được vũ trang đến tận răng.

- Bái kiến Việt vương.

Hai mươi người đồng thanh hô lên một tiếng liền cúi đầu chào Lý Anh Tú, đầu mâu dựng đứng, sắp hàng thẳng tắp chứng tỏ một đội quân kỷ luật nghiêm chỉnh. Lý Anh Tú hít sâu một hơi nói.

- Miễn lễ. Trong số các người ai là đội trưởng.

Từ trong hai mươi người bước lên nói.

- Thập trưởng Trương Duy Nhất (Đỗ Cung) bái kiến Việt vương.

Trong chế định quân đội thì mười người đội trưởng đứng đầu là thập trưởng, cả hai người võ nghệ liền xếp trên những người còn lại một chút. Lý Anh Tú cười nói.

- Tốt rồi, hiện tại Duy Nhất, người dẫn binh sĩ về trại lính đóng quân, Đỗ Cung đi theo ta.

Lý Anh Tú dẫn theo Đỗ Cung đến lò rèn, nơi đây Cao Lỗ đang gấp rút chế tạo trang bị cho binh sĩ.

- Bái kiến Việt vương. Đây là...?

Lý Anh Tú miễn lễ cho Cao Lỗ nói.

- Đây là thập trưởng của Tinh Hải quân Đỗ Cung. Còn đây là Cao Lỗ tướng quân.

- Bái kiến Cao Lỗ Thạch thần.

Đỗ Cung liền cúi người nói, trọng giọng nói tràn đầy vẻ tôn kính đủ thấy địa vị của Cao Lỗ trong mỗi người Việt là như thế nào. Cao Lỗ cười nói.

- Cung đội trưởng gọi là là Lỗ tướng quân liền có thể. Quả nhiên không hổ là tráng sĩ của người Việt ta.

Phải nói rằng cư dân Âu Lạc là cư dân nông nghiệp nhưng lại rất thượng võ, hằng năm đều cho tổ chức hội đồ vật, chọi trâu biểu dương sức mạnh nên thường rất hay sinh ra những lực sĩ cường tráng, sức mạnh phi thường. Mà Tinh Hải quân chính là được xây dựng từ những lực sĩ như thế này. Lý Anh Tú nói.

- Lỗ tướng quân nhìn thân trang bị của Đỗ Cung như thế nào.

Cao Lỗ nhìn chăm chú vào Đỗ Cung lát sau chỉ thờ dài cảm thán nói.

- Binh khí sắc bén, trang bị tinh lương.

Lý Anh Tú ra lệnh.

- Đỗ Cung, tháo trang bị để Cao Lỗ tướng quân xem.

Đỗ Cung một lời cũng không nói liền tháo ra trang bị, từ binh khí, mũ giáp cho đến khôi giáp, chỉ để lại một áo lót bên trong. Cao Lỗ cẩn thận xem xét từng món thật cẩn thận. Lý Anh Tú hỏi.

- Lỗ tướng quân, liệu chúng ta có thể sản xuất được trang bị thế này không.

Cao Lỗ lắc đầu nói.

- Bẩm Việt vương, với trình độ của chúng ta chỉ cần có đầy đủ da và đồng sẽ sản xuất được bộ giáp thế này, còn về vũ khí xin thứ lỗi còn cần phải chờ luyện kim kỹ thuật tăng lên. Đặc biệt là thanh đao này. Nếu không có thép tốt, thực sự không thể sản xuất được.

Minh Quang giáp của Đỗ Cung là loại kiểu giáp thời Đường chứ không phải là loại giáp thời Trần, bản trang bị cho binh lính cũng khá đơn giản, chỉ là những mảnh da được cắt nhỏ may theo đường may xương có từ thời Tiền Tần, bảo vệ thân trên và phần thân dưới, ở ngực có một miếng hộ tâm bằng đồng sáng như gương nên gọi là Minh Quang giáp. Còn thanh đao của Đỗ Cung có một lưỡi nhưng thân đao lại thẳng, mũi xiên, nếu chất thép không tốt chém vào rất dễ bị gãy. Nếu có kỹ thuật Lý Anh Tú còn muốn cải tạo thanh đao này sống đao theo hình cong lại phù hợp với chức năng của nó hơn.

- Được rồi, thuộc da ta sẽ để binh sĩ cung cấp cho người, nếu đầy đủ da thì sản lượng của nó là bao nhiêu?

Lý Anh Tú hỏi, thay đổi quân bị thực sự là điều bức thiết, hẳn muốn càng nhanh càng tốt. Cao Lỗ trầm tính một lát nói.

- Bẩm Việt vương, bởi vì hiện tại lò rèn còn nhiều vũ khí phải sửa lại nên tốc độ làm giáp cũng chỉ có thể làm ra hai bộ một ngày.

Hai bộ giáp một ngày đặt tại hiện thực đã là tốc độ rất nhanh. Phải biết chế tạo giáp trụ rất phức tạp, càng phải làm chi tiết hơn, tốn nhiều thời gian. Lò rèn chỉ có mười người vừa sản xuất vũ khí, vừa làm áo giáp tốc độ như vậy cũng đủ làm Lý Anh Tú tạm chấp nhận được. Lý Anh Tú nói.

- Được, vậy vất vả Lỗ tướng quân rồi.

Từ lò rèn đi ra Lý Anh Tú cũng không có quá bao nhiêu vui vẻ. Tinh Hải quân có thể nói là một món quà lớn. Nhưng nó cũng mang đến một vấn đề mà Lý Anh Tú phải đối mặt. Hết lương.

Xuất hiện thêm bốn con voi và hai mươi binh sĩ gánh nặng lương thực của Cổ Loa càng thêm nặng nề. Có thêm hai mươi binh sĩ số lượng cư dân và binh lính trực tiếp thay đổi thành một số hai. Lương thực phải chi ra quá nhiều.

Lý Anh Tú đến những mẫu ruộng khoai lang còn nửa tháng nữa mới có thể thu hoạch, mà lương thực trong kho hiện tại cũng chỉ đủ cầm cự một tuần. Lý Anh Tú trực tiếp ra lệnh giữ nguyên lực lượng quân đội, không tiếp tục gia tăng. Toàn bộ tập trung vào sản xuất lương thực. Binh sĩ canh phòng giao cho Tinh Hải quân, những binh sĩ khác đi vào rừng săn bắn làm tăng gia, thu lấy sừng, da, lông cung cấp cho lò rèn.

Tinh Hải quân có quá ít sử liệu nên quân đội của Tinh Hải quân ta cũng chỉ dựa vào phỏng đoán từ chế độ của nhà Đường và trang bị của Tiền Lê sau này mà miêu tả.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đám cưới người Việt

Một tháng sau, dân số của Cổ Loa cuối cùng cũng lên đến ba trăm người, Giác Long cốc dân số cũng đã lên đến hơn bốn trăm người, Đại Việt chưa thể xem như một quốc gia nhưng cũng đạt đến cấp bậc của một bộ lạc cỡ trung. Qua được mùa thu hoạch khoai lang cuối cùng vấn đề lương thực của Đại

Việt cũng được đảm bảo, Giác Long cổ nông trường cũng xây dựng hoàn tất. Lý Anh Tú không tiếc gỗ lựa chọn cải tạo một trăm mẫu ruộng làm ruộng lúa, dưới tác động của hệ thống ruộng lúa đẩy nhanh tốc độ sinh trưởng cây trồng, chỉ cần hai tháng là có thể thu hoạch một lần.

Có lương thực cho phép Lý Anh Tú khuếch trương quân đội lên hai trăm người. Cao Lỗ cũng thành công luyện ra một loại sắt tốt hơn, tuy không tốt bằng chất thép thu được từ đám binh sĩ Hắc Mộc nhưng lại rắn chắc, sắc bén hơn nhiều so với trước kia. Thành ra trang bị của binh sĩ Đại Việt cũng thay đổi một lần. Trang bị tốt nhất không phải là hai mươi binh sĩ Tinh Hải quân mà là hai mươi trọng trang bộ binh mặc ba tầng giáp, đầu đội mũ đầu mâu, tay cầm trảm mã đao. Để xây dựng nên đội trọng trang bộ binh này Lý Anh Tú xuất rất nhiều huyết. Mỗi một trọng trang bộ binh đều là lực sĩ, sức mạnh không kém gì binh sĩ Tinh Hải quân. Trang bị của một trọng trang bộ binh đầy đủ trang bị cho ba binh lính bình thường. Cũng may cách Cổ Loa chừng ba dặm kinh kỳ phát hiện ra một mỏ đồng, nếu không chỉ binh lính này cũng không thể xây dựng lên.

Những binh sĩ khác mặc Minh Quan giáp, vũ khí là thiết thương, đoản kiếm, mộc thuẫn. Nỏ thủ thì được trang bị Sừng cung, cường nỏ, nỏ Liên Châu. So với trước kia phải nói rằng quân Đại Việt đã hoàn toàn lột xác. Điều làm Lý Anh Tú vui vẻ nhất chính là thói quen đi chân đất của người Việt đã thay đổi. Thay vào đó họ đi dép da, giày cỏ, các cư dân lại càng sáng tạo ra nhiều kiểu dáng. Dù sao chân đất đi đường rừng vẫn rất đau, mùa mưa vẫn chưa tới, dùng giày dép ngược lại ảnh hưởng không quá lớn.

Tốc độ phát triển của Đại Việt nếu tính từ ban đầu là cuối thời kỳ văn minh Văn Lang-Âu Lạc thì sau một tháng tốc độ phát triển của văn minh đại Việt đã nhanh đến 700 năm. Mọi công việc đều chuyển động theo guồng quay của nó nên công việc của Lý Anh Tú không phải thực sự nhiều. Không cần phải như chơi AOE tự mình phải điều khiển các binh lính trong game. Hắn mỗi ngày cũng chỉ xem xét những thông số của Đại Việt, đi giám sát quanh làng, chiều về rèn luyện thân thể. Tuy không đạt đến trình độ cao thủ nhưng sau một tháng rèn luyện Lý Anh Tú solo với một binh lính bình thường cũng không ngại.

Vẫn như mọi ngày Lý Anh Tú vô cùng rảnh rồi ngồi trong thủ phủ hí hoáy viết những kiến thức cơ bản mà ngày trước mình vẫn chưa quên. Khởi phải nói đủ là những điều đơn giản nhưng tính ứng dụng lại khá lớn. Tuy với trình độ hiện tại của Đại Việt chưa chắc làm được nhưng sau này chưa chắc lại không thể nha. Bỗng nhiên bên ngoài Thạch Tiến đi vào nói.

- Bẩm Việt vương, tù binh đã thẩm vấn hoàn tất.

Một tháng trước Lý Anh Tú lệnh cho hai thiếu niên học tập ngôn ngữ của đám Hắc Mộc binh lính, xem ra giờ này đã thành tài mà việc thẩm vấn cũng xong nốt. Không hổ là hệ thống xuất phẩm đều là tinh phẩm. Lý Anh Tú nói.

- Vậy tốt, nói qua ta nghe một lần.

Thạch Tiến hơi xấp xếp lại từ ngữ một chút liền nói. Hắc Mộc thành là một tòa cô thành nằm ở phía biển, nơi này cách xứ Golland bởi Tai Ương rừng rậm, đứng đầu Hắc Mộc thành là Hắc Mộc lãnh chúa, cai trị hai tòa thôn trang và một tòa thành trấn. Nơi này kinh tế vô cùng hui quạnh, Hắc Mộc lãnh địa tồn tại là nhờ sự cướp bóc các bộ lạc người Man trong Tai Ương rừng rậm, các làng mạc nhỏ xứ Golland. Lại nói lúc này Lý Anh Tú mới biết vị trí của làng Cổ Loa chính là nằm chắn ngang con đường xuyên qua Tai Ương rừng rậm đến xứ Golland, vì vậy nên mới gặp phải đám bắt nạt đội của Hắc Mộc thành.

- Vậy xứ Golland lại nằm dưới sự trị vì của ai?

Lý Anh Tú nhú mày hỏi, để tồn tại hắn cần phải có một sự hiểu biết rõ ràng về thế giới này. Thạch Tiến nói.

- Bọn hắn nói đối với xứ Golland bọn hắn cũng không biết nhiều, chỉ biết rằng đây là vùng thường xuyên xảy ra giao tranh của Tây Gốt vương quốc và Đông Tấn hoàng triều.

Lý Anh Tú lắc lắc đầu. Thông tin như vậy đối với hắn là quá ít. Thạch Tiến nghĩ nghĩ một chút liền chậm nói.

- Bẩm Việt vương, đám binh lính Hắc Mộc thành muốn đầu nhập vào Đại Việt ta.

- Hừ?

Lý Anh Tú hơi ngạc nhiên, tự nhiên tù binh lại muốn trở thành cư dân của Đại Việt. Lý Anh Tú có điều không biết đám tù binh hiện tại đa số đều là đám lính kiến hôi của Hắc Mộc thành, điều kiện sống ở Hắc Mộc thành vô cùng cực khổ, dù là chiếm được chiến lợi phẩm cũng đều thuộc về lãnh chúa. Bọn hắn làm tù binh tại Cổ Loa thấy được sự sung túc của Đại Việt, lần trước Lý Anh Tú thu phục voi lại được bọn hắn xem như thần nhân vô cùng sùng bái. Nên tự nhiên nảy sinh ý đầu nhập.

Lý Anh Tú nghĩ nghĩ một chút, Đại Việt ắt hẳn phải thu người, nhưng hiện tại Lý Anh Tú cũng chưa có ý định thu đám tù binh này. Hắn vẫn chưa quá tin tưởng vào ngoại tộc. Lý Anh Tú nói.

- Nói với bọn hắn chăm chỉ làm việc sẽ có ngày lấy được thân phận tự do, trở thành thần dân Đại Việt, lại phải người dạy bọn hắn tiếng Việt, thử thăm dò xem ý nghĩ của bọn hắn là như thế nào.

- Tuân lệnh Việt vương.

Thấy Thạch Tiến vẫn còn do dự muốn nói lại thôi Lý Anh Tú nói.

- Còn việc gì nữa sao?

Thạch Tiên nói.

- Bẩm Việt vương, trong Cổ Loa có một cặp trai gái muốn kết thành vợ chồng, còn mong Việt vương làm chứng.

Cưới xin trong làng thường nhờ vả người trưởng là làm chủ hôn. Thạch Tiên về tuổi đầy đủ, danh vọng của hân cũng có, nhưng đứng đầu Cổ Loa là Lý Anh Tú, dù sao dân số của Cổ Loa cũng chỉ bằng một cái làng, nói cách khác Lý Anh Tú chính là trưởng làng, trở thành người chủ hôn ngược lại là hợp lý. Huống chi những người này triệu hoán đi ra đều không có người thân, Lý Anh Tú cũng được xem là người nhà, là gia trưởng của bọn họ.

Lý Anh Tú cười nói.

- Tương việc gì. Tốt, lúc đó báo cho ta cái ngày là được. Còn nữa hôn lễ cần thứ gì cứ lấy từ trong kho xuất ra. Cả đời người hôn nhân là việc lớn, không thể qua loa.

Ba ngày sau cả làng Cổ Loa như mở hội, mọi người đều kéo đến nhà trai và nhà gái phụ giúp tổ chức hôn lễ. Dù sao cả làng cũng chỉ có vài trăm người, những người triệu hoán ra cũng một lượt với nhau thì được xem là thân thích. Ai cũng mặc quần áo thật sạch sẽ và tốt nhất trong ngày này. Hôn lễ lại được tổ chức ở nhà gái, trong hôn nhân của người Việt cổ thì nhà gái thường là người nắm quyền chủ động “chọn chồng”. Như nàng Tiên Dung chủ động lấy Chử Đồng Tử, cô gái họ Lưu chủ động thử thách cặp anh em Tân, Lang, hay trong sách sử của Bắc quốc cũng chép con gái vua Thục là Mị Châu cũng là người chủ động yêu trọng Thủy. Như vậy người Việt cổ ngày xưa đối với quan niệm tình yêu cởi mở, không bị gò bó bởi những quy tắc phong kiến trọng nam khinh nữ sau này.

Người thân của đôi vợ chồng thì xuống bếp mổ heo, giết gà, thậm chí Lý Anh Tú còn lệnh giết một đầu trâu đem đến. Trên nhà thì có Cao Lỗ, Thạch Tiên và các vị già làng ngồi trò chuyện, ngoài sân từng cặp trai gái thanh niên, hài đồng cũng múa nhảy theo nhịp điệu của trống đồng, không khí thật sôi động.

- Việt vương đến.

Bên ngoài có tiếng hô to một tiếng. Lý Anh Tú đi đầu, phía sau là Duy Nhất cùng mười binh sĩ Tinh Hải quân đi theo bảo vệ. Đây hiện tại là đội cận vệ riêng của Việt vương mọi người đều rất quen thuộc.

- Bái kiến Việt vương.

Cao Lỗ, Thạch Tiên dẫn theo đoàn người bước ra sân cúi người hành lễ với Lý Anh Tú, hân phát tay miễn lễ nói.

- Thế nào, ta đến không trễ giờ đi?

Cao Lỗ cười nói.

- Việt vương ngài đến vẫn còn sớm đây, lễ còn chưa chuẩn bị xong. Mời Việt vương vào bên trong nghỉ một chút.

- Tốt, vậy vào bên trong đi.

Lý Anh Tú liền đi trước vào bên trong nhà, các binh lính đứng phía ngoài cảnh giới. Cũng chỉ tầm mười lăm phút sau mọi thứ liền chuẩn bị hoàn tất mà hôn lễ cũng chuẩn bị bắt đầu. Trước đó một ngày nhà trai và nhà gái cũng đã hoàn thành xong tục thách cưới, mà ngày hôm nay nhà trai cũng mang sính lễ đến.

Lễ đầu tiên trong hôn lễ gọi là lễ dạm, vật phẩm của lễ này là một gói đất. “Việc hôn nhân lấy đất làm đầu”, đất với người Việt mang một ý nghĩa rất thiêng liêng, cao quý, bởi lễ gắn với một nền kinh tế nông nghiệp, đất tuyệt đối là nguồn sống của họ. Ngoài ra nó còn gắn bó với một phong tục khác của người Việt là tục “ăn đất và chế biết đất ăn”. Đất được hun bằng cỏ tẻ và cây sim trở thành một thứ hương liệu gọi là “ngói” hay “đá non”. Nếu như trầu cau là thứ lễ không thể thiếu của đám cưới thì miếng “ngói” là một thứ quà quý trong lễ dạm.

Gia đình giết trâu, dê, nấu cơm nếp làm đồ tế lễ ông bà tổ tiên. Sau đó để đôi vợ chồng nhập phòng cùng ăn. Tiếp đó đám thanh niên trong làng lại chơi những trò chơi như ném bùn đất, hoa quả vào người chú rể. Sau đó cô dâu theo chú rể về nhà chồng để sáng hôm sau lại quay lại. Tiệc tùng tổ chức đến đêm thì mới tan tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Hoàng tước

Lại ba ngày trôi qua làng Cổ Loa nhân khẩu ngày càng đông đúc và thịnh vượng, dân số vượt ngưỡng bốn trăm người. Giác Long cốc bên kia dân cư tuy không phát triển nhưng đã xây dựng lên được một ụ tàu, đã có thể đóng được những tàu đánh cá nhỏ đi đánh cá gần bờ. Văn hóa của người Việt là văn hóa “nước”, có giả thuyết nói rằng người Việt không phải di cư từ miền núi xuống đồng bằng mà là từ biển vào trong bờ, nên chim Âu và chim Lạc là hai loài chim biển mới được chọn làm biểu tượng của Văn Lang- Âu Lạc.

Thực ra từ thời xưa, người Việt cổ đã biết đóng thuyền, lại còn là thuyền rất tốt, cùng với các cư dân cổ của vùng Đông Nam Á làm chủ tuyến thương mại trên biển Đông. Thời Hùng vương đã có những chiến thuyền hai sàn, Liên Châu nỏ được thiết trí ở trên, người chèo và lái ở khoang dưới, cột buồm được đặt ở nửa phần thuyền phía trước. Nhiều kiểu thuyền còn có bánh lái phía đuôi, mái chèo lái bên cạnh, có có 2 cây xiêm dùng để chống giat. Những kiểu tàu như vậy được khắc họa lại trên những chiếc trống đồng của cư dân Việt cổ.

Khác với những ý kiến người Việt chỉ sống trong lũy tre làng, thực ra nhờ việc đóng được tàu đi biển, những cư dân Việt đã đi rất xa, thậm chí những nhà buôn dùng cam đã vượt Ấn Độ dương đi đến tận Ethiopia của châu Phi. Pho Tiên Hán Thư của Ban Cố và Ban Chiêu đã chép lại chuyến đi của sứ Tàu bằng thuyền buôn người Việt: “Từ Nhật Nam, Giao Chỉ đi thuyền buôn của người Việt năm tháng sau đến xứ Tu Yuan. . . Nếu không bị cướp hay gặp bão, nhiều chuyến đi dài đến nhiều năm. . . Người ta nói phía Nam xứ Huang Chih là xứ Ssu Ccheng Pu. Đến đây thì sứ Tàu quay về.”

Bởi vậy có thể thấy người Việt rất giỏi đi biển, gan dạ, dũng cảm, là những thủy thủ ưu tú, rất biết khám phá thế giới chứ không phải chỉ ru rú sau lũy tre làng.

Bỗng nhiên từ bên ngoài một thám báo bước vào trong thủ phủ cúi người chào Lý Anh Tú. Ba người cao tăng ở Đại Việt Lê Chân quản lý Giác Long cốc, Cao Lỗ thường xuyên ở lò rèn nên thám báo trở về lập tức bẩm báo cho Lý Anh Tú.

- Bẩm Việt vương, phía Đông Nam cách đây hai mươi dặm phát hiện ra một làng mạc của người Man. Ngoài ra còn phát hiện một chi quân đội tầm một trăm người đang hướng đến ngôi làng này.

- Làng người Man sao? Ngôi làng đó khoảng chừng bao nhiêu người.

Lý Anh Tú quan tâm nhất vẫn là dân số, với thực lực của Cổ Loa bây giờ một làng người Man vẫn không là vấn đề. Viên thám báo noi.

- Bẩm Việt vương, ngôi làng này có hơn một trăm năm mươi người. Xem chừng sẽ không chống đỡ được đội binh sĩ kia.

Nhìn lại điểm chiến công của mình lâu nay chưa hề tăng lên, Lý Anh Tú cảm thấy cơ hội của hắn đến. Lý Anh Tú ra lệnh.

- Gọi Cao Lỗ tướng quân, tập hợp binh sĩ mười phút nữa chúng ta xuất phát.

- Tuân lệnh!

Bên trong Cổ Loa tiếng trống đồng vang lên giòn giã, mọi binh lính trong làng nhanh chóng tập hợp lại trước cửa thủ phủ. Tiếng trống đồng vang lên ba hồi ai không chạy đến kịp sẽ bị xử phạt theo quân pháp. Hai trăm binh sĩ xếp thành bốn phương khối. Cao Lỗ đứng đầu đội, sau lưng là Trương Duy Nhất và Đỗ Cung.

Ba hồi trống kết thúc, từ bên trong Lý Anh Tú cũng mặc lên mình Quang Minh giáp, hông đeo trường kiếm, sau lưng áo choàng màu đỏ tung bay nhìn cũng ra một chút anh khí. Lý Anh Tú hô lên.

- Cao Lỗ tướng quân, Trương Duy Nhất.

- Có thần.

- Hai người chọn lấy một trăm binh sĩ và hai mươi Tinh Hải quân theo ta xuất chinh. Đỗ Cung thống lĩnh những người còn lại phòng thủ làng.

- Tuân lệnh.

Chỉ một lát sau binh lính đã được chọn lựa hoàn tất, hai khinh kỵ do thám được lệnh chạy đi trước, đại quân theo Lý Anh Tú chạy theo sau. Lý Anh Tú và Cao Lỗ cũng chọn lấy hai con ngựa thồ mà cưỡi. Ngựa được Lý Anh Tú lắp bàn đạp nên dù không có yên hắn vẫn có thể cưỡi vững vàng một chút. Không phải hắn không muốn chế tạo thêm yên ngựa và móng sắt cho ngựa mà là do hai món này hắn không biết kỹ thuật chế tạo. Đừng nghĩ chế tạo móng sắt và yên ngựa là chuyện đơn giản, đó là thứ kết tinh hàng ngàn năm của dân tộc du mục mới dần hoàn thiện được, không phải là thứ mà hắn nhìn qua một lần là có thể làm được.

Hai mươi dặm không phải là quá xa nhưng cũng không quá gần, đi mười dặm Lý Anh Tú cho binh sĩ nghỉ ngơi một lần, sau đó lại hành quân thêm tám dặm khi gần đến nơi hắn tiếp tục cho binh sĩ nghỉ ngơi. Lý Anh Tú và Cao Lỗ cùng hai viên thám báo đi do thám phía trước.

Chạy chậm một lát Lý Anh Tú đứng trên một quả đồi thấp nhìn xuống phía dưới. Đây là một ngôi làng nhỏ, cũng thế gọi là một bộ lạc mà xem chừng là một thị tộc người Man. Ở thế giới này người Man ý chỉ là những cư dân có nền văn hóa thấp, vẫn còn kẹt lại ở thời mạt kỳ công xã nguyên thủy. Ngôi làng này được xây dựng bên cạnh một dòng suối nhỏ uốn quanh một phần hai diện tích của làng, bên đó Lý Anh Tú thấy được một hai mẫu ruộng nhỏ được khai hoang. Ngôi làng này phòng vệ không được như Cổ Loa có tường gỗ bao quanh, bảo vệ nó cũng chỉ là một vào gỗ đơn giản, cần dã thú còn có thể, nhưng nếu đề phòng kẻ xâm lược thì hoàn toàn không có tác dụng. Chỉ thấy bên dưới lúc này chia làm hai trận địa. Trong làng là vài chục thanh niên trai tráng người man cầm lấy gậy gộc, rìu đá, đồng thương các loại ở trong làng đề phòng, trước làng là một đội binh sĩ đang chực chờ tấn công vào làng. Nhìn cớ xi của đám binh sĩ này Lý Anh Tú thực thấy quen mắt, cớ màu đen, có nhánh cây, bên góc cớ là một cây thập tự màu trắng. Lý Anh Tú bỗng nhiên bật cười. Đây không phải là bắt nỏ đội của Hắc Mộc thành sao. Không ngờ hơn một tháng lại gặp lại bọn hắn ở đây.

Nhìn đám bắt nỏ đội này Lý Anh Tú cảm thấy bọn hắn kém hơn không ít, cũng chỉ có ba mươi binh sĩ được mặc giáp da đây. Hắn chợt nhớ đến lời khai của tù binh, dân cư của Hắc Mộc thành chẳng qua là một ngàn người. Lực lượng quân sự cũng chỉ hơn ba trăm người. Một trận bị Đại Việt diệt hai trăm người xem ra ần đau khổ cũng không ít. Tuy nhóm này thật ô hợp nhưng cũng không phải là vài chục thanh niên man tộc có thể đối phó. Lý Anh Tú quay

sang một tên khinh kỵ nói.

- Tập hợp binh sĩ.

- Tuân lệnh.

Bên dưới cũng giống như khi Hắc Mộc thành đánh Cổ Loa Hắc Mộc binh lính đi ra gọi hàng thất bại liền khởi xướng tấn công. Bên trong làng, thanh niên người Man cầm lấy vũ khí xếp thành hàng, một vài người lấy ra một vài thanh mộc cung bắn ra xương tiễn. Đối với một làng người Man có kim loại đã là rất quý, một đầu thương đồng cũng là tài sản quý giá nên đầu mũi tên đều làm bằng xương hoặc đá. Nhưng phải nói thật là độ sát thương của mũi tên này không đáng nhắc tới, một vài mũi tên bắn ra hầu như không gây được thương tích gì đối với bất nò đội của Hắc Mộc thành.

Thấy sự kháng cự yếu ớt như vậy binh sĩ Hắc Mộc càng hăng hái xông lên. Ước chừng còn cách nhau hai mươi mét người Man bắt đầu dùng vũ khí tầm xa nguyên thủy nhất của loài người. Cục đá. Hàng chục cục đá được người Man ném ra, xem chừng sát thương còn lớn hơn cả cung tên. Có vài tên binh lính Hắc Mộc xui xẻo bị đá bay trúng đầu liền ngã lăn ra đất, máu me đầy mặt không biết sống chết.

- Giết!

Chỉ một loạt đá bay ra đám binh lính Hắc Mộc liền chạy đến bên rào gỗ, hàng rào như một tờ giấy liền bị xé toạc mở đường cho đám binh lính Hắc Mộc xông vào. Các thanh niên người Man cũng hô lên một tiếng liền xông lên quần áo với đám người xâm lược, thế nhưng lúc đó cũng là lúc họ nhận ra thực lực hai bên quá chênh lệch. Một bên là đao, kiếm giáp trụ, một bên là gậy gộc, áo manh chỉ một loạt giao phong đầu tiên thanh niên người Man bị chém xuống một đám lớn. Thủ lĩnh Man tộc là một người đàn ông khỏe mạnh tay cầm thương đồng đâm đến lũ người xâm lược, hắn rất khỏe mạnh, thậm chí ba binh sĩ Hắc Mộc hợp sức lại cũng bị hắn chém rụng. Nhờ sự dũng cảm của tộc trưởng mà những thanh niên Man tộc này không bị tan vỡ, càng chiến đấu hăng máu.

Lúc này hai bên hỗn chiến không hề để ý bên ngọn đồi nhỏ đã có một đội quân đã tập kết lại. Lý Anh Tú cho binh sĩ xếp thành một phương trận. Bộ binh cầm thương và thuẫn đi phía trước, tiếp theo sau là trọng trang bộ binh, cung thủ và nỏ thủ đứng phía sau cùng, Tinh Hải quân bảo vệ hai cánh.

- Việt vương, phía dưới xem chừng đám người Man tộc sắp không chịu nổi, chúng ta có tiến quân hay không.

Trương Duy Nhất bước lên một bước hỏi. Lý Anh Tú giờ tay lên nói.

- Chờ đợi.

Cao Lỗ nhìn sang Lý Anh Tú âm thầm gật gù. Việt vương ngày càng có bản lĩnh của một đế vương. Không phải là một người lòng dạ mềm yếu. Man tộc tuy yếu thế nhưng bản tính của họ rất dã, rất khó thuần phục. Nếu bây giờ xuống cứu bọn họ bọn họ sẽ mang ơn, nhưng nếu Đại Việt muốn thôn tính họ thì họ sẽ chống đối. Ngược lại nếu bây giờ lực lượng của họ bị tiêu diệt, Đại Việt muốn khuất phục họ không phải là dễ như bỏ đồ vào túi sao.

Bên dưới chiến trường khoảng cách bộc lộ ngày càng lớn, tuy có tộc trưởng điều khiển chiến đấu nhưng về quân số và trang bị đều bị áp đảo, cách thanh niên Man tộc đa số đều ngã xuống, chỉ còn vài người còn kiên cường chiến đấu bên cạnh tộc trưởng, phòng tuyến đã bị vỡ hoàn toàn. Đám binh sĩ Hắc Mộc tràn vào đồ sát, cướp bóc, hãm hiếp người trong làng, tiếng la hét thảm thiết, tiếng khóc than oán trời. Lý Anh Tú nhìn cảnh khói lửa bên dưới thật không đành lòng. Người hiện đại hắn ghét chiến tranh, nhất là những góc hắc ám của chiến tranh như vậy. Nhưng hắn biết hiện tại mình là ai, và mình phải làm gì. Đám binh lính sau lưng Lý Anh Tú cũng vô cùng tức giận. Hắc Mộc thành cũng đã từng đánh Đại Việt, nếu không phải mọi người trong Cổ Loa cùng nhau chiến đấu thì có lẽ làng Man tộc bây giờ chính là kết cục của ngày hôm đó. Bất chợt bọn hắn nhìn Lý Anh Tú trong lòng nảy ra một sự kính ý. Người nam nhân này sẽ dẫn dắt Việt tộc tiến lên con đường đỉnh phong của thế giới này.

Làng Man tộc lúc này như một cảnh nhân gian địa ngục, đốt phá, cướp bóc, hãm hiếp khắp nơi. Những xác người Man ngã xuống trong vũng máu mà không thể nhắm mắt, trên mặt họ còn những biểu cảm sợ hãi, phần nộ. Vị tộc trưởng cũng không còn chống cự được nữa. Mười binh sĩ Hắc Mộc bao vây lấy hạ gục hắn. Người hắn bị từng thanh trường thương đâm thành cái sán, đầu bị cắt mất bêu lên hàng rào. Chết không toàn thây. Lúc này cả làng Man tộc đã không còn sự chống cự nào nữa. Lý Anh Tú nhún vai đôi mày lạnh giọng nói.

- Tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Nhẹ nhàng thu phục

Phía dưới làng Man tộc bất nò đội của Hắc Mộc thành đang thỏa sức cướp bóc liền nghe thấy tiếng trống đồng bang bang, từ trên đồi quân Đại Việt đổ xuống cực nhanh, chỉ trong phút chốc đã cách làng không đến một trăm mét. Đám binh lính của Hắc Mộc thành nhanh chóng chạy đến trước cổng làng lập lên một chiến trận tạm thời.

Lý Anh Tú cũng đã xuống ngựa gia nhập vào chỉ huy phương trận, Cao Lỗ đứng bên cạnh bảo vệ hắn. Phương trận di chuyển cách quân Hắc Mộc thành còn năm mươi mét quân Đại Việt bước chậm lại một chút chỉnh đốn đội hình. Tên đội trưởng Hắc Mộc thành biết rõ đối phương đang xúc thế, nếu chờ

đội đối phương chính đồn xong bên mình chỉ có vỡ trận, hấn vung ra trường kiếm hô lên.

- Tấn công!

- Giết!

Đám binh sĩ Hắc Mộc thành vừa mới thắng một trận sĩ khí cao chót vót xông về phía phương trận của Đại Việt. Nhưng đối diện bọn hấn không phải là Man tộc mà là những chiến sĩ tinh nhuệ của Việt tộc. Lý Anh Tú tuy là lần đầu chỉ huy chiến trận nhưng với quy mô nhỏ thế này hấn vẫn rất tự tin.

- Nâng thuẫn, phong ngự.

Ầm, ầm. Hàng trước bộ binh hơi khuyụ gối nâng thuẫn đón đỡ, binh lính Hắc Mộc thành xông vào tông lấy mộc thuẫn nhưng không thể phá được hàng rào, bọn hấn đâm liên tiếp vào tường thuẫn nhưng rất ít kẻ hở để đám binh sĩ Hắc Mộc thành lợi dụng. Có một vài binh sĩ Đại Việt xui xẻo bị trường kiếm đâm trúng nhưng vẫn cắn răng duy trì thuẫn tường. Lý Anh Tú hô lên.

- Hạ thuẫn.

Bộ binh phía trước liền quỳ xuống, trường thương đâm xiêng bốn lăm độ, lộ ra hai hàng nỏ thủ với những thanh Liên Châu nỏ phía sau.

- Bắn.

Ngay lập tức mũi tên phô thiên cái địa phóng ra, với khoản cách gần như vậy là không thể né tránh, binh sĩ Hắc Mộc thành chỉ có thể dùng chính thân thể mình đỡ lấy tên nhọn. Một loạt tên qua đi Hắc Mộc thành binh sĩ trực tiếp nằm xuống một phần ba. Không chờ Hắc Mộc binh sĩ bình tĩnh lại Lý Anh Tú lại ra lệnh.

- Trọng trang bộ binh tấn công.

Hàng thuẫn bỗng nhiên mở ra, hai mươi tên trọng trang bộ binh tay cầm trăm mã đao xông về phía trước. Phương thức chiến đấu của bọn hấn rất đơn giản, theo lệnh của Cao Lỗ hai mươi binh sĩ nhất tề vung đao lập tức đầu rơi máu chảy, trăm mã đao vừa dài vừa nặng, không một giáp trụ nào có thể kháng cự lại với trăm mã đao, tay chân bị trăm mã đao cắt cụt bay đầy đất, vô cùng huyết tinh. Đối với binh sĩ Hắc Mộc bọn trọng trang bộ binh này chính là một đám ác quỷ đòi mạng.

- Chạy a.

Không biết ai hô lên, binh sĩ Hắc Mộc thành bị đám trọng trang bộ binh hù dọa đến tè ra quần, hốt hoảng bỏ chạy toán loạn. Lý Anh Tú biết thời cơ đến liền ra lệnh.

- Xung phong!

- Giết!

- Giết!

Bộ binh phía trước liền xung phong lên, Tinh Hải quân từ hai cánh đánh bọc lấy, nỏ thủ phía sau bắn truy kích. Binh sĩ Hắc Mộc thành bị giết chết ngã như rạ, có người quăng vũ khí đầu hàng, có người bỏ chạy bị loạn đao chém chết.

Trương Duy Nhất xông vào một ngôi nhà chém chết một tên Hắc Mộc thành binh sĩ, chợt thấy trong góc phòng là một phụ nữ Man tộc quần áo rách rưới, thân thể bầm tím sợ hãi nhìn lấy hấn. Chuyện gì xảy ra với phụ nữ này Trương Duy Nhất biết rõ, vừa đến hấn cũng đã thấy cánh cướp bóc, hăm hiếp của đám Hắc Mộc thành binh sĩ. Tuy rất muốn xông đến giải cứu những dân làng Man tộc nhưng hấn là một binh sĩ, phải tuân thủ với mệnh lệnh của Việt vương. Trương Duy Nhất khẽ cởi áo choàng đỏ của mình ra phủ lên người phụ nữ, ánh mắt ôn nhu nói.

- Mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.

Nói rồi mặc kệ phụ nữ có hiểu hay không liền xoay người một cái đi ra ngoài. Nữ nhân nhìn theo Trương Duy Nhất, mặc dù không hiểu người nam nhân này nói gì nhưng trong ánh mắt của hấn nàng có thể cảm nhận được sự thương cảm. Đây là người tốt. Trong lòng nữ nhân nhận định Trương Duy Nhất như vậy.

Lúc truy kích binh sĩ Đại Việt không hề dừng đến những người Man tộc, thậm chí có những binh sĩ như Trương Duy Nhất thương cảm với những người nữ nhân đó nếu có thể liền chăm sóc một chút. Bọn hấn hiểu mục đích của Việt vương, cùng với chủ nghĩa nhân đạo có sẵn trong dòng máu Việt làm bọn hấn vô cùng phẫn nộ với sự tàn bạo của đám binh sĩ Hắc Mộc thành.

Theo sự phẫn nộ đó binh sĩ Hắc Mộc thành nhanh chóng bị chém giết sạch sẽ, tên đội trưởng vừa muốn chạy liền bị Trương Duy Nhất một đao chém chết. Binh lính nhanh chóng dọn dẹp chiến trường đón Lý Anh Tú đi vào. Trận này hơn một trăm người Hắc Mộc binh sĩ bị giết đến tám mươi người, bắt sống mười lăm người, chỉ có năm tên chạy thoát được sang bờ suối bên kia binh sĩ Đại Việt cũng không truy đuổi. Binh lính Đại Việt ngược lại không có binh sĩ nào tử trận, chỉ có mười ba người bị thương nhẹ mà thôi.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ giành được trận chiến thắng lợi, ban thưởng hai mươi điểm chiến công”.

Hệ thống thông báo sau khi trận chiến kết thúc Lý Anh Tú rất hài lòng, nhưng khoảng cách chiến công để thăng cấp thời đại còn quá xa. Hắn còn phải tiếp tục cố gắng.

Binh sĩ Đại Việt trợ giúp người Man tộc chôn cất lấy người chết liền dẫn đến một cụ già người Man, xem ra hắn bây giờ chính là người có địa vị cao nhất trong làng. Trải qua một trận chiến này thị tộc này thương vong thảm trọng. Thanh niên không còn người nào, chỉ còn lại người già, phụ nữ và trẻ em, dân cư trực tiếp giảm xuống chỉ còn năm mươi ba người.

- Kính chào thủ lĩnh vĩ đại.

Cụ già cúi người chào hắn, thông qua thiếu niên phiên dịch Lý Anh Tú hiểu được cụ già này nói gì. Hắn nói.

- Người có thể gọi ta là Việt vương.

Thiếu niên lại dịch lại một lần cụ già tỏ vẻ đã hiểu. Lý Anh Tú lạnh lùng nói.

- Ta cũng không phải cứu gì các người. Hiện tại ta cho các người hai sự lựa chọn. Một trở thành nô lệ, hai trở thành con dân của Đại Việt ta, nếu phản bội dù chạy đến chân trời góc bể ta cũng sẽ cho các người biết thế nào là sống không bằng chết.

Lý Anh Tú không giỏi nhiều lời thuyết phục, hướng chỉ thực lực hai bên cách biệt không cần dùng thủ đoạn, hắn liền trực tiếp bắt buộc thị tộc này phải lựa chọn. Nghe thiếu niên dịch lại cụ già Man tộc cũng không có gì ngạc nhiên, làm gì có chuyện tốt người ta tự nhiên đến cứu mình. Hướng chỉ hiện tại thị tộc không còn lực lượng nào phản kháng, bị nô dịch là điều tất yếu. Nhưng không ngờ vị Việt vương này lại cho bọn hắn lựa chọn trở thành thân dân hoặc nô lệ. Cụ già khiêm tốn nói.

- Hiện tại tộc trưởng của chúng ta đã chết, vẫn chưa có tộc trưởng mới, việc này xin cho lão được thảo luận với thôn dân.

Nghe thiếu niên thuật lại Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Được, các người có năm phút để suy nghĩ.

Thực ra cũng không có gì phải thảo luận cả. Dù sao hai lựa chọn đó bên nào có lợi đã rõ ràng, bọn hắn đã là kẻ yếu lại không sợ bị Lý Anh Tú lừa gạt, hướng chỉ các nữ nhân là loại có số lượng đông nhất trong thị tộc lúc này đối với các cư xử của binh lính Đại Việt rất có hảo cảm. Nên sau năm phút đáp án thị tộc thống nhất trăm phần trăm lựa chọn trở thành dân chúng Đại Việt.

Đối với đáp án này Lý Anh Tú không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, hắn sắp xếp binh sĩ hôm nay tại chỗ đóng quân, ngày mai dẫn đám người Man tộc trở về Cổ Loa. Trong đêm đó lại có không ít nữ nhân Man tộc bò lên giường của binh sĩ Việt tộc để tỏ lòng cảm kích đây. Đối với việc này Lý Anh Tú cũng không cảm can, mới thắng một trận hắn cũng để cho binh sĩ được xả hơi, ngoại trừ những vị trí canh gác không được dịch chuyển, những người khác liền không để ý đến. Dù sao đối với tình dục người Việt cổ cũng rất thoáng chứ không bị gò bó bởi lễ giáo phong kiến, đối với người Việt xưa tình dục là chuyện rất bình thường. Trong tín ngưỡng cổ truyền người Việt cũng có thờ sinh thực khí, để tăng cường sự sinh nở, làm đông đúc dân cư của bộ tộc. Hướng chỉ đây cũng là một việc tốt. Dân cư Đại Việt quá ít, gia nhập thêm người Man tộc có thêm một tầng quan hệ như thế càng tăng thêm sự đoàn kết của Đại Việt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Xuất chinh

Sáng ngày hôm sau Lý Anh Tú dẫn theo đoàn người Man tộc trở về Cổ Loa, còn làng mạc thứ gì đem đi được liền đem đi, cái gì không đem đi được liền đốt. Nhưng cũng nhờ vậy mà Lý Anh Tú lại phát hiện ra một kinh hi nhỏ. Trong làng Man tộc này vậy mà có rất nhiều vàng. Theo như lời của cụ già thì cách làng này một dặm có một mỏ vàng nhỏ. Lý Anh Tú ngay trong hôm đó liền phái khinh kỵ đi trinh sát quả nhiên phát hiện ra một mỏ vàng liền đánh dấu lại.

Bởi vì có thêm cư dân của Man tộc nên tốc độ đoàn người chậm lại khá nhiều so với lúc đi. Đến chiều ngày hôm sau thì mọi người mới trở về đến Cổ Loa, dân chúng tự động xếp hàng chào đón những người chiến binh của dân tộc trở về, đồng thời tò mò nhìn về phía đoàn người Man tộc.

Lý Anh Tú quyết định không phân tách khu mà để người Việt sống cùng với người Man, lại để người dạy cho bọn hắn biết tiếng Việt, như vậy càng dễ dàng cho việc đồng hóa sau này.

Bên trong thủ phủ Lý Anh Tú ngồi nghe Thạch Tiến báo cáo tình hình làng ngày hôm qua. Đặc biệt có thêm một phần báo cáo về tình hình của đám tù binh Hắc Mộc thành. Lý Anh Tú hỏi.

- Nói như vậy là đám tù binh đã hoàn toàn quy phục với Đại Việt ta?

- Bẩm Việt vương, đúng là như vậy, bây giờ bọn hắn đã bắt đầu học tập phong tục của người Việt chúng ta.

Nghe Thạch Tiến nói Lý Anh Tú gật đầu.

- Vậy được. Từ hôm nay ta chính thức xóa bỏ thân phận nô lệ của bọn hán, bọn hán sẽ trở thành một phần của Việt tộc ta. Xếp xếp bọn hán như những người Man tộc, nhưng đừng quên cử một số người tiếp tục giám sát một thời gian.

- Tuân lệnh Việt vương.

Trong những ngày tiếp theo Lý Anh Tú liên tục phái ra khinh kỵ đi trinh sát khắp nơi, thu phục những bộ lạc nhỏ lẻ, dưới sự áp đảo về quân số và trang bị, các bộ tộc nhỏ này bị chinh phục, bộ lạc đầu hàng sẽ được hòa nhập vào cộng đồng người Việt, bộ lạc nào không chịu khuất phục liền bị bắt làm nô lệ. Có đầy đủ lực lượng Đại Việt bắt đầu phát triển cấp tốc, dân cư ở Cổ Loa trực tiếp tăng lên hơn một ngàn người, tại Giác Long cốc cư dân cũng đạt đến năm trăm người. Lúc này thời gian cũng đã qua nửa mùa thu, theo những người bản xứ nói còn tầm hơn một tháng nữa trời sẽ chuyển sang mùa Đông. Lý Anh Tú biết đây là thời điểm đánh đến Hắc Mộc thành.

Trái với vẻ an bình thịnh vượng của Cổ Loa, Hắc Mộc thành bây giờ khá tiêu điều, Hắc Mộc lãnh địa bên dưới có hai tòa thôn trang và một tòa thành bảo, hai tháng trước nơi đây vẫn còn những con buôn nô lệ hay lui tới, thế nhưng bây giờ đường phố vắng hoe, dơ bẩn, thỉnh thoảng có người đi qua lại nhưng lại phờ phạc như những cái xác biết đi. Bên trong tòa thành bảo, lâu đài của Hắc Mộc lãnh chúa một người trung niên hằm hằm mặt. Chỉ trong vòng hơn một tháng hán đã mất đi ba trăm binh sĩ, trong có có đến một trăm binh sĩ tinh nhuệ, một tháng trước bắt nô đội hai trăm người của hán ra đi liền không có tin tức, không ngờ vừa mới tuần trước đội bắt nô thứ hai có hai tên binh sĩ chạy trở về nói rằng họ bị địch nhân phục kích, bị toàn diệt. Không thể nghi ngờ hai lần bị phục kích là một đòn đánh mạnh vào Hắc Mộc thành. Hai tòa thôn trang bên dưới dù có bóc lột đến tận cùng cũng chỉ có thể cung cấp tạm đủ cho sinh hoạt hằng ngày của lãnh chúa, bản thân Hắc Mộc lãnh địa cũng không có gì đặc sản, nguồn kinh tế chỉ có thể duy trì bằng việc buôn bán nô lệ. Thế nhưng bây giờ nô lệ không bắt được, quân phải đi ra đều bị tiêu diệt. Lực lượng của hán bây giờ cũng chỉ có một trăm người để phòng vệ, làm sao có thể phải đi ra. Đáng giận nhất chính là những con buôn kia, lúc mua nô lệ luôn ép giá rẻ, bây giờ biết hán đang thiếu nhân khẩu liền đi chào giá cao. Hắc Mộc lãnh chúa tức giận liền đuổi đi một đám, thế nhưng hán biết đám gian thương kia cuối cùng cũng sẽ quay lại hung hăng làm thịt hán một phen.

Nhưng Hắc Mộc lãnh chúa lo lắng nhất vẫn là thế lực thần bí kia, ở Tử Vong rừng rậm này Hắc Mộc thành chính là thế lực lớn nhất, những người Man tộc kia một mực không dám đối địch với hán. Có chăng cũng là quân đội ở Goldland phái đến, nhưng hán không hiểu liệu vị lãnh chúa nào rảnh rỗi đem quân đội đi trấn áp hán. Phải biết rằng hán cướp bóc ở xứ Goldland cũng chỉ dám chạm đến những làng mạc nhỏ biên giới Tử Vong rừng rậm, nếu đi xa hán tự cho rằng mình không có khả năng trêu chọc đến đám quý tộc kia. Hắc Mộc lãnh chúa không biết rằng tất cả chỉ là sự trùng hợp, nếu biết được không biết hán có tức đến học máu hay không.

Quay lại Cổ Loa, tiếng trống đồng một lần nữa vang lên. Tất cả binh sĩ tập kết trước cửa thủ phủ. Những cư dân trong Cổ Loa một lần nữa ngóng trông về phía binh sĩ tập kết, bất kể người Việt hay người Man nhìn đội quân kỷ luật, uy nghiêm như vậy trong lòng không khỏi có một tia ước ao được gia nhập vào đó. Trong vòng một tuần Lý Anh Tú lại gia tăng thêm một trăm binh sĩ nâng tổng số quân đội của Cổ Loa lên thành ba trăm người, bên Giác Long cốc cũng tăng quân lên một trăm năm mươi người. Lần này xuất chinh hán đem lấy hai trăm binh sĩ, còn lại một trăm người thủ ở Cổ Loa.

Lý Anh Tú mặc lấy Quang Minh giáo uy nghiêm bước ra, toàn bộ binh sĩ đồng loạt chào hán một cái quân lễ. Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Các binh sĩ, các người nhớ kẻ đã xâm lược chúng ta lúc trước sao?

- Có!

Binh sĩ Đại Việt rống to mà đám tù binh Hắc Mộc thành lại hơi hơi xấu hổ cúi đầu xuống. Lý Anh Tú nói tiếp.

- Vậy các người muốn báo thù không?

- Báo thù! Báo thù!

Trận chiến một tháng trước là trận chiến đầu tiên của Đại Việt tại dị giới này, nên dù là người mới được triệu hoán đến cũng được cư dân cũ kể đến rất sinh động, ai ai cũng hận không thể được triệu hoán sớm hơn. Lý Anh Tú tiếp tục nói.

- Vậy thì thời cơ đã đến. Hiện tại chúng ta sẽ chinh phạt bọn chúng, hãy dùng lưỡi gươm của các người cho chúng biết cái giá phải trả khi xâm phạm đến Đại Việt ta. Cho cả thế giới biết rằng “phạm Đại Việt ta, dù xa cũng giết”.

- Phạm Đại Việt ta, dù xa cũng giết.

Binh sĩ đồng loạt hô vang liền chạy đều ra ngoài làng. Đây là lần viễn chinh đầu tiên của Đại Việt nên Lý Anh Tú đã chuẩn bị rất kỹ càng. Lương thực, thực phẩm được chất lên sáu xe đẩy áp dụng đến mười hai con ngựa thồ kéo đi. Mà trước đó hai ngày bên phía xưởng rèn cũng đã sản xuất ra thang mộc công thành, thang mây, thậm chí còn có cả hai chiếc sản nỏ. Tất cả đều được tháo ra xếp lên xe, đến chiến trường chỉ cần lắp ghép lại là xong.

Xuất chinh lần này còn có một tiểu đội là những binh sĩ cũ của Hắc Mộc thành đã quy thuận Đại Việt, nhiệm vụ của bọn hán là dẫn đường. Dùng đến hai ngày hành quân Lý Anh Tú mới thấy dưới một thung lũng nhỏ là một thôn làng đang lơ lửng khỏi bếp, nơi đây thấp, gần biển nên nơi này buổi sáng còn có lượn lơ sương sớm. Từ dưới thung lũng nhìn lên không xa liền có thể thấy một tòa thành nhỏ. Lý Anh Tú phát tay, binh sĩ chậm rãi di chuyển về phía ngôi làng.

Lúc này bên trong làng nhỏ là một mảnh tiêu điều, mấy trăm nông nô sắc mặt xanh xao, gầy gò đứng xếp hàng hai bên, mà ở giữa là bốn tên kỵ binh mặc lấy giáp da hung thần ác sát găm gươm lấy điều gì đó. Đối diện bốn tên kỵ binh là một lão già, có vẻ là trưởng làng thần sắc cầu xin nói.

- Bẩm đại nhân, tháng trước làng này đã nộp tô đầy đủ lên lãnh chúa, nếu bây giờ lại nộp lên bọn tiểu nhân không biết làm sao để vượt qua được mùa Đông. Mong đại nhân có thể bẩm với lãnh chúa cho bọn tiểu nhân một con đường sống.

Tên kỵ binh cười lạnh nói.

- Đây là lệnh của lãnh chúa đại nhân, ai cho phép ngươi có dị nghị, không muốn sống nữa sao? Nên nhớ ai là người cho các ngươi canh tác, ai là người bảo vệ lũ nông nô ti tiện các ngươi. Giờ còn dám chống đối lãnh chúa đại nhân.

Lão già kêu khổ trong lòng, phải biết một năm làm ra của cải lãnh chúa thu hết bảy phần mười, còn ba phần chỉ đủ bọn họ vượt qua mùa Đông, nhưng giờ lại tiếp tục thu bảo bọn hắn làm sao sống. Lão già cố nở ra một nụ cười nhếch nhếch, chỉ là phổi với hàng trăm nếp nhăn trên mặt càng làm cho nụ cười ấy trở nên xấu xí, thê lương.

- Đại nhân, mong đại nhân thương xót, thực tình chúng ta đã không còn gì để nộp.

- Còn dám nhiều lời.

Tên kỵ binh hét lớn một tiếng liền vung roi vạt xuống đầu lão già bỗng nhiên một thiếu niên cầm lấy một cây cọc gỗ chạy ra che chắn trước người của lão già nói.

- Không cho phép các ngươi đánh ông nội của ta.

- Calos, ngươi mau quỳ xuống xin lỗi đại nhân.

Lão già sợ hãi níu tay thiếu niên, trong tâm thức của hắn đám kỵ binh này chẳng khác gì lang sói, con trai của lão đã chết ngoài chiến trận, trong nhà cũng chỉ còn một đứa cháu này, lão thực sự sợ hãi Calos sẽ bị một kiếm chém chết. Quả nhiên tên kỵ sĩ cười lạnh nói.

- Khả khả, tốt lắm, quả nhiên là nghe con không sợ cọc.

Nói rồi hắn rút ra trường kiếm chém thẳng xuống đầu Calos, thiếu niên vùng vẫy đón đỡ nhưng lưỡi kiếm sắc bén chém gãy cọc gỗ ra làm đôi, Calos cũng ngã lăn ra đất. Tên kỵ binh dục ngựa lao đến, tất cả thôn dân đều nhắm mắt để không chứng kiến thảm kịch xảy ra, bản thân lão già lại càng trở nên tuyệt vọng.

“Phập”.

Bỗng nhiên một mũi tên lao thẳng đến cắm thẳng vào lồng ngực tên kỵ binh, lực mũi tên mạnh đến nỗi lòi ngà cả thân thể của hắn xuống ngựa. Mọi người nhìn về phương xa, nơi đó có một người đàn ông mặc áo giáp sáng loáng, áo bào đỏ tung bay, trên tay dây cung vẫn còn rung động. Đó là Cao Lô Thạch thần của Đại Việt. Cao Lô lạnh lùng ra lệnh.

- Tấn công.

1h sáng cuối cùng cũng viết xong chương. Thực xin lỗi các bác vì bị ý tưởng. Ngày mốt vợ ra thăm nên dành thời gian cho vợ. Hẹn tuần sau lại có chương.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thu phục

Ba tên kỵ binh nhìn thấy đồng bạn bị một mũi tên bắn gục liền sợ hãi thúc ngựa bỏ chạy, đám nông nô thấy có quân đội tiến đến liền sợ hãi bỏ chạy toán loạn, thế nhưng binh sĩ Đại Việt đã vây lấy, một người cũng không chạy thoát. Đám nông nô này vội vàng quỳ xuống hai bên đường. Binh lính Đại Việt cũng không để ý đến họ, đứng hai bên đường canh giới, đón đợi người Lý Anh Tú và Cao Lô đi vào. Lý Anh Tú hướng đám dân chúng nói.

- Trong các ngươi ai là trưởng làng?

Thông qua phiên dịch viên lão già khi nãy liền run rẩy bước ra nói.

- Bẩm đại nhân, lão là trưởng làng này. Không biết ngài là vị lãnh chúa vùng nào.

Trong tâm khảm của lão già Lý Anh Tú là cấp bậc quý tộc, là một vị lãnh chúa vì báo thù đi. Dù sao giữa các quý tộc với nhau có xích mích liền đem quân đi đánh nhau cũng không hề hiếm lạ. Chỉ là mỗi lần như vậy nông nô bọn hắn lại bị lôi đi làm lính đánh đấm cho có lệ liền chạy về.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Tốt, vậy ta hỏi người Hắc Mộc lãnh chúa đối xử với các người như thế nào.

Phiên dịch viên lại lặp lại một lần, lão già cười khò trả lời.

- Bẩm đại nhân, Hắc Mộc lãnh chúa đối xử với bọn ta thực sự rất tốt.

Lý Anh Tú đối với câu trả lời của lão già liền nhủ mảy, hắn không biết rằng lão trưởng làng cho rằng hắn và Hắc Mộc lãnh chúa đều là quý tộc, đánh nhau một chút rồi thôi, nếu sau này chuyện hắn nói bị Hắc Mộc lãnh chúa áp bức lộ ra hắn tuyệt đối chết không yên lành.

- Bẩm đại nhân.

Bỗng nhiên một giọng nói non nớt vang lên, chính là cháu trai của trưởng làng. Lão già liền quát.

- Calos.

Thế nhưng Lý Anh Tú liền ra hiệu cho binh sĩ dất thiếu niên đến hứng thú nói.

- Chàng trai trẻ, có chuyện gì muốn nói sao.

Calos hơi sợ hãi nhìn Lý Anh Tú một chút, trong ánh mắt liền tràn lên sự kiên quyết nói.

- Bẩm đại nhân, Hắc Mộc lãnh chúa đối xử với bọn ta rất độc ác, hay giết người vô cớ, thu thuế rất nặng, bình thường chỉ vừa để cho chúng ta vượt qua được mùa Đông. Vừa này lại cho người tiếp tục thu, thực không để cho chúng ta đường sống.

- Những lời hắn vừa nói có thật không?

Lý Anh Tú hướng những người xung quanh nói. Thế nhưng đáp lại hắn chỉ là sự trầm mặc trong sợ hãi. Nhìn những gương mặt khắc khổ đến mức đã trở nên chết lặng Lý Anh Tú thực sự không có hứng thú tiếp tục. Nhưng hắn vẫn kiên nhẫn lặp lại một lần. Hắn tin rằng một người dù có chết lặng đến mức nào cũng sẽ có lúc thức tỉnh đi. Lão già trong đôi mắt hiện lên sự dấy dục, cuối cùng thở dài nói.

- Bẩm đại nhân, đúng là như vậy.

Nói hết câu lão trưởng làng liền quỳ sụp xuống khóc như một đứa trẻ. Mấy chục năm sống luồn cúi, sợ hãi, trách nhiệm bảo vệ dân làng như một quả núi đè lên đôi vai gầy gò, già nua. Các nông nô trong mắt cũng lóe lên vẻ tinh mang, từng người, từng người bước ra tố cáo lên tội ác của Hắc Mộc lãnh chúa. Lý Anh Tú cũng hình dung được nơi đây như là sơ kỳ của phong kiến Tây Âu, lãnh chúa nắm mọi quyền lực, tài sản, kể cả nông nô trong lãnh địa cũng là một phần tài sản của lãnh chúa.

Lý Anh Tú thông qua phiên dịch viên nói.

- Vậy các người có muốn sống một cuộc sống có thể canh tác trên đất đai của mình, mỗi ngày có thể ăn no, con cái của các người có thể biết chữ hay không?

Phía dưới dân chúng hơi có chút mê man, có thể sao? Cuộc sống của họ từ lúc sinh ra đã đánh lên con dấu là nông nô, đến khi họ chết đi vẫn là nông nô, con cái họ sinh ra vẫn là nông nô, họ là tài sản của lãnh chúa. Lại có thể canh tác trên đất của mình, có thể ăn no, con cái có thể biết chữ sao? Lý Anh Tú nói tiếp.

- Ta là Việt vương, vua của vương quốc Đại Việt. Trở thành thần dân của ta, ta hứa sẽ cho các người một cuộc sống như vậy.

- Bẩm đại vương, chúng ta có thể trở thành con dân của ngài sao?

Chúng nông nô phía dưới nhìn Lý Anh Tú như nhìn một vị thần minh cứu rỗi bọn họ vậy. Bọn họ không ngờ Lý Anh Tú trẻ như vậy đã trở thành một vị quốc vương, tuy nói nơi này vua cũng chỉ là một lãnh chúa lớn nhưng lời nói của quốc vương có thể tin hơn lãnh chúa nhiều lắm. Lý Anh Tú hài lòng nói.

- Các người hoàn toàn có thể trở thành thần dân của ta. Nhưng trước đó các người phải chứng minh rằng mình hoàn toàn đoạn tuyệt với Hắc Mộc thành. Vài ngày nữa ta sẽ tấn công Hắc Mộc thành, ta cần các người cống hiến sức lực. Gia nhập vào Lê Dương quân đoàn đánh hạ Hắc Mộc thành các người sẽ trở thành thần dân của ta.

Nghe đến đánh hạ Hắc Mộc thành trong mắt các nông nô liền xuất hiện vẻ e dè. Dù sao Hắc Mộc lãnh chúa trong tâm bọn họ như ma quỷ, đẳng cấp thâm nghiêm làm họ bị đầy dọa đến mức không dám phản kháng. Bỗng nhiên vẫn là thiếu Calos đứng lên nói.

- Không đánh Hắc Mộc lãnh chúa thì sẽ chết, đánh hắn ta còn có thể sống. Ta nguyện ý tham gia vào Lê Dương quân đoàn.

Lý Anh Tú xuống ngựa vỗ vỗ vai Calos nói.

- Tốt lắm, đây mới là chí khí mà Đại Việt cần. Chỉ cần đánh hạ Hắc Mộc thành ta hứa sẽ cho người cuộc sống mà người hằng mong ước.

- Đa tạ Việt vương.

Có người đầu tiên đứng ra liền có tiếp tục người sau. Lý Anh Tú triệu tập bọn họ lại cung cấp lương thực, lại lệnh huấn luyện cơ bản lại một lần. Trong ngày hôm đó Lý Anh Tú thu phục được toàn bộ làng mạc của Hắc Mộc lãnh chúa, tập hợp lại thành một đội quân Lê Dương đạt đến bốn trăm người. Tuy chỉ là già yếu, ô hợp chi chúng nhưng dùng làm nhục thuần cũng không có vấn đề gì. Đúng vậy, Lý Anh Tú xây dựng nên quân đoàn Lê Dương nói thẳng ra chính là để làm tốt thí, Đại Việt còn nhỏ yếu, dân Việt không nhiều, tính mạng của công dân Đại Việt có giá trị hơn mạng của người bản xứ nhiều lắm. Vì vậy để tiết kiệm sinh mệnh cho binh sĩ Đại Việt, Lý Anh Tú cũng chỉ có thể tổ chức dân bản xứ đi thu hút hỏa lực địch.

Lúc này bên trong Hắc Mộc thành Hắc Mộc lãnh chúa nghe đến làng mạc liên tục bị thất thủ liền nổi trận lôi đình. Nếu không phải liên tục hai bắt nô đội bị đám quân đội thần bí này tiêu diệt làm sao hắn có thể rơi vào tình trạng thế này. Bỗng nhiên từ bên ngoài một người mặc quần áo sang trọng bước vào giọng nói đầy trêu chọc nói.

- Ôi chào, lãnh chúa của chúng ta có việc gì lại nổi giận như thế.

Hắc Mộc lãnh chúa hừ lạnh nói.

- Swits, đây không phải là chuyện của ngươi, lại nói ai cho ngươi vào đây.

Swits a một tiếng vẫn giữ giọng điệu nói.

- Ta thấy hình như quân đội đều chạy cả lên thành tường, nơi đây cũng chẳng có mấy người canh gác liền cứ thế đi vào. Có phải bây giờ Hắc Mộc thành đã đến mức không đủ người để gác công?

Hắc Mộc thành chủ khoong trả lời Swits mà trực tiếp hỏi.

- Nói đi, ngươi đến đây có việc gì?

Swits cười ha hả nói.

- Hắc Mộc lãnh chúa, ngươi phải biết ta là thương nhân, luôn mang đến thứ mà khách hàng cần nha. Hiện tại ngài thiếu chiến binh, ta liền mang đến chiến binh. Ta có thể mang đến cho ngài hai trăm chiến sĩ.

Hắc Mộc lãnh chúa trầm ngâm nói.

- Điều kiện của ngươi là gì?

Swits cười ha hả nói.

- Dễ dàng, ta chỉ cần sau đó ngài bán nô lệ cho ta giảm đi năm mươi phần trăm, tiền thuê của mỗi chiến binh là một đồng vàng một ngày.

Hắc Mộc lãnh chúa vỗ bàn tức giận quát.

- Cái gì? Sao ngươi không đi cướp.

Phải biết tiền thông dụng nhất trong xã hội là đồng bạc, một gia đình ba người tiêu xài một năm nhiều lắm cũng chỉ là hai trăm đồng bạc, nhưng một đồng vàng giá trị đến một trăm đồng bạc. Swits nhìn Hắc Mộc lãnh chúa đầy mỉa mai chỉ thiếu điều nói ta chính là đi cướp nói.

- Ha ha, điều kiện ta chỉ nói như vậy, đáp ứng hay không đều là do ngài nói. Dù sao ngài không đáp ứng ta cũng không lỗ lã gì.

Nói rồi liền cười lớn đi ra bên ngoài, bỏ lại Hắc Mộc lãnh chúa một bụng tức giận mà không biết phát tiết vào đâu.

-

Thiếu tiền quá cầm laptop. Hôm nay mới mang về từ tiệm cầm đồ. Các bác thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Quân lâm thành hạ

Lý Anh Tú tập kết quân đội trong ba ngày, quân đoàn Lê Dương cơ bản cũng thành hình. Trang bị của họ vẫn là tự cấp, đa số là áo bông, xiềng, cước, có một số người lại có cả kiếm rì không biết từ đâu ra. Lý Anh Tú không có dư vũ khí để trang bị cho đám tốt thí này, tốt lắm cũng chỉ cho bọn hắn mỗi

người một cái khiên gỗ thô sơ. Mà đám nông nô này vẫn rất có tính tự giác, dù sao giữa các lãnh chúa chiến tranh với nhau không phải là ít, mà mỗi lần chiến tranh bọn hán cũng đều trang bị như vậy. Ngược lại ba ngày qua Lý Anh Tú cung cấp bọn hán ăn uống rất đầy đủ, làm đám nông nô càng tin tưởng lời Lý Anh Tú nói. Thông qua Lý Anh Tú tẩy não, bọn hán đã trở thành một lực lượng cách mạng trung kiên sẵn sàng hi sinh chính mình để xây dựng một xã hội tốt đẹp hơn.

Đại quân sau khi tập kết liền hành quân đến Hắc Mộc thành cách đó không xa. Bây giờ Hắc Mộc thành đã trở thành một tòa cô thành, nằm trên một sườn núi sát biển Hắc Mộc thành có một địa thế dễ thủ khó công, chỉ có một con đường đi lên được đến thành bảo. Dù là đối mặt với quân đội đông hơn mình gấp mấy lần Hắc Mộc lãnh chúa vẫn rất tự tin mình có thể phòng thủ được.

Lý Anh Tú cũng không vội tấn công mà cho người đi gọi hàng trước. Hắc Mộc lãnh chúa bước lên trên đầu thành nhìn địch nhân phía dưới. Không hề có một lá cờ xí đại biểu cho vị quý tộc nào, thế nhưng mấy trăm binh sĩ nghiêm chỉnh xếp hàng phía dưới không phải là người thường có thể huấn luyện ra được. Hắc Mộc lãnh chúa nói.

- Lãnh chúa của các ngươi là ai, thỉnh ra nói chuyện với ta.

Lý Anh Tú nghe phiên dịch lại liền cười ngửa tiến lên phía trước. Con ngựa này chính là chiến mã thu được từ tên kỵ sĩ bị Cao Lỗ bắn hạ. Phải công nhận rằng chiến mã cười tốt hơn nhiều so với ngựa thờ, về cơ bản là hai loại ngựa không cùng đẳng cấp. Thế nhưng con ngựa này không phải là thu hoạch lớn nhất, phải kể đến là một bộ hoàn hảo yên ngựa, bàn đạp và móng ngựa, có những mẫu vật này tin tưởng Đại Việt có thể đại lượng sản xuất trang bị cho quân đội.

Hắc Mộc lãnh chúa nhìn thấy một vị quý tộc trẻ tuổi mặc giáp sáng loáng đi lên phía trước liền nói.

- Vị lãnh chúa này, ta và ngài không biết, không đắc tội với nhau vì sao lại tấn công vào lãnh địa của ta.

Nghe phiên dịch viên thuật lại Lý Anh Tú nói.

- Ta là vua của vương quốc Đại Việt. Một tháng trước binh lính của ngươi bất ngờ tấn công vào lãnh thổ Đại Việt ta. Ngươi nói liệu ngươi có đắc tội với ta hay không?

Hắc Mộc lãnh chúa kinh hãi, không ngờ vị quý tộc trẻ tuổi này lại là quốc vương, nhưng Đại Việt vương quốc là quốc gia nào, vì sao hán chưa hề nghe thấy? Hình như ở xứ Golland cũng không tồn tại quốc gia này.

- Việt vương đáng kính, nếu thuộc hạ của ta vô ý xâm phạm lãnh thổ của ngài ta tại đây xin lỗi ngài, đồng thời đồng ý bồi thường cho ngài. Hi vọng ngài có thể giơ cao đánh khẽ, giữ gìn hòa khí đôi bên.

Thực ra dù đối mặt với quân Đại Việt Hắc Mộc lãnh chúa cũng không sợ hãi. Hắc Mộc thành chẳng qua cũng chỉ là một tòa thành bảo, diện tích khá nhỏ, địa thế lại hiểm yếu, một trăm binh sĩ tinh nhuệ của hán tin tưởng có thể bảo vệ được tòa thành này, nhưng Hắc Mộc thành một tháng qua đã bị thiệt hại quá lớn, nếu đánh tiếp hán sẽ không thể còn giữ được vị thế tại vùng đất này. Giữa quý tộc với nhau, xích mích hoàn toàn có thể giải quyết bằng thương lượng, tiền tài, ý tưởng của Hắc Mộc lãnh chúa cũng là như vậy. Thế nhưng sai lầm của hán chính là gặp phải Lý Anh Tú, gặp phải Đại Việt. Lý Anh Tú cười lạnh nói.

- Phạm ta Đại Việt há có thể xin lỗi là xong. Ngươi việc ác bất tận, hà hiếp bá tánh, ta ngày hôm nay sẽ tru diệt ngươi xem như thay trời hành đạo. Rửa sạch cổ chờ ta đi.

Lý Anh Tú quay ngựa trở về trung quân. Hắc Mộc lãnh chúa tức giận nghiến răng ken két cũng quay về thành bảo mặc lên giáp sắt. Hán mười năm nay chưa từng lên ngựa giờ một lần nữa muốn tái hiện hùng phong. Tất cả binh lính còn lại của Hắc Mộc thành đều tập trung lên thành tường chuẩn bị đối địch.

Trận doanh Đại Việt tiếng trống đồng vang lên giòn giã, từ bên trong đội ngũ tách ra hai con đường đẩy lên hai cỗ máy chiến tranh. Hắc Mộc lãnh chúa chỉ huy binh lính trên đầu thành cũng bị thứ vũ khí này hấp dẫn, lại là hai chiếc nỏ khổng lồ. Đúng vậy, bên dưới thành chính là hai chiếc sán nỏ, bởi vì để bù lại lực kéo của dây nỏ không đủ Cao Lỗ quyết định thiết kế sán nỏ có hai tầng cánh cung, thân nỏ xẻ ra ba rãnh, một lúc có thể bắn ra ba mũi tên.

- Tấn công!

- Uraa!

Mấy trăm nông nô chia làm hai phương trận mang theo thang mây, xe công thành tiến lên phía trước. Một hàng mộc thuẫn đi lên trước che chắn cho đội vác thang mây phía sau, con đường lên Hắc Mộc thành rất chật hẹp và dốc, chẳng mấy chốc đám nông nô ô hợp đã tự động loạn thành một đoàn, đợi đến cách thành bảo hơn trăm mét, mũi tên từ bên trong liền phóng ra bắn chết một đám người. Đám nông nô lập tức hoảng loạn, có người giờ mộc thuẫn lên đón đỡ mũi tên, có người nằm rạp cả xuống đất tè cả ra quần, có kẻ sợ hãi chạy về phía sau liền đối mặt với đốc thúc đội của Đại Việt chém chết tại chỗ. Trước mặt họ chỉ có con đường tiến lên, tìm đường sống trong chỗ chết.

Hắc Mộc thành chủ nhìn đám nông nô lúc nhúc phía dưới cũng lâm vào trầm mặc. Tất nhiên hán biết được ý đồ của đám người ngoại lai này, sử dụng nông nô để tiêu hao quân thủ thành, chiến tranh này được bọn quý tộc sử dụng rất thường xuyên. Quan niệm của quý tộc là quyết định trên chiến trường chỉ có kỵ sĩ là thứ nhất, thứ hai là trọng trang bộ binh, những nông nô đi theo cũng chỉ là làm pháo hôi mà thôi. Nên trước giờ cũng có những cuộc khởi nghĩa nông nô rầm rộ, nhưng dưới gót sắt của bọn kỵ binh, nhưng cuộc khởi nghĩa đó liền bị tằm trong biển máu mà không gợn lên sóng gió gì. Thế nhưng vấn đề của Hắc Mộc thành chính là không có trọng trang kỵ binh mà chỉ có một đội khinh kỵ mười người và một mình hán là kỵ sĩ. Làm sao có thể giải quyết được mấy trăm nông nô phía dưới.

Mất hơn mười phút cuối cùng nông nô cũng tiếp cận được thành bảo, bỏ lại đằng sau mấy chục sinh mạng. Các nông nô thuận thực dựng thang dùng cảm leo lên phía trên đầu thành, thế nhưng đáp lại họ không phải cung tên mà là những vạc nước sôi đổ từ phía trên xuống. Một nông nô bị bỏng khắp người hét lớn một tiếng rơi xuống phía dưới chết không thể chết lại, nông nô tiếp theo liền chộp lấy vũ khí của đồng bạn mà leo lên phía trên. Lại có người leo lên được phía trên đầu thành nhưng ngay lập tức bị binh sĩ Hắc Mộc thành chém chết tại chỗ. Hơn nửa giờ chiến đấu nông nô đã nằm xuống hơn trăm người, bên thủ thành ngược lại chỉ bị thương không đến mười người. Nhưng những nông nô này ngược lại tiếp tục xông lên chiến đấu. Dù sao một khi đã nổi dậy nếu thất bại kết cục của họ cũng chỉ còn lại con đường chết mà thôi.

Trái ngược với khung cảnh hỗn loạn trên đồi, Lý Anh Tú đứng trên một mỏm đất cao nhìn ra biển như đang chờ đợi một thứ gì đó. Bỗng nhiên Cao Lỗ nói.

- Việt vương, ngài nhìn.

Từ phía xa hiện lên một chấm nhỏ, sau đó là hai chấm rồi lên đến vài chấm đen xuất hiện trên mặt biển. Chẳng mấy chốc những chấm đen đó tiến lại gần lộ rõ ra hình dạng của chúng là những chiến thuyền. Đúng vậy, là chiến thuyền Âu Lạc với sáu mái chèo và một cột buồm ở giữa. Lê Chân hiện ngang đứng trước mũi chiến thuyền đi đầu tiên, râu vàng búi tóc cao, áo bào đỏ tươi bay trong gió, quang minh giáp sáng rọi như ánh mặt trời buổi trưa. Đằng sau Lê Chân là những chàng trai khôi ngô, trên mình là những hình xăm thường luồng hung dữ, thân dưới chỉ đóng độc một chiếc khố, bên hông mang theo đoản kiếm. Đây chính là thủy quân do Lê Chân huấn luyện ra, tổng cộng một trăm người được phân chia trên các chiến thuyền Đại Việt, bởi khoảng cách Giác Long cốc đến đây khá xa nên bây giờ mới đến. Lê Chân ra lệnh.

- Kéo cờ lên.

Một tấm vải đỏ lớn được kéo lên cột buồm cao nhất giữa thuyền tung bay trong gió biển. Lê Chân mỉm cười nói.

- Việt vương, thần đã đến.

Trong bờ Lý Anh Tú như nghe được lời Lê Chân nói liền gật đầu nói.

- Tốt lắm, giờ là lúc chúng ta cần gia tăng áp lực.

Nghe lời nói của Lý Anh Tú Cao Lỗ lập tức ra lệnh.

- Binh sĩ Đại Việt nghe lệnh, tấn công.

Xin lỗi các bác, vì thiếu tiền nên lap lần nữa ra đi, giờ mới trở về. Sắp hết hè rồi mà vẫn chưa có việc làm. Haiz

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phá thành

- Tấn công!

- Đại Việt vạn tuế!

- Xung phong!

Quân đội chính quy đại Việt đẩy hai cỗ sà nỏ tiến lên, đi đầu là hai mươi trọng trang bộ binh dựng lên hai hàng thuẫn phía trước, khinh bộ binh hai bên cánh và cung tiễn thủ ở giữa, đích thân Lý Anh Tú áp trận.

- Cung tiễn thủ bắn áp chế.

Lệnh vừa lúc ban ra cung tiễn thủ đi lên phía trước một bước xếp thành hai hàng, hàng đầu là Liên Châu nỏ, hàng thứ hai là cường nỏ và cung.

- Phóng!

Hơn một trăm mũi tên từ Liên Châu nỏ đồng loạt phóng ra hướng về phía đầu thành bay đi, binh lính Hắc Mộc thành không hề phóng nhất thời bị đâm trúng ngã xuống một đám. Thế nhưng không đợi bọn hãn phản ứng hàng thứ hai cung tiễn thủ Đại Việt bước lên phóng tiễn. Lần hai này Hắc Mộc thành binh sĩ thậm chí còn bị thiệt hại nặng hơn bởi vì cường nỏ và cung độ chính xác cao hơn Liên Châu nỏ rất nhiều. Chỉ trong hai loạt bắn Hắc Mộc thành binh lính trực tiếp nằm xuống gần hai mươi người. Đám nông nô thấy sự dũng mãnh của binh lính Đại Việt liền hoan hô một tiếng, sĩ khí gia tăng xông lên đầu thành càng mạnh mẽ. Hắc Mộc thành binh lính chỉ biết núp sau bờ thành tránh tên, lác đác chỉ có vài mũi tên phóng xuống xem như đáp trả.

Hắc Mộc thành chủ chém chết một nông nô vừa leo lên bờ thành, nhìn quân địch phía dưới đông như kiến cỏ. Toàn thân hai tầng giáp sắt hần không hề sợ hãi mũi tên phóng đến, hướng chỉ mũi tên của Đại Việt làm cũng không phải quá tốt, không xuyên thủng được giáp của hần.

- Triệu tập toàn bộ binh sĩ lên đầu thành.

Hắc Mộc thành chủ quyết định dồn hết lực lượng của mình về phía bên này chiến đấu. Nhất thời sự kháng cự của Hắc Mộc thành liền mạnh hơn, có hai cung thủ vô tình bị mũi tên bắn trúng bị thương liền bị kéo ra phía sau. Binh sĩ Đại Việt đẩy xe công thành đến phá cửa, nhưng bên trong đã bị đề kín cây gỗ, nhất thời vẫn chưa phá vỡ được công thành.

Bên trong Hắc Mộc thành không ai biết mặt Đông của thành bảo những con thuyền Đại Việt đã tiếp cận đến vách đá. Lê Chân chỉ huy cả đội thuyền từ từ tiến gần đến sườn núi.

- Bẩm tướng quân, phía vách núi có đá ngầm, sóng lại lớn, thuyền của chúng ta rất khó áp sát đến.

Lê Chân nhíu mày, kế hoạch của Việt vương chính là dùng quân chủ lực thu hút kẻ địch, sau đó để thủy quân theo vách đá leo vào thành nội ứng ngoại hợp mở ra cửa thành. Nếu hiện tại thuyền không tiếp cận không thể leo vào được quân chủ lực sẽ bị thiệt hại nặng nề. Lê Chân nói.

- Cho thủy quân bơi đến leo lên vách đá, những người còn lại đổ bộ lên bờ biển hỗ trợ Việt vương.

- Tuân lệnh.

Ngay lập tức thủy quân Đại Việt liền nhảy xuống biển bơi đến bờ đá, mà Lê Chân cũng thay Quang Minh giáp bằng một bộ đồ bó sát ôm lấy cơ thể đầy đặn quyền rũ. Không một chút do dự Lê Chân đeo lấy trường kiếm trên lưng theo các binh sĩ nhảy xuống biển. Hơn một trăm người cứ thế bơi đến bờ đá, các con thuyền khác quay đi đến bờ biển. Sóng biển phía dưới Hắc Mộc thành rất lớn, lại có những mỏm đá ngầm nhô lên vì vậy sóng biển đánh vào dạt hay con thuyền những xoáy nước, dễ cuốn người đi. Những thủy quân này chính là khi Lê Chân đến Giác Long cốc liền xây dựng nên. Người Việt rất tinh thông thủy tính, giỏi về thủy chiến, chịu được giá lạnh, ngày xưa thời Bắc thuộc bị áp bức bóc lột, dân Việt vào mùa Đông còn phải lặn xuống dưới biển mò ngọc trai, rất nhiều người đã chết trong lòng biển mẹ.

Quay lại với đội quân của Lê Chân rất nhanh liền tiếp sát lấy bờ đá, một binh sĩ không cẩn thận bị sóng dập vào đập đầu vào mỏm đá, không chờ mọi người kịp phản ứng binh sĩ xấu số liền bị sóng biển cuốn đi. Lê Chân nói quyết đoán nói.

- Năm người mang theo dây thừng leo lên phía trên, những người khác co cụm lại chờ đợi, giữ chặt lấy bờ đá, đừng để bị sóng biển lôi đi.

- Tuân lệnh.

Năm binh sĩ lập tức rời khỏi nước leo lên vách đá cao tầm hai mươi mét. Những người khác cùng với Lê Chân dựa sát vào nhau chống lại sóng biển. Năm binh sĩ khó khăn leo lên vách núi dựng đứng, tuy cũng có chỗ để bám vào nhưng chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bị ngã xuống biển. May mắn binh sĩ Đại Việt được Lê Chân huấn luyện rất tốt, nhanh chóng năm binh sĩ đã leo lên được trên vách núi thả dây xuống. Lê Chân vui mừng ra lệnh.

- Mau, nhanh chóng leo lên phía trên.

Quay lại chiến trường, quân còn lại của Lê Chân cuối cùng cũng hội quân với Lý Anh Tú, nghe đến Lê Chân cũng tự mình nhảy xuống biển Lý Anh Tú vội vàng muốn chạy ra ngăn cản nhưng bị Cao Lỗ níu lại nói.

- Bẩm Việt vương, Chân tướng quân tự mình dẫn quân đương nhiên là có chỗ nắm chắc, ngài không cần quá lo lắng, hướng chỉ giờ quân ta đang lúc xung phong ngài rồi đi chỉ sợ bị suy giảm sĩ khí.

Lý Anh Tú mới bình tĩnh lại, cũng là hần quá mức lo lắng, một viên tướng thực sự rất đáng giá, hướng chỉ Lê Chân lại là nữ nhi làm hần suy nghĩ bị ảnh hưởng. Lý Anh Tú nói.

- Tăng mạnh cường độ tấn công, ta muốn Chân tướng quân có thể an toàn không bị bọn chúng phát hiện.

Nhất thời thế công của quân Đại Việt càng dũng mãnh, thậm chí vài binh lính Đại Việt đã leo lên đầu thành chém giết với quân Hắc Mộc thành. Hắc Mộc thành chủ tự mình đánh nhau với những binh sĩ này giết mình nhận ra bọn hần đều là quân tinh nhuệ được huấn luyện kỹ càng, binh lính Hắc Mộc thành bình thường không phải là đối thủ, Hắc Mộc thành chủ dựa vào khôi giáp chắc chắn đẩy thẳng một đường đẩy lui xuống quân Đại Việt liền nắm lấy một binh sĩ Hắc Mộc thành quát.

- Mau đến chỗ tên Swits nói với hần ta đáp ứng điều kiện của hần, bảo hần mau mau đem người đến.

Thế nhưng Hắc Mộc thành chủ không biết rằng Swits hiện tại đã nghe được báo cáo chiến trường từ một người áo đen. Swits trầm ngâm hỏi.

- Người nói quân Đại Việt rất dũng mãnh sao?

Người áo đen trả lời.

- Đúng vậy đại nhân, quân Đại Việt leo lên thành quân Hắc Mộc thành không thể đánh lại. Nếu là chúng ta tham chiến thì cũng miễn cưỡng, nhưng quân Đại Việt rất đông, vừa mới phát hiện có một đội tàu tiến đến, có lẽ là quân tiếp viện của bọn họ.

- Lại còn có cả đội tàu!

Swits kinh ngạc, xem ra vương quốc mới nghe danh này không phải đơn giản, là thương nhân hẳn đương nhiên phải cân nhắc lợi và hại khi giao tiếp với những đối thủ chính trị. Bỗng nhiên một người khác chạy vào nói.

- Bẩm đại nhân, một đội người ngoại lai đã từ phía Đông xâm nhập vào Hắc Mộc thành, đang chạy đến cửa thành.

Hắc Mộc thành chỉ có một cửa thành ở phía Nam. Đội người này xuất hiện phía Đông, kết hợp với đội thuyền Swits rất nhanh liền đoán được đội người này chính là quân Đại Việt xâm nhập. Một người khác lại đến nói.

- Bẩm đại nhân, Hắc Mộc lãnh chúa cho người đến nói rằng chấp nhận yêu cầu của ngài, xin ngài gửi quân tiếp viện.

Người áo đen hỏi.

- Đại nhân chúng ta có giúp bọn hắn không.

Swits lắc đầu cười lạnh.

- Chúng ta là thương nhân, nếu đối thủ không quá mạnh chúng ta sẽ giúp hắn một chút, nhưng vương quốc Đại Việt này sức mạnh quá bí ẩn, chúng ta không thể mạo hiểm. Giết người đưa tin đi.

- Tuân lệnh.

Trở lại với Lê Chân sau khi leo lên được nôm đá liền chạy đến tường Đông của Hắc Mộc thành, nơi này không có cửa, cũng không có ai canh gác, Lê Chân dùng móc câu và dây thừng leo lên tường thành nhanh chóng chạy về phía Nam liền thấy vài binh sĩ Hắc Mộc thành đang dùng cây gỗ chặn lại cổng thành. Lê Chân rút ra trường kiếm chỉ về phía trước.

- Đại Việt vạn tuế! Giết!

- Xung phong!

Quân Hắc Mộc thành hoàn toàn bất ngờ khi quân Đại Việt đột ngột xuất hiện từ bên trong thành đánh đến, vài binh sĩ ngay lập tức bị Lê Chân chém chết tại chỗ. Các binh sĩ Đại Việt lập tức gỡ bỏ cây gỗ chặn cổng thành ra. Hắc Mộc thành chủ cũng phát hiện ra sự việc phía dưới.

- Làm sao bọn hắn có thể vào được. Theo ta, nhanh nhanh.

Hắn dẫn theo mười binh sĩ chạy xuống ý đồ đột lại cổng thành, một cuộc hỗn chiến liền xảy ra. Quân Đại Việt đông hơn nhưng phải chia người đi mở cổng thành, lại trang bị chỉ có mình trần và đoản kiếm, Hắc Mộc lãnh chúa dựa vào trang bị một đường liền xông đến đối mặt với Lê Chân, lúc này Lê Chân quần áo ướt đầm bó sát vào thân thể, gương mặt có hơi trắng bệch vì lạnh nhưng vẫn tỏa ra vẻ đẹp ngời ngời, Hắc Mộc lãnh chúa vừa thăm hồ cô gái này thật sinh đẹp Lê Chân liền đã công đến. Một thân nhẹ nhàng, trường kiếm phiêu miểu, đối lập lại là Hắc Mộc lãnh chúa toàn thân giáp trụ, động tác chậm chạp. Hắc Mộc lãnh chúa không chạm được đến người Lê Chân mà Lê Chân đâm đến trường kiếm cũng không đâm thủng được áo giáp của Hắc Mộc lãnh chúa. Nhưng rất nhanh cổng thành đã được quân Đại Việt mở ra.

Lý Anh Tú nôn nóng chờ đợi bên ngoài, bỗng nhiên cổng thành Hắc Mộc mở rộng, Lý Anh Tú vui mừng rút kiếm ra lệnh.

- Toàn bộ binh sĩ, tấn công.

Nói rồi hắn tự mình dẫn theo hai mươi binh sĩ Tinh Hải quân xông vào cửa thành liền thấy Lê Chân đang chiến đấu với Hắc Mộc lãnh chúa, liền vội nói.

- Mau hỗ trợ Chân tướng quân.

Cao Lỗ ngay lập tức xuống ngựa chạy đến, trên tay Cao Lỗ không phải là rìu hay kiếm mà là một thanh đại chùy. Đây chính là sau khi biết được thế giới này có trọng trang kỵ sĩ Lý Anh Tú liền bảo Cao Lỗ rèn ra. Chùy chính là khắc tinh của bản giáp, chỉ cần trúng một chùy dù là bọc giáp thì kỵ sĩ đảm bảo không chết cũng bị thương nặng. Bởi vậy mà đại kiếm của kỵ sĩ lưỡi không quá sắc bén nhưng chuôi lại rất nặng, tác dụng chính là làm thành chùy để quất nhau.

- Ăn của ta một chùy.

Cao Lỗ quát lên một tiếng một chiêu hoành tảo thiên quân xuất ra, Hắc Mộc lãnh chúa đỡ không kịp liền bị quả chùy nặng gần một trăm ký đánh vào giữa ngực, áo giáp thậm chí lõm vào một lỗ. Hắc Mộc lãnh chúa kêu thảm một tiếng liền bay ra xa không dậy nổi bị binh sĩ Đại Việt bắt lấy. Thấy lãnh chúa cũng bị bắt Hắc Mộc binh sĩ liền nhanh chóng đầu hàng. Cuộc viễn chinh đầu tiên của Đại Việt toàn thắng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thu hoạch

Rất nhanh chiến cuộc liền kết thúc. Tất cả binh lính Hắc Mộc thành đều buông vũ khí đầu hàng. Lê Chân dẫn theo hơn tám mươi tên lính thủy đến trước Lý Anh Tú cúi chào.

- Bẩm Việt vương, thần may mắn không làm nhục mệnh.

Lý Anh Tú vội xuống ngựa cởi áo bào khoác lên người Lê Chân nói.

- Tốt, tốt, Chân tướng quân vất vả.

Nói rồi hắn quay sang các lính thủy nói.

- Các ngươi làm rất tốt không làm nhục danh Đại Việt ta, quả không hổ là con cháu Lạc Hồng.

- Đại Việt vạn tuế.

Các binh sĩ đồng loạt hô lên. Trong lòng Lý Anh Tú không khỏi xúc động, đây chính là binh lính của hắn, là những anh hùng của Đại Việt.

- Đi phủ thành chủ, những người còn lại dọn dẹp chiến trường.

Lý Anh Tú dẫn theo gần hai trăm người tiến về phủ thành chủ, đây là một tòa lâu đài nhỏ nằm bên trong thành bảo được xây dựng bằng đá, diện tích cũng chỉ tầm hai trăm mét vuông, có ba tầng, cao nhất là một lầu nhỏ hình chóp nhọn. Người bên trong lâu đài đã chạy hết, để lại khung cảnh trống vắng tiêu điều. Nhưng dù gì nó cũng đã từng là một tòa lâu đài, chỉ cần dọn dẹp tỹ tiện có thể ở được. Không cần Lý Anh Tú ra lệnh, các binh sĩ Tĩnh Hải quân đã tự động lục soát tòa lâu đài. Lý Anh Tú dẫn theo Lê Chân và Cao Lỗ đi đến một căn phòng lớn, trên cao có một cái ghế sắt phủ lên da hổ, xem ra đây chính là nơi mà Hắc Mộc lãnh chúa hay làm việc. Lý Anh Tú đi lên ngồi vào ghế, hơi sửa sửa tư thế một chút. Ghế sắt có hơi thô sơ góc cạnh, nhưng da hổ ngược lại rất mềm, ngồi rất thoải mái, thảo nào kiểm trước hổ lại vào sách đỏ. Nhưng cũng lúc hắn ngồi lên ghế hệ thống liền vang lên thông báo.

“Đình, chúc mừng ký chủ chiến thắng một trận chiến dịch, chiếm lĩnh một tòa thành thị (nhỏ) ban thưởng hai trăm điểm chiến công”.

“Đình, ký chủ chiếm lĩnh được tòa thành thị (nhỏ) đầu tiên mở rộng lãnh thổ Đại Việt ban thưởng Thiên tử quân (50), nhà xay bột (1), chuồng gây giống (1), bò (6), dê (8), một lượt triệu hoán danh nhân.”

"Đình, mở ra nhiệm vụ thành lập vương quốc. Điều kiện: Sở hữu hai tòa thành thị"

Lý Anh Tú kinh hỉ, không ngờ chiếm được một tòa thành nhỏ lại ban thưởng nhiều đến như vậy. Nhà xay bột không cần kể đến, nhưng chuồng gây giống chính là có tác dụng lớn.

Chuồng gây giống: Chỉ áp dụng với các loài gia súc. Tăng cường khả năng thuần hóa, và khả năng sinh sản cho các loại gia súc được đem vào nuôi.

Ở Cổ Loa và Giác Long cốc nông dân cũng có bắt một số loài gia súc, gia cầm về thuần hóa, nhưng chung quy vẫn rất chậm, có chuồng gây giống cư dân Đại Việt sẽ sớm có nguồn thực phẩm phong phú hơn. Lại đến Thiên Tử quân cũng giống như Tĩnh Hải quân. Thiên Tử quân hay còn gọi là quân Túc vệ có thể gọi là đội quân Cẩm vệ đầu tiên của nước Việt do vua Lê Đại Hành tổ chức sau Thập Lộ quân của triều Tiền Lê. Những binh sĩ Thiên Tử quân là những binh sĩ trung thành với nhà vua, dày dạn trận mạc đặc biệt tinh nhuệ được tuyển từ Thập Lộ quân về kinh thành để bảo vệ cung điện và nhà vua. Có thể nói dưới triều Tiền Lê thì Thiên Tử quân chính là đội quân tinh nhuệ nhất, được trang bị tinh lương nhất mà nhà Tiền Lê có. Cuối cùng vẫn là một lượt triệu hoán Lý Anh Tú quyết định để dùng sau.

- Việt vương, có việc gì khiến ngài vui vẻ sao?

Thấy Lý Anh Tú sắc mặt vui mừng Lê Chân không kiềm được hỏi. Lý Anh Tú rời khỏi hệ thống cười nói.

- Cũng không có gì, chỉ là ta xem chừng các ngươi chuẩn bị sẽ có đồng bạn thôi.

Nghe vậy Cao Lỗ và Lê Chân cũng kinh hỉ, phải biết hiện tại dưới trướng Lý Anh Tú người có thể dùng thực sự không quá nhiều. Chỉ có Cao Lỗ và Lê Chân đủ đảm đương một phía, Lê Chân thường xuyên ở Giác Long Cốc, Cao Lỗ ở Cổ Loa, nhưng nếu viễn chinh cả hai người cùng đi thì hậu cứ không có ai trấn thủ.

Thực tế thì hiện tại Đại Việt vẫn còn đang sử dụng Bò Chính từ thời Văn Lang để xử lý nội chính trong làng. Những người già được triệu hoán đến tuy không có sức lao động, nhưng cái họ mang đến thế giới này chính là kinh nghiệm sống, kỹ năng của các ngành nghề, chính vì vậy mà dù không trực tiếp sản xuất ra của cải vật chất nhưng địa vị của các cụ già đều rất cao, một số người được bầu làm các Bò Chính dẫn đầu là Thạch Tiến trợ giúp Cao Lỗ và Lê Chân xử lý nội vụ. Nhưng khi Cao Lỗ và Lê Chân đều không có thì những Bò Chính này lại không thể tự quyết được một số việc. Nên Đại Việt bây giờ rất cần người tài như hai vị tướng quân vậy.

Lát sau binh sĩ đã dọn dẹp xong lâu đài, Lý Anh Tú lệnh cho một nữ nô theo hầu Lê Chân đi tắm rửa, dù sao ngâm mình một buổi dưới biển rất dễ sinh bệnh. Lý Anh Tú và Cao Lỗ theo chân một binh sĩ đi xuống nhà kho của Hắc Mộc thành, là một tầng hầm phía bên dưới lâu đài. Đi xuống một con dốc bậc thang tầm năm mét, nơi đây chỉ được chiếu sáng bằng những ngọn đuốc hai bên vách tường, hiện ra trước mặt Lý Anh Tú là hai gian nhà kho. Lý

Anh Tú mở ra cửa nhà kho thứ nhất, từng bao tải được chồng chất lên cao đến nửa người hiện trước mặt hắn. Lý Anh Tú vạch bao ra xem lại là những hạt lúa mạch vàng óng, bên cạnh là có những túi nhỏ hắn cũng mở ra lại là bột mì trắng tinh, lương thực ngược lại không hề ít, ước chừng có đến nửa tấn, xem ra Hắc Mộc lãnh chúa muốn chinh là đánh lâu dài với quân Đại Việt nhưng hắn không ngờ Đại Việt quá mạnh mẽ, Hắc Mộc thành không chịu nổi một kích. Một góc của kho lương là những bình gốm nhỏ, nhìn rất thô sơ, so với trình độ làm gốm bây giờ của Đại Việt hắn là kém hơn một bậc. Lý Anh Tú mở nắp bình gốm ra một mùi hương quen thuộc bay đến mũi hắn. Là mật ong, Lý Anh Tú nhìn không được chăm tay mút một cái. Thật ngọt. Đây là mật ong nguyên chất không hề có pha nước đường như ngày trước hắn hay mua phải. Tổng cộng có đến mười bình mật ong như vậy. Lại có thêm một ít muối và hương liệu, tất cả đều về tay Lý Anh Tú.

Đến căn phòng thứ hai, nơi này bày ra từng thùng gỗ lớn, hai bên là các loại vũ khí, cung tên, thuẫn bài. Xem ra đây chính là kho vũ khí của Hắc Mộc thành. Lý Anh Tú mở ra những cái rương kia, không nghi ngờ chính là quặng sắt cùng một số kim loại phụ gia. Những thứ này Lý Anh Tú cũng quyết định đem về Cổ Loa.

Thu hoạch lần này là không nhỏ nhưng Lý Anh Tú biết vẫn còn một kho báu nữa, hắn không tin một lãnh chúa lại không có đến một đồng vàng. Trở lại trên điện công tác dọn dẹp chiến trường cũng hoàn tất, binh sĩ đến báo cáo cho hắn. Trận chiến này bọn hắn tiêu diệt bảy mươi ba binh sĩ Hắc Mộc thành, tù binh hơn ba mươi người, quân Đại Việt tổn thất năm lính thủy và ba nghìn bộ binh, hơn mười người khác bị thương nhẹ, thiệt hại nặng nhất vẫn là nông nô, có đến hơn tám mươi người chết và năm mươi người khác bị thương, Lê Dương quân trực tiếp bị thiệt hại gần một nửa.

Nghe xong chiến báo Lý Anh Tú nói.

- Những binh sĩ hi sinh hóa táng đem về quê hương, nông nô chết đi cũng hậu táng, người thân nhận được một túi bột mì. Chăm sóc người bị thương cẩn thận. Lấy từ trong kho lương những người tham gia chiến đấu được ban thưởng hai ký lúa mạch. Còn lại để nói sau.

Lý Anh Tú dự định đi nghỉ ngơi một chút liền có một binh sĩ khác đi vào, lần này là binh sĩ của Tinh Hải quân.

- Bẩm Việt vương, có một người tên Swits đến cầu kiến.

Lý Anh Tú hơi ngạc nhiên, hắn vừa mới đánh hạ tòa thành này lại có người đến muốn cầu kiến. Hắn hơi tò mò một chút liền nói.

- Gọi hắn vào, còn nữa, gọi cả thông dịch viên đến.

Lý Anh Tú thở dài, xem ra lúc nào đó cũng phải học ngoại ngữ, nếu không mỗi lần nói chuyện đều cần nhờ đến thông dịch viên, quá phiền phức. lát sau Swits liền bước vào điện nhìn thấy Lý Anh Tú ngồi trên ghế cao liền rất ngạc nhiên, không ngờ quốc vương lại trẻ đến như vậy, gương mặt vẫn chưa hết vẻ ngây thơ nhưng lại tỏa ra khí chất cao quý, thịnh vượng. Swits đánh giá Lý Anh Tú thì hắn cũng đánh giá người bản xứ này. Chỉ cần nhìn vào quần áo liền biết Swits là người giàu có, đôi mắt sáng nhưng sâu lắm người khác không biết hắn nghĩ gì, mũi cao, môi mỏng, hơi nhếch về phía trái lại làm hắn có vẻ là người mưu mẹo gian xảo. Lý Anh Tú trong lòng không thể không nghĩ đến hai từ: Gian thương. Nhưng hắn không biết là hắn lại đoán đúng, Swits chính là gian thương.

Ta đang trong quá trình tích chương truyện, hi vọng được lên bảng

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đàm phán

- Kính chào quốc vương bệ hạ.

Snit một bộ dáng không kiêu ngạo, không kiêu ngạo cúi người chào Lý Anh Tú. Nghe người phiên dịch nói lại Lý Anh Tú nói.

- Miễn lễ, người là ai?

Nghe Lý Anh Tú không nói ngôn ngữ thông dụng mà lại nói một thứ ngôn ngữ khác biệt phải dùng đến thông dịch viên làm Swits vô cùng ngạc nhiên nhưng không thể hiện ra mặt, trong lòng âm thầm suy nghĩ Đại Việt là vương quốc ở xứ nào. Swits

- Bẩm quốc vương, thảo dân là Eson Swits là một trưởng đoàn của Hoa Hồng Đen (Black Rose) thương hội, vương quốc Bravia.

- Ân!

Lý Anh Tú gật đầu không nói gì, trước khi rõ ràng ý đồ của Swits Lý Anh Tú quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, dù sao hắn cũng không rõ ràng thế giới này lắm. Mà Swits nhìn phản ứng của Lý Anh Tú càng thêm chắc chắn rằng vương quốc Đại Việt không thuộc vùng đất này. Phải biết thương đoàn Hoa Hồng Đen tuy khởi nguyên từ vương quốc Bravia nhưng thương nghiệp trải rộng rất nhiều vương quốc, dù là Đông Tấn hoàng triều cũng nghe đến danh tiếng của thương đoàn, thế nhưng vị quốc vương trẻ này một điểm phản ứng cũng không có. Lý Anh Tú im lặng bỗng nhiên làm không khí trở nên

xấu hổ, Swits nói.

- Bẩm quốc vương, hôm nay thảo dân đến đây là muốn bàn chuyện làm ăn với quý quốc.

Lý Anh Tú tò về hứng thú nói.

- Ô, vậy thương đoàn các người buôn bán những loại thương nghiệp gì?

- Bẩm quốc vương, thật không dám nói khoe khoang, thương đoàn chúng ta trải rộng trên rất nhiều lĩnh vực từ buôn bán nô lệ, lương thực, vũ khí, cho đến các loại vật gia dụng, phục vụ sinh hoạt, các mặt hàng xa xỉ đều có. Thương đoàn chúng ta giao thương xuyên qua các nước từ Bravia, Tây Gốt, thậm chí đến Đông Tấn hoàng triều cũng có một số thương điểm của thương đoàn.

Swits không kiềm được về tự hào nói. Lý Anh Tú gật đầu, một thương đoàn hoạt động trên nhiều lĩnh vực như vậy lại là xuyên quốc gia đã mang một quy mô không nhỏ. Hần nói.

- Vậy người mong muốn gì ở vương quốc?

Swits một bộ đã tính trước nói.

- Bẩm quốc vương, thảo dân hi vọng có thể thành lập các thương điểm trên các thành trì của quý quốc, giao thương công bình, tạo sự hữu nghị giữa hai vương quốc.

Lý Anh Tú hơi suy nghĩ một chút, tất nhiên hẳn cũng đoán biết được phần nào ý đồ do thám của Swits, nhưng Đại Việt tương lai cần đến thương nghiệp để thúc đẩy phát triển vươn ra thế giới, hợp tác với Hoa Hồng Đen thương hội là một cơ hội để Đại Việt có thể xuất hiện tại thế giới này. Nghĩ ngợi hồi lâu Lý Anh Tú nói.

- Có thể nhưng lãnh thổ của Đại Việt rất lớn, còn có nằm phía sau Đông Tấn hoàng triều, hiện tại ta chỉ có thể chấp thuận cho các người giao thương tại hai nơi, một là Hắc Mộc thành này, hai là Cổ Loa thành nằm trong Tử Vong rừng rậm trên con đường đến xứ Golland. Còn việc mở rộng giao thương còn phải xem xét sau này như thế nào.

Lý Anh Tú không ngại khoe sức mạnh của mình nhưng hẳn tin tưởng không bao lâu lãnh thổ Đại Việt sẽ rộng lớn hơn cả như vậy. Swits cũng suy nghĩ về lời nói của Lý Anh Tú một chút liền nói.

- Tạ ơn quốc vương bệ hạ. Hi vọng thương đoàn có thể phát triển tại đất nước của ngài, càng làm tăng lên sự hữu nghị của hai vương quốc.

Lúc này một binh sĩ đi vào nói.

- Bẩm Việt vương, Hắc Mộc lãnh chúa đã tỉnh.

Hắc Mộc lãnh chúa ăn của Cao Lỗ một chùy liền bị trọng thương bất tỉnh, Lý Anh Tú muốn tra hỏi kim khố của hắn nên lệnh cho binh sĩ cứu chữa, giữ lại cho hắn một cái mạng. Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó Lý Anh Tú nói.

- Đưa hắn lên đây.

- Tuân lệnh.

Lát sau Hắc Mộc lãnh chúa bị hai binh sĩ kéo vào trong quỳ trước mặt Lý Anh Tú, hẳn bây giờ nào còn về gì là quý phái của một vị lãnh chúa nữa, toàn thân giáp bị lột sạch thay vào là một bộ quần áo vải cây đay, tóc tai rồi bởi bấm tỉm, trước ngực còn có một tảng băng bông.

- Gian thương, tên phản bội.

Hắc Mộc lãnh chúa vừa thấy được Swits liền giận dữ muốn lao đến nhưng bị hai binh sĩ Đại Việt giữ lại. Lý Anh Tú hứng thú hỏi Swits.

- Người biết đây là ai sao?

Swits cũng không nhìn lấy Hắc Mộc lãnh chúa nói.

- Bẩm quốc vương thần có nhận thức Hắc Mộc lãnh chúa, đã từng buôn bán nô lệ với hắn.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Tốt lắm, ta cũng nói để người biết, Đại Việt ta nghiêm cấm buôn bán nô lệ nên về sau giao thương người không cần đem nô lệ đến.

Swits ngạc nhiên thêm lần nữa, buôn bán nô lệ là việc thông dụng trên cả đại lục, dù là các nước phương Tây như Tây Gốt, hay phương Đông như Đông Tấn hoàng triều cũng đều không có nghiêm cấm, nhưng Đại Việt lại nghiêm cấm nó.

- Hắc Mộc thành chủ, ta hỏi người kim khố ở nơi nào? Nói ra ta sẽ cho người một cái chết nhẹ nhàng hơn.

Lý Anh Tú không ngần ngại lộ ra mưu đồ của mình, đối với hắn, kẻ trước mặt chỉ là kẻ chiến bại, hoàn toàn là cá nằm trên thớt. Nhưng ngược lại Hắc Mộc lãnh chúa cười lạnh nói.

- Ngươi không thể giết ta, ta là Nam tước được lãnh chúa xứ quần đảo Sát sắc phong. Dám giết ta ngươi sẽ chịu con thịnh nộ của Crow Công tước.

Lý Anh Tú nghi ngờ quay sang Swits, tên này vội nói.

- Đúng là Hắc Mộc lãnh chúa là do Crow Công tước sắc phong, muốn xử quyết hắn cũng chỉ có Crow Công tước mới có quyền đó. Nếu ngài không ngại có thể đem hắn giao cho ta, ta có thể đổi lại cho ngài một số tiền bồi thường lớn.

- Ồ được thôi.

Lý Anh Tú hiện ra vẻ mặt vui vẻ với đề nghị của Swits nói. Swits khẽ mỉm cười chỉ cần đem được Hắc Mộc lãnh chúa về xem như bên phía quần đảo Sát cũng có thể thành lập một nhánh giao thương. Thế nhưng Lý Anh Tú lập tức đổi sắc mặt hướng binh lính nói.

- Giải hắn xuống giao cho Cao Lễ tra khảo vị trí kim khố sau đó thì chặt đầu thị chúng đi.

Thông dịch viên hiểu ý Lý Anh Tú liền dịch lại một lần cho Swits nghe, làm thương nhân này tròn tròn mắt. Lý Anh Tú mỉm cười nói.

- Ngươi đi giao dịch hằng là có đem theo nô lệ đi?

Swits chợt có cảm giác không lành nói.

- Bẩm quốc vương, quả thực có ba trăm nô lệ.

Lý Anh Tú hài lòng gật đầu nói.

- Vậy thì tốt, ba trăm người này ta nhận lấy, ngày mai Hắc Mộc thành chính thức đối ngoại đóng cửa một tháng, thương đoàn các ngươi có thể rời đi, tháng sau quay lại.

---Phân cách-----

Swits rời đi còn lại Lý Anh Tú khẽ mỉm cười. Trước mặt Swits Lý Anh Tú tỏ ra vô cùng cường thế biểu dương sức mạnh Đại Việt, sẵn sàng đối mặt với bất kỳ kẻ địch nào, sau đó lại trắng trợn đoạt lấy ba trăm nô lệ tỏ vẻ không hài lòng trước tính toán của Swits trên đầu mình. Chỉ như vậy lần sau tên này đến Đại Việt mới có thể thu liễm một chút. Thực tế cũng đúng như Lý Anh Tú nghĩ, Swits đi ra khỏi phủ thành chủ liên lau mồ hôi, tên quốc vương trẻ tuổi này nóng lạnh thất thường như bị bệnh đa nhân cách, không thể đắc tội nha.

Ngay trong đêm đó Lý Anh Tú tổ chức lễ truy điệu cho những người đã hi sinh trong trận chiến, kể cả binh sĩ Đại Việt và nông nô Hắc Mộc thành. Tất cả mọi người đều tập trung trước thành bảo để chứng kiến lễ truy điệu này. Lý Anh Tú đích thân châm lửa thiêu đốt thi thể của các tử sĩ để tỏ lòng kính trọng làm các nông nô xúc động không thôi. Từ trước đến giờ bọn họ đi đánh trận nào có được đối xử như vậy, lương thực, vũ khí đều phải tự túc, chiến lợi phẩm đều bị lãnh chúa cướp sạch, có chết thì cũng chỉ để đó làm mồi cho sói, nào được trọng vọng như một vị anh hùng như vậy. Lý Anh Tú quay xuống hướng mọi người nói.

- Tại đây, ta - quốc vương Đại Việt tỏ lòng đặc biệt kính trọng và biết ơn đến những anh hùng đã hi sinh vì danh dự, vì sự thịnh vượng của Đại Việt. Những người hôm nay nằm xuống sẽ mãi mãi được nhân dân của vương quốc khi nhớ. Ta cùng toàn thể nhân dân Đại Việt xin tiễn đưa các vị trở về với đất mẹ.

Nói rồi Lý Anh Tú hướng ngọn lửa đang cháy hùng hực cúi xuống một bái sâu, những người còn lại cũng lập tức làm theo. Xong mọi việc Lý Anh Tú nói.

- Bây giờ ta xin thực hiện lời hứa với các nông nô của Hắc Mộc thành. Từ nay các ngươi sẽ không còn là nông nô, là nô lệ nữa, ta tuyên bố các ngươi được tự do, trở thành một thần dân của Đại Việt, sẽ có ruộng để cày cấy, sẽ có lương thực để ăn no, con cái của các ngươi sẽ được học tập để phụng sự cho Đại Việt. Từ ngày mai các ngươi có thể ưỡn ngực mà nói rằng “ta chính là thần dân của Đại Việt, một vương quốc vĩ đại nhất thế giới này”. Đại Việt vạn tuế.

- Đại Việt vạn tuế.

- Đại Việt vạn tuế.

Cầu vote cầu đề cử

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Trở về

Ngày hôm sau Hắc Mộc thành bờ biển, dưới sự giám sát của thủy quân Đại Việt Hoa Hồng Đen thương hội lên tàu rời khỏi Hắc Mộc lãnh địa để lại ba trăm nô lệ. Ngoài ra còn có một trăm nô lệ của Hắc Mộc lãnh chúa cùng tù binh chiến tranh cộng lại cũng là hơn bốn trăm người. Những người này Lý Anh Tú cũng không lập tức giải phóng nô tịch cho họ mà giao cho Cao Lỗ quản lý bước đầu giáo dục tư tưởng. Lúc này Lý Anh Tú mới nhận ra mình quá thiếu người để dùng, mọi việc hầu như là một tay Cao Lỗ đảm đương. Tuy tư chất SSS nhưng Cao Lỗ đối với nội chính còn quá đơn giản, dù sao sở trường của hắn không phải ở nơi này.

Lý Anh Tú khảo sát một lần Hắc Mộc lãnh địa, không quá rộng, chỉ tầm hơn một trăm ki-lô-mét vuông. Bao gồm ba quả đồi và vùng đất bên phía biển, thế nhưng nếu có thể kiểm soát được nơi này thì xem như nửa cái phía Bắc Từ Vong rừng rậm đều đã thuộc về Đại Việt, vấn đề chỉ là dân số Đại Việt vẫn chưa tương xứng với một lãnh thổ lớn như vậy, nó vẫn chưa là một lãnh thổ hoàn chỉnh.

Khảo sát địa chất Lý Anh Tú mới thấy được Hắc Mộc lãnh địa khó khăn nhường nào, đất đai không màu mỡ, trồng lúa mạch năng suất cũng không cao, thủ công nghiệp không phát triển còn kém xa Đại Việt, thương nghiệp cũng chỉ có lác đác vài con buôn nô lệ, ngược lại Hoa Hồng Đen thương hội là lớn nhất. Muốn phát triển nơi đây Lý Anh Tú xem chừng phát triển nông nghiệp là không có hi vọng, chỉ có thể dựa vào công thương nghiệp. Nhưng Hắc Mộc thành lại quá nhỏ, địa thế nằm trên đồi rất khó để lại chữ dùng nói là phát triển công thương nên Lý Anh Tú quyết định sẽ xây dựng một tòa thành ở phía biển, hắn sẽ biến nơi đây trở thành một cảng thị của Đại Việt. Dù sao hiện tại Đại Việt cũng chỉ có một bến cảng bí mật ở Giác Long cốc mà thôi.

Hai ngày sau Hắc Mộc lãnh chúa cuối cùng cũng không chịu nổi sự tra tấn mà khai ra tiểu kim khố của mình, là một căn phòng bí mật nằm sau vách tường thư phòng trong lâu đài. Lý Anh Tú tại đây thu được mười cái rương lớn, một rương chứa những đồng tiền vàng được đúc tròn trịa, bên trên có khắc những hoa văn kỳ tự mà Lý Anh Tú không hiểu được, một rương là chứa những vật phẩm được điêu khắc bằng vàng, bạc nhìn có vẻ rất tinh xảo, những rương còn lại đều là chứa những đồng bạc. Sau Lý Anh Tú mới biết tiền tệ lưu hành tại các nước thuộc Tây phương thông dụng là những đồng bạc Dinar, mà một trăm đồng Dinar mới đổi được một đồng vàng. Nên xem như Lý Anh Tú hiện tại cũng có một số tài phú lớn. Mà Hắc Mộc lãnh chúa sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng bị đem đi chém đầu thị chúng, trả lại công đạo cho dân chúng Hắc Mộc lãnh địa.

Lý Anh Tú sau một hồi thảo luận với Cao Lỗ trực tiếp sử dụng tại nguyên từ hệ thống cải tạo lấy một ngàn mẫu ruộng đất tại Hắc Mộc lãnh địa biến nó trở nên màu mỡ. Thế nhưng không giống như ở Giác Long cốc ruộng đất bị đem đi trồng lúa, dù sao thì nguồn nước của Hắc Mộc lãnh địa cũng không dồi dào đến thế, ngược lại lúa mạch là một sự lựa chọn rất tốt nhưng hắn cũng không dự định trồng nó quá nhiều. Lý Anh Tú chia một nửa ruộng đất này cho các cư dân Hắc Mộc lãnh địa, phát cho bọn họ hương liệu cây giống. Đúng là hương liệu, qua tìm hiểu hắn biết được hương liệu đối với các nước ở phía Tây rất có giá, tương lai Hắc Mộc lãnh địa sẽ là đầu mối chính trong việc giao thương trên mặt biển nên Lý Anh Tú muốn biến nơi đây thành một trung tâm công thương nghiệp, nguồn nguyên liệu tất nhiên là phải ở gần rồi.

Một phần hai số đất còn lại Lý Anh Tú lại cho trồng bông vải. Mùa đông sắp đến trong khi dân số Đại Việt có rất ít trang phục mùa đông, sau khi đạt được hạt giống bông vải Lý Anh Tú liền lệnh số lượng lớn gieo trồng xuống, dưới tác động của ruộng tốt chừng hai tháng sau là có thể thu hoạch, vừa kịp mùa đông kéo đến. Mà số đất còn lại Lý Anh Tú muốn để đó di dời một số dân Việt sang để trồng trọt.

Sáng ngày thứ hai Lê Chân để lại năm chiến thuyền cùng bốn mươi lính thủy sau đó liền đi về Giác Long cốc, dù sao bên đó đang trên đà phát triển, Lê Chân vắng mặt lâu quá sẽ không tốt. Mà Lý Anh Tú đến buổi trưa cũng dẫn theo một trăm binh sĩ quay về Cổ Loa. Trước khi đi Lý Anh Tú hướng Cao Lỗ nói.

- Lỗ tướng quân, lúc này tạm thời tướng quân ở lại đây đem sự vụ quản lý tốt xuống, lấy khoan hồng chính sách mà cai trị dị địa, nhưng cũng phải cứng rắn, không được để bọn hắn được sủng mà kiêu. Trước mắt phiên tướng quân xây lên các công trình cơ sở trước, không quá nửa tháng sẽ có người đến thay người tiếp quản, lúc đó người cũng có thể yên tâm làm việc nghiên cứu.

Cao Lỗ thực ra không quá thích nội chính, sở thích duy nhất của Cao Lỗ chính là rèn, là nghiên cứu ra vũ khí tốt hơn cho quân đội Đại Việt nhưng bắt buộc đi hiện tại Lý Anh Tú bên thân không có người để dùng, lại không hợp ở lại Hắc Mộc thành trường kỳ nên phải để Cao Lỗ ở lại để ổn định đại cục. Cao Lỗ mỉm cười đối với Lý Anh Tú nói.

- Việt vương yên tâm, Cao Lỗ sẽ không làm nhục mệnh.

- Có lời này của tướng quân ta yên tâm.

Lý Anh Tú hài lòng gật đầu liền quay ngựa trở về Cổ Loa, đi theo đoàn người còn có một trăm nô lệ và gần hai trăm nông nô người bản xứ, Lý Anh Tú đem về để bổ sung nhân khẩu cho Cổ Loa nên tốc độ cũng chậm không ít, mất hơn ba ngày đường mới về đến nơi. Cũng giống như lần trước đón chào đoàn quân thắng lợi trở về vẫn là sự nồng nhiệt của nhân dân Cổ Loa, lần này không chỉ là người Việt mà còn có những người bản xứ đã dần hòa nhập vào với tộc Việt. So với cuộc sống lúc trước với bây giờ chẳng khác nào lấy địa ngục so với thiên đường, bọn hắn đều biết những thứ này đều do vị quốc vương trẻ tuổi này đem lại.

Về Cổ Loa Lý Anh Tú công việc bắt đầu bận rộn lên, không có Cao Lỗ Lý Anh Tú phải triệu tập các Bô Chính để nghe báo cáo lại trong mấy ngày vừa qua, lại sắp xếp nhân khẩu mới trong Cổ Loa. Có thêm lượng nhân khẩu này dân số Cổ Loa đã đạt đến gần hai ngàn người, đã có thể so với một thị trấn, Lý Anh Tú cũng quyết định xây dựng tường thành, mở rộng Cổ Loa, lệnh cho phía bên dưới chuẩn bị một chút. Hắn cũng quyết định xây dựng Chuông gậy giống không ở Cổ Loa mà là ở Giác Long cốc. Theo ý nghĩ của Lý Anh Tú Cổ Loa sau này lộ diện trước thế giới là một trung tâm chính trị, kinh tế, văn hóa, những chuồng trại này chung quy là không hợp với Cổ Loa.

Hắn lựa chọn triệu hoán thêm một trăm cư dân đưa sang Giác Long cốc, đi theo còn có một số súc vật để tiến hành gây giống. Lần này thu được mười

chiến mã Lý Anh Tú trực tiếp ném vào chuồng ngựa nuôi. Dù sao chức năng chuồng ngựa vẫn thực sự rất mạnh không kém với chuồng gậy giống bao nhiêu. Nhưng không ngờ hệ thống lại vang lên thông báo.

“Đinh, phát hiện phù hợp chiến mã, mở khóa binh chủng: Khinh kỵ”.

Khinh kỵ: Binh chủng kỵ binh cơ bản, nắm giữ năng lực kỵ chiến cơ bản, trang bị giáp nhẹ, sức cơ động cực cao, giỏi về truy kích. Lưu ý: Không nên dùng khinh kỵ đối diện trực tiếp với địch nhân. Điều kiện huấn luyện: Chiến mã (1), lương thực (5), gỗ (5), sắt (2), vàng (1).

Lý Anh Tú trợn mắt, khinh kỵ vậy mà đắt hơn khinh kỵ do thám đến mấy lần đã vậy còn phải tốn một đơn vị vàng để chiêu mộ. Nhưng nhìn trang bị của khinh kỵ Lý Anh Tú lại càng muốn chửi mẹ. Chiến mã cũng chỉ có bàn đạp mà không có yên ngựa, kỵ binh trang bị cơ bản cũng chỉ là một cái giáp da đơn bạc, một cái khiên gỗ bọc da, một thanh trường thương và một trường kiếm. Trang bị như thế này trực tiếp đối chọi với quân địch cũng chỉ có một con đường chết nha, đến cơ bản nhất trường thương binh chỉ sợ cũng đánh không lại. Lý Anh Tú trực tiếp bỏ qua không chiêu mộ. Chiến mã của hắn là quý giá, không thể hao phí trên binh chủng cùi bắp này được.

Điều mà Lý Anh Tú an ủi nhất chính là những binh lính đóng trong phủ hắn hiện tại. Năm mươi Thiên Tử quân, những người này là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, trang bị tinh lương, người nào cũng khôi ngô cường tráng, thân thể xăm những hoa văn như của trống đồng, trên trán còn thích ba chữ “thiên tử quân”.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đô Hồ Đại Vương và Lữ Thừa Tướng

Sau khi sắp xếp xong mọi việc Lý Anh Tú mới chợt nhớ rằng mình còn một lượt triệu hoán chưa sử dụng đây. Nhân tài, hiện tại hắn cần chính là nhân tài. Lý Anh Tú bắt đầu kêu gọi hệ thống.

“Triệu hoán”.

“Đinh, ký chủ thành công triệu hoán Đô Hồ Đại Vương Phạm Tu”.

Phạm Tu: Danh tướng, khai quốc công thần nhà Tiền Lý, được hậu thế suy tôn là thủy tổ của họ Phạm tại Việt quốc. Tư chất (SS). Mang theo kỹ năng: Thống binh, huấn luyện bộ binh.

Lý Anh Tú vui mừng quá đỗi, không ngờ lần này lại triệu hoán ra một danh tướng ngu B nhất thời Tiền Lý. Ngoài sáu mươi tuổi vẫn theo Lý Bí khởi nghĩa, đánh bài quân Bắc, làm phục Lâm Ấp ở phía Nam. Danh tướng thời Tiền Lý có rất nhiều, nổi bật cũng có những cái tên Phạm Tu, Lý Phục Man, cha con Triệu Túc,... nhưng Lý Anh Tú vẫn yêu thích nhất là Phạm Tu rồi. Đọc lịch sử đến đoạn Phạm Tu bảy mươi tuổi, thành Tô Lịch bị vỡ Phạm Tu vẫn từ chiến đến cùng làm Lý Anh Tú xúc động không thôi. Không ngờ lúc này lại có thể mang Phạm Tu đến dị giới.

Từ trong bệ đá cổ đi ra là một người trung niên vóc người khôi ngô, vạm vỡ, da thịt ngăm đen, cơ bắp cuồn cuộn, xăm trên người hình rồng hoa văn, gương mặt như đao gọt, đôi mắt kiên nghị khí khái, chòm râu dưới cằm được cắt tỉa rất gọn gàng. Đây chính là Đô Hồ Đại Vương Phạm Tu.

- Lão thần Phạm Tu bái kiến Việt vương.

- Tu tướng quân miễn lễ, miễn lễ. Tướng quân có thể đến đây với ta chẳng khác nào như hổ thêm cánh, Đại Việt càng có thêm một rường cột nước nhà.

Lý Anh Tú vội vàng nói. Phạm Tu khiêm tốn nói.

- Việt vương quá khen, lão thần tuổi đã cao nhưng cũng nguyệt góp hết sức mình vì nước Việt.

Lý Anh Tú hơi thắc mắc hỏi.

- Tu tướng quân không biết năm nay đã bao nhiêu tuổi.

Phạm Tu trầm tính toán nói.

- Bẩm Việt vương, lão thần năm nay đã sáu mươi sáu.

Lý Anh Tú a một tiếng, nhìn vẻ bề ngoài người ta cũng sẽ nghĩ Phạm Tu nhiều lắm cũng là bốn mươi tuổi mà thôi, không ngờ đã ngoài sáu mươi. Nhưng không phải nhân vật hệ thống triệu hoán ra là ở thời kỳ đỉnh phong. Ở tuổi sáu mươi sáu tuy sức lực sẽ không bằng thời kỳ trai tráng

“Đinh, hệ thống triệu hoán danh nhân chỉ gọi ra danh nhân khi ở thời kỳ đỉnh phong. Ở tuổi sáu mươi sáu tuy sức lực sẽ không bằng thời kỳ trai tráng

nhưng Phạm Tu mạnh ở hai kỹ năng Thống binh và luyện bộ binh, nên ở tuổi sáu mươi sáu Phạm Tu đạt mức đỉnh phong về tài thống binh, đánh trận và huấn luyện binh sĩ’.

Hệ thống ngay lập tức giải đáp cho Lý Anh Tú rõ. Lý Anh Tú âm thầm gật đầu, giống như Cao Lỗ tuy cũng là bậc đại thần dưới triều An Dương Vương, cũng rất khỏe mạnh, thiện chiến nhưng dựa vào kỹ năng thời kỳ đỉnh phong của Cao Lỗ cũng không phải lúc trẻ mà là ở tuổi trung niên, khi Cao Lỗ tạo ra được Liên Châu nổ. Phạm Tu thời kỳ đỉnh phong về thống binh và luyện binh chính là năm sáu mươi sáu, khi đó ông tham gia khởi nghĩa với Lý Bí và nhanh chóng trở thành trụ cột của triều Tiền Lý.

- Hiện tại nước ta các bậc đại tướng cũng chỉ có Cao Lỗ tướng quân và Lê Chân tướng quân, đang lúc thiếu người trầm trọng, lão tướng quân đến thật là phúc của Đại Việt. Tiếc là hai vị tướng quân còn phải quản lý hai vùng đất khác còn không có mặt ở Cổ Loa nên lão tướng quân vẫn chưa thể gặp được.

Lý Anh Tú đã biết tuổi của Phạm Tu liền thay đổi xưng hô tỏ vẻ tôn kính. Phạm Tu cũng than thở nói.

- Thật không ngờ có thể gặp các bậc tiền hiền, thực sự là may mắn của lão thần.

Ở dị giới này trong những người triệu hoán đến Phạm Tu không thể nghi ngờ là cao tuổi nhất, nhưng trong lịch sử Cao Lỗ và Lê Chân còn trước thời kỳ của Phạm Tu cả mấy trăm năm, gần như chỉ là tồn tại trong truyền thuyết.

- Tướng quân chờ một lát, chúng ta vẫn còn chờ đợi một người nữa đến, biết đâu lại là người quen của tướng quân.

Lý Anh Tú cười nói. Phạm Tu cũng đẩy hi vọng nói.

- Nếu Tinh Thiều có thể đến thì thật tốt.

Lý Anh Tú mỉm cười, Tinh Thiều cũng là bậc danh nhân của nhà Tiền Lý giỏi về văn trị, quan hệ của Tinh Thiều và Phạm Tu rất tốt, nhưng cuối cùng hai người đều tử trận ở thành Tô Lịch. Lý Anh Tú lần này thực sự cảm thấy nhân tài dưới trướng mình thật thiếu nên quyết định xuất huyết một lần.

“Đinh, xác định tiêu hao một trăm điểm chiến công triệu hoán?”

“Triệu hoán”.

Lý Anh Tú âm thầm đau lòng không thôi, trong nháy mắt điểm chiến công bị tiêu hao gần một nửa.

“Đinh, chúc mừng ký chủ triệu hoán đến Lữ thừa tướng Lữ Gia”.

Lữ Gia: Tên hiệu là Bảo Công làm thừa tướng bốn đời vua của triều Nam Việt. Mang theo kỹ năng: Nội chính.

Lữ Gia không quá nổi tiếng, có nhiều người Việt còn không biết đến ông nhưng Lý Anh Tú lại biết đôi chút, dù sao con đường hấn ở là mang tên ông đây. Lữ Gia tên hiệu là Bảo Công, sinh ra ở huyện Lôi Dương, quận Cửu Chân nay là Thọ Xuân, Thanh Hóa. Là người Việt nhưng có tài nên được vua Nam Việt là Văn Vương gọi vào triều trở thành tể tướng nhà Triệu. Sau khi vua Minh Vương mất, Ai Vương lên ngôi, mẹ Ai Vương là Cù thái hậu vốn là người Hán quyết định thân phục nhà Hán đem nước Nam Việt hai tay dâng lên. Lúc đó Lữ thừa tướng đã bảy mươi tuổi, có uy vọng trong triều, được lòng dân chúng đã nói với người trong nước.: “Vua còn nhỏ tuổi, thái hậu vốn là người Hán, lại cùng sứ giả nhà Hán dâm loạn, chuyên ý muốn nội phụ với nhà Hán, đem hết đồ châu báu của Tiên vương dâng cho nhà Hán để nịnh bợ, đem nhiều người đến Trường An rồi bắt bán cho người ta làm đầy tớ, chỉ nghĩ mỗi lợi một thời, không đoái hoài gì đến xã tắc họ Triệu và lo kế muôn đời”.

Sau đó Lữ Gia quyết định làm binh biến giết Cù thái hậu và Ai vương, lập con lớn của Minh Vương là Kiến Đức vốn có mẹ là người Việt lên ngôi làm Thuật Dương Vương. Vua Hán tức giận đem quân xâm lược bị Lữ Gia lấy quân phục kích đánh bại. Nhưng một năm sau đại quân Hán lại kéo sang, Lữ Gia thế yếu bị đánh bại, bị bắt và giết cùng với Triệu Vương.

Lữ Gia là một người tài giỏi của nước Việt, lúc làm quan ông được lòng dân hơn cả vua, một lòng không chịu thân phục nhà Hán. Sau này chết đi còn được nhân dân rất nhiều nơi của nước Việt tôn thờ.

Lại nói đến nhà Triệu có thể nói là một triều đại mà “nội không đau, ngoại không thương”. Sử cũ của nước Việt thừa nhận nhà Triệu là một triều đại chính thống của Việt quốc, nhưng đến hiện đại bởi vì mâu thuẫn với Bắc quốc mà Triệu Đà lại là người Bắc nên nhất quyết không thừa nhận địa vị của họ Triệu, trong khi sử của Bắc quốc cũng không thừa nhận Nam Việt là một triều đại của mình, phải nói rằng nhà Triệu tình huống không biết là nên khóc hay nên cười nữa đây.

Từ trong bệ đá cổ, một lão nhân trong bộ quần áo thư sinh màu đen đầu đội kim quan bước ra. Lữ Gia khom người cúi chào Lý Anh Tú.

- Lão thần bái kiến Việt vương.

- Lão thừa tướng miễn lễ, ngài có thể đến thật đúng lúc, là phúc của Đại Việt.

Lữ Gia nói.

- Lão thần không dám nhận, Việt vương có thể gọi lão thần là Bảo Công là được.

Lý Anh Tú cười nói.

- Lão thừa tướng tướng đường quá khiêm tốn. Lại đây ta giới thiệu với ngài. Đây là Phạm Tu tướng quân. Cách thời đại của ngài năm trăm năm. Đừng nhìn Phạm Tu trẻ như thế nhưng thật ra hắn đã sáu mươi sáu tuổi rồi.

Phạm Tu liền bái chào Lữ Gia nói.

- Kính chào lão thừa tướng. Xem chừng ngài lớn tuổi, ta có thể gọi ngài là Lữ đại ca đi.

Lữ Gia mỉm cười nói.

- Không dám nhận, ta vẫn là gọi tướng quân một tiếng Phạm đại ca đi. Tiểu đệ năm nay mới chỉ sáu mươi tuổi.

Lý Anh Tú tròn tròn mắt. Phạm Tu tướng như bốn mươi lại là sáu mươi lăm, Lữ Gia nhìn tướng đến bảy mươi lại chỉ có sáu mươi tuổi. Thiên lý ở đâu a.

Cũng không thể trách, dù sao hai người là ở hai vị trí khác nhau. Phạm Tu là tổng binh quân đội, sinh ra vốn đã là lực sĩ nổi tiếng khắp vùng, đến năm sáu mươi sáu tuổi vẫn còn ra trận đánh Nam dẹp Bắc, ngược lại Lữ Gia cũng chỉ là thư sinh, chủ lo nội chính, bình thường suy nghĩ rất nhiều vấn đề nên nhanh chóng già cả. Các vị lãnh đạo sau này lên ghế rồi không phải cũng nhanh chóng già đi không đúng sao, chỉ là bụng cũng mập ra hơn mà thôi.

Ngày mai ta về quê bom máu:))

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Luận nước

Ngồi trong điện chính của Thủ phủ Lý Anh Tú cùng hai vị danh nhân mới được triệu hoán đến bàn bạc lại con đường tiếp theo mà Đại Việt phải đi. Trước đó Lý Anh Tú cũng chính thức thông báo bổ nhiệm Lữ Gia làm Tổng Nội Chính thống lĩnh đội ngũ Bô Chính phía dưới, có thể quyết sách mọi chính sách nếu không có Lý Anh Tú, bổ nhiệm Phạm Tu làm Tổng binh tổng quản lý quân đội, có quyền điều khiển các lực lượng quân đội trừ Thiên Tử quân và Tĩnh Hải quân.

- Vậy ý của Việt vương là muốn xây dựng Cổ Loa thành một tòa thành trấn cỡ trung trong vòng một tháng?

Nghe Lý Anh Tú nói về kế hoạch xây thành Lữ Gia không thể không kinh ngạc nói. Kế hoạch của Lý Anh Tú lần đầu tiên xây dựng Cổ Loa là thành một tòa thành cỡ trung, chứa ít nhất cũng phải là hơn hai vạn người, trong khi dân số hiện tại ở Cổ Loa mới gần hai nghìn. Nhưng Lý Anh Tú nghĩ với tốc độ gia tăng dân số như hiện tại chẳng mấy chốc Cổ Loa thực sự sẽ đạt được kích thước như vậy. Huống chi một tháng nữa ước chừng Hoa Hồng Đen thương hội cũng sẽ đến, khi đó không thể để bọn họ chứng kiến Cổ Loa thành chỉ là một tòa thành nhỏ được. Nhưng xây dựng một tòa thành cỡ trung là không đơn giản, dù là huy động cùng một lúc một ngàn công tượng Đại Việt thì muốn xây một tòa thành cỡ trung cũng phải mất một tháng rưỡi. Huống chi công tượng Đại Việt ở Cổ Loa hiện tại chưa đến hai trăm người. Lý Anh Tú nói.

- Bên dưới Thạch Tiến cũng đã dự trù báo cáo lên rằng với tình hình hiện tại xây thành trong thời gian ngắn nhất cũng phải mất ba tháng, nên ta hi vọng hai vị có thể nghĩ cách giúp ta.

Phạm Tu nói.

- Bẩm Việt vương, nếu không chúng ta có thể triệu hoán thêm công tượng đến để xây thành.

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Ta cũng đã từng nghĩ như vậy nhưng bên dưới cũng đã báo lại lương thực của chúng ta cũng chỉ đủ với điều kiện dân số tăng lên không quá sáu trăm người. Còn hai tháng nữa lương thực mới thu hoạch nếu tiếp tục triệu hoán cư dân vấn đề lương thực đối với chúng ta thật nan giải.

Lương thực hiện tại của Đại Việt chủ yếu đến từ các vụ trồng khoai lang trên ruộng tốt, hải sản đến từ Giác Long cốc, vụ lúa ngược lại vẫn còn chưa đến mùa thu hoạch. Bình thường lương thực còn có thể dư thừa nhưng đột nhiên Đại Việt còn phải gánh chịu thêm phần lương thực cho cư dân Hắc Mộc lãnh địa nên đột nhiên hơi căng thẳng, may mắn là kho lương của Hắc Mộc lãnh chúa vẫn có thể phụ giúp phần nào, mà thời gian chờ thu hoạch cũng không quá lâu. Lữ Gia nghĩ nghĩ một chút nói.

- Bẩm Việt vương, theo lão thần nghĩ thì ngài đã nhầm lẫn thời gian mà Hoa Hồng Đen thương hội đến đây.

Lý Anh Tú ngạc nhiên hỏi.

- Lão thừa tướng giải thích cho.

Lữ Gia từ từ nói.

- Một tháng sau có lẽ là thời gian mà bọn họ có thể đến Hắc Mộc thành, nhưng đến Cổ Loa được hay không không phải là do chúng ta quyết định hay sao?

Thấy Lý Anh Tú vẫn chưa hiểu lắm Lữ Gia lại nói.

- Chung quy lại bọn hắn vẫn là thương nhân. Chỉ cần chúng ta cho bọn họ thấy cái lợi ở Hắc Mộc thành đương nhiên họ sẽ chậm rãi khai thác cái lợi ở nơi đó trước khi hướng về Cổ Loa, huống chi giao thương giữa hai nước cần một đồng luật lệ phức tạp, chưa được chúng ta cho phép chắc gì bọn hắn đã có thể đến được Cổ Loa.

Quả nhiên là lão thần bốn đời vua. Lữ Gia vừa nhìn đã nhận ra sai lầm của Lý Anh Tú. Chung quy hắn vẫn nhìn nhận từ góc nhìn của một người không nằm ở chuyên môn chính trị, mà Lữ Gia trong chính trị chính là một con cáo già. Lý Anh Tú nói.

- Nhưng ở Hắc Mộc thành chúng ta có gì có thể cho bọn họ hứng thú đây.

Lữ Gia đứng đĩnh nói.

- Không phải ngài đã dự định từ trước hay sao? Là hương liệu, nhưng lão thần muốn bổ sung thêm, chúng ta còn có tơ lụa, đồ gốm, thổ cẩm... những thứ đó đều chính là thứ mà bọn họ cần. Mà chúng ta còn phải cho họ thấy sức mạnh của Đại Việt ngay tại Hắc Mộc thành để bọn chúng không dám làm càn. Mà trong khi đó bên này chúng ta cũng khởi động công trường xây thành, các công tượng Đại Việt có ưu thế xây dựng kiến trúc nhanh, như vậy chúng ta cứ giao việc khai thác vận chuyển vật liệu cho nô lệ càng có thể tiết kiệm thời gian hơn.

Lý Anh Tú sáng mắt như được mặt trời chân lý chiếu qua tim vỗ đùi một cái nói.

- Lão thừa tướng quả nhiên là rường cột của Đại Việt, một lời liền đã giải đáp cho ta vấn đề. Như vậy đi. Ta quyết định điều đi trước sang Hắc Mộc thành một trăm công tượng để xây dựng một tòa thành tại bờ biển trước. Bên đó có Lỗ tướng quân chỉ huy ta nghĩ một số công trình hăng sẽ hoàn thành trong nay mai. Còn có Phạm Tu tướng quân ta hi vọng ngài có thể tuyển chọn từ số dân bản địa, nô lệ có thân phận trong sạch, ý chí hướng về Đại Việt hai trăm người huấn luyện lên thành một chi binh lính. Nửa tháng sau lập tức xuất phát đến Hắc Mộc thành.

Phạm Tu đứng dậy nói.

- Lão thần hứa không làm nhục mệnh, sẽ huấn luyện ra một chi tinh binh cho Đại Việt ta.

Lý Anh Tú hài lòng gật đầu mà Lữ Gia lại nói.

- Bẩm Việt vương, hiện tại Đại Việt chúng ta vẫn còn tồn tại rất nhiều vấn đề mà cần phải giải quyết trong tương lai gần nếu không hiểm họa khôn lường.

Lý Anh Tú chú tâm nói.

- Lão thừa tướng mời nói.

- Đầu tiên chính là dân số, hiện tại vẫn chưa tương thích được với lãnh thổ của Đại Việt ta, hơn nữa tuy lãnh thổ rộng lớn, nhưng chúng ta hiện tại chỉ nắm được trọng điểm ba nơi: Giác Long, Cổ Loa và Hắc Mộc, những phần còn lại một là bị rừng rậm bao phủ, thú dữ như mây, hai là thuộc Man tộc quản lý nên lãnh thổ của chúng ta có thể nói chưa hề toàn vẹn.

Dừng một chút Lữ Gia nói tiếp.

- Thứ hai chính là ngài muốn mở rộng giao thương nhưng ngài có để ý rằng Đại Việt chúng ta chưa hề phổ biến tiền tệ hay không? Nếu giao thương chúng ta có thể lấy lại được cái gì? Thứ ba hiện tại Đại Việt thiếu thốn nhân tài, ngài có thể triệu hoán đến nhưng số lượng vẫn hạn chế, chung quy nó cũng chỉ là ngoại lực, cái cấp thiết bây giờ của Đại Việt chính là những nhân tài từ nội lực sinh ra. Thứ tư chính là sản lượng lương thực, tuy chúng ta có những đặc khu sản xuất lương thực nhưng chung quy lại vẫn rất nhỏ. Người xưa có câu “Nhất sĩ nhì nông, hết gạo chạy rông, nhất nông nhì sĩ”. Đại Việt có thể thiếu nhân tài nhưng không thể thiếu lương, nếu không có một nền nông nghiệp vững mạnh thì ngài không thể tiếp tục mở rộng dân số Đại Việt được.

Lữ Gia nói một mạch liền chỉ ra bốn điểm yếu của Đại Việt hiện tại làm Lý Anh Tú toát mồ hôi. Điều thứ nhất đương nhiên hắn cũng biết, nhưng ba điều còn lại thực sự còn chưa được hắn quá xem trọng. Nếu hôm nay Lữ Gia không nói những điều này tiếp tục kéo dài đương nhiên không thể làm sụp đổ Đại Việt nhưng nó sẽ kéo chậm sự phát triển của Đại Việt rất lâu. Lý Anh Tú chấp tay nói.

- Mời Lão thừa tướng chỉ giáo cho ta biết làm sao.

Lữ Gia vuốt vuốt bộ râu nói.

- Để giải quyết vấn đề thứ nhất chúng ta chỉ còn cách chinh phạt những nơi này, nhét nó vào bản đồ của Đại Việt ta, cơ sở của Đại Việt chính là làng, xã, các nông thôn, chỉ cần những thứ này tồn tại Đại Việt vững chãi như bàn thạch. Ngài có để ý rằng ngài chinh phạt nhưng hầu như chỉ đem về nhân lực, còn lãnh thổ liền bỏ lại đó hay không?

Lý Anh Tú gật đầu, đúng là những lần chinh phục Man tộc hẳn chỉ bắt người, của cải đem về tăng cường cho Cổ Loa, còn làng mạc liền đốt đi. Lữ Gia nói.

- Chỉ cần ngài chinh phục được người Man, bình định họ, đem một số dân chúng đến thành lập nên làng mạc, Đại Việt sẽ có một mạng lưới nông thôn kết nối lại thành một lãnh thổ vững chắc không phải hay sao.

Đại Việt tại nơi này khác hẳn với Trái Đất, dù sao Đại Việt tại Trái Đất được xây dựng nên từ việc tích lũy hàng ngàn năm, làng mạc làm cơ sở tạo nên các thành thị. Ngược lại khi đến đây Lý Anh Tú lại phải xây dựng tất cả mọi thứ từ Cổ Loa mà thôi. Lữ Gia lại nói tiếp.

- Đến việc thứ hai lão thần nghĩ ngài nên phát hành tiền tệ, thi hành chế độ “quân điền”. Đó mới là xương sống của đất nước. Giao thương với nước ngoài lão thần đề nghị trước hết không nên dùng tiền tệ mà dùng để đổi lấy những vật mà chúng ta cần như kim loại, thép, thuốc da,...

Là người nghiên cứu lịch sử Lý Anh Tú đương nhiên biết cái hạn chế của “quân điền” nằm chỗ nào. Nhưng với tình hình hiện tại xem ra Lữ Gia đã đưa ra giải pháp tốt nhất. Dù sao thương nghiệp vẫn chưa phát triển, tiền tệ phát ra còn cần thời gian thích nghi. Mà lúc đó lấy nông nghiệp làm cơ sở mới có thể để Đại Việt bình an phát triển.

- Vấn đề nhân tài thần thiết nghĩ lực lượng bộ lão và trẻ em tại Cổ Loa là rất nhiều. Tương lai khi đánh hạ thổ địa lập ra làng mạc chúng ta có thể để các bộ lão đến dạy quản lý. Ngược lại trẻ em hiện tại còn đang là lực lượng rất lãng phí, thần đề nghị lập ra trường học để giáo dục, đào tạo nhân tài cho Đại Việt. Vấn đề thứ tư như thần đã nói. Thi hành chính sách quân điền, sau đó lại khai khẩn đất hoang, tăng cường ruộng tốt như vậy có thể gia tăng lương thực cho Đại Việt, nhưng tất cả những việc trên đều đứng trên cơ sở chúng ta có đủ nhân lực để khai thác đất đai.

Cuối cùng Lữ Gia lại đá lại quả bóng cho Lý Anh Tú. Vấn đề cân bằng lương thực và dân số lại rất đau đầu. Muốn phát triển nông nghiệp thì cần nhân lực, trong khi dân số tăng thì lương thực lại thiếu thốn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Không biết đặt tên gì

Những vấn đề mà Lữ Gia đưa ra chính là những cái gai mà Đại Việt cần phải giải quyết sớm. Đồng ý rằng hiện tại Đại Việt đang trên con đường phát triển cao tốc nhưng những chương ngại này không bị gỡ bỏ tương lai nó sẽ lộ ra cản trở sự phát triển của quốc gia. Lý Anh Tú cũng hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của việc này. Sau buổi nói chuyện cùng với hai vị đại thần của mình hẳn lập tức lệnh triệu tập xuống họp khẩn cấp, các cấp bậc quản lý từ Bộ Chính trở lên đều có mặt tại thủ phủ. Về phía quân đội ngoài Trương Duy Nhất, Đỗ Cung còn có trưởng đội Thiên Từ quân Trần Thư. Mọi người chia ra ngồi hai bên trong điện thủ phủ, một bên là quân đội, một bên là nội chính, rõ ràng số lượng bên nội chính hoàn toàn áp đảo, số lượng Bộ chính có đến năm mươi người thì bên này cộng cả Phạm Tu cũng chỉ có bốn người mà thôi.

Đợi mọi người hoàn toàn an vị Lý Anh Tú nói.

- Sau khi bàn bạc với Lữ Tổng quản và Phạm Tổng binh ta đã nhận ra được một số vấn đề trước mắt mà Đại Việt cần phải giải quyết. Duy Nhất, Đỗ Cung.

- Có thần.

Hai vị thập phu đội trưởng ngay lập tức đứng lên chờ lệnh.

- Ta phong các người thành Bách phu trưởng, mỗi người thống lĩnh một trăm người, hai thớt voi, mười nghìn sát kỵ binh tổ chức càn quét những nơi còn người Man tộc, ai không phục liền đánh cho bọn hán phục.

- Thần tuân lệnh.

Hai vị tân Bách phu trưởng liền lui về chỗ. Lý Anh Tú lại nói.

- Thạch Tiến.

- Có thần.

- Người công việc rất nhiều, chọn lọc ra một số Bộ Chính có năng lực tốt, lại tuyển chọn một số cư dân đi theo Duy Nhất và Đỗ Cung tại lãnh thổ bọn họ đánh hạ xuống chọn lựa nơi địa thế tốt có thể lập ra làng mạc. Sau đó có thể báo về thủ phủ, bên này sẽ tạo điều kiện hết mức để người có thể phát triển.

- Trần Thư.

- Có thần.

Nghe Lý Anh Tú gọi đến mình Trần Thụ liền đứng dậy. So với Trương Duy Nhất và Đỗ Cung xuất phát điểm chỉ là tiểu binh thập trưởng thì Trần Thụ đã là Bách phu trưởng, còn là thống lĩnh trăm người đội Thiên Tử quân, võ nghệ chấp cả hai người trước là không thành vấn đề.

- Người cùng với Thạch Tiến thống kê số nam đinh trong Cổ Loa, là dân Việt trực tiếp đưa vào trại lính huấn luyện thành dân binh, là người bản địa hoặc là người Man thì giao cho người huấn luyện. Sau đó người phụ trách phân chia bọn dân binh về các làng mà các Bồ Chính thành lập nên, ta cần nơi đó phải có một chút ít phòng vệ.

- Thần tuân lệnh.

Thạch Tiến cùng Trần Thụ lập tức vâng mệnh trở về chỗ. Lý Anh Tú lại hướng Phạm Tu nói.

- Lão tướng quân ta muốn người tuyển chọn từ dân bản địa và nô lệ ra hai trăm người huấn luyện thành một đạo binh lính. Đạo binh lính này ta đặt mệnh danh là Hải Đông quân. Chi phí, trang bị huấn luyện bên lò rèn sẽ cung cấp.

- Lão thần tuân lệnh Việt vương.

Lý Anh Tú gật đầu liền quay về Lữ Gia nói.

- Lữ Tổng quản vốn ta định đưa ngài sang Hắc Mộc lãnh địa để thay Cao Lỗ nhưng tình hình trước mắt ngài phải ở lại Cổ Loa. Ta hi vọng ngài đưa lên một bản kế hoạch rõ ràng về tiền tệ và chế độ quân điền nộp lên cho ta để đồng thời quyết định.

Lữ Gia chỉ đứng đĩnh đứng lên nói.

- Tuân lệnh Việt vương, thần cam đoan sáng mai sẽ có một bản kế hoạch trình lên cho ngài.

- Tốt lắm, bây giờ mọi người cứ theo kế hoạch mà làm.

Theo lời Lý Anh Tú Cổ Loa - trung tâm chính trị của Đại Việt ngay lập tức vận chuyển, hàng loạt trướng dinh trong Cổ Loa đều bị đưa đi huấn luyện dân binh, dân Việt có bug từ hệ thống chỉ cần một ngày huấn luyện liền hoàn tất nhưng dân bản xứ lại cần phải có một số thời gian để huấn luyện thành. Cũng trong hôm đó một trăm công tượng dưới sự hộ tống của Thiên Tử quân cũng được gửi đi về phía Hắc Mộc lãnh địa. Lý Anh Tú không ngần ngại huấn luyện thêm mười nghìn kỵ do thám cấp thêm cho Đỗ Cung và Trương Duy Nhất tỏa ra trinh sát toàn bộ lãnh thổ của Đại Việt. Nô lệ trong Cổ Loa cũng không nhàn rỗi, kế hoạch xây dựng thành đã bắt đầu, các nô lệ bị đem đi đến các khu khai thác vật liệu làm việc tích trữ vật liệu chờ ngày khởi công. Phạm Tu cũng nhanh chóng chọn ra hai trăm người bắt đầu huấn luyện Hải Đông quân. Đây có thể gọi là chi quân đội chính quy đầu tiên của Đại Việt được xây dựng từ người bản địa.

Mà Lý Anh Tú bây giờ liền đi đến lò rèn. Không có Cao Lỗ lò rèn vẫn bình thường vận chuyển, chỉ là sản xuất các loại nông cụ làm chủ yếu, áo giáp cùng vũ khí đã tích trữ được một số, nên bình thường cũng rất ít chế tạo. Mà Lý Anh Tú bây giờ xuống lò rèn cũng là đặt chế tạo trang bị cho lính mới.

Lính mới trang bị Lý Anh Tú cũng đã nghĩ đến. Đối với dân binh cơ bản cũng chỉ phân phối theo tiểu đội mười người có bốn thanh cường nỏ, sáu thanh trường thương và bốn thanh đoản đao mà thôi, là dân binh tác dụng cơ bản cũng chỉ là đề phòng thú dữ là chủ yếu nên trang bị liền sơ xài là như vậy. Trang bị cho Hải Đông quân Lý Anh Tú quyết định lấy Tinh Hải quân làm tiêu chuẩn nhưng áo giáp lại là một vấn đề khó bởi vì thiếu thuộc da nên không thể trang bị sa xỉ Minh Quang giáp được. Hắn quyết định trước mắt Hải Đông quân áo giáp vẫn là áo vải màu lục, đi kèm cũng không phải là mũ Đầu Mâu mà là mũ Tử Phuong Bình Đỉnh. Nói về quân phục thì hiện tại quân sĩ Đại Việt có ba loại. Thiên Tử quân mặc Minh Quang giáp nhưng áo lót và áo choàng là màu vàng thể hiện là cận vệ của nhà vua, Tinh Hải quân cũng mặc Minh Quang giáp nhưng áo lót màu xám, binh lính chính quy đi ra từ trại lính cũng được Lý Anh Tú trang bị Minh Quang giáp nhưng áo lót là màu lục. Hiện tại Hải Đông quân cũng được chọn làm màu lục, tương lại trang bị đại trà của quân đội Đại Việt hẳn cũng sẽ lấy màu xanh lục làm chủ đạo.

Một ngày sau Lữ Gia cũng đã đem bản kế hoạch chế độ quân điền và tiền tệ cho Lý Anh Tú xem. Lý Anh Tú xem qua một lần. Chế độ quân điền của Lữ Gia lại còn khá nhiều lỗ hổng, là người đi trước thời đại Lý Anh Tú nhìn ra liền chỉnh sửa lại đề nghị Lữ Gia trở về xem xét. Còn bản kế hoạch tiền tệ Lý Anh Tú trực tiếp phế bỏ, hắn cho rằng phân chia tiền tệ quá rườm rà phức tạp, hướng chi sau này hắn còn muốn phát hành tiền giấy đây này. Việc này cũng làm Lý Anh Tú và Lữ Gia cãi nhau một trận, tóm lại cả hai vẫn chưa đưa ra được nhận thức chung nên hai việc này tạm thời vẫn gác lại.

Ba ngày sau Hắc Mộc thành Cao Lỗ cũng đã tiếp nhận được một trăm công tượng. Thiên Tử quân sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng quay trở về. Cao Lỗ mới mở ra mệnh lệnh của Lý Anh Tú. Ngoại trừ giải thích việc còn cần Lữ Gia ở lại Cổ Loa phụ giúp nên chưa thể thay thế Cao Lỗ Lý Anh Tú còn hi vọng Cao Lỗ xây dựng nên một tòa căn thành nhỏ đồng thời điều tra các thế lực có thể uy hiếp xung quanh Hắc Mộc lãnh địa, nửa tháng sau sẽ có binh lính đến tiếp ứng. Đồng thời cũng chính thức đặt tên cho Hắc Mộc lãnh địa trở thành đơn vị hành chính đầu tiên của Đại Việt Hắc Mộc lãnh địa chính thức thay tên trở thành Xứ An Bang.

Bên Giác Long cốc cũng không sai biệt lắm thời gian Lê Chân cũng liền nhận được mệnh lệnh của Lý Anh Tú cùng một trăm nông dân đưa đến. Hắn hi vọng Giác Long cốc có thể mở rộng diện tích canh tác, đồng thời tăng cường hàng dệt, thổ cẩm để cung cấp cho Cổ Loa và An Bang. Trong thư còn nói hiện tại Cổ Loa phát triển quân bị cần một số quặng sắt lớn cần Giác Long cốc cung cấp, Lý Anh Tú còn muốn Lê Chân huấn luyện thêm thủy quân, tương lai sẽ cần vận dụng đến. Đối với việc này Lê Chân chỉ hỏi đáp lại một câu “Việt vương, ta cần người”.

-

An Bang là một trong 13 đạo thừa tuyên dưới thời Lê Thánh Tông. Tương lai ta sẽ đặt tên các vùng đất theo các tên trong lịch sử.

Chương 29: Chế độ ruộng đất và tiền tệ

Một tháng sau Hắc Mộc lãnh địa hiện tại đã được đổi tên thành xứ An Bang. Lúc này nó không còn là một mảnh đất chỉ rộng vài chục dặm nữa mà trải dài suốt một trăm dặm bờ biển phía Bắc (phía Bắc là so với Cổ Loa. Xứ An Bang nằm ở phía Bắc còn Giác Long là ở phía Đông) đều thuộc quyền kiểm soát của Đại Việt. Hơn nửa tháng trước Phạm Tu dẫn theo hai trăm binh sĩ Hải Đông quân tấn công vào hai tòa lãnh địa chạy dọc theo bờ biển Bắc đánh hạ hai tòa thành bảo, giành quyền kiểm soát vùng bờ biển này. Theo như đề nghị của Lữ Gia từ Cổ Loa đưa đến hai trăm dân cư cùng bốn vị Bồ Chính theo chân Hải Đông quân thành lập nên một số làng chài ở bờ biển.

Trong khi đó tại Hắc Mộc thành cũ giờ được đổi tên thành Cổ Bảo, phía dưới chân đồi theo bờ biển mọc lên một tòa cảng thành. Cảng thành được xây dựng trên đồng bằng ven biển, ba mặt là thành cao sáu mét được đắp bằng đất, trên mặt thành còn có lũy bao dày đặc. Mặt còn lại của thành được xây dựng thành một cảng khẩu, từ trong thành có ba cầu tàu được xây ra biển tầm năm mươi mét, hoàn toàn có thể neo đậu được những thương thuyền lớn. Đây là thành quả của Cao Lỗ suốt một tháng trời huy động công tượng và nô lệ làm việc, bởi vì thiếu thốn về nguyên liệu nên thành chỉ được xây bằng đất, không thể xây quá cao. Lý Anh Tú nhìn qua bên này một lần cũng rất hài lòng đặt nó là An Bang thành, đặt làm phủ xứ đất An Bang. Như vậy Đại Việt kể cả An Bang liền đã sở hữu bốn tòa thành nhỏ. Chỉ chờ Cổ Loa xây dựng xong liền có thể lập quốc.

Để bảo vệ thành An Bang Lý Anh Tú cấp cho nơi đây bao gồm Hải Đông quân ba trăm người trong đó một trăm binh sĩ là gốc tộc Việt trang bị tinh lương, chiến thuyền mười chiếc, thủy quân một trăm người với mười chiến thuyền. Ngoài ra Phạm Tu theo lời Lý Anh Tú còn tổ chức tại các làng mạc các đội dân binh. Tính ra nếu có chiến tranh cả xứ An Bang có thể huy động đến năm trăm người có khả năng chiến đấu.

Cũng trong tháng đó Lý Anh Tú và Lữ Gia cũng thống nhất được về tiền tệ. Lập ra Tiền cục phụ trách đúc tiền chính thức phát hành Đại Việt thông bảo. Quy định đơn vị nhỏ nhất là tiền, một trăm tiền thì là một quan. Tiền đồng có thể đổi ra vàng, bạc như tỉ giá do nhà nước quy định có thể thay đổi theo từng ngày. Lý Anh Tú cũng đưa ra hệ thống đo lường, cân đong thời hiện đại lấy kilogram và mét làm chủ đạo. Sự thay đổi từ hệ thống đo lường và tiền tệ này làm thay đổi đầu tiên chính là nội thương. Khắp lãnh thổ Đại Việt, giữa các làng với nhau hoặc trong các tòa thành trấn mọc lên những chợ nhỏ để trao đổi hàng hóa. Tiền dần dần trở nên nông dụng, thực hiện nhiệm vụ của nó.

Từ thủ phủ Cổ Loa cũng đã ban bố mệnh lệnh sau khi thu hoạch xong mùa vụ toàn quốc sẽ thi hành chế độ ruộng đất không gọi quân điền mà là “chế độ ruộng đất thời đại mới”. Ruộng đất được chia làm hai loại, ruộng thường và ruộng tốt do Lý Anh Tú cải tạo. Ruộng thường được chia cho nông dân thuê, khoảng trong thời gian hai mươi năm, toàn bộ nông sản nông dân có thể toàn quyền xử lý, hằng năm phải đóng thuế cho nhà nước hai lần. Ruộng tốt được tập hợp tổ chức thành nông trang thống nhất dưới sự quản lý của nhà nước. Ruộng tốt được phân chia cho những gia đình có người tham gia vào quân đội Đại Việt, người canh tác trên ruộng tốt hằng năm phải đóng thuế cho nhà nước, nông sản cũng phải bán cho nhà nước với mức giá theo quy định. Đồng thời “Chế độ ruộng đất thời đại mới” cũng quy định việc tư hữu ruộng đất. Trong đó quy định: “Mọi đất đai đều thuộc quyền sở hữu của nhà vua, cá nhân không có quyền sở hữu đất mà chỉ có quyền sử dụng đất”. Tuy nhiên luật cũng quy định ruộng đất sau khi được giao cho nông dân có thể chuyển nhượng quyền sử dụng đất cho người khác, nông dân khai hoang ruộng đất phải đăng ký tại Bồ Chính để được hỗ trợ, có một số quyền lợi về thuế và quyền thừa kế ruộng đất này. Còn một số điểm khác Lý Anh Tú hoàn toàn giao lại cho Lữ Gia đi làm.

Tuy nhiên chính sách ruộng đất của Lý Anh Tú tại xứ An Bang lại có sự khác biệt. Sự khác biệt nằm ở việc xứ này đất đai không quá tốt để trồng trọt, một nền nông nghiệp muốn phát triển hoàn toàn dựa vào ruộng tốt của Lý Anh Tú. Nên ruộng tốt nơi này ngoại trừ phát cho người đi lính còn cho phép nhân dân bản địa thuê khoán nhưng với mức thuế cao hơn. Nhà nước hướng họ đi theo con đường tiểu thủ công nghiệp, cây trồng cũng hoàn toàn là để phục vụ thủ công nghiệp.

Những chính sách đó hoàn toàn thay đổi bộ mặt của nhân dân xứ An Bang, từ một nông nô bị bóc lột đến không còn gì trong tay, hiện tại họ đã có đất để cấy cây được nhà nước thu mua với giá ổn định, lại dạy bọn họ các ngành thủ công nghiệp làm đời sống vật chất nơi đây càng sung túc. Tuy chỉ một thời gian ngắn chưa có biểu hiện gì nhiều, nhưng nhìn đôi mắt của những người nông dân đã không còn là những đôi mắt mờ mịt vô hồn mà là những đôi mắt sáng ngời ngời hi vọng vào tương lai.

Lúc này biển đã vào mùa Đông, những làng chài ngư dân cũng thu cất lưới, đi vào trong thành thị tìm một số việc làm để có thêm thu nhập. Nên ngược lại An Bang thành lại trở nên khá đông đúc. May mắn Cao Lỗ lúc xây thành cũng đã liệu đến An Bang thành chứa đến bốn ngàn người cũng không thành vấn đề huống chi cả cái xứ An Bang này dân số tuyệt đối không quá ba ngàn người

Mà lúc này trên mặt biển xứ An Bang cũng xuất hiện một đội thuyền cũng phải gần mười chiếc. Độ lớn cho với thuyền Đại Việt gần như gần gấp đôi, trên thuyền có một cột buồm lớn chính giữa, hai bên thuyền có mười sáu tay chèo giúp thuyền dù là đứng trước sóng lớn vẫn bình tĩnh đi lên phía trước. Trên boong thuyền ngoài những kiện hàng được bao phủ rất kín kẽ còn có những thủy thủ đi lại, người nào cũng lực lưỡng, khỏe mạnh, đi thuyền như đi trên bộ rõ ràng là đã già dặn kinh nghiệm. Trên cột buồm cao nhất treo hai lá cờ, một lá là nền trắng hình con sư tử màu xanh, một chữ thập đỏ được vẽ trong bên phải của lá cờ. Mà dưới lá cờ này là một lá cờ lấy nền đỏ nhưng ở giữa chỉ độc một bông hoa hồng đen duy nhất. Đây chính là thương đội Hoa Hồng đen đi đến Đại Việt giao thương.

Đứng trên mũi thương thuyền đi đầu là một nam và một nữ. Nam không ai khác chính là Swits, mà đứng trước hắn là một cô gái xinh đẹp, tóc đen, môi đỏ, mắt nâu, gương mặt thanh tú nhưng lạnh lùng, đôi mắt nâu rất sâu dễ thu hút ánh nhìn tràn đầy sự thông minh. Cô gái bên ngoài khác áo lông quý giá, bên trong là áo sơ mi trắng kèm theo vết thủy thủ bằng da, bên hông là một thanh liễu kiếm nằm trong bao kiếm khảm ngọc thạch, dưới chân cùng là một đôi bốt bằng da bóng bẩy rõ ràng giá trị không hề thấp, đứng trên mũi tàu vẫn vững vàng như những người thủy thủ lành nghề cô gái không những thoát

lên vẻ sang trọng quý phái mà còn tràn ngập vẻ anh tu.

- Phó hội trưởng, còn vài hải lý nữa chúng ta sẽ đến Hắc Mộc lãnh địa, hiện giờ đã bị Đại Việt vương quốc chiếm đóng.

Swits cung kính đối với thiếu nữ nói. Cô gái này chính là Elina Karimova phó hội trưởng của thương hội Hoa Hồng Đen nổi tiếng cả hai miền lục địa. Đứng nhìn Swits đứng đầu một chi thương đoàn oai phong như vậy, thậm chí một số quý tộc Swits cũng không thèm nhìn vào mắt nhưng đứng trước Elina liên can thận không dám nói lớn một tiếng. Elina đôi mắt nhìn về bờ biển đã xuất hiện phía cuối chân trời nói.

- Swits, theo người Đại Việt là một vương quốc như thế nào?

Swits nghĩ nghĩ một chút nói.

- Nhìn vào dáng người và trang phục của họ hẳn là đến từ phía Đông lục địa. Nhưng so với các họ đối xử với đám nông nô khác hoàn toàn với Đông Tấn hoàng triều. Dù sao phía Đông chúng ta cũng không xâm nhập quá sâu nên đối với bọn họ ta không hiểu rõ lắm.

Elina lẩm bẩm nói.

- Một đất nước phương Đông lại xuất hiện ở vùng đất phương Tây làm gì. Chẳng lẽ đại lục yên bình mới chỉ hai mươi năm lại lần nữa xảy ra chiến loạn sao?

Nói một chút về bản đồ của truyện này. Về cơ bản với bản đồ hiện tại thì là một mảnh lục địa liền với nhau, bao quanh là biển. Trên mảnh lục địa này chia làm hai nền văn hóa Đông và Tây. Vị trí của Đại Việt là vùng phía Bắc của lục địa nằm giữa vùng giao tiếp giữa Đông và Tây (đại diện là Đông Tấn hoàng triều và Tây Gốt vương quốc). Vùng đất giao tiếp (gọi là xứ Godlland) cách Đại Việt bởi Tử Vong rừng rậm. Giác Long cốc là một bán đảo nhỏ nằm phía Đông của Đại Việt và giáp biển. Phía Bắc của Đại Việt là bờ biển Bắc xứ An Bang. Ngoài biển Bắc nằm chệch về phía Tây sẽ là quần đảo Sắt mà tương lai sẽ đụng độ Đại Việt. Còn vương quốc Bravia và những hoàng triều phương Đông khác sẽ nhắc đến sau.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Thương hội đến

Hai mươi năm trước trên mảnh đại lục này từng phát sinh một cuộc chiến tranh giữa hai nền văn hóa Đông - Tây. Không ai biết rõ ràng cuộc chiến tranh này là vì cái gì, chỉ có hậu quả thì người ta không thể tưởng tượng được. Hàng ngàn thành phố bị tàn phá, hàng vạn người dân vô tội bị chết, kéo theo là sự sụp đổ của hàng loạt vương triều và vương quốc dẫn đến sinh ra những quốc gia mới. Hậu quả của nó kéo dài đến năm năm về sau, Bravia vương quốc may mắn sinh tồn được trong cuộc chiến tranh đó từ đó phát triển trở thành một trong những vương quốc có tiếng nói ở phía Tây.

- Phó hội trưởng, thực ra việc giao thương với Đại Việt hẳn không cần đích thân ngài đến đây. Dù sao cũng sắp đến kỳ biển đông, đi đến một nơi xa xôi rất nguy hiểm.

Swits cẩn thận nói, địa vị của Elina tại thương hội có thể nói là dưới một người trên vạn người, nếu thực sự xảy ra việc gì dẫn đến hỗn loạn không nhỏ tại thương hội. Elina bỗng nở ra một nụ cười hiếm thấy nói.

- Swits, người hẳn là biết tính cách ta như thế nào. Hướng chi Đại Việt là một quốc gia mới, ta muốn xem nơi đó như thế nào, thái độ của bọn họ như thế nào mới có thể định ra con đường lâu dài cho thương hội.

Swits nghe vậy liền không có ý kiến nữa. Elina bản thân cũng đã đi đến rất nhiều nơi, hầu như mỗi vương quốc có giao thương với thương hội Elina đều đặt chân đến. Nàng rất được Hội trưởng sủng ái và tin tưởng, hơn một nửa giao dịch của thương hội đều do chính một tay cô gái trẻ này xếp đặt. Bỗng nhiên thủy thủ trên đài quan sát gọi xuống.

- Phó hội trưởng, phía trước có thuyền.

Elina cùng Swits nhìn về phía xa quả nhiên dần xuất hiện những chấm đen đang tiến lại gần họ. Thêm một chút nữa Swits liền nhận ra phía trước là bốn thuyền chiến của Đại Việt, dù sao thuyền của Đại Việt rất dễ nhận ra. Hai bên có tám mái chèo, ở giữa có cột buồm treo ngũ sắc kỳ đại biểu cho Đại Việt. Lại nói ngũ sắc kỳ cũng không phải là quốc kỳ của Đại Việt, mà là một là cờ truyền thống của tộc Việt đã từng xuất hiện từ thời kỳ hai bà Trưng, sau đó được dùng trong xuyên suốt lịch sử phong kiến Việt quốc sau này. Lý Anh Tú vẫn chưa có dự định đến quốc kỳ nên trước mắt vẫn dùng đến ngũ sắc kỳ thay thế.

- Phó hội trưởng, đó chính là chiến thuyền của Đại Việt.

Nghe Swits nói Elina cũng quan sát kỹ càng những chiến thuyền của vương quốc xa lạ. Bốn chiếc thuyền chiến so với đội tàu mười thương thuyền của thương hội thật không đáng để nhắc đến, dù là kích thước hay số lượng người đều không thể so với. Nhưng Elina chú ý chính hóa lực trên tàu. Sáu máy

bắn đá được xếp đặt hai bên, kèm với đó là bốn giàn nỏ rất kỳ dị, cuối cùng là rất nhiều cung thủ. Đứng đầu là một vị Thập trưởng mặc Minh Quan giáp, đầu đội mũ Đầu Mâu, mà phía sau là mười cung thủ mặc Quyên giáp đội mũ Tứ Phương Bình Định. Đây cũng là sự khác biệt của quân phục Lý Anh Tú dành cho thủy quân. Quân phục của thủy quân màu xanh lam, mặc Quyên giáp là một loại giáp lụa, bên trong nhét các loại vải dày, vải bông được xếp thành nhiều lớp, tuy không có sức phòng hộ nhưng lại có tác dụng giữ ấm rất tốt. Hiện tại cây bông vải vẫn chưa thể thu hoạch, Lý Anh Tú cũng chỉ trang bị như thế giúp thủy quân chống lại được cái lạnh của biển.

- Thuyền phía trước đứng lại, các người đã đi vào vùng biển của Đại Việt. Mời báo lên thân phận.

Viên đội trưởng một ngụm nuốt tiếng bản địa nói ra. Lý Anh Tú vô cùng chú trọng đến việc học ngoại ngữ cho các viên đội trưởng tàu. Theo như lời Lý Anh Tú nói, lực lượng thủy quân tương lai sẽ là lực lượng tiếp xúc nhiều nhất với các thương đoàn người bản địa, nếu không biết tiếng bản địa rất khó có thể thông thương. Vì thế thủy quân được học ngoại ngữ từ rất sớm. Từ lúc bắt đầu huấn luyện Lý Anh Tú đã gửi đến cho Lê Chân một thông dịch viên để trợ giúp cho đám thủy binh này học tập. Nên so sánh với thủy quân Đại Việt kiếp trước, thủy quân Đại Việt kiếp này thứ cần học càng nhiều, nhưng lại càng chính quy hơn hẳn. Dù sao kiếp trước Đại Việt luôn theo chính sách “ngụ binh ư nông”, binh lính chính là nửa thời vụ, còn tại đây Lý Anh Tú xây dựng quân đội chính là theo hướng “quân nhân chuyên nghiệp”, quân nhân không đụng đến việc nhà nông.

Bên phía thương đoàn Swits cũng bước lên trước nói.

- Bọn ta là người của Hoa Hồng Đen thương hội, đang trên đường đến Hắc Mộc thành giao thương với Đại Việt, một tháng trước đã từng giao hẹn với quốc vương của quý quốc. Thỉnh tướng quân có thể thông báo giúp ta.

Viên đội trưởng vốn cũng đã nghe nói đến Hoa Hồng Đen thương hội liền nói.

- Hóa ra là các vị. Ta không phải là tướng quân, chỉ là một viên đội trưởng thôi. Lỗ tướng quân đã nói trước nếu các vị đến liền có thể đưa đến thành An Bang, mời các vị đi theo ta.

Nói rồi chiến thuyền Đại Việt liền quay đầu tò về dẫn đường. Swits vội nói.

- Tiểu tướng quân, bọn ta một tháng mới quay lại, đối với Đại Việt còn nhiều lạ lẫm, không biết tiểu tướng quân có thể lên đây để tiện đường nói chuyện, mà bọn ta đến cũng không có chỗ bắt kính.

Viên đội trưởng nghe vậy nghĩ nghĩ một chút liền đồng ý. Thương thuyền thả thang dây xuống, viên đội trưởng dẫn theo hai binh sĩ khác toàn thân vũ trang trèo lên. Swits liền khác khí bày ra trước boong thuyền một cái bàn, thương thuyền to như vậy, dù sóng lớn vẫn có thể tương đối vững vàng, đều là người đi biển tất nhiên là không ngại lắc lư một chút.

- Giới thiệu với ngài đây là Phó hội trưởng của thương hội chúng ta.

Swits hướng viên đội trưởng giới thiệu Elina, viên đội trưởng hơi chấn kinh một chút liền tinh táo khách khí nói.

- Không ngờ phó hội trưởng lại là phận nữ nhi, lại còn trẻ như vậy thật không thua kém gì đáng mày râu.

Biểu hiện chuyên nghiệp của viên đội trưởng làm Elina có đôi chút ngạc nhiên. Nàng tất nhiên tự tin vào nhan sắc của mình. Là người đi qua rất nhiều quốc gia, Elina nhận rất nhiều ánh mắt, từ yêu thích, sùng bái cho đến dâm dục, khinh thường đều có. Nhưng từ ánh mắt của viên đội trưởng này nàng nhìn thấy được sự tôn trọng. Thực ra một phần cũng bởi vì thẩm mỹ quan của người Việt xưa vốn khác thời hiện đại, sắc đẹp của Elina tuyệt đối không phù hợp với chuẩn mực đẹp của viên đội trưởng này, ngoài ra văn hóa Việt xưa cũng rất tôn trọng phụ nữ. Nên Elina là nữ nhân nhưng có địa vị cao như vậy đáng nhận được tư viên đội trưởng sự tôn kính.

Tiếp đó cuộc nói chuyện liền do Swits dẫn đạo, Elina chỉ quan sát lắng nghe mà thôi, dù sao Swits vẫn thông thạo Đại Việt hơn là nàng. Một lát Swits liền thắc mắc.

- Tiểu tướng quân, không biết An Bang thành là nơi nào?

Viên đội trưởng cười nói.

- Thực ra ngài không biết cũng là đúng. An Bang thành là một tòa thành mới xây bên dưới Hắc Mộc thành ngày trước, mà Hắc Mộc lãnh địa bây giờ cũng đã được đổi tên là xứ An Bang. Một lát nữa đến nơi ngài liền biết.

Nói rồi quan sát thủy thủ trên tàu viên đội trưởng lại nói.

- Ta cũng chính thức báo cho ngài một tiếng. Từ quy định của thủ phủ, thương thuyền từ bên ngoài đến Đại Việt lên bờ lực lượng vũ trang không được quá hai mươi người. Những người khác có thể ở lại tàu hoặc lên bờ nhưng không được đem theo vũ khí.

Nghe đến đây Elina và Swits liền chấn kinh. Trước giờ thương đoàn đến với các quốc gia đều không có quy định như thế, bọn họ đem theo ít nhất là hai trăm chiến sĩ để bảo vệ nhân sự và hàng hóa. Hoa Hồng Đen thương hội thế lực lớn, các quốc gia khác cũng không tiện đắc tội bọn họ nên cũng cho qua. Không ngờ đến Đại Việt lại bị gây khó dễ. Swits cố gắng nặn ra nụ cười nói.

- Tiểu tướng quân, người xem hàng hóa chúng ta nhiều như vậy, lại có phó hội trưởng thân phận tôn quý. Nếu không có người bảo vệ thật sự rất bất tiện.

Viên đội trưởng tất nhiên đã dự liệu đến trường hợp này liền nói.

- Việc an toàn ngài yên tâm, các vị đã đến với Đại Việt làm khác an toàn tất nhiên sẽ được Đại Việt đảm bảo. Còn hàng hóa ở bến cảng có khó hàng, được bảo vệ chắc chắn, nếu không ngài cũng có thể để hàng trên thuyền mà bảo hộ. Còn quy định là chỉ được đem theo vũ trang hai mươi người thực sự không thể thay đổi. Mong các vị thông cảm.

Hiện tại đang ở quê nên tốc độ chỉ 2 ngày 1 chương, sau khi vào học sẽ là 1 ngày 1 chương. Ta viết một chương thực sự rất lâu vì phải cần tìm đọc các tài liệu khác để viết. Ta hi vọng truyện của ta sẽ cung cấp được những kiến thức lịch sử và văn hóa thú vị cho các bạn đọc.

p/s: *Nói nhỏ* Buff cho ta đi ta tặng chương cho:D:D

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Elina phiêu lưu ký (1)

Nghe viên đội trưởng giải thích Swits cũng không còn gì để nói đành quay sang ánh mắt ý hỏi Elina. Nàng khẽ mỉm cười nói.

- Như vậy chúng ta cũng không làm khó vị tiểu tướng quân này. Swits, người thu xếp hai mươi người theo chúng ta lên bờ, những người còn lại bốc dỡ hàng xếp vào kho sau đó theo bình thường mà làm việc.

Viên đội trưởng cũng mỉm cười khách khí nói.

- Cảm ơn phó hội trưởng thấu hiểu cho. Ngài yên tâm, Đại Việt rất an toàn.

Không mất bao lâu đội thuyền liền đến cảng An Bang, Swits nhìn lên trên đồi liền thấy được Cổ Bảo, mà bên bờ biển đã xuất hiện một cảng thị nhỏ. Hắn ghé sang Elina nói nhỏ.

- Phó hội trưởng, một tháng trước nơi đây vốn chỉ là một bờ biển trống thoi.

Elina nghe vậy liền kinh ngạc, chỉ trong vòng một tháng đã xây dựng lên một cảng thị như thế này tuyệt đối là điều bất khả tư nghị, ít nhất là Bravia vương quốc phải tổn hao đến hàng ngàn người dân lao động mới có thể làm được. Cảng thị tuy nhỏ, nhưng cầu tàu lại khá đông đúc. Từ bờ cầu tàu chạy ra ngoài biển vài chục mét, nơi đây nước khá sâu, thương thuyền cập bến không có vấn đề gì. Trên cảng người dân mặc áo bông đi qua lại khá nhiều, người người tinh thần phấn chấn, rạng rỡ, không hề có sự u ám ở nhiều vùng lãnh địa khác, sự thay đổi này chính Swits là người rõ ràng nhất.

Thuyền cập vào cảng thả tầm ván xuống viên đội trưởng dẫn theo Elina xuống đi lên bờ nói.

- Ta chỉ tiễn mọi người đến đây. Bên trong thành có khách điểm cho thuê, nếu các ngài muốn đăng ký kho hàng thỉnh đi về phía đầu cảng có Bò Chính ở đó đăng ký. Còn nếu ngài muốn đi phủ nha, tùy tiện có thể hỏi bất kỳ người nào để hỏi đường.

- Cảm ơn tiểu tướng quân rồi.

Swits thay mặt Elina nói tiếng cảm ơn muốn đưa qua vài đồng Dinar liền bị viên đội trưởng khách khí từ chối quay đi tiếp tục tuần tra. Lại nói đến Elina dẫn theo hai mươi chiến sĩ lên bờ, người nào cũng trang bị tận răng, bên trong mặt giáp lưới, bên ngoài phủ áo khoác in hình hoa hồng đen, tay cầm trường kiếm theo sau hộ vệ. Đối với các vương quốc mà nói giáp lưới là một thứ rất sa xỉ, chế tạo khó, giá thành cao, trong quân đội những tên này chỉ thua mỗi trọng trang bộ binh và kỵ sĩ mà thôi.

Elina dẫn đầu đoàn người đi về phía đầu cảng, cư dân xung quanh nhìn đoàn người ngoại quốc đến hơi mang theo vẻ hiếu kỳ không nhận được liền nhìn một chút, nhất là những cư dân tộc Việt. Ngược lại An Bang trước kia là xứ buồn nôn lệ nên cư dân có khá nhiều loại, khí trời cũng khá lạnh nên người nào cũng mặc áo bông nên so ra cũng không có chênh lệch gì lắm. Ấn tượng của Elina đối với tòa thành nhỏ này đầu tiên chính là con người mà sau đó chính là kiến trúc. Nơi này kiến trúc đa số bằng đất đắp lên, hoặc bằng gỗ, có một số là bằng đá. Nhưng mái nhà nơi đây đều là lợp ngói gốm, mái nhà cong để hình thuyền mang đậm nét kiến trúc Việt. Nơi đăng ký kho hàng là một tòa nhà gỗ nhỏ, bên trong cũng chỉ có vài người, ngồi chính giữa là một vị lão giả tầm sáu mươi tuổi đang ghi chép gì đó, đứng một bên là một người bản xứ phụ giúp Bò Chính làm việc.

Nhìn thấy đoàn người Elina đi vào vị trợ lý của Bò Chính liền bước lên chào đón nói.

- Chào các vị, không biết các vị đến đây có việc gì?

Bởi vì các Bò Chính đều là người cao tuổi, việc học tiếng bản xứ rất chậm và khó khăn nên bên cạnh Bò Chính luôn có một người bản xứ làm trợ lý kim thông dịch viên. Swits thay mặt thương đoàn nói.

- Chào ngài, bọn ta là người của Hoa Hồng Đen thương hội đến đây muốn thuê kho hàng.

- Ô, vậy mời các vị đến đăng ký tại Bộ Chính đại nhân bên này.

Nói rồi hắn dẫn đoàn người Elina đến bàn Bộ Chính nói.

- Đại nhân, các vị này đến muốn thuê nhà kho.

Khác với những cư dân đi ra từ hệ thống, người bản xứ học tiếng Việt tương đối chậm nên khi nói với Bộ Chính cũng chỉ nói những câu đại ý, đơn giản, đủ cho Bộ Chính sắp xếp công việc. Bộ Chính ngược mặt lên quan sát đoàn người ngoại quốc liền nói với tên phiên dịch vài câu đơn giản.

- Thuê nhà kho một gian giá cả năm tiền một ngày. Giá trị hàng hóa phải ghi chú tại đây. Nếu có sơ suất chúng ta sẽ bồi thường cho bọn họ.

Nghe người phiên dịch nói Swits kỳ lạ nói.

- Chúng ta chỉ có Dinar, không có tiền đồng của các vị, không biết có thể quy đổi như thế nào.

- Theo tỉ lệ hối đoái từ thủ phủ đưa ra một đồng vàng Dinar tương đương với hai quan, tức là hai trăm tiền.

Viên phiên dịch như đã được dạy trước nói. Tỉ giá ngoại hối từ thủ phủ Lý Anh Tú và Lữ Gia định ra. Đồng Dinar có hai loại, một loại vàng và bạc. Một đồng vàng Dinar đưa vào hệ thống có thể tính toán là 0,5 đơn vị. Ngược lại đồng bạc Dinar không trao đổi được, hệ thống chỉ nhận đồng vàng. Theo như người bản xứ nói một trăm đồng bạc có thể đổi được một đồng vàng Dinar, từ đó Lý Anh cố tình đưa ra giá trị một đồng Dinar bạc chỉ có thể tương đương hai tiền đồng. Quá đen.

- Tỉ giá đổi như vậy thực sự quá đắt, một đồng bạc chẳng lẽ chỉ đổi được một viên tiền đồng sao.

Swits dĩ nhiên không chịu với tỉ giá này. Bộ Chính mặt bộ không thèm để ý nói.

- Mong các người có thể hiểu được, tại quốc gia của ta cũng có lưu hành bạc, nhưng đều là bạc nguyên chất giá trị cao. Ngược lại đồng bạc Dinar của các người tạp chất quá nhiều, bọn ta không thu, chúng ta chỉ thu đồng vàng Dinar mà thôi. Còn nữa, trên đất nước này muốn buôn bán các người phải dùng tiền đồng, bởi vì dân chúng cũng không có ý tưởng dùng Dinar để trao đổi với các người.

Bộ Chính nói cũng không hề sai. Từ khi ban hành ra tiền đồng, toàn bộ Dinar đều được thu về thủ phủ, trải qua thí nghiệm lượng bạc trong đồng Dinar không tinh khiết, quá nhiều tạp chất dẫn đến giá trị của nó giảm xuống, nhưng là cũng không đến mức đáng giá hai cái tiền đồng như Bộ Chính nói. Ngược lại Đại Việt cũng chế tạo đồng Dinar nhưng không dùng trên lãnh thổ của mình.

- Được rồi Swits, lấy một trăm tiền vàng, nhanh chóng trao đổi, chúng ta còn nhiều việc.

Elina đứng phía sau liền nói. Đi đến nơi nào phải tuân thủ luật lệ nơi đó, điều này nàng liền hiểu, nên không muốn phí nhiều thời gian. Ngược lại tiền có thể lấy từ giao thương kiếm về.

Swits không tình nguyện lấy ra một trăm đồng Dinar đổi về hai trăm quan nói.

- Bọn ta muốn thuê bốn gian nhà kho, trong vòng mười ngày. Ta muốn xem nhà kho trước.

- Tốt.

Có giao dịch Bộ Chính cũng không cự tuyệt yêu cầu của khách hàng, lệnh cho một người bản xứ dẫn đoàn người đi đến nhà kho. Khu nhà kho nằm bên trái cảng khẩu, cách chúng năm mươi mét, có một con đường riêng đi thẳng từ cảng đến rất thuận lợi cho việc chuyển hàng. Nhà kho tất cả đều làm bằng đất, phía trên có lợp ngói gốm rất chắc chắn, mỗi gian đều xây theo kiểu bê khí, có thể bảo quản đồ vật rất tốt.

Elina đối với nhà kho vẫn rất hài lòng. Tiền thuê tuy đắt một chút nhưng dịch vụ liền không thể chê, huống chi còn có một đơn bảo hiểm. Elina lệnh Swits ở lại cảng chỉ huy vận hàng hóa xuống, còn mình dẫn theo hộ vệ đi vào trong thành. An Bang thành tuy nhỏ nhưng ngược lại được xây dựng rất ngăn nắp, đường phố rộng rãi, sạch sẽ. Nằm phía cảng có một khu chợ nhỏ để giao dịch, cảng vào phía trong lại là những cửa hàng lớn được xây dựng rất khang trang, đề biển hiệu luôn có hai dạng ký tự, một là chữ Việt, hai là chữ người bản xứ nên rất dễ hiểu. Elina đi qua rất nhiều quốc gia, thậm chí Đông Tấn hoàng triều nàng cũng từng đi qua một chút, nhưng Đại Việt nơi này lại mang đến một không khí văn hóa rất mới lạ, có mang theo nét cổ kính, huyền ảo của phương đông, nhưng không khép kín như vậy. Elina cảm thấy văn hóa nơi đây rất cởi mở là đáng khác.

Bỗng nhiên Elina người thấy được một mùi thơm khó cưỡng lại, nàng đi theo mùi hương liền dẫn đến một quán ăn nhỏ, chủ quán chính là đang bày sạp ra phía bên ngoài nướng thịt, hương thơm tỏa ra khắp cả khu phố. Elina không nhịn được đánh ực một tiếng không tự chủ bước vào bên trong quán. Quán ăn chỉ có sáu bộ bàn ghế, không gian nhỏ, nhưng khá sạch sẽ, bởi giờ còn sớm nên ngược lại bên trong không có khách khứa gì. Elina dẫn theo hộ vệ chia ra sáu cái bàn ngồi xuống. Một phụ nữ trung niên từ phía trong bước ra đón đã chào khách đến. Người phụ nữ này lại là Việt tộc, bởi vì mùa Đông nên thay váy ngắn bằng váy dài, lại phủ thêm một lớp áo bông để giữ ấm. An Bang thành là nơi bông vải khởi nguồn nên nơi này phổ biến áo bông sớm hơn Cô Loa khá nhiều. Hai vợ chồng chủ quán là người từ Cô Loa đến, học tiếng bản xứ cũng không tệ liền nói một số từ đơn giản mới khác.

Elina cũng không để ý đến, chú tâm của nàng liền trên những xiên thịt kia liền nói.

- Thịt nướng, thêm vài món đặc sắc của các người, cho bọn hắn mỗi bàn một phần.

Chiều có chủ quán không thông thạo tiếng nói Elina cũng chỉ nói ra những thứ trọng tâm. Bà chủ biết tỏ hào đến liền vui vẻ ứng một tiếng, phụ giúp chồng dọn món ăn. Chẳng mấy chốc trước mặt Elina liền dọn lên một đĩa thịt nướng, một đĩa rau, một chén canh cá, cùng một chén cơm. Tất cả đều là rau dưa nông thôn, món ăn mộc mạc nhưng mùi thơm đối với Elina thực khó cưỡng. Elina về mặt thật mộng bức nhìn chủ quán. Không chỉ Elina mà cả đám cận vệ cũng một mặt như vậy. Làm sao ăn? Trước mặt bọn hắn chỉ có hai thanh tre nha.

Ngày mai lên tàu vào đất liền nên không có chương.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Elina phiêu lưu ký (2)

Cuối cùng sau một phen hướng dẫn của bà chủ Elina mới có thể gọi là miễn cưỡng dùng được bữa, thế nhưng đám hộ vệ tay chân vùng về thì càng thán, thậm chí có tên dùng lực quá mạnh bẻ gãy cả đũa. Elina cảm thấy có chút ngượng ngùng, tự nhận mình là người có khá nhiều kiến thức, nhưng giờ đến dụng cụ để ăn uống cũng phải nhờ có người chỉ dạy, thậm chí đến giờ vẫn chỉ gọi là miễn cưỡng. Elina cố gắng không chế một miếng thịt nướng, mùi thịt thơm phứt bay vào mũi làm nàng không chờ được cắn mạnh một cái. Elina tròn mắt lên. Quá ngon rồi, thậm chí dù là món ăn trong cung đình Bravia vương quốc cũng không được ngon như vậy, nhưng đây lại chỉ là một quán ăn ven đường mà thôi. Elina lại tự thưởng cho mình một miếng thịt nữa nhắm nhấp từng vị ngọt chảy ra trong từng thớ thịt, vị hơi cay nồng của hương liệu. Khoan đã, hương liệu. Elina chợt giật mình, đây chính là mùi vị của hương liệu, ở Bravi a cũng có hương liệu nhập từ các đất nước phương Đông, chỉ là chế biến không được ngon như thế này mà thôi, và giá cả cũng khá đắt đỏ, bình dân cơ bản là không đụng đến được.

Cổ kim nén cảm xúc muốn hỏi bà chủ Elina mức cho mình một chén canh nếm thử. Không quá đặc sắc nhưng mùi vị rất đậm đà. Elina lại hướng đến chén cơm nếp trắng tinh, là thứ lúa gì lại có thể cho ra hạt trắng như vậy, mà còn rất thơm. Nàng khẽ ăn vào một ngụm, hương thơm cơm nếp như lan tỏa khắp vùng miệng. Tuyệt đối ăn ngon hơn bánh mì nhiều. Elina không ngần ngại cho ra một nhận định như vậy.

Mất hết nửa tiếng đồng hồ Elina hoàn thành xong bữa cơm của mình. Nàng không ngờ một mình mình lại có thể ăn nhiều đến như vậy, phải biết trước giờ lượng thức ăn nàng ăn hàng ngày khá khiêm tốn. Mà bên năm bàn còn lại mấy tên hộ vệ đã càng quét không còn cái gì, thậm chí còn phải gọi thêm mấy bát cơm. Thực sự là quá ngon.

- Chủ quán, tính tiền.

Bà chủ mang theo vẻ cười niềm nở đối với Elina nói.

- Của ngài hết bảy mươi sáu tiền, xóa số lẻ còn bảy mươi tiền.

Elina gật đầu thanh toán tiền cho bà chủ, người này thật biết làm ăn. Nàng hỏi.

- Bà chủ, không biết hương liệu các người dùng để nấu ăn là mua ở đâu?

Bà chủ cũng không giấu diếm nói.

- Ngài có thể đi đến các cửa hàng bán hương liệu để mua. Nhưng theo ta biết người ngoại quốc muốn mua hương liệu thì phải liên hệ qua phủ xứ mới được.

Elina nói tiếng cảm ơn liền rồi đi tiếp tục khám phá tòa thành dị địa này. Thực ra An Bang thành khá nhỏ, cũng không sầm uất, đi không bao lâu liền hết một vòng thành. Nhưng Elina rất cảm khái, tòa thành thị này tuy không lớn, nhưng lại tràn ngập sức sống, đối với những nông nô thì nơi đây như thiên đường vậy. Bỗng Elina thấy được bên đường một ông lão đang ngồi, nặn những cục bột thành những hình con vật khác nhau, trên sạp bày ra những hình thù con vật thật đẹp đẽ. Elina hiếu kỳ đến hỏi.

- Ông lão, không biết đây là vật gì?

Ông lão thấy có khách hàng liền vui vẻ nói.

- A, bầm tiểu thư, đây là tò he, rất xinh đẹp, cũng rất rẻ, chỉ một tiền có thể chọn hai cái.

- Tò he? Vậy đây là con gì?

Elina một dạng em bé hiếu kỳ chỉ vào hình một con voi hỏi. Ông lão trả lời.

- Đây là voi, bọn chúng thân thể lớn vô cùng, cao hơn hai người lớn ghép lại, có thể chở vài người cũng không vấn đề gì. Chúng khá hiền lành nhưng nếu chọc đến bị đâm một cái thì xem như thành đồng thịt sắt.

- Thực sự có loài vật to lớn đến vậy sao?

Elina biểu thị nghi ngờ nói. Ông lão chép chép miệng.

- Tiểu thư là người ngoại quốc nên không biết, nhưng ta đến từ Cổ Loa cũng không lạ gì, nơi đó còn nuôi mấy thớt voi đây này.

Elina cũng không nói gì nữa quyết định mua hai que, một là hình voi, hai là hình một con động vật hai sừng mà ông lão gọi là trâu về. Ý định nàng sẽ bảo Swits đi điều tra một phen.

Đến phía Tây thành Elina liền thấy được một cửa hiệu bán hàng hương liệu. Nơi đây diện tích cũng chỉ bất quá ba mươi mét vuông mà thôi, tòa nhà làm bằng gỗ, chia làm hai gian, phía trong tiệm cũng không có quá nhiều người. Elina đi vào quả nhiên bên trong bán rất nhiều hương liệu, lại có một số thứ mà tại Bravia còn chưa hề thấy được.

- Chào các vị, không biết các vị muốn mua gì?

Chủ tiệm là một người đàn ông trung niên, trên miệng còn để hai cái ria mép đi đến chào hỏi, hiển nhiên tiếng bản xứ của người này cũng không được trôi chảy cho lắm. Elina nói.

- Chủ quán, bọn ta muốn mua hương liệu, không biết người có thể giới thiệu vài loại được không?

Chủ quán nhìn nhìn đoàn người hỏi.

- Các vị là người ngoại quốc sao?

Elina liền gật đầu, chủ quán nói tiếp.

- Tiểu thư không biết, theo luật từ phủ xứ ban ra, chúng ta chỉ có thể bán cho ngài hàng mẫu, mỗi loại không được quá một lạng. Ngài muốn mua số lượng lớn buộc phải giao dịch trực tiếp tại phủ xứ.

Elina hơi nhếch miệng, quả nhiên chính quyền nơi này biết được giá trị của hương liệu, nên dù cho tại đây giá cả khá rẻ, nhưng đi qua phủ thành tất nhiên sẽ hưng hân làm thịt các thương nhân một chút. Không quan hệ, dù giá có cao thì lợi nhuận của hương liệu vẫn rất lớn, các thương đoàn phương Tây hầu như rất khó mua được hương liệu từ các nước phương Đông, chỉ có thể mua một số lượng nhỏ từ các thương đoàn trung gian mà thôi, nên khi đó giá hương liệu bị đẩy lên vô cùng cao. Ngược lại nếu nàng có thể tại đây lấy được nguồn hương liệu, khi đó thương nghiệp của thương hội sẽ lại có một bước tiến lớn.

Elina gật đầu tỏ vẻ hiểu liền để chủ quán giới thiệu những loại hương liệu, còn có công dụng của nó. Tuy bởi vì bất đồng ngôn ngữ nên lúc nói chuyện cũng không rõ ràng lắm nhưng đại khái nàng vẫn hiểu được. Hương liệu là có loại gia vị cho đồ ăn, cũng có loại đốt lên tạo hương làm thành tinh tinh thần, lại còn rất nhiều công dụng mà đến bây giờ Elina mới biết được. Trong lòng nàng không khỏi thầm nói mấy lần mình quyết định đứng khi trực tiếp đi đến Đại Việt, thật là mở mang tầm mắt.

- Phạm Tu tướng quân trở về, Phạm Tu tướng quân chiến thắng trở về rồi.

Bỗng nhiên ở ngoài có người hô lớn, đường phố bỗng nhiên nhộn nhịp hẳn lên, nhưng dân chúng cũng chỉ nép qua hai bên đường, để lại một lối đi rộng rãi ở giữa. Elina tò mò hỏi.

- Chủ quán, chuyện gì xảy ra vậy?

Chủ quán cười nói.

- Là Phạm Tu tướng quân đánh thắng trận trở về, mấy hôm trước phía Tây nghe nói có một tòa thành bảo có khá nhiều sơn tặc uy hiếp đến sự an toàn của bách tính nên Tu tướng quân liền dẫn quân đi thu phục bọn chúng. Tu tướng quân chính là tổng binh của Đại Việt, địa vị không thấp hơn Cao Lỗ phủ xứ.

Elina nghe vậy cũng hiếu kỳ ra phía ngoài xem xét một chút liền thấy từ cửa thành phía Tây một đội quân chậm chậm tiến vào, đi đầu là một người trung niên mặc giáp trụ sáng loáng, gương mặt góc cạnh như đao gọt, đặc biệt là đôi mắt vô cùng sắc bén. Phía sau là bộ binh chia làm hai hàng, ai cũng ngẩng cao đầu, nghiêm chỉnh bước theo nhịp, trên gương mặt tràn đầy sự tự hào, vẻ vang, rõ ràng là sĩ khí cao ngất, mà đi cuối cùng là một hàng tù binh bị trói lại dẫn đi, những tên này sắc mặt hung ác nhưng bây giờ lại vô cùng ủ rũ chỉ biết cúi đầu mà đi thôi. Elina không kiềm được nói.

- Quân đội Đại Việt quả nhiên tinh nhuệ.

Chủ quán cười nói.

- Đúng vậy, quân đội chính là lực lượng vững chắc nhất mà chúng ta có thể dựa vào. Tiểu thư không biết đây là Hải Đông quân cũng không phải là tinh nhuệ nhất. Ta từng ở Cổ Loa, đã từng thấy qua Thiên Tử quân, những người đó mới thực sự là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Elina lần nữa kinh ngạc. Dựa vào quan sát nàng có thể nhận ra những binh sĩ Hải Đông quân này tinh nhuệ tuyệt đối có thể so với binh sĩ nòng cốt của Bravia vương quốc, thậm chí là chỉ thua quốc vương vệ đội một chút. Nhưng không ngờ Đại Việt đây chỉ là quân đội thường mà thôi. Điều này làm nàng

không khỏi đánh giá sức mạnh của Đại Việt.

- Phó hội trưởng, ta cuối cùng cũng tìm được ngài.

Bỗng nhiên Swits xuất hiện đưa Elina ra khỏi suy tư. Nàng hỏi.

- Mọi việc đã sắp xếp xong chưa?

- Bẩm Phó hội trưởng, hàng hóa đã đưa vào kho, ta sắp xếp một trăm người ở bên tàu để tiện bề bảo vệ. Ta cũng đã thuê một tòa viện để ngài nghỉ ngơi.

Elina gật đầu nói.

- Tốt lắm, giờ chúng ta về thôi. Chư quán, mỗi loại hương liệu cho ta đóng gói một lạng.

Mà lúc này Phạm Tu đã trở về phủ xứ gặp mặt Cao Lỗ. Cao Lỗ cười nói.

- Tu huynh vất vả rồi. Mọi việc vẫn thuận lợi chứ?

Cao Lỗ và Phạm Tu lúc gặp mặt nhau liền so kè một trận lập tức trở thành tri kỷ thân thiết, Phạm Tu lớn tuổi hơn nên trở thành anh. Tính ra trong các quan chức cấp cao Đại Việt Phạm Tu chính là người lớn tuổi nhất.

- Không có việc gì. Chỉ là hơn một trăm tên sơn tặc mà thôi. Giết quan một lần bắt được ba mươi hai tên, thu được một số tài vật, cũng cứu được vài thiếu nữ bị bắt, còn cần phiền phức Lỗ đệ sắp xếp.

Phạm Tu cười ra mồ hôi khách khí nói. Tiêu diệt một đám sơn tặc cũng không khó, đối với Phạm Tu cũng chỉ là một hồi luyện binh mà thôi. Cao Lỗ nói.

- Tu huynh, phía dưới vừa mới có tin tức nói Hoa Hồng Đen thương hội đã đến, ta nghĩ chẳng mấy chốc sẽ tìm đến phủ xứ mà thôi.

Phạm Tu nghe vậy liền cười nói.

- Cứ theo kế hoạch của Lữ Tổng Quân mà làm thôi. Hung hăng làm thịt bọn họ một trận.

Cao Lỗ nói.

- Bên Lữ Tổng Quân cũng truyền tin đến nói rằng hiện tại bên phía Cổ Loa đang làm việc rất khẩn trương, hi vọng chúng ta bên này sẽ lưu giữ đám thương nhân này lâu một chút, kéo đến cuối mùa Đông là tốt nhất.

Đáng lý đặt là Elina du ký nhưng lỡ đặt là phiêu lưu ký rồi nên lười sửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đàm phán

Nơi Swits thuê làm nơi trú chân cho thương hội là một tòa nhà cách cảng biển không xa. Elina và Swits lúc này đang xem xét những túi hương liệu mới được mua về, giá cả cũng không quá đắt nếu không muốn nói là khá rẻ so với giá cả ở các vương quốc.

- Phó hội trưởng, nếu chúng ta có thể lấy được con đường này thì trường bên phía Tây tuyệt đối sẽ do chúng ta thống lĩnh, lúc đó không cần phải nể mặt đám người Ả Rập kia.

Swits hưng phấn nói. Các thương nhân Ả Rập là những người ở phía Nam, bọn họ khống chế con đường hương liệu và tơ lụa từ các hoàng triều phía Đông sang các vương quốc phía Tây. Dù chỉ là một đoạn nhỏ thôi nhưng nó như một con dao cắt ngang qua con đường giao thương vậy. Giá cả hương liệu, tơ lụa đều do người Ả Rập khống chế, chỉ có một con đường liên hệ giữa Đông và Tây duy nhất còn lại là qua xứ Goldland, nhưng gần đây Tây Gốt vương quốc và Đông Tấn hoàng triều trở mặt nổi ra chiến tranh liên tục làm con đường này bị đứt đoạn. Giá cả bị các thương nhân Ả Rập kéo lên cao. Những người lãnh đạo bên phía Tây không phải không muốn lấy lại quyền khống chế con đường buôn bán, nhưng vũ lực của người Ả Rập cũng không phải tầm thường nên không ai nguyện ý làm mũi tên dẫn đầu cả.

- Người đừng mừng vội, ta tuyệt đối tin nếu chúng ta muốn mua hương liệu từ họ sẽ phải bỏ ra cái giá không nhỏ đâu.

Elina bình tĩnh nói. Ý đồ của Đại Việt không quá khó để nhận ra, thậm chí bọn họ không muốn giấu diếm ý định làm các thương nhân ngoại quốc xuất huyết, nhưng sức hấp dẫn từ hương liệu quá lớn, bọn họ không thể không đưa cổ đến cho Đại Việt chặt. Đúng, đây chính là dương mưu, âm mưu có thể tránh, nhưng dương mưu thì chỉ có thể đón đỡ mà thôi. Elina đột nhiên nói.

- Tin tức Hắc Mộc lãnh chúa bị giết đã truyền tới quần đảo Sắt chưa?

Swits nghĩ đến liền mỉm cười nói.

- Đã truyền đến tai Công tước, nghe nói hắn rất tức giận, muốn mùa xuân năm sau sẽ phát binh trừng phạt Đại Việt.

Elina như bắt được cái gì nói.

- Vậy người nghĩ nếu Đại Việt so với quân đội quần đảo Sắt thì sẽ như thế nào?

Swits suy nghĩ một chút nói.

- Quân đội Đại Việt rất thiện chiến, trang bị tinh lương nhưng quân đội quần đảo Sắt quanh năm luôn có chiến tranh, cũng vô cùng tinh nhuệ. Nhưng xét về hải quân thì thực sự Đại Việt rất khó sánh được với quần đảo Sắt.

Elina nghe vậy mỉm cười nói.

- Vậy nếu chúng ta báo cho Đại Việt tin tức này thì sẽ như thế nào đây?

Sáng ngày hôm sau Elina và Swits đã đi đến phủ xứ An Bang, phủ xứ thực ra không lớn, cũng không hoa lệ bởi dù là Cao Lỗ hay Phạm Tu đều không phải là người xa xỉ. Phạm Tu không hay ở phủ xứ mà là ở bình doanh được xây phía ngoài thành An Bang một dặm, Cao Lỗ lấy phủ xứ làm nơi làm việc cũng là nơi ở của mình, bên trong phủ cũng chỉ có Bồ Chính, vài viên trợ lý, người hầu khá ít.

Elina được một binh sĩ dẫn đến viện giữa, nơi đó đã có Cao Lỗ ngồi chờ sẵn. Elina và Swits bước vào tỏ vẻ tôn kính nói.

- Elina (Swits) kính chào phủ xứ đại nhân.

Cao Lỗ mỉm cười nói.

- Swits tiên sinh, chúng ta lại gặp lại. Mời ngồi. Vị này là?

Swits vội nói.

- Bẩm phủ xứ đại nhân đây là phó hội trưởng của thương hội chúng ta.

Một tháng trước khi Swits đi vào gặp Lý Anh Tú đã từng gặp mặt Cao Lỗ cũng xem như là một nửa người quen. Cao Lỗ đánh giá Elina một chút không khỏi thầm khen một cô gái có nét đẹp thông minh. Lê Chân trong Đại Việt tồn tại như biểu tượng của một sắc đẹp anh tuấn, không thua gì đáng mày râu, nhưng vị phó hội trưởng này vừa nhìn người khác liền có thể nhìn thấy sự thông minh, sắc xảo trong đôi mắt. Elina cũng đánh giá Cao Lỗ, là một người trung niên, nhưng rất khí khái, dũng mãnh, nhìn rất thông minh nhưng không phải là loại người có nhiều mưu mẹo của chính khách, quốc vương Đại Việt giao cho người này một phủ thành ở xứ lạ có thể yên tâm sao?

Thực ra Elina nghĩ cũng không sai, Cao Lỗ tư chất SSS nhưng không phải là người giỏi nội chính mà là giỏi về chế tạo vũ khí. Nội chính Cao Lỗ làm rất ổn định tâm nhìn cũng rất xa, nhưng tính cách thật thà thẳng thắn làm nhân quan chính trị cũng ngại đi. Như trong truyền thuyết Cao Lỗ bị An Dương Vương cách chức đuổi về quê cũng bởi vì ông quá thẳng thắn mà thôi.

- Các vị có thể đến giao thương với Đại Việt thực là một điều tốt với Đại Việt ta, Đại Việt luôn hoang nghênh những thương nhân đến Đại Việt, cũng tỏ sự hữu nghị của quốc vương ta đến quý quốc.

Cao Lỗ nói vậy cũng không sai. Nhìn trong thời phong kiến Việt Nam luôn ức chế thương nghiệp, thực ra đó là bị ảnh hưởng từ Nho giáo. Khi Nho giáo chưa xuất hiện thương nhân là một tầng lớp xuất hiện từ rất sớm trong lịch sử của nước Việt, từ thời đại đồ đồng, các thương nhân người Việt đã đi giao thương với nhiều nước Đông Nam Á, bởi vậy sau này người ta phát hiện ở một số nước Đông Nam Á có trống đồng của người Việt cũng là xuất phát từ mối giao thương này. Có lúc có suy nghĩ nếu không bị ảnh hưởng bởi Nho giáo liệu người Việt có đi lên con đường phát triển kinh tế hàng hóa hay không.

- Quốc vương của chúng ta cũng gửi đến quý quốc một phần quốc thư đề tỏ lòng hữu nghị, hi vọng hai nước có thể thiết lập mối bang giao với nhau, tạo điều kiện cho thương nhân hai nước phát triển.

Elina nói liền lấy ra một phong thư được đóng kín bằng sáp, bên trên in dấu ấn hình một đầu sư tử. Cao Lỗ nhận lấy bức thư cũng không mở ra đọc. Tuy rằng đã học nói được tiếng bản xứ nhưng thực sự Cao Lỗ chưa học viết, còn chưa nhận được mặt chữ chứ đừng nói đọc một văn bản chính trị. Cao Lỗ mỉm cười nói.

- Bức thư này ta sẽ trao cho Việt vương, tin tưởng với sự anh minh của mình Việt vương sẽ tạo điều kiện hết mức cho các vị.

Cao Lỗ tuy là người thật thà nhưng từng một thời là cánh tay phải của An Dương Vương làm sao có thể không biết đàm phán. Nhớ năm xưa Âu Lạc đầu

chỉ đánh nhau với quân Tần, đâu chỉ đánh nhau với quân Nam Việt mà còn người Son Việt, người Mân Việt, nhưng cũng đâu phải lúc nào cũng dùng đến vũ lực, còn có đàm phán. Cao Lỗ đương nhiên biết quy tắc trong đàm phán bên nào nhịn không được trước tức là bên đó thua.

Thấy Cao Lỗ không nói gì thêm nữa Elina cười khổ, Việt vương ánh mắt thực không sai. Người này nhìn thật thà nhưng tư duy chính trị rất khá, không dễ lừa gạt. Thực ra lý do chính Lý Anh Tú chọn Cao Lỗ là vì bên cạnh hắn không có người, một lý do khác nữa là hắn nhìn vào tính cách của Cao Lỗ, trung thực, thẳng thắn, không quá mưu mẹo rất phù hợp với chính sách an dân dị địa. Biết không ăn được quả ngọt Elina nói.

- Phũ xù đại nhân, thực ra chúng ta đến đây với mục đích giao thương như ngài đã biết. Chúng ta nhìn trúng những hương liệu của quý quốc, muốn thu mua để buôn bán nhưng nhân dân quý quốc nói rằng việc này bị phũ xù quản chế, phải thông qua phũ xù mới mua được. Chúng ta hi vọng có thể được ngài đồng ý thu mua hương liệu.

Cao Lỗ tỏ vẻ khó khăn nói.

- Thực không dám giấu, hương liệu trồng trọt tại đây sản lượng cũng không nhiều, mà còn phải cung cấp cho cả vương quốc. Việt vương nhân ái thương dân nên mới chấp nhận lấy giá rẻ mà bán cho nhân dân trong nước, mỗi tháng bên phũ xù còn phải lấy thêm tiền để đền bù giá. Thực tế hương liệu chúng ta cũng dư không quá nhiều.

Thực ra đúng là hương liệu trồng tại An Bang là không quá nhiều bởi vì mới chỉ khai phá hơn một tháng mà thôi. Thế nhưng Đại Việt còn một mảnh đất trù phú là Giác Long cốc kia hoàn toàn có thể cung ứng đầy đủ ba cái Đại Việt hiện tại. Elina kiên trì nói.

- Ngài yên tâm, chúng ta hoàn toàn có thể đưa ra giá cao để thu mua hương liệu. Giá cả tuyệt đối không làm các ngài thất vọng.

Cao Lỗ lắc đầu nói.

- Việc bán hương liệu ta thực không dám quyết định. Tuy nhiên ngoài hương liệu chúng ta còn có tơ lụa, đồ gốm, ... nếu các vị có hứng thú ta hoàn toàn có thể làm chủ.

-Ồ, các vị còn có tơ lụa.

Elina ngạc nhiên nói. Cao Lỗ ra hiệu vài viên trợ lý liền mang ra ba cái khay, một cái là tơ lụa, một cái là thổ cẩm, cái còn lại là một mình gốm. Elina khẽ sờ sờ tơ lụa, chất liệu rất tốt, mềm mượt, không thua gì tơ lụa của các nước phương Đông. Thổ cẩm lại càng đẹp mắt tin tưởng giới quý tộc phía Tây sẽ thích, đồ gốm ngược lại không quá xuất sắc, vẫn còn thua kém các nước một chút. Elina nói.

- Những thứ này chúng ta cũng rất có hứng thú, muốn thu mua. Nhưng hương liệu thương hội chúng ta cũng không muốn từ bỏ.

Thấy Cao Lỗ định từ chối Elina nói tiếp.

- Nếu chúng ta cung cấp một tin tình báo về kế hoạch của Đại Việt liệu các ngài có thể tạo điều kiện hay không?

Nghe vậy Cao Lỗ liền nghiêm túc nói.

- Elina tiểu thư có thể nói, xem xét giá trị của tin tình báo ta sẽ quyết định.

Elina lắc đầu.

- Không không, ta là muốn một bản hiệp nghị, hi vọng có thể lấy được một cái hứa hẹn rõ ràng của quốc vương quý quốc.

Cao Lỗ suy nghĩ một chút nói.

- Thế này, hiện tại việc này ta không thể làm chủ, các vị có thể đợi vài ngày từ thủ phủ sẽ phái người đến đàm phán. Thời gian này các vị có thể thu mua tơ lụa và các loại đồ vật khác.

Elina gật đầu.

- Cảm ơn phũ xù đại nhân, vậy hiện tại ta xin cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Việt vương vi hành (1)

Sáu ngày sau mười hai chiến thuyền hộ tống bốn chiếc thuyền vận tải đi đến An Bang thành. Trên tàu treo đầy ngũ sắc kỳ như các chiến thuyền khác, chỉ là trên một chiếc thuyền vận tải không phải là những binh sĩ mặc Quyên giáp mà là hàng một đội binh sĩ mặc Minh Quang giáp và áo lót vàng - Thiên Tử

quân. Đúng vậy, trên chiếc thuyền này có hai người có địa vị cao nhất Đại Việt, Việt vương Lý Anh Tú và Tổng quản nội chính Lữ Gia.

Bên trong khoang thuyền Lữ Gia mặc một bộ áo thư sinh, bên ngoài phủ thêm áo gấm đỏ sẫm, tóc búi cao đội kim quan như một vị thư sinh già. Trong khi đó Lý Anh Tú lại mặc một bộ Minh Quang giáp như Thiên Từ quân. Lý Anh Tú nhìn mình trong gương đồng cười hời.

- Bảo Công, thế nào? Thấy ta đẹp trai chứ.

Thời gian qua Lý Anh Tú và Lữ Gia đã trao đổi rất nhiều, quan hệ nồng ấm trở thành một đôi bạn vong niên, Lý Anh Tú cũng không gọi họ của Lữ Gia nữa mà gọi thẳng là Bảo Công. Lữ Gia cười khổ nói.

- Việt vương, thực ra chuyện này ngài không cần thiết phải như vậy, trực tiếp ra mặt không tốt sao?

Ban đầu dự định Lý Anh Tú sẽ đi đến An Bang gặp trực tiếp Hoa Hồng Đen thương hội, nhưng nào ngờ vị vua này chơi tâm nổi lên muốn ngay trang thành Thiên Từ quân đi bên cạnh Lữ Gia. Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Bảo Công, người không biết, lúc trước ta nói Đại Việt rất rộng lớn, kinh đô tất nhiên sẽ ở phía Đông, ta làm sao có thể xuất hiện ở An Bang thành lúc này được.

Lý do mạnh mẽ Lữ Gia không còn điều gì để nói liền để Lý Anh Tú tùy tiện thôi. Lại nói đến vị Việt vương này thực làm cho Lữ Gia rất đau đầu, khi thì già dặn như một lão hồ ly, khi lại bốc đồng như trẻ con mới lớn, thực sự khó hầu hạ. Một binh sĩ mở cửa bước vào nói.

- Bẩm Việt vương, đã đến thành An Bang.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Bảo Công, chúng ta đi thôi.

Nói rồi hắn kéo chiếc khăn cổ lên cao làm thành một cái khăn che mặt, không những vậy mà toàn bộ Thiên Từ quân đều làm thế. Mỗi binh sĩ Thiên Từ quân đều có một chiếc khăn quấn quanh cổ, không chỉ có tác dụng giữ ấm mà còn không để cổ bị áo giáp cọ xát.

Hôm nay cảng biển An Bang ngược lại không đông đúc như bình thường. Cảng biển hoàn toàn bị giới nghiêm bởi hai trăm binh sĩ Hải Đông quân, các chiến thuyền các binh sĩ cũng kéo neo, trang bị đầy đủ tùy thời chiến đấu. Dân chúng ai cũng biết hôm nay Tổng Nội Chính quan đại nhân sẽ đến An Bang, đối với vị đại quan thậm chí còn cao hơn cả Phủ xứ của bọn họ dân chúng vô cùng tò mò, không biết là như thế nào. Elina và Swits cũng bị sự hiếu kỳ lôi kéo chạy ra cảng biển xem, nhưng để tránh phiền toái, bên cạnh họ cũng chỉ có hai hộ vệ.

- Tổng binh đại nhân đến, Phủ xứ đại nhân đến.

Lập tức mọi người nhường ra một con đường, Cao Lỗ và Phạm Tu lễ phục đầy đủ đi ra cầu tàu chờ đợi. Chẳng mấy chốc những chiếc thuyền treo Ngũ sắc kỳ đã xuất hiện từ phía xa từ từ tiến về cảng. Thuyền cập bến, thủy quân trên tàu nhanh chóng thả xuống ván gỗ, các Thiên Từ quân chạy ra trước chiếm đóng các vị trí cảnh giới thay thế cho Hải Đông quân. Bảo vệ Việt vương là trách nhiệm của bọn họ, trong nhiệm vụ cảnh giới Thiên Từ quân cao hơn binh lính chính quy bình thường một bậc.

- Nhìn kia, đó là Thiên Từ quân, trước đó ta ở Cổ Loa đã thấy qua một lần.

- Đúng vậy, thực sự quá đẹp trai, quá dũng mãnh.

- Chẳng lẽ quốc vương cũng đến sao?

...

Nhân dân thấy Thiên Từ quân liền trầm trồ khen ngợi. Nhìn những binh lính này người nào cũng một thân Quang Minh giáp, mũ Đâu Mâu thân thể cường tráng, kỷ luật nghiêm minh Elina khẽ ghé sang Swits nói.

- Người nghĩ nếu những binh lính này đánh nhau với quốc vương vệ đội thì bên nào sẽ thắng?

Swits cũng nghiêm túc suy nghĩ nói.

- Nếu luận trang bị có lẽ quốc vương vệ đội sẽ thắng, nhưng nếu xét về độ tinh nhuệ thì có lẽ không bằng. Thực sự nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì không thể so sánh được bọn họ.

Elina gật đầu than thở nói.

- Không ngờ quốc vương Đại Việt cũng quá quan tâm vị Tổng quản này, đến bản thân thân vệ đều phải đi.

Elina nào biết rằng không chỉ có thân vệ, đến bản thân mình Lý Anh Tú cũng đã góp vào rồi. Cuối cùng Lữ Gia bước ra mà đi sau hắn chính là Lý Anh Tú. Phạm Tu cùng Cao Lỗ đi đến nói.

- Bảo Công đệ trên đường vất vả.

- Tiểu đệ kính chào Cao Lỗ phủ xứ, Tu huynh.

Lữ Gia liền đối với Cao Lỗ, Phạm Tu cung kính nói. Phạm Tu thân võ tướng, tính tình hào sảng không để ý tiểu tiết, nhưng Lữ Gia một thân thám nhuần Nho giáo nên dù lớn tuổi hơn nhưng có đánh chết Lữ Gia cũng không dám gọi Cao Lỗ một tiếng là Lỗ đệ.

- Bảo Công, Việt vương...

Phạm Tu định nói thì bị Cao Lỗ huyếch vai, ánh mắt hướng chỉ sau lưng Lữ Gia. Cao Lỗ thời gian ở với Lý Anh Tú lâu nhất, cũng rõ ràng tính cách của hắn nhất nên vừa nhìn liền nhận ra Lý Anh Tú. Phạm Tu nhất thời kinh hãi Lữ Gia liền nói.

- Chúng ta về phủ xứ thôi, nơi đây không phải nơi nói chuyện.

Đoàn người dưới sự hộ tống của Thiên Từ quân trở về phủ xứ, vào trong phòng cho toàn bộ Bò Chính lui ra ngoài Lý Anh Tú mời bỏ xuống khăn che mặt thở phào một hơi. Phạm Tu cười khổ nói.

- Việt vương, ngài thực sự hù chết lão thần. Bảo Công, người thực sự để Việt vương tùy hứng vậy sao?

Lữ Gia lắc đầu nói.

- Tu huynh trách nhảm đệ, ta thực sự không can được Việt vương, lý do của hắn quá thô bạo.

Lữ Gia liền kể ra nguyên nhân cả Cao Lỗ cùng Phạm Tu cũng đều quý. Lý do quá bá đạo, không cãi nổi. Lý Anh Tú ngồi trên chủ vị nói.

- Lần này đi đến An Bang trước nhất là để thương thảo cùng với Hoa Hồng Đen thương hội, thứ hai ta cũng muốn thị sát xứ An Bang này xem như thế nào. Dù sao đây cũng là vùng đất mới thu phục, là trọng điểm thi hành các chính sách của thủ phủ. Ta cần nắm rõ tình hình nơi này.

- Ý Việt vương là ngài muốn vi hành?

Cao Lỗ hơi chần chừ hỏi. Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Đúng vậy.

- Không được.

Ba vị đại thần cùng lúc phản đối. Lý Anh Tú trợn mắt, cả ba người này là có luyện tập sao? Phạm Tu nói.

- Việt vương, dù sao nơi đây cũng là địa mới thu phục, chung quanh vẫn còn nhiều tàn dư của lãnh chúa cũ, rất nguy hiểm, không thích hợp cho ngài vi hành.

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Ta là người ứng mệnh đến đây để trị vì Đại Việt, há có thể sợ nguy hiểm. Huống chi ta đi cũng sẽ đem theo Trần Thư đi theo. An nguy sẽ không có vấn đề gì.

An Ngụy là Bách phu trưởng Thiên Từ quân, võ nghệ không tầm thường, hiện tại hắn vừa đảm nhiệm đội trưởng thân quân Việt vương, đồng thời huấn luyện dân binh. Phạm Tu vẫn lắc đầu nói.

- Trần Thư võ nghệ tuy cao cường, nhưng vẫn không đủ bảo đảm an toàn cho ngài. Ít nhất ngài cũng phải đem theo Thiên Từ quân đi.

Lý Anh Tú lại không đồng ý.

- Thiên Từ quân năm mươi người quá rêu rao, có ý nghĩa gì là vi hành nữa.

Nói suốt nửa giờ Lý Anh Tú vẫn không thuyết phục được ba vị đại thần liền hậm hực trở về phòng. Lữ Gia nhìn bóng lưng lãnh đạo đi ra ngoài thở dài nói.

- Hầu hạ vị Việt vương này thật khó

Cao Lỗ cười nói.

- Thực ra Việt vương còn trẻ, bốc đồng là việc đương nhiên. Còn cần Lữ tổng quản quan tâm nhiều hơn.

Tiền đưa Lữ Gia đi Cao Lỗ nói.

- Tu huynh xin tuyển trong quân ra một đội quân tốt tinh nhuệ đi theo bảo vệ Việt vương đi thôi.

Phạm Tu ngạc nhiên hỏi.

- Không phải đã có Thiên Tử quân bảo vệ sao?

Cao Lỗ cười khổ nói.

- Ta rất hiểu Việt vương, ngài ấy muốn làm gì thì sẽ làm cho bằng được, không cho ngài ấy đi ngài ấy nhất định sẽ trốn ra ngoài. Quyền chỉ huy của Thiên Tử quân nằm trong tay Việt vương, trốn ra ngoài không phải là việc khó.

Phạm Tu nghe vậy liền cười khổ.

- Vị lãnh đạo này thực đúng là không thể làm chúng ta yên tâm mà. Ta sẽ đi sắp xếp.

Về đến phòng Lý Anh Tú vẫn còn rất hậm hực, lúc này hẳn mới hiểu cảm giác của các vị đế vương, muốn làm gì cũng bị các vị đại thần ngăn cản, thảo nào mấy vị trung thần đều bị hôn quân đem ra chém. Lý Anh Tú gọi.

- Trần Thư.

Trần Thư đứng giữ ngoài cửa liền bước vào. Lý Anh Tú nói.

- Người có nghe lời ta hay không?

Trần Thư liền hô lên.

- Chỉ cần là mệnh lệnh của Việt vương, thần thề chết hoàn thành.

Lý Anh Tú nói.

- Tốt, bây giờ người đi chuẩn bị quần áo bình dân cho ta.

Trần Thư ngạc nhiên Lý Anh Tú hậm hực nói.

- Đồ ngốc, không thay quần áo làm sao có thể trốn ra ngoài.

Chọn theo dõi để nhận thông báo chương truyện nha ae. Việt Nam thua buồn vì

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Việt vương vi hành (2)

Buổi chiều Phạm Tu không đi quân doanh mà ở trong phủ xử để bàn bạc một số việc với Cao Lỗ. Đối với sự vụ xứ An Bang Lữ Gia biểu lộ ý không tham dự, theo lời lão nhân già nói là ta đến đây chỉ là đi nghỉ ngơi, không muốn ôm thêm chính sự. Tuy Lữ Gia nói vậy nhưng Cao Lỗ vẫn ném một đồng sớ sách vào phòng của Lữ Gia, những thứ đó đều ghi rõ những hạng mục xứ An Bang đang thực hiện. Dù sao Lữ Gia cũng là người hoạch định chiến lược, nắm rõ thông tin về An Bang cũng là điều tốt.

- Ý của Tu huynh là tăng Hải Đông quân lên bốn trăm người sao?

Cao Lỗ hơi nghi vấn kế hoạch của Phạm Tu. Dù sao hiện tại dân cư của cả xứ An Bang bắt quá hơn một nghìn, tráng đinh tầm bốn trăm người, Hải Đông quân hiện tại vẫn như lúc đầu ba trăm binh sĩ. Ngoài ra còn có một trăm thủy quân đóng tại cảng biển. Như vậy nếu tập kết chiến đấu cả xứ An Bang có thể triệu tập được tối đa là tám trăm người vũ trang. Phạm Tu nói.

- Bên phía Tây hiện vẫn còn một nơi kháng cự không chịu quy phục chúng ta, thường xuyên tập kích các thôn xóm, Hải Đông quân chỉ ba trăm người thực sự rất khó để vừa canh phòng thành An Bang, vừa bảo đảm an toàn cho cả xứ. Ta muốn tăng quân để đi chinh phạt, nhất cử lưỡng đắc cả xứ này.

Cao Lỗ nghe vậy trầm ngâm một chút nói.

- Nhưng An Bang nhân lực quá khẩn trương, hiện tại không có dư người, tráng đinh thực sự không thể điều động.

Phạm Tu nghĩ nghĩ nói.

- Hay chúng ta xin người từ bên Giác Long cốc xem, dù sao bây giờ mùa Đông, bên bọn họ hẳn sẽ dư người.

Cao Lỗ lắc đầu.

- Lê Chân nhất định sẽ không chịu nhả người trừ khi có thánh chỉ của Việt vương. Huống chi huynh cũng biết Việt vương rất chú trọng thủy quân, nếu có dư người chắc chắn sẽ bảo Lê Chân huấn luyện thủy quân mà không phải là Hải Đông quân.

Nghe vậy Phạm Tu cũng thở dài, Đại Việt hiện tại còn quá yếu. Bỗng nhiên một binh sĩ bước vào cúi chào hai người nói.

- Bẩm tướng quân, Việt vương đã dẫn theo Trần Thụ rời khỏi phủ.

Phạm Tu gật đầu nói.

- Được rồi, người dẫn theo hai mươi người lên lút bảo vệ Việt vương, không được xảy ra sơ suất.

Binh sĩ vâng lệnh đi ra ngoài. Lúc này Lý Anh Tú và Trần Thụ đã ra khỏi phủ xứ đi dạo khắp thành An Bang. Hai người một thân áo bông, bên ngoài khoác một cái áo khoác trùm mũ lên đầu, Lý Anh Tú bên hông đeo một thanh đoản đao, Trần Thụ cũng là một thanh đoản đao, sau lưng lại khoác thêm cung gỗ, rất ra dáng một thợ săn. Mùa Đông này rất nhiều thợ săn đem con mồi vào trong thành bán cho các tiệm thức ăn hai người ngược lại không gây nên chú ý gì. Lý Anh Tú lại chơi rất sướng, đi trên phố ăn vài thứ quà vặt, những thứ đồ ăn vặt này đều là những món ăn dân gian nhưng đến thời hiện đại các làm đa số đều không còn được nguyên vẹn dẫn đến không được ngon cho lắm. Lý Anh Tú dạo một vòng An Bang chợt nhận ra mình cũng là một tay ăn hàng. Nhìn Trần Thụ đường đường là đội trưởng Thiên Tử quân giờ phải mang theo một tay nãi toàn là đồ ăn liền biết.

- Bẩm Việt... chủ nhân, phía sau có người theo dõi chúng ta.

Trần Thụ đi sát lại bên Lý Anh Tú nói. Hẩn hỏi.

- Xác định được là ai không?

- Không thể xác định, nhưng có vẻ là bảo vệ chúng ta mà không có ý đồ xấu.

Nghe Trần Thụ nói vậy Lý Anh Tú liền đoán được là người của Cao Lỗ phái đi theo hẩn. Lý Anh Tú nói.

- Cắt đuôi bọn họ, chúng ta ra khỏi thành.

Lý Anh Tú cùng Trần Thụ giả bộ như không phát hiện ra liền tục đi vào mấy con ngõ nhỏ. Tuy nói Hải Đông quân là tinh binh nhưng thực tế cũng chỉ là người bản xứ cấu thành trong vòng một tháng, độ tinh nhuệ không thể so với Thiên Tử quân chứ đừng nói đến Trần Thụ, chẳng mấy chốc những binh sĩ này bị Trần Thụ xoay một vòng quanh An Bang liền bị mất dấu.

- Thập trưởng, chúng ta bị mất dấu Việt vương bây giờ phải làm thế nào.

Binh lính hoang mang nói. Viên thập trưởng cắn răng nói.

- Các ngươi tiếp tục tìm kiếm, ta phải đi báo lại với phủ xứ đại nhân.

Bên trong phủ xứ nhận được báo cáo Cao Lỗ cùng Phạm Tu cũng kinh hoàng gọi Lữ Gia đến thương nghị. Lữ Gia thở dài nói.

- Không thể trách bọn hẩn. Trần Thụ là Bách Phu trưởng Thiên Tử quân, bản lĩnh lớn vô cùng, chỉ nghe theo lệnh của Việt vương, dù là ta cũng không dễ vào mắt. Bọn lính mới này không thể theo dấu Việt vương cũng là đúng.

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?

Cao Lỗ liền có chút lo lắng, dù sao An Bang cũng không phải quá an toàn. Lữ Gia nói.

- Ta nghĩ Việt vương có lẽ đã ra ngoài thành rồi. Hiện tại phiên Tu huynh triệu tập Hải Đông quân đi ra ngoại thành tìm kiếm. Đừng để lộ ra, cứ lấy cớ là đi tuần tra đi.

- Ta lập tức đi xấp xếp.

Phạm Tu liền quay người chạy đi quân doanh. Lữ Gia thở dài.

- Việt vương thật không dễ người ta bắt lo.

Lại nói về Lý Anh Tú lúc này hẩn đã chạy ra ngoài thành đi về phía Tây. Lý Anh Tú nghe nói vùng phía Tây An Bang chính là nơi trồng trọt cây hương liệu, hẩn muốn tự mình đi khảo sát một phen. Đường xá tại An Bang không phải là quá tốt, chỉ có một độc đạo bằng đất mà thôi. May mắn trời đầu Đông mới chỉ có chút mưa, đường không bị lầy lội. Có chút nhàm chán Lý Anh Tú quay sang Trần Thụ hỏi.

- Trần Thụ, người nghĩ nếu sau này toàn xứ An Bang, không toàn xứ Đại Việt chúng ta mở được những con đường khang trang thì sẽ như thế nào?

Trần Thụ nghĩ nghĩ nói.

- Về mặt kinh tế thần thực không biết nhưng nếu thần cưỡi ngựa trên một con đường đất và một con đường sạn đạo thì điều đó thực không thể so sánh. Tiếc là làm sạn đạo chi phí cao lắm. Nếu mặt đất có thể vừa cứng, lại chịu được mưa thì thật tốt.

Lý Anh Tú chột hỏi.

- Người vừa nói cái gì?

Trần Thư trả lời.

- Thần nói sạn đạo chi phí rất cao.

- Không. Câu sau đó thì sao.

Lý Anh Tú có chút gấp gáp. Trần Thư lại lặp lại.

- Thần nói nếu mặt đất vừa cứng, lại chịu được mưa...

- Đúng, đúng, đúng. Chính là nó, như vậy có thể làm đường dễ dàng rồi.

Lý Anh Tú nhảy cẫng lên vui mừng. Trần Thư hỏi.

- Chủ nhân vừa tìm ra cái gì sao?

Lý Anh Tú vỗ vai hân nói.

- Nhờ người ta đã tìm cách làm được sạn đạo mà chi phí sẽ không phải cao như vậy. Lần này ghi người một công.

Ý tưởng của Lý Anh Tú chính là làm đường từ gạch nung. Đúng vậy, chính là gạch gốm. Người Việt đã biết làm gốm rất lâu nhưng không hề ứng dụng vào xây dựng, nhiều lắm là cũng chỉ làm ra gạch ngói, trong khi đó các công trình chủ yếu làm bằng gỗ, đất hoặc gạch đá, kinh nghiệm xây dựng không được tổ chức thành hệ thống mãi cho đến khi thực dân Pháp đặt ách đô hộ lên nước Việt cùng với chính sách khai thác thuộc địa thì sản xuất vật liệu xây dựng bằng gốm mới ra đời. Lại nói gạch nung chính là thứ rất dễ tạo ra, không cần tạo hình cầu kỳ, mà chỉ là một khối hình hộp. Gốm thời xưa nếu canh quá lửa gốm chuyển sang đỏ thì xem như hỏng, nhưng gạch nung chính là chờ lúc chuyển đỏ nên chế tác hoàn toàn rất dễ dàng. Lý Anh Tú âm thầm ghi nhớ đợi khi nào trở về sẽ bàn lại với các vị đại thần.

Đến chiều tối Lý Anh Tú đã đến được một ngôi làng nhỏ. Tường rào bằng gỗ đơn sơ có thể phòng bị được thú dữ, cách làng không xa là những mảnh ruộng được làm đất rất kỹ, chỉ chờ mùa Đông qua là có thể gieo trồng. Bên cửa làng có thể thấy vài tên nhóc con đang chơi đùa, một vài nông dân vác cuốc từ ngoài đồng trở về, ai ai cũng tràn đầy hạnh phúc, một vẻ đẹp thanh bình.

- Xin chào, người có thể cho ta hỏi chút được không?

Lý Anh Tú chọn một thanh niên người Việt hỏi. Thực ra người Việt rất dễ nhận ra, tuy mùa Đông mọi người mặc áo bông nhưng thanh niên này ở ngoài đồng trở về vẫn mặc áo vải, trên cơ bắp hai tay có đầy hình xăm đại biểu cho người Văn Lang. Thanh niên nghe Lý Anh Tú nói tiếng Việt liền vui vẻ cười nói.

- Không có vấn đề gì.

Lý Anh Tú nói.

- Bọn ta là thợ săn đi từ Cổ Loa đến, muốn đi về phía Tây nhưng giờ tối muốn mượn vào tá túc một đêm có được không?

Thanh niên gật đầu nói.

- Không có vấn đề gì, nhưng ta phải dẫn các người đi gặp Bô Chính trước.

Người Việt rất cự tuyệt người ngoại lai. Dân từ nơi khác đến ở thì bị gọi là dân ngụ cư, địa vị trong làng rất thấp kém, bị người trong làng khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Việt vương vi hành (2)

Lão trưởng làng cũng là người Việt được phái đi đến An Bang lập nghiệp, nghe nói có người từ Cổ Loa đến cũng vô cùng niềm nở tiếp đón. Hai người

được sắp xếp ở nhà lớn của làng, mùa Đông cũng không có gì tiếp đãi chỉ được vài củ khoai lang nướng cho ấm bụng mà thôi. Lý Anh Tú cũng vui vẻ gặm khoai lang nướng, vị thơm ngon, nóng hổi của khoai lang thực sự là một thứ ngon trong mùa lạnh, cắn vào một miếng, vị ngọt thơm tỏa ra khắp miệng. Ăn xong một trái Lý Anh Tú mới hỏi.

- Lão trưởng làng, không biết mọi người ở đây làm ăn thế nào? Đã quen với dị địa hay chưa.

Lão trưởng làng cắn một miếng khoai lang thoải mái cười nói.

- Ban đầu thực không quen, đất đai nơi đây không thể bằng Cổ Loa được, may mắn làng được phủ xứ cấp cho mười mẫu ruộng tốt đã cấy xong, chỉ chờ ra xuân là có thể gieo trồng. Ngược lại bên phủ xứ có cấp cho đồ ăn không lo chết đói. Chỉ là quanh đây có thú dữ, hằng đêm đều phải chia ra dân binh canh giới.

Lý Anh Tú lại hỏi.

- Vậy người Việt ta cũng người bản xứ chung sống như thế nào.

Lão trưởng làng giọng đầy tự hào trả lời.

- Còn thế nào, so với lúc trước bọn họ sống với lãnh chúa Đại Việt ta chẳng khác nào thiên đường, không lo sợ đói lại có ruộng đất trồng trọt, bọn họ rất hướng về người Việt ta, học tiếng Việt, văn hóa Việt rất nhanh. Bây giờ cả cái làng này ai ai cũng nói được tiếng Việt đấy.

Chợt lão trưởng làng đổi giọng lo lắng nói.

- Chỉ là ta nghe vài người bên các làng phía Tây nói bên họ đang có bạo loạn, hay xảy ra cướp bóc. Hải Đông quân đến thì bọn họ chạy, quân đội rút đi bọn chúng lại đến. May mắn giữa các làng có liên lạc với nhau, lúc làng này bị tấn công thì dân binh làng kia sang giúp mới không bị thiệt hại quá nặng, nghe đâu đã chết gần hai mươi người rồi.

Chia tay lão trưởng làng đi nghỉ ngơi Lý Anh Tú vẫn băng khoăn về điều đó. Lý Anh Tú nói.

- Trần Thư, người nói tại sao Phạm tướng quân lại chưa thể tiêu diệt đám tặc nhân này, để cho biên giới bị quấy nhiễu như vậy?

Trần Thư nghĩ nghĩ nói.

- Bẩm chủ nhân, thực sự thuộc hạ cho rằng Hải Đông quân nhân số quá ít, khó lòng bảo vệ được cả An Bang. Huống chi xứ An Bang công cuộc di dân mới định hình lão tướng quân cũng khó lòng tập trung lực lượng tiêu diệt tặc nhân.

- Ý người là Hải Đông quân cần phải tăng quân?

Trần Thư gật đầu nói.

- Theo thần thấy đám tặc nhân này số lượng hằng không lớn, nếu không các làng đã bị công phá, nhưng bọn họ lại rất thông thuộc địa hình nên dựa vào địa lợi mà làm khó Hải Đông quân, dù sao dưới trướng Phạm lão tướng quân cũng chỉ có ba trăm binh sĩ Hải Đông quân mà thôi.

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Hải Đông quân hiện tại vẫn chưa thể tăng lên quân số. Nếu không xứ An Bang này nuôi không nổi.

Phải biết rằng Hải Đông quân cũng là theo chế độ binh sĩ chuyên nghiệp, một trăm người Việt, hai trăm người bản địa kết hợp lại. Tiền lương, lương thực, khí giới luyện tập tiêu hao đều do xứ An Bang gánh chịu, An Bang cũng đang trong công cuộc di dân thực địa, tiêu hao khá lớn mà vẫn chưa có nguồn thu vào. Nếu tăng thêm binh sĩ xứ An Bang này không nuôi nổi đội quân thường trực lớn như vậy.

Sáng ngày hôm sau, phủ xứ An Bang ba vị đại thần của Đại Việt một mặt chờ đợi tin tức Lý Anh Tú, một mặt vẫn thảo luận chính sự An Bang. Hiện tại Cổ Loa và An Bang là hai nơi trọng điểm được đầu tư nhiều nhất Giác Long cố liền chậm lại một bước.

- Bốn chiếc thương thuyền mang đến một tấn hương liệu, hai tấn lương thực, sáu trăm món đồ sành, cùng bốn trăm sập tơ lụa, hai trăm cuộn gấm vóc hằng sẽ đủ cho xứ An Bang vượt qua mùa Đông.

Lữ Gia lần nữa thống kê lại vật tư do bốn chiếc thương thuyền mang đến. Những thứ này đều được vận chuyển trực tiếp từ Giác Long cốc đến An Bang bằng đường biển. Cao Lô nói.

- Bên ta đã cho Hoa Hồng Đen thương hội xem những đồ sành kia nhưng có vẻ họ không có hứng thú lắm. Ta nghĩ kỹ thuật của chúng ta vẫn chưa thu hút được bọn họ.

Lữ Gia khoát tay nói.

- Việc này Cao phủ sứ yên tâm. Bên Giác Long cốc đang nghiên cứu một loại đồ gốm mới là đồ sứ trắng men, khi đó bọn hán muốn mua đồ gốm của chúng ta còn phải xuất huyết nhiều.

Trình độ của Đại Việt hiện tại mới có thể tạo ra được những món sành nâu, sành sốp, một số loại được làm từ đất sét trắng có tráng men xanh nhạt, hoa văn khá đơn giản, khó thu hút được người mua. Cao Lỗ nghe vậy gật đầu nói.

- Vậy thì tốt quá. Hiện tại hẳn chỉ còn lo lắng về Hải Đông quân thôi.

Lữ Gia hiểu kỳ hỏi Phạm Tu.

- Tu huynh Hải Đông quân có vấn đề gì sao?

Phạm Tu lắc đầu nói.

- Chỉ là hiện tại phía Tây có một đám tặc nhân rất giao hoạt, Hải Đông quân quân số ít ỏi thực khó bảo vệ được cả An Bang, nhưng tình hình An Bang hiện tại không thể gia tăng thêm quân số.

Lữ Gia bật cười nói.

- Vậy nếu ta cho Tu huynh thêm một trăm năm mươi binh sĩ tinh nhuệ huynh có nắm chắc tiêu diệt được bọn chúng không?

Phạm Tu hùng hồn nói.

- Một trăm năm mươi người thêm vào ta tuyệt đối có thể tiêu diệt gọn bọn chúng. Nhưng vấn đề là hiện tại ta không có.

Lữ Gia lại cười lớn.

- Không phải một trăm năm mươi người đang ở trước mặt huynh đó sao?

Phạm Tu tròn mắt, Cao Lỗ nói.

- Lữ Tổng quản hăng là nói đến Thiên Tử quân.

Lữ Gia gật đầu.

- Đúng vậy, Thiên Tử quân và thủy quân lần này mang đến vừa đủ một trăm năm mươi người. Dùng để đi tiêu diệt tặc nhân ta nghĩ Việt vương sẽ đồng ý.

Lúc này một binh sĩ bước vào cúi chào nói.

- Bẩm ba vị đại nhân, phát hiện tung tích Việt vương, ngài ấy hiện đang đi về phía Tây. Hiện có lẽ đã sắp đến làng Bán Lầu.

Phạm Tu đập bàn nói.

- Không tốt, nơi đó rất gần hàng ổ của bọn tặc nhân, Việt vương rất dễ gặp nguy hiểm.

Lữ Gia cũng gật mình nói.

- Tu huynh mau triệu tập Hải Đông quân, ta đi gọi Thiên Tử quân, lập tức khởi hành không được để Việt vương có chuyện gì.

Trong khi phủ xứ đang loạn thành một bầy thì Lý Anh Tú đã dẫn theo Trần Thụ đi về Bán Lầu. Bán Lầu là một ngôi làng khá đặc biệt ở An Bang, nó nằm trên một sườn đồi nhỏ, nơi đây đất đai đặc biệt thích hợp với việc trồng các cây hương liệu tạo hương nên được phủ xứ An Bang rất chú trọng. Dân số làng đông nhất có đến một trăm năm mươi người.

Lúc này trong Bán Lầu cũng đang tiếp đãi những vị khách đặc biệt, dẫn đầu là một cô gái xinh đẹp và hai mươi hộ vệ. Đây không ai khác chính là Elina. Từ ngày hôm qua Elina đã đi các khu làng phía Tây nơi có trồng hương liệu để khảo sát xem như thế nào. Đây là một bước trong kế hoạch giao thương mà Elina luôn làm mỗi khi đến một vùng đất mới. Đi đến những vùng nông thôn của Đại Việt Elina đâu đâu cũng thấy được khung cảnh người ta gọi là hạnh phúc, nghe mọi người kể về Cổ Loa, về quốc vương của họ làm Elina càng thêm tò mò về vị quốc vương của vương quốc này.

- Trưởng làng, trưởng làng, lại có khách nhân đến.

Elina đang nói chuyện với trưởng làng thì có một đứa bé tầm sáu tuổi chạy vào tí ta tí tòn hô lớn. Trưởng làng lễ phép đối với Elina nói.

- Tiểu thư cứ tùy tiện dạo chơi trong làng, ta đi tiếp khách nhân một chút.

Elina mỉm cười nói.

- Cảm ơn trưởng làng, ngài cứ bận bịu.

Lý Anh Tú cùng Trần Thụ được dẫn đi gặp trưởng làng ở nhà lớn. Lý Anh Tú cũng quan sát được những hộ vệ của Hoa Hồng Đen thương hội đang đứng canh giới liền tò mò không biết những người này là ai. Vừa nhìn qua liền biết đây là những người chiến sĩ rất tinh nhuệ. Lý Anh Tú cũng bất ngờ khi trưởng làng của Bán Lầu không phải là Bồ Chính người Việt mà là người bản xứ, hẳn không nhận được nói.

- Trưởng làng, ngài không phải là đến từ Cổ Loa sao?

Trưởng làng gật đầu nói.

- Ngài nói đúng rồi, ta sinh ra và lớn lên ở đây. Người dân Bản Lầu trước kia là lãnh địa của một vị tiểu lãnh chúa, sau bị Phạm Tổng binh đánh xuống, ta được thưởng thức nên được chọn làm trưởng làng nơi này.

Lý Anh Tú lại hỏi.

- Mùa Đông sắp tới, không biết mọi người định thế nào?

- Mùa Đông này trong làng vẫn còn dư chút lương thực, bên phủ xứ bên kia cũng có trợ cấp. Nhờ quốc vương anh minh, không thu thuế bọn ta nên mọi người trải qua mùa Đông kẻ cũng dễ dàng. Bên phủ xứ nói sang năm sẽ cho bọn ta vài mẫu ruộng tốt để trồng thêm hương liệu, ta nghĩ tương lai cuộc sống của mọi người trong làng cũng sẽ ấm no hơn. Thực tạ ơn quốc vương.

Thực ra lão trưởng làng cũng là người sỏi đời, nếu không cũng không được chọn làm trưởng làng. Đầu năm nay người tộc Việt đi đến đâu cũng rất được tôn kính, hai người này khí độ phi phạm, không phú tức quý, có thể là đại quan phía trên xuống, không vô mong ngựa một chút thực không thể yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Sơn tặc tập kích

Đối với những câu trả lời của lão trưởng làng có thể thấy nông thôn Đại Việt một cảnh thái bình thịnh trị Lý Anh Tú cũng rất yên lòng. Cao Lỗ thống trị tự nhiên có sách, có thêm Phạm Tu tuy là võ tướng cũng có những cái nhìn rất độc đáo về nội chính. Đặc điểm của những danh nhân được triệu hoán trong thời kỳ dựng nước chính là họ đều trải qua thời kỳ lập nước rất khó khăn, giời xoay xở làm mọi thứ bắt đầu từ con số không. Dưới sự quản lý của Cao Lỗ, sự chinh phạt các vùng đất xung quanh An Bang của Phạm Tu, đất đai Đại Việt ngày càng mở rộng. Nhưng dù sao An Bang cũng chỉ là một vùng hẻo lánh, ngoại trừ bờ biển xung quanh nó đều là núi tách biệt hẳn với bên ngoài buộc Đại Việt phải tìm một hướng đi mới. Trước mắt Lý Anh Tú đặt cho Đại Việt hai con đường, một là đi ra biển tìm vùng đất mới, giao thương với Hoa Hồng Đen thương hội mới chỉ là bước đầu. Thứ hai là đi sang xứ Goldland đối đầu trực tiếp với Tây Gốt vương quốc nhưng hiện tại Đại Việt vẫn chưa đủ lực, cần phải tích lũy thêm.

Elina dẫn theo hai hộ vệ đi quanh làng, phía bên cạnh làng có một mẫu đất được gọi là “công ruộng” thuộc về toàn bộ dân trong làng, mọi người đều phải có nghĩa vụ chăm sóc mẫu ruộng đó. Nơi đó đã được gieo trồng một số cây gia vị từ tháng trước, những loại này đều là những cây ngắn ngày, chẳng mấy chốc đã mọc lên tốt tươi, chỉ tiếc rằng mùa Đông đến khiến hãm sự phát triển của chúng, nhưng những mầm xanh mơn mởn tràn sức sống giữa cái mùa Đông giá lạnh như sinh cơ được tỏa ra từ chính ngôi làng này vậy. Elina kiểm không được nói.

- Nơi này thật hạnh phúc, tựa như thiên đường vậy.

- Tiểu thư nói phải, đối với bọn ta nơi đây như thiên đường vậy. Tất cả đều là quốc vương ban tặng.

Lão trưởng làng dẫn theo Lý Anh Tú và Trần Thư đi đến cười nói. Lão nói.

- Vị này là Lý Anh Tú và Trần Thư, hai vị thợ săn đến từ Cổ Loa, còn vị này là Elina tiểu thư, là thương nhân đến vùng này. Lý tiểu thư đem đến khá nhiều vật dụng thiết yếu để chúng ta có thể vượt qua mùa Đông sung túc hơn.

Tuy nói tiền tệ đã phát, thủ phủ Cổ Loa khuyến khích kinh thương, nhưng thời gian quá ngắn, An Bang hiện tại đang khai phá vừa gặp mùa Đông nên ngoại trừ thành thị An Bang cùng các vùng thôn xóm lân cận, các làng mạc xa hơn hầu như đều sống trong thời kỳ bao cấp để qua mùa Đông, phủ xứ An Bang cũng chỉ có thể cung cấp cho bọn họ lương thực cùng áo bông, nhưng vật phẩm khác đều phải tự đi mua lấy. Elina mang đến cho bọn họ những vật dụng cho mùa Đông làm cho dân làng vui mừng mua lấy hầu như không còn.

Lý Anh Tú nhìn Elina có hơi thất thần một chút, với người hiện đại mà nói về vẻ đẹp của Elina rất phù hợp với thẩm mỹ của hắn, dù là các ngôi sao thế giới cũng không bằng. Lý Anh Tú không kiềm được nói.

- Chào Elina tiểu thư. Ngài thật xinh đẹp.

Với người phương Đông nói trực tiếp với một cô gái như vậy là khiếm nhã, nhưng Elina là người phương Tây ngược lại rất hưởng thụ tiếp nhận lời khen. Nàng cũng đánh giá chàng trai trẻ tuổi trước mặt, nhìn đi nhìn lại thực không nhìn ra là thợ săn. Elina đi nhiều nơi, gặp rất nhiều người, Lý Anh Tú ngây thơ sơ sài như vậy rất khó qua mắt được nàng. Kết hợp với thái độ cung kính của trưởng làng nàng liền đoán thân phận Lý Anh Tú không chỉ đơn giản là thợ săn. Elina cười nói.

- Ngài quá khen. Nghe nói ngài đến từ Cổ Loa, ta nghe rất nhiều người nói về nơi đó làm ta thực tò mò, không biết ngài có thể thỏa mãn sự tò mò của ta một chút được không?

Lý Anh Tú cười nói.

- Tiểu thư cứ gọi ta là Anh Tú là được. Cổ Loa là tòa thành lớn nhất ở phương Tây đại lục của Đại Việt, tin tưởng nếu tiểu thư thấy nó hăng sẽ rất thỏa mãn.

- Ô, vậy không biết lúc nào đó ngài có sẵn lòng dẫn ta đến Cổ Loa một chuyến không?

Elina chớp chớp đôi mắt làm Lý Anh Tú suýt nữa gạt đầu đồng ý, phải biết kiếp trước hẳn là trai tân, giờ đứng trước một người đẹp có thể thủ vững đến giờ đã là rất khá. May mắn Trần Thu hơi đẩy nhẹ hẳn một cái Lý Anh Tú liền nói.

- Tất nhiên, có cơ hội ta sẽ mời tiểu thư đến Cổ Loa, nhưng giờ mùa Đông, đường xá đi đến Cổ Loa quá khó khăn, nên hiện tại vẫn chưa được. Sớm nhất có lẽ là sang xuân mới được.

Elina cũng không thất vọng nói.

- Tốt, vậy khi đó liền phiền phức ngài rồi.

Trò chuyện một chút Lý Anh Tú liền thu lợi được không nhỏ, Elina vốn đi nhiều nơi, kiến thức rộng rãi, giúp Lý Anh Tú bổ túc thêm kiến thức về thế giới này. Elina cũng rất kinh ngạc với những kiến giải về kinh thương của chàng trai trẻ này, tuy có nhiều cái Lý Anh Tú nói cái gì độc quyền, giá trị thặng dư gì gì đó nàng vẫn không hiểu nhưng hiểu biết được thêm rất nhiều. Hai người bỗng chốc như một đôi bạn đã quen từ lâu vừa đi vừa đàm đạo, Trần Thu, trưởng làng, hộ vệ ngược lại bị xem thành không khí.

Keng, keng, keng...

Bỗng nhiên tiếng chuông từ phía Tây làng vọng lại. Phía đó có một vọng gác để đề phòng sơn tặc cùng thú dữ, tiếng chuông vang lên báo hiệu đã có chuyện xảy ra. Một thanh niên chạy đến hô to.

- Trưởng làng, không ổn rồi, chúng ta bị sơn tặc vây quanh, bọn hắn đã bao vây toàn bộ làng rồi. Bọn chúng ước chừng có đến ba trăm người.

- Cái gì!

Trưởng làng hoảng hốt, gần đây các làng bị tấn công không phải ít, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là vài chục một trăm người. Hôm nay sao lại nhiều đến thế. Nhìn thấy trưởng làng hoảng hốt Lý Anh Tú lắc đầu, dù trưởng làng này khôn khéo nhưng tổ chất thực ra vẫn còn nằm lại ở nông nô, không như các làng khác có trưởng làng là người Việt, mỗi người xuất thân đều là Bô Chính nên tổ chất rất cao, có thể ứng phó mọi tình huống. Khác với các nước bên cạnh, tại Việt quốc vị trí của các Bô lão là rất cao, nhớ năm xưa các vua Trần bản kế đối phó giặc Mông còn phải họp các Bô lão đề mà xin ý kiến, các Bô lão không ngại đường xa đến dự đồng lòng đánh giặc.

- Mau triệu tập dân binh, đốt phong hỏa đài, đóng cổng làng lại, người già và phụ nữ đưa đi trốn trước.

Là người đứng đầu nhà nước tổ chức làng xã Lý Anh Tú vẫn có hiểu rõ. Lão trưởng làng vội gật đầu nói.

- Đúng, đúng, nhanh làm theo đi.

Trần Thu ghé tai Lý Anh Tú nói.

- Việt vương, chúng ta mau lui thôi, thần có lòng tin đưa ngài thoát khỏi đây.

Lý Anh Tú lắc đầu nói nhỏ.

- Không được, con dân của ta ở đây làm sao ta có thể để lại họ được.

- Thế nhưng...

Trần Thu liền bị Lý Anh Tú cắt ngang.

- Không cần lo lắng, chỉ cần phong hỏa đài đốt lên chẳng mấy chốc chúng ta sẽ có viện quân.

Bên này hộ vệ của Elina cũng nói.

- Tiểu thư, nhân lúc vòng vây của bọn họ chưa kín bọn ta hộ tống ngài ra khỏi đây.

Lý Anh Tú nhìn sang Elina, thực nếu có hai mươi hộ vệ của Elina ở đây Bản Lầu còn có thể cầm cự lâu hơn. Nhưng tiếc là những người này sẽ hộ vệ chủ nhân của họ rồi đi thôi. Nhưng bất ngờ Elina lại lắc đầu nói.

- Không được, người không nghe bọn họ nói sao, chúng ta bị vây kín, rất khó thoát, ở lại ngược lại có thể sống lâu hơn một chút.

Thực ra Elina cũng không biết vì sao mình lại lựa chọn như vậy, hẳn là nàng không muốn ngôi làng này bị phá hủy đi, nàng bất chợt nhìn sang Lý Anh Tú

thấy hắn đang nhìn mình. Lý Anh Tú mỉm cười khẽ nói.

- Cảm tạ.

Theo tiếng chuông vang lên các trai tráng trong làng nhanh chóng mở ra kho vũ khí tự trang bị cho mình tập trung đến trước cổng làng. Bản Lầu tập hợp trai tráng nam từ đến bốn mươi người trang bị có trường thương, đoản kiếm, cung nỏ các loại ngược lại cũng có vài cây. Thành lập nên làng mới phủ xứ cho phép tại các làng huấn luyện dân binh, toàn bộ trai tráng đến tuổi đều bị bắt đi huấn luyện một tuần một ngày, những cư dân Việt tộc liền trực tiếp đưa đi trại lính huấn luyện qua mấy giờ liền trở thành một dân binh hợp cách. Một số phụ nữ tráng niên của Việt tộc cũng cầm lấy nỏ đứng sau trai tráng trong làng chuẩn bị chiến đấu, tổng hợp chiến lực của làng trực tiếp nâng lên năm mươi người. Elina nhìn thấy cảnh này cũng choáng váng, một ngôi làng trang bị như thế, rõ ràng là một cái đồn quân sự. Tuy đám người này tạm nam đều là dân binh, trang bị đơn giản nhưng cộng với hai mươi chiến sĩ tinh nhuệ của nàng nữa cầm cự đến khi viện quân đến không phải là không có hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chiến đấu

Đám sơn tặc cũng thực rất bất đắc dĩ. Bọn chúng chẳng qua cũng chỉ là tàn dư của những lãnh chúa bị Phạm Tu chinh phạt chạy trốn về vùng núi phía Tây để tránh nạn. Nhưng mùa Đông đến, trữ lương lương thực bọn chúng mang theo cũng cạn kiệt, nuôi bốn trăm cái miệng ăn chưa bao giờ là dễ dàng. Bọn chúng cho người đi cướp phá một số làng mạc tưởng chừng dễ dàng nhưng không ngờ lại bị kháng cự mãnh liệt, sau đó dân binh từ các làng khác kéo đến làm chúng không thể làm gì hơn là bỏ chạy. Thủ lĩnh của đám sơn tặc này là Key vốn là hộ vệ đội trưởng của một tiểu lãnh chúa. Lúc Phạm Tu đánh đến tiểu lãnh chúa vừa mới lên ngựa liền bị Phạm Tu một tên bắn rụng, quân lính bỏ chạy toán loạn, Key dẫn theo vài chục người chạy về phía Tây dẫn tập hợp tàn dư một số lãnh chúa khác thành lập một sơn trại. Hôm nay lương thực tiêu hao hầu như không còn Key quyết định tập trung toàn lực đánh vào Bản Lầu, nơi đây là cái làng lớn, sức kháng cự cũng sẽ lớn, nhưng hắn tin tưởng với lực lượng áp đảo bọn hắn sẽ thắng một cách dễ dàng.

Key dẫn đám sơn tặc đến cửa làng Bản Lầu, thực sự rất yên tĩnh, không có vẻ ồn ào hỗn loạn như hắn tưởng tượng. Liệu trong này có đặt mai phục gì không. Một tên tiểu lâu la chạy đến nói.

- Đại đương đầu đừng quá lo lắng, tiểu nhân đã thám thính ngôi làng này mấy ngày nay, đảm bảo đám bên trong làng này chỉ có hơn vài trăm người, tráng niên cũng chỉ vài chục người thôi. Lương thực bên trong lại rất sung túc, lại còn có những thứ hương liệu kia, bán ra tuyệt đối là một cái giá lớn.

Tên tiểu lâu la này đã mai phục tại phụ cận Bản Lầu suốt ba ngày nay, tiếc là hắn không biết rằng hôm nay Bản Lầu có tiếp hai vị khách đến nếu không sẽ không chủ quan như vậy. Key nghĩ một chút lựa chọn tin tưởng tiểu đệ của mình ra lệnh tiến vào bên trong làng.

Cổng làng Bản Lầu chỉ làm bằng gỗ đơn sơ, chỉ vài cú huých vai cổng làng liền bị phá ra, nhìn vào bên trong chỉ có những ngôi nhà gỗ đơn sơ im ắng làm cho mỗi người trong bọn chúng nổi cả da gà. Khí thế hùng hục muốn xông vào cướp bóc dường như bị tạt một gáo nước lạnh. Key hơi cúi thấp người quát.

- Cẩn thận tiến vào.

Làm cận vệ cho tiểu lãnh chúa nhiều năm mạng đến cho hắn một cảm giác không lành. Ba trăm người chia ra làm hai đội đi vào phía trong làng.

- Phóng tên.

Một tiếng hô lên từ trong các ngôi nhà gỗ vài mũi tên bắn ra găm vào người những tên sơn tặc bắn hạ bọn chúng.

- Rút lui.

Bọn sơn tặc chưa kịp xông vào nhà thì phía trong nhà gỗ những chiến sĩ lao ra ngoài nhanh như chớp chạy thoát đi. Lý Anh Tú lục tìm trong kho vũ khí của Bản Lầu được sáu thanh mộc nỏ, tuy không sánh được với nỏ quân dụng nhưng ở khoảng cách gần vẫn có thể bắn được người. Cộng với bốn thanh trường cung của cận vệ Elina Lý Anh Tú giao toàn bộ vũ khí tầm xa cho bọn hắn mai phục trong những căn nhà gỗ đánh đòn phủ đầu. Những chiến sĩ này được tuyển chọn kỹ càng cơ hồ là trăm người chọn một, tinh thông xử dụng vũ khí, mười mũi tên phong ra lập tức bắn hạ mười tên sơn tặc. Những chiến sĩ này cũng không ham chiến theo kế hoạch rút chạy về cuối làng.

- Đuổi theo, chết tiệt, tỉnh dậy, đuổi theo giết bọn hắn.

Những chiến sĩ lưng mang cung tên nhanh như sóc di chuyển qua các ngõ nhà trong làng vừa đi vừa bắn tên về phía sau, càng đuổi theo sơn tặc ngã xuống càng nhiều. Đám sơn tặc cũng lục tục búng trả nhưng mũi tên đều găm vào tường gỗ không chạm được đến một sợi lông của những chiến sĩ tinh nhuệ.

Cuối làng Lý Anh Tú cũng sắp đặt mọi người chuẩn bị phòng thủ chiến, tường rào của Bản Lầu quá sơ sài, phòng ngự thủ dữ còn có thể, đối với sơn tặc tấn công hoàn toàn không có tác dụng. Lý Anh Tú đưa mọi người tập trung về nhà lớn của làng, phá hủy một số nhà gỗ đem làm cự mã và thuẫn gỗ phía trước, chiến sĩ của Elina đứng phía trung tâm làm nòng cốt, dân binh đội bảo vệ hai bên cánh, các cung thủ và nữ nhân vào trong nhà lớn chiếm lĩnh điểm

cao. Lý Anh Tú quay sang Elina nói.

- Mời tiểu thư vào bên phía trong, ngoài này rất nguy hiểm.

Elina lắc đầu nói.

- Đừng lo lắng, ta nhất định không kéo chân sau mọi người.

Lý Anh Tú cũng không nói gì nữa, tuy mới gặp mặt nhưng hắn có thể nhận ra Elina là người có chủ kiến, một khi đã quyết định thì không ai ngăn cản được. Lý Anh Tú khẽ đứng lại gần Elina một chút, Trần Thu theo hắn một bước không rời, nếu có chuyện gì đột biến xảy ra Trần Thu khẳng định có thể cứu được nàng.

- Đến.

Trần Thu hô to một tiếng, mọi người đều vào tư thế chuẩn bị chiến đấu. Những chiến sĩ chạy vào đội hình liền ném cung tên cầm lên trường kiếm bước vào trung tâm đội hình, chỉ chốc lát sau Key dẫn đám sơn tặc chạy đến nhìn đội hình phía trước liền hít một ngụm khí lạnh. Đây là đám nông dân vô tổ chức sao? Rõ ràng là có thể so với một ít tiểu lãnh chúa nhà. Key kéo ra tên tiểu lâu la do thám quát.

- Đây là người nói vài chục trắng đĩnh sao?

Tên này khóc không ra nước mắt nói.

- Đại đương gia, rõ ràng ta đã theo dõi mấy ngày nay, bọn họ chỉ có vài chục trắng đĩnh a.

- Đại đương đầu, chúng ta có tiếp tục tấn công hay không?

Key nhìn đội hình dân làng phía trước cắn răng nói.

- Giờ đã đến đây không đánh chúng ta cũng bị mùa Đông đói chết, đánh sẽ có huynh đệ chết nhưng sẽ cứu cách huynh đệ còn lại. Truyền xuống, tấn công.

- Tấn công.

- Cung thủ.

Từ trong các lãnh địa chạy ra cũng có một số cung thủ đem theo cung tên ướt chùng chùng cũng có hơn năm mươi chiếc cung. Phải biết làm một cây cung hợp tiêu chuẩn gỗ phơi khô ít nhất cũng phải là nửa năm, cung kiểu độc một thân gỗ nhưng longbow lại càng lâu phải mất đến hai năm, cung phức hợp tạo ra một chiếc cung cũng phải mất đến hai tháng. Nếu không phải Đại Việt có lò rèn buff tính năng thì cũng không thể đại lượng trang bị cung nỏ cho quân đội được.

- Bắn tên.

- Ẩn nấp.

Cung của đám sơn tặc áp đảo hoàn toàn so với nỏ sẵn của dân làng về cả tầm xa và uy lực. Theo lệnh của Lý Anh Tú mọi người nấp sau khiên gỗ và cự mã, ngược lại không có vấn đề gì lớn, chỉ có một vài dân binh bị mũi tên lướt ngang qua gây vết thương nhẹ.

- Tấn công.

- Giết.

Đám sơn tặc bắt đầu xông lên, được cung thủ phía sau bắn yểm trợ bọn chúng hoàn toàn không gặp phải vấn đề gì lớn. Lúc hai bên cách nhau còn hai mươi mét Lý Anh Tú quát.

- Phóng tên.

Lúc này những cung thủ đứng phía trên nhà lớn bắt đầu phản kích, lấy lợi thế trên cao bắn xuống, tuy nỏ sẵn tầm bắn không so được với đám cung thủ dùng trường cung nhưng độ chính xác vẫn còn có thể chấp nhận, một loạt tên phóng ra hai ba tên sơn tặc liền ngã xuống. Key rút ra mắt quát lên.

- Cung thủ hướng lên nhà bắn.

- Phóng.

Bọn cung thủ này là binh lính nòng cốt của các lãnh chúa xạ thuật cũng không tệ kèm thêm trường cung bắn mạnh những dân binh trên nhà bắt đầu xuất hiện thương vong, bị áp chế không lối đầu ra được. Có một dân binh vừa mới ló ra phóng tên liền bị ba mũi tên gim thành con nhím chết không thể chết lại.

- Mọi người, phòng ngự.

Lý Anh Tú hô lên một tiếng, cả đội hình hơi chùng xuống, nếu từ trên cao nhìn xuống thì đội hình của Lý Anh Tú không phải là một phương khối mà là hình một cánh cung bao bọc lấy đường tiến tới.

- Giết!

Hai đội người va chạm vào nhau. Hai mươi chiến sĩ của Elina cúi thấp thân người giờ lên thuận gối trực tiếp đập vào những tên sơn tặc phía trước.

Àm, Âm.

- Hừ.

Lực va chạm làm cả đội hình lui lại hai bước nhưng cũng không bị phá vỡ, lúc này Lý Anh Tú rút ra đoản đao quát.

- Giết!

Các chiến sĩ nhất tề buông xuống khiên gỗ, hai tay cầm lấy trường kiếm nhất tề chém xuống, một đám máu tươi ngay lập tức tung tóe. Phải biết những chiến sĩ này đều là cận vệ của cao tăng Hoa Hồng Đen thương hội, tinh nhuệ vô cùng, sức lực cũng lớn, vũ khí trang bị đều là thép rèn chế tạo, so độ tinh nhuệ, so trang bị đám sơn tặc căn bản là không cùng một cấp bậc. Các dân binh cũng nương theo các chiến sĩ dẫn dắt đâm lên trường thương giết địch, đội hình cánh cung làm đám sơn tặc bị kéo vào sâu trong bị sát thương cả từ ba phía. Thực ra nếu không phải có một đội chiến sĩ tinh nhuệ, trang bị精良 hơn nhiều đối phương làm mất trận Lý Anh Tú cũng không dám dùng đội hình này, dù sao chỉ cần phía trung tâm vỡ, đội hình xem như tan nát.

- Giết.

Lý Anh Tú lúc này cũng gia nhập vào hỗn chiến, Trần Thư theo sát bên hấn lấy bảo hộ Việt vương làm chủ, lấy Trần Thư đón đỡ, Lý Anh Tú dùng đoản đao chém đối phương xem ra cũng không sai. Sau trận thành Cổ Loa Lý Anh Tú đi theo Cao Lỗ học được một chút võ nghệ xem ra cũng bước vào nhập môn. Thế nhưng làm hấn càng kinh dị hơn chính là Elina, chỉ thấy cô nàng này đâm ra liễu kiếm thật tinh chuẩn gim vào cổ đối phương, liễu kiếm dài mảnh được bàn tay ngọc ngà của nàng điều khiển biến thành lưỡi hái của tử thần, hiệu suất giết người thậm chí còn muốn gấp đôi Lý Anh Tú. Hấn quay sang hỏi Trần Thư.

- Người có nhìn ra nàng là cao thủ không?

Trần Thư chém hạ một tên sơn tặc dựa vào lưng Lý Anh Tú nói.

- Elina tiểu thư có võ nghệ nhưng không phải cao thủ, chẳng qua nhãn quan rất sắc bén cộng thêm kỹ năng khéo léo. Ngài nhìn, phía trước nàng luôn có hai cận vệ để giữ khoảng cách nàng với kẻ địch, nàng chỉ đứng sau quan sát lựa thời cơ đâm kiếm mà thôi. Nếu đơn độc chiến đấu để kẻ địch gần thân nàng rất dễ bị nguy hiểm.

Lý Anh Tú trầm mặc nói.

- Không phải các người người luyện võ võ công càng cao thì ánh mắt mới càng sắc bén hay sao? Nàng có nhãn quan sắc bén nhưng võ nghệ lại không cao?

Trần Thư bẽn lẽn nói.

- Ngài nhầm, nhãn quan có thể theo kinh nghiệm chiến đấu tăng lên, có thể do thiên phú, võ nghệ cao cường ngược lại không liên quan.

Lý Anh Tú nghĩ nghĩ cũng đúng, dù võ nghệ có cao thì cũng không nhanh đến mức đôi mắt không thể nhìn thấy, không phải như trong tiểu thuyết viết thật mạnh như vậy. Cũng bởi vì vậy mà khi hỏa khí ra đời thì võ công càng lui bại, dù người võ công cao đến đâu thì trúng một viên đạn, không chết à? Vậy thì thêm một viên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tình thế nguy cấp

Key đứng ngoài vẫn lưu giữ lại đội cung tiễn của sơn tặc bắn áp chế vào trong nhà lớn, giao tranh đã hết nửa canh giờ nhưng đám sơn tặc như lâm vào vũng bùn không thoát ra được, các chiến sĩ tinh nhuệ của Hoa Hồng Đen thương hội như bức tường thành vững chãi ngăn chặn bọn hấn, còn sơn tặc thì từng sóng, từng sóng mãi miết đánh vào trong vô vọng. Key chợt nhận ra trọng trận hình đối phương dường như có xu hướng bao quanh bảo vệ hai người ở giữa có vẻ là chỉ huy của cả đội dân binh này, bất giác trước mắt Key, đạo lý này hấn vẫn hiểu. Nghĩ đến đây Key ra lệnh.

- Hướng phía trung tâm địch bắn tên, là đôi nam nữ kia.

Mấy chục tên cung thủ căn chỉnh một chút liền theo hiệu lệnh của Key phóng tên, Trần Thu và những cận vệ liền nhận ra mục tiêu của những mũi tên thay đổi liền lui lại bảo vệ lấy chủ nhân của mình, Trần Thu thì đứng trước Lý Anh Tú, Elina được các hộ vệ bọc lại đỡ lấy cung tên. Loạt tên này không gây thương tích gì cho hai người, chỉ có vài chiến sĩ bị trúng tên bị thương nhẹ, càng trúng tên nhiều hơn chính là đám sơn tặc đang xung phong. Bắn cả vào quân mình Key xem như rất hung ác.

- Việt vương, mời ngài vào phía trong, bên ngoài này quá nguy hiểm.

Trần Thu đỡ lấy Lý Anh Tú nói. Lý Anh Tú nhìn qua bên kia Elina cũng được các hộ vệ đỡ lấy. Thế nhưng chưa kịp để hắn phản ứng đám sơn tặc lại thay đổi sách lược. Bởi vừa nãy các chiến sĩ lui lại, liền kết với các dân binh bị phá vỡ, đám sơn tặc nhất tề đánh mạnh vào hai cánh, dân binh địch không lại liền bị đánh tan lui về phía sau.

- Lui vào nhà lớn, nhanh, lui vào nhà lớn.

Lý Anh Tú quát lên dẫn theo mọi người chạy vào nhà lớn, đám sơn tặc căn hoài không bỏ đuổi sát theo, nhất thời chiến trường lâm vào hỗn chiến, Lý Anh Tú lẫn vào đám dân binh đánh nhau với sơn tặc mà các chiến sĩ nhanh chóng hộ vệ Elina vào phía trong nhà, dù sao mục tiêu của bọn hắn không phải là bảo vệ dân làng ở đây mà là bảo vệ Elina mà thôi.

Mất đi trợ lực của các chiến sĩ thương hội tình hình dân binh càng bị đặc, không những bị áp đảo về số lượng mà tinh nhuệ cũng không bằng. Trần Thu bấy giờ cũng không thể nào bảo vệ được Lý Anh Tú chu toàn, hắn liền bị một tên sơn tặc chém một kiếm, may đâu vết thương không sâu nhưng lại kích thích huyết tính của hắn. Lý Anh Tú mặc kệ vết thương đau đớn xô ngã tên sơn tặc, đề lên người hắn đoán dao sắc bén chọc xuyên yết hầu tên sơn tặc làm hắn trước khi chết chỉ có thể phát ra những âm thanh ọc ọc của bọt máu. Lý Anh Tú gào lên.

- Cố lên các chiến binh Đại Việt, vợ con, người thân của các ngươi chính ở phía sau lưng các ngươi. Viện quân đã sắp tới, cố gắng lên.

Trần Thu bên này cũng chém chết một tên hô lên.

- Dòng máu Lạc Hồng không cho phép chúng ta đầu hàng, vì Đại Việt. Giết!

Các dân binh Việt tộc được triệu hoán đến thế giới này chạy trong mình dòng máu Lạc Hồng, tinh thần dân tộc vô cùng cao, bị Lý Anh Tú và Trần Thu cổ vũ cũng nhất tề hô lên.

- Vì Đại Việt. Hống.

Bọn họ gào thét khởi xướng xung phong chiến đấu không cần mạng. Có dân binh bị trường thương đâm thủng bụng cũng mặc kệ liền lao đến tên sơn tặc dùng chính hàm răng của mình cắn vào cổ hắn, cũng có người thân trúng ba mũi tên vẫn vùng vẫy đoán kiếm xung phong. Tinh thần liều mạng không sợ chết của đám dân binh lập tức dọa sợ lũ sơn tặc. Chung quy lại bọn hắn cũng chỉ là đám tàn binh bị Phạm Tu đánh như chó nhà có tang, chỉ giới ăn hiếp kẻ yếu.

- Xung phong.

Lúc này từ trong nhà lớn các chiến sĩ thương hội lần nữa xông ra tham chiến, võ lực của bọn họ bày ra làm đám sơn tặc muốn tan vỡ, hai tên sơn tặc là không đánh lại một người phải là ba tên, thậm chí là còn nhiều hơn.

- Rút lui, ổn định đội hình.

Nhìn thấy tình hình bất lợi Key liền ra lệnh rút lui, trong lòng hắn vô cùng đau đớn, chỉ trong vòng một canh giờ ba trăm binh sĩ giờ lại chỉ còn hơn hai trăm, thiệt hại một phần ba quân số đám sơn tặc này chưa bị vỡ trận đã là rất may mắn. Bên này Lý Anh Tú cũng rút được vào trong nhà lớn, kéo theo những người bị thương vào bên trong.

Dân làng nhanh chóng lợi dụng khoảnh khắc nghỉ ngơi hiểm có cứu chữa cho những người bị thương, may mắn nhà lớn là nơi tập trung các loại hàng hóa, vật dụng, không thiếu đồ sơ cứu, trải qua một trận chiến dân binh giảm xuống trực tiếp chỉ có hai mươi người, chiến sĩ thương hội cũng chỉ còn mười lăm người.

- Lý Anh Tú, ngươi có sao không?

Nhìn thấy bờ vai của Lý Anh Tú đầy máu Elina đến cạnh hỏi thăm. Hắn nhẹ nhàng cười nói.

- Ta không sao, vẫn ổn.

Elina lấy một ít vải cùng thuốc trị thương đề hắn xuống nói.

- Đứng động đây, để ta băng bó cho ngươi.

Trải qua một hồi cùng nhau chiến đấu quan hệ của hai người vậy mà gần hơn không ít. Elina dùng tiểu đao xét mở vai áo của Lý Anh Tú ra lộ ra một vết thương dài chừng hai tấc, cũng may vết thương không sâu, chỉ trúng mô mềm nên máu chảy khá nhiều. Elina nhanh chóng mở ra một loại thuốc bột rắc vào vết thương. Một cảm giác đau xót xông lên đến tận não làm Lý Anh Tú hít mạnh một hơi, hàm răng nghiến lại để không phát ra tiếng kêu. Elina nhíu mày hỏi.

- Đau lắm không?

Lý Anh Tú vờ tròn mắt nói.

- Vẫn chưa chết được.

Elina nhìn bộ dạng hần liền phì cười.

- Còn giả bộ, đau thì cứ hét lên.

Nói rồi một lặn nữa rắc thứ thuốc bột đó lên. Lần này quả nhiên Lý Anh Tú liền la lên.

- A, xót chết ta rồi.

Tầm được mười lăm phút đám sơn tặc cuối cùng cũng ổn định được trận hình, bọn hần vừa lục tìm một số căn nhà, quả nhiên trống không. Mọi thứ đều được tập trung vào ngôi nhà lớn này, chỉ cần đánh hạ nó mọi tài vật sẽ là của bọn chúng. Nhưng vừa này tinh thần của đám dân binh bùng phát thực sự dọa sợ bọn hần. Key hướng về phía nhà lớn hét lên.

- Người trong nhà nghe đây, thực lực đôi bên các ngươi rõ ràng, không nên chống cự nữa, đầu hàng đi, bọn ta chỉ cầu tài vật, không cần nhân mạng. Chỉ cần lấy được tài vật bọn ta sẽ rút đi, không làm hại đến các ngươi.

Bên trong nhà Lý Anh Tú cười khẩy, tin ai lại có thể tin lời sơn tặc nói sao. Hần cũng lười cãi lại xem như tiết kiệm cho quân ta một chút khí lực.

Thấy phía trong nhà lớn không hề phản ứng Key cũng hung ác lên nói.

- Người đâu, mang lửa đến, đốt trụi ngôi nhà này cho ta.

Nghe được Lý Anh Tú trong tâm cũng lộ bộ. Nhà lớn kiến trúc đều là bằng gỗ, chỉ cần một mồi lửa xem như cháy rụi, bọn họ cũng sẽ nhốt cháy trong đây. Elina lo lắng nói.

- Hay chúng ta phá vòng vây?

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Cung tiễn bọn chúng chỉ chờ chúng ta xông ra, ở trong nhà ngược lại có thể thủ đến khi viện quân đến.

Còn một điều hần không nói đó là nếu căn nhà cầm cự được đến lúc đó không bị cháy rụi. Elina lo lắng hỏi.

- Thực sự có viện quân sao?

Lý Anh Tú gật đầu chỉ ra bên ngoài.

- Tiểu thư có thấy bên cạnh vọng gác có phong hỏa đài không. Đốt nó lên rồi viện quân từ các làng bên cạnh chẳng mấy chốc sẽ đến.

Làng gần bọn hần nhất ước chừng cũng mất một canh giờ sẽ đến được, hiện tại xem ra cũng gần đến thời gian, chỉ cần cầm cự đến lúc đó lại có thể kéo dài thời gian chờ quân chủ lực đến. Lý Anh Tú tin tưởng hần chạy ra ngoài như vậy Cao Lỗ sẽ dẫn quân đi theo hần.

Thực tế là Lý Anh Tú đã đứng, một canh giờ trước Phạm Tu dẫn theo đại bộ phận binh lính đã chạy đến ngoại vi Bán Lầu. Bỗng nhiên phía Tây có một cột khói bốc lên. Một tên trinh sát khinh kỵ nói.

- Phạm Tổng Bình, hình như cột khói xuất phát từ Bán Lầu.

Phạm Tu nghe đến đây liền biến sắc nói.

- Không tốt, nhanh chóng chạy đến hộ giá Việt vương. Nhanh lên.

Quay lại Bán Lầu các sơn tặc đã tháo gỡ lấy củi trong nhà dân đặt quanh nhà lớn, phía trước các cung thủ đốt lên một đồng lửa, từng tên một xé ra vải dây quấn quanh đầu mũi tên mồi lấy lửa. Key quát lên.

- Ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng, đầu hàng được sống, chống cự thì chờ chết cháy đi.

Lý Anh Tú từ trong nhà nhìn ra, bàn tay ướt mồ hôi, hơn một trăm người hoàn toàn bị vây phía trong nhà, ở bên trong cũng chết, xông ra ngoài ngược lại chết nhanh hơn. Lý Anh Tú quay sang Elina nói.

- Chờ bọn hần phóng tên lửa cháy mạnh tiểu thư dẫn theo mọi người phá cửa phía sau xông ra ngoài, bọn ta sẽ chặn hậu phía sau, tin tưởng bọn hần sẽ không thể đuổi kịp tiểu thư.

- Chủ nhân...

Trần Thư vừa mới muốn nói liền bị Lý Anh Tú cắt đứt.

- Trần Thư, đây là mệnh lệnh.
- Như vậy các người quá nguy hiểm

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Không sao, sắp đến một canh giờ, bọn ta sẽ cầm cự được đến khi viện quân tới.

Chờ đợi một lúc thấy trong nhà im ắng Key cắn răng nói.

- Không đầu hàng thì tất cả hãy chết cháy đi.
- Bắn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cứu viện

- Bắn.

“Phập”.

Tất cả son tặc quay lại nhìn thủ lĩnh của mình. Key thực sự muốn phát ra lệnh đó nhưng cổ họng hắn bị cái gì đó chặn lại, máu từ cổ họng trào lên từng bong bóng bọt máu trào ra ngoài khoe miệng hắn, một mũi tên đã bắn xuyên qua cổ họng hắn. Key cố dùng hết sức còn lại của mình xoay người lại, ánh mắt hắn mờ đi nhưng vẫn còn nhìn rõ được lá cờ đáng bay phất phới trong gió. Ngủ sắc kỳ.

Đứng từ cách xa hơn một trăm mét Phạm Tu người mặc Minh Quan giáp sáng loáng, mũi tên vừa rời chính là xuất phát từ tay của Phạm Tu, dẫn theo đại đội nhân mã từ khi thấy cột khói bốc cao trong một canh giờ lập tức đã đuổi đến nơi.

- Là lão quỷ, chạy mau.

Không biết là ai hô lên đám son tặc nhất tề ném đi vũ khí vắt chân lên cổ mà chạy. Phạm Tu là tổng binh Đại Việt, trực tiếp thống lĩnh Hải Đông quân càn quét khắp vùng đất An Bang, những son tặc này chính là tàn binh bại tướng dưới tay Phạm Tu, bị lão tướng quân gieo rắc cho ăn không ít đau khổ, dù là thành trì vững chắc thế nào Phạm Tu một lần cử binh liền phá thành, chặt đầu lãnh chúa của bọn hắn treo lên đầu thành. Chính vì vậy mà Phạm Tu mới bị đám binh lính gọi là lão quỷ. Bây giờ thấy Phạm Tu đích thân dẫn quân theo liền sợ mất mật không dám kháng cự.

- Đuổi theo, không cho chúng chạy thoát.

Thấy địch nhân bỏ chạy Phạm Tu phát tay ra lệnh. Binh lính Đại Việt nhất tề hô vang.

- Xung phong! Giết!

Bên trong Lý Anh Tú nhìn ra thấy Ngủ sắc kỳ cũng thờ phào cười nói.

- Thực tốt quá, là Phạm Tu lão tướng quân tự mình dẫn quân đến cứu chúng ta. Mọi người, thời khắc báo thù của chúng ta đã đến. Giết!

Cửa lớn nhất thời mở ra, Lý Anh Tú cầm theo đoàn đao dẫn đầu xung phong, theo sát vẫn là Trần Thư bảo vệ hắn, sau cùng là những dân binh đang nóng máu báo thù. Bỗng nhiên khung cảnh thay đổi, đám son tặc hung thần ác sát ban đầu bây giờ lại bị dân binh đuổi đánh như chó ngày có tang. Đám son tặc bị chặn đánh cả hai đầu, đặc biệt đối đầu với chúng bây giờ không chỉ là Hải Đông quân mà còn có đội quân tinh nhuệ nhất Đại Việt - Thiên Từ quân. Chỉ thấy những binh sĩ áo vàng như hổ vào bầy dê Đường đao lóe sáng, máu vậy ướm đầm chiến y. Đương trường đây chính là một cuộc tàn sát.

- Người đầu hàng không giết.

Phạm Tu cảm thấy chiến cuộc đã định liền ra lệnh dừng lại cuộc tàn sát. Hải Đông quân đồng loạt hô lên.

- Người đầu hàng không giết!
- Người đầu hàng không giết!

May mắn là Hải Đông quân cấu thành một nửa là từ dân bản địa nên đám sơn tặc vẫn nghe hiểu liền ném toàn bộ vũ khí quý xuống đầu hàng.

Nhìn thấy Phạm Tu xuống ngựa đi về phía mình Lý Anh Tú vội né sang Trần Thụ nói nhỏ.

- Đừng để Phạm Tổng Binh nhận ra ta.

Trần Thụ cười khỏ liền đứng lên chặn đường nháy mắt với Phạm Tu nói.

- Tạ ơn Phạm Tổng Binh cứu mạng.

Nói rồi còn hơi ngoắt ngoắt đầu về phía Lý Anh Tú. Dân chúng Bản Lâu nghe vậy cũng liền quỳ xuống hô vang.

- Tạ ơn Phạm Tổng Binh cứu mạng.

Tại An Bang Phạm Tu như là thần, danh vọng chỉ dưới Cao Lỗ không ai là không biết. Bây giờ lúc bọn họ nguy nan nhất cũng là Tổng Binh đến cứu bọn họ. Phạm Tu nhìn Trần Thụ, lại nhìn Lý Anh Tú một chút trong lòng liền đầy đắng chát. Vị vua này cái gì cũng tốt nhưng quá ham chơi đi. Phạm Tu đối với mọi người nói.

- Các vị hương thân mau đứng dậy, mọi người đều là con dân Đại Việt, trách nhiệm của quân đội là bảo vệ an toàn cho mọi người. Hôm nay đến chậm trễ làm làng ta thiệt hại lớn, bản tướng xin thay mặt toàn bộ anh em binh sĩ cáo lỗi với mọi người.

Nói rồi liền cúi đầu bái một cái. Lý Anh Tú gật gật đầu, xem ra công tác tư tưởng vẫn rất tốt. Lúc ở Cổ Loa Lý Anh Tú đã từng nói chuyện với Phạm Tu và chúng tướng lĩnh rằng dân chúng còn thì đất nước còn, làm người lính trách nhiệm cao cả nhất không phải bảo vệ vua, bảo vệ triều đình mà là phải bảo vệ dân chúng, chỉ cần trên thế giới này còn một người dân Việt thì Đại Việt vẫn còn đó.

- Tướng quân mau đứng dậy. Ngài không có lỗi.

- Đúng vậy, là do lũ sơn tặc kia đến quá bất ngờ.

- Ngài đã cứu chúng ta, xin đứng dậy, chúng ta nhận không nổi lễ này.

...

Dân chúng thấy Phạm Tu cúi người liền xúc động không thôi, nhất là những cư dân bản địa, lúc trước những lãnh chúa kia đều suy nghĩ lấy của cải của họ ra sao, lấy lương thực của họ thế nào, cho đến lúc chết làm gì có ai nghĩ đến cuộc sống của bọn hần đầu. Ai cũng thầm nghĩ may mắn nhất trong cuộc đời họ chính là được đầu nhập vào Đại Việt. Ngay cả Elina dù không hiểu tiếng Việt nhưng nhìn cảnh quân dân cũng cảm khái nói.

- Đây thực đúng là quân dân một lòng, dù cường địch mạnh đến đâu e rằng cũng phải nể sợ họ. Ta bắt đầu lo lắng cho Crow công tước rồi.

Một khinh kỵ chạy đến đứng trước Phạm Tu nói.

- Bẩm Tổng Binh đây chính là toán sơn tặc của tên Key bấy lâu nay đã tấn công các làng mạc, tất cả ba trăm người đều không chạy thoát, chúng ta bắt sống được một trăm lẻ tám tên tù binh.

Nghe vậy Phạm Tu liền kinh hãi. Toán sơn tặc này chính là nỗi lo lớn nhất của Phạm Tu, bọn chúng không đông nhưng rất giảo hoạt, lợi dụng rừng núi phía Tây để ẩn náu, hay tập kích các làng mạc, Hải Đông quân không làm gì được, thậm chí Phạm Tu còn muốn tăng binh để tiêu diệt bọn chúng, nhưng không ngờ hôm nay bọn hần lại ra khỏi hang gặp đúng đại bộ đội đi đón Việt vương. Đây đúng là ý trời mà. Phạm Tu đối với dân chúng nói.

- Hôm nay nhờ sự dũng cảm của mọi người mà tất cả toán sơn tặc này đã bị tiêu diệt. Ta hứa trong vòng một tháng sẽ quét sạch toàn bộ kẻ cướp nơi đây. Bản Lâu sẽ không bao giờ bị tập kích nữa.

- Tạ ơn đại nhân.

- Tạ ơn Tổng Binh.

...

Phạm Tu quát lớn.

- Binh sĩ.

Các binh lính liền gào rất cổ họng.

- Vì nước quên thân, vì nhân dân quên mình. Đại Việt vạn tuế.

- Vạn tuế!

Sau khi cổ động thu hút nhân tâm một hồi Phạm Tu cũng không vội gặp Lý Anh Tú, dù sao Việt vương vẫn còn ở đây, hần đã dặn dò kỹ binh sĩ xem

chừng, không được để vị vua ham chơi này chạy đi lần nữa. Phạm Tu gặp riêng Elina nói.

- Hôm nay để tiểu thư gặp sợ hãi, ta thay mặt triều đình Đại Việt tạ lỗi.

Elina mỉm cười khách sao đáp.

- Không có việc gì, trong nội địa gặp phải sơn tặc không phải chuyện hiếm lạ. Nhưng cũng nhờ vậy ta mới thấy được sức mạnh của Đại Việt.

Elina nói sức mạnh ở đây không chỉ đến quân đội Đại Việt mà đến từ sức mạnh dân tâm. Nhớ lại khí thế vừa rồi thực làm Elina cảm thấy sợ hãi. Phạm Tu nói.

- Không biết tiểu thư tiếp tục du ngoạn ở đâu, ta sẽ cho người hộ tống tiểu thư trở về an toàn.

Dù sao cũng là khách quý, bị sơn tặc tập kích quả thực là lỗi bên phía Đại Việt, Phạm Tu không ngại khách sáo một chút. Elina lắc đầu.

- Cũng không cần thiết, chúng ta giao dịch tại đây đã xong, hiện tại quay lại An Bang hẳn không nguy hiểm gì.

Elina cự tuyệt Phạm Tu cũng không cố gắng làm gì, dù sao so với biên giới thì nội địa An Bang vẫn còn an toàn lắm. Các chiến sĩ Hoa Hồng Đen thương hội liền nhanh chóng bốc vác những hàng hóa lên xe ngựa, còn có thi thể của đồng bạn chở về An Bang. Elina leo lên ngựa quay lại hướng Lý Anh Tú nói.

- Lý Anh Tú, hẹn gặp lại, khi đó nhớ đưa ta đi đến thăm Cổ Loa.

Lý Anh Tú mỉm cười nói.

- Nhất định. Trên đường cẩn thận.

- Tốt.

Hô lên một tiếng Elina thúc ngựa dẫn đầu đoàn người đi về phía Đông. Phạm Tu đến cạnh Lý Anh Tú nói nhỏ.

- Người ta đã đi rồi.

- A. Lão tướng quân thực làm ta giật mình.

Lý Anh Tú tỉnh hồn nói, chợt nhìn thấy sắc mặt của Phạm Tu không đúng lắm liền nhỏ giọng nói.

- Lão tướng quân có gì chi giảo sao?

Phạm Tu nhếch nhếch miệng nói.

- Thịnh vị “công tử” này gặp ta một chút được không.

Phạm Tu cắn mạnh chữ thịnh làm Lý Anh Tú không dám từ chối. Hai người đi vào nhà lớn đã được thanh tẩy rất sạch sẽ, Trần Thư cũng bị Phạm Tu đuổi ra ngoài cánh cửa đi. Chỉ còn hai người Phạm Tu chợt quỳ xuống.

- Thần cứu giá chậm trễ, thịnh Việt vương trách tội.

Lý Anh Tú vội đỡ hấn dậy nói.

- Không không, lão tướng quân mau đứng dậy, là do ta lén chạy ra ngoài. Ta hứa sẽ không có lần sau nữa.

Khôn lanh như hấn làm sao không biết Phạm Tu dở khổ nhục kế, thà nhận sai trước tránh việc chút nữa bị một phen lải nhải. Quả nhiên Phạm Tu liền đứng dậy cười nói.

- Ngài thực làm chúc thần cực khổ, tuy nhiên hôm nay nếu không có ngài quả thực làng Bản Lầu đã bị xóa sổ.

Phạm Tu tràn đầy thương thức nói. Phạm Tu sống trong thời Bắc thuộc, chứng kiến đủ sự tàn bạo của Bắc quốc đối với Việt tộc, bây giờ Việt tộc tại thế giới này có một vị vua biết thương yêu dân chúng còn hơn bản thân mình Phạm Tu cảm thấy bản thân mình sống lại một lần nữa thực sự đáng giá, có thể phò tá một vị minh quân xây dựng một nước Việt mới tại dị giới.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Giao dịch

Phạm Tu phò tá Lý Nam Đế đánh đuổi giặc Bắc, xây dựng lên nhà nước Vạn Xuân hùng mạnh, nhưng tiếc vận nước không bền, chẳng bao lâu Vạn Xuân cũng tan thành mây khói, Phạm Tu cũng hi sinh theo thành Tô Lịch, không ngờ lần này sống lại, phò tá cũng vẫn là một vị vua họ Lý, không biết đây có phải là định mệnh hay không.

- Cũng nhờ ngài mà ta mới có thể tiêu diệt được đám sơn tặc này. Ngài không biết tên Key này rất狡 hoạt, trốn tránh vào rừng núi làm ta thực không có cách nào. Không ngờ lần này lại chết tại đây, phía Tây còn có vài toán sơn tặc nhỏ nhưng không làm nên trò trống gì, sẽ sớm bị tiêu diệt.

Phạm Tu hôm nay rất vui vẻ, nỗi lo được giải quyết An Bang có thể tập trung phát triển. Lý Anh Tú cũng đã định khi An Bang ổn định thì gọi Phạm Tu trở về Cổ Loa. An Bang đã phát triển đến mức cực đại, hai bên Đông và Tây đều là núi cao không thể vượt qua, phía Bắc là biển rộng, hiện tại Đại Việt muốn phát triển chỉ có thể đi về phía Nam là xứ Goldland mà thôi. Lý Anh Tú nói.

- Nếu Key đã bị tiêu diệt, những toán sơn tặc còn lại có thể chiêu an bọn chúng được không? Dù sao An Bang quá ít người, sinh mạng bọn chúng hẳn phải được sử dụng trên chiến trường cho chúng ta mới đúng.

- Chiêu an được thì tốt, nhưng chưa chắc bọn hán đã đồng ý.

Phạm Tu suy nghĩ nói, dù sao bọn sơn tặc này có thành kiến khá lớn với Đại Việt, không dễ gì quy hàng. Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi. Hiện tại đã vào Đông, bọn hán nếu không đầu hàng hẳn sẽ bị chết đói. Ta sẽ thành lập một lần nữa quân đoàn Lê Dương, cho bọn chúng đãi ngộ tương xứng, tin tưởng bọn hán sẽ đầu hàng. Còn ai không đầu hàng thì cứ giết.

Phạm Tu sáng mắt lên nói.

- Việt vương anh minh.

Vài ngày sau cả vùng phía Tây vang vọng tiếng trống sát Đại Việt thông báo chiêu an tất cả các sơn tặc, những ai quy hàng sẽ trở thành binh lính Đại Việt, được đãi ngộ công bằng, mười ngày sau ai còn không quy hàng, Đại Việt sẽ cử đại binh đến tiêu diệt. Nhất thời trong nội bộ các toán sơn tặc xảy ra nội chiến, bởi vì bọn chúng quá đói rồi, không đầu hàng cũng chỉ vì sợ hãi bị quân Việt giết, nay Đại Việt chiêu an, không đầu hàng còn chờ đến khi nào nữa. Đánh nhau trong nội bộ sơn tặc phe đầu hàng chiếm phần đông lập tức chém đầu những kẻ cố thủ đem nộp cho quân Đại Việt. Kết quả chỉ trong vòng một tuần quân Việt thu nhận hơn hai trăm năm mươi người tồ kiến lên Lê Dương quân đoàn, ngoài ra còn có hơn một trăm dân thường đi theo sơn tặc cũng được chiêu an phân chia về các làng mạc. Vũ khí ngược lại sung túc không làm Lý Anh Tú phải đau đầu, bọn lính Lê Dương này vẫn bị xếp theo chế độ tự cung tự cấp vũ khí, áo giáp phải trải qua lớp “giáo dục chính trị” do Phạm Tu thuyết giảng mới hợp cách.

Lý Anh Tú biết đám binh lính này đầu hàng vốn cũng chỉ là do không còn đường đi, trong tâm phần nhiều vẫn còn chưa quy thuận nên hẳn rất kiên nhẫn huấn luyện bọn chúng, Lý Anh Tú tin tưởng với phương pháp “tây nào” hằng ngày, cùng với điều kiện sung túc, rất nhanh bọn hán sẽ quy thuận Đại Việt.

Nhưng đó là việc sau này, còn hiện tại Lý Anh Tú dưới sự hộ tống của Thiên Từ quân trở về An Bang, Phạm Tu còn ở lại vài ngày để phụ trách việc chiêu an. Lý Anh Tú vừa tắm rửa, thay xong quần áo liền được thông báo Cao Lỗ và Lữ Gia cầu kiến, hẳn cười khổ. Xem ra nghe một trận cãi nhai là không thoát được.

- Việt vương, ngài thực làm chúng thần lo lắng.

Quả nhiên vừa mới vào Lữ Gia liền dần đầu tổ khổ, Lý Anh Tú liền sử dụng trò cũ nhận làm, kèm theo thề hứa các kiểu con đà điểu Lữ Gia mới bằng lòng cho qua. Quan hệ của Lý Anh Tú và Lữ Gia vừa là quân thần vừa là sư đồ, nếu gọi Lữ Gia là đế sư cũng không sai. Phò tá ba đời vua Lữ Gia dạy Lý Anh Tú rất nhiều về trị quốc cùng đế vương thuật.

Sau khi nói xong chuyện tư Lữ Gia bắt đầu nghiêm túc nói.

- Bẩm Việt vương, thần đã cho rà soát lại hộ khẩu cả xứ An Bang, dân số ước chừng bốn ngàn người, trong đó hơn một ngàn người ở thành An Bang, những người còn lại phân chia vào ba mươi ngôi làng. Đất đai xứ An Bang quá cằn cỗi, trước mắt chưa phát hiện ra tài nguyên. Thần cũng Cao phủ xứ đã bàn bạc kiến nghị năm sau đối với An Bang khai phá một ngàn mẫu ruộng tốt, xin Việt vương ân chuẩn.

Một ngàn mẫu ruộng tốt tiêu tốn ước chừng sáu vạn đơn vị gỗ, không phải là một con số nhỏ, tốc độ khai thác của cả Việt quốc hiện tại một tháng bắt quả cũng chỉ được bốn ngàn đơn vị, còn phải chi vào các khoản xây dựng, đóng tàu, một ngàn mẫu là con số quá lớn. Tuy nhiên phần lớn đất đai tại An Bang là không thể trồng trọt, nếu không đầu tư vào thực sự không tạo được giá trị gì cả. Lý Anh Tú nói.

- Một ngàn mẫu chi phí quá lớn, với tốc độ khai thác của chúng ta hoàn toàn không đủ nhu cầu.

Cao Lỗ lúc này lên tiếng.

- Thần cùng Lữ Tổng Quản đã lên kế hoạch, trước mắt sang mùa xuân sẽ cấp mỗi làng mười mẫu, tổng tất cả là ba trăm mẫu, tiêu tốn một ngàn tám trăm đơn vị gỗ. Bảy trăm mẫu còn lại An Bang sẽ cố gắng khai thác nộp tài nguyên lên thủ phủ để được xin cấp. Một ngàn mẫu dự kiến xong mùa hè sẽ hoàn thành để dân chúng kịp trồng vụ thu đông.

- Chuẩn tấu.

Lý Anh Tú nghe vậy cũng không còn gì để nói liền chuẩn tấu. Hắn nói tiếp.

- Thông báo với Hoa Hồng Đen thương hội ngày mai vào bàn luận việc giao thương, việc này Lữ Gia hoàn toàn phụ trách, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết cuộc làm ăn này theo hướng có lợi cho chúng ta nhất.

- Thần tuân mệnh!

Sáng hôm sau Elina liền dẫn theo Swits đi vào thủ phủ gặp mặt Lữ Gia cùng Cao Lỗ. Lý Anh Tú đóng vai một Thiên Tử quân đứng bên cạnh Lữ Gia, hắn đeo khăn che mặt nên ngược lại cũng không làm hai người chú ý.

Hôm nay Elina ăn mặc một thân hắc sắc váy dài, bên ngoài khoác một chiếc áo lông, làn tóc đen nhanh xõa xuống sau lưng, nhìn nàng vô cùng cao quý lại có một chút vẻ dịu dàng. Lý Anh Tú trong lòng thầm khen thật xinh đẹp. Đối với Elina hắn rất có hảo cảm, từ lúc gặp, cho đến nàng quyết định ở lại chống son tặc, thế nhưng nói đến tình yêu lại quá sớm, hai người có lẽ là bằng hữu thì đúng hơn.

Elina bị thu hút bởi Lữ Gia cùng Cao Lỗ nên không hề để ý đến Lý Anh Tú, qua một hồi khách sáo nói chuyện nàng nhận ra Lữ Gia kiến thức rất kinh người, con người này là một tay chính trị lão luyện, vô cùng xảo quyết không hổ là đại thần chỉ dưới vua của Đại Việt. Cuối cùng Lữ Gia vào đề chính nói.

- Nghe nói Elina tiểu thư định dùng một tin tình báo để đổi lấy cơ hội mua sắm hương liệu, không biết liệu có thể nói ra chúng ta cùng trao đổi.

Elina biết cuối cùng cũng đến liền nói.

- Không biết với tin tình báo ngài có thể đưa ra hạn mức giao dịch là bao nhiêu.

Lữ Gia cười cười đưa ra một ngón tay. Elina trừng mắt nói.

- Là một trăm cân sao?

Một ngàn cân với giá cả bán bên phương Tây ngược lại là món lời rất lớn, chuyến đi này cũng xem như có lãi. Lữ Gia lắc đầu nói.

- Là một tấn, nếu đổi theo các người ước chừng là hai ngàn cân.

- Một tấn! Hai ngàn cân!

Elina không giấu được sự kinh hãi, hai ngàn cân thực sự vượt quá dự liệu của nàng, không ngờ Đại Việt lại hào phóng đến như vậy. Thực ra Lữ Gia và Cao Lỗ chỉ định giao thương nửa tấn là tối đa, nhưng Lý Anh Tú quyết định tăng lên gấp đôi, không còn cách nào khác đành thuận theo. Thấy Elina định nói gì Lữ Gia liền nói tiếp.

- Người Việt ta có câu ăn khế trả vàng. Một tấn đã là thành ý lớn nhất của Đại Việt ta đối với Bravia vương quốc, cũng là cảm tạ sự giúp đỡ của tiểu thư đối với dân chúng Đại Việt.

Elina cười khỏ, quả nhiên là lão hồ ly, chặn hết mọi đường tiến của nàng, Elina nói.

- Tạ ơn đại nhân đã chiếu cố, ta rất vui lòng với cuộc giao dịch này.

Lữ Gia thấy Elina tức thời cũng hài lòng gật đầu nói.

- Vậy không biết tin tức của tiểu thư là gì?

Elina hít một hơi sâu liền chậm chậm nói.

- Hẳn đại nhân còn nhớ Đại Việt đã xử tử Hắc Mộc lãnh chúa?

Cao Lỗ gật đầu.

- Đúng là có chuyện như vậy. Nhưng thế thì có việc gì? Hắc Mộc lãnh chúa xâm phạm Đại Việt, đến chết còn chưa hết tội.

Elina cười khỏ nói.

- Đúng là như vậy, nhưng Hắc Mộc lãnh chúa là Nam tước do Crow Công tước tại quần đảo Sát sắc phong. Nghe tin Hắc Mộc lãnh chúa bị xử tử Crow Công tước vô cùng tức giận liền ra nói muốn san bằng Đại Việt, dự tính mùa xuân sẽ xuất binh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Quyết sách

Elina thăm liếc lên xem biểu lộ của những người đứng đầu vương quốc này. Nhưng nàng thất vọng rồi, dù là Lữ Gia nhìn già yếu, hay Cao Lỗ thì cũng rất bình thản. Elina không hề biết người Việt chưa bao giờ sợ chiến tranh, cả quá trình hình thành nên Việt tộc chính là bằng chiến tranh, bằng máu và sắt, chả lẽ lại còn sợ chiến tranh sao? Đừng nói chỉ là một Công tước nhỏ bé, ngày xưa mấy chục vạn quân Tần tràn sang cũng bị đánh sml quay về.

- Không biết tiểu thư có thêm tin tức gì về quần đảo sắt không? Nếu không thì tin tức này thực sự không đáng giá, Đại Việt ta chưa bao giờ ngại chiến tranh với bất kỳ kẻ nào.

Tuy không ngại chiến tranh nhưng không có nghĩa là Lữ Gia xem thường bất kỳ kẻ nào, dù sao Đại Việt giờ còn nhỏ yếu, càng có thể biết thêm niều tin tức về kẻ địch thì càng tốt. Elina nghĩ nghĩ một chút nói.

- Quần đảo sắt nằm ở sâu trong biển Bắc, nơi đó giàu tài nguyên về sắt và muối nhưng trồng thực vật lại rất hạn chế, vì vậy người ở quần đảo Sắt quanh năm luôn chiến tranh với nhau để tranh giành tài nguyên. Crow công tước là một trong ba thế lực lớn tại đó, tồn tại dưới sự bảo trợ của Germanic vương quốc, quân đội ước chừng một vạn người, đặc biệt Crow công tước có rất nhiều thuyền chiến, hẳn hay dùng chiến thuyền cướp bóc các vùng ven biển của các vương quốc vì vậy nên hẳn rất giàu có.

Lữ Gia và Cao Lỗ âm thầm hít một hơi sâu. Một vạn người đã gần gấp mười lần binh lực của cả Đại Việt, may mắn đối phương không ở gần Đại Việt, nếu không thực sự là một mối họa lớn. Elina nói tiếp.

- Theo tin tình báo nói bởi vì hiện tại mùa Đông bất tiện xuất binh nên Crow Công tước dự định sẽ khởi binh vào cuối mùa xuân. Chiến thuyền của Crow công tước có thể vận chuyển được tối thiểu bốn ngàn người.

Lữ Gia thở phào, dù sao còn mấy tháng, nếu Đại Việt cao tốc phát triển chưa chắc đã không địch lại được. Lữ Gia nói.

- Tạ ơn tin tức của tiểu thư. Chúng ta xác nhận tin tức của tiểu thư rất đáng giá, tiếp theo chúng ta sẽ bàn bạc về giá cả của hàng hóa giao dịch thế nào.

Cuối cùng qua một ngày đàm phán hai bên đạt được hiệp nghị Đại Việt dùng một tấn hương liệu, ba trăm món đồ gốm, bốn trăm tấm vải vóc giao dịch lấy hai vạn đồng vàng Dinar, sáu trăm ký bông vải, ba trăm tấm da. Đại Việt cho phép Hoa Hồng Đen thương hội mở thương điểm tại An Bang và Cổ Loa, được quyền ưu tiên thu mua nguyên liệu. Đại Việt cũng ngó ý muốn mua chiến mã và thép, Hoa Hồng Đen thương hội cam kết năm sau sẽ chuyển vận đến một nhóm hai trăm chiến mã và bốn trăm ký thép. Những đồ vật nhỏ khác thương hội có thể mua từ trong dân gian, ngược lại dân chúng cũng có thể mua bán từ thương điểm.

Kết thúc giao dịch hai bên đều vui vẻ, đích thân Cao Lỗ đưa tiễn Elina đi ra ngoài. Ở trong phòng cũng chỉ còn lại Lý Anh Tú và Lữ Gia. Lý Anh Tú kéo xuống khăn che mặt ngồi bệch xuống ghế. Hai bên thương thuyết lâu như vậy hẳn thân mặc khôi giáp đứng cạnh bên ngược lại là một gánh nặng.

- Việt vương, ngài nghĩ tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

Lữ Gia nhìn Lý Anh Tú nói, có vẻ là thử thách hơn là hỏi thăm. Lý Anh Tú nhếch môi.

- Còn sao nữa, gia tăng quân bị, chuẩn bị chiến tranh thôi.

Lữ Gia mỉm cười nói.

- Nhưng ngài muốn gia tăng cho thủy quân hay cho Hải Đông quân đây?

Lý Anh Tú sững người. Hẳn thực tế trước giờ luôn rất ưu tiên phát triển thủy quân, thậm chí thủy quân hiện tại đã có được quân số đã vượt Hải Đông quân có đến bốn trăm binh lính cùng hai mươi chiến thuyền. Nhưng nếu dùng lực lượng này làm chủ lực đánh nhau với Crow công tước trên biển chỉ có con đường bại trận. Lữ Gia lại cười nói.

- Việt vương, ngài rất chú trọng đến việc phát triển quân bị cho các đội quân biên giới, nhưng còn nội địa đây? Cổ Loa nằm giữa Giác Long và An Bang, bất kể chi viện cho bên nào cũng có lợi thế về khoảng cách, như binh lực đóng tại Cổ Loa có bao nhiêu? Ngoại trừ Thiên Từ quân, Tĩnh Hải quân cũng chỉ có hơn một trăm người, một trăm người này lại phải đi càn quét các vùng trong nội địa, Đại Việt hiện tại có thể nói bên ngoài gai góc nhưng bên trong lại trống rỗng, nếu bất ngờ trong nội địa bị tập kích thì lấy binh lính đâu mà chiến đây?

Lý Anh Tú toát mồ hôi. Ban đầu Hải Đông quân thành lập tại Cổ Loa cùng với binh lính Cổ Loa đi bình định các vùng đất mới lập ra làng mạc, nhưng sau Hải Đông quân được điều đi An Bang Cổ Loa thực sự trở nên trống rỗng, chỉ còn hơn một trăm binh sĩ bảo đảm an ninh trong một vùng lớn xung quanh Cổ Loa thực sự quá gắng sức, công cuộc bình định vùng đất mới cũng dừng lại. May mắn Man tộc bên trong nội địa chỉ là bộ lạc nhỏ lẻ, ngược lại không gây nên sóng gió gì cũng làm Lý Anh Tú quên mất vấn đề này.

Cổ Loa nhất định phải được gia tăng binh lực, Giác Long cũng cần phải gia tăng. An Bang theo ý của Lý Anh Tú hiện tại vẫn chưa phải lúc, dù sao sắp đến cũng sẽ có Lê Dương quân đoàn, tuy đông này rất tạp nham, lại không trung thành, nhưng cũng là một nguồn lính bổ sung đáng kể.

- Bảo Công, ta muốn làm đường nối từ Cổ Loa đến An Bang.

Khác với đường đi từ Cổ Loa đến Giác Long rất thoải mái, đường đi từ Cổ Loa đến An Bang lại rất lầy lội, hơi hiểm trở khó đi một chút, mùa Đông có mưa phùn, bùn lầy làm cho con đường mòn càng không thể đi chuyển được. Nghe Lý Anh Tú ý định dùng gạch xây đường Lữ Gia cũng khá đồng ý, gạch nung giá thành ngược lại rất rẻ, chỉ cần Lý Anh Tú vẽ ra bản thiết kế gạch, tin tưởng không bao lâu sẽ có rất nhiều gạch được ra đời. Nhưng vẫn còn vấn đề Lữ Gia bán khoán.

- Việt vương, nếu chúng ta muốn đủ gạch làm đường thì hầu như phải dừng mọi hoạt động sản xuất đồ gốm tiêu dùng. Như vậy sẽ gây rối loạn thị trường. Huống chi giờ chúng ta không dư lương để làm hồ.

Ngày trước xây thành người ta chế tạo một loại hồ được làm từ nước gạo nếp, độ bám dính rất chắc, Vạn Lý trường thành được xây nên cũng chính bằng thứ hồ gạo nếp này mà xây nên, ngàn năm vẫn sừng sững ở đó với thời gian. Tiếc là Đại Việt hiện tại không dư lương để làm như vậy.

- Như vậy đi, một nửa lò gốm ở Cổ Loa sẽ tập trung sản xuất đồ gốm gia dụng, những nơi còn lại tập trung sản xuất gạch, truyền lệnh thủ phủ bao mua gạch đỏ, làm theo phương pháp của ta đưa ra. Chúng ta tạm thôi dùng bùn, đất sét để làm hồ, sau này có dư thừa sẽ tiếp tục tu sửa. Từ nay đến khi có chiến tranh ước chừng còn gần nửa năm, tin tưởng đến lúc đó chúng ta sẽ làm xong con đường từ Cổ Loa đến An Bang.

Hiện tại mới chỉ là đầu Đông, muốn kết thúc mùa Đông ước chừng cũng phải ba tháng, mà thời gian thuận lợi để đánh trận ít gì cũng phải là tháng cuối xuân, như vậy Đại Việt còn đến năm tháng để chuẩn bị mọi mặt cho chiến tranh, tin tưởng khi đó bộ mặt của Đại Việt đã đổi mới một lần. Quyết định như vậy Lý Anh Tú nói.

- Bảo Công, ngày mai chúng ta trở về Cổ Loa.

Sáng hôm sau, bên trong triều viện, nơi đóng quân Hoa Hồng Đen thương hội Elina cũng ngồi viết một bản báo cáo gửi về tổng bộ, chuyến đi này quả thực nàng chứng kiến được một quốc gia rất kỳ lạ, một quốc gia mà quan lại cùng nhân dân gắn kết lại thành một khối, nàng chưa thể khẳng định được khối liên kết này sẽ bộc phát được sức mạnh đến đâu, nhưng bản thân nàng đánh giá Đại Việt là một nơi rất đáng đầu tư.

- Phó hội trưởng, ngài đã dậy chưa?

Elina ngẩng đầu nói.

- Là Swits sao? Vào đi.

Swits mở cửa bước vào nói.

- Bẩm tiểu thư, sáng nay có người đưa lá thư này tới liền đi mất.

Elina ngạc nhiên, tại Đại Việt này nàng không có quen mấy người, chẳng lẽ lại là hán sao. Mở bức thư ra nàng liền bật cười. Bên trong lá thư chỉ có hai chữ viết sứt sẹo: “Tạm biệt”

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tinh Thiều

Sáu ngày sau cuối cùng Lý Anh Tú cùng Lữ Gia đã về đến Cổ Loa. Bởi đường đi từ An Bang đến Cổ Loa bị sinh lầy tắc nghẽn, hán phải đi thuyền đến Giác Long cốc sau đó mới đi ngược về Cổ Loa. Tại Giác Long cốc Lý Anh Tú phê chuẩn Lê Chân tăng huấn luyện thêm một trăm người, nâng tổng số quân đóng tại Giác Long lên đến bốn trăm người đặt thành một quân tên gọi Bắc Hải thủy sư. Lý Anh Tú ra lệnh đóng thêm năm thuyền chiến cùng hai thuyền vận tải, làm tài nguyên tích lũy tại Giác Long sụt giảm xuống một số lớn. Từ thời xa xưa lúc tàu chiến làm bằng gỗ, hay hiện đại đóng tàu bằng sắt thép thì chơi hải quân vẫn là đắt tiền.

Lý Anh Tú tiếc nuối chính là thuyền chiến của Đại Việt hiện tại chỉ có thể đánh nhau ở vùng biển nông, đi biển xa những chiến thuyền đáy bằng này chịu không được sóng lớn. Lý Anh Tú đã nói với các thợ thuyền về kiến thức làm thuyền long cốt, đáy cong, buồm tam giác, nhưng trong thời gian ngắn các thợ thuyền vẫn chưa nghiên cứu thành công, chiến thuyền Đại Việt vẫn là thuyền đáy bằng, buồm vuông, vải mảnh.

Lý Anh Tú vừa về đến Cổ Loa một đồng công việc liền đổ lên đầu hán, các Bò Chính liên tiếp gửi báo cáo về thủ phủ, Lý Anh Tú và Lữ Gia đều không ở, hiện tại báo cáo đã chất thành một tòa núi nhỏ, Lý Anh Tú mới cảm nhận được không có một bộ máy nhà nước toàn vẹn thì người đứng đầu phải cực khổ như thế nào a. Từ việc nông nhàn cho đến quân đội trang bị đều được giao đến tay hán quyết định.

- Bảo Công, người không thể giúp ta một chút sao.

Lý Anh Tú sắp khóc đến nơi nói. Lữ Gia như cười như không đáp.

- Thần đâu thể giúp ngài được, thần còn đang bận lăm đây này.

Thực ra khối lượng công việc tại Cổ Loa không là gì so với nhà Nam Việt mà Lữ Gia phò tá, khi đó vua còn tuổi nhỏ, Lữ Thừa tướng tuổi già một tay chính lý quốc sự đối đầu với nhà Hán, Cổ Loa mà nói còn chưa thể so được với một huyện của Nam Việt ngày xưa. Chỉ là Lữ Gia muốn rèn dũa Lý Anh Tú, vị vua này quá lười, lại rất ham chơi, lâu lâu rèn luyện như thế này cũng tốt.

Sau ba ngày làm việc cật lực cuối cùng Lý Anh Tú cũng đã phê duyệt xong toàn bộ báo cáo, may mắn hiện tại đang trong kỳ nghỉ Đông, báo cáo lên đơn giản cũng chỉ là việc cung cấp áo bông, củ lửa cho bách tính, một số nơi lân cận Cổ Loa đã có tuyết xuất hiện, tộc Việt khi xưa sống ở vùng nhiệt đới không quen với tuyết càng làm cho Lý Anh Tú cẩn thận đối phó. Vật tư liên tục được từ thủ phủ chuyển đến các làng sẵn sàng chống chọi với cái rét sắp đến.

- Việt vương, bên phía Phạm Tổng Bình có tin tức tốt truyền đến.

Lữ Gia vui vẻ cầm theo báo cáo đưa cho Lý Anh Tú. Cầm báo cáo đọc qua một lần không khỏi khen tốt một tiếng. Lê Dương quân đoàn hiện tại tổ kiến hoàn tất bao gồm hai trăm năm mươi người nâng tổng số binh lính tại An Bang lên thành bảy trăm người. Tuy nhiên trong báo cáo Phạm Tu cũng hi vọng thủ phủ tăng cường thêm cho An Bang vũ khí cũng như quân tư trang. Lý Anh Tú nói.

- Người đâu, gọi Thạch Tiến cùng Trần Thư đến.

Lát sau hai người đã đến Thủ Phủ. Sau khi Cao Lỗ đi An Bang nhậm chức Phủ Xứ, Thạch Tiến công việc trở nên nặng rất nhiều, không chỉ quản lò rèn, còn có Tiền Cục, cùng giám sát xây dựng thành Cổ Loa. Tuy Thạch Tiến năng lực không quá nổi bật nhưng làm việc rất cẩn thận, thời gian qua mọi việc vẫn được duy trì ổn thỏa.

- Thạch Tiến, trong thời gian này lò rèn phải tăng công suất lên hết mức có thể, tập trung sản xuất vũ khí cho Hải Đông quân và Bắc Hải thủy sư. Còn có ta chuẩn bị thành lập thêm một chi bộ đội, quân tư trang đều phải sẵn sàng.

Thạch Tiến nghe vậy hỏi.

- Bẩm Việt vương không biết ngài cần bao nhiêu quân tư trang? Trong kho vẫn còn khá nhiều trang bị dự phòng.

Lý Anh Tú hỏi.

- Trong kho còn lại bao nhiêu trang bị.

Thạch Tiến nhớ lại một chút liền trả lời.

- Bẩm Việt vương trong kho còn ước chừng trường thương năm trăm cây, đao hai trăm đem, thuẫn bọc đồng ba trăm cái, Minh Quang giáp hai trăm bộ, các loại cung nỏ ước chừng năm trăm chiếc, mũi tên ước chừng hai vạn枝. Còn các loại vật khác thần không rõ số lượng lắm.

Lý Anh Tú gật đầu, với số tuổi của Thạch Tiến nhớ như vậy đã không dễ dàng, huống chi còn quản nhiều công việc như vậy. Hắn nói.

- Rất tốt, trước mắt ngươi tạm thời lui công tác giám sát công trình, chủ yếu tập trung vào lò rèn, trong ba tháng ta cần phải thêm năm trăm bộ giáp, năm trăm cây trường thương, đao thêm ba trăm đem. Đặc biệt phải sản xuất thêm liên châu nỏ, sào nỏ và máy bắn đá cung cấp cho Bắc Hải Thủy Sư.

Thạch Tiến hơi có chút khó khăn nói.

- Bẩm Việt vương vũ khí còn có thể nhưng giáp thần thực không có nhiều da như vậy để sản xuất.

Lý Anh Tú phát tay.

- Nguyên liệu vài ngày nữa Giác Long cốc sẽ đưa đến. Ngày mai ngươi theo yêu cầu của Phạm Tổng Bình chuyển vận quân tư trang cho hắn. Hiện tại bên đó đang cần dùng gấp.

- Thần tuân lệnh.

Xong việc Thạch Tiến Lý Anh Tú quay sang Trần Thư hỏi.

- Trần Thư ngươi có thể huấn luyện binh lính không?

Trần Thư xấu hổ nói.

- Bẩm Việt vương thần bất tài, không có tài luyện binh.

Lý Anh Tú thở dài, hắn muốn tổ kiến một chi quân đội nhưng lại không có một vị tướng nào thích hợp để dùng, Trần Thư dũng mãnh nhưng không hợp làm tướng, hiện tại cũng chỉ có Phạm Tu cùng cùng Lê Chân là đủ tiêu chuẩn. Xem ra lại phải tìm triệu hoán thêm nhân tài.

- Được rồi, trước mắt ngươi tìm từ trong dân hai trăm trai tráng khỏe mạnh, ý chí kiên cường, thân phận trong sạch trước mắt tập trung lại đưa vào trại tân binh huấn luyện kỷ luật sau đó chờ lệnh của ta.

- Thần tuân lệnh.

Sau khi cho hai người lui Lý Anh Tú thở dài nói với Lữ Gia.

- Bảo Công, Đại Việt ta thật thiếu người.

Lữ Gia cũng chỉ biết an ủi nói.

- Việt vương đừng quá lo lắng, hiện tại ở Cổ Loa đã xây dựng trường học, tương lai phổ biến ra toàn quốc, thêm vài năm ngài không lo không có người dùng.

Lý Anh Tú như muốn khóc nói.

- Nhưng bây giờ ta cần người nha.

Nói rồi hất ra hiệu Lữ Gia đi vào bệ đá cỏ, nơi này là nơi tuyệt mật của cả thủ phủ, nếu không được Lý Anh Tú cho phép không ai có thể tiến vào, bệ đá cỏ có một các giới vô hình ngăn chặn người ngoại lai không được phép xâm phạm đến.

- Hệ thống, ta muốn triệu hoán danh nhân.

“Đình, xác định tiêu hao một trăm điểm chiến công triệu hoán?”

- Triệu hoán.

Lý Anh Tú đau lòng nói. Phạm Tu cùng hai vị bách phu trưởng đánh đông dẹp bắc bấy lâu cũng chỉ kiếm về hơn một trăm điểm chiến công, hiện tại lại lần nữa bị tiêu xài hết, không biết đến khi nào mới kiếm lại được.

“Đình! Chúc mừng ký chủ triệu hoán Thái Sư nhà Tiền Lý Tinh Thiều”.

Theo lời của hệ thống từ trong bệ đá cỏ bước ra một người mặc áo thư sinh màu xám, tóc búi cao, để hai hàng ria mép hơi nhạt, tay phải cầm một cây quạt mo, bên hông lại đeo một thanh trường kiếm.

- Thần Tinh Thiều bái kiến Việt vương.

- Tinh Thiều mau đứng dậy, ngươi có thể đến đây thực quá tốt.

Tuy ý muốn của Lý Anh Tú là triệu hoán một võ tướng, nhưng gọi đến Tinh Thiều cũng không tệ, không thể lạnh nhạt người ta. Huống chi Tinh Thiều còn là bạn tốt của Phạm Tu đây.

Tinh Thiều là người cùng quê với Lý Bí, từ nhỏ đã nổi tiếng là giỏi võ nghệ, văn hay chữ tốt. Lúc Lý Bí khởi nghĩa nhiệm vụ của Tinh Thiều chủ yếu là soạn thảo văn thư, văn bản nhưng cũng lập được nhiều chiến công. Sau khi nhà nước Vạn Xuân thành lập Tinh Thiều được phong làm Thái Sư đứng đầu ban văn mà Phạm Tu là đứng đầu ban võ, hai người như hai cánh tay trái phải của Lý Nam Đế. Sau vì kháng chiến cả hai người đều hi sinh cùng hầu hết các tướng lĩnh cao cấp của nhà Tiền Lý.

“Tinh Thiều: Thái sư nhà Tiền Lý, văn hay chữ tốt, võ nghệ cao cường. Tư chất (S+). Kỹ năng: Nội chính”.

So với Lữ Gia Tinh Thiều khả năng còn kém một chút, dù sao Tinh Thiều hi sinh còn trẻ, còn chưa đạt đến đỉnh phong của nội chính. Lý Anh Tú giới thiệu.

- Tinh Thiều, ta giới thiệu với ngươi đây là Tổng quản chính vụ của Đại Việt Lữ Gia.

Tinh Thiều kinh ngạc nói.

- Ngài là Lữ thừa tướng sao. Văn bối xin chào Lữ tiên bối.

- Ha ha, Tinh Thiều đừng khách khí, đến thế giới này mọi việc quá khứ xem như xóa bỏ, hiện tại ta với ngươi là đồng liêu, còn cần giúp đỡ nhau nhiều.

Hai người này đều xuất thân Nho giáo, nên làm quen ngược lại rất dễ dàng, huống chi Lữ Gia lại nổi tiếng đến như vậy, Tinh Thiều càng ngưỡng mộ. Lý Anh Tú nói.

- Được rồi, vài ngày nữa ta sẽ bổ nhiệm ngươi đến địa phương. Lúc đó ngươi gặp một người hăng sẽ rất vui mừng.

Đối với Tinh Thiều Lý Anh Tú đã có sắp xếp. Trước kia để Cao Lỗ ở lại An Bang là vì thiếu người về nội chính, hiện tại Cổ Loa đã có Lữ Gia, như vậy Tinh Thiều nên đến An Bang thay Cao Lỗ. Huống chi nơi đó có Phạm Tu, tin tưởng hai người sẽ phối hợp rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thăng Long

Hai tháng sau, toàn bộ Đại Việt ngoại trừ Giác Long cốc đều bị bao trùm bởi một màn tuyết mỏng, tuyết rơi không quá nhiều, nhưng đối với Việt tộc lại là lạnh chí mạng. Chỉ trong hai tháng đã có bốn vị Bồ Chính đi về với Lạc Long quân. May mắn trước đó từ thủ phủ đã chuẩn bị kỹ càng với tình huống tuyết rơi, nhà nhà được cung cấp đầy đủ củi lửa, lương thực, áo bông các loại để giữ ấm. Điều may mắn thứ hai là trước khi tuyết rơi toàn bộ lương thực tại Giác Long đã được thu hoạch hoàn tất, điều này làm cho kho lương Đại Việt hiện tại sung túc, các nông dân cũng rảnh rỗi, không cần phải ra ngoài dưới tiết trời lạnh thế này.

Tuy nhiên ở Cổ Loa thì lại khác, hiện tại nơi này dân số đã đạt đến sáu ngàn người, mặc trời tuyết lạnh ai ai cũng trùm kín áo bông ủa đến cửa Nam thành. Binh sĩ Đại Việt đã thay quân phục mới, toàn bộ mặc lót trong Quyên Giáp, Minh Quang giáp mặc phía ngoài, áo choàng đỏ thắm tung bay trong màn tuyết trắng. Hơn hai trăm binh sĩ Cổ Loa được điều động sang cửa Nam để giữ gìn trật tự. Hôm nay là ngày Việt vương sẽ đặt viên gạch cuối cùng khánh công thành mới.

Thành mới được xây dựng lấy thủ phủ làm trung tâm xây nên làm ba lớp thành. Lớp thành trung tâm hình chữ nhật, được xây trên đỉnh đồi cao nhất, tường thành cao bảy mét, mặt thành rộng gần mười mét, chân thành rộng đến hai mươi mét, trong đây chính là nơi sinh sống của Việt vương, là trung tâm quyền lực của Đại Việt.

Lớp thành giữa được xây thành hình ngũ giác không cân xứng, địa thế thấp hơn thành trung tâm, tường thành nơi cao nhất là mười hai mét, thấp nhất cũng là mười mét, mặt thành rộng trung bình mười mét, có bốn cửa: Bắc, Tây Bắc, Tây Nam và cửa Nam, có hệ thống kênh rãnh dẫn nước từ con sông phía ngoài mà Lý Anh Tú đặt là sông Nguồn chảy vào, lớp thành giữa diện tích ước chừng gần hai cây số vuông.

Lớp thành ngoài được xây không theo hình dáng gì mà dựa vào địa thế xung quanh, dựa vào độ cao của các gò đất mà độ cao thành cũng không bằng nhau, có nơi cao cách mặt đất chừng đến hai mươi mét, nhưng cũng có nơi chỉ tầm mười lăm mét, mặt thành rộng đến hai mươi mét, cũng có bốn cửa như thành giữa. Mặt Đông thành trực tiếp được sông Nguồn bao bọc, các mặt còn lại đều có con hào dẫn nước từ sông vào. Tổng diện tích của vòng ngoài này đạt đến hơn năm cây số vuông, đối với Đại Việt hiện tại mà nói đây chính là một đại công trình. Ban đầu chỉ dự kiến xây dựng trong một tháng rưỡi, cuối cùng vì điều chỉnh và một vài sự cố mà kéo dài đến gần ba tháng mới hoàn thành, mà ngày hôm nay Việt vương sẽ đặt viên đá cuối cùng tại cửa Nam thành.

- Việt vương đến!

Một tiếng hô lớn, dân chúng tự động né ra hai bên đường. Thiên Tử quân Quyên Giáp vàng óng ánh chạy hộ vệ hai bên, Lý Anh Tú cười một chiến mã màu trắng hợp với màu tuyết đi phía trước, bên cạnh lạc hậu nửa bước là Lữ Gia cùng Cao Lỗ, ngoài ra còn có cả Lê Chân. Một tháng trước Tinh Thiều đã đi An Bang thay Cao Lỗ tiếp nhận chức Phủ sứ xứ An Bang, Cao Lỗ trở về tiếp tục quản lý lò rèn và tiền cục. Còn Lê Chân tháng trước sau khi hoàn thành thu hoạch lương thực tại Giác Long cốc cũng tạm thời trở về Cổ Loa. Ai cũng biết hôm nay là ngày trọng đại của Đại Việt.

- Bái kiến Việt vương!

Dân chúng đồng thanh hô lên cúi người chào lãnh đạo tối cao của vương quốc. Dưới sự phổ cập lễ nghi của Lý Anh Tú người Việt không quỳ bái ai, chỉ có thể quỳ bái trước ông bà, tổ tiên, thiên địa mà thôi.

- Miễn lễ.

Lý Anh Tú phát tay liền nhanh chóng xuống ngựa, dưới sự hộ tống của ba vị đại thần và binh lính đi lên phía đầu thành Nam. Đứng trên thành Nam cao đến hai mươi mét nhìn xa ra không thấy gì ngoài Từ Vong rừng rậm, nhưng Lý Anh Tú biết sau nơi đó chính là xứ Goldland trù phú mà không lâu nữa đầu Đại Việt sẽ thu phục nó.

- Bắt đầu đi.

Lý Anh Tú ra lệnh. Một công tượng bồi lên mặt thành một lớp hồ cùng với bùn nhão, nơi đó còn thiếu đúng duy nhất một viên gạch. Thạch Tiến thay mặt toàn bộ công tượng đem đến một chiếc khay được phủ vải đỏ, bên trên là một viên gạch vuông vức. Lý Anh Tú cầm lấy viên gạch đối với toàn bộ bách tính ở dưới nói.

- Tại đây, ngay giờ phút này, ta tuyên bố thành THĂNG LONG chính thức hoàn thành. Đại Việt vạn tuế!

Dứt lời tay hắn đặt viên gạch cuối cùng xuống lớp hồ, thật thần kỳ ngay lúc đó cả tòa thành sáng lên, trên cổng thành từ lớp gạch đá bông lộ ra hai chữ “THĂNG LONG”. Từ trong thành tỏa ra một khí thế kinh người làm cho người ta muốn quỳ bái. Hoa tuyết bỗng nhiên dừng lại, một hư ảnh con rồng trắng bỗng nhiên hiện ra giữa bầu trời hướng lên thiên không gầm thét.

- Đại Việt vạn tuế!

- Đại Việt vạn tuế!

- Đại Việt vạn tuế!

Dân chúng vừa kinh sợ, vừa vui mừng, không ai bảo ai liền quý xuống hô vang “Đại Việt vạn tuế!” Lữ Gia vuốt vuốt chòm râu nói.

- Quân với dân như cá với nước, quân dân một lòng thế này sợ gì Đại Việt ta không mạnh, lo gì Đại Việt không trường tồn.

Lý Anh Tú trong lòng cũng tự hào vô cùng, thế nhưng chưa kịp cảm nhận cảm xúc đó hắn đã nhận được thông báo của hệ thống.

“Đinh, hoàn thành nhiệm vụ thành lập vương quốc: Sở hữu hai tòa thành thị (1 cỡ trung). Đại Việt vương quốc chính thức thành lập, mời ký chủ lựa chọn kinh đô”.

- Thăng Long

“Đinh, Thăng Long được chọn làm kinh đô, mời ký chủ lựa chọn quốc kỳ, chỉ cần suy nghĩ hình dáng trong đầu là được”.

Trong đầu Lý Anh Tú xuất hiện một lá cờ trắng tinh, hiện tại hắn chỉ cần suy nghĩ để vẽ lên thôi. Từ thời Hai Bà trung dũng cờ khởi nghĩa đã lên Hoàng kỳ với nền vàng, sau đó màu vàng tiếp tục được sử dụng để làm nền cho hầu hết các đề kỳ qua các thời đại, vì thế Lý Anh Tú quyết định chọn nền của cờ là màu vàng, bề ngoài vậy rỗng màu xanh da trời tượng trưng ước vọng hùng cường của dân tộc, giữa cờ là hình tròn tượng trưng ngôi sao với ước mơ dân tộc sẽ tỏa sáng. Nhìn qua nhìn lại Lý Anh Tú chợt tắc lưỡi.

- Vì sao lại giống Long Tinh kỳ của triều Nguyễn quá vậy?

Quả nhiên lá cờ của hắn “thiết kế” chính là quốc kỳ của Việt Nam trong 83 năm dưới triều Nguyễn, đây tuyệt đối chính là “photocopy” chính hiệu. Đã vậy Lý Anh Tú quyết định thêm một con rồng trắng nữa coi như là tưởng niệm Lạc Long quân đi. Lập tức một con bạch long uy vũ hiện ra giữa nền ngôi sao màu đỏ.

- Xong, như thế này hắn không gọi là “copy”, cùng lắm là “đạo” thôi.

Cơ mà sao chép với đạo là mấy? Suy nghĩ không được Lý Anh Tú liền vút sau đầu lựa chọn xác nhận.

Lập tức trên bốn mặt thành Cổ Loa tỏa ra ánh sáng, từ hư không hiện lên những lá cờ “Long Tinh kỳ 2.0” được cắm chặt lên đầu thành đánh dấu sự xuất hiện đầu tiên của nó trên dị giới này. Bách tính thấy cảnh thần kỳ như vậy càng hô to hơn tên Đại Việt, lòng dân trung thành nhất nhất.

“Đinh, mời ký chủ xem xét thông số vương quốc đôi mới”.

Quốc hiệu: Đại Việt.

Kinh đô: Thăng Long.

Đơn vị hành chính: 2 xứ, 232 làng, ba tòa thành thị (1 cỡ trung, 2 cỡ nhỏ)

Tổng dân số: 12.365 người.

Quân đội: 1.564 binh sĩ.

“Nhiệm vụ hoàn thành ba thưởng: Chiến mã (20), voi (2 cặp), trâu cày (10), gia súc (40), lương thực (200), gỗ (400), đồng (100), sắt (100),... Thiên tử quân (50), quốc kỳ (1) kỳ quan công trình (Khai Quốc tự), một lượt triệu hoán danh nhân”.

“Đinh, mở ra giai đoạn tiếp theo nhiệm vụ thành lập vương quốc: Xây dựng cung điện”.

Đoạn nhiệm vụ thành lập vương quốc chương 23 mình ghi nhầm, đáng lẽ là sở hữu 2 tòa thành thị (1 nhỏ, 1 trung) mới đúng nha

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thừa Mệnh hoàng đế

Lý Anh Tú không ngờ hoàn thành nhiệm vụ này hệ thống lại ban thưởng nhiều đến vậy, thậm chí còn vượt qua cả ban thưởng cho một trận đánh, chỉ là không có ban thưởng điểm chiến công, nhưng bù lại lại có một lượt triệu hoán. Còn có kỳ quan công trình là cái gì?

“Ở mỗi thời đại chủ đều có thể được ban thưởng những kỳ quan công trình, những công trình này mang những chức năng đặc biệt, mời ký chủ tự hành kiểm tra.”

Lý Anh Tú tỏ vẻ đã hiểu, lại tiếp tục quan sát phần thưởng kỳ lạ thứ hai. Quốc kỳ.

Quốc kỳ: Biểu trưng cho một quốc gia độc lập, toàn vẹn lãnh thổ. Có quốc kỳ vận nước tăng lên.

Chỉ một dòng chữ giới thiệu đơn giản rất mơ hồ mà thôi. Lý Anh Tú cũng không rõ ràng tác dụng của nó lắm.

- Chúng ta về thủ phủ thôi.

Lý Anh Tú dưới sự ngưỡng vọng của toàn thể nhân dân Đại Việt trở về thủ phủ. Hiện tại Cổ Loa đã mở rộng không biết bao nhiêu lần, đến được lớp thành trung tâm cũng phải mất đến mười phút. Lý Anh Tú bước vào trong liền thấy thủ phủ vẫn không hề thay đổi, vẫn chỉ là một tòa nhà mộc mạc, hẻo lánh vì vậy mà hệ thống muốn hấn phải xây dựng hoàng cung. Khi hoàng cung làm thành có nghĩa là thủ phủ cũng đã hoàn thành nghĩa vụ của nó.

Giữa căn phòng bình thường Lý Anh Tú nhóm họp các vị đại thần, trên ghế của hắn đã đặt sẵn một con ấn bằng vàng, phía trên là một con rồng vàng uốn lượn. Lý Anh Tú thấy kỳ lạ hệ thống liền hiện lên thông tin.

Ngọc tỷ: Tượng trưng cho quyền lực tối đa cho Hoàng Đế bản thân mang theo khí vận của quốc gia.

Lại một câu giải thích khá mơ hồ, Lý Anh Tú biết nó là ngọc tỷ là được. Hắn giao cho Trần Thụ đem cất đi, Trần Thụ hiện tại luôn sát cạnh bên hắn, nhìn giống như Thái Giám Tổng Quản hơn là một cận vệ đi.

Lý Anh Tú dẫn theo ba vị đại thần bước vào trong, trên bệ đá cổ đã có sẵn năm mươi binh sĩ mặc giáp đứng sẵn đó. Lý Anh Tú tiếc một chút là lần này không có một Bách phu trưởng như Trần Thụ mà chỉ là binh sĩ bình thường mà thôi. Lý Anh Tú gọi Trần Thụ nói.

- Trần Thụ, dẫn bọn hắn về nơi đóng quân.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Trần Thụ bắt chợt thay đổi xưng hô làm Lý Anh Tú cảm thấy kỳ lạ. Đúng rồi, hiện tại hắn đã lên ngôi lập quốc, Việt vương này hễ là phải thay đổi. Lý Anh Tú kêu gọi hệ thống triệu hoán.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công danh tướng Thái Úy Phạm Cự Lượng.”

Phạm Cự Lượng: Danh tướng thời tiền Lê, làm tướng hai đời vua Đinh, thăng chức Thái Úy thời Lê Đại Hành, văn võ song toàn. Tư chất (SS). Kỹ năng: Tinh thông thủy chiến.

Lý Anh Tú kinh hi, không ngờ lại có thể triệu hoán đến Phạm Cự Lượng. Đây là vị tướng thứ hai liên quan đến thủy quân đặt chân đến dị giới. Lê Chân và Phạm Cự Lượng đều tinh thông thủy chiến, nhưng nếu nói huấn luyện thủy binh Lê Chân có một tay thì việc thống binh Phạm Cự Lượng hơn hẳn. Có lẽ vì liên quan đến thời đại, thời kỳ của Lê Chân các chiến thuyền còn khá thô sơ, thủy chiến không phải là mũi nhọn nhưng Đại Cồ Việt của Lê Hoàn đã có những chiến hạm khá lớn để tham gia chiến tranh. Trong chiến tranh chống Tống lần một chính Phạm Cự Lượng đã đại phá quân Tống trên sông Bạch Đằng.

Từ trong bệ đá cổ bước ra một người trung niên ăn mặc giáp trụ bằng sắt, hai vòng hộ tâm lấp lánh hai bên ngực (hiện tại Minh Quang giáp của Đại Việt chế tạo là một miếng hộ tâm trước ngực thay cho hai miếng hộ tâm hai bên nguyên bản Minh Quan giáp), đầu đội mũ Đâu Mâu, bên hông đeo trường kiếm, tay cầm trường thương, gương mặt góc cạnh, uy vũ.

- Thần Phạm Cự Lượng bái kiến bệ hạ.

Phạm Cự Lượng quỳ một chân xuống chào Lý Anh Tú. Hắn vội vàng đỡ dậy nói.

- Phạm Thái Úy mau đứng lên. Thái Úy có thể đến thực là phúc của Đại Việt, hôm nay đúng ngày lập quốc, đi tiên viện chúng ta cũng thảo luận chính sự.

Phạm Cự Lượng qua đời lúc chỉ bốn mươi mốt tuổi nên hình dáng giữ lúc đỉnh phong tầm ba mươi chín, khi Phạm Cự Lượng đại phá quân Chiêm.

Chỉ một thoáng các vị đại thần cấp cao của Đại Việt đã làm quen với nhau vô cùng thân mật, chỉ thiếu điều xưng huynh gọi đệ mà thôi. Lý Anh Tú thấy vậy cũng vô cùng hài lòng. Ngồi trong phòng mọi người tự giác phân ra tả hữu. Các quan nội chính như Lữ Gia, Cao Lỗ ngồi bên cánh tả, Lê Chân cùng Phạm Cự Lượng ngồi bên cánh hữu. Lý Anh Tú nói.

- Hẳng mọi người đã biết hôm nay là ngày lập quốc của Đại Việt ta.

- Thần đã biết!

Cả bốn người đồng thanh nói, là người xuất thân từ hệ thống ai cũng cảm nhận được sự thay đổi, tự giác xưng hô hắn là bệ hạ mà không còn là Việt vương. Lý Anh Tú hỏi.

- Bảo Công hôm nay là ngày mấy?

- Bẩm bệ hạ, hôm nay là ngày một tháng mười hai theo lịch của dân bản địa, nghe nói năm nay là năm 1232.

Lữ Gia chuẩn mực nói. Lý Anh Tú gật đầu.

- Tốt, vậy từ nay Trẫm tuyên bố Đại Việt chính thức thành lập, quốc hiệu Đại Việt, đặt Niên hiệu là Thừa Mệnh, lấy ngày hôm nay làm ngày quốc khánh hằng năm. Ban bố cho cả thiên hạ biết rõ.

- Tuân mệnh bệ hạ.

Là tổng quản nội chính việc này tất nhiên rơi xuống đầu Lữ Gia chứ không ai khác. Lý Anh Tú tiếp tục nói.

- Bởi vì Đại Việt chúng ta người chưa nhiều nên Trẫm quyết định tổ chức hành chính như sau. Thành lập Cơ Mật viện giải quyết toàn bộ chính sự trong nước. Phong Lữ Gia làm Thái Sư Bình Chương Quân Quốc Trọng Sự đứng đầu Cơ Mật viện. Giúp việc cho Thái Sư là các Tì sự vụ, Lữ Thái Sư trực tiếp chọn lựa nhân sự rồi báo lên cho Trẫm.

- Thần tạ ơn bệ hạ.

Lữ Gia liền nhận mệnh cực khổ. Nói Cơ Mật viện nghe rất hoành tráng nhưng hiện tại chỉ có mình Lữ Gia, cùng lắm góp mặt thêm Cao Lỗ mà thôi. Việc còn lại đều phải do hần chuyên trách a. Nhưng rất nhanh thôi sẽ có đầy ắp nhân tài đổ vào, gánh nặng sẽ tình giảm hơn nhiều. Lý Anh Tú lại nói.

- Phong Cao Lỗ làm Thạch Thần Bảo Định Công, trực tiếp quản lý lò rèn, nghiên cứu chế tạo vũ khí cho quân đội.

- Thần tạ ơn bệ hạ.

Lý Anh Tú theo nguyện vọng của Cao Lỗ, chỉ muốn nghiên cứu rèn vũ khí mà không muốn quản quá nhiều nội chính.

- Phong Lê Chân làm Thánh Chân công chúa kiêm phủ sứ xứ Giác Long kiêm đô đốc Bắc Hải thủy sư.

- Phong Phạm Tu làm Bình Định Công, Phục Man tướng quân chương quản Hải Đông quân.

- Phong Tinh Thiều làm phủ sứ xứ An Bang.

- Phong Thạch Tiến làm Hỏa Dương Bá chương quản Tiền cục.

- Phong Trần Thư Trung Dũng Bá, thống lĩnh Cẩm quân.

- Phong Thánh Gióng... quên đi.

Một loạt danh hiệu, tước vị được Lý Anh Tú ban phát ra, người nào có công lao lớn liền được phong tước lớn, các tướng lĩnh mới đến chưa lập được công lao tạm thời giữ chức vụ mà không có tước vị, chỉ riêng Phạm Cự Lượng mới đến vẫn chưa được phân chức vụ phù hợp. Còn Thánh Gióng vẫn giữ nguyên bộ dáng trẻ con như vậy, luôn được nuôi dưỡng trong thủ phủ. Với tình hình Đại Việt hiện tại hẳn là không cần dùng đến, cứ để Thánh Gióng được một kiếp làm người bình thường a.

Một ngày sau cả Đại Việt đều biết được Việt vương hiện tại xưng là Thừa Mệnh hoàng đế, niên hiệu Thừa Mệnh, cả nước chia làm hai xứ và một thủ phủ. Từ nay bá kiến hoàng đế đều phải gọi là bệ hạ mà không phải là Việt vương nữa.

Hiện tại mùa Đông tuyết rơi, Lý Anh Tú cũng không vội vã xây cung điện. Bên ngoài thủ phủ, các vị đại thần được xây dựng nên một tòa nhà nằm trong thành trung tâm, vừa làm nơi ở, vừa làm nơi làm việc. Khi cần thiết Lý Anh Tú có thể gọi bọn họ trực tiếp đến thủ phủ.

-

Phạm Cự Lượng hay gọi là Lạng, ở đây ta cứ dùng tên mà ta tìm ra vậy. Đối với vị tướng này ta có thể nói một câu là rất biết thời thế, biết lấy lợi ích quốc gia đặt lên hàng đầu. Tuy hiện tại có lập luận nói ông chính là người dẫn đầu cuộc đảo chính ép Dương Văn Nga để Đinh Phế Đế nhường ngôi cho Lê Hoàn, nhưng cũng không thể phủ nhận công lao của ông "đánh Tống bình Chiêm".

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Khai Quốc tự

Lữ Gia đi vào trong thủ phủ, phui phui tuyết đọng trên người đi vào diện kiến Lý Anh Tú, một tay hần bây giờ phải xây dựng Cơ Mật viện từ con số không, cả ngày hôm qua lựa chọn nhân sự thực sự rất vất vả, muốn Cơ Mật viện được xây nên nhanh chóng cũng chỉ có thể chọn lựa nhân tài từ Cổ Loa.

- Bẩm bệ hạ, đây là tổ chức Cơ Mật viện và danh sách nhân viên cấp dưới, mời bệ hạ phê chuẩn.

Lữ Gia hai tay nâng lên sớ đưa đến cho Trần Thư đưa đến tận tay Lý Anh Tú. Tên này cận vệ cũng thật xứng chức, nhưng sao càng ngày càng giống thái

giảm, chẳng lẽ hẳn lại muốn làm Lý Thường Kiệt 2.0? Lý Anh Tú âm thầm lắc đầu nghĩ. Cảm lấy số của Lữ Gia hẳn chủ tâm đọc khá kỹ. Về cơ bản Lữ Gia chỉ mới tổ chức Cơ Mật viện thành hai cấp. Đầu nào Xu Mật viện bao gồm Lữ Gia, các quan đại thần như Cao Lỗ, Lê Chân, lấy hoàng đế làm lãnh đạo trực tiếp, bên dưới là ba ti sự vụ: Hộ ti, Nông ti, Thư Lại ti. Mỗi ti có một Chánh ti và hai phó Chánh t. Trong đó Hộ ti chưởng quản thu thuế, Nông ti chăm lo việc làm thủy lợi, trồng trọt, Thư Lại ti lo việc soạn thảo, bảo quản các loại văn bản. Về cơ bản các ti sự vụ trở thành tiền thân của các bộ sau này, tuy nhiên quyền lực hiện tại rất nhỏ, chủ yếu là thi hành các mệnh lệnh từ Cơ Mật viện đưa xuống mà thôi.

Lữ Gia còn để lại rất nhiều vị trí nhân sự trống, sờ đi như vậy là vì với tình hình Đại Việt hiện tại sự vụ cũng không quá nhiều, không quá phức tạp nên chỉ cần nhân sự rất ít để giải quyết, nhưng khung xương vẫn để đó, chờ đợi các nhân tài tốt nghiệp từ trường học bổ sung vào, khi đó Đại Việt hẳn đã phát triển đến mức cần một bộ máy hoàn thiện để quản lý.

- Được rồi, nhân sự Trầm không có ý kiến, phê chuẩn, khanh trở lại tính toán lương bổng các cấp sau đó lại báo lên cho Trầm một lần.

- Thần tuân chỉ.

Lữ Gia cung kính nói, hiện tại không có người, đành chờ khi có nhân sự đầy đủ hẳn hẳn có thể nghỉ ngơi một hồi.

- Trần Thư, truyền chỉ tuyên Phạm Cự Lượng vào thủ phủ.

Lát sau Phạm Cự Lượng một thần Quyên giáp đi vào thủ phủ. Minh Quang Khải của hắn đã bị Cao Lỗ “trung dụng” đem về lò rèn nghiên cứu để chế tạo ra khôi-giáp cho binh lính. Hiện tại trong trang bộ binh của Đại Việt cũng chỉ có tam trọng giáp, sức phòng ngự rất có hạng.

- Vì thần bái kiến bệ hạ.

Phạm Cự Lượng ôm quyền khom người cúi chào. Lý Anh Tú liền nói.

- Cự Lượng miễn lễ. Không biết khanh có thể huấn luyện thủy binh hay không? Tài thống binh thế nào?

Phạm Cự Lượng không kieu ngạo, khom xiêm nịnh nói.

- Bẩm bệ hạ, thần có thể luyện binh thủy bộ đều được, nhưng không thể bằng được Thánh Chân công chúa. Còn thống binh thần có thể chỉ huy cả bộ và thủy.

Lý Anh Tú gật đầu. Phạm Cự Lượng tinh thông thủy, bộ. Đánh Tổng đại thắng đường thủy, binh Chiêm công thành, đoạt đất cũng không phải dạng vừa. Thế nhưng không biết sao hệ thống lại đánh giá Phạm Cự Lượng tinh thông thống binh đường thủy vượt trội, hẳn là quy kết tại chiến công.

- Trầm muốn khanh huấn luyện một đạo binh lính, sau này sẽ là xương sống của vương quốc ta. Đạo quân này không cần phải quá giỏi thủy chiến nhưng phải giỏi đi biển, đặc biệt khả năng chiến đấu trên bộ cực cao, khanh có dám đảm nhận không?

Đúng vậy, ý định của Lý Anh Tú chính là thành lập hải quân đánh bộ hay thủy binh lục chiến. Lý Anh Tú cũng cảm nhận được địa thế của Đại Việt nằm giữa Tử Vong rừng rậm, hai bên là núi cao, phía Bắc hiện tại giáp biển, chỉ có thể mở rộng về phía Nam, nhưng về sau muốn mở rộng thực lực chỉ có thể di chuyển bằng đường biển đi về Đông và Tây. Giống như nước Mỹ thời hiện đại, thủy quân lục chiến của họ được triển khai khắp nơi trên thế giới, là lực lượng tinh nhuệ tham gia vào mọi điểm nóng, Lý Anh Tú muốn có một đội quân như vậy.

Sờ đi Phạm Cự Lượng chính là nhân tố tốt nhất cho vị trí này bởi vì Lượng tinh thông thống binh thủy bộ, có thể đối phó với mọi tình huống xảy ra trong cả hai loại điều kiện địa hình. Binh sĩ quân chủng này cũng cần phải được lựa chọn một cách kỹ càng gắt gao.

- Chỉ cần có đầy đủ phương tiện, thần xin lập quân lệnh trạng với bệ hạ.

Phạm Cự Lượng tự tin nói. Lý Anh Tú vỗ tay hô tốt một tiếng nói.

- Cho phép khanh tuyển bốn trăm binh sĩ, có thể từ trong dân gian hoặc chọn lọc từ trong quân thủ phủ và xứ Giác Long thành lập thành một quân đặt tên là Thần Sách quân được xếp loại Cẩm quân. Mọi phương tiện huấn luyện, vũ khí trang bị trực tiếp tìm Cao Lỗ giải quyết.

Sau khi lập quốc Lý Anh Tú cũng chia quân đội ra làm ba thứ quân. Cẩm quân gồm có Thiên Tử quân, Tĩnh Hải quân và bây giờ là Thần Sách quân là quân tinh nhuệ của Đại Việt. Lộ quân là binh lính chính quy của Đại Việt bao gồm Bắc Hải thủy sư, Hải Đông quân và binh lính đóng giữ tại các địa phương. Cuối cùng là dân quân đóng tại các làng, khi có chiến tranh sẽ được triệu tập. Như vậy Thần Sách quân thành lập sẽ trở thành lực lượng cơ động của Đại Việt là chủ lực để chinh phạt và phòng ngự cho vương quốc.

- Tạ ơn bệ hạ. Nhưng không biết thần sẽ đóng quân ở đâu?

Phạm Cự Lượng hỏi, có thể chọn lựa binh lính từ trong các binh chủng khác, đội quân của hắn tuyệt đối là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, bệ hạ đối với hắn thật quá tốt. Lý Anh Tú nói.

- Các Thăng Long ba dặm về phía Tây có một con sông nổi ra Bắc Hải gọi là sông Lục Giang. Khanh có thể đóng bản doanh ở đó.

Sông Lục Giang là con sông mà Phạm Tu vô tình phát hiện khi đi bình định An Bang. Từ cửa sông đi ngược dòng lên Phạm Tu mới phát hiện con sông này cách thủ phủ rất gần mà lại nổi với An Bang. Lý Anh Tú để Thần Sách quân đóng tại đây cũng xem như là một bức tường chắn cho Thăng Long thành.

Một ngày sau một tiếng chuông vang vọng khắp thủ phủ Thăng Long, từ ngọn núi cách Thăng Long một dặm ánh hào quang tỏa ra lấn áp cả ánh sáng mặt trời. Người dân vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh tượng này thiếu chút nữa tưởng rằng thần linh giáng lâm mà quỳ bái. Dân chúng trăm họ kéo nhau đến tìm hiểu ánh hào quang đó là có chuyện gì.

Lý Anh Tú từ trong thủ phủ cũng nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng khác với trăm họ, hẳn biết ánh hào quang đó là việc gì xảy ra.

Khai Quốc tự: Ngôi chùa trấn giữ long mạch của Đại Việt mang theo đại lượng khí vận quốc gia. Tàng trữ Phật pháp, phổ độ chúng sinh. Đặc điểm: Mỗi ngày tự triệu hoán đến một nhà sư.

Lý Anh Tú thờ phào, may mắn không đòi hỏi nông dân xuất gia, bằng không dù tổn hại đến long mạch hẳn cũng phải đốt ngôi chùa này. Dân số Đại Việt bất quá mọi hơn vạn lại phải làm sư, sức lao động ở đâu?

- Trần Thụ!

Lý Anh Tú hướng bên ngoài hô hoán. Trần Thụ liền bước vào, Lý Anh Tú nói.

- Chuẩn bị đi cùng ta đến Khai Quốc tự một chuyến.

Nửa giờ sau một đội người ngựa đã phóng về phía Khai Quốc tự, dọc đường toàn là dân chúng tò mò đi xem thử. Người bản địa đối với Phật giáo khá xa lạ nhưng người Việt lại không. Phật giáo với những giáo lý phù hợp với truyền thống của người Việt đã được truyền bá và lưu hành rất dễ dàng, thậm chí vào thời Lý-Trần còn được chọn là quốc giáo. Không phải chỉ vì tính chất chính trị, Phật giáo là nơi chống lưng cho triều Lý thì giáo lý của nó cũng rất phù hợp với xã hội Việt quốc ngày đó, không có quá nhiều mâu thuẫn về giai cấp mà mâu thuẫn chủ yếu đến từ những người từ các vùng miền khác nhau. Khi đó Phật giáo chính là keo gắn dính chắc toàn bộ tộc Việt lại thành một khối đoàn kết vững mạnh.

Rất nhanh Lý Anh Tú liền đi đến dưới chân chùa. Khai Quốc tự tọa lạc bên cạnh một đầu của sông Nguồn, phía sau là một ngọn núi nhỏ, không biết có phải Lý Anh Tú hoa mắt không nhưng ngọn núi kia hẳn thấy tựa như một cái đầu rồng ngẩng cao. Đây quả là thế “tựa sơn, hướng thủy mà”. Muốn đi sang Khai Quốc tự thì phải qua một đoạn sông, nơi đây rõ ràng lại có một cây cầu bằng đá được chạm khắc rất tinh xảo. Lý Anh Tú nhớ rõ ràng trước đây không hề có cây cầu này đây.

Qua cầu lại phải đi tiếp một trăm linh tám bậc thang liền đến được cổng chùa được sơn vàng óng. Hai bên cổng là hai câu đối.

“Vang tai xe ngựa qua đường tục

Mở mặt non sông đứng cửa thiền”.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thừa Mệnh năm thứ hai

Lý Anh Tú cùng Trần Thụ đi đến trước cổng tự, từ bên trong liền có ba vị sư sai từ bên trong bước ra, trong đó vị sư đi đầu tuổi chừng lục tuần, mặc áo sư màu vàng, bên ngoài khoác cả sa đồ. Vị sư này đến trước Lý Anh Tú hai tay chấp thành Phật hiệu nói.

- A di đà Phật, bản tăng Khuôn Việt bái kiến bệ hạ.

Khuôn Việt là một trong những cao tăng trong lịch sử Việt Nam, đặc biệt nổi tiếng dưới thời vua Lê Đại Hành. Tên ông ban đầu vốn là Ngô Chân Lưu là vị Tăng thống đầu tiên của giáo hội Phật giáo Việt Nam, sau khi Đinh Tiên Hoàng lên ngôi ban cho ông pháp hiệu là Khuôn Việt.

Lý Anh Tú cũng làm một dấu Phật hiệu nói.

- Khuôn Việt đại sư miễn lễ. Hôm nay Trẫm đến thăm quý tự, hi vọng không quấy rầy đến các vị.

Khuôn Việt mỉm cười hiền lành nói.

- Bệ hạ có thể đến viếng thăm thực sự là phúc của bản tự. Mời bệ hạ đi theo bản tăng.

Nói rồi Khuôn Việt để cho hai vị sư phía sau tiếp đại bách tính, tự mình dẫn Lý Anh Tú cùng Trần Thụ đi tham quan Khai Quốc tự. Lý Anh Tú hỏi.

- Không biết pháp danh của hai vị sư phụ kia là...?

Khuôn Việt nhẹ nhàng nói.

- Đó là hai vị phó trụ trì của bản tự, pháp hiệu là Ma Ha và Sùng Phạm.

Lý Anh Tú kinh ngạc, không ngờ Khai Quốc tự này lại toàn những nhân vật trâu bò. Thường nhắc đến các vị cao tăng thời tiền Lê người ta chỉ nhớ đến sư Vạn Hạnh là người có công lớn dàn xếp để Lý Công Uẩn lên ngôi lập ra triều Lý. Nhưng trước đó có bốn vị sư cũng trâu bò không kém Vạn Hạnh là rường cột của nhà Đinh và sau này là tiền Lê là Khuôn Việt, Pháp Thuận, Ma Ha và Sùng Phạm. Trong đó Khuôn Việt 40 tuổi đã được phong làm quốc sư. Khuôn Việt từng làm một bài từ Ngọc Lan Quy tiễn sứ nhà Tống tỏ vẻ độc lập tự chủ của đất nước.

“Tuồng quang phong hảo cầm phàm trương,

Thần tiên phục đế hương.

Thiên trùng vạn lý thiệp thương lương,

Cửu thiên quy lộ trường.

Tinh thâm thiết,

Đối ly trường,

Phan luyện sứ Linh Lang.

Nguyện tương thân ý vị

Nam cương,

Phân minh báo ngã hoàng”.

(Nắng tươi gió thuận cánh bướm giương,

Thần tiên lại đế hương,

Vượt sóng xanh muôn dặm trùng dương,

Về trời xa đường trường.

Tinh thâm thiết,

Chén lên đường,

Viên xe sứ vấn vương.

Xin đem thân ý vị Nam cương

Tâu vua tôi tỏ tường).

Khuôn Việt vừa đi vừa giới thiệu cho Lý Anh Tú về chùa Khai Quốc, hiện tại tuy mới chỉ là hình thái sơ khai nhưng vẫn chiếm diện tích rất lớn, các khu điện đều được xây rất chắc chắn, tường đất màu vàng, cột gỗ sơn son, ngói ống tô xanh. Đi vào đại điện còn phải vòng qua một cái hồ lớn nước xanh biếc, bên cạnh là một tòa tháp hơn mười mấy tầng.

- Bệ hạ, đây chính là Tàng Kinh các của bản tự.

Khuôn Việt dẫn Lý Anh Tú đến một khu nhà sau đại điện nói. Lý Anh Tú nhìn bên ngoài, so với những khu nhà khác thì Tàng Kinh các thấp hơn một chút, nhưng lại có vẻ chắc chắn hơn, dù gió lớn đến đâu cũng không xô đổ được.

Tàng Kinh các: Nơi chứa kinh thư của chùa, mỗi tháng tự động sinh ra một bộ kinh.

Lý Anh Tú âm thầm gật đầu, không biết di giới này có Phật giáo hay không, tuy nhiên có Tàng Kinh các Đại Việt cũng không cần phải lo thiếu hụt kinh sách. Khuôn Việt nói tiếp.

- Hiện tại bản tự cũng chỉ mới có Thập Nhị bộ kinh: Thế kinh, Ứng tụng, Ký biệt, Phúng tụng, Tự thuyết, Nhân duyên, Thí dụ, Bản sinh, Bản sự, Phương quán, Hi pháp, Luận nghị. Tương lai hễ sẽ có những bộ kinh lớn hơn.

Lý Anh Tú gật đầu. Phật giáo hán không quá am hiểu, những bộ kinh hán cũng chỉ biết tên mấy bộ trong tiểu thuyết như Dịch Chân kinh, Bồ Đề kinh gì đó mà thôi. Hắn nói.

- Tốt lắm. Nơi đây cần phải bảo vệ cẩn thận. Nếu nhà chùa cần gì có thể trực tiếp báo lên phía triều đình, triều đình sẽ toàn lực ủng hộ, hi vọng quý tự có thể phổ độ chúng sinh, cứu giúp bách tính.

Khuôn Việt chấp tay Phật hiệu nói.

- A di đà phật, Bệ hạ có lòng thương dân thực sự là phúc của bách tính.

Thừa Mệnh hoàng đế xuất hiện tại Khai Quốc tự làm bách tính nghe danh kéo đến viếng chùa ngày càng đông, hầu như dân chúng Thăng Long dù là già trẻ lớn bé, dân Việt hay dân bản xứ ai ai cũng đến thăm chùa làm bước khởi đầu cho tinh hoa Phật giáo xâm nhập vào xã hội Đại Việt.

Lý Anh Tú chỉ ở lại Khai Quốc tự một buổi liền về lại Thăng Long. Hắn cũng không có ý định mới Khuôn Việt vào triều đình làm quan, nhiệm vụ chính của Khuôn Việt lúc này chính là ra sức phát triển Phật giáo trong lòng dân chúng, kiến thiết thêm sự đoàn kết giữa Việt tộc và dân bản địa, đây cũng chính là một trong những chính sách “đồng hóa” của hắn.

Lại một tháng nữa trôi qua. Thân dân Đại Việt cũng trải qua cái Tết đầu tiên tại dị giới. Lý Anh Tú không sử dụng Âm lịch mà sử dụng luôn lịch pháp của dị giới. Hai thể giới dù tương đồng nhưng cũng có một chút khác nhau, nếu muốn một lần nữa tính toán lịch pháp thì rất mất thời gian mà Lý Anh Tú cũng không có trong tay nhân tài như vậy. Dù là Tết không theo Âm lịch nhưng các lễ hội vẫn diễn ra trên ba xứ của Đại Việt, bản sắc văn hóa Việt tộc hòa quyện cùng với văn hóa quyện cùng với văn hóa bản địa tạo thành một nét văn hóa đặc biệt cho Đại Việt.

Thừa Mệnh năm thứ hai, tháng một, tuy đã không còn rơi nữa, nông dân bắt đầu ra đồng, nhất là những nông dân bản xứ trồng lúa mạch, mùa đông tuyết rơi xuống, qua mùa xuân chắc chắn sẽ là một mùa bội thu. Cả Đại Việt bắt đầu rũ bỏ lớp tuyết tan quay lại guồng quay chuẩn bị tất cả vật chất cho chiến tranh. Cả triều đình Đại Việt đều chưa quên sắp đến một kẻ địch mạnh sẽ kéo đến. Đó sẽ lại là một thử thách mới cho Đại Việt.

Lúc này dù trời vẫn còn lạnh nhưng thành trung tâm Thăng Long các công tượng vẫn siêng năng làm việc. Thừa Mệnh hoàng đế đã ra lệnh trong vòng hơn một tháng phải xây dựng xong hoàng cung. Hơn ba trăm công tượng Việt tộc được tập trung cho một công trình đây chính là một công cuộc mở buff chạy theo thời gian. Công tượng Việt tộc làm việc nhanh đến mức dân công người bản địa vận chuyển vật liệu theo không kịp buộc Lữ Gia phải điều đến thêm cho công trường thêm một ngàn nhân công. Dự kiến hoàng cung sẽ được xây dựng hoàn tất vào giữa tháng hai.

Lý Anh Tú lúc này đang ở sông Lục Giang, căn cứ của Thần Sách quân bên cạnh sông Lục Giang. Thần Sách quân hiện tại tổ kiến gồm ba bộ phận ba trăm hải quân lục chiến và một trăm lính thủy, hai trăm dân phu, có bốn chiến thuyền cùng ba chiếc thuyền vận tải. Thần Sách quân vượt ngưỡng trở thành lực lượng quân chính quy đông đảo nhất Đại Việt. Lý Anh Tú chú trọng đến mức tách hai mươi trọng trang binh sĩ, tăng thêm ba mươi binh sĩ nữa gia nhập vào Thần Sách quân.

Phạm Cự Lượng xây một cái đài cao bên cạnh dòng sông, trên sông là bảy chiếc thuyền chở đầy các binh sĩ Thần Sách quân. Hôm nay Thần Sách quân diễn luyện bài tập cơ bản nhất chính là đổ bộ.

Bốn chiến thuyền Đại Việt phân làm hai cánh, thuyền vận tải ở giữa. Thuyền vận tải trong thân lại chứa thêm bốn thuyền con đổ bộ, mỗi thuyền con chở được đến ba mươi người. Theo ý kiến của Lý Anh Tú, Phạm Cự Lượng lập trên bờ những mục tiêu giả định ví làm địch quân, nhiệm vụ của Thần Sách quân là đổ bộ, chiếm lĩnh các vị trí trên bờ.

- Bắn!

Theo hiệu lệnh cờ máy bắn đá cùng sấm nổ liên tiếp phóng vào các mục tiêu chỉ định. Đá tảng cùng những mũi tên không lồ xuyên phá nát nát những mục tiêu trên bờ, đạt được mục đích làm mềm chiến trường.

- Đổ bộ.

Các binh sĩ Thần Sách quân trên các tàu vận tải nhanh chóng nhảy xuống thuyền con chèo vào trong bờ. Mỗi thuyền có mười bộ binh, mười cung tiễn thủ và mười dân phu. Mười hai chiến thuyền cùng một lúc tiến vào bờ xếp theo hình vây cá tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cứu trợ Giác Long cốc

- Đổ bộ!

Ầm! Ầm!...

Ván thuyền mở ra, bộ binh từ phía trong dựng thuẫn bước ra trước, binh sĩ trên mười hai thuyền đổ bộ lấy thuyền giữa chở trọng trang bộ binh làm trung tâm hợp lại thành một viên trận. Bởi sự khác biệt trong tác chiến, hải quân lục chiến trang bị thuẫn hình chữ nhật cao ngang người, tay cầm gươm Gladius. Khác với thủy binh mặc Quyên giáp, giáp trụ của Thần Sách quân là Minh Quan giáp. Hơn hai trăm binh sĩ kết thành một viên trận tạo thành một cứ điểm chờ thuyền đổ bộ tiếp theo.

Chỉ với hai lược đổ bộ ba trăm Thần Sách quân và một trăm dân binh đã tập kết hoàn tất, Thần Sách quân sử dụng Tam trọng giáp binh làm mũi đột kích đánh chiếm các cứ điểm định sẵn. Lý Anh Tú hài lòng nói.

- Tướng quân quả nhiên có tài, trong vòng một tháng đã huấn luyện được Thần Sách quân như thế, thật không dễ dàng.

Phạm Cự Lượng cung kính đáp.

- Tạ ơn bệ hạ khen ngợi, thần nhất định không phụ kỳ vọng của bệ hạ huấn luyện Thần Sách quân trở thành một thanh gươm tùy ý bệ hạ chinh phạt thiên hạ.

Phạm Cự Lượng là người rất biết thời vụ, không phải là kẻ ngu trung, nếu không cũng đã không ủng hộ Lê Hoàn làm vua. Lý Anh Tú rất hài lòng nói.

- Tốt, Trẫm tin tưởng khanh, chờ ngày các khanh lập nên công lao hân mã.

- Cấp báo! Giác Long cấp báo! Màu đỏ hòa tóc cấp báo!.

Bỗng từ xa một viên khinh kỵ thám báo sau lưng cầm một lá cờ màu đỏ chạy đến điểm tướng đài hô to. Lý Anh Tú nhú mày, Đại Việt có ba cấp độ cấp báo, màu xanh tức là bình thường, màu vàng tức là có chuyện xảy ra nhưng phủ xứ địa phương đã giải quyết, màu đỏ tượng trưng cho chuyện lớn mà phủ xứ không thể giải quyết được. Lý Anh Tú nói.

- Gọi hần lên đây.

Thám báo leo xuống ngựa chạy vội lên điểm tướng đài quỳ một chân nói.

- Bẩm kiến bệ hạ, thần mang đến cấp báo từ Giác Long hòa tóc đưa đến.

- Nói!

Lý Anh Tú nhú mày nhìn viên thám báo ướt đầm, dù là hòa tóc nhưng đi từ Giác Long sang Thăng Long cũng đã phải mất hơn một ngày. Viên thám báo nói.

- Bẩm bệ hạ, tại hồ Giác Long xuất hiện thủy quái, nước hồ dâng lên tàn phá đồng ruộng xung quanh, đã có dân chúng bị thủy quái bắt đi. Thánh Chân công chúa cho quân đến bắt thủy quái nhưng cũng bị đánh bại, hiện tại Giác Long đang chờ cứu viện.

- Cái gì?

Lý Anh Tú kinh ngạc, hần bỗng nhớ đến tiếng gầm trong đêm tại Giác Long cóc vào năm ngoái, bởi nửa năm qua Giác Long cóc vô sự nên hần cũng quên mất chuyện này. Lý Anh Tú nói.

- Chuyển lời về cho Lê Chân mau chóng đi tản dân chúng ra xa khỏi hồ, cách li nơi đó chờ đợi binh đến cứu viện.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Viên thám báo đi rồi Lý Anh Tú mới quay sang Trần Thụ nói.

- Trần Thụ, mau chóng trở về Thăng Long gọi Thái Sư và Bảo Định công đến thủ phủ chờ ta.

Hai tiếng sau Lý Anh Tú đã có mặt tại thủ phủ, Lữ Gia và Cao Lỗ đã đứng chờ sẵn. Lý Anh Tú không một lời đi thẳng vào đại điện liền nói.

- Có tin truyền đến xứ Giác Long xuất hiện thủy quái các khanh đã biết?

- Thần đã nghe Trần tướng quân nói qua.

Lữ Gia cùng Cao Lỗ đều nói. Lý Anh Tú gật đầu hỏi.

- Vậy các khanh có cao kiến gì để giải quyết thủy quái hay không?

Cả hai đều trầm mặc. Lát sau Lữ Gia nói.

- Bẩm bệ hạ, trong báo cáo Thánh Chân công chúa cũng không có nói đến thủy quái như thế nào, tình hình thực tế ra sao thần tạm thời chưa nghĩ ra đối sách. Nhưng trước mắt chúng ta cần phải hạn chế thiệt hại tại Giác Long, của cải có thể bỏ, nhưng nhân khẩu không được để thiệt hại.

Cao Lỗ lúc này cũng nói.

- Thần kiến nghị để lò rèn chế tạo sào nỏ cỡ lớn, cùng lưới lớn đi giết thủy quái thử xem sao.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Tốt lắm. Bảo Công, khanh lập tức lên kế hoạch cứu trợ, có quyền điều động mọi nhân lực cứu trợ lấy dân chúng Giác Long. Cao Lỗ khanh mau chóng chỉ huy lò rèn chế tạo vũ khí, có thể sử dụng thép Bravia làm đầu mũi tên.

- Thần tuân lệnh bệ hạ.
- Tốt lắm, các người lui ra đi.

Ngay lập tức cả bộ máy quyền lực tại Thăng Long vận chuyển, nhân lực, vật tư nhanh chóng hướng về Giác Long tập kết. Tin tức Giác Long gặp thủy quái truyền ra khắp thành Thăng Long. Không ai tổ chức, không ai kêu gọi, toàn bộ bách tính Thăng Long đều đến các ti sự vụ đề nghị được quyền góp giúp đỡ cho đồng bào tại Giác Long. Chỉ trong vòng một ngày khối lượng vật tư quyền góp cho Giác Long đã lên đến hàng tấn. Các xưởng mộc cũng nhận đóng các xe ngựa đơn giản để vận chuyển vật tư, có người còn xung phong làm phu thô để chuyển hàng hóa về Giác Long. Từ An Bang Tĩnh Thiều vừa nhận được tin tức cũng ngay lập tức cử một đội tàu vận chuyển quần áo bông, bột mì cùng các loại thực phẩm khác chuyển đến Giác Long. Có thể nói lúc này toàn dân một lòng giúp đỡ đồng bào tại xứ Giác Long.

Ba ngày sau vũ khí từ lò rèn chế tạo hoàn tất, Lý Anh Tú lệnh cho Cao Lô làm thống lĩnh, Phạm Cự Lượng làm phó tướng, bên dưới còn có Trương Duy Nhất dẫn theo Tĩnh Hải quân cùng hai trăm Thần Sách quân tiến về Giác Long.

Thành An Bang, tổng bộ của Hoa Hồng Đen thương hội, vài tháng qua Elina vẫn chưa rời khỏi đây, nàng còn muốn đi đến Cổ Loa xem xét như thế nào. Tháng trước có tin truyền đến An Bang Việt vương xưng là Thừa Mệnh hoàng đế đóng đô tại Cổ Loa nay đổi thành Thăng Long thành. Là người đi nhiều nơi Elina hiểu ý vị của từ hoàng đế là như thế nào. Tại phương Đông chỉ có những đất nước lớn, hùng mạnh mới dám xưng là Đế, trong khi các nước nhỏ, chư hầu cũng chỉ dám xưng Vương. Như Đông Tấn hoàng triều, vua cũng chỉ dám xưng vương mà không dám xưng đế. Ngược lại phương Tây thì khác, về cơ bản quý tộc phương Tây đều không ai phục ai, suốt ngày đem lũ nông nô đi đánh nhau làm thú vui quý tộc, thực lực của các lãnh chúa cũng không thua kém nhà vua là bao nhiêu.

Nửa tháng trước có một vài người Pháp sư kỳ lạ nghe nói là từ Thăng Long đến. Họ cạo trọc đầu, mặc áo vải màu vàng, đi chân đất giữa thời tiết lạnh. Những Pháp sư này vừa đến liền được phủ sứ mới của An Bang tiếp đón rất nồng nhiệt, phủ sứ còn vì họ xây nên một ngôi đền mà từ địa phương gọi là “chùa” (ở đây đang viết theo suy nghĩ của Elina). Bọn họ hằng ngày đi thuyết giáo cái gì đó Elina với vốn tiếng Việt mới học bập bõm của mình nghe không thể hiểu được. Chỉ biết trong thời gian ngắn đã có nhiều người đến ngôi đền đó thắp hương, cầu nguyện. Hẳn đây cũng là một tôn giáo giống như là Thần giáo vậy.

Vài ngày nay cả thành An Bang trở nên nhộn nhịp lên hẳn, không phải vì mùa gieo hạt mà là vì cứu trợ xứ Giác Long. Elina có thể thấy được người dân ở An Bang xếp thành hàng quyền góp, cứu trợ cho Giác Long, thậm chí những Pháp sư kia cũng đem tiền tài hằng ngày dân chúng cúng bái ra để quyền góp.

- Bẩm phó hội trưởng, có người của phủ xứ cầu kiến.

Một tên thuộc hạ bước đến trước mặt Elina nói.

- Được rồi, dẫn họ đến phòng khách chờ ta.

Elina đến phòng khách liền thấy một vị Bồ Chính cùng một viên thư lại làm thông ngôn chờ sẵn trong phòng. Vị Bồ Chính này nàng cũng quen mặt, vài đợt hàng hóa vừa qua chính là do vị Bồ Chính trước mắt quản lý. Elina dẫn theo Swits đi vào. Hai bên khách sáo một chút Elina liền hỏi.

- Không biết hôm nay đại nhân đến thương hội có việc gì chỉ giáo?

Viên Bồ Chính mỉm cười nói.

- Cũng không phải chỉ giáo gì. Các vị hẳng cũng biết ngày qua phủ xứ cùng dân chúng tổ chức quyền góp giúp đỡ cho xứ Giác Long, chỉ là hiện nay phủ xứ cũng không có đầy đủ thuyền để vận tải, muốn thuê thương thuyền của các vị một vài ngày.

Elina suy nghĩ một chút liền nói.

- Phủ sứ thật biết suy nghĩ cho dân chúng, thương hội ta cũng cần phải tỏ vẻ một chút. Thương hội tình nguyện cung cấp thương thuyền, chỉ là thương thuyền của ta cùng thuyền của phủ sứ khác nhau, các vị có nhân lực điều khiển chẳng? Bọn ta cũng có thể cung cấp nhân lực.

Bồ Chính vẻ mặt khó khăn nói.

- Việc này ta không thể quyết, mời tiểu thư chờ một chút, chúng ta sẽ thông báo cho phủ sứ đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Leviathan

Tĩnh Thiều lắng nghe Bồ Chính trở về lại báo cáo không khỏi trầm tư. Giác Long cốc và Thăng Long hiện tại vẫn chưa mở rộng cửa với người bên ngoài,

nhất là Giác Long cốc là hậu cứ của cả Đại Việt. Tuy nhiên nếu hải vận hàng hóa thì cũng chỉ có thể đi theo hai đường, một là trực tiếp đến Giác Long cốc, hai là đi theo cửa sông Lục Giang ngược lên thượng nguồn đến Thăng Long, sau đó theo đường bộ đến Giác Long mà thôi.

Khổ nỗi hiện tại Giác Long không đủ thuyền bè để chuyên chở hàng hóa, bình thường hàng hóa từ Giác Long đưa đến đều quay trở về, An Bang chỉ có mười thuyền chiến mà không hề có một chiếc tàu vận tải nào cả. Tinh Thiều viết ra một bản tấu gửi hỏa tốc chạy về Thăng Long, một mặt nói với Bô Chính.

- Người trở về nói với Hoa Hồng Đen thương hội phủ xứ đồng ý với yêu cầu của bọn hãn, nói bọn hãn tích cực chuẩn bị ra khơi.

- Tuân lệnh phủ sứ.

Elina sau khi nhận được tin tức từ phủ xứ liền mỉm cười nói với Swits.

- Swits, người có hứng thú đi vào nội địa Đại Việt xem một chuyến không?

Swits đương nhiên hiểu Elina định làm gì cười khổ nói.

- Phó hội trưởng, nếu ngài đã muốn thì đi thôi, không cần phải kéo thuộc hạ xuống nước, hiện tại việc làm ăn tại An Bang mới khởi đầu thôi đây.

Elina tỏ vẻ không có gì nói.

- Được rồi, truyền lệnh xuống chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, ngày mai lập tức ra khơi.

Lý Anh Tú tại Thăng Long nhận được tin tức Tinh Thiều gửi đến cũng suy nghĩ. Hoa Hồng Đen thương hội hiện tại có mối quan hệ lợi ích với Đại Việt, nên mỗi bang giao này hãn vẫn còn có thể duy trì, Thăng Long sớm muộn cũng công khai, hiện tại cũng chỉ là trước vài ngày mà thôi. Tinh Thiều dự định để đội thuyền đi ngược lên sông Lục Ngạn cũng không có vấn đề. Lý Anh Tú phê xuống một chữ chuẩn.

Hắn tựa lưng ra sau ghế không khỏi nhớ đến một bóng hình xinh đẹp. Không biết nàng lần này có đến Thăng Long hay không?

Quay trở về Giác Long cốc, một mảnh ruộng đất từ trung tâm hồ nước đã bị nước lụt tràn ngập, tất cả dân chúng gần hồ đều bị di dời lên điểm cao, mấy trăm mẫu ruộng xung quanh hồ cơ hồ đều bị mất trắng, nhà cửa bị nước dâng nhấn chìm. May mắn phủ xứ phản ứng kịp thời, hai ngày qua cũng không có thêm dân chúng nào bị thương vong.

Trên một đầu sườn núi Lê Chân lập ra một trụ sở tạm thời. Ngày hôm qua Lữ Gia cùng Cao Lỗ kéo theo quân đội cùng vật chất kéo đến cứu trợ cho Giác Long cốc. Lữ Gia theo chỉ đạo của Lý Anh Tú theo phương châm “bốn tại chỗ” tổ chức cứu trợ dân chúng trong khi Cao Lỗ cùng Lê Chân dẫn theo binh sĩ thiết lập một vành đai bảo hộ, cách li hồ nước.

- Công chúa, không biết quái vật này như thế nào?

Cao Lỗ nhìn mặt nước tĩnh lặng có chút nhíu mày nói. Đến đây đã hơn một ngày nhưng quái vật vẫn chưa hề xuất hiện, mực nước dần dần rút đi để lại những đồng ruộng bị ngập úng. Tuy nhiên dân chúng cũng không dám trở về, sợ hãi thủy quái lại xuất hiện. Nếu còn chưa tiêu diệt nó, nông nghiệp tại xứ Giác Long xem như phế bỏ.

- Quái vật này rất lớn cũng phải dài đến ba mươi mét, hình như rắn, đầu như thường luồng, miệng đầy răng nhọn, thân đầy vảy, xếp khít với nhau, cung tên, giáo mác không đâm thủng được.

Lê Chân nghĩ lại vẫn còn kinh hãi nói. Thủy quân đã từng đánh nhau với thủy quái này, nhưng kết quả mọi vũ khí đều không thể xuyên thủng được lớp vảy của nó. Thủy quái chỉ cần quẫy đuôi một cái sóng nước liền dâng lên lôi kéo người xuống dưới hồ rồi bị nó nuốt chửng.

Nhìn Cao Lỗ vẫn nhíu mày Lê Chân nói tiếp.

- Tình hình này không thể kéo dài lâu, hiện tại đã có dân chúng mê tín thậm chí lập tế đàn để cúng bái nó.

Dân gian thường rất sợ hãi những gì mình không thể đối phó được, như thiên nhiên thậm chí là cả quái vật như con thủy quái này. Khi đó họ sẽ thần thánh hóa sự vật hiện tượng đó, dần dần biến thành một loại tín ngưỡng mù quáng. Đại Việt không cấm dân chúng tín ngưỡng, nhưng nếu thờ cúng một loại thủy quái thế này Lê Chân biết Thừa Mệnh hoàng đế sẽ không cho phép.

Cao Lỗ gật đầu nói.

- Công chúa nói phải, hiện tại ta đã bố trí các sào nỏ cỡ lớn trên các điểm cao, chỉ cần nó xuất hiện liền có thể công kích nó. Tiếc là không biết làm sao để nó hiện lên, chẳng lẽ lại phải chờ đợi sao?

Lê Chân nghĩ nghĩ nói.

- Bẩm quốc công, vài ngày qua ta thấy quái vật này hình như rất ưa thích máu tanh, nếu không chúng ta giết một đầu trâu ném xuống xem sao.

Cao Lỗ gật đầu cho là phải nói.

- Đúng vậy. Người đầu, giết một đầu trâu ném xuống, lệnh binh sĩ xung quanh gõ trống đồng, sấm nổ sẵn sàng chiến đấu.

Rất nhanh một đầu trâu bị cắt huyết ném vào giữa hồ, máu trâu loang ra đỏ thắm cả một vùng nước xung quanh. Binh sĩ xung quanh cũng nín thở chờ đợi quái vật xuất hiện, chỉ có tiếng trống đồng là vẫn vang lên dồn dã vang vọng cả Giác Long cốc.

Năm phút trôi qua vẫn không có gì. Chờ đợi. Lại mười phút trôi qua cũng không có hiện tượng gì, đầu trâu cơ hồ muốn chìm xuống dưới theo tâm của Cao Lỗ. Bỗng nhiên Lê Chân chỉ về phía trái.

- Quốc công, ngài nhìn.

Từ phía bên trái hồ bọt nước nổi lên, một chiếc vảy như vảy cá hiện lên khỏi mặt nước, sau đó là hai cái, ba cái... tổng cộng có đến tám cái vảy cá như vậy. Sau đó...

NGAOOO!

Một cái đầu quái vật từ trong nước xuất hiện hướng thiên không ngậm lên một tiếng. Binh sĩ xung quanh kinh hãi, trợn mắt nhìn quái vật khổng lồ trước mắt. Lớn, quá lớn. Đầu rồng, mình rắn, đuôi tựa hồ là... đuôi cá, cấp mắt to như chuông đồng lại vàng rực, lân giáp xếp phẳng phiu bao phủ từ đuôi cho đến đầu không một kẽ hở.

Cao Lỗ nhanh chóng tỉnh hồ lại quát lớn.

- Tỉnh tỉnh, con mẹ nó tỉnh cho ta. Sấm nổ chuẩn bị. Phóng.

Bị Cao Lỗ quát tỉnh binh lính xung quanh cũng nhanh chóng điều khiển sấm nổ hướng đến đầu thủy quái. Theo hiệu lệnh những cỗ sấm nổ “phanh phanh phanh” mấy tiếng liền phóng ra những mũi lao dài đến hai mét, toàn thân đều là thép. Sấm nổ mạnh mẽ, nhưng độ chính xác cũng là một vấn đề. Mười mũi lao phóng ra chỉ có sáu mũi trúng vào thân của quái vật. Thế nhưng làm Cao Lỗ trợn tròn mắt chính là những mũi lao làm bằng thép rồng như vậy cũng không thể xuyên thủng được lân phiến của quái vật.

GRAOOO!

Tựa hồ bị đau đớn làm cho tức giận, quái vật gầm lên một tiếng, đuôi cá quét ngang làm mặt hồ lại bốc lên những con sóng dữ đập vào bờ. Quái vật bơi nhanh đến một nơi đặt sấm nổ, sóng nước đi theo thân của nó dâng cao đập nát gò đất ra thành bình địa, mấy binh sĩ cũng biến mất không còn dấu tích.

- Rút lui, mau chạy lên núi.

Cao Lỗ nhìn quái vật mạnh mẽ dứt khoát bỏ lại sấm nổ lệnh binh sĩ rút lên núi. Những binh sĩ này cũng quá sợ hãi cũng mặc ba bảy hai một chạy thẳng một đường lên hai bên sườn núi, để mặc cho quái vật tàn phá khu đất xung quanh.

Cao Lỗ cùng Lê Chân cũng rút lên kịp thời, nước bị bắn tung tóe tưới hai người ướt đầm. Vùng đồng bằng phía dưới một lần nữa bị ngập chìm trong nước biển. Cao Lỗ nhìn binh sĩ xung quanh mặt đầy sợ hãi cơ hồ không dám đánh một trận cũng ngao ngán lắc đầu. Quái vật quá mạnh không phải là thứ mà phạm nhân như họ có thể giết nổi. Cao Lỗ nói.

- Công chúa, mau sơ tán dân chúng ra khỏi Giác Long cốc, nơi này không còn an toàn nữa.

Một ngày sau Lý Anh Tú nhận được báo cáo của Cao Lỗ. Đại chiến thủy quái binh bại, hai mươi binh sĩ mất tích, xác nhận đã tử trận, vũ khí cơ hồ bị nước chìm sạch, Lê Chân sau khi bàn bạc cùng hai vị đại thần liền ra lệnh sơ tán toàn bộ dân chúng xứ Giác Long ra ngoại vi Giác Long cốc. Lý Anh Tú lại nhìn đoạn miêu tả quái vật cũng cảm thấy ê răng.

- Kỳ quái, sao ta lại có cảm giác giống Leviathan nha. Không phải loài này sống ở biển sao? Đồi tính mò đến hồ nước ngọt của ta làm gì?

Leviathan là một loại thủy quái nổi tiếng của phương Tây đã từng xuất hiện trong kinh thánh. Con này khó chơi còn hơn cả Hydra, đao thương bất nhập, thân hình lại to lớn, có thể điều khiển dòng nước. Thực sự không thể tiêu diệt nó sao? Thành quả xây dựng Giác Long cốc nửa năm nay cơ hồ bị mất trắng như vậy sao? Lý Anh Tú không cam lòng.

Lúc này một cậu nhóc tầm ba bốn tuổi chạy tập tễnh vào trong phòng hấn bị cô nói.

- Bệ hạ có việc gì lại có vẻ ưu tư như vậy?

Lý Anh Tú nhìn đứa bé nói.

- Leviathan xuất hiện tại xứ Giác Long tàn phá, nơi đó dân chúng giờ chạy hết, xem chừng ta phải bỏ lại nơi đó.

Đứa bé nghe vậy liền nói.

- Bệ hạ, ngài chuẩn bị cơm đi. Còn lại để ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thánh Gióng xuất chinh

Không sai, đứa bé này chính là Phù Đồng thiên vương, vốn Đại Việt dần dần lớn mạnh Lý Anh Tú cũng muốn để Thánh Gióng được thử nghiệm cuộc sống của người bình thường, bấy lâu nay vẫn để Thánh Gióng ngụ bên trong thủ phủ.

- Thánh Gióng, đến đây.

Lý Anh Tú bế Thánh Gióng đặt lên ghế ngồi bên cạnh mình nói.

- Thánh Gióng, ngươi biết lần này chiến đấu cũng không phải đánh với quái vật bình thường, nếu ta đoán không lầm hẳn đó là Leviathan trong thần thoại châu Âu.

Thánh Gióng khịt mũi khinh thường nói.

- Chỉ là một con thủy quái thôi, ta là ai, là Phù Đồng Thiên vương nha. Đánh không lại sau này trở về chả phải bị các ba tên kia tha hồ cười vào mặt sao.

Ba tên trong miệng Thánh Gióng nói hẳn là ba vị còn lại trong Tứ Bất Tử đi. Nghe Thánh Gióng nói vậy Lý Anh Tú cũng cho là phải, dù sao là một vị thần mà lại đánh không lại một con quái thú thì cũng quá mất mặt.

- Nhưng nếu đi lần này... ngươi sẽ không quay về được nữa.

Lý Anh Tú trầm ngâm nói, Thánh Gióng chính là hàng xai một lần. Năm xưa đánh đuổi giặc Ân liền bay về trời, hiện tại nếu ra đi thì cũng sẽ không quay về nữa. Chung sống với nhau gần một năm hai người cũng có một chút luyến tiếc. Thánh Gióng hơi buồn bực nhưng rất nhanh liền nói.

- Mỗi người sinh ra đều có số mạng và sứ mệnh của mình. Như ngươi sinh ra vận mệnh sắp đặt ngươi đến đây xây dựng lên nước Việt, ta cũng vậy, là một trong Tứ Bất Tử ta có nghĩa vụ phải bảo vệ nước Việt không bị tổn hại. Tất cả là vận mệnh, không cần phải cưỡng lại nó.

Nói rồi Thánh Gióng liền nhảy xuống ghế đi ra ngoài, đi đến cửa liền quay lại nói.

- Nhớ kỹ chuẩn bị cơm cho ta, cùng giáp sắt, gậy sắt, còn ngựa sắt... quên đi, không có gì dùng.

Thánh Gióng đi rồi Lý Anh Tú vẫn còn ngồi trầm ngâm suy nghĩ, quả thực tất cả là vận mệnh, không cần phải cưỡng cầu sao. Không nghĩ ra hẳn cũng không kiên trì nữa liền gọi Trần Thư nói.

- Lệnh xuống dưới thổi cơm, Thánh Gióng cần bao nhiêu thì nấu bấy nhiêu, lệnh cho lò rèn rèn ra một bộ giáp sắt, một cây gậy sắt. Ta muốn trong vòng ba ngày phải rèn xong.

Quốc khố mở ra, lương thực đều đem dùng để nấu cơm cho Thánh Gióng. Mà suốt ba ngày Thánh Gióng cũng không làm gì ngoài việc ăn, ăn, ăn và ăn, thể hình cũng nhanh chóng phát triển như một cái bong bóng được thổi hơi vào, chẳng mấy chốc từ một đứa bé ba tuổi trở thành một thanh niên vạm vỡ, cường tráng. Mà lò rèn Đại Việt cũng hối hả làm việc, theo lệnh của Lý Anh Tú áo giáp của Thánh Gióng cũng không phải là Quang Minh giáp mà là bản giáp được đúc ra từ thép của Bravia. Thép của Đại Việt hiện tại không thể nào dùng để đúc thành bản giáp, chất lượng không nói, nhưng kỹ thuật rèn của Đại Việt vẫn còn lạc hậu nên bản giáp làm ra đặc điểm chính là quá nặng, thể chất của người Việt cũng không thể nào kham nổi, vì vậy mà hiện tại trọng trang bộ binh của Đại Việt cũng chỉ được trang bị Tam trọng giáp mà thôi.

Ba ngày trôi qua, giáp đúc hoàn tất mà Thánh Gióng cũng đã ăn no. Toàn bộ bản giáp đem Thánh Gióng bảo hộ chặt chẽ chẳng khác nào một kỵ sĩ hạng nặng của Tây Âu, mũ giáp đúc theo mũ đầu mâu có vành tai long vĩ, đỉnh đầu gắn một chùy tua đồ, toàn bộ giáp mặc lên cũng phải nặng đến gần một trăm ký. Gậy sắt cũng được đúc xong, thân dài hai mét rưỡi, hai đầu được mạ vàng nhìn chả khác gì kim cô bổng, Lý Anh Tú cũng cân lên riêng gậy sắt này cũng nặng đến bảy mươi ký, vậy mà nhìn Thánh Gióng mặc giáp, mua gậy nhẹ nhàng như làm bằng cao su vậy. Thánh Gióng múa gậy một lần liền cười lớn.

- Ha ha, thép tốt. Hi vọng không giống như lần trước lại nửa đường gãy gậy.

Lý Anh Tú nghe rằng, ai cũng biết gậy sắt bị Thánh Gióng chơi nửa chừng liền gãy, Thánh Gióng nhỏ luôn tre quát giặc Ân. Cứ tưởng là truyền thuyết hóa ra là sự thật sao.

Thánh Gióng dẫn theo vài chục binh sĩ đi Giác Long, dân chúng biết rõ liền đi theo ra đến tận cổng thành Thăng Long đưa tiễn. Người Việt tộc xem ra cũng biết Thánh Gióng lần này đi chính là một đi không trở lại.

Lúc này tại sông Lục Ngạn sáu chiếc tàu vận tải nhân lúc thủy triều lên đã thả vào bến. Hàng hóa trên tàu nhanh chóng được Thần Sách quân và dân phu vận chuyển xuống bờ về Thăng Long. Một bóng hình xinh đẹp mặc áo choàng lông cũng dẫn theo hai mươi hộ vệ bước xuống tàu nhìn vùng đất xa lạ này. Khu vực này vẫn chưa được khai phá quá lâu nên khắp nơi vẫn là rừng rậm. Từ bến sông cũng chỉ lập ra một làng dân số chỉ hơn hai trăm người, đa số là gia đình của binh sĩ Thần Sách quân chuyển đến. Nhưng Elina biết rằng nơi đây sớm muộn cũng sẽ phát triển, là đầu nối giữa Thăng Long và An

Bang, cũng là con đường ngắn nhất từ biển Bắc đến Thăng Long, nơi này muốn không phát triển cũng khó.

Trong mấy ngày di chuyển trên biển Elina cũng có làm quen được với vài người Đại Việt, tư chất thông minh, chỉ cần mấy tháng Elina cũng đã có thể giao tiếp được với người vương quốc này bằng tiếng Việt. Qua đó Elina cũng cảm nhận được người Việt có một nền văn hóa rất lớn, lại rất đoàn kết, đùm bọc lẫn nhau. Sức mạnh này luôn ngủ yên nhưng nếu có một kẻ thù chạm đến lập tức bọn hân sẽ phải trả giá. Elina âm thầm cho Crow công tước mặc niệm một phút. Nàng đã thấy rõ được kết cục của trận chiến còn chưa diễn ra.

Elina theo dòng người dân công đi về hướng Thăng Long. Đối với “kinh đô mới” này của Đại Việt nàng cũng rất tò mò. Một vương quốc đặc biệt, kinh đô chính là trung tâm văn hóa của nó, nàng là thương nhân, nhưng cũng là một người rất ưa thích đi khám phá. Hi vọng lần này Thăng Long có thể đưa đến cho nàng sự kinh hi.

Lúc Elina đến Thăng Long nhìn về bề ngoài của tòa thành này có hơi chút thất vọng. Thăng Long so với kinh đô của Bravia mà nói thì còn nhỏ hơn một chút, với lại toàn bộ kinh đô của Bravia đều làm bằng đá chứ không phải là đắp bằng đất như Thăng Long, nhìn bề ngoài cũng chỉ giống như thành An Bang phiên bản phóng đại mà thôi.

“Boong...boong...”

Một hồi tiếng chuông vang lên từ phía xa, toàn bộ người Thăng Long đều nghe rõ. Elina vô cũng kinh hãi, cứ tưởng âm thanh đó là từ thiên không giáng xuống. Elina hỏi một người dân người này liền cười nói.

- Tiểu thư hân là từ bên ngoài tới, đây là tiếng chuông của chùa Khai Quốc. Là quốc tự của Đại Việt, hằng ngày mỗi mười hai giờ trưa liền gõ một lần. Hôm nay là ngày rằm, rất nhiều người lên đó dâng hương đây.

- Chùa?

Trong suy nghĩ của Elina chùa cũng là nơi ở của mấy vị giáo sĩ trực đầu mặc áo vàng. Nói đến những người này nàng cũng thấy vô cùng kỳ lạ. Ở An Bang phủ xứ không ban cho họ ruộng đất, họ cũng không kinh thương, hằng này đi khắp nơi “hóa duyên” để lấy cái ăn. Nhà nào cần làm lễ mời họ họ cũng không lấy tiền mà chỉ ăn một bữa cơm chay liền trở về, tiền người dân quyên góp họ cũng không dùng tiêu pha, ngược lại lần này Giác Long bị tai nạn liền đem hết ra để ủng hộ. Nếu giáo sĩ Thần giáo gặp được bọn họ chắc chắn sẽ hỏi một câu: “Các ngươi bị ngu đúng không?”

Thần giáo chính là tôn giáo chính ở Bravia nói riêng và ở phương Tây nói chung. Các giáo sĩ Thần giáo có quyền lực cực lớn, mọi buổi lễ đều có sự tham dự của giáo sĩ, tiền phí sau đó cũng cực cao. Những người này bình thường tư mi thiện mục nhưng Elina biết bọn họ sau lưng làm những việc bất chính nhưng đều bị giáo hội che lấp, dè xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tiêu diệt thủy quái, Thánh Gióng về trời

Lý Anh Tú quyết định không cấp cho chùa chiến ruộng đất, thứ nhất là hiện tại những vùng đất Đại Việt sở hữu không quá màu mỡ, muốn trồng trọt cần phải dùng đến ruộng tốt để cải tạo. Thứ hai chính là Lý Anh Tú dự kiến cho tương lai, phải biết rằng thời kỳ thịnh vượng nhất của Phật giáo Việt quốc các nhà chùa sở hữu một lượng lớn ruộng đất, người người, nhà nhà kéo nhau đi làm sư, xã hội thiếu hụt sức lao động, sư sãi từ những người truyền giáo, tào phúc cho xã hội biến thành những kẻ ăn bám xã hội, đó là điều mà Lý Anh Tú không muốn thấy.

Đặt Khai Quốc tự làm quốc tự nhưng Lý Anh Tú cũng chỉ cấp cho nhà chùa mười mẫu ruộng đất để canh tác phục vụ cuộc sống hằng ngày. Lý Anh Tú cứ tưởng rằng Khai Quốc tự mỗi ngày sẽ xuất hiện một nhà sư, kéo dài mãi đến vô hạn. Nhưng thực sự thì Khai Quốc tự cũng có một giới hạn của nó. Hiện tại chùa chỉ chứa tối đa năm trăm nhà sư, triệu hoán sẽ dừng lại, mỗi lần lên cấp thời đại sẽ tăng thêm giới hạn nhà sư cho chùa.

Elina dẫn theo người ngựa đi vào Thăng Long, người Thăng Long nhìn họ cũng rất hiếu kỳ, Thăng Long quý tộc có thể đếm trên đầu ngón tay, người người đều biết, Elina ăn mặc rất sang trọng nhưng bọn họ không nhận biết liền chắc chắn đoàn người này đến từ ngoại quốc.

Elina lại tiếp tục đi vào bên thành giữa Thăng Long, nếu nói vòng thành bên ngoài chủ yếu là nông dân và thợ thủ công sinh sống, thì thành giữa chính là nơi tập trung của thương nhân. So với thành ngoài rộng, ít nhộn nhịp thì thành giữa có thể gọi là sầm uất. Điều đầu tiên Elina cảm giác được tại Thăng Long cũng giống như An Bang chính là thành thị này rất sạch sẽ, trên đường không có một cọng rác, không giống như các thành thị phương Tây, đa số thường tối tăm và bẩn thỉu. Nhà bên trong thành trung không giống thành ngoài xây bằng đất mà được xây bằng gỗ hoặc bằng gạch, tất cả đều lợp ngói xanh. Elina có thể thấy được những cửa hàng bán đủ loại hàng hóa, từ đồ gốm gia dụng cho đến tơ lụa, vải vóc, hương liệu nơi đây đều có. Nếu gọi là một kinh đô thì Thăng Long chưa quá phát triển, nhưng với tư cách là một tòa thành mới thành lập thì rõ ràng Thăng Long đã có những bước tiến vượt bậc.

Hai ngày sau Giác Long cốc lại lần nữa đón tiếp viện binh từ Thăng Long đến, nhưng lần này chỉ có mười mấy người, dẫn đầu chính là Thánh Gióng. Thánh Gióng sống trong Thủ phủ nửa năm, người người đều biết rất nhanh liền quen thuộc. Thánh Gióng cũng không giao tiếp quá nhiều liền lệnh cho binh sĩ cùng tất cả mọi người đồn lên đỉnh núi, dân chúng bị cưỡng chế rời xa Giác Long cốc năm dặm. Cao Lỗ, Lữ Gia, Lê Chân đều chấp hành làm theo, ai cũng biết hôm nay sẽ là một cuộc quyết chiến. Thắng lợi, Giác Long cốc lần nữa phục hồi, thất bại, Đại Việt mất đi một vùng cung cấp lương

thực quan trọng.

Không cần phải dùng trâu để làm mồi Thánh Gióng trực tiếp đi xuống dưới vùng thung lũng đầy nước, thật thần kỳ là Thánh Gióng đi tới đâu mực nước liền lui đến đó, mãi cho đến khi mặt nước lui trở về nguyên dạng của hồ thì mới dừng lại. Mà lúc này từ giữa hồ bọt nước lại nổi lên, những cái vây của Leviathan dần dần lộ lên mặt nước. Thánh Gióng cười lạnh.

- Chỉ giỏi giả thần giả quỷ.

Nói rồi liền gầm lên một tiếng phi thân vào giữa hồ, gây sát dương lên cao quá đầu đập mạnh xuống mặt nước.

Àm! GRAOOO!.

Mặt nước bắn lên tung tóe kèm theo đó là tiếng gầm đau đớn của Leviathan, nó quất đuôi một cái, mặt sóng nổi lên đẩy Thánh Gióng ra xa về phía bờ, cái đầu bốc lên cao gần hai mươi mét hướng về Thánh Gióng gào thét giận dữ. Lữ Gia, Cao Lỗ, Lê Chân và Phạm Cự Lượng đồng thời hít một hơi lạnh, không biết có phải ảo giác hay không mà cả bốn người lại thấy trên đầu của Leviathan mọc lên một tòa núi nhỏ, rõ ràng là bị Thánh Gióng một gậy đập trúng đầu. Hiếp thứ nhất Thánh Gióng một, Leviathan không.

- Thiên vương uy vũ!

- Thiên vương uy vũ!

Binh lính hai bên sườn núi thấy Thánh Gióng thắng thế thì hô vang gầm thét cổ vũ. Thánh Gióng nhếch miệng.

- Chỉ là một con súc sinh mà thôi.

- Đánh súc sinh!

- Tề một bãi chết mẹ nó đi!

...

Thánh Gióng đen mặt chỉ gậy lên quát.

- Tên nào vừa mới hô loạn bước ra ăn của ta một gậy.

Cả bảy binh sĩ im lặng không giám hé răng ra một tiếng. Leviathan lúc này lợi dụng sơ hở lần nữa xông đến, chiếc đuôi to dài hé lộ ra khỏi mặt nước đại lực vung lên đập thẳng vào ngực Thánh Gióng, Thánh Gióng cũng bị giật mình đến liền đón đỡ, nhưng Leviathan khí lực lớn liền đánh lui Thánh Gióng ba bước, không chờ Thánh Gióng thở dốc, Leviathan lần nữa lao đến, lần này nó mở ra chậu máu hướng về đầu của Thánh Gióng tấp tới, mặt nước bị xé ra làm hai tạo thành hai con sóng lớn đập vào hai bên sườn núi, đất đá bị con sóng kéo đi một mảng lớn.

Hai bên đánh nhau, người tới ta lui, người lui ta tới sóng nước tràn lan, rung chuyển cả mặt đất, Thánh Gióng khí lực lớn, nhanh nhẹn nhưng nhỏ bé, Leviathan thân hình to chậm hơn nhưng khí lực lại càng lớn hơn, mỗi lần so sức mạnh hầu như Thánh Gióng sẽ bị thua thiệt ít nhiều. Đánh nhau hơn nửa cái giờ Thánh Gióng cũng càng bức bối, nếu cứ tiếp diễn thế này trở về nhất định bị ba tên kia cười nhạo, nhất là tên Tản Viên kia, nhất định hắn sẽ nói: “Bản thân năm xưa đánh nhau với thủy thần mấy ngàn năm còn không bại, người đến một con thủy quái còn đánh không lại, quá mất mặt Tứ Bất Tử rồi”.

- Đáng ghét! Chết cho ta.

Thánh Gióng một lần nét thoát khỏi Leviathan tấn công, gây sát lại vung lên đập trúng đầu của Leviathan làm nó té sầm xuống mặt được, lợi dụng lúc đó Thánh Gióng gây sát liền liên tục đập tới tấp xuống đầu nó.

Bình, bình, bang, bang. Keng.

Từng tiếng sắt thép giao nhau tóe ra hàng trăm đóa hoa lửa, thế nhưng đang lúc sung sức Thánh Gióng lại phát hiện gây sát của mình vậy mà gãy đôi mất rồi.

- Ta đi. Tên tác giả quá không có sáng tạo, vậy mà cho gãy của bản vương lần nữa bị gãy.

Không đợi Thánh Gióng phản ứng, một cái đuôi lớn đã đập trúng mặt hắn đánh bay Thánh Gióng dính vào bên trong một cái sườn núi.

GRAOO

Leviathan đắc ý gầm thét, cái đầu ngẩng cao lên hàng chục mét như một kẻ thắng lợi trên người đối thủ của mình.

- Con súc sinh này, người thực sự chọc giận ta rồi đấy.

Thánh Gióng lắc một cái để lại sườn núi một cái lỗ hình người mà sau này nhân dân Giác Long lập nên nơi đó một cái đền thờ để thờ Phù Đổng thiên vương, đồn rằng trẻ nhỏ sinh ra đặt vào lỗ sẽ lớn lên khỏe mạnh phi thường, phụ nữ không có con nằm vào tức khắc thụ thai... ặc, ặc ặc.

Thánh Gióng vút đi nửa đoạn của gậy sắt, từng bước, từng bước chậm rãi tiến về phía hồ nước. Leviathan gầm thét, nó cảm thấy người này từng bước đi vậy mà từ từ tích lũy nên khí thế đã có thể nghiền ép nó.

GRAOOO!

- Gào con chim

Thánh Gióng hét lớn một cái nắm đấm vậy mà có thể hướng đến đầu của Leviathan đem cái đầu của nó té một trăm tám mươi độ rơi xuống nước. Không dừng lại Thánh Gióng đè Leviathan xuống, ngồi lên cổ nó, hai nắm đấm như thiết chùy không ngừng vung xuống đầu con thủy quái.

- Cho ngươi gầm

- Cho ngươi dùng đuôi quất ta.

- Cho ngươi đắc ý.

Tất cả mọi người xung quanh đều im lặng, trốn mắt nhìn. Quá nghiền ép rồi. Leviathan không biết làm gì ngoài gầm thét đau đớn, nhân loại này vậy mà có sức mạnh đè ép nó, không thể lật ngược lại được.

- Nhân danh thiên địa, ta phán ngươi tội chết.

Thánh Gióng gầm lên một tiếng, hai tay như cái kim sắt cắm hai bên hàm của Leviathan bẻ ngược một cái xé rách luôn đầu của nó tại chỗ. Một đời quái vật cứ thế mà tràn đầy ủy khuất chết đi.

Thánh Gióng thân thể cũng bộc phát lên một luồng hào quang sáng chói, thân thể cứ như vậy mà bay ra xa tận đỉnh núi ngoài cùng sát bờ biển của Giác Long. Thánh Gióng quay lại nói.

- Tạm biệt toàn dân Đại Việt, sứ mệnh của ta đã hết nay trở về trời. Các ngươi phải cố gắng giữ lấy bờ cõi của Đại Việt, đừng làm mất mặt các vị tiền hiền của các ngươi. Ta tin tưởng sẽ có một ngày quốc kỳ của Đại Việt sẽ tung bay trên khắp mảnh thiên địa này. Đại Việt muôn năm.

Dứt lời liền hóa thành kim quang phóng thẳng lên trời. Tất cả mọi người đều quỳ xuống bái.

- Cung tiễn Thiên vương về trời.

Mà lúc này ở Thăng Long Lý Anh Tú cũng nhận được thông báo.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt thủy quái Leviathan, ban thưởng năm trăm điểm chiến công”.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Thời đại Lý - Trần (1)

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt thủy quái Leviathan, ban thưởng năm trăm điểm chiến công”.

Lý Anh Tú âm thầm hít một hơi lạnh, chỉ là tiêu diệt Leviathan lại có thể nhận đủ điểm chiến công để lên cấp thời đại. Nhưng chợt nghĩ lại cũng đúng, Leviathan nếu không có Thánh Gióng mà nói có thể gọi là vô địch thiên hạ, năm trăm điểm chiến công vẫn còn ít đây này. Lý Anh Tú chợt nghĩ đến lời Thánh Gióng nói, mỗi người đều có số mạng và sứ mệnh của mình, Thánh Gióng đến đây vốn là để bảo hộ Đại Việt trong giai đoạn sơ khai, hiện tại cơ sở Đại Việt được đánh vững chắc, Thánh Gióng tiêu diệt mầm họa cuối cùng có thể uy hiếp đến Đại Việt và cũng đưa Đại Việt lên một thời đại mới, tất cả như sự sắp đặt của vận mệnh vậy.

- Trần Thư!

Nghe được Lý Anh Tú kêu gọi Trần Thư liền bước vào vòng tay chờ lệnh. Lý Anh Tú nói.

- Bỏ cáo thiên hạ, Thánh Gióng sau khi tiêu diệt quái thú đã trở về trời, Trẫm truy phong Thánh Gióng là Phù Đồng Thiên vương, lệnh cho xứ Giác Long và Thăng Long lập đền thờ đời đời cung phụng.

Trần Thư đi rồi Lý Anh Tú lại kêu gọi hệ thống, hiện tại đã đủ điểm chiến công, hần không thể chờ đợi được nữa muốn lên thời đại mới.

“Đình, ký chủ xác định tiêu hao năm trăm điểm chiến công nâng cấp thời đại?”

- Xác định.

“Đình, tiêu hao năm trăm điểm chiến công, số dư còn lại (87) hệ thống đang trong quá trình nâng cấp, lên cấp thời đại sau ba ngày hoàn tất, hệ thống lâm vào ngủ say. Tạm biệt ký chủ”.

Tin tức từ triều đình báo cáo cũng không làm thiên hạ ngạc nhiên, Thánh Gióng ở Thăng Long nửa năm, tuy không có công tích nhưng ai ai cũng biết đưa bé ba tuổi là thủ hộ thần của Đại Việt, lần đó Thánh Gióng ra đi người Thăng Long ai cũng biết đó là lần cuối cùng được gặp vị thần nhân đó. Tuy mệnh lệnh đưa ra là xứ Giác Long và Thăng Long lập đền thờ, nhưng người Việt ở xứ An Bang cũng kéo nhau lập nên một cái đền thờ để tưởng nhớ.

Elina lúc này nghe được tin tức cũng nửa tin, nửa ngờ, nhưng phần lớn cũng chỉ cho rằng đó là tin tức triều đình đưa ra mê hoặc dân chúng mà thôi, chỉ là điều này cũng chứng tỏ xứ Giác Long được giải quyết, cuộc sống dân chúng Thăng Long lại trở lại bình thường mà Elina nhân điểm này cũng đi du ngoạn xung quanh Thăng Long một chuyến. Phải biết rằng so với xứ An Bang thì Thăng Long ít thừa vắng hơn nhiều, xung quanh Thăng Long một trăm dặm làng mạc có rất nhiều, cũng có nhiều công trình do nhân dân xây lên mang đậm chất văn hóa Á Đông rất mới mẻ với năng.

Hai ngày sau đoàn quân cứu viện từ Giác Long cốc trở về. Lữ Gia báo cáo tình hình với Lý Anh Tú, dân chúng đã trở lại Giác Long cốc, thế nhưng vụ động xuân bị thiệt hại ít nhất là một nửa. Phải biết ruộng đất ở Giác Long là ruộng bình thường, đất đai màu mỡ chứ không phải là ruộng tốt được gia tốc thời gian tăng trưởng cho cây trồng, nên mùa vụ vẫn phải làm như bình thường, lúc này bị ngập úng gần một tuần, không mất trắng đã là điều may mắn.

- Đã vậy truyền lệnh miễn thuế cho xứ Giác Long một năm đi.

Lý Anh Tú nghe vậy liền quyết định, dù sao nguồn thu thuế chính của Đại Việt không phải ở Giác Long mà là Thăng Long và An Bang. Lý Anh Tú nói.

- Báo Công về chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ là lúc thăng cấp thời đại, đoán chừng Đại Việt sẽ có sự thay đổi lớn.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lại tiếp qua một ngày chờ đợi, đêm hôm đó cuối cùng hệ thống cũng vang lên thông báo.

“Đình, thành công lên đời thời đại văn minh Lý - Trần. Ban thưởng 2 lượt triều hoán danh nhân, dân cư (200) Thiên Từ quân (100), lương thực (200), gỗ (200),...”

“Đình, hệ thống thăng cấp sửa đổi Thủ Phủ lên cấp, mời kiểm tra”.

“Trại lính thăng cấp, mời kiểm tra”.

“Chuồng ngựa thăng cấp, mời kiểm tra”.

...

Liên tục là những thông báo của hệ thống, xem ra theo sự lên đời của thời đại, các công trình khác cũng thăng cấp cấp theo, không biết sẽ có sự thay đổi gì đây.

“Đình, mời ký chủ lựa chọn trang phục và kiến trúc: Thời đại Âu-Lạc hoặc thời đại Lý - Trần”.

Cuối cùng hệ thống đưa lên sự lựa chọn, khác biệt giữa hai thời đại về kiến trúc, văn hóa, trang phục vô cùng lớn. Cũng giống như sau này thời kỳ Lê sơ so với thời kỳ Lý - Trần cũng sẽ khác nhau.

- Lựa chọn thời kỳ Lý - Trần.

“Đình, xác nhận hoàn tất”.

Lý Anh Tú đi ra ngoài thủ phủ, từ trong màn đêm có thể thấy được những hạt bụi óng ánh lên màu hoàng kim đang từ từ rơi xuống phủ khắp cả kinh thành Thăng Long. Nhưng Lý Anh Tú biết sự thay đổi đang từ từ diễn ra không chỉ ở Thăng Long mà còn khắp cả trên lãnh thổ của Đại Việt.

Sáng hôm sau kinh thành Thăng Long bừng bừng tinh giáng, một đêm cải tạo thành Thăng Long cũng không có quá nhiều sự thay đổi, có chăng thì chỉ là những công trình do triều đình xây dựng có sự thay đổi đột biến. Đầu tiên Lý Anh Tú thấy rõ nhất chính là Thủ Phủ, không còn là một ngôi nhà lớn nữa mà đã biến thành một tòa biệt viện, kiến trúc đều bằng gỗ sơn son, thép vàng, mái ngói lợp vàng nhò có đầu cùng mà kéo dài cong vút lên cao, trên hai đầu nóc nhà là hình hai con Sĩ Vằn há to miệng như nuốt hai đầu của nóc nhà. Mà bọc quanh Thủ Phủ là một tường viện cao đến ba mét, đại môn được làm to lớn, có khám hai đầu Tiểu Đồi. Khuôn viên của Thủ Phủ nằm trong hoàng cung đang xây dựng được biến rộng lên gấp ba. Lý Anh Tú đi vào bệ đá cổ nơi triệu hoán các văn thần võ tướng của Đại Việt, nó cũng không có sự biến hóa nào cả. Lý Anh Tú ngạc nhiên vậy mà các binh lính cùng cư dân ban thường đêm hôm qua vậy mà không có xuất hiện. Lúc này thông tin hệ thống hiện lên.

Thủ phủ: Trung tâm của triều đình. Chức năng triệu hoán danh nhân của Đại Việt.

- Hệ thống, tại sao lại không còn chức năng triệu hoán cư dân mỗi ngày, còn nữa, binh lính của ta tại sao lại không đến.

Lý Anh Tú có chút hoảng hốt, dù sao căn cơ của Đại Việt chính là nằm ở triệu hoán, không có thêm người Việt đến, đất nước này còn là Đại Việt nữa sao?

“Đình, bởi vì hệ thống nâng cấp, đối chiếu tình hình hiện tại của Thăng Long thủ phủ không còn phù hợp để triệu hoán binh lính và cư dân vì vậy hệ thống mở ra công trình kiến trúc: Nha môn.”

Nha môn: Là nơi làm việc của quan lại địa phương.

“Đình, sau khi xây dựng Nha môn mỗi ngày Thăng Long sẽ xuất hiện một trăm cư dân tại ngoại vi thành đi đến đăng ký, sau đó tự động phân tán đến nơi họ muốn”.

“Đình, nha môn xây dựng tại các đơn vị hành chính cấp tỉnh mỗi ngày có mười cư dân triệu hoán đến”.

“Đình, nha môn xây dựng tại đơn vị hành chính cấp huyện mỗi ba ngày triệu hoán đến một cư dân”.

“Đình, ký chủ lưu ý, cư dân có ý thức, có mong muốn của chính mình, có thể nổi dậy đấu tranh, trong số cư dân được triệu hoán đến có thể có văn thần, võ tướng, tuy nhiên họ mất ký ức về kiếp trước và cũng không ở tình trạng đình phong”.

Liên tục thông báo khiến Lý Anh Tú cũng rõ ràng hoạt động triệu hoán hơn. Có thể nói nếu triệu hoán lúc trước cư dân hành động theo ý chí của Lý Anh Tú thì hiện tại họ hành động theo ý thức của chính mình càng giống với thực tế hơn, Lý Anh Tú cai trị họ bằng các văn bản pháp luật, bằng ý chí và họ cũng sẽ có suy nghĩ với chính sách cai trị của vị vua của mình, họ cũng có thể đứng lên kháng cự nếu Lý Anh Tú trị vì không tốt. Ví dụ như trước kia chỉ cần Lý Anh Tú muốn mộ lính sẽ tự động có người đi đến trại lính huấn luyện, nhưng hiện tại thì không được, hẳn phải dùng thánh chỉ, chính sách, pháp luật để thực hiện việc này.

Si Vẫn: Hay còn gọi là Si Vĩ là một trong chín đứa con của rồng. Mình cá, đầu rồng, miệng rộng, thân ngắn. Loại này miệng to, thích nuốt nên người ta hay đắp hình hai con Si Vẫn há to miệng như nuốt hai đầu rồng sống nóc mái nhà, vừa để trang trí, vừa có hàm ý tạo mưa, phòng hỏa hoạn cho công trình kiến trúc.

Tiêu Đồ: Cũng là một trong chín đứa con của rồng, hình dạng như con ốc cuộn tròn lại, không thích người khác xâm phạm vào lãnh địa của mình. Vì vậy người ta hay khắc hình nó trên hai cánh cửa, hoặc trang trí năm mở cửa, ngụ ý cửa phải kín đáo, rằng kẻ lạ muốn xâm nhập, giữ an toàn cho chủ nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52-2: Thời đại lý - trần (2)

Lý Anh Tú cũng rõ ràng bấy giờ binh sĩ triệu hoán cũng sẽ được tập trung vào trại lính chứ không xuất hiện tại bệ đá cổ nữa. Lý Anh Tú liền gọi Trần Thư đi trại lính xem sao. Thế nhưng vừa đến trại lính Lý Anh Tú liền hít một hơi khí lạnh. Lớn, quá lớn. Trại lính khi xưa được xây dựng cách thủ phủ không xa, nhưng hiện tại hẳn phải đi hết mười phút mới đến, cả diện tích của trại lính rộng chừng một sân bóng, có đại môn đi vào, xung quanh là các tòa lầu tiền phòng ngự. Trại Lính hiện tại không phải là mấy dãy nhà đơn sơ như trước mà chia làm ba khu vực: Nơi nghỉ ngơi cho binh sĩ, kho quân nhu và diễn võ trường.

Đứng giữa diễn võ trường hiện tại chính là một trăm Thiên Từ quân như những mũi phi lao xếp hàng thẳng tắp. Nhìn thấy Lý Anh Tú đi vào liền quỳ một chân xuống nói.

- Bái kiến bệ hạ.

- Tất cả miễn lễ.

- Tạ ơn bệ hạ.

Lý Anh Tú nhìn đội Thiên Từ quân này vô cùng hài lòng. Vậy là hiện tại Thiên Từ quân hẳn đã tập hợp được đến hai trăm người, đã có thể trở thành một “quân”. Trước kia Cẩm quân cũng chính là Thiên Từ quân là lực lượng nòng cốt của chiến tranh, mà Sương quân, Lộ quân các kiểu cũng chỉ là phụ trợ mà thôi. Mà Lý Anh Tú hiện tại thực hiện chế độ binh sĩ chuyên nghiệp, không có Lộ quân, Sương quân. Chủ lực trên chiến trường chính là các “quân” được tổ chức hiện tại, Thiên Từ quân ngược lại trở thành “thân quân” bảo vệ nhà vua. Trong đầu Lý Anh Tú dần dần hiện ra một bộ khung nhà nước cần phải trở về thảo luận với Lữ Gia mới rõ ràng được.

Trại lính: Nơi huấn luyện binh sĩ bộ binh. Hiện tại đã mở khóa: Dân binh, bộ binh, bộ binh hạng nặng, cung thủ, lao thủ.

Lý Anh Tú ngạc nhiên, bộ binh hạng nặng đã mở khóa sao? Khác với bộ binh bình thường, Lý Anh Tú rõ ràng bộ binh hạng nặng chính là được trang bị thiết giáp nha, chỉ những binh sĩ khỏe mạnh, lại tinh nhuệ mới có thể trở thành bộ binh hạng nặng mà thôi.

Bộ binh hạng nặng: Đơn vị tinh nhuệ được mệnh danh là hổ bôn, hổ dục, cực kỳ tinh nhuệ, là một phần của Cẩm quân. Chi phí huấn luyện: Lương thực (5), sắt (3),... vàng (0,1). Lưu ý người không đủ tiêu chuẩn sức khỏe sẽ bị trại lính tự động loại bỏ.

Thêm một binh chủng nữa chi phí huấn luyện cần đến vàng, và cái yêu cầu sức khỏe cũng làm cho ước mơ đại trà trọng trang bộ binh cho binh lính của Lý Anh Tú cũng đồ sông đồ bể. Hiện tại vàng của cả Đại Việt có bao nhiêu đơn vị? Cũng chỉ hơn hai ngàn đơn vị tương đương với hơn hai trăm ký. Vậy mà cũng chỉ đào tạo hai vạn trọng trang bộ binh. Quá đắt đỏ, huống chi còn có yêu cầu sức khỏe kia. Thế nhưng Lý Anh Tú cũng không kìm lòng được nói.

- Trần Thụ, truyền chỉ sang Cơ Mật viện Trẫm muốn tuyển một trăm trai tráng khỏe mạnh tham gia quân đội, tiền lương một tháng một quan tiền. Người dự tuyển đến trại lính báo cáo, giao cho Cao Lỗ chủ trì.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Trần Thụ âm thầm ghi nhớ. Với sức mua hiện tại của Đại Việt một tháng một quan tiền đã là đãi ngộ rất cao. Trần Thụ tin tưởng thông báo vừa ra trai tráng sẽ tranh nhau đập vỡ đầu mà đi dự tuyển.

Nhìn vào trang bị của trọng trang bộ binh Lý Anh Tú vô cùng thêm muốn, một thân từ trên xuống dưới mặc Sơn Văn giáp bằng sắt, trên đầu đội mũ Hồ quan, chân mang giày da, tay cầm trảm mã đao dài hai mét.

Lao thủ: Binh sĩ tầm xa trong quân đội nhà Trần, trang bị phi lao cùng thuẫn bài, sức sát thương vô cùng mạnh mẽ khi được sử dụng với số lượng lớn.

Lao thủ xuất hiện rất nhiều trong các hiện vật của nhà Trần, loại này tầm bắn tuy ngắn nhưng sức công phá cao, không một loại giáp nào có thể chống lại được phi lao. Các binh chủng khác cũng có sự thay đổi rõ rệt, dân binh trang bị vẫn là áo vải, mà bộ binh cũng thay đổi theo tiêu chuẩn mũ Đâu Mâu bằng đồng, Minh Quang giáp bằng da, đoản kiếm cũng thay đổi thành trường đao. Cung thủ trang bị thay đổi từ hộ tâm phiến sang Quyên giáp, đội mũ Tứ Phương Bình Đinh, cung gỗ cũng đổi thành cung phức hợp.

Lý Anh Tú biết được cung nhà Trần bắn xa đến hơn hai trăm mét, thuộc top 10 loại cung tốt nhất của thế giới. Hiện tại xuất hiện trong trại lính chứng tỏ lò rèn cũng đã sản xuất được.

Quả nhiên từ xa đã thấy Cao Lỗ chạy vội đến nói.

- Thần bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú mỉm cười nói.

- Lỗ công không biết tìm Trẫm có việc gì mà vội vã như vậy?

Cao Lỗ thở dốc một hơi nói.

- Bẩm bệ hạ, thần đã nghiên cứu ra Sơn Văn giáp và nó phức hợp, có thể thay thế trang bị cho binh sĩ.

Lý Anh Tú trầm hô một tiếng quả nhiên. Sơn Văn giáp chính là một loại thiết giáp cho bộ binh, những mảnh giáp được xếp thành hình chữ sơn (山) chống tên vô cùng tốt, đao kiếm chém vào cũng rất khó để phá được giáp, là điển hình của trọng trang bộ binh. Sơn Văn giáp xuất hiện từ rất sớm ở Bắc quốc và Việt quốc, tuy nhiên bị giới hạn bởi sản lượng sắt thép, cũng như khối lượng áo giáp không phải ai cũng mặc được nên Sơn Văn giáp so với Quang Minh giáp không được đại trà, mãi đến cuối thời Trần Sơn Văn giáp mới xuất hiện nhiều trên các đơn vị Cẩm quân.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Trẫm cũng đang có ý định thành lập một đội trọng trang bộ binh, Lỗ công đến thật đúng lúc. Chúng ta vừa đi vừa nói.

Lý Anh Tú ban xuống nhiệm vụ Cao Lỗ liền nhận mệnh, hai người lại đi đến chuồng ngựa, bên cạnh đó chính là trại huấn luyện kỵ binh. So với trại huấn luyện kỵ binh, chuồng ngựa vậy mà không có biến hóa nào cả. Lý Anh Tú rất nhanh phát hiện ra vấn đề.

“Đình, diện tích xung quanh không đủ, không thể tăng cấp công trình, đề nghị dịch chuyển công trình”.

Lý Anh Tú hỏi.

- Hiện tại dịch chuyển có thể bị mất mát gì không?

“Đình, dịch chuyển công trình ban thường không bị tổn thất gì, muốn dịch chuyển công trình xây dựng thì phải xây lại từ đầu”.

Lý Anh Tú tỏ vẻ đã hiểu hướng Trần Thụ hỏi.

- Trần Thụ, khanh có biết nơi nào rộng rãi, phù hợp để chăn ngựa hay không?

Trần Thụ nghĩ nghĩ một chút liền đáp.

- Bẩm bệ hạ, bệ hạ có thể dịch chuyển chuồng ngựa ra ngoài thành, nơi chúng ta đang nuôi voi.

Lý Anh Tú bừng tỉnh. Đúng a, lúc trước bởi vì voi không thể vào trong thành được nên Lý Anh Tú có xây tạm một khu nuôi nhốt voi phía bên ngoài

thành, nơi đó không quá cao, đất đai tương đối bằng phẳng, cách Thăng Long cũng không xa, hoàn toàn thích hợp.

- Dịch chuyển.

Lý Anh Tú mặc niệm, chuồng ngựa lập tức hóa thành những hạt bụi vàng bay đi ra khỏi ngoài thành, hẳn là một lần nữa xây dựng bên ngoài đi, hẳn sẽ kiểm tra sau. Lý Anh Tú dẫn theo hai người vào bên trong trại huấn luyện kỵ binh. Giống với trại lính, trại huấn luyện kỵ binh cũng thay đổi lớn, chia làm bốn khu: Nơi ở, diễn võ trường, kho quân dụng và chuồng ngựa.

Bởi Lý Anh Tú chỉ huấn luyện khinh kỵ do thám chia đều cho các quân nên hiện tại bên trong khá trống trải, chỉ có bốn tên khinh kỵ mà thôi.

Trại huấn luyện kỵ binh: Nơi huấn luyện kỵ binh cho Đại Việt. Hiện tại mở khóa binh chủng: Khinh kỵ do thám, khinh kỵ, trọng trang thiết kỵ.

Cũng giống như trại lính xuất hiện trọng trang bộ binh, trại huấn luyện kỵ binh cũng mở khóa trọng trang thiết kỵ.

Trọng trang thiết kỵ: Lực lượng mũi nhọn, đặc biệt tinh nhuệ có thể càn quét bất cứ địch nhân nào trên chiến trường. Yêu cầu: Chiến mã (1), lương thực (10), sắt (6)...vàng (2). Lưu ý: Binh sĩ không đủ sức khỏe sẽ bị trại lính tự động loại bỏ.

Trọng trang thiết kỵ vậy mà giá vàng tiêu hao so với khinh kỵ gấp đôi, đã vậy còn gấp hai mươi lần trọng trang bộ binh, quá đắt đỏ. Nhưng cái gì cũng có cái giá của nó cả, binh lính đi ra từ trại huấn luyện ý chí kiên cường, trung thành, độ tinh nhuệ cũng hơn những binh sĩ bình thường nhiều lắm.

Lý Anh Tú cũng nhìn hai binh chủng còn lại vậy à cũng có sự biến đổi lớn.

Cung tinh kỵ (khinh kỵ do thám lv2): Lực lượng trinh sát tinh nhuệ, nắm giữ khả năng cưỡi ngựa bắn cung cùng trinh sát cao cấp. Yêu cầu: Chiến mã (1), lúa (10)...

Khinh kỵ: Lực lượng kỵ binh đông đảo nhất trên chiến trường, có thể quấy rối, truy kích địch nhân, nắm giữ khả năng kỵ chiến mạnh mẽ. Yêu cầu: Chiến mã (1), lúa (10),...vàng (1)

Trong ba loại kỵ binh cũng chỉ có cung tinh kỵ là không yêu cầu vàng, có thể đại lượng huấn luyện, tuy nhiên vấn đề ở chỗ Đại Việt hiện tại cũng không có quá nhiều chiến mã. Lý Anh Tú quyết định đi sang chuồng ngựa thử xem sao.

Hôm bữa quên nói đầu cùng là loại hệ thống nổi rường, cột, xà làm kiến trúc càng thêm vững chắc. Ở các kiến trúc thời Lý - Trần đầu cùng xuất hiện rất nhiều cũng là thời kỳ phát triển nhất của đầu cùng. Về sau thì đầu cùng càng ít xuất hiện trên các kiến trúc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Mục trường

Chuồng ngựa mới được xây dựng cách thành Thăng Long không xa, Lý Anh Tú dẫn theo Trần Thư chạy ra ngoài ngoại ô Thăng Long, từ rất xa đã thấy một hàng rào gỗ chạy quanh trên sườn núi chu vi lại rất lớn. Đến gần Lý Anh Tú mới hít một hơi lạnh. Đây không phải là chuồng ngựa, đây rõ ràng là mục trường. Chỉ thấy diện tích của nó đã chiếm trọn quả núi, không những vậy mà địa hình xung quanh còn bị thay đổi trở nên bằng phẳng, giữa mục trường còn có một cái hồ lớn, xung quanh hồ cỏ non xanh mơn mơn, bên trong không chỉ có ngựa mà còn có cả đàn voi mấy chục con đang đùa giỡn với nhau bên mép nước.

Mục trường (chuồng ngựa lv2): Nơi gây giống, chăn thả chiến mã, chiến tượng của Đại Việt, động vật được nuôi bên trong được tăng tốc độ sinh trưởng. Hiệu ứng: Mỗi hai ngày sinh ra một ngựa thồ, mỗi năm ngày sinh ra một chiến mã.

“Đình, chuồng ngựa được nâng cấp, mở khóa thị trường mua ngựa”.

Thị trường mua ngựa: Chức năng bên trong mục trường, dùng tiền để mua chiến mã.

Lý Anh Tú đi vào bên trong mục trường có một ngôi nhà nhỏ, bên trong có một người thương nhân ăn mặc mộc mạc, hai bên mép có hai chòm râu, đôi mắt rất tinh anh, lạnh lợi.

- Thảo dân Đoàn Nguyên Đức bái kiến bệ hạ.

- Miễn lễ. Ngươi là ai?

Đoàn Nguyên Đức đứng dậy nói.

- Bẩm bệ hạ, thảo dân là thương nhân buôn ngựa, bệ hạ cần chiến mã, ngựa thồ đều có thể liên hệ đến thảo dân.

Lý Anh Tú rõ ràng, đây đích thị là NPC trá hình của hệ thống. Lý Anh Tú lại hỏi.

- Vậy hiện tại người có bán các loại chiến mã nào?

Đoàn Nguyên Đức nói.

- Bẩm bệ hạ, hiện tại thảo dân có hai loại chiến mã ngựa Đại Lý và ngựa Mông Cổ. Ngựa Mông Cổ giá cả một đơn vị vàng mười con, ngựa Đại Lý năm con trên một đơn vị vàng.

Đúng là xuất thân từ hệ thống, tất cả đều lấy vàng ra nói chuyện, dù là bạc cũng không chấp. Hiện tại Lý Anh Tú mới rõ ràng tầm quan trọng của vàng, không phải dùng để giao thương thực tế mà dùng để giao thương với hệ thống. Lý Anh Tú nói.

- Người nói một chút về hai loại ngựa đi.

- Bẩm bệ hạ, ngựa Mông Cổ thì thấp bé, nhẹ cân nhưng rất dai sức, dễ nuôi, cũng ít tốn kém, thích hợp với huấn luyện kỵ binh. Kỵ binh của Thành Cát Tư Hãn thế nào bệ hạ cũng biết. Ngựa Đại Lý cao lớn, chịu nặng khá tốt, nuôi tốn kém hơn, nhưng có thể dùng huấn luyện trọng kỵ.

Đối với ngựa Đại Lý Lý Anh Tú cũng có biết, thời Lý Trần ngựa chiến chủ yếu chính là xuất phát từ loại này. Năm 1012 Lý Thái Tổ biết người Đại Lý buôn ngựa ở châu Vị Long mà không xin phép, Lý Thái Tổ liền hắt luôn mười ngàn chiến mã. Đại Lý đòi ngựa, nhà Lý nhất quyết không trả nên Đại Lý có giới đến cần một miếng chơi. Tổ tiên của Đoàn Dự tức tối liền đem ba vạn quân đi đánh Đại Việt đòi ngựa, kỵ binh Đại Lý như lang như hổ tiến vào Đại Việt thế không lấy được ngựa sẽ không quay về. Ai ngờ Lý Thái Tổ chơi lấy không đổi kỵ mà đem voi chiến với cung nỏ ra bắn, kỵ binh Đại Lý bị trọng binh Đại Việt lừa như vịt, đã không đòi được chiến mã lại còn mất thêm cả vạn con. Đánh xong Đại Lý, Đại Việt không chờ Đại Lý kịp tổ khô với nhà Tống, Lý Thái Tổ liền phái sứ giả đem một trăm chiến mã sang tặng mà nói: “Em nào có biết đánh ai, em còn đang sợ bị người ta đánh đây này”. Thế là nhà Tống cũng không có cơ mà đánh Đại Việt.

Lý Anh Tú tính toán một chút liền nói.

- Trước tiên mua một trăm con ngựa Mông Cổ cùng năm mươi ngựa Đại Lý đi.

Đoàn Nguyên Đức vui vẻ nói.

- Tất cả hai mươi đơn vị vàng. Chiến mã sẽ xuất hiện tại mục trường để chăn thả. Bệ hạ có muốn tuyển người nuôi ngựa hay không, ở đây chúng ta có cho thuê người chăn ngựa, rất rẻ, một năm một đơn vị vàng một người.

Một năm một đơn vị vàng một người còn nói là rất rẻ, phải biết trước kia Lý Anh Tú thuê đám trẻ Cổ Loa nuôi ngựa tiền lương cũng chỉ là vài viên kẹo mà thôi. Nhưng nghĩ lại Lý Anh Tú vẫn quyết định tuyển mười tên chăn ngựa. Hiện tại mục trường toàn là chiến mã, Lý Anh Tú cũng không muốn có việc gì bất trắc.

Ra khỏi căn nhà quả nhiên số lượng ngựa trong mục trường đông đúc lên hẳn, hiện tại mục trường cũng đã có gần hai trăm con ngựa, đủ mọi loại màu sắc nào đỏ, nâu, đen, trắng...khảo đã, Lý Anh Tú thấy gì thế kia, là một con tuần mã cao lớn, toàn thân lông trắng thế nhưng lông đuôi lại chia làm hai màu một bên trắng còn một bên hồng tựa như có hai chiếc đuôi vậy.

Lý Anh Tú vội chạy đến đưa tay muốn vuốt ve nó, Trần Thu định ngăn cản, phải biết ngựa chiến thường rất hung hăng, không thích người khác chạm vào nó. Ấy thế mà con ngựa này lại không có tức giận, ngược lại cúi đầu để Lý Anh Tú vuốt ve nó. Vừa chạm vào hệ thống bỗng vang lên thông báo.

“Đinh, chúc mừng kỹ sư phát hiện ra Song Vĩ Hồng, chiến mã đã cùng Lý Thường Kiệt phá Tống bình Chiêm”.

Quả nhiên là nó, Lý Anh Tú vô cùng vui mừng. Đại Việt có ngựa tốt không? Đương nhiên có nhưng tuần mã được nổi danh cùng với danh tướng thì có mấy con? Chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà Song Vĩ Hồng chính là một trong số đó. Tên tuổi của nó đi kèm với danh tướng Lý Thường Kiệt, tuy sử sách ít nhắc đến nó nhưng không thể chối bỏ Song Vĩ Hồng thực sự là một con ngựa tốt, trọng vạn con mới có một.

- Song Vĩ Hồng à Song Vĩ Hồng. Người theo ta trở về, cùng ta chinh phục mảnh lục địa này chứ?

Lý Anh Tú vuốt ve đầu ngựa nói, Song Vĩ Hồng vậy mà gật đầu còn phì phì hai tiếng làm Lý Anh Tú bất cười thích thú. Hắn liền lấy yên ngựa, bàn đạp khoác lên mình Song Vĩ Hồng, xoay người một cái thuần thực lên ngựa. Nửa năm qua nếu nói ở dị giới hắn học được cái gì tốt nhất thì câu trả lời chính là cười ngựa, mặc dù khoảng cách với kỵ chiến còn khá xa.

Lý Anh Tú giả hô một tiếng Song Vĩ Hồng liền hí lên vui vẻ, bốn đạp trên đất liền như bay chẳng mấy chốc đã chạy xa cả trăm mét để lại một cái bóng trắng. Trần Thu vội vã hô.

- Bệ Hạ, đợi thần với.

Song Vĩ Hồng chạy một mạch vậy mà không chạy về Thăng Long mà chạy lên trên Khai Quốc tự, người dân xung quanh nhìn thấy hắn vội cung kính cúi người chào. Song Vĩ Hồng cũng không dừng lại ở Khai Quốc tự mà chạy thẳng lên đỉnh núi cao nhất liền tung hai vó lên hí một tiếng dài phấn khích. Lý Anh Tú nhìn về phía xa, từ nơi này có thể nhìn thấy được toàn bộ kinh thành Thăng Long, từng dãy nhà san sát nhau, còn có cả hoàng cung sắp hoàn thiện, ở phía xa xa là những rặng núi trải dài đến phía cuối trời chìm đắm trong một màn sương mờ. Lý Anh Tú cười ha hả.

- Song Vĩ Hồng, người muốn Trẫm nhìn cảnh tượng này sao, đây chính là cương thổ của Đại Việt ta. Nhưng người yên tâm, Thăng Long rồi sẽ còn lớn hơn, Đại Việt rồi sẽ còn rộng hơn. Đến một ngày các quốc gia trên thế giới này sẽ phải một mực nhìn Đại Việt mà sùng bái.

Một người một ngựa ngắm cảnh một lúc lâu Trần Thủ cuối cùng cũng chạy được đến nói.

- Bệ hạ, vừa rồi thần có thấy qua Khuôn Việt đại sư, đại sư nhắn nhủ thần tìm được bệ hạ liền nói rằng tại chùa có xuất hiện một vị danh y.

Lý Anh Tú nghe vậy liền vui mừng, hôm nay tin mừng thực sự quá nhiều. Hiện tại Đại Việt cái gì cũng thiếu nhưng thiếu nhất hẳn chính là một vị danh y. Suốt nửa năm triệu hoán không hề có một vị y sư nào xuất hiện, dân chúng cũng chỉ chữa bệnh bằng phương pháp dân gian. Đại Việt hiện tại thiếu thốn một hệ thống y học để phổ cập toàn quốc.

Lý Anh Tú liền dẫn theo Trần Thủ đi vào Khai Quốc tự. Trải qua một thời gian hiện tại nhân số của Khai Quốc tự đã không hề ít, đã ra dáng của một ngôi chùa lớn. Lý Anh Tú xe chạy đường quen liền tìm tới Khuôn Việt đang ở trong phòng đàm đạo với một vị sư trạc tuổi trung niên mặc áo xám, gương mặt hiền hậu, nhưng đôi mắt sáng ngời, đặc biệt là cái trán nhô cao vừa nhìn liền có cảm giác là người thông thái. Khuôn Việt nhìn thấy Lý Anh Tú liền đứng dậy chào.

- Bần tăng bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú nói.

- Khuôn Việt đại sư miễn lễ. Không biết vị này là...?

Vị đại sư kia khom người nói.

- Bần tăng Tuệ Tĩnh bái kiến bệ hạ.

Khi triều Lý mới thành lập quan hệ của nhà Lý và nhà Tống rất xấu vì bấy giờ vua Tống cho rằng Lý Thái Tổ cướp ngôi nhà tiền Lê. Tuy nhiên sau chiến tranh với Đại Lý, Đại Việt vừa phô trương cơ bắp của mình, vừa đồ ngon ngọt nhà Tống nên quan hệ hai nước dần dần hòa hoãn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tổ chức lại triều đình

Danh nhân thời đại Lý - Trần không thiếu nhưng riêng lĩnh vực y học thành công nhất cũng chỉ có một người là sư Tuệ Tĩnh, nếu nói Tuệ Tĩnh là ông tổ thuốc Nam cũng không sai chút nào. Lý Anh Tú cũng chỉ biết Tuệ Tĩnh thi đậu Thái học sinh nhưng sau đó không vào triều làm quan mà ở lại chùa đi tu lấy pháp danh là Tuệ Tĩnh. Thế nhưng thành tựu của Tuệ Tĩnh Lý Anh Tú cũng biết một chút, hai bộ “Nam dược thần hiệu” và “Hồng Nghĩa Giác tư y thư” như hai bộ sách giáo khoa, hệ thống hóa y học Đại Việt lúc bấy giờ vậy.

- Hóa ra là Tuệ Tĩnh đại sư. Trẫm nghe danh đại sư y thuật tuyệt luân, giờ được gặp đại sư thực sự vừa nhìn liền biết lời đồn thật không ngoa.

Lý Anh Tú không tiếc lời vỗ mông ngựa Tuệ Tĩnh một phát, dù sao cũng không mất tiền mà, bấy lâu nay liên tục chào đón danh nhân hẳn cũng học được một bộ. Tuệ Tĩnh cũng không tỏ vẻ gì chỉ mỉm cười từ tốn nói.

- Bệ hạ quá khen, lời đồn không thể tin, bần tăng chỉ biết được một chút y thuật mà thôi.

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Đại sư quá khiêm tốn, hiện tại Đại Việt không mấy người có thể sánh với đại sư về y thuật. Không biết đại sư có ý muốn vào triều làm quan không?

Tuệ Tĩnh lắc đầu.

- Bệ hạ thứ lỗi, bần tăng thuở nhỏ được cửa Phật nuôi dưỡng, một lòng thờ Phật, chỉ muốn ở lại cửa Phật yên tĩnh, dùng chút y thuật nhỏ nhoi của mình mà tế thế giúp đời.

Lý Anh Tú biết Tuệ Tĩnh một lòng không màng công danh lợi lộc nếu đem quan chức ra dụ dỗ liền không thể. Hắn liền quyết định lừa dối.

- Vậy đại sư nghĩ với sức mình cả cuộc đời này có thể cứu được bao nhiêu người?

Tuệ Tĩnh không ngờ Lý Anh Tú lại hỏi vậy, suy nghĩ một chút Tuệ Tĩnh nói.

- Hẳn là cũng được vài trăm cho đến một ngàn người đi.

Lý Anh Tú lại hỏi.

- Đại sư có biết Đại Việt ta vẫn hiến ngàn năm nhưng đến nay các bài thuốc cổ cứ liên tục bị thất truyền.

Tuệ Tĩnh lắc đầu nói.

- Bản tạng thực sự không rõ.

Lý Anh Tú nghiêm giọng nói.

- Đó là bởi vì các lang y chỉ truyền thụ tài nghệ cho đệ tử trực môn của mình, hoặc là đem nó xuống mồ luôn. Y thuật sáng tạo ra là để cứu người, càng lan rộng càng có nhiều người được cứu giúp. Giữ cho riêng mình há chẳng phải là đi ngược lại với ý nghĩa của y học hay sao. Đại sư y thuật cao minh nhưng sức của đại sư cũng chỉ cứu giúp được vài trăm người, vậy những người còn lại trong thiên hạ phải như thế nào đây.

Tuệ Tĩnh sùng sốt, lát sau liền đứng lên khom người nói.

- Bệ hạ anh minh, không biết Tuệ Tĩnh phải làm gì đây?

Xung hô của Tuệ Tĩnh vậy mà lại thay đổi, Lý Anh Tú biết cả đã căn câu liền nói.

- Trẫm dự định sẽ xây dựng Quốc Tử giám cùng Y Học viện để đào tạo nhân tài cho đất nước. Y học viện tên như ý nghĩa chính là đào tạo lang y, ai có đạo đức, tài năng liền có thể vào học. Cùng với đó ta cũng muốn xây Đại Việt đa khoa bệnh viện để làm nơi chữa trị cho dân chúng, không phân giàu nghèo đều có thể trị bệnh. Đại sư có muốn hay không rời núi giúp ta một tay tạo phúc cho lê dân bá tánh.

Tuệ Tĩnh nghe vậy liền sáng mắt lên nhưng chột lại do dự. Lúc này Khuôn Việt nói.

- Tuệ Tĩnh sư đệ hà cớ chi phải lo lắng, bệ hạ cũng không để người làm quan, hưởng chi Thăng Long cách Khai Quốc tự cũng gần, bất cứ khi nào sư đệ muốn cũng trở về được.

Tuệ Tĩnh nghe vậy liền gật đầu nói.

- Đã vậy Tuệ Tĩnh xin tuân lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú hô liền ba tiếng tốt. Cười mép miệng đã kéo đến mang tai. Cuối cùng cũng lừa dối được vị đại sư này xuống núi.

Trở về Thăng Long Lý Anh Tú lệnh gọi Lữ Gia cùng Cao Lỗ đi vào thủ phủ. Hắn dẫn theo hai người đến bệ đá cổ, vẫn còn hai lượt triệu hoán chưa sử dụng đến đây này.

“Đình, ký chủ xác nhận triệu hoán?”

- Triệu hoán.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công sử gia Lê Văn Hưu”

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Văn Trinh Công Chu Văn An”.

Hai tiếng thông báo của hệ thống vang lên Lý Anh Tú không khỏi hồ thắm một câu buồn ngủ gặp chiếu manh nha. Lần này triệu hoán đều là văn thần chứ không phải võ tướng, triều đình Đại Việt đang trên đường hoàn thiện hiện tại võ tướng đã đầy đủ chỉ thiếu văn thần mà thôi.

Từ trong bệ đá cổ Lê Văn Hưu cùng Chu Văn An bước ra ngoài khom người chào Lý Anh Tú.

- Thần Lê Văn Hưu (Chu Văn An) bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú liền làm một cái hư đồ hai người dậy nói.

- Hai vị có thể đến giúp sức Trẫm thật sự rất vui vẻ.

- Bệ hạ quá lời, có thể lần nữa phụng sự Đại Việt thần không mong gì hơn.

Chu Văn An nói. Cả cuộc đời lừng lẫy của Chu Văn An không thoát khỏi hai chữ chính trực, một lòng muốn đem tài năng của mình cống hiến cho đất nước, tiếc là sinh không hợp thời, sau khi đăng Thất trăm số không được vua Dụ Tông chấp nhận liền cáo lão từ quan về bốc thuốc, dạy học. Lý Anh Tú chỉ Lữ Gia, Cao Lỗ nói.

- Đây hiện tại là hai vị trọng thần còn lại ở Thăng Long, mọi người làm quen một chút chúng ta đến chính điện bàn quốc sự.

Chu Văn An cùng Lê Văn Hưu triệu hoán đến tuổi tác ở thời kỳ đỉnh phong cùng với Lữ Gia không sai biệt lắm, lại là đệ tử của Khổng giáo rất nhanh liền có thể thân cận, có vẻ như Cao Lỗ hơi bị cách biệt một chút, dù tuổi trẻ hơn nhưng uy danh vẫn còn đó, không ai dám mạo phạm.

Tất cả mọi người đi về chính điện, chờ mọi người an vị Lý Anh Tú nói.

- Như các khanh thấy Đại Việt đã bước sang một trang mới, cần một bước chuyển mình, hiện tại nước ta chính thức bước vào thời kỳ phong kiến, cần một bộ máy nhà nước hoàn thiện hơn, cách khanh có ý kiến gì đề xuất không?

Lữ Gia nói.

- Bẩm bệ hạ, thực sự thành lập một bộ máy không khó, nhưng triều đình hiện tại không đủ nhân sự, hiện tại một viện cùng ba ti cũng chỉ mới miễn cưỡng đầy đủ nhân sự, nếu chia ra nữa không có người đứng đầu cơ qua thì rất khó làm việc.

Lê Văn Hưu trầm ngâm một lúc nói.

- Bẩm bệ hạ, theo thần nhận biết với tình hình nước ta hiện tại có thể mô phỏng theo mô hình thời kỳ nhà Trần, tiêu giảm những cơ quan không cần thiết đi. Nếu chưa đủ nhân sự có thể điều người kiêm nhiệm. Sau này đầy đủ nhân sự chúng ta lại phát triển ra thêm nữa.

Chu Văn An cũng gật đầu cho là phải. Lê Văn Hưu là một nhà sử học, điểm mạnh của Lê Văn Hưu chính là nhìn vào quá khứ, làm rõ hiện tại và tiên tri cho tương lai. Mô hình nhà Trần điều khiển trên triều đình thông qua các sáu thượng thư sánh tương đương với lục bộ về sau, cùng với hệ thống các viện cấu thành một bộ máy trung ương hoàn chỉnh.

Thảo luận một hồi Lý Anh Tú vẫn quyết định giải tán Cơ Mật viện nâng sáu thượng thư sánh lên làm sáu bộ: Lại, hộ, lễ, binh, hình, công. Tuy nhiên nhân sự không đủ nên các đại thần tạm thời kiêm chức. Lại bộ do Lữ Gia đứng đầu, Hộ bộ do Thạch Tiến lên làm Thượng thư quản lý, Lễ bộ giao cho Lê Văn Hưu làm thượng thư, Binh bộ Lý Anh Tú quyết định gọi Cao Lỗ trở về Thăng Long đảm nhiệm, hình bộ tạm thời để trống. Công bộ nhân tuyển không ai thích hợp bằng Cao Lỗ. Ngoài ra Lý Anh Tú còn thành lập thêm hai cơ quan là Quốc Sử viện và Hàn Lâm viện. Trong đó Lê Văn Hưu kiêm chức đứng đầu Quốc Sử viện phụ trách chép sử, Hàn Lâm viện giao cho Chu Văn An phụ trách văn kiện.

Ở cấp địa Chu Văn An đề nghị chia lại ranh giới hành chính tại các Xứ chia thành huyện, xã Lý Anh Tú liền đồng ý, hấn vẫn còn thương nhớ chức năng của nha môn đây. Cuối cùng bản đồ được lấy ra, các vị đại thần chia ranh giới quyết định các cấp địa phương vẫn là Xứ, huyện, xã, làng. Đứng đầu Xứ là phủ sứ, bên cạnh đó còn có hai cơ quan là khuyến nông ti cai quản việc nông nghiệp và cả đề điều, khuyến học ti cai quản việc học tập tại địa phương hai vị trí này do Hành Khiển đứng đầu. Cấp Huyện đứng đầu là tri huyện do triều đình bổ nhiệm, cấp xã cấp làng vị trí xã trưởng, trưởng làng do dân địa phương tự bầu.

Lý Anh Tú nói.

- Ngoài ra Trẫm còn muốn thành lập Quốc Tử giám, Y học viện và bệnh viện.

Chu Văn An ngạc nhiên hỏi.

- Bên hạ, Quốc Tử giám thần biết, Y học viện cũng có thể hiểu. Còn bệnh viện là gì?

Lý Anh Tú cười nói.

- Là nơi tập trung những y sư để chữa trị cho người dân. Ta muốn tại đây dân chúng sẽ được trị liệu mà không phân nghèo hèn, người bệnh nào cũng có thể nhận được sự chữa trị tận tình.

Chu Văn An đứng ra vái hấn một cái nói.

- Bệ hạ anh minh, thương xót bá tánh, thần xin thay mặt bách tính tạ ơn bệ hạ.

Tuệ Tĩnh thiền sư tên thật là Nguyễn Bá Tĩnh mồ côi cha mẹ từ năm 6 tuổi, được nhà chùa nuôi dưỡng. Năm 22 tuổi thi đậu Thái học sinh nhưng không làm quan mà trở về chùa làm sư. Năm 55 tuổi ông bị đem đi cống cho nhà Minh, với tài năng của mình ông được vua Minh phong là đại y thiền sư.

Tuy vậy Tuệ Tĩnh vẫn xót thương về số phận ly hương của mình, mong muốn được trở lại quê hương, ông đã khóc trong lễ nhậm chức của mình cho nhà Minh. Trên bia mộ của ông bây giờ vẫn còn dòng chữ: "Ai về nước Nam cho tôi về với."

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54-2: Gặp mặt

Lý Anh Tú cười thầm, thêm một vị đại thần bị hấn lừa dối thành công. Cuối cùng trước mắt sẽ thành lập Y học viện do Tuệ Tĩnh đứng đầu sẽ đào tạo y sư, Quốc Tử giám do Chu Văn An làm Trưởng giám. Hiện tại cả Đại Việt cũng chỉ có ba trường học tại ba tòa thành trấn lớn Giác Long, An Bang và Thăng Long, hiện tại Quốc Tử giám xuất hiện như một cấp bậc cao hơn, dùng để đào tạo nhân tài, tốt nghiệp từ Quốc Tử giám đi ra có thể trực tiếp bổ nhiệm làm quan. Lý Anh Tú nói.

- Linh Triệt cố gắng soạn thảo chương trình, Trẫm muốn nửa năm sau Đại Việt sẽ tổ chức khóa thi đầu tiên để tuyển chọn nhân tài cho đất nước.

Lý Anh Tú tổ chức kỳ thi không phải là không có cơ sở, bởi trong dân gian vẫn còn lưu lạc những danh nhân mà hấn chưa biết, nhưng đã là danh nhân thì một hồi sãn lọc chắc chắn sẽ phát hiện được. Chu Văn An chấp tay nói.

- Tuân lệnh bệ hạ, thần quyết không phụ lòng bệ hạ.

Lý Anh Tú lại bắt đầu bàn bạc với các đại thần quyết định chia cấp bậc quan lại thành Cửu phẩm. Tam Thái, Tam Thiểu, Tam Tư thuộc hàng nhất phẩm, tòng nhất phẩm, thượng thư thuộc hàng nhị phẩm, Phủ sứ hàng tam phẩm, ngự sử hàng tứ phẩm, phủ doãn hàm ngũ phẩm, tri huyện nhỏ nhất hàm bát phẩm, các đồng tri, tạp vụ khác hàng cửu phẩm. Định ra một khung xương còn lại Lý Anh Tú giao cho Lễ bộ tự động nã đi thôi.

Chờ mọi người đã giải tán hết chỉ còn lại Lữ Gia và Chu Văn An, Lý Anh Tú gọi Trần Thư vào hỏi.

- Trần Thư, hiện tại Thăng Long có bao nhiêu binh sĩ?

Trần Thư bình thường là thân vệ kiêm “thái giám tổng quản” rất nhanh liền trả lời.

- Bẩm bệ hạ hiện tại Thiên Tử quân có hai trăm người, Tĩnh Hải quân hai mươi người, Thần Sách quân kể cả dân phu là sáu trăm người, binh lính giữ thành chưa có phiên hiệu một trăm tám mươi người, dân binh chưa thể kiểm kê.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Trẫm đã quyết định cơ cấu của Cẩm quân sẽ gồm có 3 quân. Điện Tiền, Ngự Tiền và Ngự Lâm, đứng đầu là Trẫm trực tiếp nắm giữ. Mỗi quân đứng đầu sẽ là Chỉ Huy sứ, bên dưới chia làm hai vệ tả, hữu do Vệ Úy đảm nhiệm, bên dưới bổ nhiệm một viên Chánh vệ làm phó.

Nói rõ ràng cơ cấu của Cẩm quân cho Trần Thư nghe, Lý Anh Tú lại nói, mà một bên Chu Văn An bắt đầu ghi chép.

- Hiện tại Thiên Tử quân kể cả Tĩnh Hải quân cấu thành Ngự Tiền quân, phong khanh làm Ngự Tiền chỉ huy sứ thống lĩnh Cẩm quân. Trách nhiệm của Ngự Tiền quân là đi theo bảo vệ Trẫm.

- Thần tạ ơn bệ hạ. Thần sẽ không làm nhục mệnh.

Trần Thư liền quỳ xuống bái tạ. Lý Anh Tú gật đầu miễn lễ lại nói tiếp, nhưng lần này là nói cho Chu Văn An nghe.

- Một trăm tám mươi binh sĩ gác thành tuyển mộ thêm một trăm hai mươi người tổ chức làm hai vệ tả, hữu. Phong Trương Duy Nhất làm Tả Vệ Úy, phong Đỗ Cung làm Hữu vệ úy. Hai vệ phụ trách thay nhau bảo vệ, tuần tra kinh thành ngày và đêm. Ngự Lâm nhiệm vụ bảo vệ hoàng cung tạm thời không cần đến. Một tháng sau hoàng cung xây dựng hoàn tất sẽ tổ chức một cuộc thi đấu võ, ai võ nghệ cao cường sẽ được thăng chức.

Ba quân Cẩm vệ Lý Anh Tú muốn nắm giữ trong tay mình. Ngự Tiền đương nhiên sẽ là Thiên Tử quân tuyệt đối trung thành, nhưng Điện Tiền quân và Ngự Lâm quân đều là triệu tập từ trong dân gian bao gồm cả Việt tộc và dân bản xứ. Lý Anh Tú cũng không thể ném tất cả bọn họ vào trại lính để huấn luyện tư tưởng được, phải từ từ tổ chức huấn luyện lên, bởi vậy mà riêng Điện Tiền quân và Ngự Lâm quân chức vụ Chỉ Huy sứ hấn vẫn còn để trống.

Xong việc Lý Anh Tú để mọi người tan triều, chờ đợi Phạm Tu trở về mới tiếp tục thảo luận về việc tổ chức lại binh bộ.

Hai ngày sau Phạm Tu đã dẫn theo một trăm binh sĩ Hải Đông quân trở về Thăng Long. Cùng lúc đó một đội quân vài chục binh sĩ từ Giác Long cõng đầy mấy cây xe lớn về đến Thăng Long, trên xe chính là xác của Leviathan, vẫn chuyển từ Giác Long đến Thăng Long nhưng hiện tại mới đến nơi. Dân chúng Thăng Long nhìn thấy Leviathan không khỏi hít một ngụm khí lạnh, tưởng tượng lại tràng cảnh chiến đấu với nó là cỡ nào thảm thiết, may mắn là Đại Việt còn có Thánh Gió nhà.

- Đại Việt vạn tuế!

Không biết ai hô lên đầu tiên, dân chúng xung quanh cũng đồng loạt hô vang vạn tuế. Lý Anh Tú ở bên trong đám đông cũng âm thầm gật đầu. Dân khí ngưng tụ như thế chính là điều mà hấn mong muốn, dù sao Đại Việt hiện tại phát triển, không ngừng thu nhập vào các sắc tộc khác nhau, chỉ khi nào đoàn kết lại được toàn bộ dân tộc thì mới có thể cho ra được một sức mạnh dân tộc mà không kẻ thù nào có thể chống lại được.

Thi thể Leviathan Lý Anh Tú cùng Cao Lỗ cũng đã có quyết định. Quái vật này toàn thân thịt qua mấy ngày trở về Thăng Long lại vẫn rất tươi tốt, tất cả đều xung vào phần ăn của quân đội, gân của nó đem làm dây cung, xương cốt các loại đem đi đúc kiếm, còn lại lân giáp của tên này rắn chắc như vậy nếu không đem đi làm áo giáp thì hơi bị phí. Thi thể chở về đến, lò rèn lại trở nên bận bịu lên.

Nếu nói hiện tại Đại Việt ngành nghề nào đang “hot” nhất thì chính là thợ rèn, thợ xây và binh lính. Lý Anh Tú không thi hành chế độ “công tượng” để bóc lột mà vẫn trả lương cho những người làm việc cho triều đình, trong lúc triều đình không có công trình xây dựng thì vẫn có thể kiếm sống ở dân gian, thế nhưng từ lúc lập quốc đến giờ có khi nào Đại Việt đã ngừng qua xây công trình? Đáp án là chưa có.

Lý Anh Tú đột nhiên nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp trước mắt mình rất quen thuộc, nhìn kỹ một chút hần không khỏi hô lên.

- Elina tiểu thư?

Elina quay lại liền thấy một người thành niên có thể gọi là tuấn lãng, mặc áo Viên Lĩnh, trên đầu chít khăn, vừa nhìn nàng liền nhận ra đây không phải là Lý Anh Tú hay sao? Elina mỉm cười thuần thực dùng một câu tiếng Việt chào hỏi.

- Là Lý công tử, rất vui được gặp lại công tử.

Nghe một câu nói đúng quy phạm tiếng Việt phát ra từ Elina Lý Anh Tú không khỏi sửng sò, sau đó liền bật cười nói.

- Không ngờ tiểu thư lại có thể học tiếng Việt nhanh đến như vậy. Tiểu thư mặc Giao Lĩnh thật đúng là làm ta nhận không ra. Thật sự rất đẹp, như bộ quần áo này sinh ra dành cho tiểu thư vậy.

Lý Anh Tú không nói điều, hôm nay Elina chính là mặc Giao Lĩnh đi ra ngoài. Máy hôm nay người Thăng Long đột nhiên thay đổi, chuyển sang mặc Giao Lĩnh cùng Viên Lĩnh, người có chồng lại mặc Trục Lĩnh, thợ may trong thành Thăng Long cung ứng cũng không kịp, nàng phải dùng một số tiền lớn mới có thể mua được mấy bộ. Lần đầu tiên mặc yếm nàng cũng thấy vô cùng lạ lẫm, mặc Giao Lĩnh vào lại càng có một phong vận khác. Phải biết thân người của nàng vô cùng đầy đặn, Giao Lĩnh phối vào lại có một chút làm người ta không thể rời mắt được. Lúc trước nàng ăn mạnh anh tũ, cao quý bao nhiêu, thì hiện tại đoan trang bấy nhiêu.

Nghe Lý Anh Tú khen ngợi mình Elina cũng có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không có phản cảm gì, dù là người Đại Việt hay người phương Tây cũng đều phóng khoáng nhiều lắm. Elina mỉm cười nói.

- Lý công tử quá khen, xem ra thời gian qua công tử trôi qua không tệ, hần là làm quan?

Elina chú ý rất kỹ, dù Lý Anh Tú ăn mặc cũng giống như những nam nhân bình thường trên đường nhưng Elina dù sao cũng là người trong nghề, vãi vóc của Đại Việt xuất khẩu đều qua tay nàng kiểm soát vừa nhìn một cái liền nhận ra loại vãi này tốt hơn so với loại vãi xuất khẩu nhiều lắm, không phải người bình thường có thể mặc được. Lý Anh Tú cũng biết mình bị lộ, hần cũng không ngờ hôm nay ra đường lại gặp phải Elina. Lý Anh Tú cười nói.

- Cũng không tệ, lẫn lộn được một chức quan nhỏ, không phải làm thợ săn cực khổ.

Elina biết hần gạt mình nhưng cũng không bóc trần nói.

- Vậy chúc mừng công tử. Ta mấy hôm nay ở Thăng Long lại không biết đi chỗ nào du ngoạn, không biết Lý công tử có thể dẫn đạo ta một chút.

Lý Anh Tú nghe vậy liền cười nhẹ.

- Đã vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh rồi.

Trần Thư nghe vậy liền len lén ra hiệu, mấy tên lính Ngự Tiền quân lập tức lùi lại né né ra xa không làm phiền đại vương của mình tán gái, à không là du ngoạn.

Lý Anh Tú mang Elina đi qua các khu mua sắm của Thăng Long, sau đó lại lên Khai Quốc tự ngắm cảnh đi. Trần Thư thấy Lý Anh Tú ra khỏi thành liền gọi người dắt ngựa đến chạy theo, còn bản thân thì dắt theo Song Vĩ Hồng hai chân chạy theo bệ hạ. Hết cách, Song Vĩ Hồng tên này ngoài Lý Anh Tú ra thì không cho ai cưỡi, vừa chạy vừa thăm nhủ, sáu chân chạy nhanh hơn bốn chân.

Hần đặc biệt dẫn Elina lên đến đỉnh núi trên Khai Quốc tự, nơi hần và Song Vĩ Hồng đã từng đứng nơi đó ngắm thành Thăng Long. Lý Anh Tú hỏi.

- Elina tiểu thư thấy kinh thành Thăng Long thế nào.

Elina cảm khái nói.

- Thực sự Thăng Long không quá lớn, nhưng lại rất đẹp đẽ, dân chủ thân thiện, cả Thăng Long cũng như An Bang nhìn đâu đâu cũng là cảnh ầm no hạnh phúc, phải nói rằng Đại Việt quốc vương là một vị vua tốt. Chắc hẳn hần rất có tài hoa.

- Haha, tiểu thư quá khen.

Lý Anh Tú có chút ngượng ngùng nói. Elina kỳ quái hỏi.

- Ta khen Đại Việt quốc vương sao nhìn công tử cao hững như vậy.

Lý Anh Tú tỉnh hồn vội nói.

- Tiểu thư khen ngợi bệ hạ, ta thân là thần tử cũng rất vui vẻ.

Elina định dò hỏi thì có một tên cận vệ chạy đến đưa cho nàng một mảnh giấy, đọc qua nàng không khỏi nghiêng lại sắc mặt, sau đó lại nhìn Lý Anh Tú hỏi.

- Lý công tử hẳn có thể thông báo vào triều đình chứ.

Lý Anh Tú thấy nàng nghiêm túc lên cũng gật đầu nói.

- Tuy ta chức quan nhỏ nhưng truyền tin hẳn có thể.

Elina nói.

- Vậy phiền công tử truyền tin cho Lữ đại nhân rằng Crow công tước ở quần đảo Sát đã xuất binh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Kẻ thù mò đến

Lý Anh Tú nghe vậy lúc này cũng nghiêm sắc mặt lại. Crow công tước hẳn cũng đã nghe đến, tuy lúc trước Lữ Gia tỏ ra khinh thường trước Hoa Hồng Đen thương hội nhưng lúc nào cũng xem Công tước là mối nguy trực tiếp đối với Đại Việt. Lý Anh Tú nói.

- Tiểu thư có thể đi theo ta một chuyến đến gặp Lữ Công chứ.

Elina gật đầu. Elina cũng đã từng gặp Lữ Gia, gặp thêm lần nữa cũng không có vấn đề gì. Lý Anh Tú lúc này cũng thấy Trần Thư là lưới dất theo Song Vi Hồng chạy lên núi, Song Vi Hồng vừa thấy Lý Anh Tuấn liền hớn hờ chạy đến cầu hẳn vuốt ve. Elina nhìn chủ tớ hai người thân mật như vậy cũng không khỏi than thở nói.

- Con ngựa này vậy mà thật có linh tính.

Lý Anh Tú một tay vuốt vuốt sống mũi ngựa cười nói.

- Nó tên là Song Vi Hồng, rất thông minh, đến, chào Elina tiểu thư một chút.

Song Vi Hồng vậy mà hướng nàng nhe ra hai hàm răng trắng hếu của nó như đang cười với nàng làm Elina không khỏi bật cười vui vẻ. Lý Anh Tú leo lên ngựa đưa tay ra nói.

- Elina tiểu thư, mời lên ngựa, chúng ta nhanh nhất về Thăng Long.

Elina hơi ngượng ngừng nắm lấy tay hắn, Lý Anh Tú dùng lực một chút liền đỡ nàng lên ngựa. Elina ngồi trên yên ngựa tựa vào lồng ngực hắn không khỏi có một cảm giác lạ lẫm. Lý Anh Tú ngược lại rất vui vẻ a lê hấp một tiếng liền dục ngựa chạy xuống núi bỏ lại cho Trần Thư cùng mấy tên cận vệ một cái bóng trắng.

Song Vi Hồng dù chở hai người cũng rất nhanh đi vào Thăng Long, xuyên qua hai lớp thành đến trước một tòa phủ đệ, hiện tại chính là nơi làm việc của Lại bộ. Bình sĩ canh gác nơi đây là người của Điện Tiền quân, Lý Anh Tú lại bất ngờ gặp phải Trương Duy Nhất.

- Bái kiến bệ...

Trương Duy Nhất vừa mới mở miệng liền bị Lý Anh Tú trừng mắt, hẳn lúc này mới thấy bên trong lồng ngực của bệ hạ là một thiếu nữ đây. Đồ mò hỏi, chẳng lẽ bệ hạ lại ra đường bắt dân nữ, không đúng, bệ hạ là anh minh thần võ, không thể nào làm việc cầm thú đó, huống chi bắt xong dân nữ lại chạy đến Lại bộ làm gì. Tâm tư Trương Duy Nhất xoay chuyển rất nhanh liền đổi giọng nói.

- Bái kiến đại nhân.

Lý Anh Tú lúc này mới hài lòng hỏi.

- Lữ Công có bên trong không?

- Bẩm đại nhân, Lữ đại nhân có bên trong, để thuộc hạ chạy vào bẩm báo.

Trương Duy Nhất rất cơ trí liền chạy thẳng vào bên trong. Lữ Gia đang phê duyệt đơn bổ nhiệm quan chức liền nghe Trương Duy Nhất hô.

- Lữ đại nhân, bệ hạ đến.

Lữ Gia buông bút xuống nói.

- Bệ hạ đến còn ôm theo một cô gái, còn không cho mặc tướng đồ lộ thân phận.

Trương Duy Nhất liền kể rõ, nhưng nếu có Lý Anh Tú ở đây hẳn sẽ chửi ngược Trương Duy Nhất: “Con mắt nào người thấy ta ôi”. Lữ Gia là người thông minh cũng không rõ ràng là việc gì liền nói.

- Mời bệ hạ đi vào đi.

Đợi đến lúc hai người bước vào Lữ Gia liền hiểu, dù sao trước đó bệ hạ cũng có biểu hiện chiều cổ Hoa Hồng Đen thương hội, giờ lại “ô” con gái nhà người ta đến đây, nếu nói không có gian tình thực không thể tin được. Lý Anh Tú không ngờ rằng qua miệng của Trương Duy Nhất Lữ Gia lại có một sự hiểu lầm mỹ lệ đến vậy.

- Lý Thiếu Úy đến đây không biết có gì chỉ bảo.

Lữ Gia rất nhanh biên nhanh cho Lý Anh Tú một chức vụ, dù sao Thiếu Úy cũng là thống lĩnh cả ba quân Cẩm quân, thân phận không thấp, chỉ dưới Thượng Thư một bậc. Lý Anh Tú cũng không ngờ Lữ Gia lại phối hợp như vậy liền cười nói.

- Không dám gọi chỉ bảo. Nhưng Elina tiểu thư có tin tức Crow công tước đã xuất binh tiến thẳng đến Đại Việt.

Lữ Gia nghe vậy liền nghiêm túc hướng Elina nói.

- Tiểu thư có thể nói kỹ càng về tin tức cho bản quan biết được không.

Lý Anh Tú và cả Đại Việt không hề biết rằng tin tức Crow công tước khởi động chiến tranh với một vương quốc tên là Đại Việt đã gây xôn xao không nhỏ ở các nước phương Tây, đặc biệt là các quốc gia ven biển vùng Bắc Hải. Dưới sự hỗ trợ của Germanic vương quốc Crow công tước liên tục đánh phá các quốc gia ở ven biển, làm bá chủ ở quần đảo Sắt nên Crow công tước vô cùng có danh tiếng tại các nước Phương Tây, còn Đại Việt vẫn chưa ai nghe danh đến, các quốc gia bắt đầu phải thám tử của mình tiến vào do thám Đại Việt, mà tin tức của Đại Việt hiện tại cũng chỉ đến từ Bravia vương quốc bởi có sự giao thương với Đại Việt qua Hoa Hồng Đen thương hội. Tất cả mọi thám tử đều đổ dồn về phía An Bang, nơi xuất đầu lộ diện đầu tiên của Đại Việt.

Thương khách tại Đại Việt tăng lên đột biến, lại đến từ rất nhiều quốc gia làm Tinh Thiều cũng hiểu có chuyện sắp xảy ra. Không có Phạm Tu, Tinh Thiều trực tiếp là lãnh đạo tối cao tại xứ An Bang, thống lĩnh đội quân tám sáu trăm người. Tinh Thiều trực tiếp hạ lệnh một trăm thủy quân liên tiếp nhổ neo ra khơi, tuần tra hải vực của An Bang, Hải Đông quân và Lê Dương quân tuần tra liên tục trong địa vực An Bang, đề phòng có chuyện xảy ra, đồng thời cũng viết tấu chương gửi về Thăng Long.

Quần đảo Sắt nằm trong giữa hải vực của biển Bắc, nơi đây quanh năm sương mù, tuy không thể trông trộm được gì nhưng lại có rất nhiều mỏ muối và mỏ sắt. Từ thời xa xưa, quần đảo Sắt là nơi cư trú của những bộ tộc người Man sống chủ yếu vào nghề đánh bắt hải sản. Nhưng từ mấy trăm năm trước, những con người trên lục địa đã xâm lược, đánh chiếm đảo này. Với tài nguyên muối và sắt phong phú nơi này trở thành chốn tranh đoạt của hai vương quốc Germanic và Celt. Hai mươi năm trước Celt vương quốc sụp đổ sau chiến tranh Đông - Tây. Các thế lực của Germanic dẫn đầu là Crow công tước dần dần chiếm phần lớn ảnh hưởng tại quần đảo Sắt, chỉ còn một bộ phận lãnh chúa vẫn chưa chịu khuất phục, còn chống đỡ với Crow công tước tại một vùng hẻo lánh ở cực Bắc quần đảo.

Crow công tước lực ảnh hưởng không chỉ ở quần đảo Sắt mà còn ở một số vùng đất ven biển, Hắc Mộc lãnh địa trước kia cũng là vùng chịu ảnh hưởng của Crow công tước, nhưng không ngờ lại bị một vương quốc lạ hoắc đánh chiếm. Crow từ nhiều nguồn tin cũng đã xác định được Đại Việt là một vương quốc tồn tại bên trong Tử Vong rừng rậm, vô cùng giàu có, đặc biệt là hương liệu. Món lợi kết xù từ Hoa Hồng Đen thương hội đem về làm hắn vô cùng đỏ mắt.

Tuy nhiên Crow cũng không vội vã xuất binh, hắn muốn âm thầm điều tra xem thực lực của Đại Việt như thế nào. Sau hai tháng quan sát cho thấy binh lính ở An Bang không quá bảy trăm người, mà quân đội đến, đi cũng rất ít. Crow liền viết thư gửi cho Germanic quốc vương xin sự hỗ trợ. Germanic nhìn sự giàu có của Đại Việt cũng vô cùng tham muốn một ngăm liền đồng ý yêu cầu của Crow công tước, hỗ trợ hai mươi chiến thuyền, ba mươi chiếc tàu vận tải, hai ngàn binh sĩ.

Crow công tước vô cùng vui vẻ. Dưới trướng của Crow có một vạn binh sĩ, chủ lực là năm trăm kỵ sĩ hạng nặng. Nhưng hắn không thể điều động tất cả quân đội của mình được, nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng sáu ngàn người. Crow liền ra lệnh vận động các chư hầu của mình, hứa hẹn lợi ích. Đám chư hầu thấy lợi đồ mắt, liền trở về tập hợp binh lính, nông nô của mình tổ chức thành từng đội quân tạp nham, ô hợp tập trung về lãnh địa của Crow.

Tại bên cạnh nhà Crow, bốn mươi chiến thuyền nhà Crow, hai mươi chiến thuyền Germanic, năm mươi hai chiến thuyền của các lãnh chúa dưới trướng khác hàng trăm tàu vận tải lớn nhỏ mang theo hai vạn binh lính trực chỉ An Bang thẳng tiến.

Trở lại Đại Việt khi Elina nhận được tin tức đã là ba ngày sau đó. Từ quần đảo Sắt kéo đến An Bang dài nhất cũng chỉ mất chín ngày, nếu thuận lợi năm ngày liền có thể đến nơi. Sau khi đưa tiễn Elina trở về Lý Anh Tú liền triệu tập hội nghị gồm các vị đại thần của mình. Sau khi trình bày rõ ràng tình hình trước mắt cho các vị đại thần biết. Lý Anh Tú trầm giọng nói.

- Trẫm muốn ra lệnh tổng động viên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tổng động viên

Thực sự nếu vận dụng toàn bộ quân chính quy của Đại Việt cũng còn không bằng một phần năm của Crow. Thậm chí số quân đội xâm lược còn đông hơn cả dân số toàn bộ Đại Việt cộng lại. Nghe Lý Anh Tú nói muốn tổng động viên cũng không ai ngạc nhiên gì. Đại Việt tuy không theo lối cũ “ngụ binh ư nông” nhưng tổ chức “ba thứ quân” lại triển khai rất chặt chẽ, mọi nam tử Việt tộc không đi làm lính cũng phải vào trại lính để huấn luyện tân binh, đàn ông người Man, người bản địa thì được đem đi huấn luyện cơ sở. Phạm Tu nói.

- Bầm bệ hạ, tuy tổng động viên nhưng chúng ta cũng không thể vận động toàn bộ lực lượng dự bị cả nước. Chung quy trong nội địa cũng cần phòng ngự, giữ trật tự an ninh.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Vậy theo Phạm thượng thư thì nên làm thế nào.

Phạm Tu liền nói.

- Bầm bệ hạ, thần cho rằng tuyển quân theo năm quy tắc. Một là người có nhiều anh em, hai là kẻ không cha mẹ, ba là kẻ tuy đơn độc nhưng có con nối dõi, bốn là kẻ nhà tuy nghèo nhưng có tài, khỏe mạnh. Lính dự bị tuy không đóng vai trò chủ lực nhưng cũng là một phần sức mạnh của quân đội, chúng ta chỉ cần lính tinh nhuệ chứ không cần nhiều.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Được, vậy việc tuyển quân Trẫm giao cho khanh chịu trách nhiệm, trong vòng bốn ngày phải tập kết xong quân đội các nơi về Thăng Long.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Phạm Tu ngồi xuống, Lê Văn Hưu lúc này đứng lên nói.

- Bầm bệ hạ, trong phép chiến thắng có năm việc cốt yếu: Sắp sẵn bảo giáp, binh khí; lo đầy đủ người, ngựa, xe; chứa; trữ nhiều; huấn luyện sĩ tốt; chọn tướng giỏi. Công việc này cần nhiều thời gian. An Bang tình hình nguy cấp sớm tối, thần kiến nghị điều động quân tiên phong phụ giúp Tĩnh phủ sứ ổn định tình hình, đại quân sau khi sẵn sàng mới đến sau.

Lý Anh Tú cũng gật gù đồng ý. Từ Thăng Long hành quân gấp đến An Bang cũng phải mất bốn ngày, chưa kể vật tư, quân nhu các loại. Trong khi đó kẻ địch nhanh nhất hai ngày sau sẽ xuất hiện ở An Bang. Lý Anh Tú hỏi.

- Vậy Trẫm nên cử ai đi, và bao nhiêu quân thì phù hợp?

Tất cả mọi người trầm mặc. Chu Văn An nói.

- Nếu không để Thần Sách quân đi trước, chỉ cần hai ngày là có thể đến An Bang.

Phạm Tu lắc đầu nói.

- Thần Sách quân tuy đến An Bang nhanh nhất, nhưng nếu không may gặp phải kẻ địch chắc chắn sẽ bị hủy diệt ngay tại cửa biển. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất thôi.

Lữ Gia lúc này chậm rãi nói.

- Bệ hạ, nếu không ngại có thể phái Cẩm quân đi. Hiện tại Cẩm quân vừa mới tổ kiến gần năm trăm người nhưng An Bang cũng có sáu trăm binh sĩ ở đó. Có thể cầm cự một chút.

Lý Anh Tú gật đầu, đúng là ý kiến tốt, Cẩm quân tuy mới tổ kiến, nhưng nòng cốt vẫn là hai trăm Thiên Từ quân sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, người nào cũng có thể lấy một địch mười. Lê Văn Hưu nói.

- Bầm bệ hạ, hiện tại thế giặc mạnh, nếu chúng ta cố gắng phòng thủ tại thành An Bang thì rất khó chống giặc. Chi bằng trước hết lệnh dân chúng thu hoạch mùa màng, rút khỏi An Bang để tránh mũi nhọn của giặc trước.

Lý Anh Tú liền hiểu là kẻ “vườn không nhà trống”, tương quan lực lượng quá chênh lệch, nếu chỉ phòng thủ thành rất khó. Nhưng muốn thực hiện “vườn không nhà trống” lại cần phải có thời gian. Nhưng liệu kẻ địch có cho chúng ta thời gian? Lý Anh Tú nói.

- Lê thượng thư nói đúng, nhưng thời gian kẻ địch không cho chúng ta nhiều như vậy. Phải làm như thế nào đây?

-----Ta là giải phân cách chạy ngang qua-----

Ngay trong ngày hôm đó bộ máy chiến tranh của Thăng Long điên cuồng vận chuyển lên, khinh kỵ từ kinh thành chạy ra thông báo lệnh tổng động viên

của bộ hạ.

- Thuận thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Nước Đại Việt ta xưa nay yêu chuộng hòa bình, dân cư lạc nghiệp. Nay Crow công tước tham luyến sự giàu có của Đại Việt ta, muốn cướp bóc của cải của nhân dân ta, Trẫm lấy làm vô cùng phẫn nộ. Nay kẻ thù đã tới cửa, mỗi thần dân của Đại Việt đều phải có trách nhiệm cầm lấy vũ khí bảo vệ thánh thổ. Tin tưởng thắng lợi sẽ là của chúng ta. Khâm thủ.

Khinh kỵ do thám đọc xong chiếu. Liền dâng lên thông báo mộ binh của bộ binh sau đó liền phóng đi nơi khác.

- Cha, mẹ ta phải đi mộ binh, bộ hạ đối với gia đình chúng ta như có ân tái tạo, không có bộ hạ chúng ta sẽ không có cuộc sống hạnh phúc thế này.

Một thanh niên người bản xứ rơm rớm nước mắt, lưng khoác bao tải, tay cầm một nhánh trường thương bước ra khỏi nhà để lại cha, mẹ già đằng sau. Thanh niên chợt quay lại xoa đầu cậu bé đứng bên cạnh cha mẹ nói.

- Franz, anh đi rồi em ở nhà nhớ phải chăm sóc cha mẹ, phải vâng lời biết chưa.

Franz nghe ra hai hàm răng bị mất hai cái răng cửa nói.

- Anh yên tâm, Franz sẽ chăm sóc cha, mẹ.

Thanh niên gật đầu nhìn cha mẹ nói.

- Cha, mẹ. Con đi, cha mẹ nhớ giữ sức khỏe.

Người cha gật đầu vỗ vai hấn nói.

- Con trai, cố gắng diệt địch, đừng phụ lòng bộ hạ.

Người mẹ lại rung rung không kìm được nước mắt.

- Con trai cố gắng trở về với mẹ.

Một nơi khác một thanh niên Việt tộc cùng từ giả người vợ trẻ cùng đứa con thơ vẫn còn đang nằm trong vòng tay mẹ say ngủ. Hấn vuốt ve gương mặt nụ cười thiên thần đó đầy triều mến.

- Đứa trẻ thế này không nên chứng kiến sự tàn nhẫn của chiến tranh.

Nói rồi hấn nhìn vợ mình đầy âu yếm.

- Ta đi, chăm sóc cu Tí. Nếu ta không thể trở về...

Chưa nói hết lời người vợ liền che miệng hấn lại.

- Đừng nói gở, thiếp sẽ chờ chờ chàng trở về.

Trong vòng hai ngày sau khi lệnh tổng động viên được ban bố, ba ngàn trai tráng đủ điều kiện trên khắp cả nước đã tề tụ tại Thăng Long. Những người này đều là dân binh được huấn luyện từ trước, Phạm Tu cũng chỉ cần tổ chức lại một hồi là có thể đưa ra chiến trường. Lý Anh Tú đứng trên tường thành nhìn xuống diễn võ trường bên dưới không khỏi cảm khái.

- Tất cả đều không hổ danh là nam nhi của Đại Việt.

Lê Văn Hưu lúc này đi đến nói.

- Bẩm bộ hạ, Khuôn Việt đại sư cầu kiến.

Lý Anh Tú ngạc nhiên, Khuôn Việt lúc này lại đến kinh thành làm gì? Chẳng lẽ lại đi du ngoạn sao? Mang theo tâm lý tò mò Lý Anh Tú đi xuống thành liền thấy được Khuôn Việt cùng Tuệ Tĩnh, mà đằng sau là mấy chục tăng nhân mặc tăng bào để hở trần nửa vai trái, tay chân đều quấn lấy xà cạp.

- Bái kiến bộ hạ.

Lý Anh Tú liền hỏi.

- Đại sư, không biết tìm Trẫm có việc gì?

Khuôn Việt nói.

- Bẩm bộ hạ, người xưa có câu quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Đệ tử phật môn tuy xuất gia nhưng cũng là một phần tử của Đại Việt, không thể ngồi yên nhìn quân giặc dày xéo lên quê hương mình. Nay bản tăng dẫn theo bốn mươi võ tăng của Khai Quốc tự, xin nguyện gia nhập quân đội, cùng bộ hạ đối kháng địch nhân. Mong bộ hạ chấp thuận.

- A di đà phật.

Bốn mươi võ tăng phía sau đều đồng loạt hô lên một câu phật hiệu. Dù là người xuất gia nhưng ai ai cũng một lòng quyết tâm ra trận giết giặc để bảo vệ quê hương. Đó là tinh thần Đại Việt, hào khí Đại Việt. Lý Anh Tú không khỏi bị cổ cảm xúc này tác động đến lớn tiếng nói.

- Được, Trẫm phê chuẩn, các võ tăng hãy đến gặp Phạm thượng thư. Phạm thượng thư sẽ sắp xếp vị trí cho mọi người.

- A di đà phật. Tạ ơn bệ hạ.

Nhìn các võ tăng người người ra đi, đầu không ngoảnh lại Lê Văn Hưu không khỏi cảm khái ngâm

“Nghe theo tiếng gọi của núi sông

Cà sa gửi lại chốn trai phòng

Xông ra biên giới trừ hung bạo

Thực hiện từ bi phải lực hùng”.

Lý Anh Tú nghe vậy cũng gật đầu ngâm

“Cởi áo cà sa khoác chiến bào

Tuốt gươm bông súng diệt binh đao

Ra đi quyết rửa thù, cứu nước

Vì nghĩa quên thân hiến máu đào”.

Đây chính là Đại Việt của Lý Anh Tú, sẽ không bao giờ cúi đầu cho dù địch nhân mạnh đến đâu, dù có chảy đến giọt máu cuối cùng hấn cũng sẽ quyết tâm bảo vệ nó, bảo vệ thánh thổ của Việt tộc trên mảnh dịa giới này.

Bài thơ thứ hai là bài nguyên tại chùa Cổ Lễ vào ngày 27 tháng 2 năm 1947 làm lễ cho 27 nhà sư, tăng ni cởi áo cà sa, khoác lên mình áo bộ đội để lên đường bảo vệ tổ quốc. Khi nghe bài phát nguyên này, trước lúc nhập ngũ, sư nữ Đàm Thanh xúc động đã họa lại bài thơ trên: “Gậy thiền quét sạch loài xâm lược/Theo gót Trưng Vương tới nữ hào”.

Bài thơ đầu cũng là bài nguyên tại chùa Cổ Lễ, thượng tọa Thích Thế Long lần nữa làm lễ cởi áo cà sa cho ba đệ tử tình nguyện khoác lên chiến bào ra đi bảo vệ tổ quốc vào năm 1978.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hải chiến (1)

Tĩnh Thiệu đứng trên tường thành nhìn từng đoàn dân chúng có thứ tự được Hải Đông quân hướng dẫn ra khỏi thành lui về phía Thăng Long. May mắn là danh vọng của triều đình Đại Việt rất cao, thậm chí người ta cho rằng Thừa Mệnh hoàng đế chính là thần linh giáng thế để tạo cho họ một cuộc sống hạnh phúc, nên chiếu chỉ của Thừa Mệnh hoàng đế vừa ban ra ai cũng nhất nhất làm theo. Nông dân thu hoạch những gì có thể thu trên đồng ruộng, thương nhân, thợ thủ công thu thập đồ đạc dời khỏi thành, hàng chục con ngựa thồ, trâu, bò được phủ sứ cung cấp cho dân chúng làm công cụ vận chuyển.

- Bẩm phủ sứ, có người đưa tin từ Phạm đô đốc chạy đến.

Một binh lính tiến đến nói. Phạm đô đốc chính là Phạm Cự Lượng. Quan võ thăng cấp cần chính là chiến công, Phạm Cự Lượng mới đến vẫn chưa có chiến công gì, chỉ đảm nhiệm huấn luyện Thần Sách quân Lý Anh Tú tạm thời ban cho hấn một chức đô đốc.

- Gọi hấn đến.

Tĩnh Thiệu cũng không quay lại nói. Lát sau tên lính dẫn theo một khinh kỵ do thám đến nói.

- Bái kiến phủ sứ.

- Phạm đô đốc có gì truyền đến?

- Bẩm phủ sứ, Phạm đô đốc hiện tại đang xuất lĩnh bốn chiến thuyền đi quấy rối địch kéo dài thời gian, được biết bên An Bang cũng có mười chiến thuyền, hi vọng phủ sứ có thể để mười chiến thuyền phối hợp cùng đô đốc tranh thủ thời gian cho dân chúng kịp thời lui về Tam Điệp.

Tam Điệp là một nơi có hệ thống ba ngọn núi xếp thành một hình tam giác, ở giữa là một hạp cốc, địa hình khá hiểm trở, nhưng lại là con đường bắt buộc phải đi qua để đến Thăng Long. Từ ngày hôm qua Trần Thụ đã thống lĩnh Cẩm quân đến đó xây dựng phòng tuyến. Dân chúng An Bang cũng rút về Tam Điệp để về hậu cứ, Hải Đông quân cũng sẽ rút về đó chờ đợi viện binh.

Phạm Cự Lượng theo lệnh của bề hạ đi quấy rối địch kéo dài thời gian, dưới ánh mắt của Tinh Thiều nhiệm vụ này tương đương với cảm tử, cử tử nhất sinh. Nhưng An Bang rất cần thời gian để di tản dân chúng, khi cần hi sinh, buộc phải hi sinh tiểu tốt để giữ lấy đại cục. Tinh Thiều nói.

- Được, người cầm theo thư lệnh của ta đến bến tàu, thủy quân An Bang toàn bộ nghe theo Phạm đô đốc chỉ huy.

Trên biển Bắc một đội tàu khổng lồ lên đến gần hai trăm chiếc chậm chậm di chuyển theo hướng Đông Nam. Giữ đội tàu là một thuyền chiến ba cột buồm khổng lồ, lớn nhất so với những chiếc còn lại, trên cột buồm giữa, cao nhất có treo một lá cờ màu xanh lam, chữ thập màu đen và một hình con sư tử uy vũ. Đây chính là gia huy của Crow gia tộc, nỗi khiếp sợ của những vùng đất ven biển Bắc.

Crow tâm tình hiện tại rất không tệ, đã lâu rồi hắn không kiếm được một con mồi vừa ý. Các lãnh chúa ven biển Bắc đều sợ hãi hắn cúi đầu xưng thần, làm bấy lâu hắn không thể thực hiện một cuộc chiến tranh nào ra hồn. Đám người Celt thì ăn rồi cố thủ tại vùng cực Bắc làm hắn cũng không thể ra tay. Nào ngờ đang buồn ngủ thì gặp chiều manh, Đại Việt xuất hiện với sự giàu có làm hắn thêm ngưỡng mộ, không thể không xuống tay được. Germanic quốc vương đối với kế hoạch của hắn cũng rất vừa ý, liên giao cho hắn lần này làm tổng chỉ huy cuộc viễn chinh, chinh phục cả vùng đất này. Khi chiếm được Đại Việt, với sự giàu có của nó Germanic lại có thể lần nữa khếch trương sức mạnh.

- Bẩm công tước, phía trước có mười mấy chiếc tàu chặn đường chúng ta.

Bỗng nhiên một binh lính chạy vào nói. Crow công tước không vui nói.

- Bảo bọn hắn tránh ra, chẳng lẽ không có mắt hay sao mà dám cản đường Crow gia tộc.

Binh lính có chút không chắc nói.

- Nhưng nhìn kỹ hạm của bọn hắn hình như là tàu của Đại Việt.

Crow lại càng khinh thường nói.

- Chỉ được có mười mấy chiếc tàu lại dám cản đường ta. Lệnh cho Wilson Tử tước tiêu diệt bọn hắn.

Wilson bá tước là một trong những phong thần, tay sai đắc lực của Crow, gia tộc Wilson bên dưới trưởng cũng có mười chiếc chiến hạm, lần này được phân phối chỉ huy đám chư hầu của Crow gia tộc.

Mà bên Đại Việt có mười bốn chiếc chiến hạm, trong đó mười chiến chiến hạm của An Bang là chiến hạm kiểu cũ, chỉ có một cột buồm cùng tám tay chèo, bốn chiếc của Thần Sách quân là chiến hạm mới hai cột buồm. So với hạm đội hàng trăm chiếc phía trước chủ yếu là hai cột buồm nhìn hạm đội Đại Việt như con kiến vậy. Phạm Cự Lượng đứng trên soái hạm nhìn sắc trời một chút liền nói.

- Hiện giờ còn chưa phải lúc đánh nhau, chậm rãi lui về sau.

Wilson tử tước đang chuẩn bị điều động tàu đi đánh Phạm Cự Lượng, nào ngờ chiến thuyền Đại Việt lại lui lại, hắn cảm giác như mọi chuẩn bị của mình đều bị đổ xuống sông, xuống biển vậy. Bọn Đại Việt này thật nhất gan, vừa thấy bọn hắn đã bỏ chạy rồi.

Tầm bốn giờ chiều, lúc này ở biển Bắc trời đã bắt nhá nhem, mười bốn chiến thuyền Đại Việt vậy mà lần nữa xuất hiện trước mắt đội tàu khổng lồ. Lần này Wilson không thể chờ đợi lệnh của Crow thêm nữa liền hô lên.

- Nhanh, khinh hạm đi bắt bọn hắn lại, đừng để bọn hắn chạy thoát.

Khinh hạm là một loại thuyền hai cột buồm, thân lại không quá lớn, rất nhẹ, cũng không có trang bị vũ khí gì, nhiệm vụ của nó chủ yếu là quần vây, chặn đường để chờ hạm đội đến làm thịt địch nhân.

Sáu chiếc khinh hạm nhanh chóng tách ra khỏi đoàn tàu hung hăng xông về phía hạm đội Đại Việt. Phạm Cự Lượng khinh thường nói.

- Quá chán sống, vậy mà dám lao thẳng đến đội tàu của ta. Sào nỏ chuẩn bị, máy bắn đá chuẩn bị.

Binh sĩ Đại Việt trên tàu liền khẩn trương lên làm việc. Chờ địch nhân đến tầm ba trăm mét Phạm Cự Lượng liền ra lệnh.

- Sào nỏ, phóng.

Phanh, phanh, phanh...

Mấy chiếc khinh hạm chỉ thấy một bóng đen bay về phía bọn hán, mấy tên binh sĩ không may liền bị những mũi lao dài hai mét đâm xuyên qua người rồi thẳng xuống biển.

Ầm, Ầm, Ầm

- Không xong, thuyền vỡ rồi.

Một binh sĩ liên quân hô lên. Đợt bắn tên này tám mũi phóng đi trúng ba mũi. Phải biết lần này chiến tranh Phạm Cự Lượng đặc biệt xin tám chiếc sào nỏ còn lại trong trận chiến với Leviathan trang bị lên bốn chiếc chiến hạm mới. Sức xuyên của nó là không thể bàn cãi, cộng với gỗ của khinh hạm là loại gỗ nhẹ, phòng ngư cũng không phải quá cao, thân thuyền trúng tên liền bị đâm một cái lỗ thủng lớn. Một trong sáu chiếc khinh hạm bị mũi tên đâm thủng liền chững lại, năm chiếc khác tiếp tục tiến lên, đích nhãn vào hai trăm mét Phạm Cự Lượng lại ra lệnh.

- Sào nỏ, máy bắn đá cùng phóng.

Ầm, Ầm, Ầm

- Cứu mạng.

- Thuyền vỡ, bị đá đập vỡ rồi. Chạy mau.

- Mẹ ơi, cứu con.

...

Nhất thời vừa mũi tên, vừa đá tăng hướng mấy chiếc khinh hạm bay đến. Tuy tỉ lệ trúng không phải quá cao nhưng chiến thuyền dù là trúng tên hay trúng đá đều bị thương vong thảm trọng. Chưa tiếp cận được thuyền chiến Đại Việt liền bị thương hai chiếc khinh hạm, thương vong hơn hai mươi tên lính. Lãnh chúa chỉ huy cắn răng ra lệnh.

- Mau tiếp cận bọn hán, chỉ cần đến gần máy bắn đá của bọn hán vô dụng. Cung thủ chuẩn bị phóng tên.

Phải nói rằng suy nghĩ của tên Lãnh chúa này là chính xác, nhưng hán không biết rằng đến gần hơn mới thực sự là tử thần đòi mạng hán. Bọn cung thủ trên khinh hạm dùng cung tên bắn trả, bọn chúng đều dùng trường cung, tầm bắn rất xa, nhưng điều kiện thời tiết trên biển mà nói khoảng cách hai trăm mét mũi tên không biết đã bị gió biển thổi đi đâu. Không những thế bọn hán còn liên tục bị những mũi lao, đá tàn đập trúng, binh sĩ bị hai thứ này đập trúng chắc chắn trở thành thịt nát, sào tầu nhất thời như máu me như địa ngục, đầy rẫy các đoạn ruột, tay chân đứt, vỡ.

Phạm Cự Lượng nhìn bốn chiếc khinh hạm xiêu vẹo đi đến nụ cười liền lớn hơn rồi. Chờ đợi quân địch đến một trăm mét Phạm Cự Lượng lần nữa nói.

- Liên châu nỏ, phóng.

Thủy quân Đại Việt có trang bị hai loại cung nỏ là Liên châu nỏ và cung phức hợp, tầm bắn đều gần hai trăm mét, nhưng để đảm bảo chính xác Phạm Cự Lượng chờ đợi đến một trăm mét mới phóng tên.

Theo lệnh của Phạm Cự Lượng một trời mũi tên phô thiên đại cái đổ xuống đầu đám binh sĩ liên quân trên khinh hạm, đám cung thủ trên tàu chưa kịp phản kích liền bị mũi tên đâm thành con nhím. Tên Lãnh chúa kinh hoàng gào lên.

- Không thể, bọn hán chỉ có mấy trăm người làm sao có thể phóng ra nhiều mũi tên như vậy. Mau phản kích, tấn công cho ta. Ặc.

Vừa nói dứt lời hán liền một mũi lao đâm xuyên lớp trọng giáp trên người găm vào thân thể hán, dư lực của mũi tên còn lòi hán găm chặt vào trong cột buồm. Tên lãnh chúa nhìn nửa phần mũi lao còn lộ ra trước bụng mình, đôi mắt tròn tròn.

- Không...thể nào.

Nói rồi liền tắc thở. Hán quên một điều là đến gần tuy máy bắn đá không thể hoạt động, nhưng sào nỏ lại tăng lên độ chính xác, cộng thêm Liên Châu nỏ áp chế, mấy chiếc khinh hạm hoàn toàn không phải là đối thủ.

- Lãnh chúa chết rồi, chạy mau.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Hải chiến (2)

Các binh lính thấy lãnh chúa bị bắn chết, quân tâm tan rã liền tự chạy tìm đường sống, có kẻ nhảy xuống biển, có kẻ lái tàu chạy ngược về, nhưng cung tiễn Đại Việt cũng không có tha cho bọn hèn. Nhìn thấy quân địch bỏ chạy Phạm Cự Lượng đôi mắt ánh lên một tia lạnh lùng.

- Phóng tên lửa.

Binh sĩ nhúng đầu mũi tên bọc vải vào trong dầu thông, châm lửa liền phóng đi. Tên lửa đâm vào cột buồm, vải buồm liền bốc lửa, lan ra khắp cả con tàu.

Wilson thấy sáu chiến hạm bị sa lầy liền biết mình khinh địch đắc thủ chiến hạm đẩy nhanh tốc độ chạy đến. Thế nhưng Phạm Cự Lượng biết hai bên chênh lệch cũng không ham chiến liền lệnh cho hạm đội lui lại.

Tàu chiến của liên quân càng nhanh hơn, dù sao hai cột buồm vẫn nhanh hơn các mẫu tàu kiểu cũ của Đại Việt không ít. Khoảng cách dần dần bị thu hẹp, thậm chí Wilson bên này còn có thể nhìn thấy Phạm Cự Lượng bên kia. Nhưng lúc này những tia nắng cuối cùng cũng dần dần tắt đi, biển Bắc biến thành một màu đen kịt.

- Chết tiệt, chết tiệt. Lũ vô dụng.

Wilson tức tối mắng ầm lên đập ngã một binh sĩ xấu số bên cạnh. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Phạm Cự Lượng. Hắn biết điểm mạnh của Đại Việt chính là tầm bắn của sàn nỏ xa, còn lại tuyệt đối không có lợi thế gì. Nên lựa chọn thời điểm giao chiến lúc trời nhá nhem tối, đánh nhanh, rút gọn, trời đêm kẻ địch không thể truy đuổi bọn hèn.

Tại Thăng Long Lý Anh Tú cũng nhận được tin báo của hệ thống.

“Đình, tướng lĩnh của ký chủ Phạm Cự Lượng vừa đánh thắng một trận ban thưởng tám mươi điểm chiến công”.

Làm Lý Anh Tú ê rãng chính là hệ thống cũng không báo chiến quả như diệt địch bao nhiêu, ta thiệt hại bao nhiêu, tất cả đều quy ra điểm chiến công để thông báo. Nhưng Lý Anh Tú vẫn muốn thông báo cho toàn quân khích lệ tinh thần một chút, còn nội dung thế nào thì giao cho Lữ Gia làm đi.

Lập tức từ bên triều đình có thông báo truyền ra, thủy quân Đại Việt do tướng Phạm Cự Lượng thống lĩnh đại chiến với giặc chiến thắng, tiêu diệt mười chiến hạm địch. Tin tức này vừa lan ra liền làm nức lòng binh sĩ, ai cũng hô một tiếng tốt càng hăng say luyện tập để ngày sau ra trận giết địch. Còn vấn đề tin tức đúng hay không cũng không ai quan tâm. Điều thứ nhất chính là bệ hạ luôn đúng. Điều thứ hai, nếu bệ hạ sai xem lại điều một.

Bắc Hải luôn luôn có một lớp sương mờ bao phủ dù là sáng hay đêm, màn đêm của nó khi trời không có trăng lại càng đáng sợ, tất cả chỉ là một màu đen kịt, chỉ có tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền rì rào là chứng tỏ không gian xung quanh còn có chuyển động. Đội tàu của liên quân vẫn tiếp tục di chuyển, để tránh lạc mất nhau bọn họ lại để trên mỗi chiếc tàu một cái đèn báo hiệu. Hàng trăm đốm sáng yên bình di chuyển mà không biết rằng cách bọn họ chỉ vài chục mét bốn chiếc tàu Đại Việt đã tiếp cận lấy đội thuyền không lồ.

Từng binh sĩ Đại Việt cời bỏ Quyên giáp trên người chỉ để lại độc một chiếc khố, rặng ngâm lấy một con dao nhỏ nhảy xuống dòng nước lạnh của biển Bắc. Một trăm binh sĩ tinh nhuệ chia làm bốn đội dần dần tiếp cận những con thuyền đang di chuyển chậm chạp kia.

Thủy binh Đại Việt như những con hải cẩu bơi nhanh trong lòng nước biển không tạo một tiếng động nhỏ. Bọn họ ném móc câu leo lên chiến hạm. Binh lính liên quân rất chủ quan. Bọn hèn cứ nghĩ sẽ không ai dám đụng đến một hạm đội khổng lồ như vậy nên canh gác cũng chỉ qua loa, mắt nhắm mắt mở.

“Xoẹt”.

Lưỡi dao sắt nhẹ nhàng liếm qua cổ họng của một tên binh sĩ liên quân. Thủy binh Đại Việt nhẹ nhàng kéo xác hèn vào một góc tối trên sàn tàu. Các thủy binh khác nhanh chóng leo lên tàu, viên đội trưởng nói.

- Tiêu diệt vọng gác trên cao, tưới dầu khắp tàu rồi đốt nó. Cố gắng đừng làm ra động tĩnh quá lớn.

Các thủy binh gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu liền chạy đi làm nhiệm vụ của mình. Những cái bóng đen len lỏi khắp nơi trên các tàu chiến của liên quân như những bóng ma gắt hái lấy sinh mệnh. Khi đã tưới dầu hoàn tất bọn họ cũng không vội châm lửa mà len lỏi qua những chiếc tàu khác tiếp tục hoạt động.

- Đội trưởng, đội trưởng.

Một thủy binh đi đến nói nhỏ. Viên đội trưởng quay sang, ánh mắt ra lệnh cho hèn nói. Thủy binh nhỏ giọng.

- Thuyền này là thuyền vận lương của chúng.

Nghe vậy viên đội trưởng vui mừng quá đỗi. Ai cũng biết giá trị của quân lương là như thế nào, chỉ cần đốt được quân lương, quân giặc sẽ không đắc ý được bao lâu. Hắn nói.

- Tập trung hành động, đừng đánh rã động cò, không được thất bại.

Gần hai mươi viên thủy binh liền trải dầu ra khắp nơi, hơn nữa còn loli các vật dễ cháy chêm vào. Bỗng nhiên một binh sĩ liên quân ban đêm ra boong tàu tiêu, mắt nhắm mắt mở của hèn đột nhiên nhìn thấy mấy bóng người cời trần phía trước đang hí hục kéo đồng rơm. Hắn la to lên.

- Kẻ địch tập kích.

Viên đội trưởng cũng phát hiện thấy tên binh sĩ kia, lưỡi dao phong ra liền đâm vào cổ họng kết liễu hắn. Nhưng tiếng la của tên binh sĩ kia cũng làm thức giấc cả chiếc tàu. Viên đội trưởng quyết đoán.

- Đốt tàu, rút lui.

Vừa châm lửa, chiếc tàu vận tải liền bốc cháy, như một tín hiệu, các tàu khác cũng lần lượt bốc lên lửa đỏ. Binh sĩ liên quân hô to gọi nhỏ dập lửa, loạn thành một bầy.

- Rút lui.

Các thủy binh nhảy xuống biển thoát đi. Các binh sĩ liên quân giờ mới phát hiện bọn hán liền la lên.

- Cung thủ, cung thủ nhanh bắn bọn hán.

Thế nhưng những mũi tên bắn xuống nước cũng chỉ nổi lên lại, kết quả cực kỳ ít ỏi, mà lúc này hỏa hoạn đã bốc cháy đến con tàu thứ mười của liên quân, bọn hán cũng không kịp để ý nhiều đến thủy binh mà chỉ lo dập lửa.

Wilson nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi nghiêng chặt răng.

- Bọn chuột nhắt. Chết tiệt. Tìm bọn hán cho ta, nhất định thuyền của bọn hán ở quanh đây.

Wilson đoán không sai, thuyền của Đại Việt ở rất gần bọn họ, hơn nữa còn đang đón các thủy binh bơi trở về. Thế nhưng rất nhanh tàu chiến của Đại Việt bị phát hiện.

- Phóng tên.

Các cung thủ liên quân phát hiện ra tàu chiến Đại Việt liền bắn tên tấn công. May mắn bọn hán không kịp châm lửa cho mũi tên, tất cả mũi tên đều bị thân tàu chặn lại. Phạm Cự Lượng biết ở lâu không được liền quyết đoán.

- Rút lui. Không thể chờ được nữa.

Tàu chiến Đại Việt rất nhanh thoát li chiến trường trước sự tức tối của liên quân. Phạm Cự Lượng nhìn đội thủy quân trở về hỏi.

- Lần này trở về được bao nhiêu người.

Viên đội trưởng nhìn một chút nói.

- Bấm đô đốc, chỉ về được tám mươi sáu người.

Tức là có mười bốn binh sĩ đã bị bắt, bị chết, hoặc đã không trở lại kịp tàu. Phạm Cự Lượng trầm giọng nói.

- Các người đã làm rất tốt, ta sẽ báo công lên bề hạ. Mười hai người nhớ kỹ tên, đều xếp vào liệt sĩ. Được rồi, đi nghỉ ngơi đi.

- Tạ ơn đô đốc.

Sáng tờ mờ những đám lửa trên tàu mới bị dập tắt hoàn toàn. Crow tái mặt nhìn những chiến hạm còn bốc khói trước mặt. Đem qua Đại Việt đốt của hán tổng cộng mười bốn chiếc tàu, trong đó có hai chiếc là vận chuyển quân lương. Cứu chữa cũng chỉ được bốn chiếc, mười chiếc tàu cùng hai trăm binh sĩ vĩnh viễn nằm luôn dưới biển. Chưa gặp địch nhân đã bị tổn thất như vậy làm sao hán có thể chấp nhận. Nhìn quỳ dưới đất Wilson Crow lại càng nộ khí, hán vùng chân đạp Wilson một cái ngã ra sàn tàu.

- Đồ vô dụng, chỉ vài tên oắt con lại bắt không được, để ta thiệt hại mười mấy chiến hạm. Đầu người chưa óc lợn sao.

- Xin lỗi công tước, thuộc hạ bất tài, xin công tước trách phạt.

Theo Crow đã lâu Wilson biết hiện tại liên nhận lỗi sẽ không bị phạt quá nặng, huống chi hán là tay chân thân cận công tước chắc chắn không nỡ phạt hán. Quả nhiên Crow hít một hơi hạ hỏa liền nói.

- Được rồi, hiện tại đang lúc hành quân, tha cho người một mạng.

- Bấm công tước, đem qua thuộc hạ bắt được tên lính Đại Việt này, bọn hán chính là kẻ đốt tàu.

Hai binh lính liền áp giải một viên thủy binh bị thương đến kiệt sức đến. Crow nhìn người này, đầu trọc, toàn thân sẫm lên hình rồng, thủy quái, tuy sắc mặt tái nhợt, bị bắt nhưng vẫn kiết ngạo bất tuân. Crow hỏi.

- Là các người cả gan dám đốt chiến hạm của ta?

Viên thủy binh cười lạnh nói.

- Đúng, là tao. Sao? Giờ ông đây rơi vào tay các ngươi, muốn chém muốn giết thì tùy. Bệ hạ sẽ báo thù cho tao.

Đôi mắt Crow lạnh lùng lên nói.

- Ngươi tin chắc rằng quốc vương của ngươi có thể chống lại nổi dậy quân hùng mạnh của ta?

Viên thủy binh cười lớn.

- Đ*t mẹ! Bọn mày là cái đing gì gì lại dám xâm phạm bờ cõi của Đại Việt. Nhất định các tội mày sẽ bị đánh tội bởi.

Crow trong lòng tức giận nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh nói.

- Ngươi giờ bị ta bắt, quốc vương của ngươi đã bỏ rơi ngươi. Chỉ bằng về dưới trướng ta, sau khi đánh hạ Đại Việt ta sẽ ban cho ngươi chức tướng quân, vinh hoa phú quý, mỹ nhân tùy ngươi chọn.

- Hừ, đừng lấy lợi khinh người, đ*t con mẹ mày áy. Đừng nói nhiều, muốn chém muốn giết thì tùy. Đ*t mẹ chúng mày.

Thủy binh một vẻ mặt khinh bỉ la lớn, còn phun một bãi nước bọt dính vào đôi dầy đẹp đẽ của Crow. Lần này Crow cũng không nhìn được nữa ra lệnh.

- Được, đem hấn ném làm mồi cho cá. Xuống đó mà chờ quốc vương của ngươi đi.

Binh sĩ liên quân trói người thủy binh lại bắt hấn bước ra một cái ván gỗ đặt ngoài sàn tàu, trường thương chọc phía sau bắt hấn đi tới. Thủy binh quát lớn.

- Không cần phiền, để ông mày tự đi.

Người thủy binh hiên ngang bước từng bước vững vàng ra ngoài mép gỗ. Mặt biển xanh thẳm gầm lên những con sóng dữ cũng không thể làm tâm hấn sợ hãi. Thủy binh hô lớn.

- Đại Việt vạn tuế!

Nói rồi liền nhảy xuống biển, sóng biển vỗ một lần liền vùi mất hình ảnh hấn như ôm người con của đất Việt vào với biển mẹ bao lá. Hấn sẽ không chết, mà sẽ hóa thành cánh chim muôn dặm sóng mãi mãi bảo vệ cho Đại Việt được trường tồn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Xuất chinh

An Bang thành, những người dân cuối cùng đã rời khỏi tòa thành trẻ này. Dân chúng An Bang phần lớn là người bản xứ nghe nói Crow công tước xâm lược Đại Việt liền vô cùng hoang mang, dù sao uy danh của Crow công tước vẫn còn đó, không thể không e sợ được. Nhưng vừa lúc đó tin chiến thắng từ Thăng Long đưa đến như một liều thuốc trợ tim cho nhân dân, bọn họ ngày càng tin tưởng vào chiến thắng của Đại Việt.

Dân chúng đã di tản hết nhưng quân đội vẫn còn ở lại. Hiện tại quân đội tại An Bang cũng chỉ còn hai trăm Hải Đông quân, một trăm năm mươi Lê Dương quân ngoài ra còn có ba trăm dân binh được vận động đến. Lúc này Tĩnh Thiệu đang ở trong một tòa nhà mới vừa mới xây dựng. Dưới công đường là mười binh sĩ ăn mặc rách rưới, mặt mày thâm tím, quỳ bên dưới vô cùng xấu hổ. Tĩnh Thiệu mặt lạnh như băng nói.

- Các ngươi có biết đào ngũ là tội chết không?

- Đại nhân tha mạng. Tiểu nhân không dám trốn nữa.

- Đại nhân tha mạng. . .

Mười người này chính là những binh sĩ của Lê Dương quân khi nghe tin Crow công tước đến liền đào ngũ, không ngờ Tĩnh Thiệu đã lường trước được điều này, ngày khi nhận được tin tức đã lệnh cho Hải Đông quân giám sát chặt chẽ Lê Dương quân, bắt lại những người đào ngũ. Tĩnh Thiệu quát lớn.

- Tha mạng? Các ngươi không nghĩ lúc các ngươi làm son tặc là ai đã cho các ngươi hoàn lương? Là bệ hạ. Là ai cho vợ con các ngươi ruộng đất cấy cấy? Là ai phát tiền lương cho các ngươi? Tất cả đều là bệ hạ. Tính mạng của các ngươi đều là của bệ hạ. Vậy mà vừa mới nghe quân giặc đến liền sợ hãi mà bỏ chạy. Các ngươi có xứng đáng làm quân nhân Đại Việt không? Có xứng với những gì bệ hạ đã ban cho các ngươi không?

Cả công đường im phăng phắc, những binh sĩ khác cũng nhìn những kẻ đào binh với ánh mắt tràn đầy khinh thường. Phủ sứ nói đúng, là bệ hạ đã cho bọn họ tất cả, mạng của bọn họ cũng là của bệ hạ, làm sao có thể đào ngũ được đây. Tĩnh Thiệu nói tiếp.

- Theo quân pháp làm đào binh tương đương với tội phản quốc. Đem tất cả ra chém, tài sản sung công, vợ con biếm làm nô tì đi.

Nói rồi Tinh Thiều phát tay áo đi thẳng. Binh sĩ Hải Đông quân áp giải bọn binh lính đào ngũ xử quyết tại chỗ. Một giờ sau, cửa thành An Bang mở rộng, toàn bộ binh lính là những người cuối cùng rời khỏi An Bang rút lui về Tam Điệp.

Thăng Long Lý Anh Tú cuối cùng cũng nhận được tin tức của Phạm Cự Lượng, hạm đội Đại Việt giao chiến với hạm đội địch ba ngày tiêu diệt hai trăm tên địch, đốt cháy mười lăm tàu địch, dẫn dắt địch đi xa trăm dặm, hiện tại tiếp tế cạn kiệt đã lui về cửa Lục Ngạn. Trong thư Phạm Cự Lượng cũng nói rằng thuyền giặc tuy không có vũ khí tầm xa mạnh mẽ nhưng to lớn và rắn chắc hơn thuyền Đại Việt rất nhiều, thủy quân Đại Việt hiện tại không phải là đối thủ, nên tránh giao tranh trực tiếp với hải quân địch.

- Bẩm bệ hạ, quân đội đã tập kết hoàn tất.

Lúc này Phạm Tu bước vào nói. Sau bốn ngày cuối cùng quân đội Đại Việt cũng đã chuẩn bị hoàn tất. Quân chủ lực xuất chinh cũng chỉ bao gồm một trăm Hải Đông quân, ba trăm Thần Sách quân, một trăm trọng trang bộ binh mới tuyển mộ, cùng một trăm cung tiễn kỵ. Ngoài ra còn có hai ngàn năm trăm dân binh cũng được tái trang bị tham gia quân đội, tổng cộng là ba ngàn một trăm người. Đặc biệt là còn có sự xuất hiện của hai mươi thớt voi chiến được Lý Anh Tú sử dụng để đi theo quân.

Lý Anh Tú gật đầu quay sang Lữ Gia nói.

- Báo Công trước mặt đem tin tức này phát ra ngoài để phản chấn sĩ khí. Gọi ba quân chuẩn bị sẵn sàng xuất chinh.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lữ Gia nhận lấy tờ chiến báo liền đi ra ngoài. Lý Anh Tú gọi Phạm Tu đi theo mình đến bãi đá cỏ. Hai lần chiến đấu của Phạm Cự Lượng đem về tổng cộng một trăm chín mươi điểm chiến công, cộng với khi trước có hơn tám mươi điểm, Lý Anh Tú quyết định triệu hoán. Dù sao để lên đời tiếp theo cần đến năm ngàn điểm chiến công. Lý Anh Tú cũng không vội vã.

“Đình, xác nhận tiêu hao hai trăm điểm chiến công tiến hành triệu hoán?”

- Xác nhận.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Báo Nghĩa vương Trần Bình Trọng”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Tiết Chế Bình Nhung Dã Tượng”.

Trần Bình Trọng: Danh tướng thời Trần, hi sinh tại Thiên Mạc, cương trực, dũng cảm, có tài cầm quân. Tư chất (A?). Kỹ năng: Huấn luyện Thánh Dực dũng nghĩa.

Dã Tượng: Một trong năm vị tướng dũng mạnh dưới trướng Hưng Đạo vương, coi thường tài lộc, trung quân ái quốc. Tư chất (S). Kỹ năng: Thuần hóa, huấn luyện tượng binh.

Từ trong bãi đá cỏ đi ra hai người võ tướng, vừa nhìn Lý Anh Tú liền biết người mặc Sơn Văn giáp, tay cầm trường thương, tuổi ngoài ba mươi chính là Trần Bình Trọng. Bởi vì Trần Bình Trọng chết trẻ, tư chất cũng chỉ đánh giá là (A?) tức là còn có thể tăng lên. Còn Dã Tượng người này một thân áo vải, tuổi trung niên ngoài bốn mươi, cơ bắp cuồn cuộn, trên hai cánh tay là hình xăm thường luồng rất hung mãnh.

- Trần Bình Trọng (Dã Tượng) bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú liền đỡ hai người nói.

- Hiện Đại Việt đang lâm nguy sớm tối, hai vị có muốn cùng Trẫm ra chiến trường bảo vệ non sông?

- Thần thề chết bảo vệ Đại Việt.

Cả hai liền đồng thanh nói. Trong đôi mắt nồng đậm chiến ý. Lý Anh Tú đối với hai người rất hài lòng. Đặc biệt là kỹ năng của hai người.

Kỹ năng huấn luyện Thánh Dực dũng nghĩa: Huấn luyện những người liều mạng, vô tổ chức, tội phạm... trở thành những binh lính thiện chiến, dũng cảm nhất, luôn sẵn sàng xông vào chỗ chết.

Ngày xưa vua thường được gọi là “Thánh nhân” nên Thánh Dực cũng nghĩa là “đôi cánh của vua”. Đôi cánh ấy có hai màu đen và trắng. Thánh Dực cảm quân là đôi cánh màu trắng, lực lượng bảo vệ vua mà Thánh Dực dũng nghĩa được tập hợp từ tội phạm chính là đôi cánh màu đen xông pha vào những nơi nguy hiểm nhất. Thánh Dực dũng nghĩa trong lịch sử rất ít được nhắc đến, hoặc người ta không muốn nhắc đến nhưng không thể chối bỏ sự tồn tại của nó, và công lao của nó trong sự tồn vong của Đại Việt.

Nhìn vào kỹ năng này Lý Anh Tú cũng âm thầm gật đầu, hiểu rõ tại sao hầu như trận nào Thánh Dực dũng nghĩa tham dự đội quân này cũng đều bị thiệt hại vô cùng nặng/ Bởi vì bản thân bọn hắn có kỹ năng tìm đường chết nha.

Kỹ năng thuần hóa voi: Thuần hóa voi tỷ lệ 100% thành công, tăng phần lớn tỉ lệ khi thuần hóa những dã thú khác.

Lý Anh Tú thăm a một tiếng. Tuần thú sư là đây chứ là đâu nữa. Dã Tượng là một viên tướng dũng mãnh đã từng thi đấu với các bộ tướng khác của Hưng Đạo vương, cuối cùng chỉ thua mỗi Phạm Ngũ Lão mà thôi. Bởi vì có tài thuần hóa voi nên mới được Hưng Đạo vương đặt tên là Dã Tượng.

- Đây là Phạm Tu tướng quân, hiện là binh bộ thượng thư. Lần này Trầm phong hấn là Trần Bắc nguyên soái, tổng chỉ huy ba quân đối kháng địch nhân.

Lý Anh Tú giới thiệu Phạm Tu cho hai người biết, cả hai liền ôm quyền chào.

- Bái kiến nguyên soái.

Phạm Tu hào sảng cười nói.

- Hai vị tráng sĩ không cần đa lễ. Thực sự mong muốn ở chiến trường có thấy thấy hai vị có thể giết giặc lập công.

Bởi hai người không có quan chức, cũng là hậu bối nên Phạm Tu không nhận biết cũng chỉ gọi là tráng sĩ. Hai người kia cũng không để ý liền nói.

- Vì Đại Việt, thề chết không thôi.

Buổi trưa ngày hôm đó sau khi để binh sĩ ăn cơm xong Lý Anh Tú quyết định xuất chinh. Lý Anh Tú mặc trên người là bộ áo giáp đầu tiên được làm từ lân phiến của Leviathan, đầu đội long mâu, bên hông đeo một thanh Đường đao, Song Vĩ Hồng cũng được bọc giáp sắt, đúc móng, trước mặt ngựa còn có một tấm giáp. Quả thực người ngựa được trang bị đến tận răng. Áo giáp làm từ lân phiến Leviathan vậy mà rất nhẹ, Lý Anh Tú ước chừng cũng chỉ nặng tầm hai ký nhưng lại vô cùng chắc chắn, đao kiếm đâm không thủng được, long mâu ban đầu đám thợ rèn muốn làm khảm nạm vàng ngọc nhưng Lý Anh Tú kiên quyết không đồng ý, hấn cũng không muốn làm cái bia ngắm cho địch, nên cuối cùng long mâu cũng bị sơn đen.

- Phó hội trưởng, có người đem đến cho ngài một bức thư.

Elina đang ở bên trong phòng thì có cận vệ giao cho nàng một bức thư. Không cần mở ra Elina cũng biết là ai gửi đến. Bên trong cũng chỉ có dòng chữ.

- Ta theo bộ hạ xuất chinh. Tiểu thư bảo trọng.

Elina trong lòng đột nhiên ấm áp, thầm nói.

- Người cũng bảo trọng, an toàn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Vườn không nhà trống

Sau sáu ngày hải trình cuối cùng liên quân Crow cũng đã đến được An Bang. Nhìn hải cảng rộng lớn phía trước Crow vô cùng kinh ngạc. Không phải hấn chưa đến đây bao giờ, trước kia An Bang là Hắc Mộc lãnh địa Crow đã từng đến một lần, ngoại trừ tòa thành bảo trên núi, còn lại là một bờ biển hoang vắng không có gì cả. Không ngờ chỉ qua mấy tháng bị Đại Việt chiếm đóng tại đây lại có thể hình thành nên một tòa cảng thị như vậy. Nhưng cũng tốt. Tất cả sẽ thuộc về hấn, Đại Việt sẽ là của hấn.

Sự giàu có của Đại Việt làm Crow đỏ mắt. Hấn hô to.

- Binh sĩ, các ngươi có thể tòa thành phía trước không?

- Có.

Binh sĩ liên quân như lang như sói hô lên. Crow lại nói.

- Giết vào bên trong nó sẽ thuộc về chúng ta, phụ nữ, tiền bạc tùy các ngươi, cho phép các ngươi cướp phá ba ngày.

- Giết! Giết! Giết!.

Binh lính liên quân tru lên. Crow hài lòng, hấn biết mấy ngày nay liên quân liên tục bị thủy quân Đại Việt quấy nhiễu rất khó chịu, cần có thứ gì đó để bọn hấn hưng hăng phát tiết một hồi.

- Tấn công.

Những chiếc thuyền vận tải nhanh chóng tiến đến cầu tàu thả binh lính xuống, cầu tàu của An Bang chạy ra rất xa, tàu lớn cập bến cũng không có vấn đề gì. Vừa đặt chân xuống An Bang những binh sĩ liên quân liền lao nhanh vào bên trong thành, bọn hấn rất sợ hải cung nỏ của Đại Việt sẽ bắn ập xuống đầu bọn hấn. Thế nhưng cách bờ thành được vài chục mét bọn hấn liền vội vã dừng lại. Công thành vậy mà mở rộng ra, trên đầu thành cũng không hề có

một bóng người. Bọn Đại Việt này có trá.

Wilson từ tước dẫn đầu binh lính lãnh địa của mình chần chừ không dám tiến vào liền quay sang một tên tiểu lãnh chúa nói.

- Ngươi, dẫn binh sĩ đi vào kiểm tra cho ta.

- Wilson từ tước...

Tên tiểu lãnh chúa sợ hãi muốn nói gì đó liền bị Wilson trừng mắt nuốt ngược lời vào trong. Crow công tước đẳng cấp quý tộc vô cùng sấm nghiêm, tiểu lãnh chúa cũng không dám đắc tội Wilson. Hắn dẫn theo một trăm binh sĩ của mình cẩn thận từng chút một đi vào bên trong thành.

An Bang thành bên trong vô cùng sạch sẽ, nhưng lại vắng tanh, không có một bóng người, đến một tiếng chó sủa cũng không có, hoàn toàn im ắng như một tòa thành đã chết vậy. Tên tiểu lãnh chúa vội vàng dẫn binh sĩ mình đi dạo một vòng liền trở về báo cáo nói.

- Bẩm Wilson từ tước, bên trong hoàn toàn vắng tanh, không có một bóng người.

Wilson cau mày, chẳng lẽ bọn Đại Việt lại bỏ chạy cả rồi. Lúc này Crow công tước dưới sự bảo vệ của hộ vệ đội đi đến hỏi.

- Wilson, vì sao vẫn chưa tiến vào thành?

Wilson liền thay đổi sắc mặt nịnh nọt nói.

- Bẩm công tước, bọn Đại Việt chuột nhắt vừa nghe đến tiếng của ngài liền sợ mất mật bỏ thành mà chạy rồi ạ.

Crow vui vẻ cười lớn.

- Thật không? Không ngờ đám chuột nhắt này lại chạy nhanh như vậy. Không sao, vài ngày nữa chúng ta đánh đến kinh đô của bọn chúng, xem bọn chúng chạy đi đâu. Cho đại quân tiến vào nghỉ ngơi đi.

Gần hai vạn binh sĩ ngoại trừ binh lính canh giữ thuyền ra tất cả đều đi vào thành An Bang. Nhìn kết cấu của thành Crow lại càng hài lòng hơn. Hắn nói.

- Để các binh sĩ chia nhau vào nhà dân ở, đám chuột nhắt này nhà ở vậy mà không tệ, ấm áp vô cùng.

Crow không biết rằng mệnh lệnh của hắn lại đem đến một hồi tai họa cho binh sĩ liên quân. Chỉ thấy lát sau liên tiếp các tiếng kêu thảm vang lên, một binh sĩ vừa mở cửa nhà liền bị một cây tầm vông mang theo chông nhọn từ trên cao đập thẳng xuống cổ chân. Nhìn những cây tầm vông xuyên qua bắp đùi hắn cũng đoán được cái đùi này xem như phế. Lại có binh sĩ vừa nằm lên giường cái giường liền sụp xuống, bên dưới là một cái hố đầy chông nhọn, binh sĩ này không kịp la lên đã chết không kịp ngáp.

Trước khi rời khỏi An Bang Tinh Thiều liền sắp đặt binh sĩ tại các nhà dân bố trí lên các loại bẫy rập đơn sơ. Những loại bẫy này tuy có thể không làm chết người nhưng cũng có thể làm lũ binh lính liên quân bị tàn phế.

- Công tước, công tước, có chuyện lớn rồi.

Một tên quý tộc chạy vào bên trong thủ phủ nói. Crow công tước tâm tình đang không được vui vẻ, hắn cứ nghĩ sẽ cướp bóc được một phen nhưng bên trong thủ phủ không hề lưu lại cái gì, đến một cục cứt cho cũng không có. Dem theo tâm tình không tốt hắn hừ lạnh hỏi.

- Có chuyện gì?

- Bẩm công tước bọn Đại Việt đặt rất nhiều bẫy rập trong nhà dân làm rất nhiều binh sĩ ta thương vong, trước mắt đã có trăm người bị thương rồi.

- ĐỒ NGU, các ngươi không biết tìm các gỡ bẫy rập hay sao mà còn báo cáo ta, hỗn trưởng, ta nuôi các ngươi làm cái gì.

Crow đập tên quý tộc ngã lăn ra đất máu, tên này thấy công tước tức giận liền vội vã bỏ ra bên ngoài. Vậy là binh sĩ liên quân lại mất thêm một buổi chiều để tháo gỡ các bẫy rập mà Tinh Thiều để lại.

Sau viên tiểu quý tộc, lát sau lại thêm một lãnh chúa tước vị bá tước đi vào, tên này chính là trưởng quân lương của liên quân.

- Bẩm công tước, quân lương của chúng ta không còn nhiều, chỉ chịu được cùng lắm là ba ngày.

Crow nhún mày nói.

- Việc này cần ta dạy ngươi làm thế nào sao. Không có quân lương thì đi ra ngoài mà cướp.

Bá tước nói.

- Bẩm công tước, đã phái binh sĩ đi ra trăm dặm nhưng vẫn không kiếm được gì, dân chúng đều bỏ đi hết, cái gì đem đi được bọn hắn liền đem đi, cái gì không mang đi được liền tại chỗ đốt, binh sĩ ta không thu được bất kỳ thức gì, thỉnh thoảng còn bị trúng bẫy rập làm bị thương.

Crow hiện tại mới phát hiện ra vấn đề. Gần hai vạn binh sĩ tiêu hao một ngày là con số kinh người, đã vậy lần trước còn bị đốt mất hai chiếc vận tải quân lương. Bọn hán hay đi cướp bóc, thường lấy lương thực tại chỗ bù đắp, ở đâu lại đem quân lương quá nhiều. Lần này bọn Đại Việt không phải sợ hãi hán mà rút lui, bọn chúng chính là muốn để bọn hán bị đói chết.

Trong khi binh sĩ liên quân liên tục bị bẫy rập của Tinh Thiều làm hại thì Lý Anh Tú đã đến được Tam Điệp. Hệ thống đã thông báo cho hán thành An Bang bị chiếm lĩnh, nhưng thỉnh thoảng lại tặng cho hán vài điểm chiến công nhỏ lẻ, tượng trưng cho có kẻ địch bị tiêu diệt.

Đại quân đến từ bên trong doanh trại Tinh Thiều cùng Trần Thụ đi ra đón bộ hạ.

- Bái kiến bộ hạ.

- Miễn lễ.

Lý Anh Tú dẫn theo Phạm Tu, Trần Bình Trọng và Dã Tượng đi vào bên trong soái trường. Tinh Thiều cùng Trần Thụ liên tục báo cáo lại tình hình cụ thể cho hán biết. Tam Điệp hiện tại được xây thành hai khu quân sự và một khu chỉ huy trên ba ngọn núi, đều có thể hỗ trợ lẫn nhau, bên dưới thung lũng Trần Thụ dùng đất đắp lên thành một cái bờ tường hạn chế lại sự di chuyển qua lại làm con đường trở nên vô cùng nhỏ hẹp. Có viện quân đến nâng tổng số quân tại Tam Điệp lên con số hơn sáu ngàn người, chia ra ba cái quân doanh, mỗi doanh hai ngàn người.

Nghe Tinh Thiều nói về quân tâm giao động của Lê Dương quân Lý Anh Tú cũng nhũn mỳ. Ban đầu Lê Dương quân vốn là một quân đội đi chịu chết, Lý Anh Tú cũng không để tướng lĩnh dẫn đầu bọn hán, tuy nhiên tình hình trước mắt cũng cần phải điều chỉnh một phen. Hiện trong tay hán cũng có nhân tuyển thích hợp. Lý Anh Tú nói.

- Đi, chúng ta đi gặp Lê Dương quân một chuyến.

Lê Dương quân đóng chính là trên ngọn núi đầu tiên, nếu bị kẻ địch tấn công nơi đây sẽ là điểm đầu tiên đón đỡ. Bên trong quân doanh hơn một trăm Lê Dương quân sĩ khí cũng không được cao lắm. Bọn hán biết nhiệm vụ của bọn hán chính là đi chịu chết.

- Bộ hạ giá lâm.

Nghe tiếng hô các binh sĩ liền đứng dậy nhìn thấy Lý Anh Tú thân mặc giáp đầu đội long mạo bước vào liền quỳ xuống nói.

- Bái kiến bộ hạ.

- Tất cả đứng lên đi.

Lý Anh Tú nhìn đám bọn họ sĩ khí sa sút cũng hiểu được vấn đề xảy ra. Lý Anh Tú nói.

- Các người hán cho rằng Trẫm tuyển mộ các người là vì để các người đi chết, làm bia đỡ đạn?

Không ai trả lời, nhưng vẻ mặt của bọn hán như nói bọn hán chính là nghĩ như vậy. Lý Anh Tú nói.

- Đúng vậy, Trẫm chính là muốn các người chịu chết.

Bên dưới hơi có chút xôn xao, vài binh sĩ đều có ánh mắt phẫn hận. Lý Anh Tú lại nói.

- Nhưng trước hết hãy nghĩ các người thân phận trước kia là gì? Hiện tại các người là gì?

Bên dưới im lặng, rõ ràng trước kia bọn hán là phản tặc, hiện tại là binh sĩ Đại Việt. Lý Anh Tú nói tiếp.

- Trẫm để các người nhập quân ngũ chính là để các người lấy lại danh dự của mình, các người đi chịu chết không phải là vì Trẫm mà vì danh dự của các người, vì vợ con của các người ở phía sau, vì toàn thể Đại Việt. Nếu để các người đi chết có thể giành được thắng lợi Trẫm trăm phần trăm bằng lòng để các người đi chết. Binh sĩ Đại Việt bất cứ ai cũng đều có thể đi chết, mặc tấm quân phục này chính là mặc lên áo quan của các người, khi sống nó là quân phục, khi chết nó là quan tài. Vì Đại Việt dù hi sinh các người, dù hi sinh toàn bộ quân đội, chỉ cần Đại Việt có thể thắng lợi, chỉ cần dân chúng Đại Việt không bị kẻ địch dày xéo mọi thứ đề xứng đáng để đánh đổi.

- Vì Đại Việt thề chết không thôi.

Trần Bình Trọng phía sau vậy mà hô lớn. Các binh sĩ Lê Dương quân trong ánh mắt cũng rực lên chiến ý đồng thanh hô.

- Vì Đại Việt, thề chết không thôi.

Lý Anh Tú hài lòng nói.

- Từ nay đổi tên Lê Dương quân thành Thánh Dực quân. Hi vọng các người như tên gọi của mình, là đôi cánh của Trẫm bảo vệ giang sơn Đại Việt.

- Tạ ơn bộ hạ. Đại Việt vạn tuế.

Các binh sĩ cảm kích nói. Bản thân cái tên Lê Dương đã có ý nghĩa về thân phận trước kia của bọn hán, hiện tại đổi tên Thánh Dực tức là bọn hán được

thừa nhận là quân nhân Đại Việt, quá khư khi xưa liền xóa bỏ. Lý Anh Tú nói.

- Trần Bình Trọng.

- Có thần.

- Trẫm phong người làm Thánh Dực phiêu kỵ tướng quân, chấp chương Thánh Dực quân.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60-2: Trận đầu

Thực ra Lý Anh Tú cảm thấy Trần Bình Trọng vốn sinh ra để lãnh đạo Thánh Dực dừng nghĩa quân. Cả một bầu trời nhiệt huyết, vì nước quên thân, cương trực dũng cảm của Trần Bình Trọng rất dễ lây lan ra toàn thể binh sĩ. Có lẽ vì vậy mà trên bờ Thiên Mạc cả đội Thánh Dực dừng nghĩa mới chiến đấu từ chiến đến người cuối cùng với quân Nguyên, không hề có một người nào lui lại.

Một ngày sau liên quân của Crow công tước đã kéo đến trước phòng tuyến của Tam Điệp, đầy đủ mười lăm ngàn quân. Nhìn hệ thống phòng tuyến của quân Đại Việt Crow cũng cảm thấy rất khó khăn. Quân Đại Việt đóng toàn bộ trên ba ngọn núi, dựa vào địa thế mà dựng lên chiến lũy, thung lũng phía dưới chật hẹp, bị đặt chướng ngại vật rất khó hành quân, nếu không thể đánh hạ được phòng tuyến này thì đừng hòng có thể đi đến được kinh thành Thăng Long.

Crow quay sang các quý tộc nói.

- Ai có thể xung phong thay bản công tước đi đánh trận đầu.

Một tên kỵ sĩ trẻ tuổi liền thúc ngựa ra, trên tấm khiên còn in hình gia huy một bông hoa hướng dương.

- Bẩm công tước, thần nguyện thay công tước đi lấy thủ cấp địch.

Crow nhìn viên kỵ sĩ này, tuổi đời còn rất trẻ, rõ ràng là điển hình nghệ con không sợ cạp, nhưng bây giờ hấn cần chính là những con nghệ con như thế này. Crow nói.

- Tốt lắm Jackson nam tước dũng cảm. Ta ban cho người thêm ba ngàn quân và một trăm kỵ sĩ. Sau khi thắng trận ta lập tức sẽ tấn thăng người làm bá tước.

Làm công tước Crow đương nhiên có năng lực phong thần cho những tiểu lãnh chúa khác, đương nhiên những lãnh chúa này cũng chỉ là phong thần của Crow mà không phải là phong thần của vương quốc Gemanic.

- Tạ ơn công tước.

Jackson nghe vậy liền vui mừng, cả gia tộc hấn trước giờ chỉ là những nam tước hèn mọn, đất phong cũng chỉ có một tòa thành bảo, vợ vệt ra cũng chỉ có năm trăm nông nô, hiện tại cơ hội kiến công lập nghiệp đến, hấn sẽ vượt trội tổ tiên trở thành vị bá tước đầu tiên của gia tộc.

Jackson quay về đội hình của mình, đội ngũ của hấn có năm mươi tên kiếm sĩ, còn lại là một trăm nông nô ăn mặc áo bông nhiều lớp, cầm đủ loại vũ khí, nếu so với quân đội của Hắc Mộc lãnh chúa khi trước còn kém hơn một chút. Hấn rút ra thập tự kiếm hô hào.

- Hồi binh sĩ, nông nô, thời cơ kiến công lập nghiệp của các người đã đến, cùng ta tấn công bọn chuột nhắt trên núi kia, ai lên đến đó đầu tiên ban thưởng mười dinar.

- Ô ô ô!

Mười đồng Dinar không phải con số lớn nhưng đối với nông nô là số tài sản bọn họ phải tích góp đến vài tháng. Có ban thưởng tất có dũng giả, sĩ khí nhóm nông nô rất nhanh được nâng lên.

Jackson dẫn theo hơn ba ngàn binh sĩ đến quả núi đầu tiên, đúng, chính là nơi Thánh Dực quân phòng ngự. Jackson thúc ngựa đến cách chiến lũy hơn hai trăm mét hô to.

- Lũ chuột nhắt các người ai dám ra cùng bản nam tước đánh một trận.

Trần Bình Trọng đồn trú bên trong tất nhiên không hiểu hấn nói gì, nhưng Thánh Dực quân đều là người bản địa rất nhanh thông dịch lại cho hấn. Nhìn tên trẻ nghệ toàn thân được bao bọc giáp trụ phía dưới Trần Bình Trọng trong lòng âm thầm cười lạnh. Chiến lũy được xây dựng theo núi, địa hình vốn không hợp với kỵ binh đánh nhau, vậy mà hấn dám cười ngựa, lại còn bọc sắt chạy lên nơi này, đây không phải là chịu chết sao.

- Lấy trường thương đến cho bản tướng. Thánh Dực quân theo bản tướng ra ngoài.

Cửa lũy mở rộng ra, Thánh Dực quân xếp thành một phương trận Trần Bình trọng trên thân mặc Sơn Văn giáp, tay cầm trường thương uy vũ dẫn đầu đội hình bước lên ứng chiến.

- Thăng nhóc phía trước, còn nhỏ mà học đòi người lớn ra chiến trường làm gì. Trở về bú sữa mẹ đi.

Trần Bình Trọng khiêu khích, rất nhanh một binh sĩ có cuống họng lớn liền lặp lại lời hấn một lần nữa bằng tiếng bản địa. Thánh Dực quân không sợ trời không sợ đất hô to.

- Trở về bú sữa mẹ đi. Ha ha.

Jackson giận tím mặt, hấn năm nay đã mười lăm tuổi liền kể vị cha trở thành nam tước, bởi vì tuổi trẻ nên hay bị người khác chọc ghẹo, cũng là nghịch lân của hấn. Jackson quát.

- Muốn chết. Có giỏi cùng ta đánh một trận.

Trần Bình Trọng ngoắc ngoắc tay nói.

- Đến đây.

Giá. Jackson thấy Trần Bình Trọng khiêu khích liền thúc ngựa xông đến, trường thương sáu mét theo đúng tiêu chuẩn kẹp dưới nách, dựa vào mã lực xông về phía Trần Bình Trọng. Thế nhưng hấn quên một điều chính là hiện tại địa lợi Trần Bình Trọng nằm ở điểm cao, trọng trang kỵ binh rất nặng, xông lên dốc mã lực cũng suy yếu khá nhiều. Nhìn thấy kỵ binh lao đến Trần Bình Trọng vẫn bình chân như vại, đôi mắt như hồ đồng nhìn chăm chăm vào mũi thương, khi nó còn cách ngực giáp đúng một mét Trần Bình Trọng chuyển động, hấn vậy mà nhảy lên cao, dựa vào địa thế cơ hồ cao ngang người Jackson, trường thương quét ra một chiều hoành tảo thiên quân.

- Xuống ngựa cho ta.

Ầm. Theo tiếng quát của Trần Bình Trọng trường thương đập mạnh vào ngực của Jackson. Jackson chỉ thấy ngực mình như bị một quả chùy nặng đánh vào liền bay ngược ra phía sau theo thế dốc mà lăn dưới đất mấy vòng. Cũng may mắn nhờ vậy mà hấn không bị trọng lượng của áo giáp làm tổn thương đến xương.

- Nam tước.

Mấy tên người hầu vội vã chạy lên đỡ Jackson đứng dậy. Trần Bình Trọng vậy mà không truy kích, ngược lại cản lại chiến mã, vuốt ve trấn an nó. Đúng vậy, vừa rồi Trần Bình Trọng chỉ muốn đánh bay Jackson xuống chính là vì tiếc ngựa. Phải biết chiến mã này rất tốt, có thể so với ngựa Tây Vực không thành vấn đề, cao lớn, uy mãnh Trần Bình Trọng vô cùng ưa thích. Trần Bình Trọng quay lại nói.

- Ngựa này ta thu, đưa nhóc ngươi đừng đi đánh trận nữa, trở về bú sữa mẹ đi.

Nói rồi mặc kệ Jackson tức nổ đom đóm mắt liền dẫn theo Thánh Dực quân quay về chiến lũy.

- Chết tiệt, tấn công, san bằng nơi này cho ta.

Jackson tức tối ra lệnh, đối với một kỵ sĩ mà nói bị người khác cướp đi chiến mã chính là một sự sỉ nhục.

Hơn ba ngàn quân theo hiệu lệnh liền xông lên, thế nhưng Thánh Dực quân đã quay vào trong chiến lũy an toàn. Liên quân tấn công lên, dẫn đầu vẫn là nhóm nông nô rách rưới. Công thành đoạt đất nông nô đi đầu, đó là quy luật bất thành văn ở phương Tây, bọn họ chính là bia đỡ đạn, là quân tốt được sử dụng để tiêu hao vật tư và sinh lực địch.

Trần Bình Trọng quay trở về liền đi lên đầu thành. Trên ngọn núi này của hấn có tổng cộng hai ngàn quân phòng ngự, Trần Bình Trọng cũng không hề lo lắng sẽ bị ba ngàn quân này công phá. Chờ đợi quân địch đến trong hơn một trăm mét lúc này Trần Bình Trọng mới phát lệnh.

- Phóng tên.

Liên Châu nổ một lượt có thể phóng mười mũi tên. Trần Bình Trọng chia một ngàn cung nỏ thủ làm hai đội phóng tên. Năm ngàn mũi tên che kín bầu trời phóng về liên quân như mưa, các binh sĩ còn có thuẫn bài, áo giáp để ngăn trở tên nỏ, nhưng đám nông nô thì không may mắn như vậy, bọn họ đi hàng đầu, lại chỉ mặc giáp bông, mũi tên mang theo lực xuyên thấu cực mạnh đâm xuyên thân thể lũ nông nô, ghim bọn hấn thành con nhím. Chỉ một lượt cung tên qua đi, liên quân cơ hồ có hơn trăm binh sĩ thương vong, chưa kể đám nông nô còn đang hấp hối. Nhưng chưa đợi bọn hấn hoàn hồn lượt thứ hai lại phóng đến. Lần này bởi không kịp để phòng tử thương càng nặng hơn, binh sĩ liên quân trúng tên ngã như rạ.

- Làm sao bọn hấn lại có thể có nhiều cung tiễn thủ đến vậy.

Jackson nhìn thấy mưa tên phóng đến liền vô cùng kinh hoàng, nếu không phải hấn toàn thân được bọc giáp thì đã trở thành vong hồn từ lúc nào rồi.

- Tấn công, xông lên cho ta, kẻ nào lui lại giết không tha. Ai phá được chiến lũy đầu tiên thưởng trăm Dinar

Jackson đứng ở phía sau chém chết một nông nô bỏ trốn liền hô hào, trực tiếp tăng giải thưởng lên gấp mười. Binh sĩ liên quân nghe thấy tiền tài liền sống dậy xung phong đến leo lên chiến lũy. Liễn Châu nỏ rất tốt, nhưng nhược điểm chính là nạp tên lâu, phải mất đến hai mươi giây mới nạp tên hoàn tất, nên sau hai loạt bắn lại có một khoảng nghỉ ở giữa, tuy cường nỏ và cung phức hợp bù vào khoảng trống này nhưng mật độ hỏa lực liền yếu đi không ít. Liên quân phía dưới lợi dụng lúc này liền áp sát tường lũy. Cung thủ liên quân cũng đạt được cơ hội thờ đóc cùng cung thủ Đại Việt đối xạ.

Tường lũy không quá cao, chỉ hơn hai mét mà thôi, ba binh sĩ liên quân phối hợp một chút liền có thể leo lên trên. Trần Bình Trọng tuốt gươm quát lên.

- Thánh Dực quân, đây bọn chúng xuống thành cho ta.

- Giết! Giết! Giết!

Thánh Dực quân xông lên đầu thành, vừa gặp binh sĩ nào của liên quân liền chém chết tại chỗ, điểm đáng sợ của Thánh Dực quân chính là bọn này là dân liều mạng, vô cùng hung hãn, thậm chí có nông nô đã leo lên được tường lũy, vừa thấy bọn hãn liên vội vã nhảy xuống lại té đến gãy chân. Liên quân nhất thời bị cầm chân tại đó không thể tiến lên thêm một bước.

- Liễn Châu nỏ nạp tên xong.

Nghe vậy Trần Bình Trọng lập tức ra lệnh.

- Tất cả đồng loạt phóng tên.

Lập tức một cơn mưa tên một vạn mũi trút xuống đầu đám binh sĩ liên quân còn nhấp nhô phía dưới. Đám binh lính sợ hãi nằm rạp xuống mặt đất co mình vào bên trong thuẫn bài, có tên lấy xác của đồng đội mình che chắn, có tên ném cả vũ khí để bỏ trốn. Gần ba ngàn liên quân chính thức bị loạt tên này đánh cho tan tác.

- Chết tiệt, không được lùi, tiếp tục tấn công cho ta.

Jackson ý mình áo giáp, không sợ mũi tên liền liên tục đốc thúc, chém giết những binh sĩ bỏ trốn, nhưng hãn lại quên rằng chính mình lại tiến vào chiến trường quá sâu. Trần Bình Trọng cười lạnh nói.

- Lấy cung tiễn cho ta.

Cầm lấy một thanh cung phức hợp Trần Bình Trọng lập tức kéo căng dây cung như trắng rằm, nhắm chuẩn liền buông tay.

- Ách.

Jackson chỉ thấy nghẹn lại ở cổ họng, mũi tên đâm đâm xuyên qua yết hầu, kẻ hờ nhỏ xiu của mũ giáp và áo giáp của hãn. Đến lúc ngã xuống hãn cũng không thể tin mình vũ trang đến tận răng như vậy lại bị chết bởi cung tên.

- Lãnh chúa chết rồi, chạy mau a.

- Chạy nhanh.

- Rút quân.

...

Nhìn thấy Jackson bị bắn chết liên quân binh lính liền vội vã bỏ chạy, mấy tên người hầu cũng vội khiêng thi thể của Jackson về phía sau, bỏ lại trên chiến trường vài trăm cái xác.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Đại chiến

- Chiến thắng!

- Ura!

Binh sĩ Đại Việt hướng liên quân đang rút chạy điên cuồng gào thét vui mừng, trận chiến này bọn họ bị thương chỉ vài chục người, hi sinh ba người nhưng làm kẻ địch thương vong ít nhất ba trăm người, có thể nói là một chiến thắng vẻ vang. Trần Bình Trọng ra lệnh.

- Thu dọn chiến trường, đưa người bị thương về phía sau.
- Tuân lệnh tướng quân.

Qua trận chiến này Trần Bình Trọng cũng hoàn toàn nhận được sự kính ngưỡng từ đám lính hung hãn. Dù sao quân đội nói chuyện với nhau chính là bằng thực lực, lần này Trần Bình Trọng không những đánh giết tướng địch, còn sỉ nhục chúng một phen liền thu được sự tôn trọng từ binh lính.

Tại ngọn núi bên cạnh, khu chỉ huy Lý Anh Tú cùng Phạm Tu cũng quan sát được rõ ràng trận chiến. Ba quả núi khá gần nhau, khu chỉ huy là đỉnh cao nhất, hoàn toàn có thể quan sát được tình hình địch quân và quân ta, điều phối quân chi viện đến các chiến trường.

- Trận chiến này đánh rất đẹp đẽ.

Lý Anh Tú không khỏi khen Trần Bình Trọng một lần. Phạm Tu cũng gật gù nói.

- Trần tướng quân quả nhiên là anh tài. Chỉ là trận chiến còn dài, đây mới chỉ là thăm dò của bọn chúng mà thôi.

Lý Anh Tú cũng gật đầu đồng ý.

- Lão tướng quân nói đúng.

Phạm Tu nói không hề sai chút nào. Nhìn đám người hầu khiêng thi thể của Jackson trở về Crow cũng không thèm nhìn một cái chỉ hừ lạnh một tiếng.

- Đồ vô dụng.

Hắn cũng quan sát rõ ràng, đồ ngu này không biết địa thế bất lợi, cứ nhao nhao xông lên, lao ra khiêu chiến lại thua trận làm mất sĩ khí. Thế nhưng trước mặt các phong thần hắn cũng không thể không nói.

- Người đâu, đưa di hài Jackson nam tước bảo quản cẩn thận, sau đó đưa về quần đảo Sắt đi.

Dựa vào lần thăm dò vừa rồi Crow đối với cung tiễn của Đại Việt cũng vô cùng kinh ngạc. Có thể bắn ra nhiều mũi tên như thế Đại Việt ắt hẳn có vũ khí bí mật, hắn cần phải đề phòng loại cung tiễn này. Crow phân phối lại binh sĩ, chia làm ba quân. Đi trước là bộ binh xếp thành phương trận chậm rãi tiến lên, đi sau là cung tiễn thủ, tay cầm cung, lưng đeo khiên, có kỵ binh bảo vệ hai bên cánh. Sau cùng là quân dự bị đóng vai trò hậu quân. Lần này tấn công Crow đích thân chỉ huy, huy động lực lượng đến một vạn binh sĩ.

Crow cười ngửa lên phía trước đội hình vùng vẫy trường kiếm hô lên.

- Người vào chiến lũy đầu tiên sẽ được mười đồng vàng Dinar. Hỡi các chiến binh của quần đảo Sắt, cho bọn chuột nhắt run sợ dưới sức mạnh của các người đi. Tấn công!

- Tấn công.

Liên quân xung phong về phía chiến lũy. Cung tiễn thủ liên quân ngay từ khoảng cách ngoài hai trăm mét đã bắt đầu bắn áp chế. Bọn hắn dùng đều là trường cung, tầm bắn xa hơn cung phức hợp, nhất thời làm binh sĩ bên trên đầu lũy không góc đầu lên được.

Trần Bình Trọng ở trên chiến lũy nâng khiên qua đầu tránh những loạt mưa tên phóng xuống. Tên rơi xuống không phải rất chính xác, nhưng lại quá nhiều, đầy đủ bốn ngàn mũi tên một lần. Trần Bình Trọng nhòm qua lỗ châu mai xác nhận vị trí của đội hình địch liền hô lên.

- Hai trăm mười mét, máy bắn đá, phóng.

Phành, phành, phành.

Ba cỗ máy bắn đá phía sau chiến lũy liền phóng ra từng chùm đá, mỗi viên không quá to, chỉ hơn nắm tay một chút thôi, nhưng nếu bị đập phải chắc chắn là đầu roi máu chảy.

Ầm, ầm, ầm

Đội hình cung thủ liên quân không kịp đề phòng liền bị một trận mưa đá tập kích, cung thủ cũng không có mặc giáp sắt nên bị đá đập đến sưng đầu mẻ trán, nằm đất la liệt.

Đội cung thủ liên quân nhất thời bị vô hiệu hóa, quân Đại Việt được một tia thở dốc. Trần Bình Trọng ra lệnh.

- Cung nỏ thủ, bắn tự do, phóng.

Vừa thấy cung thủ Đại Việt xuất hiện, các quý tộc lãnh binh phía dưới đội binh bộ binh liền ra lệnh nâng thuẫn. Liên Châu nỏ, phức hợp cung, cường nỏ liền tiếp phóng ra, cung tên bay ngợp trời trút xuống đầu đám bộ binh đi phía trước. Tuy có thuẫn bài bảo vệ chỗ hiểm yếu nhưng liên tục có binh sĩ bị trúng tên vào chân, tay, ngã lăn ra đất liền bị mũi tên ghim thành con nhím.

Đại Việt vừa bắn được hai loạt liền lần nữa bị cung tiễn thủ liên quân áp chế. Thế nhưng khi đám bộ binh tiến lại gần bọn hắn cũng không dám bắn bừa

như lúc này mà buộc phải di chuyển vào trong một trăm mét bởi vì sợ ngộ thương đến đồng đội.

Chiến trường hiện tại thực sự mới mở ra, cung tiễn thủ hai bên đối xạ, Đại Việt lợi thế liên châu nổ phóng ra được nhiều mũi tên, nhưng liên quân lợi thế số đông, cùng độ chính xác cao hơn, hai bên nhất thời bất phân thắng bại. Nhưng lúc này bộ binh cũng áp sát được vào chân lũy, bắt đầu leo lên phía trên. Thánh Dực quân cũng trở lại lũy cùng quân giặc giáp lá cà.

Thánh Dực quân hung hãn, không sợ chết, vô cùng tinh nhuệ, nhưng số lượng ít ỏi, quân quần đảo Sát quanh năm đánh nhau nên cũng vô cùng hung hăng, đánh thẳng vào đội hình của dân binh. Dân binh Đại Việt tuy không tinh nhuệ bằng nhưng lại có lòng yêu nước, ý chí cực cao, bằng mọi giá cũng đánh liên quân xuống khỏi chiến lũy. Bờ chiến lũy chỉ dài hai trăm mét, nhưng dần dần trở thành một cái cối xay thịt người thực sự. Hai bên giết đến đỏ mắt, không tiếc dùng tích mạng mình đổi lấy mạng đối phương.

- Đám này thật là điên cuồng.

Crow kinh ngạc nhìn chiến trường phía trước, dưới sự tấn công của năm ngàn binh sĩ, vậy mà chiến lũy của Đại Việt vẫn đứng vững, không chút nào bị lấn áp. Hơn nữa số thương vong của liên quân dần gia tăng, đã đến ba con số.

- Lão tướng quân, chúng ta vẫn chưa xuất binh sao?

Lý Anh Tú nhìn Trần Bình Trọng thống lĩnh binh sĩ đau khổ chiến đấu có chút nôn nóng hỏi. Phạm Tu nhìn chăm chăm vào chiến trường khẽ lắc đầu.

- Bệ hạ bình tĩnh, lúc này còn chưa phải lúc.

- Vì Đại Việt, giết cho ta.

Trần Bình Trọng quát lớn chém chết một tên binh lính liên quân vừa mới leo lên đến chiến lũy, xung quanh hắn đầy rẫy xác chết, trên Sơn Văn giáp cũng có vài vết xước, nếu không phải Sơn Văn giáp chất lượng tốt, có lẽ giờ nằm trên đất đã là Trần Bình Trọng rồi. Thánh Dực quân cũng lâm vào điên cuồng, áo lót màu xanh từ khi nào đã chuyển thành sẫm màu, không biết là máu của quân địch hay là máu của bọn hắn. Nhưng Thánh Dực quân cơ hồ chỉ còn đứng được năm mươi người. Đám liên quân binh lính cũng vô cùng sợ hãi đám khủng long này, chỉ biết quay sang đề đầu dân binh mà đánh.

- Vì Đại Việt. Giết! Giết! Giết!

Thánh Dực quân chỉ còn năm mươi người nhưng vẫn gầm rống làm giạt thót mình đám binh lính liên quân, đội hình Thánh Dực quân lớn lên một vòng chém giết, lần nữa đẩy liên quân rơi xuống khỏi chiến lũy.

- Chết tiệt. Tiếp tục tấn công cho ta.

Crow công tước nhìn đánh hoài vẫn không hạ được thành liền tiếp tục tung thêm hai ngàn quân dự bị vào trận chiến, quân Đại Việt càng vất vả hơn chống đỡ. Lúc này Phạm Tu cũng ra lệnh.

- Xuất kích.

Một ngàn binh sĩ từ trên sườn núi tràn xuống thung lũng đi cứu viện Trần Bình Trọng rất nhanh bị Crow phát hiện.

- Wilson tử tước, người dẫn hai trăm kỵ sĩ cùng hai ngàn quân đi tiêu diệt bọn chúng cho ta.

- Tuân lệnh công tước.

Tiêu diệt viện binh Đại Việt Crow vậy mà dùng đến hai trăm kỵ sĩ, là lực lượng tinh nhuệ, nòng cốt nhất của Crow, mỗi kỵ sĩ trong người đều mang tước vị ít nhất là tước sĩ. Bọn hắn vô cùng tinh nhuệ, lại được trang bị toàn thân trọng giáp, như những cỗ xe tăng trên chiến trường.

Thống lĩnh một ngàn binh sĩ đến cứu viện chính là Trần Thư. Vừa nhìn thấy kẻ địch phía trước liền dứt khoát ra lệnh.

- Tiền quân đổi thành hậu quân, rút lui.

Đội hình quân Đại Việt lập tức thay đổi, có trật tự rút về bên trong hẻm núi. Wilson thấy con mồi của mình muốn bỏ chạy liền ra lệnh.

- Đuổi theo, một đầu người đổi mười đồng Dinar, giết cho ta.

Đám kỵ binh khát máu liền tách khỏi bộ binh chạy đuổi theo quân Đại Việt vào trong hẻm núi.

Nhìn thấy kỵ binh địch chạy đề hẻm núi trong mắt Trần Thư liền hiện lên sát cơ.

- Người đầu, phát tín hiệu.

Một mũi tên phóng lên trời mang theo tiếng rít lên báo hiệu, hai bên hẻm núi liền xuất hiện số lớn quân Đại Việt, thì ra từ đầu bọn hắn đã mai phục sẵn, một ngàn binh lính chỉ là đề dẫn dụ mà thôi.

- Phóng.

Từ hai bên hẻm núi mũi tên, mũi lao như mưa rơi xuống đầu hai trăm kỵ binh, dù có được bọc giáp có thể chống mũi tên, nhưng mũi lao cũng không phải là dễ đón đỡ như vậy. Mặc dù không thể kết liễu được tính mạng bọn hán nhưng dư sức có thể đánh bọn kỵ sĩ rơi xuống ngựa, nằm bất động bị đánh mà thôi.

- Lùi lại là chết, tấn công cho ta.

Wilson lúc này vậy mà tỉnh táo ra lệnh, dựa vào hơn một trăm kỵ binh còn sót lại tiếp tục tấn công, trọng tiêm thức của bọn hán, bộ binh không bao giờ có thể đón đỡ được kỵ binh xung phong.

Ý nghĩ của Wilson là rất đúng, nhưng tiếc là Đại Việt binh lính cũng không muốn dùng bộ binh trực tiếp đối đầu với hán. Chỉ thấy phương trận bộ binh phía trước mở ra, xuất hiện đến hai mươi con chiến tượng khổng lồ, đứng trên chiến tượng là quân tượng và lính phóng lao.

- Giết.

GREEET.

Bầy chiến tượng đầm đầm sát khí liền xông lên phía trước mang theo tiếng gầm rút kinh người, đám kỵ sĩ đang trên đà xung phong lại không thể quay ngựa lại. Như mặt trăng đâm vào Trái Đất, không đúng, chính là trúng và vào đá, trọng trang kỵ binh vừa va chạm với chiến tượng liền như một tờ giấy bị xé toạt ra, người ngã, ngựa đổ, không chịu nổi một kích. Mà trong đầu Wilson lúc này chỉ có một suy nghĩ: Chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Đại thắng

Hai ngàn binh tốt cũng vừa chạy đến cứu viện cho hai trăm kỵ sĩ liền thấy hai mươi tòa núi nhỏ hùng hồ lao xết nát đám kỵ sĩ ngày ngày cao cao tại thượng cười trên đầu trên cổ họ không còn mảnh giáp.

- Quái vật, chạy mau a.

Không ai bảo ai, hai ngàn binh tốt vất chân lên cỏ mà chạy. Thế nhưng vừa muốn chạy ra khỏi miệng núi trước mắt bọn hán liền xuất hiện một ngàn binh sĩ Đại Việt xếp thành một phương trận chặn đứng lối đi phía trước.

- Phóng tên.

Liên châu nổ từ trong phương trận phóng ra tên nổ lên đến hàng ngàn mũi. Không có đội hình bộ binh liên quân bị trúng tên ngã như rạ. Phía sau có chiến tượng, phía trước có chặn đường, hai ngàn binh sĩ liên quân vậy mà bị một ngàn binh lính Đại Việt hù dọa.

- Đầu hàng không giết!

- Đầu hàng không giết!

Binh sĩ Đại Việt gầm rống, khí thế như rồng, trái ngược hoàn toàn với binh sĩ liên quân bên kia. Cuối cùng cũng có binh sĩ thả xuống vũ khí hai tay ôm đầu.

- Ta đầu hàng, xin đừng giết ta.

- Ta đầu hàng.

Có người đầu tiên liền có người thứ hai, lần lượt hơn ngàn binh sĩ còn sống sót của liên quân toàn bộ đầu hàng. Binh sĩ Đại Việt liền lao đến tước đoạt vũ khí, giải giáp đám binh sĩ liên quân.

Bên trong hẻm núi, một ngàn binh giáp Đại Việt cũng theo chân chiến tượng xông đến giáp lá cà với đám kỵ sĩ. Đám kỵ sĩ tuy toàn thân bọc giáp nhưng bị chiến tượng xé nát đội hình, lại mất đi lực xung kích liền bị bộ binh vây lại kéo xuống ngựa không chừa lại, chính bản thân Wilson cũng bị Trần Thư lôi xuống ngựa quyền đâm cước đá một trận.

Bên trên núi, liên quân sau khi được chi viện thêm ba ngàn binh sĩ càng tiến công mạnh mẽ hơn, phía bên dưới chiến lũy người đông như kiến, vòng phòng thủ của Đại Việt dần thu hẹp lại còn hơn trăm mét.

- Mời các vị võ tăng xuất chiến.

Trần Bình Trọng tung quân bài dự bị cuối cùng của mình là mấy chục võ tăng lên bổ sung vào chiến tuyến. Các võ tăng kỹ thuật rất cao, võ nghệ cao

cường liền xếp thành một viên trận đối kháng với quân giặc xâm lược.

- A di đà phật.

Các võ tằng vậy mà niệm một câu phật hiệu, sau đó liền vung đao chém chết binh sĩ của liên quân. Không giống như trong phim Thiếu Lâm tự của Bắc quốc võ tằng đánh nhau nhất định phải dùng gậy gỗ, điều đó chỉ là viễn vông thôi. Phật giáo chính là khuyến thiện trừ ác, đối với những kẻ xâm lược tất nhiên chính là ác sẽ bị trừng trị thẳng tay.

Thế nhưng so với cả chiến trường thì sự tham chiến của các võ tằng cũng không thay đổi được bao nhiêu. Liên quân tấn công ngày càng mạnh mẽ, áp chế binh sĩ Đại Việt phía trên đầu thành.

- Bắn tên.

Bỗng nhiên từ phía sau chiến hào, hai ngàn binh sĩ Đại Việt do Phạm Cự Lượng chỉ huy từ ngọn núi thứ ba bí mật đi theo đường mòn chạy đến cứu viện. Có sự tham chiến của hai ngàn quân tiếp viện, cục diện chiến trường lần nữa bị kéo lại, liên quân binh lính lần nữa bị đánh rơi xuống đầu tường lũy.

- Công tước, Wilson từ tước bị phục kích, toàn quân bị diệt, quân Đại Việt đang kéo đến đây.

Binh sĩ chạy đến hết hoảng nói. Crow công tước nghe vậy liền tức giận gầm lên.

- Đồ vô dụng, một vạn quân lại không thể đánh nổi mấy ngàn, ta nuôi thùng cơm các ngươi làm gì.

- Công tước, bọn chúng sắp tiến lên núi rồi.

Crow nhìn thấy hai mươi con chiến tượng cũng vô cùng kinh ngạc cùng sợ hãi. Nhìn sĩ khí đề mê, chiến lũy vẫn không thể đánh hạ cuối cùng hậm hực nói.

- Rút quân.

Một vạn binh sĩ như được đại xá liền nhanh chóng lui xuống núi chạy về An Bang. Dã Tượng ngồi trên lưng voi nhìn binh sĩ liên quân rút lui vẫn có quy luật liền hạ lệnh cho binh sĩ triệt thoái, không tiếp tục truy kích. Binh sĩ Đại Việt đi lên chiến lũy nhìn chiến trường liền hít một ngụm khí lạnh. Khác biệt với bên dưới hẻm núi phục kích rất dễ dàng, cũng không có thương vong bao nhiêu, phía trên núi xác người nằm la liệt, máu nhuộm đỏ cả mặt đất, mũi tên cắm kín trên từng tấc vuông của mặt đất. Ít nhất ba ngàn binh sĩ liên quân đã phải nằm lại tại nơi này. Binh lính Đại Việt đóng trên núi cũng thiệt hại rất nặng, hai ngàn quân trên núi có đến hơn một ngàn người thương vong, nhất là Thánh Dực quân một trăm bốn mươi người giờ chỉ còn đứng được hai mươi người mà thôi. Như thế đủ thấy sự ác liệt của chiến trường này.

- Trần tướng quân không sao chứ?

Dã Tượng nhìn Trần Bình Trọng lưng lay sập đổ liền vội vàng đỡ lấy hắn. Trên người Trần Bình Trọng phải có đến ba bốn vết thương, Sơn Văn giáp vai chỗ bị đâm thủng, chiến bào đỏ thẫm màu máu. Trần Bình Trọng sắc mặt trắng bệch hơi nhếch môi hỏi.

- Dã Tượng tướng quân, quân ta thắng chưa, kế hoạch thành công chứ?

Dã Tượng vội gật đầu nói.

- Thắng, chúng ta đại thắng, còn bắt được hơn ngàn quân địch đây.

- Vậy thì tốt.

Trần Bình Trọng tỏ vẻ an tâm liền nhắm mắt ngất đi. Dã Tượng vội hô to.

- Người đâu rồi, mau mang Trần tướng quân về phía sau.

Lý Anh Tú ngồi bên trong soái trường cùng với Phạm Tu nghe binh lính báo cáo chiến hậu. Tổng cộng trận chiến này Đại Việt tiêu diệt gần bốn ngàn tên địch, bắt sống hơn ngàn người, trong đó có một trăm bốn mươi tám kỵ sĩ, đều là công huân, quý tộc, ngoài ra còn thu được vô số kẻ vũ khí, khôi giáp các loại. Bản thân quân đội Đại Việt cũng có đến hơn năm trăm binh sĩ hi sinh, tám trăm người khác bị thương, thiệt hại hơn một phần sáu quân số.

- Lần này là lão thần đã đánh giá thấp khả năng của kỵ binh của địch.

Phạm Tu lắc đầu nói. Rõ ràng Phạm Tu đánh giá thấp khả năng phòng ngự của kỵ binh hạng nặng, đặc biệt là khi được trang bị bản giáp, về cơ bản ngoại trừ sản nỏ, mấy bắn đá ra chưa hề có một vũ khí tầm xa nào của Đại Việt có thể xuyên thủng được bản giáp, bởi vậy cuộc chiến trong hẻm núi phải dừng đến chiến tượng, thời gian kéo dài, tạo điều kiện cho chủ lực địch chạy thoát. Phải biết kế hoạch ban đầu của Phạm Tu là tại chỗ tiêu diệt toàn bộ chủ lực của địch, ít nhất cũng phải đánh trọng thương bọn chúng.

- Khanh không cần quá tự trách, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên chúng ta đối kháng với một quân đội chính quy tại địa giới, sai sót là điều không thể tránh, quan trọng là chúng ta đã thắng trận.

Lý Anh Tú an ủi nói. Trận chiến này có đến một vạn quân địch có thể lui về, cộng với số quân tại An Bang quân số của liên quân vẫn còn đông hơn quân

số của Đại Việt hiện tại gấp ba. Bỗng nhiên có binh sĩ đi vào báo cáo.

- Bẩm bệ hạ, Trần tướng quân bị thương nặng, đã được đưa vào trong trạm quân y.

Lý Anh Tú nghe vậy liền gật đầu quay sang Phạm Tu nói.

- Chúng ta cũng nên đi thăm những anh hùng của Đại Việt thôi.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Trạm quân y được xây dựng cách phòng tuyến Tam Điệp cách đó hai dặm. Lý Anh Tú bởi vì lần chiến tranh này đặc biệt mời Tuệ Tĩnh cùng một số vị già làng có hiểu biết về y học dân gian đi theo, đồng thời vận động hai trăm vị thiếu nữ đi cùng quân.

Ban đầu các tướng võ như Phạm Tu, Phạm Cự Lượng rất phản đối việc đem nữ nhân theo quân. Nhưng Lý Anh Tú nói đến phương pháp khâu vết thương cứu mạng các binh sĩ không những làm Tuệ Tĩnh kinh ngạc, đến các tướng lĩnh cũng không còn gì để nói rồi. Dù sao đám đàn ông bọn họ không giỏi khâu vá, không giao viện khâu vết thương cho họ thì giao cho ai.

Trạm quân y được tổ chức thành một doanh trại lớn với mấy chục cái lều trại, bên trong những binh sĩ bị thương ngay lập tức được chữa trị, các thiếu nữ tóc vấn cao, mặc đồ trắng như những thiên thần thuần thực khâu lại vết thương, băng bó cho thương binh. Binh lính đều là một đám thanh niên trai tráng, nhìn thấy các thiếu nữ như vậy cũng sẽ diện đầu đón cũng cần rằng chịu đựng, không kêu rên một tiếng, trạm quân y vậy mà đặc biệt không có tiếng kêu la, chỉ thỉnh thoảng lại có tiếng “ừ...ừ...” để làm người khác hiểu lầm.

Lý Anh Tú là người hiện đại nên rất chú trọng đến công tác cứu trị thương binh. Trong chiến tranh Việt Nam một bộ phận rất lớn bộ đội hi sinh chính là vì không được cứu trị kịp thời. Lý Anh Tú tuy không hiểu y học nhưng cũng rõ ràng những kiến thức sơ cứu cơ bản. Nếu nhìn thấy vải băng cho thương binh hiện tại, các quý tộc phương Tây chắc chắn sẽ mắng Lý Anh Tú sói đầu vì phá cửa, hấn vậy mà sử dụng toàn bộ băng vải đều là lụa trắng, hơn nữa chỉ dùng một lần mà thôi.

- Bệ hạ giá lâm.

Nghe tiếng hô tất cả binh sĩ, hộ lý, lang y liền nhìn sang thấy Lý Anh Tú thân mặc giáp bước vào.

- Bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú khoác tay nói.

- Được rồi, đừng chậm trễ cứu chữa cho các anh hùng của Đại Việt.

Lời nói của Lý Anh Tú làm bọn thương binh xúc động không thôi. Bọn hấn ra chiến trường là vì cái gì, chính là vì tổ quốc, vì người thân, gia đình ở phía sau lưng bọn hấn. Hiện tại bệ hạ nói bọn hấn chính là anh hùng như một sự ghi nhận đối với công lao của bọn họ vậy.

Vừa mới thấy mặt chị gái người yêu. Ta thực sự cảm thấy ngành học của mình hiện tại thực sự bị coi khinh khá nhiều. Tui thân, ảm ức lắm. Tâm tình thực sự không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Tính kế lẫn nhau

Lý Anh Tú cõ vũ đám binh sĩ một hồi liền đi sang một lều trại khác, nơi này được xếp biệt lập sạch sẽ, bên trong Trần Bình Trọng nằm im bất động trên giường, sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng đã tốt hơn nhiều, bên cạnh là Tuệ Tĩnh đang bắt mạch cho hấn. Nhìn thấy Lý Anh Tú cùng Phạm Tu đi vào Tuệ Tĩnh liền đứng dậy chào.

- Bái kiến bệ hạ, bái kiến nguyên soái.

- Miễn lễ, đại sư, Trần tướng quân như thế nào rồi?

Lý Anh Tú có chút lo lắng nói, dù sao Trần Bình Trọng cũng mới đến, không thể để mới đó liền ô hô ai tai rồi. Tuệ Tĩnh mỉm cười đáp.

- Trần tướng quân chỉ bị thương vài chỗ, đã khâu lại, nhưng mất máu khá nhiều nên cần nghỉ ngơi thật tốt.

Nói rồi Tuệ Tĩnh cảm khái nói.

- Nếu không phải bệ hạ anh minh sáng kiến ra việc khâu vết thương chỉ sợ đã có rất nhiều binh sĩ đã chết vì không cầm máu được. Bần tăng xin thay mặt các tướng sĩ tạ ơn bệ hạ.

Lý Anh Tú khoác tay.

- Binh lính cũng là thần dân của ta, bọn họ chiến đấu vì Đại Việt, có thể cứu sống bọn họ ta cũng rất vui mừng.

Nói rồi hấn truyền lệnh xuống buổi tối giết dê, lợn khao thưởng ba quân, những người có công trực tiếp thăng lên một cấp, những binh sĩ hi sinh cũng được hỏa táng, ghi tên lại chờ đợi chiến hậu đem về hậu táng.

Chợt Trần Thụ chạy đến gặp Lý Anh Tú nói.

- Bẩm bệ hạ, đám quý tộc tù binh đòi gặp bệ hạ, bọn hấn đòi được đối xử theo dạng tù binh quý tộc.

Lý Anh Tú hừ lạnh.

- Đã đến xâm lược nước ta còn đòi được đối xử tốt. Đem bọn hấn nhốt chung với đám tù binh bình thường, không được chút nào thiên vị.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú cũng có thể đoán được đám quý tộc này nghĩ gì. Bình thường bọn hấn không có việc gì làm mâu thuẫn một chút liền đem nông nô đi đánh nhau. Bị bắt sống? Tốt, lấy tiền chuộc ra là được, ta vẫn trở về lãnh địa của ta, người tiếp tục làm quý tộc của người, mọi người đều hòa thuận. Nếu bình thường Lý Anh Tú có thể cho bọn hấn tốt một chút, nhưng hiện tại đây chính là vấn đề dân tộc, đối xử với bọn hấn tốt thì làm sao có thể trả lời được với những binh sĩ đã hi sinh.

Trái ngược với không khí vui mừng của bên Đại Việt, tại An Bang thành không khí bên trong quân đội liên quân rất ảm đạm. Một trận chiến này vậy mà tổn thất đến năm ngàn quân, một số quý tộc cũng bị giết hoặc bắt sống, đám nông nô trong quân không ai chỉ huy liền có chút mê mang không rõ phương hướng. Crow rất muốn đập phá đồ đạc để hả giận nhưng rất tiếc trước khi đi Tĩnh Thiều đến một cái ghế đầu cũng không để lại, cái gì đem đi được thì đem, không đem được thì đốt.

Crow họp nhóm quý tộc chur hầu lại cũng chỉ còn có năm người, một tên tử tước cùng ba tên bá tước, năm tên này may mắn ở lại bên Crow, không đi theo đội kỵ sĩ nên rút được về thành An Bang an toàn. Crow trầm giọng nói.

- Hiện tại đám chuột nhắt cố thủ trong núi, chúng ta tấn công không được, ở lại cũng không xong, ai có cao kiến gì không?

Một tên bá tước nói.

- Bẩm công tước, hiện tại lương thảo chúng ta không còn nhiều, phần lớn quý tộc bị bắt, thiết nghĩ chúng ta nên giảng hòa với Đại Việt để chuộc lại bọn hấn trước, nếu không các gia tộc ở quần đảo Sát sẽ không yên.

Mỗi lãnh chúa là đại diện cho quyền lợi cho cả một gia tộc, vì vậy nếu lãnh chúa bị bắt, gia tộc sẽ bằng mọi giá để chuộc lại, hoặc gây áp lực lên phong quân. Đó cũng chính là lý do mà Crow hiện tại rất đau đầu. Thà đám kỵ sĩ đi chết cũng tốt, đằng này lại bị quân Đại Việt bắt sống gần hết. Phải biết trong đám kỵ sĩ đó có đến hơn hai mươi bị lãnh chúa đây.

Tên tử tước duy nhất trầm ngâm một lúc mới nói.

- Bẩm công tước, trước kia thần nghe nói đường đến Thăng Long còn có một lối khác là đi bằng đường thủy, từ cửa biển ngược dòng lên sông sẽ đến gần Thăng Long mà không cần phải xuyên qua chiến tuyến của chúng. Thần nghĩ chúng ta nên đi con đường này, vừa có thể đánh úp Thăng Long, vừa có thể đánh sau lưng bọn chúng.

Mấy tên bá tước cũng liền đồng ý.

- Đúng vậy, sức mạnh của chúng ta là đến từ thuyền chiến, bọn chúng chắc chắn không thể ngăn cản được chúng ta.

Bọn hấn đã từng thấy chiến hạm Đại Việt, nhỏ hơn của bọn hấn rất nhiều, tin tưởng nếu cứng đối cứng, thuyền chiến Đại Việt không thể chịu nổi một đòn. Crow nghe vậy cũng liền bị thuyết phục nói.

- Được, Phillip ta giao cho người bảy ngàn binh sĩ, ngày mai lập tức lên thuyền chạy đến Thăng Long, nhất định phải đánh nhanh rút gọn không cho bọn hấn phản ứng, ta ở đây sẽ tung hỏa mù lừa gạt bọn hấn.

- Tuân lệnh công tước.

Sáng ngày hôm sau bảy ngàn binh sĩ đi lên cầu tàu lên thuyền đi ra biển, Crow lại dẫn theo năm ngàn binh sĩ đến trước phòng tuyến Tam Điệp hư trương thanh thế. Thế nhưng Crow không biết rằng từ cách đó không xa, một thám báo kỵ binh đã quan sát được cảnh lên tàu của bọn hấn. Binh lính Đại Việt vô cùng quen thuộc địa hình, có thể len lỏi đến gần mà liên quân không hề phát hiện được. Thuyền chiến vừa rời bến không lâu một bản báo cáo đã xuất hiện trên bàn giấy của Lý Anh Tú. Hấn liền gọi tất cả tướng lĩnh trở về soái trường, kể cả người đang dưỡng bệnh Trần Bình Trọng.

- Các khanh nói xem bọn hán không tập trung quân tấn công Tam Điệp, lại chia binh để làm gì?

Tất cả mọi người bên trong soái trường trầm ngâm nhìn vào bản đồ suy nghĩ. Chợt Phạm Cự Lượng nhìn vào một đường màu xanh quen thuộc nói.

- Bệ hạ, có khi nào bọn chúng định đi ngược dòng Lục Ngạn vòng ra sau lưng chúng ta?

- Hiện tại đóng ở Lục Ngạn là Thánh Chân công chúa đúng không?

Lý Anh Tú hỏi. Phạm Cự Lượng trả lời.

- Bẩm bệ hạ, lúc thần đưa Thần Sách quân đến Tam Điệp liền để lại đó thuyền chiến cùng ba trăm dân phu cho Bắc Hải thủy sư trấn thủ.

Lý Anh Tú mỉm cười nói.

- Nếu như bọn hán muốn từ Lục Ngạn vòng ra sau chúng ta Trẫm sẽ để bọn hán có đi mà không có về. Chúng ta sẽ làm thế này...thế này...

Dã Tượng nhú mày nói.

- Bẩm bệ hạ, nếu tổ chức như vậy cần rất nhiều người từ Tam Điệp quay trở về, lỡ như quân địch phát hiện ra điều lạ tấn công vào Tam Điệp thì công sức của chúng ta trở thành công cốc.

Phạm Tu lúc này góp ý.

- Ta đã quan sát, bọn hán chỉ hư trương thanh thế, không dám đến gần quan sát, chúng ta chỉ cần để lại đây vài trăm quân, lại bênh người rơm giả dạng thành binh lính, khói bếp vẫn đầy đủ tin tưởng sẽ quan mặt được bọn hán.

Mọi người đều đồng ý gật đầu. Lý Anh Tú nói.

- Được rồi, hiện tại Phạm tướng quân lập tức dẫn Thần Sách quân trở về bố trí trận địa, Trẫm sẽ dẫn theo đại quân tiếp viện sau.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Phạm Cự Lượng nhận lệnh lập tức đi ra bên ngoài. Lý Anh Tú quay sang Trần Bình Trọng nói.

- Lần này đại quân rút đi, chỉ để lại Thánh Dực quân cùng hai trăm dân binh, khanh cứ để mọi việc diễn biến như mình thường, nếu lỡ bị kẻ địch phát hiện tấn công, lập tức bỏ chiến lũy lui về sau, không cần phải cố thủ.

- Thần thề chết cũng không làm bệ hạ thất vọng.

Trần Bình Trọng hùng hồn nói. Lý Anh Tú nghe rằng.

- Được rồi, không cần cứ hờ ra là thề chết sống. Khanh làm hết sức là được.

Cả hai bên đều bắt đầu tính kế lẫn nhau. Ngày hôm sau Lý Anh Tú đã rút toàn bộ hơn bốn ngàn quân trên Tam Điệp lui về Lục Gian, chỉ để lại hơn hai trăm binh sĩ. Trần Bình Trọng ra lệnh cho binh sĩ lên đầu chiến lũy, cõng khôi gác ngồi nghỉ ngơi, tỏ vẻ lơ là, mặc kệ liên quân khiêu khích hay không. Crow đem năm ngàn quân đóng trại trước Tam Điệp phòng tuyến hai dặm, nhìn binh sĩ Đại Việt cõng khôi gác lẫn lộn trên chiến lũy liền hừ lạnh.

- Định làm ta chủ quan, khinh địch đem quân tấn công. Còn lâu. Chờ đợi tin tức kinh thành các người bị thất thủ đi.

Quả nhiên Crow bản tính nghi kỵ cho rằng phía trước là cái bẫy, để liên quân nằm yên bất động. Một tên bá tước kỳ lạ nói.

- Kỳ quái, sao ta cảm thấy quân Đại Việt so với trước rất ít, lại ít khi chuyển động. Có khi nào bọn chúng rút đi?

Tên quý tộc bên cạnh liền nói.

- Người nghỉ nhiều rồi. Vừa nãy trinh sát vừa đến báo cáo quân địch vẫn như bình thường, đếm số bếp lò nấu cơm tính toán quân trên đó cũng phải đến bốn ngàn người.

- Có lẽ ta quá đa nghi đi.

Bọn hán không biết trên biển lúc này thủy quân của Đại Việt do Phạm Cự Lượng chỉ huy lần nữa gặp mặt hạm đội của liên quân.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Lục Giang (1)

Trước cửa biển Lục Ngạn chiến thuyền liên quân đông như kiến cỏ đến gần cả trăm chiếc, mà dàn trận chắn ngang cửa sông lúc này là bốn chiến thuyền Đại Việt do Phạm Cự Lượng chỉ huy. Người ta nói kẻ thù gặp nhau thì hết sức đỏ mắt, liên quân vừa thấy long tinh kỳ bay phấp phới đằng xa liền huy động hai mươi chiếc chiến thuyền tấn công.

- Sào nỏ, phóng.

Vẫn như bình thường thuyền chiến Đại Việt rất chiếm ưu thế về vũ khí tầm xa, bên phía thuyền chiến liên quân cũng có loại nỏ cỡ lớn nhưng tầm bắn rất hạn chế, chơi không lại sào nỏ hai tầng cánh của Đại Việt. Ở cửa sông ít đó, thuyền hai cột buồm của liên quân vậy mà không cơ động bằng thuyền mái chèo của Đại Việt, bốn chiến thuyền như các chạch len lỏi, vượt mặt, tránh thoát các đợt vây bắt của thuyền chiến liên quân.

Phillip đứng trên soái hạm của liên quân nhú mày nhìn chiến trường, so với Wilson hần trăm tinh hơn nhiều lắm. Ngay từ đầu hần không khinh địch mà quyết định dùng lực lượng đè ép tuyệt đối vây đánh chiến thuyền Đại Việt, thế như đánh ở cửa sông bọn hần rất không chiếm lợi thế. Quan sát một chút Phillip ra lệnh.

- Khinh hạm tiếp cận, đu dây móc đổ bộ lên thuyền bọn hần.

Hai chiếc khinh hạm nhanh chóng vọt ra khỏi đội hình, vậy mà khéo léo dùng thân thuyền to lớn của chiến thuyền hai cột buồm che chắn tầm mắt của Phạm Cự Lượng, đến khi hần phát hiện ra thì khoảng cách hai bên cũng chỉ còn một trăm mét, đối với khinh hạm mà nói tiếp cận chỉ là trong vài giây mà thôi.

- Binh sĩ chuẩn bị va chạm.

Ầm, ầm

Hai chiến hạm va vào nhau, khinh hạm giáp mỏng trực tiếp bị đục ra một lỗ lớn, nước liền tràn vào khoang thuyền. Thế nhưng binh sĩ liên quân cũng không chờ đợi thuyền chìm liền bắn dây bót, bắt ván gỗ xông lên thuyền chiến Đại Việt.

- Cung tiễn thủ, bắn.

Mũi tên như mưa phóng ra đâm thủng thân thể binh sĩ liên quân, nhưng hết lớp này hết lớp khác tràn sang thuyền chiến Đại Việt giáp lá cà.

- Đẩy bọn chúng xuống khỏi thuyền, giết!

Các đội trưởng liên tục hô hào thủy binh đẩy kẻ địch ra khỏi tàu, bị liên quân kéo lại, chiến thuyền Đại Việt bất động, chỉ có thể chờ bị đánh mà thôi. Ba thuyền chiến khác của Đại Việt thấy đồng đội bị kéo lại cũng liền chạy đến ứng cứu. Phillip hí hóp ra lệnh.

- Tất cả xông lên, đừng để bọn hần chạy thoát.

Nhìn các chiến hạm của liên quân từ từ đến gần viên thuyền trưởng là một Đô úy liền chạy ra phía sau tàu hô to.

- Đô đốc, ngài rút lui đi, không cần cứu bọn ta.

Nhưng binh sĩ khác nghe vậy cũng đồng lòng hô.

- Đô đốc, không cần để ý đến bọn ta.

Phạm Cự Lượng nhìn đám thủy binh mình một tay huấn luyện nên tử chiến, trên mặt cũng không thể không kiềm nổi ướn át, đối mặt với kẻ địch gấp mười mấy lần mình rõ ràng là tự sát, nhưng nhiệm vụ của bọn hần là vậy, vì đại cuộc, bọn hần không thể chối bỏ.

- Bọn nhóc, bản đô đốc sẽ bảo thù cho các người.

Phạm Cự Lượng không cam lòng nói một câu liền ra lệnh rút lui. Nếu hần có thể như kiếp trước, một tay thống lĩnh hàng trăm thuyền chiến làm sao có thể để quân giặc phách lối như thế.

Nhìn thấy thuyền chiến Đại Việt quay đầu Phillip hừ lạnh.

- Bọn chuột nhắt này chạy ngược lại rất nhanh.

Nói rồi liền ra lệnh.

- Nhanh chóng tiêu diệt đám chuột nhắt trên tàu, đuổi theo bọn hần.

Hai chiến thuyền chiến của liên quân liền áp sát vào mạn thuyền của Đại Việt, binh sĩ liên quân đổ bộ sang đè ép lên đầu thủy binh Đại Việt mà đánh. Thủy binh Đại Việt chiến đấu ngoan cường xếp thành một viên trận tử chiến với địch, nhưng số lượng vẫn chênh lệch quá lớn, rất nhanh mọi người đều chết sạch, chỉ còn lại mười mấy thủy binh thủ vững bên cột buồm.

Viên Đô úy nhìn các binh sĩ tuyệt vọng nhưng trong đôi mắt cũng tràn đầy vẻ quyết liệt, hấn gầm lên.

- Các anh em, thời khắc chúng ta trở về với đức Lạc Long Quân đã đến, tuy chết đi nhưng linh hồn của chúng ta sẽ mãi mãi thù hận Đại Việt.
- Sống làm quân Đại Việt, chết làm ma Đại Việt. Đại Việt vạn tuế.

Theo tiếng gào thét, một cây đuốc vậy mà được thả lên thả xuống sàn tàu, một ngọn lửa nhanh chóng bùng lên trải rộng biến cả con tàu thành một biển lửa. Thì ra Đô úy đã sớm đổ đầy trên sàn tàu dầu thông, chỉ chờ đến địch nhân đổ bộ sang liền đốt cháy.

“Những người con trở về cùng đất mẹ

Hồn oai hùng sống mãi với non sông.”

Binh sĩ liên quân bị ngọn lửa đốt đến liền tan tác nhảy xuống sông, nhưng bọn hấn nhanh, ngọn lửa còn nhanh hơn, một mối lửa đốt cháy hết hai trăm binh sĩ liên quân cùng với một trăm thủy binh Đại Việt vĩnh viễn nằm lại nơi cửa sông Lục Ngạn này.

- Bọn chuột nhắt chết tiệt. Đuổi theo cho ta, ta muốn băm vằm bọn hấn ra ngàn miếng cho chó ăn.

Phillip tức tối, hấn không ngờ đám thủy binh này lại ngoan cường đến vậy, trước khi chết cũng đồng quy vu tận kéo thêm mấy trăm binh sĩ liên quân đi cùng.

Không có đội thuyền Đại Việt cản trở thuyền chiến liên quân rất nhanh ngược dòng lên Lục Ngạn nhưng vẫn không thấy bóng dáng của thuyền chiến Đại Việt đâu. Sông Lục Ngạn vẫn rất đẹp, nước sông màu xanh biếc êm ả chảy ra biển, không có đến một gợn sóng, quan cảnh hai bên vô cùng đẹp để làm người ta không khỏi quên đi phiền muộn mà say sưa ngắm nhìn nó. Thế nhưng Phillip không biết dưới vẻ đẹp thiên nhiên tuyệt vời này chính là một cái bẫy tử thần đang chờ đợi hấn.

- Từ tước, ngài nhìn, bên kia có một cái bến sông.

Một binh sĩ hô lên, đúng là bên trái bờ sông có một cái bến lớn. Nơi này chính là đầu cầu trong tuyến từ An Bang đến Thăng Long. Phillip hớn hơ.

- Nhất định đây chính là đường đến Thăng Long. Nhanh, nhanh chóng đổ bộ.

Thuyền chiến cập vào bến, bến tàu khá nhỏ, mỗi lần cũng chỉ cập được hai chiếc, Phillip ưu tiên để các thuyền chiến có chứa ít quân đổ bộ trước, sau đó lui ra lại để tàu vận tải đổ bộ sau, rất nhanh ba ngàn binh sĩ đã được thả xuống bên, nhưng hàng trăm chiếc thuyền lại bị kẹt cứng ở một đoạn sông nhỏ. Binh sĩ liên quân muốn chạy vào làng cướp bóc một phen nhưng bọn chúng chợt nhận ra nơi này cũng giống An Bang, không hề có một bóng người.

- Từ tước, ngài nhìn cái gì thế kia.

Đứng trên bến tàu chỉ huy binh sĩ đổ bộ Phillip nghe vậy liền nhìn lên thượng nguồn, rất nhanh đôi mắt hấn liền tròn tròn lên. Trên thượng nguồn đang xuôi dòng chảy xuống lại là hàng chục cái bè gỗ, đáng sợ hơn chính là trên nó chứa đầy các vật liệu đang bốc cháy.

- Nhanh tản ra, nhanh tản ra.

Phillip vội vàng la lớn, thế nhưng gần trăm chiến thuyền bị kẹt cứng không phải nói tản thì tản đấy, thuyền chiến liên quân vội vàng chặt dây neo, né tránh vậy mà không cẩn thận va vào nhau, thuyền ngã, người đổ khổ không thể tả. Thuyền không có neo rất nhanh cũng bị dòng nước chảy trôi xuống hạ nguồn, nhưng lúc này tử thần đoạt mạng chính thức hiện lộ ra. Mặt nước triều vậy mà xuống thấp, lộ ra những mũi cọc nhọn hoặc được bọc sắt cắm nghiêng về phía thượng nguồn. Thuyền liên quân xuôi theo dòng nước tránh né không kịp liền va vào cọc sắt, có thuyền bị cọc sắt đâm thủng, có thuyền bị kẹt lại lại bị thuyền tiếp theo va vào. Đám thuyền chiến bị bãi cọc giữ lại đó, bè gỗ bốc cháy xuôi dòng thuận lợi đâm vào thuyền liên quân, lan tràn ngọn lửa sang các thuyền chiến.

Thì ra trước đó Lý Anh Tú đã gửi hỏa tốc đến Lục Ngạn thông báo Lê Chân cùng Phạm Cự Lượng sắp xếp bãi phục kích, hàng ngàn binh sĩ mà dân phu phải chặt cây vót thành cọc, lại bọc sắt, khéo léo tính toán thời gian nước triều, tính toán góc cắm cọc sao cho vừa phải

Phillip nhìn đám tàu chiến bị cọc đâm chìm, bị đốt cháy, đôi mắt như muốn nứt ra, hấn hiểu được thì ra bốn chiến ham Đại Việt cũng chỉ là muốn dụ dỗ bọn hấn vào trong cái trùng đặt sẵn này mà thôi.

- Từ tước đại nhân, quân Đại Việt đến rồi.

Từ trong làng hàng trăm binh sĩ chạy vội ra bến tàu, vừa chạy vừa la lớn. Đằng sau hấn là hai mươi con chiến tượng do Dã Tượng dẫn đầu, sau lưng bọn hấn là ba ngàn bộ binh, hai bên cánh lại là cung tiễn kỵ liên tục truy kích, gặt hái tính mạng của bọn hấn.

Phillip nhìn thấy chiến tượng liền kinh hoàng, đám quái vật này hôm trước bản thân hấn cũng đã thấy, rõ ràng bọn nó chính là vô địch thiên hạ, làm gì có ai dám trên mặt đất này dám kháng cự lại chúng, không thấy trọng trang đám kỵ sĩ còn bị đám quái vật này đâm chết hay sao.

- Quay lại thuyền, nhanh trở về thuyền.

Ý nghĩ của hấn rất đơn giản, chỉ cần trở về thuyền, dựa vào các vũ khí cỡ lớn trên thuyền hoàn toàn có thể bắn chết voi đấy. Dù sao voi cùn đâu có

xuống nước được, còn về mấy cái cọc hần cũng không lo lắng, dù sao bè gỗ đã hết, bọn hần trên sông chờ đợi nước triều lên liền có thể rút lui đấy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Lục Giang (2)

Ý nghĩ của Phillip rất hay nhưng hiện thực lại không được như ý đấy. Phillip vừa ra lệnh rút lui ba ngàn binh sĩ liên quân liền trở nên rối loạn, tranh nhau chạy ra cầu tàu trèo lên thuyền chiến. Chủ tướng sợ voi, binh sĩ lại không sợ sao. Nhất thời trên cầu tàu loạn thành một bầy.

GREEET!

Nhưng lúc này chiến tượng của Đại Việt cũng đến nơi rồi, theo điều khiển của quân tượng hai mươi con voi chiến như hai quả núi nhỏ xông vào cây nát đội hình hỗn loạn của liên quân, thân thể voi to lớn, bị chân voi đạp trúng binh sĩ xấu số liền trở thành một đồng thịt nát. Quân liên minh thấy voi chạy đến liền tan vỡ bỏ chạy toán loạn.

Lúc Phillip phát hiện ra việc này thì mọi việc đã muộn, voi chiến Đại Việt đã chạy đến sát móng đít của binh sĩ liên quân.

- Xung phong!

- Giết!

Ba ngàn binh sĩ Đại Việt nhất thời xung phong truy kích chém giết quân địch. Quả thực nếu ba ngàn binh sĩ liên quân giằng trận còn có thể gây một chút khó khăn cho quân Đại Việt thì bây giờ quay đầu bỏ chạy chân chính là đại đồ sát. Binh sĩ liên quân thấy Phillip leo lên thuyền trước cũng tranh nhau chạy lên thuyền, một số ít tướng lĩnh hiểu được quay lưng là chết, tập hợp quân của mình xếp thành đội hình rút lui rất nhanh cũng bị những con voi dũng mãnh đạp chết.

Phillip liền ra lệnh cho mấy viên tướng trung thành của mình miễn cưỡng tập hợp được hơn một trăm cung thủ nhắm đến đám voi hung mãnh tề phóng. Thế nhưng giáp trụ dày cộm khoác trên mình voi nói rằng: Ta miễn nhiễm với cung tên. Ngược lại đám cung thủ này gây đến sự chú ý của cung thủ Đại Việt trên lưng voi. Nhất thời một đám mưa tên phủ xuống đầu bọn hần. Mấy viên tướng của Phillip cũng sợ hãi liền ôm lấy lãnh chúa bỏ chạy.

Phillip lẫn trong đám binh sĩ vật cả cuối cùng cũng leo được lên thuyền, vừa lên đến thuyền thấy chiến tượng đã đến gần hần vội vàng ra lệnh.

- Chặt dây neo nhanh cho ta.

Dây neo bị chặt đứt ra, kết quả là thuyền chiến chưa đầy trọng tải đã dạt ra khỏi bến, bỏ còn bỏ lại hàng ngàn binh sĩ trên bến tàu.

- Cho ta lên, cho ta lên voi.

- Đừng bỏ lại ta.

Binh sĩ liên quân thấy tàu chiến chặt neo liền gọi với theo, nhưng tàu cũng dần dần rời xa bến. Lúc này Phillip mới ra lệnh.

- Người đâu, lấp nỏ bắn chết mấy quái vật kia cho ta.

Binh sĩ trên thuyền chiến hoàn hồn liền lấp đặt tên vào nỏ nhắm thẳng vào thân voi mà bắn.

Keng.

Mũi tên đâm vào trọng giáp trên lưng voi nhưng không đâm thủng được qua lớp giáp và da dày của nó, thế nhưng lại càng kích thích tính hung bạo của voi, nó lồng lên dữ tợn cang ra sức đạp chết binh sĩ liên quân phía dưới.

Lúc này từ thượng nguồn, những lá cờ long tinh kỳ cũng dần dần hiện ra. Chiếu thuyền Bắc Hải thủy sư do Lê Chân cùng Phạm Cự Lượng chỉ huy nhanh như gió lao xuống.

Bắc Hải thủy sư cũng không phải trang bị những chiến thuyền kiểu cũ như của Thần Sách quân mà đều là những chiến hạm được đóng mới. Ba mươi chiến hạm lao xuống trong đó có đến năm chiếc là Lâu thuyền, tầng lầu cao đến hai mươi bảy mét, bên trên tòa lầu đứng hàng chục cung thủ, mười lăm chiến thuyền còn lại là thuyền Mông Đồng với hai mươi tay chèo, đằng trước mũi đặt hai chiếc sào nỏ. Lê Chân mặc Quan Minh giáp anh khí ngồi ngời đứng nhìn đội hình tàu giặc bị kẹt cứng trong bãi cọc liền phát lệnh xuống.

- Sào nỏ, bắn.

Theo cờ hiệu mười lăm chiếc Mông Đồng thuyền đồng loạt phóng ra những mũi lao được bọc thép. Hạm đội liên quân bị kẹt cứng chỉ biết nằm yên chịu

trận. Những mũi tên to lớn đâm xuyên qua các lớp ván gỗ, buồm làm thuyền chiến liên quân trở nên vô cùng rách nát. Thế nhưng đợi chờ bọn hán tiếp theo lại là năm chiếc Lâu thuyền cao sừng sững như những ngọn núi, binh sĩ Đại Việt trên Lâu thuyền vậy mà toàn bộ trang bị liên châu nỏ, hàng vạn mũi tên phóng ra như mưa đổ ập xuống đầu bọn hán. Lâu thuyền quá cao bọn hán hoàn toàn không thể ẩn nấp đến bất kỳ đâu được.

Tuy nhiên dù sao tàu chiến liên quân dù bị đốt cháy, đâm chìm cũng gấp ba lần Đại Việt, sau một hồi bị đánh phủ đầu binh sĩ trên các tàu cũng bắt đầu phản kích, hai bên lại đối xạ với nhau, tuy số lượng liên quân đông hơn nhưng Đại Việt có lợi thế về thuyền chiến, cả thuyền Mông Đồng và Lâu thuyền đều là thiết kế dễ tấn công từ xa, có sức chống tên cực tốt. Lý Anh Tú luôn quan niệm, nếu có thể đứng từ xa bắn chết kẻ địch thì cứ từ từ mà mài chết bọn hán, việc gì phải lao lên giáp lá cà.

Hai bên hạm đội giằng co với nhau thì thế cục trên bờ liền được định đoạt, Phillip vừa thấy hạm đội Đại Việt xuất hiện liền lệnh cho các tàu thuyền trên bến lùi về phía sau, bỏ rơi hai ngàn binh sĩ trên bờ mặc cho Đại Việt tàn sát. Giết được gần một nửa, khi liên quân sĩ khí tan rã, không còn khả năng tái chiến Phạm Tu mới truyền lệnh xuống.

- Kẻ đầu hàng không giết!

- Người đầu hàng không giết!

Vừa nghe đến không một chút kháng cự binh sĩ liên quân trên bờ đều ném vũ khí, hai tay ôm đầu đầu hàng. Lúc này Lý Anh Tú mới cười Song Vi Hồng đến thu dọn chiến trường. Lần này bọn hán tiêu diệt hơn một ngàn tên địch, bắt sống hơn tám trăm binh sĩ liên quân, bản thân cũng chỉ bị thương vong hơn trăm người.

Lý Anh Tú cho người áp tải tù binh liền thu dọn chiến trường, tiếp tục đem theo hai ngàn binh sĩ chạy xuống phía hạ lưu sông. Chiến trường lúc này vẫn đang trong thế giằng co, hai bên đã đánh nhau hơn hai tiếng đồng hồ, thương vong đã lên đến hàng ngàn người, mười chiến thuyền, thuyền vận tải của liên quân bị đánh chìm trong khi Đại Việt cũng bị phá hủy một chiếc thuyền Mông Đồng. Thuyền liên quân vẫn còn bị kẹt lại tại bãi cọc, bị đốt cháy không ít nhưng sau khi Phillip chỉ huy vẫn kịp dập tắt lửa, tuy vậy nhưng hạm đội của hán cũng bị đốt cháy gần một nửa, giờ cũng chỉ còn bốn mươi bảy chiếc thuyền mà thôi.

- Đò đốc, chúng ta đã hết mũi tên rồi.

Thủy binh hướng Lê Chân báo cáo, trong hai tiếng đồng hồ bọn hán vậy mà bắn ra tổng cộng tám vạn mũi tên, nhìn thuyền địch lít nhít đầy mũi tên như con nhím thế kia cũng thấy được độ ác liệt của chiến trường. Nhìn sang bên bờ thấy đại quân do Lý Anh Tú chỉ huy đang chạy đến Lê Chân cũng chỉ còn âm thầm chờ đợi.

Bỗng nhiên thuyền chiến Đại Việt không bắn tên nữa Phillip liền không khỏi mừng rỡ, dù sao này giờ bọn hán chính là bị đè lên đánh, như cái búa sông cho cung thủ Đại Việt vậy, vừa phải chữa cháy, vừa phản kích, vừa lo sợ bị mũi tên bắn trúng binh sĩ liên quân khổ không thể tả.

- Nhanh, nhanh bắn bọn hán cho ta, cho ta hung hăng đánh.

Phillip hào hứng ra lệnh, thế nhưng viên tướng lĩnh bên cạnh gãi đầu nói.

- Từ trước đại nhân, hình như chúng ta cũng đã hết mũi tên rồi.

- Cái gì?

Bất giác này giờ bọn hán vậy mà đem hai vạn mũi tên tiêu hao sạch sẽ, may mắn kẻ địch cũng hết mũi tên, nếu không bọn hán chỉ nằm im chịu trận sao.

- Từ trước đại nhân, hình như nước triều dâng lên rồi.

Một binh sĩ vui mừng nói. Vừa này mực nước chỉ đến một phần hai cọc, bây giờ lại lên được ba phần năm cây cọc, rõ ràng đã dâng lên rồi. Phillip liền vui vẻ cười lớn.

- Ha ha, trời giúp ta, quả nhiên là trời giúp ta.

Chỉ cần nước triều lên, hơn bốn mươi thuyền chiến có thể hoạt động, bọn hán có thể rút lui sau đó quay lại tái chiến với đám chuột nhắt này sau. Thế nhưng tiếp theo hán liền không cười nổi. Bên bờ là gì thế kia, bộ binh Đại Việt vậy mà đẩy lên mấy bắn đá, vật này hành quân đường dài cũng có thể đem theo sao?

Phillip không biết là Lý Anh Tú cũng không có đem theo mà là giấu sẵn ở bên bờ bãi cọc từ trước, hán dự đoán trận chiến này thủy binh non yếu của Đại Việt không dễ dàng tiêu diệt quân địch như vậy liền quyết định sắp xếp thêm mười cỗ máy bắn đá bên bờ sông. Quả nhiên bây giờ liền có thể đem ra dùng.

Thế nhưng binh sĩ Đại Việt đặt lên máy phóng không phải là đá tảng mà là những hũ gốm nhỏ không biết chứa cái gì.

- Phóng.

Xoảng, xoảng.

Những hũ gốm được máy bắn đá phóng ra vẽ nên những đường cong tuyệt mỹ rơi xuống sàn tàu liên quân liền vỡ ra hàng chục mảnh, cùng với đó là thứ

chất lỏng sệt sệt. Một binh sĩ liên quân quệt tay ném một cái liên kinh hoảng la lên.

- Là dầu thông, chạy mau. Rời khỏi tàu.

Vừa nói dứt lời hấn liền nhảy xuống biển, các binh sĩ khác nghe vậy liền hiểu được quân Đại Việt muốn gì, chính là muốn nướng chín bọn hấn a. Liên quân nhất thời tan vỡ, các binh sĩ tranh nhau nhảy xuống sông tàu thoát.

- Phóng.

Lần này Đại Việt phóng không phải là dầu thông nữa mà là những viên đá đem theo hỏa diễm như thiên thạch rơi xuống hạm đội của liên quân. Từ đó ngọn lửa lan ra từ tàu này sang tàu khác, binh sĩ liên quân thấy tàu bốc cháy đã không thể cứu vội và nhảy xuống sông tìm đường thoát thân.

- Tấn công.

Đội tàu địch cháy hơn phân nửa, binh sĩ Đại Việt lấy ra bè gỗ đã chuẩn bị sẵn bắt đầu xung phong về phía quân địch. Các chiến hạm cũng lục tục thả xuống thuyền con, toàn bộ quân Đại Việt tổng tấn công vào những chiến thuyền còn sót lại của liên quân. Thủy binh nhanh nhẹn ném móc câu treo lên tàu, hai bên giao chiến giáp lá cà trên sàn tàu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chiến tranh kết thúc

Đến xế chiều cuộc thủy chiến cuối cùng cũng kết thúc, xác chết trôi nổi khắp trên mặt sông, lính liên quân có, binh sĩ Đại Việt cũng có, xác tàu vỡ bốc cháy, cọc gỗ, máu loan đỏ thắm cả đoạn sông. Tất cả những thứ đó như chứng nhân cho một cuộc chiến khốc liệt vừa diễn ra. Gần bốn ngàn liên quân binh sĩ đã nằm lại tại đây, trong gần một trăm chiếc thuyền tham gia chiến dịch cũng chỉ có ba chiếc chờ theo Phillip là chạy thoát được mà thôi.

Binh sĩ Đại Việt nhẹ nhàng vớt lấy thi thể của binh sĩ Đại Việt lên, thật cẩn thận, tất cả bọn họ đều là đồng đội, đều là anh hùng, không thể để bọn hấn cứ như vậy theo nước triều dâng mà trôi ra biển. Lần này Đại Việt thiệt hại nếu so với quân địch thì cũng không phải là quá lớn nhưng cũng đã có đến sáu trăm binh sĩ hi sinh, còn chưa kể các binh sĩ cầm tù Thân Sách quân đã dùng cảm hi sinh mãi mãi nằm lại vùng cửa sông Lục Giang không thể tìm được thi thể.

- Bọn nhóc con, đồ đóc đã báo thù cho các người rồi.

Phạm Cự Lượng ngồi bệch trên mặt đất, chiến bào ướt đẫm nước sông và máu đỏ. Hấn vậy mà khóc, một lão tướng sa trường như hấn vậy mà khóc. Lịch sử đã ghi lại biết bao nhiêu trận chiến dụ địch vĩ đại, nhưng những người lính cầm tù đi dụ địch đó lại rất ít khi được nhắc đến, thậm chí lịch sử cũng không nhớ đến họ, chỉ là một dòng quân ta giả vờ thua dụ địch vào đâu đó. Bây giờ đến những binh sĩ mà hấn một tay huấn luyện nên hi sinh vì nước mà Phạm Cự Lượng cũng không thể nhạt xác cho bọn hấn, chỉ có thể thay bọn hấn báo thù mà thôi.

Cách đó không xa Tuệ Tĩnh sau khi ở trạm quân y trở lại cũng chỉ huy các đệ tử an táng những đệ tử đã hi sinh. Trận chiến này các võ tướng cũng có bảy đệ tử phật môn hi sinh, bọn hấn được mặc vào áo cà sa đặt ngay ngắn trên đồng cùi. Tuệ Tĩnh đọc kinh xong liền tự tay châm lửa, ngọn lửa bùng lên ôm lấy thi thể các võ tướng hóa bọn hấn thành tro bụi đưa về Tây phương đi.

- Người mãi ra đi trong chiến trận. Người về cửa phật niệm di đà. A di đà phật.

Tuệ Tĩnh ngâm một câu, các đệ tử sau lưng cũng ngâm lấy một câu phật hiệu. Từ đầu chiến tranh đến giờ bốn mươi đệ tử giờ cũng chỉ còn hai mươi hai người mà thôi.

“Đinh, chúc mừng ký chủ đánh thắng một trận lớn, ban thưởng chín trăm điểm chiến công, cư dân (150), Thánh Dực cầm quân kỵ binh (100), vàng (70), ...Diễn võ trường (1), một lượt triệu hoán danh nhân.”

Kết thúc trận chiến Lý Anh Tú giao lại mọi việc cho Phạm Tu, bản thân quay về doanh trại liền nhận được thông báo từ hệ thống. Lần này ban thưởng so với trận trước không hề ít, nhất là lại có ban thưởng một cái công trình, phải biết trước giờ hệ thống ban thưởng công trình đều có chức năng đặc biệt. Hấn không kiềm lòng được liền tiến vào kiểm tra một chút.

Diễn võ trường: Là nơi dạy binh pháp cho võ tướng, con em quý tộc cũng được triệu tập đến đây để dạy võ. Chức năng: Đào tạo một binh lính trở thành võ tướng, tùy theo tư chất của binh lính quyết định thành tựu của chính hấn.

Hóa ra đây lại là một lò luyện tướng. Đối với Diễn võ trường Lý Anh Tú cũng rất hài lòng. Tuy nói Đại Việt bây giờ có nhiều tướng quân tài giỏi nhưng cũng có những người theo Lý Anh Tú từ rất lâu như Trần Thư, Đỗ Cung, Trương Duy Nhất Lý Anh Tú muốn thăng chức cho bọn hấn nhưng khả năng của bọn hấn quá thấp, xuất phát điểm quá thấp lại không đủ khả năng để đảm nhiệm được trách nhiệm lớn, diễn võ trường lại có thể giúp hấn giải quyết vấn đề này. Còn thành tựu tới đâu thì tùy số mệnh của bọn hấn đi.

Trở lại với Tam Điệp phòng tuyến, Crow âm thầm kỳ quái. Dù mấy hôm nay hấn khiêu khích thế nào thì quân Đại Việt ở bên trong vẫn bình chân như vại. Bên Phillip cũng không có tin tức gì làm hấn càng thêm lo lắng. Chẳng lẽ lại có gì bất trắc.

Ngày hôm nay Crow đặc biệt cảm thấy trong lòng bất an, mí mắt trái của hấn vậy mà không ngừng giật. Tính toán thời gian bây giờ Phillip chắc đã đánh đến Thăng Long đi. Nhưng vì sao phòng tuyến Đại Việt lại yên tĩnh đến như vậy?

- Công tước đại nhân, không xong rồi.

Bỗng nhiên một tên người hầu xông vào trong doanh trường la to. Crow không hài lòng nói.

- La hét cái gì. Từ từ nói. Có bản công tước đây có gì phải sợ.

Tên người hầu nghe vậy liền hít sâu một hơi lấy bình tĩnh liền chậm rãi nói.

- Bẩm công tước đại nhân Phillip từ tước đã trở về.

Crow nghe vậy trước tiên liền vui mừng nhưng sau đó liền kỳ quái hỏi.

- Không phải ta bảo hấn đánh Thăng Long sao lại trở về rồi?

Tên người hầu vẫn chậm chậm nói.

- Bẩm công tước Phillip từ tước trở về cũng chỉ có ba chiến thuyền, lại rất chật vật, Phillip từ tước lấy lương thực xong liền dẫn bộ hạ trở về quần đảo Sắt rồi.

Crow đập bàn quát lớn.

- Cái gì? Tại sao ngươi không nói sớm.

Tên người hầu ủy khuất nói.

- Công tước bảo ta chậm chậm nói...

Hấn chưa kịp nói xong thì Crow đã chạy ra khỏi doanh trường.

- Nhanh rút về An Bang. Trại cái gì không cần nhỏ, trở về An Bang nhanh nhất có thể.

Crow vậy mà không kịp mặc giáp dẫn theo cận vệ của mình chạy thẳng về An Bang. Hấn chính là bị Đại Việt dọa sợ rồi, hấn sợ hãi sau khi đại quân Đại Việt trở về sẽ tấn công hấn, lúc đó muốn chạy liền không kịp rồi.

Động tĩnh của Crow rất lớn rất nhanh liền bị Trần Bình Trọng để ý đến. Nhìn quân giặc rút chạy đến trại cũng không kịp nhỏ hấn liền biết bộ hạ thành công rồi. Hấn đứng đình nói.

- Báo cho bộ hạ, quân giặc đã rút lui. Sai thám bao theo sát bọn hấn cho ta.

Nói rồi liền dẫn theo Thánh Dực quân tiến xuống tiếp quản doanh trại giặc. Crow chạy chính là quá vội, khí giới, lương thảo tất cả đều ném lại. Những thứ này ngược lại là tiện nghi cho Đại Việt.

Crow trở về đến An Bang liền thấy binh sĩ sĩ khí đề mê, không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ trong chưa đầy một ngày vậy mà hai vị lãnh chúa thay phiên nhau hốt hoảng chạy về.

- Tất cả lên tàu trở về đảo Sắt, chúng ta không ở lại nữa.

- Công tước, không phải chúng ta đang rất tốt sao lại phải trở về.

Một tên bá tước không rõ ràng hỏi, Crow liền mắng.

- Đồ ngu, tên Phillip ăn hại kia rõ ràng là bại trận, không những vậy còn đem bảy ngàn quân của ta nướng đi rồi. Ở lại chờ bọn Đại Việt đem ngươi đi chém sao?

Bá tước nghe vậy liền tròn tròn mắt, trong nháy mắt biến thành một làn khói chạy đi thu dọn đồ đạc, chỉ mấy chục phút sau liền dẫn theo bộ hạ của mình trèo lên tàu cong đít chạy thẳng. Crow cũng dẫn dắt bộ hạ mình lên những chiến thuyền còn lại trở về đảo Sắt, lần này không những không trốn được còn bị mất nắm gạo, sức lực của Crow gia tộc bị giảm hơn phân nửa, cần hấn trở về ổn định tình hình. Còn Đại Việt? Hừ, cứ chờ đó đi.

Rất nhanh Lý Anh Tú cũng nhận được tin tức Crow dẫn theo tàn quân chạy khỏi thành An Bang. Hấn đọc xong chiến báo liền không thể không cười khổ. Không phải là hấn nhân từ như Lê Thái Tổ tha thứ cho quân giặc, nếu có thể hấn thậm chí còn muốn hủy diệt luôn toàn bộ kẻ thù sau đó tiến quân đến đảo Sắt. Thế nhưng Đại Việt hiện tại chưa đủ lực. Sáu ngàn quân hiện tại có thể chiến bắt quá hơn ba ngàn, hơn nữa dù bị thiệt hại gần trăm chiến hạm thì chiến đấu trên biển hạm đội địch vẫn mạnh hơn, Đại Việt lấy gì mà truy kích đây. Crow cần thời gian dưỡng sức mà Đại Việt bây giờ cũng cần thời

gian phát triển, không thể không thả chạy bọn hán đi.

Rõ ràng chiến cuộc Lý Anh Tú cũng không muốn đến An Bang nữa, sống trong doanh trại quá cực khổ, huống chi Thăng Long vẫn còn người mà hán muốn gặp ở đó đây này. Lý Anh Tú liền xuống chiều đề Tĩnh Thiều cùng Phạm Tu dẫn theo Hải Đông quân, Thần Sách quân đi tiếp quản An Bang, vận động dân chúng trở về quê hương, còn Lý Anh Tú và Phạm Tu thì dẫn theo đại quân khai hoàn trở về Thăng Long.

“Đinh, quân đội ký chủ hoàn thành tiếp quản An Bang”.

“Đinh, ký chủ vừa thắng quân giặc ngoại xâm mạnh mẽ, bảo vệ bờ cõi của Đại Việt không bị xâm phạm ban thưởng cư dân (500), Thiên Tử quân (300), ... kỳ quan Quốc Tử giám (1), lượt triệu hoán danh nhân (1)”.

Chưa về đến Thăng Long hệ thống đã vang lên thông báo tiếp quản An Bang cùng ban thưởng. Lần này vậy mà trực tiếp ban thưởng một cái kỳ quan. Phải biết một thời đại cũng chỉ có một cái kỳ quan mà thôi.

Quốc Tử giám: Muốn quốc gia phát triển, lấy giáo dục làm đầu. Xây dựng nên Quốc Tử giám tăng mạnh sự hiếu học trong dân chúng, nhân tài lớp lớp xuất hiện.

Lý Anh Tú chưng hửng, chú thích lại chỉ có bấy nhiêu. Hệ thống nguoi bước ra đây cho ta, cam đoan không đánh chết người. Kỳ quan ít gì cũng phải có chức năng đặc biệt a, nhìn người ta Khai Quốc tự mà học hỏi, ít nhất gì cũng cho ra bốn mươi tên võ tăng đúng không. Hệ thống, nguoi bước ra. Kết quả hán hô hoán cả buổi trời hệ thống cũng không hề phản ứng hán.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66-2: Triệu hoán

Đại quân rất nhanh trở về đến Thăng Long, trước khi về Thăng Long Lý Anh Tú đề đại quân chinh đồn một chút quân phục, sĩ khí, hán muốn dân chúng Thăng Long phải thấy được một quân đội Đại Việt chính quy tinh nhuệ có đầy đủ sức mạnh để dân chúng dựa vào.

Đại quân vừa đến Thăng Long cổng thành liền đã mở rộng, những cánh hoa tươi thắm từ trên lầu thành thả xuống trải thành một con đường hoa đón đại quân khai hoàn. Dân chúng xếp hai bên đường say mê ngắm nhìn đội quân khai giáp sáng loáng, sĩ khí ngời ngời được dẫn dắt bởi long tinh kỳ ngẩng cao đầu trở về. Sau lưng bọn họ là mấy ngàn tên tù binh đến từ quần đảo Sát cùi găm đầu xuống như chứng minh sự đại bại của kẻ xâm lược. Dân chúng vui mừng hô vang.

- Đại Việt vạn tể! Bệ hạ vạn tuế!

- Vạn tuế!

...

- Nhìn kia, là con trai của ta, là con trai của ta.

- Chồng ta, đó là chồng của ta, con trai, nhìn cha nguoi kia kia, thật oai phong.

- Con trai ta đâu rồi? Con trai.

- Con trai ta... hán không trở về rồi...

...

Xen lẫn những tiếng hô vang vui mừng cũng có những tiếng hô vang, vui mừng cũng có những tiếng khóc của những thân nhân tìm không thấy người thân trong đại quân chiến thắng trở về. Những tiếng khóc than lọt vào tai Lý Anh Tú như một quả chùy nặng đánh vào tâm trạng vui vẻ tự hào của hán. Nhưng hán biết con đường đế vương của hán còn dài, còn cần phải hi sinh nhiều mạng sống của những con em ưu tú của Đại Việt nữa, hán phải tập làm quen với điều đó, điều hán có thể làm duy nhất là để người thân của bọn hán có một cuộc sống thật tốt.

Đại quân đi đến trước cửa thành trung tâm, Lữ Gia dẫn đầu triều đình chỉ hơn chục người đã đứng đợi sẵn.

- Cung nghê bệ hạ thắng trận trở về.

Lý Anh Tú leo xuống ngựa nói.

- Các khanh miễn lễ. Bảo Công thời gian qua vất vả.

Lữ Gia vội vàng nói.

- Bệ hạ quá khen, bệ hạ dẫn dắt đại quân đánh bại kẻ thù, Lữ Gia đương nhiên phải bảo vệ hậu phương cho bệ hạ.

Lý Anh Tú hài lòng nói.

- Lệnh xuống chuẩn bị lễ khánh công cho binh sĩ.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú trở về liền tắm rửa một trận, mặc dù hành quân hần được chiếu cố rất nhiều nhưng điều kiện cũng không tốt như Thăng Long, tắm một trận như thanh thân khí sáng.

Vừa mới đi ra Trần Thư liền bước vào nói.

- Bẩm bệ hạ, thần dẫn đến các binh sĩ mới được triệu hoán đến.

Nghe vậy Lý Anh Tú liền không kịp chờ đợi đi nhìn bọn hắn. Lần này Lý Anh Tú được ban thưởng đến ba trăm Thiên Tử quân, một trăm kỵ binh Thánh Dực, cùng một trăm quân Túc vệ, đây là một lực lượng lớn tăng cường cho Cẩm quân đang thiếu thốn.

Đứng trước mảnh sân lớn là mấy trăm binh sĩ, giáp trụ sáng ngời nghiêm trang đứng đó. Tất cả bọn họ đều đã từng là Cẩm quân, chỉ là sinh ra khác thời mà thôi. Đây là lực lượng tinh nhuệ nhất của Đại Việt.

Đứng phía dưới chổi lóa nhất chính là một trăm kỵ binh tòa thân Sơn Văn giáp, thân dưới lại là Ngự Lâm giáp, đầu đội mũ Đâu Mâu, mang mặt nạ đồng màu vàng, chân mang giày da, hông đeo dao, tay phải cầm trường thương dài bốn mét, tay trái cầm tấm thuẫn bọc đồng vừa nhìn qua liền thấy bọn họ được vũ trang đến tận răng, đặc biệt chính là những con ngựa đứng bên cạnh, thuần một màu ngựa Đại Lý màu đen, cũng được bọc Ngự Lâm giáp vô cùng rắn chắc.

Kỵ binh Thánh Dực cầm quân: Đội quân tinh nhuệ nhất của Đại Việt dưới thời Trần. Toàn thân người ngựa đều bọc giáp sắt, là những mũi tròng kích đặc biệt trên chiến trường.

Quá trâu bò. Đó chính là kết luận của Lý Anh Tú. Như hắn được biết Đại Việt chỉ có hai thời kỳ là phát triển kỵ binh hạng nặng, một là triều Trần, hai chính là đội kỵ binh của chúa Trịnh. Kỵ binh một khi xông pha, kẻ thù đều phải khiếp sợ.

Đứng bên cạnh một trăm kỵ binh là một trăm binh sĩ vậy mà chỉ mặc Quyên giáp, đầu đội mũ Đâu Mâu, chân mang giày da, hông đeo đường đao, cầm các loại binh khí cán dài như trường kích, phù, mã sóc,... đội này ăn mặc rất chỉnh tề, sạch sẽ, nhìn qua có vẻ trang bị đến tận răng nhưng lại không hợp với chiến đấu lắm, ví như thanh phù kia đánh nhau làm sao mà chém người nha. Thế nhưng một trăm người này lớn lên lại bằng nhau, dung mạo lại trắng trẻo, vô cùng tuấn tú, mặc vào Quyên giáp tuy ít đi một phần nhuệ khí nhưng lại nhiều hơn một phần thâm mỹ.

Quân Túc vệ: Được thành lập như một đội quân tùy giá theo vua, mang các loại vũ khí làm nghi lễ, là bộ mặt của hoàng gia cũng như triều đại. Sức chiến đấu cũng vô cùng tốt, đặc biệt xung làm cận vệ.

Lý Anh Tú xem như cũng hiểu rồi. Đám này nói cách khác chính là quân danh dự nha. Người ta đến đập vào mắt đội quân đẹp đẽ này ngược lại sẽ cảm thấy Đại Việt rất hào nhoáng.

Còn lại chính là ba trăm Thiên Tử quân, kịp thời bổ sung cho Ngự Tiền quân. Trận chiến này Ngự Tiền quân tham gia hai trận bị thương vong năm mươi người, không còn khả năng nhập ngũ. Lý Anh Tú ngược lại có thể yên tâm giao Thiên Tử quân cho Trần Thư chăm sóc.

Một trăm quân Túc vệ được Lý Anh Tú biến chế vào Ngự Lâm quân tạm thời để bọn hắn canh giữ ở Thủ Phủ, còn lại đội kỵ binh Lý Anh Tú quyết định xung vào Điện Tiền quân. Như vậy Cẩm quân trong nháy mắt quân lực lớn lên một vòng đến gần một ngàn người hoàn toàn bảo vệ xung quanh Thăng Long.

Lý Anh Tú sắp xếp xong hài lòng trở về thủ phủ đi đến bệ đá cỏ. Hắn vẫn chưa quên mình còn ba lượt triệu hoán chưa hề sử dụng đây. Lý Anh Tú liền hướng hệ thống kêu gọi.

“Đinh, xác nhận tiêu hao ba lượt triệu hoán?”

- Xác nhận.

“Đinh chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Thái Sư Lê Văn Thịnh”.

“Đinh, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công ông tổ thần cơ Hồ Nguyên Trừng”.

“Đinh, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công trạng nguyên Trương Hanh”.

Liên tiếp ba tiếng thông báo vang lên, vậy mà triệu hoán ra hai người hầu như ai cũng biết, còn một người lại rất ít người biết. Từ trong bệ đá cỏ đi ra hai người trung niên gần năm mươi tuổi và một người tầm ngoài ba mươi tuổi.

- Thần Lê Văn Thịnh, Hồ Nguyên Trừng, Trương Hanh bái kiến bệ hạ.

Ba người lần lượt chào Lý Anh Tú, hấn vội làm một cái hư đỡ nói.

- Ba vị lại có thể đến, Trẫm rất vui mừng.

Để tránh khỏi lúng túng hấn nhanh chóng nhìn qua giới thiệu của ba người.

Lê Văn Thịnh: Trạng Nguyên đầu tiên của Đại Việt trong kỳ thi nho học của Việt Nam. Tư chất (SS). Kỹ năng: Ngoại giao.

Hồ Nguyên Trừng: Con trai Hồ Quý Ly người phát minh ra súng thần công nên được gọi là ông tổ thần cơ. Tư chất (SSS). Kỹ năng: Chế tạo hỏa khí.

Trương Hanh: Là vị trạng nguyên đầu tiên của nhà Trần. Tư chất (S). Kỹ năng: Lập pháp.

Lý Anh Tú vô cùng kinh ngạc, Hồ Nguyên Trừng vậy mà tư chất đến (SSS), thần tử của Lý Anh Tú bây giờ người duy nhất đạt được (SSS) cấp bậc tư chất cũng chỉ có Cao Lỗ mà thôi, đủ thấy hệ thống đánh giá rất cao đối với Hồ Nguyên Trừng.

Lê Văn Thịnh thì Lý Anh Tú đương nhiên biết, công lao lớn nhất của Lê Văn Thịnh có lẽ là dùng lý lẽ buộc Bắc quốc phải trả lại sáu huyện, ba động cho Việt quốc. Tiếc là sau đó xảy ra vụ án “hồ Dâm Đàm” Lê Văn Thịnh bị đi đày rồi chết tức tưởi, một cái kết không có hậu cho một vị công thần của Việt quốc.

Còn đến Trương Hanh ngoại trừ biết là trạng nguyên đầu tiên của nhà Trần ra thì Lý Anh Tú cũng không biết gì thêm. Tuy nhiên hấn vẫn cười lớn nói.

- Tốt lắm, Đại Việt chúng ta hiện tại mới lập quốc, kẻ thù bủa vây, có ba vị đến phụ tá Trẫm thực sự có thể nhẹ nhõm phần nào.

Hồ Nguyên Trừng có chút cảm khái nói.

- Bệ hạ quá lời, được lần nữa phục vụ Đại Việt Trẫm cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nghe Hồ Nguyên Trừng nói vậy không hiểu sao trong lòng Lý Anh Tú có chút rung động. Đối với Hồ Nguyên Trừng Lý Anh Tú cũng là hai cảm xúc khác nhau, một là khâm phục tài năng của Hồ Nguyên Trừng về cả cầm quân và chế tạo vũ khí. Nhưng một luồng suy nghĩ khác chính là không thích Hồ Nguyên Trừng bởi vì sau khi bị bắt Trừng vậy mà làm quan cho nhà Minh chế tạo vũ khí cho giặc. Những vũ khí này sau này lại đem đi đàn áp chính những cuộc khởi nghĩa của Việt quốc. Khác với Tuệ Tĩnh bị buộc phải làm quan, đến chết vẫn nhớ mong quê hương, còn Trừng thậm chí từng trở về Việt quốc làm mật thám giúp cho Bắc quốc. Có lẽ đó là tình thế bất buộc nhưng trong tâm lý của Lý Anh Tú vẫn có sự không thích đối với Hồ Nguyên Trừng. Tuy nhiên hiện tại là thế giới khác, mà Hồ Nguyên Trừng cũng hóa kiếp, mọi chuyện cũng nên cho qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Một rừng danh nhân

Lý Anh Tú vẫn còn muốn triệu hoán tiếp, lần này đạt được nhiều chiến công như vậy hấn muốn lấp đầy bộ máy triều đình còn đang quá thiếu nhân sự. Lần này thắng liền hai trận đạt hơn hai ngàn chiến công. Lý Anh Tú quyết định dùng đến mười lượt triệu hoán.

“Đình, ký chủ xác định tiêu hao một ngàn điểm triệu hoán”.

- Xác nhận.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công công chúa An Tư”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Hoài Văn hầu Trần Quốc Toản”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công kiến trúc sư Nguyễn An”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Thái y Phạm Công Bân”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Tri thẩm Bùi Mộc Đạc”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Đô Thống thượng tướng Lê Phụng Hiểu”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Thái úy Lê Bá Ngọc”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Thái phó Tô Hiến Thành”.

“Đinh, chúc mừng kỷ chủ triệu hoán thành công danh tướng Yết Kiêu”.

“Đinh, chúc mừng kỷ chủ triệu hoán thành công Thiếu sư Mạc Hiến Tích”.

Trời ạ. Một rừng danh nhân. Lý Anh Tú không thể không tặc lưỡi nói. Là một người học sử hẳn không thể không biết mười vị này, đây đều là những danh nhân góp phần xây dựng và bảo vệ Đại Việt suốt trong giai đoạn Lý - Trần nhà.

Từ trong bệ đá cổ liền xuất hiện mười người bước ra, lứa tuổi nào cũng có, từ thiếu niên, cho đến lão niên người trẻ nhất đương nhiên là Trần Quốc Toản, mà người lớn nhất chính là Mạc Hiến Tích (ông này sống thọ vô cùng). Thế nhưng thu hút ánh nhìn của Lý Anh Tú nhất chính là vị thiếu nữ đứng giữa đội hình - An Tư công chúa. Nàng có một vẻ đẹp vô cùng dịu dàng, da trắng như tuyết, mái tóc suông dài được buộc gọn gàng đến qua lưng, ngũ quan tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt kia, ánh mắt vô cùng mềm mại ướt át như muốn tan người khác vào trong đó dù chỉ là một cái nhìn. Trên thân mặc một chiếc váy Giao Lĩnh rất mộc mạc, đơn sơ, chân mang hài đỏ nhỏ nhắn, thắc ắn, thoắt hiện dưới làn váy dài. Dáng người An Tư không có vóc lưà như Elina nhưng lại vô cùng đầm thắm, dịu dàng làm người ta muốn ôm lấy bảo bọc.

- Chúng thần bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú vội vàng thức tỉnh nói.

- Miễn lễ, các vị có thể đến Trẫm vô cùng vui mừng.

Lê Văn Thịnh, Hồ Nguyên Trừng, Trương Hanh hơi liếc mắt. Câu này sao quen thuộc đến như vậy. Cũng không cần thắc mắc, tất nhiên là bệ hạ cũng đã tự luyện thành một bộ. Lý Anh Tú cũng một lượt xem qua thông tin của mười người. Tuyệt nhiên không có ai có tư chất (SSS) như Hồ Nguyên Trừng cả, dù thấy muốn đạt đến cấp bậc này vô cùng khó khăn. Thế nhưng cũng có vài người đáng Lý Anh Tú lưu ý.

An Tư: Công chúa nhà Trần, xinh đẹp tuyệt luân, hiểu rõ lễ nghi, cảm kỳ thi họa, tính cách dịu dàng nhưng cương liệt, sẵn sàng hi sinh vì tổ quốc. Tư chất (SS). Kỹ năng: Xinh đẹp.

Ta XXX. Xinh đẹp cũng là kỹ năng sao? Lý Anh Tú âm thầm mắng chửi hệ thống. Hệ thống lập tức im lặng, không có trả lời.

An Tư là một trong những công chúa mà Lý Anh Tú vô cùng khâm phục, có thể vì lợi ích của quốc gia mà đem thân mình cho giặc. Tiếc là khi Việt quốc chiến thắng lại không hề nhắc đến vị công chúa đã hi sinh này, mà kết cục của nàng ra sao cũng không ai biết đến.

Trần Quốc Toản: Tông thất thời Trần, là một tiểu tướng quân nổi tiếng trong chiến tranh, tiếc rằng hi sinh quá sớm. Tư chất (B+???). Kỹ năng: Thống binh, huấn luyện bộ binh.

Trần Quốc Toản hi sinh quá sớm, lần đầu ra trận cũng chỉ mới mười lăm tuổi nhưng nổi tiếng với đội gia quân của mình cùng lá cờ thêu sáu chữ vàng. Nhưng cũng vì chết trẻ nên giống Trần Bình Trọng hệ thống cũng đánh giá tư chất vẫn còn phát triển được.

Mạc Hiến Tích: Trạng nguyên thời Lý, ông tổ năm đời của Mạc Đĩnh Chi, văn hay chữ tốt. Tư chất (SS). Kỹ năng: Sống thọ.

Ta XXX tập hai. Sống thọ cũng là kỹ năng sao? Mặc dù Lý Anh Tú biết Mạc Hiến Tích vô cùng thọ, thậm chí năm ông một trăm hai mươi tuổi còn có người tố cáo Mạc Hiến Tích tư thông với Thái hậu. Quá trâu. Cực kỳ trâu. Thế nhưng công tích của Mạc Hiến Tích nếu so với chút của mình là Mạc Đĩnh Chi thì vẫn còn thua kém nhiều lắm.

Bùi Mộc Đạc: Danh thần nhà Trần, tính cách cương trực, xử án như thần. Tư chất (S). Kỹ năng: Tra án.

Yết Kiêu: Danh tướng thời Trần với khả năng lặn sâu, đục thuyền giặc, được người sau vô cùng kính trọng. Tư chất (SS). Kỹ năng: Lặn sâu, huấn luyện thủy binh.

Giống như Dã Tượng Yết Kiêu cũng bởi vì thân phận gia nô, dù công tích lớn lao cũng không thể làm quan lớn. Lý Anh Tú ngẫm nghĩ Yết Kiêu một chút, người này toàn thân da cổ đồng, cơ bắp rắn chắc, gương mặt góc cạnh, cương nghị, đặc biệt là đôi mày kiếm kia, vô cùng oai hùng. Lý Anh Tú tặc lưỡi, thảo nào có thể quyến rũ được công chúa của Bắc quốc.

Còn hai người Lý Anh Tú vô cùng lưu tâm là Lê Phụng Hiểu và Tô Hiến Thành, nếu so ra tuổi hiện tại thì Tô Hiến Thành lớn hơn khá nhiều. Nếu Tô Hiến Thành đã là tuổi lão thì Lê Phụng Hiểu vẫn là trung niên. Cũng có thể dễ hiểu bởi vì công tích của Tô Hiến Thành chủ yếu là về cuối đời, trong khi Lê Phụng Hiểu đã thành danh từ sớm với công lao dẹp loạn tam vương, bình định Chăm quốc. Thậm chí khi vua ban thưởng Lê Phụng Hiểu cũng không cầu tước vị mà chỉ xin được cấp vài mẫu ruộng đất để trở về làm ăn như xưa. Vua Lý đồng ý ban cho Hiểu một cây đao và nói Hiểu ném đến đâu thì nơi đó sẽ trở thành ruộng của Hiểu. Từ đó mà có một loại ruộng gọi là ruộng “thác đao” (ném đao).

Tô Hiến Thành và Lê Phụng Hiểu tư chất đều thuộc hàng (SS), Tô Hiến Thành kỹ năng nội chính giống như Lữ Gia, còn Lê Phụng Hiểu lại là thống binh. Có lấy mười ba vị danh nhân bổ sung vào hai ban văn võ, triều đình Đại Việt xem như có thể có một bộ khung hoàn chỉnh. Lý Anh Tú bảo Trần Thụ sắp xếp cho những người này nghỉ ngơi. Trước khi đi không nhìn được liền nhìn An Tư hai cái. Quay lại lắc lắc đầu. Nam nhân a, sắc đẹp là không thể kháng cự.

Đêm hôm đó triều đình tổ chức buổi khánh công cho binh sĩ, mọi người được ăn uống thỏa thuê, cửa thành trung tâm mở rộng để dân chúng có thể đi vào, Lý Anh Tú dẫn theo bá quan văn võ hòa vào nhân dân cuồng hoan đến suốt đêm.

Sáng tinh dậy Lý Anh Tú cảm thấy vô cùng choáng váng đầu. Rượu thời này mặc dù không có nặng như rượu Đế sau này nhưng khi tỉnh lại lại đau đầu vô cùng. Khoan đã, rượu Đế. Hắn cũng biết làm nha. Nhà hàng xóm của Lý Anh Tú ngày xưa cũng là nấu rượu đế, lúc nhỏ hắn hay chạy sang chơi, chỉ nghe mùi thôi đã say không ít, bởi vậy tư lượng của hắn một mực không cao, thế nhưng quan trọng là hắn cũng học được cách nấu rượu đấy. Lý Anh Tú vội vàng vùng dậy chạy đến bàn lấy giấy mực ra viết lên ghi chú kéo mình lại quên mất, rất nhanh công thức nấu rượu đã viết ra hoàn tất. Lý Anh Tú vô cùng vui vẻ. Ta quả nhiên là thiên tài.

- Bệ hạ, ngài đã tỉnh.

Một thân hình yếu đuối bước vào trong, không phải An Tư thì là ai, trên tay nàng còn cầm theo một chậu nước, rõ ràng là để hắn rửa mặt đấy. Lý Anh Tú gấp lại trang giấy vô cùng lúng túng. Bởi vì mới ngủ dậy liền viết chữ nên hắn chỉ mặc độc một cái quần lá tọa đến đầu ối, thân trên còn trần trụi trực đây này. Hắn hân giọng một cái nói.

- Sao công chúa lại đến đây, Trần Thư đâu rồi?

An Tư nhìn thấy Lý Anh Tú vậy mà cõi trần cũng đỏ mặt nói.

- Trần tướng quân đêm qua cũng bị các binh sĩ chuốc say không dậy nổi, nên An Tư đến hầu hạ bệ hạ.

Lý Anh Tú cũng hiểu, bình thường bên trong thủ phủ ngoại trừ Trần Thư hầu hạ hắn ra thì cũng không có người nào khác, chỉ có vài nữ đầu bếp đến bữa ăn thì lo liệu cho hắn mà thôi. Ai ngờ hôm qua Trần Thư vậy mà cũng bị đánh gục rồi. Lý Anh Tú nói.

- Được rồi, công chúa cứ để đó, Trẫm tự mình rửa mặt.

An Tư cũng ngoan ngoãn đặt chậu nước bên cạnh giường hắn kèm một cái khăn linen đỏ mặt che giấu sự lúng túng đi ra ngoài. Đến cửa An Tư bỗng nói.

- Lữ đại nhân cùng các vị đại thần đã chờ bệ hạ từ sớm ở chính điện.

Lý Anh Tú gật đầu.

- Trẫm biết rồi, phiền công chúa nói với bọn hắn đợi một chút, Trẫm sẽ ra ngoài ngay.

An Tư cắn cắn môi nói.

- An Tư bây giờ đã không còn là công chúa, xin bệ hạ đừng gọi An Tư là công chúa nữa.

Nói rồi nàng liền chạy ra ngoài để lại cho Lý Anh Tú đầy đầu dấu hỏi.

Ta thề là ta vẫn đang suy nghĩ chấp chương hậu cung là ai.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Sắp xếp triều chính

Lý Anh Tú rửa mặt thay quần áo xong liền đi ra chính điện, trong phòng đầy đủ các vị lão thần của Đại Việt Lữ Gia, Cao Lỗ, Phạm Tu, Chu Văn An, Lê Văn Hưu, ... cùng mười ba vị danh nhân mới triệu hoán đến kể cả An Tư. Nhìn dáng dấp mấy vị đại thần vậy mà làm quen rất nhanh, ngược lại những người trẻ như An Tư, Trần Quốc Toàn lại lạc lõng nhưng cũng không lè loi, dù sao hai người cũng là cùng dòng họ. Cơ quan đầu não của của Đại Việt xem như triệu tập đủ. Nhìn thấy Lý Anh Tú đi vào mọi người liền chia ra hai ban văn võ cúi đầu chào.

- Bái kiến bệ hạ.

- Miễn lễ.

Lý Anh Tú cũng ngồi xuống chủ vị. Hắn nói.

- Hôm nay triệu tập các khanh đến là để thưởng công cho những người có công trong trận chiến vừa qua, cũng như giới thiệu những vị đồng僚 mới, về sau mọi người cùng Trẫm xây dựng Đại Việt thiên thu vạn đại.

- Tạ ơn bệ hạ.

Lý Anh Tú nói.

- Thái sư Lữ Gia có công ổn định triều chính trong khi Trẫm xuất chinh, ban thưởng năm mươi quan tiền, mười tám lụa.

- Tạ ơn bệ hạ.

Tước vị, chức vị của Lữ Gia đã cao nhất triều đình rồi, không thể gia phong thêm nữa, năm mươi quan tiền với mức chi tiêu ở Đại Việt hiện nay cũng là một con số lớn, ruộng đất Lý Anh Tú ngược lại không gia phong. Lý Anh Tú nói tiếp.

- Bảo Định công Cao Lỗ có công rèn đúc vũ khí, chuẩn bị khí giới cho quân ban thưởng năm mươi quan tiền, mười tám lụa.

- Bình Định công Phạm Tu có công chỉ huy quân đội, đánh tan quân xâm lược, gia phong hàm Thái úy, ban thưởng hai trăm quan tiền, hai mươi tám lụa.

- ...

- Phạm Cự Lượng có công dụ địch, tiêu diệt địch trên Lục Gian phong làm Chấn Vũ Bá, ban thưởng năm mươi quan, năm tám lụa.

- Trần Bình Trọng có công chặn địch phong làm Dư Văn hầu, ban thưởng ba mươi quan, ba tám lụa.

- Dã Tượng có công phá địch, bắt sống tướng giặc phong Tượng Lâm hầu ban thưởng ba mươi quan, ba tám lụa.

- Tạ ơn bệ hạ.

Lần lượt những người có công trong chiến tranh đều được ban thưởng, những người đã được gia phong Công tước, Bá tước chỉ ban thưởng vàng bạc, những người chưa có tước vị cũng được phong tước. Lý Anh Tú lại nói.

- Nay nhân sự triều đình xem như đông đủ, Trẫm cùng các khanh bàn bạc thử xem ai sẽ thích hợp với chức vụ nào.

Triều đình Đại Việt lấy sáu bộ, ba viện làm đầu. Đầu tiên vẫn là bộ quan trọng nhất Lại bộ giữ nguyên do Lữ Gia đứng đầu, phong Tô Hiến Thành làm thị lang. Hộ bộ vẫn là Thạch Tiến làm thượng thư, Mạc Hiến Tích làm thị lang. Lễ bộ vẫn do Lê Văn Hưu làm thượng thư, phong Lê Bá Ngọc làm thị lang. Binh bộ Lý Anh Tú đề Thái úy Phạm Tu đứng đầu không ai không phục, phong Lê Phụng Hiểu làm thị lang. Công bộ trước giờ chỉ có Cao Lỗ hiện tại phong Hồ Nguyên Trừng làm Tả thị lang, Nguyễn An làm Hữu thị lang. Hình bộ này giao cho Trương Hanh làm tạm quyền thượng thư, chờ đợi tích lũy công trạng liền chính thức bổ nhiệm.

Còn lại ba viện Hàn Lâm viện, Quốc Sử viện, Thái y viện. Lý Anh Tú phong Chu Văn An làm Hàn Lâm viện thừa chỉ, Lê Văn Thịnh làm Hàn Lâm học sĩ, phong Phạm Công Bân làm Thái y. Đến đây nhân sự triều đình xem như tạm đủ. Lý Anh Tú lại nói.

- Hiện tại Nha môn Thăng Long vẫn còn để trống, Trẫm phong Bùi Mộc Đặc làm Thăng Long phủ doãn chương quản nha môn tại kinh thành.

- Tạ ơn bệ hạ.

Các quan văn đều bái tạ ơn, hiện tại đến lượt quan võ. Võ quan hiện tại của Đại Việt cũng có khá nhiều, nhưng quân đội còn quá ít nên Lý Anh Tú cũng chỉ sắp xếp các vị võ tướng vào các quân đã có sẵn. Phong Yết Kiêu làm Võ úy (tổng lục phẩm) đầu quân cho Thần Sách quân trợ giúp cho Phạm Cự Lượng huấn luyện Thần Sách quân. Phong Dã Tượng làm Đô chỉ huy thêm sự (Chánh tứ phẩm) Hải Đông quân. Phong Trần Quốc Toàn làm Ngự Lâm Tả vệ úy thống lĩnh Ngự Lâm quân. Phong Trần Bình Trọng làm trung lang tướng Đô chỉ huy sứ thống lĩnh Thánh Dực quân.

Quan võ đề bạt so với quan văn khó hơn nhiều, tất cả đều dùng quân công để nói chuyện. Lý Anh Tú sắp xếp vị trí, chỉ cần sau này bọn hán tử quân công sẽ tự động được thăng chức. Đều là những tinh anh của Đại Việt tin tưởng bọn hán tử sẽ thắng tiến rất nhanh.

- Bệ hạ, còn thần thì sao?

An Tư công chúa bỗng nhiên nói. Lý Anh Tú có chút khó khăn nói.

- An Tư xuất thân cao quý, giống như Lê Chân phong làm công chúa đi.

Thực sự với kỹ năng của An Tư Lý Anh Tú không biết phải phân phó thế nào. An Tư quả quyết lắc đầu nói.

- Hiện tại đến đây An Tư đã không còn là công chúa, vô công bất thụ lộc, xin bệ hạ ban cho An Tư một chức quan để An Tư có thể làm việc vì Đại Việt.

Xuất thân công chúa hơn ai hết An Tư hiểu rõ số mệnh của công chúa là như thế nào, được hoàng thất nuôi lớn sau đó trở thành con cờ chính trị, giúp hoàng gia ngồi vững vị thiên hạ, không chút nào có thể tự quyết vận mệnh của mình. Cuộc sống như vậy An Tư trải nghiệm một lần đã là quá đủ.

Lý Anh Tú cảm thấy khó khăn thì lúc này Lê Văn Hưu đứng ra nói.

- Bẩm bệ hạ, sắp đến hoàng cung cũng được xây dựng hoàn tất, ắt hẳn phải tuyển rất nhiều cung nữ. Bệ hạ có thể giao cho An Tư công chúa dạy bảo bọn hán tử lễ nghi.

Lý Anh Tú sáng mắt lên nói.

- Được, vậy phong An Tư làm Nghi quan. Còn nửa tháng nữa hoàng cung sẽ khánh công, hiện tại giao cho An Tư tuyển chọn cung nữ đi.

- Tạ ơn bệ hạ.

An Tư liền vui vẻ cười một cái, nàng hôm nay chính thức đã có thể làm việc, làm chủ vận mệnh của mình rồi. Nhìn thấy nụ cười của nàng Lý Anh Tú cũng không khỏi vui vẻ lên. Tiếp đó hắn nói.

- Trước mắt như vậy. Bảo Công, hôm nay còn có việc gì cần phải giải quyết không?

Lữ Gia tuy đứng đầu Lại bộ nhưng đồng thời là Thái sư đứng đầu triều đình, công việc quản lý rất nhiều, bởi vậy Lý Anh Tú mới xếp Tô Hiến Thành làm thị lang xem như giúp Lữ Gia bớt việc bên Lại bộ.

- Bẩm bệ hạ, hiện trước mắt chính là ban thưởng cho binh sĩ có công, tiền từ cho binh sĩ tử trận cùng giải quyết mấy ngàn tù binh.

Phạm Tu cũng đứng lên nói.

- Bẩm bệ hạ, hiện tại chiến tranh đã qua, một bộ phận dân binh muốn giải ngũ, thương binh không thể tiếp tục tại ngũ, các quân thiếu hụt binh lính nghiêm trọng, thần đề nghị tăng binh sĩ cho các quân.

Trận chiến này Đại Việt đại thắng nhưng cũng có hơn một ngàn binh sĩ tử trận, gần hai ngàn binh sĩ bị thương, quân số giảm đến gần một nửa. Lý Anh Tú nói.

- Trong dân binh ai muốn giải ngũ liền đồng ý để bọn hắn giải ngũ, ai tại ngũ tăng cấp bậc lên một bậc. Tiền từ, chế độ cho liệt sĩ cứ làm theo như quy định, chỉ phí bảo sang cho Hộ bộ. Tù binh trực tiếp đem sang Giác Long khai thác lâm trường cùng mỏ sắt tại đó, trước hết mài nhuệ khí của bọn hắn cái đã. Đám kỵ sĩ quý tộc gì đó tạm thời đem đi đồn điền làm việc trước rồi tính sau.

Đối với đám tù binh quý tộc Lý Anh Tú đương nhiên biết sẽ có người đến chuộc bọn hắn, việc bây giờ hắn cần suy nghĩ là sẽ làm thịt đám sứ giả sắp đến như thế nào. Lý Anh Tú lại quay sang Phạm Tu nói.

- Các quân tạm thời ổn định quân số, báo cáo lên Trẫm Trẫm sẽ quyết định bổ sung quân cho ai.

- Tuân lệnh bệ hạ.

- Được rồi, bãi triều đi.

Buổi chiều hôm đó Lý Anh Tú ăn mặc thường phục đến quán trọ tại Thăng Long liền biết Elina đã đi Giác Long từ hai hôm trước, trong lòng hắn không khỏi có chút mất mát, xem ra muốn gặp nàng còn phải đợi một thời gian nữa.

Lý Anh Tú không biết rằng Đại Việt nổi danh rồi. Cuộc chiến của Đại Việt và Crow công tước vô cùng được các quốc gia tại phía Bắc lục địa (xem bản đồ) rất chú ý, đặc biệt là các quốc gia duyên hải. Ai cũng dự đoán đây sẽ là một cuộc đồ sát của Crow, nào ngờ chỉ trong vòng chưa đầy một tuần hai vạn liên quân vậy mà bị đánh tan tác chạy về chỉ không đến năm ngàn, hàng chục quý tộc bị bắt chưa rõ sống chết. Các quốc gia nhao nhao cử mật thám tiến về Đại Việt để thăm dò thực hư như thế nào. Thành An Bang sau một thời gian chiến tranh vắng vẻ lại một lần nữa nhộn nhịp hẳn lên. Đại Việt chính thức xuất hiện trước các quốc gia trên đại lục là một quốc gia cường thế không hề dễ chọc một chút nào.

Thực ra ngoại trừ các chức vụ Thượng thư, thị lang các bộ còn có các chức vụ như Ngũ tự khách (5 chức), thêm sự, lang trung, thiếu khanh,... các cơ quan khác cũng như trong quân đội cũng có những chức vụ nhỏ hơn. Ở đây ta chỉ đề cử vài chức vụ chủ chốt trong bản văn do các danh nhân đứng đầu, các chức vụ khác do các bộ chỉnh lâu năm và sau này sẽ là các thư sinh thi cử đỗ đạt nắm giữ nên các bác không cần phải thắc mắc vì sao triều chính lại chỉ có mấy người nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Diễn Võ trường

Quần đảo sắt. Bến cảng nhà Crow là một mảnh điêu hui, những chiếc thuyền chiến toả tả trở về, trên tàu chất đầy thương binh được chở về quần đảo Sắt. Dân chúng tại lãnh địa Crow gia tộc vô cùng khủng hoảng. Bọn hắn chiến bại, Crow công tước vĩ đại của bọn hắn vậy mà bại trận, hai vạn quân xuất chinh trở về không đến năm ngàn người, Crow gia tộc chỉ còn ba trăm kỵ sĩ cùng một ngàn binh sĩ trở về được. Sức mạnh của gia tộc trực tiếp giảm xuống một nửa. Các gia tộc khác càng bị đặc hơn, ví dụ như gia tộc Jackson, Nam tước chết trận, toàn bộ nông nô chết trận, hoặc bị Đại Việt bắt giữ, gia tộc hầu như không còn lực lượng phòng vệ chỉ còn chờ đợi những gia tộc khác thâu tóm. Hay như gia tộc Wilson, Tử tước bị bắt, các kỵ sĩ trong gia tộc đều bị thiệt mạng, hiện tại sức mạnh của gia tộc bị suy giảm nghiêm trọng. Bọn hắn bằng mọi giá phải đi chuộc lại lãnh chúa của mình mới mong vực

dậy được gia tộc.

Trái ngược với vẻ âm thầm của lực lượng Crow công tước và chư hầu, nơi cực Bắc của quần đảo Sắt, căn cứ của những tàn dư Celt vương quốc đứng đầu là Laszon công tước lại vô cùng vui mừng. Bọn hắn quanh năm suốt tháng bị Gemanic vương triều hậu thuẫn cho Crow công tước đánh không dám ngóc đầu dậy, chỉ dám ru rú cố thủ ở vùng cực Bắc đảo Sắt nghèo nàn, cuộc chiến Đại Việt bọn hắn cũng không chú ý lắm, mãi đến khi tin tức Crow công tước bại trận, bọn hắn mới phái người đi điều tra thực hư.

- Người nói sao, bọn hắn vậy mà trở về không đến năm ngàn người?

Lazson vui mừng nói, nhóm nam tước, bá tước phía dưới liền gật đầu.

- Đúng vậy thưa công tước, lần này sức mạnh của bọn chúng bị giảm xuống một nửa, xem ra năm nay chúng ta được yên bình rồi.

Hằng năm Crow đều cử binh đến đánh đập đầu Lazson công tước và đám chư hầu một trận, mặc dù không công phá được các đảo cực Bắc nhưng vẫn có thể làm Lazson khó chịu, lãnh địa không phát triển được. Mang danh là công tước nhưng thực lực của Lazson lại không mạnh, chỉ có năm trăm người, nóng cốt năm mươi kỵ sĩ mà thôi. Cộng với các chư hầu cũng chỉ gần hai ngàn người, không có cách nào đọ lại được với Crow.

Lazson nằm dựa ra ghế có điều suy nghĩ, lát sau hắn nói.

- Chúng ta nên cử sứ giả đến Đại Việt cầu viện.

Đám bá tước, nam tước bên dưới sùng sốt. Một tên bá tước cơ linh hỏi.

- Công tước, ngài định nương tựa vào Đại Việt sao?

Lazson cười nhẹ nói.

- Tại sao không? Dù sao Celt vương quốc đã sụp đổ, chúng ta cũng như chim khôn, nên chọn cành mà đậu. Chỉ cần Đại Việt đánh bại được Crow chúng ta sẽ lại được vinh quang như ngày xưa.

Bravia là một vương quốc đã hình thành từ rất lâu, nhưng một mực vẫn chỉ là quốc gia hạng trung, mãi cho đến khi quốc chiến Đông - Tây bùng nổ, Bravia may mắn nằm ngoài vòng chiến loạn, thu tóm hàng chục tiểu quốc bị sụp đổ vương lên trở thành một vương quốc lớn mạnh tại vùng phía Tây không hề thua kém Gemanic vương quốc.

Bravia quốc vương là Nikolai đệ tứ, một vị quốc vương anh minh của Bravia, một trong những số ít quốc vương có thể xây dựng nên một chính thể phong kiến tập quyền trên cả vương quốc. Hoa Hồng Đen thương hội là do một vị thân vương của Nikolai thành lập, hằng năm nó đem lại những khoản lợi kết xù cho Bravia, đồng thời mạng lưới giao thương của Hoa Hồng Đen thương hội cũng là mạng lưới tình báo của Nikolai đệ tứ. Mấy tháng trước Đại Việt xuất hiện bản báo cáo liền xuất hiện trước mắt Nikolai, vậy mà chỉ mấy tháng sau Đại Việt đã đánh bại được Crow công tước. Dưới cái nhìn của Nikolai, Crow công tước không phải quá mạnh nhưng cũng không hề yếu, dù sao Crow cũng có thể gọi là tọa trấn một phương của Gemanic, vậy mà Đại Việt lại có thể dễ dàng đánh bại được hai vạn liên quân.

Đứng trong cung điện lúc này là một vị trung niên, bá khí hiên ngang, vẻ mặt cực kỳ thông minh, khôn khéo. Đây chính là hội trưởng Hoa Hồng Đen thương hội Pavong Nikolai, thân vương của Bravia vương quốc. Nikolai đệ tứ buông xuống báo cáo về Đại Việt nhìn Pavong cười nhẹ nói.

- Elina còn tại Đại Việt đúng không?

Pavong nghe vậy cũng cười khổ.

- Con bé này từ nhỏ đã rất năng động, không chịu ở yên một chỗ, từ năm ngoái đã đến Đại Việt, đến nay còn chưa chịu về.

Nikolai đệ tứ cười lớn nói.

- Người cũng không cần kể khổ, ta lại càng cầu mong có một cô con gái giỏi kinh thương như người đây này.

Đúng vậy, Elina chính là con gái của Pavong, tên thật là Elina Nikolai, nhưng bên ngoài khi đi giao thương luôn sử dụng tên là Elina Karimova. Pavong cũng cười trên mặt đầy tự hào nói.

- Quốc vương quá khen, con gái thân lại rất tinh nghịch, không biết sau này có ai chịu cưới nàng không nữa.

Nikolai đệ tứ xì một tiếng mỉa mai.

- Người lại quá nói điều, cả cái kinh đô này ai không biết con trai của các vương hầu quý tộc đều không lọt nổi mắt xanh của con gái nhà người. Bớt đi, bớt đi.

Quan hệ giữa Nikolai đệ tứ và Pavong có thể thấy là vô cùng tốt. Bọn họ tuy là anh em nhưng lại không tranh đoạt vương quyền, một người trị vì quốc gia, một người làm bá chủ kinh thương làm cho Bravia không ngừng vươn lên phát triển. Nikolai đệ tứ lại nói.

- Sẵn tiện Elina tại đó, ta muốn phái người đi sứ đến Đại Việt, xem như tỏ lòng hữu nghị giữa hai bên.

Pavong cũng không từ chối nói.

- Tuân lệnh quốc vương. Thần cũng muốn đến Đại Việt xem con gái nhà thần chơi gì bên đó mà quê cả lối về.

So với sự phản ứng của các vương quốc phía Tây bên phía Đông các hoàng triều đều không chú ý đến Đại Việt, dù sao Đại Việt nằm gọn bên trong Tử Vong rừng rậm, lối ra duy nhất là xứ Goldland hiện đã bị Tây Gốt vương quốc chiếm hết hai phần ba.

Lý Anh Tú cũng không quan tâm lắm, hẳn sau khi trở về triều đình liền ra lệnh cho công bộ đúc ra các thiết bị nấu rượu, dựa theo công thức của Lý Anh Tú viết ra bắt đầu ủ men, nấu rượu. An Tư vậy mà xung phong nhận việc nấu rượu, Lý Anh Tú thắc mắc một chút vậy mà biết An Tư nấu rượu cũng rất có kiến thức, nằng dựa theo công thức mà Lý Anh Tú đưa ra bắt đầu hoàn thiện một công thức nấu rượu hoàn chỉnh. Lý Anh Tú cũng mặc kệ cho nằng chơi đi, dù sao hiện tại hoàng cung chưa làm xong. An Tư vẫn còn rất rảnh.

Lý Anh Tú dẫn theo Phạm Tu, Trần Thư cùng Trần Quốc Toàn đi đến phía Tây thành trung tâm, nơi đây nằm ngoài hoàng cung một chút, tại đây một kiến trúc lớn được đã được dựng lên, chiếm khuôn viên tầm một cái sân bóng đá, có bố dãy tòa nhà, ở giữa có một khoảng sân trống hình tròn. Bốn bên đều là lầu các ba tầng, tường màu đỏ, ngói ống màu vàng, mái kéo dài cong vút lên. Đại môn to lớn, cửa lớn làm từ hai khối gỗ lim rắn chắc được chạm khắc tỉ mỉ. Đây chính là Diễn Võ trường, nơi đào tạo võ tướng cho Đại Việt.

“Đình, diễn võ trường cần hiệu trưởng cũng các giáo quan để giảng dạy cho võ tướng”.

Hệ thống bỗng vang lên thông báo. Lý Anh Tú ngạc nhiên hỏi.

- Không phải chỉ cần đưa người vào là huấn luyện được sao?

“Đình, đào tạo võ tướng không chỉ tăng lên vũ lực mà còn tăng cả trí tuệ, tư chất của họ nên không giống như trại lính chỉ đào tạo ra vũ lực binh lính. Khi học viên vào học tại Diễn Võ trường, được hệ thống buff lên nhưng cũng cần có người dẫn dắt, cần thời gian để tham ngộ”.

Ra là vậy, hóa ra Diễn Võ trường cũng chỉ là là một điểm buff thời gian và linh ngộ mà thôi. Hệ thống lại nói.

“Đình, Diễn Võ trường còn có một đặc điểm nữa là chỉ cần đưa con cái quý tộc vào học tập liền có thể đào tạo thành Cẩm quân”.

- Là Thiên Tử quân sao?

“Đình, ký chủ hiểu lầm, bọn họ là quý tộc làm sao có thể là Thiên Tử quân, bọn họ tốt nghiệp ra trường có vũ lực có thể thua kém Thiên Tử quân nhưng trò mèo tuyệt đối cao hơn nhiều, đảm nhiệm vị trí cũng ít nhất là Phó vệ úy (Chánh bát phẩm)”.

Lý Anh Tú cạ lòi, đây không phải là hệ thống đào tạo con ông cháu cha sao. Quan viên bát phẩm trở xuống đều có thể được bổ nhiệm trực tiếp, lên đến tông thất phẩm muốn bổ nhiệm phải qua Lại bộ. Hệ thống chính là chạy cái lỗ hổng này đến. Lý Anh Tú cũng mặc kệ tùy hệ thống chơi, dù sao cũng chỉ là Phó vệ úy về sau có thể sử dụng để lôi kéo đại thần.

- Hệ thống, diễn võ trường có thể nhận người bản địa sao?

“Đình, có thể. Chỉ cần được ký chủ cho phép là được.”

- Tốt quá.

Lý Anh Tú thâm hô dẫn theo Phạm Tu mở đại môn đi vào. Đạo một vòng, mọi thiết bị từ bàn học, khu huấn luyện, nhà kho đều đầy đủ. Lý Anh Tú hỏi.

- Bình Định công cảm thấy nơi này như thế nào?

Phạm Tu cũng rất hài lòng nói.

- Bẩm bệ hạ, nơi đây quả nhiên là nơi tốt để tạo ra võ tướng.

Lý Anh Tú lại hỏi.

- Vậy khanh có ý muốn làm giáo quan nơi đây không?

Phạm Tu sùng sốt một chút liền vui vẻ nói.

- Thần nguyện ý làm giáo quan tại đây, mong bệ hạ ân chuẩn.

Phạm Tu cũng nghĩ rất rõ ràng, dù sao năm nay Phạm Tu cũng đã ngoài sáu mươi, thêm một hai năm nữa sức khỏe không còn đảm bảo, làm sao hẳn có thể ra chiến trường được, diễn võ trường ngược lại là nơi dưỡng già rất tốt, hẳn có thể vì Đại Việt mà đào tạo ra võ tướng. Tình trạng của Phạm Tu cũng giống như những văn nhân, võ tướng tuổi già khác của Đại Việt, ví như Lữ Gia, như Tô Hiến Thành, thời kỳ đỉnh phong của bọn hắn đều là về già, lại có thể phụng sự đất nước được bao lâu. Bệ hạ còn tuổi trẻ, có thể trị vì ba mươi, bốn mươi, thậm chí là năm mươi năm nữa, nhưng những lão thần có thể đi cùng bệ hạ được bao lâu. Chung quy lại tương lai của Đại Việt vẫn phải đặt tại những người trẻ tuổi.

Chương 70: Sứ giả đến

Phạm Tu trả lời cùng nằm trong dự tính của Lý Anh Tú. Hắn cười nói.

- Được, vậy trước mắt Trẫm bổ nhiệm Khanh làm hiệu trưởng của Giảng Võ trường. Khanh thấy trong các bá quan ai có thể đảm nhiệm vị trí giáo quan nữa?

Phạm Tu suy nghĩ một chút liền nói.

- Thần thiết nghĩ người thích hợp để làm giáo quan nhất là binh bộ thị lang Lê Phụng Hiểu. Ngoài ra lễ bộ thị lang Lê Bá Ngọc cũng có thể.

Lý Anh Tú gật đầu. Lê Phụng Hiểu dù sao cũng là một đời đại tướng quân, tinh thông binh pháp, võ nghệ cao cường, làm giáo quan cũng không vấn đề gì quá lớn. Lê Bá Ngọc lúc làm quan cũng trải quan Thái úy, từng đi dẹp phản quân, tuy võ nghệ không cao nhưng dạy văn hóa, dạy một chút chiến trận cho các tiểu tướng cũng không có vấn đề. Dù sao thời đại Lý-Trần nhân dân thượng võ, từ nông dân cho đến văn nhân ai cũng biết một chút võ nghệ.

- Trần Thụ, Trần Quốc Toản Trước mắt, hai người các tạm thời trở về quân sắp xếp công việc sau đó từ ngày mai tiến vào diễn võ trường học tập.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Đối với hai người, Trần Thụ là tâm phúc của Lý Anh Tú hẳn đương nhiên muốn Trần Thụ có thể được đào tạo chuyên sâu hơn, đủ khả năng đảm nhiệm những trọng trách lớn hơn nữa. Còn Trần Quốc Toản lại còn quá trẻ, Lý Anh Tú muốn hắn tiếp tục học tập sau đó mới lĩnh quân. Lý Anh Tú lại hướng Phạm Tu nói.

- Khanh ban lệnh xuống tuyển lựa những binh sĩ có biểu hiện xuất sắc trong chiến tranh vừa qua cũng có thể đưa vào diễn võ trường.

- Thần tuân lệnh bệ hạ.

Trở về Thủ Phủ bộ binh đã dâng lên báo cáo về quân lực còn lại của các quân. Theo đó Cẩm quân có đến một ngàn binh lính, sau đó là Bắc Hải thủy sư hai trăm binh sĩ, Thần Sách quân còn một trăm bảy mươi binh sĩ, Hải Đông quân còn hai trăm ba mươi binh sĩ, Thánh Dực quân còn năm mươi người. Như vậy sau khi chiến tranh kết thúc thương binh và dân binh giải ngũ, lực lượng quân sự của Đại Việt giảm xuống chỉ còn một phần tư. Các quân đều đòi hỏi được gia tăng quân số. Lý Anh Tú quyết định hạ chiếu tuyển quân trong dân chúng. Bắc Hải thủy sư cho phép tăng lên bốn trăm binh sĩ, Hải Đông quân tăng lên năm trăm người, Thần Sách quân năm trăm người, Thánh Dực quân tuyển trong đám tù binh, nô lệ bổ sung quân số lên hai trăm người. Tuy mở rộng số quân nhưng thực tế xa xa lại không đủ với lãnh thổ Đại Việt hiện tại, hẳn cần phải phát triển dân số nhanh hơn nữa để có thể bảo phủ, chiếm lĩnh toàn bộ Từ Vong rừng rậm làm căn cứ địa cho mình. Nếu không phải bị Leviathan tàn phá vùng Giác Long cốc khiến nông nghiệp Đại Việt bị thiệt hại nặng thì hẳn đã có thể triệu hoán cư dân đến bổ sung cho Đại Việt rồi. Lý Anh Tú cũng nhận ra rằng nếu chỉ trông chờ lương thực cung ứng từ Giác Long đến thực sự có khá nhiều rủi ro, hẳn cần phải cân đối lại tỉ lệ gieo trồng các loại giống cây trên lãnh thổ Đại Việt, hoặc ít nhất phải khai phá một vùng đất mới có thể cung ứng lương thực cho Đại Việt. Lý Anh Tú muốn kiếm đầy đủ lương thực để triệu hoán để cư dân, khi đến mùa hè ít nhất Đại Việt cũng phải có một vạn binh sĩ chính quy.

Lý Anh Tú còn phát hiện một chức năng mới của nha môn đó là triệu hoán bộ khoái, mỗi bộ khoái tiêu hao mười đơn vị lương thực. Nhưng mỗi nha môn lại giới hạn số lượng bộ khoái được triệu hoán đến. Ví như kinh đô phủ doãn bộ khoái có thể triệu hoán là một trăm người, nha môn tại phủ xứ là năm mươi người, nha môn tại cấp huyện thì chỉ được mười người. Bộ khoái như lực lượng cảnh sát thời hiện đại phục vụ tại các nha môn. Lý Anh Tú cũng không tiếc lương liền triệu hoán ra lực lượng này bù đắp cho các nha môn.

Mấy ngày sau thông báo tuyển quân được ban bố ra khắp đất nước, thanh niên trai tráng độ tuổi từ mười tám đến ba mươi tuổi đều có thể nhập ngũ, là người Việt tộc liền được đưa vào trại lính, rất nhanh liền trở thành tinh binh, là người Man tộc cùng người bản xứ thì phải trải qua một đợt huấn luyện nữa của các tướng lĩnh, tuy nhiên dân số Đại Việt cũng còn quá ít, nên muốn tuyển đủ người cho các quân cũng phải tốn thời gian không ít. Trong các quân cũng đề cử ra những binh sĩ tinh nhuệ có công trong chiến tranh của mình vào học tại Diễn Võ trường, đợt đầu tiên trường nhận vào tổng cộng năm mươi ba học viên từ các quân tụ tập đến kinh thành. Trong lúc này hoàng cung cũng đã bước vào những khâu cuối cùng. Dự kiến trong ba ngày nữa hoàn toàn có thể khánh công.

“Đinh, sứ giả đến với vương quốc vượt qua mười đoàn, mở khoa công trình đại sứ quán.”

Bỗng nhiên hệ thống vang lên thông báo. Lý Anh Tú không khỏi sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền đoán ra những đoàn sứ giả này chính là đến từ các gia tộc tại đảo Sắt.

Lý Anh Tú đoán rất chính xác, nhưng hắn không biết rằng đến Đại Việt còn có cả các sứ đoàn đến từ các tiểu quốc duyên hải và cả Bravia.

An Bang thành trở nên vô cùng nhộn nhịp, bến tàu chật kín thuyền bè đến từ các vương quốc, các gia tộc. Tinh Thiều thậm chí còn phải cầu viện đến Bắc Hải thủy sư, Lê Chân liền phái đến một trăm năm mươi quân cùng mười chiến thuyền giao cho Yết Kiêu chỉ huy chạy đến An Bang. Bên trong An Bang,

sau khi Phạm Tu về kinh thành nhận chức binh bộ thượng thư, Hải Đông quân được giao cho Tĩnh Thiều tạm thời chỉ huy. Dựa vào uy tín đầy đủ của Tĩnh Thiều, đồng thời là vùng mới trải qua chiến tranh, Hải Đông quân vậy mà nhanh chóng tuyển chọn được hai trăm binh lính, nâng tổng số quân lên thành ba trăm năm mươi người, cộng với Thánh Dực quân của Trần Bình Trọng vẫn còn đóng lại lực lượng quân sự ở An Bang đủ để Tĩnh Thiều đối phó mọi tình huống.

Các tàu chiến Đại Việt liên tục tuần tra duyên hải, hướng dẫn các tàu sứ giả cập bến, ở bến tàu chào đón các đoàn sứ giả lại chính là Hải Đông quân, làm theo luật lệ chỉ cho phép hai mươi binh sĩ vũ trang tiến vào bên trong thành, có sứ giả phản kháng liền trực tiếp bị binh sĩ bắt giữ, giải giáp lên tàu, cho thủy quân đuổi bọn hán ra khỏi lãnh thổ Đại Việt. Bên trong thành bộ khoái ngày đêm tuần tra giữ trật tự an ninh, bên trong phủ sứ lại trú đóng Thánh Dực quân. Có thể nói tình hình trị an tại An Bang Tĩnh Thiều rất có một tay.

Các thương nhân Đại Việt ở An Bang cũng nhanh chóng tận dụng cơ hội, đem các mặt hàng “đặc sản” của Đại Việt như hương liệu, tơ lụa, đồ sứ,... chào mời các đoàn sứ thần với giá “chém đẹp”. Để mua các mặt hàng đồng thời duy trì tiêu dùng hằng ngày, các đoàn sứ thần buồn phải dùng đồng vàng Dinar đổi ra thành tiền đồng làm số vàng trong kho của Đại Việt tăng lên nhanh chóng khiến Lý Anh Tú vậy mà cười ngậm mồm không được. Phải biết có tiền vàng hán có thể mua ngựa, có thể tổ kiến kỵ binh đoàn của mình.

Pavong đại diện cho Bravia vương quốc lần này đi sứ đến Đại Việt, tại các nước phương Tây mà nói Bravia cũng là một vương quốc có máu mặt, nên đội tàu của Bravia vương quốc cũng rất lớn, lên đến hai mươi ba chiếc. Bravia là một quốc gia nổi tiếng về hàng hải, thuyền của bọn hán lại càng to lớn, chiếc nhỏ nhất cũng phải dài ba mươi mét, tất cả đều là những thuyền ba cột buồm, mỗi cột lại có đến ba tầng cánh buồm, mỗi tàu có thể chở đến hàng trăm binh sĩ. Lần này thân vương đi sứ, bảo vệ ngoại trừ hai ngàn hải quân của vương quốc ra, còn có hai trăm kiếm sĩ của quốc vương vệ đội.

- Báo cáo thân vương, phía trước có thuyền chiến Đại Việt đón đầu.

Khi đội tàu lớn vừa tiến vào hải vực của Đại Việt ngay lập tức đã bị đội tuần duyên phát hiện. Yết Kiêu nghe tin có đội tàu lớn hàng chục chiến thuyền liền mang theo Bắc Hải thủy sư xuất phát đón đầu. Thuyền của Bắc Hải thủy sư hiện tại có ba loại Lâu thuyền, Móng Đồng, cùng thuyền hai cột buồm thu được từ liên quân. Thế nhưng xét về kích thước với đội thuyền của Bravia rõ ràng thuyền chiến Đại Việt nhỏ hơn rất nhiều, may ra chỉ có Lâu thuyền mới có thể so bì. Nếu xét về độ đi biển thủy quân Đại Việt đến xách dép cho đối phương cũng không có. Vấn đề thuyền chiến của Đại Việt làm Lý Anh Tú rất đau đầu. Thời Lý - Trần hải quân Đại Việt không phát triển, về sau cũng tiến triển cũng không lớn, may đâu nếu đến được thời kỳ Lê Trung Hưng thì may ra khi đó mới có những mẫu thuyền lớn nhưng khả năng đi biển cũng rất hạn chế. Vì vậy mà Bắc Hải nhưng chỉ có thể gọi là thủy sư mà thôi. Tác chiến trong sông là thứ mà Đại Việt am hiểu, đi biển ngược lại hơi khó với những con thuyền chèo tay. Mặc dù Lý Anh Tú đã đem những kiến thức về thuyền long cốt, thuyền phương Tây cho các thợ đóng thuyền Đại Việt nhưng nghiên cứu ra một chiếc tàu mới cũng không phải là ngày một ngày hai.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Pavong nhìn hai mươi chiến thuyền Đại Việt dàn trận phía trước đội thuyền Bravia lại không hề yếu thế một chút nào. Trên lâu thuyền các binh sĩ y giáp sạch sẽ, cánh cung kéo căng sẵn sàng lâm trận bất cứ lúc nào, tuyệt nhiên đối với những chiến hạm lớn hơn bọn họ rất nhiều không có một chút sợ hãi. Ngược lại những binh sĩ Bravia không khỏi dựng tóc gáy khi bị những thủy binh này nhìn chằm chằm vào. Pavong không khỏi có sự tôn trọng nhất định với những binh sĩ này, rõ ràng Đại Việt sở hữu lực lượng quân sự mạnh hơn các nước chung quanh khá nhiều. Pavong đi lên phía trước mũi thuyền hô to.

- Ta là thân vương của vương quốc Bravia. Chúng ta đem theo quốc thư của quốc vương đến dâng cho quốc vương Đại Việt để tỏ lòng hữu nghị. Xin hỏi vị tướng quân nào chỉ huy đội tàu phía trước?

Lâu thuyền tách đội hình đi lên phía trước một chút, Yết Kiêu thán mặc Sơn Văn giáp, phi phong bay phấp phới phía sau đi lên trước mũi thuyền. Pavong nhìn thấy Yết Kiêu đôi mắt không khỏi sáng lên. Tráng sĩ quốc vương vệ đội, hay cận vệ của Hoa Hồng Đen thương hội Pavong đã thấy nhiều lần, nhưng không ngờ, tuần tũ như Yết Kiêu lại lác đác chỉ có vài người mà thôi.

- Vô úy Bắc Hải thủy sư Yết Kiêu. Nhiệm vụ của chúng ta là đón tiếp đưa các đoàn sứ thần vào bờ.

Yết Kiêu đồng loạt nói. Pavong vừa nhìn Yết Kiêu đã rất có hảo cảm cũng khách khí nói.

- Vậy phiên tướng quân dẫn đường rồi.

- Khách khí.

Yết Kiêu nói ngắn gọn liền hạ lệnh cho các thuyền quay đầu, binh lính cũng giải trừ trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Binh lính Bravia không khỏi thờ phào một hơi, đám người Đại Việt này quá đáng sợ rồi. Hai chiếc Lâu thuyền đi dẫn đường đằng trước, Móng Đồng thuyền cùng các thuyền chiến hai cột buồm hộ vệ hai bên, dẫn đường đưa đội tàu Bravia vào đến cảng thị.

Cảng thị An Bang gần đây vô cùng nhộn nhịp, thuyền đậu tại bến lúc nào cũng gần một trăm chiếc, có đến từ các gia tộc đảo Sắt, có đến từ các thương nhân ngoại lai, có từ các tiểu quốc duyên hải. Bọn họ mong muốn được dẫn kiến đến Thăng Long gặp hoàng đế bệ hạ, tuy nhiên ở Thăng Long vẫn chưa phê chuẩn nên một mực phải dừng tại An Bang. Các thương nhân đánh hơi cơ hội làm ăn rất nhanh, ra sức làm thịt đám người ngoại quốc này, vậy mà

đám người ngoại quốc cũng rất vui về bị làm thịt. Phải biết đặc sản của Đại Việt rất phong phú, đặc biệt khi lên đến thời đại Lý-Trần chất lượng của đồ gốm, vải vóc, tơ lụa được nâng lên một tầm cao mới, chất lượng vậy mà hơn hẳn tơ lụa đến từ Đông Tấn hoàng triều hoặc các quốc gia phương Đông phía Nam, giá cả cũng “khá rẻ” khía mua qua thương nhân Ả Rập. Chỉ trong vòng hai ngày tơ lụa cùng đồ gốm tại An Bang xem như bị cháy hàng, nếu không phải triều đình quân chế bán hương liệu thì tuyệt đối cũng sẽ bị sạch hàng ngay.

Hàng hóa lập tức được vận từ Thăng Long và Giác Long đến theo hai đường hải-bộ, thương nhân cả nước hầu như tập trung đến đây, bởi vậy An Bang hiện tại tồn tại một khung cảnh phồn vinh chưa từng có, không có chút gì là một thành thị mới trải qua chiến tranh. Phòng trọ, khách điểm bên trong An Bang cũng bị bao hết, Tỉnh Thiều vậy mà mở ra Cô Bảo cho thuê với giá cao, nhưng sử thần đến sau không có chỗ ở đành phải chấp nhận giá cao mà ở Cô Bảo, ngược lại Tỉnh Thiều cũng cho người sửa sang Cô Bảo rất sạch sẽ, dịch vụ cũng tương đương xứng với tầm giá.

Pavong nhìn khung cảnh sầm uất của An Bang cũng vô cùng kinh ngạc, rõ ràng chỉ là một tòa cảng thị nhỏ vậy mà mức độ sầm uất có thể so sánh với một tòa thành thị cỡ trung. Hắc Mộc lãnh địa Pavong cũng có biết đến, chỉ là một lãnh địa khá hoang sơ, vậy mà nằm trong tay Đại Việt chỉ mấy tháng lại có thể thay da đổi thịt đến như vậy. Đối với Thừa Mệnh hoàng đế Pavong không khỏi đánh giá cao lên một tầng, thậm chí còn ngầm so sánh với Nikolai đệ tứ.

Lần lượt các tàu đều cập vào bến, một toán binh sĩ Hải Đông quân liền chạy ra đón tiếp. Dẫn đầu là một viên Bách hộ hướng Yết Kiêu chào quân lễ.

- Bái kiến Yết Kiêu Võ úy.

Yết Kiêu là cả một cái tên, không phải là họ. Lý Anh Tú cũng muốn đổi cho Yết Kiêu một cái tên khác, dù sao yết kiêu là tên một loài chó săn đại biểu cho thân phận nô bộc thể nhưng Yết Kiêu nhất quyết không đồng ý nên Lý Anh Tú cũng đành thôi, dù sao năm xưa Yết Kiêu thà không lấy quận chúa chứ nhất quyết không đổi tên đây. Yết Kiêu là một người rất có chủ kiến, cũng rất kiên quyết, một khi đã quyết định gì thì tổn sức chín trâu hai hổ cũng không kéo lại được.

Yết Kiêu gật đầu đối với Bách hộ nói.

- Đây là thân vương của Bravia vương quốc đến nước ta đi sứ, để người đón tiếp một chút.

Viên Bách hộ liền quay sang với Pavong dùng tiếng bản địa nói.

- Kính chào thân vương, xin ngài làm theo quy định, chỉ có thể mang hai mươi binh sĩ vũ trang đi vào thành. An toàn của ngài Đại Việt chúng ta sẽ hoàn toàn phụ trách.

- Cái gì? Người dám vũ nhục Bravia vương quốc sao?

Pavong chưa lên tiếng viên tùy tướng bên cạnh đã phản ứng. Bọn hắn là người của Bravia vương quốc, dù đi đến đâu cũng được trọng thị, nào có lý thân vương của họ chỉ được mang hai mươi binh sĩ đi cùng, đối với bọn hắn chính là vũ nhục. Pavong nghe cũng có chút không thoải mái. Bách hộ cũng vô cùng kiên quyết nói.

- Xin lỗi, đây là quy định, các ngài có thể yên tâm về an toàn của thân vương.

Đây không phải là vấn đề an toàn, đây là vấn đề mặt mũi. Pavong ngăn cản viên tùy tướng nói tiếng liền hướng viên Bách hộ hỏi.

- Có thể cho ta biết vì sao chỉ có thể đem hai mươi người không?

Viên Bách hộ đồng loạt trả lời.

- Phù sứ nói An Bang vừa mới trải qua chiến tranh, khắp nơi đều phải đề phòng. Hiện tại các sử thần từ khắp nơi đến không khỏi dễ gây hiềm khích lẫn nhau, mang quá nhiều binh lính sẽ dễ dẫn đến bạo loạn, ảnh hưởng đến sinh hoạt của nhân dân. Mong thân vương có thể lý giải.

Phavong gật đầu nói.

- Ta có thể hiểu cho phù sứ, nhưng dù gì ta cũng là một thân vương của một quốc gia. Bravia tuy không lớn nhưng cũng có tiếng nói tại khu vực. Ta muốn mang theo hai trăm binh sĩ. Có thể chứ?

Bách hộ tỏ vẻ khó khăn. Yết Kiêu liền nói.

- Người trở về bẩm báo lại với phù sứ xem ý của thế nào?

- Tuân lệnh Võ úy.

Viên Bách hộ chạy đi một lát liền trở về nói.

- Phù sứ đồng ý với ý kiến của thân vương, mời ngài vào thành, bọn ta sẽ đi trước dẫn đường.

Tỉnh Thiều cũng suy nghĩ qua thực ra quy định cũng chỉ là dẫn dắt các sứ giả để từ các quốc gia, lãnh địa mà thôi. Bravia là nước đặt quan hệ đầu tiên với Đại Việt thông qua Hoa Hồng Đen thương hội, cũng rất có máu mặt, đương nhiên có thể ưu tiên một chút.

Một cỗ xe ngựa liền được đưa đến chỗ Pavong đi. Theo sau là hai trăm binh sĩ thuộc quốc vương vệ đội tiến vào thành. Pavong vén màn xe nhìn quá cửa sổ ngắm tòa thành kỳ lạ này. Hắn đã đi qua rất nhiều nơi, phương Đông, phương Tây đều có, nhưng Đại Việt lại mang một bản sắc rất kỳ lạ, một nét rất riêng, vừa cổ kính lại vừa quý phái, trang nhã.

Pavong vào thành liền đi thẳng một mạch đến trụ sở của Hoa Hồng Đen thương hội. Swits vừa nhìn thấy Pavong vội vàng cúi người chào.

- Bái kiến hội trưởng đại nhân.

Pavong gật đầu hỏi.

- Elina nha đầu đâu rồi?

- Bẩm hội trưởng, phó hội trưởng đã đi đến Thăng Long, gần nhất gửi đến tin tức phó hội trưởng đã đến xứ Giác Long rồi.

Swits cung kính nói, trước mặt vị hội trưởng này quả thức hắn không phải là gì cả. Pavong khẽ cười lắc lắc đầu.

- Nha đầu này đúng thật là không ở yên một chỗ.

Nói rồi hắn nghiêm mặt nói.

- Quốc vương phái ta lần này đi sứ đến Đại Việt, ta muốn hiểu quốc gia này thêm một chút, người nói hiểu biết của người về nơi này thử xem.

Swits suy nghĩ một chút liền cung kính nói.

- Bẩm hội trưởng đại nhân, thời gian của thuộc hạ ở đây không nhiều nhưng cảm thấy Đại Việt có một nền văn hóa rất đồ sộ, có thể đã có lịch sử ngàn năm. Tuy bọn hạ tự xưng là đại quốc phía Đông nhưng thuộc hạ lại cảm thấy bọn hắn giống hoàng tộc lưu vong hơn, do đó tuy có một bề dày nội lực nhưng thực lực hiện tại của Đại Việt còn khá yếu kém, nếu không bọn hạ đã dễ dàng đập tan được Crow công tước ngay tại An Bang rồi.

Pavong khẽ vuốt cằm suy nghĩ nói.

- Người cảm thấy nếu vương quốc ta động binh với Đại Việt thì phần thắng sẽ như thế nào.

Swits nghe vậy liền tỏ vẻ sùng sốt, nhưng rất nhanh hắn liền hiểu, sự giàu có của Đại Việt ai mà chả đồ mắt chứ. Nhưng hắn lại nói.

- Thuộc hạ cho rằng chúng ta sẽ thắng, nhưng sẽ thắng rất thảm và nơi này tuyệt đối sẽ không phục tùng sự cai trị của chúng ta.

Pavong hứng thú hỏi.

- Tại sao người lại nghĩ như vậy?

Swits nói.

- Như thuộc hạ nói, thực lực hiện tại của Đại Việt so ra kém Bravia rất nhiều, tuy nhiên quân đội Đại Việt có thể gây thiệt hại rất lớn cho quân viễn chinh, tầm gương chính là liên quân của Crow công tước. Dân chúng Đại Việt vô cùng sùng bái bộ hạ của họ, chỉ kém tôn Thừa Mệnh hoàng đế thành thánh mà thôi. Bọn họ sẽ đấu tranh rất bền bỉ, sẽ không chịu khuất phục với bất kì người nào.

Pavong có điều suy nghĩ thầm nói.

- Xem ra quốc vương của chúng ta cần thay đổi đối sách với Đại Việt a.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tử Cấm Thành

“Đinh, hoàn thành nhiệm vụ xây dựng vương quốc giai đoạn 2: Xây dựng hoàng cung. Nhiệm vụ hoàng thành ban thưởng: Ngọc tỷ truyền quốc, áo Cổn, mũ Miện, thường phục, tiện phục, lễ phục cho các văn võ bá quan, quân Túc vệ (100), chiến mã (40), voi chiến (4 cặp), trâu cày (20), lương thực (200), ... công trình Diên Hựu tự (1), một lượt triệu hoán danh nhân.

Đang chuẩn bị ngủ trưa vậy mà hệ thống vang lên thông báo làm Lý Anh Tú bừng tỉnh. Hoàng cung đã làm xong rồi sao. Ban thưởng cũng nhiều như vậy. Thế nhưng nhìn lại một chút lần này ban thưởng vậy mà chủ yếu là các loại trang phục, quy chế cho triều đình. Nói cũng xấu hổ, lập quốc đã mấy tháng nhưng Lý Anh Tú trước giờ đều như những người khác, ăn mặc giao lĩnh cùng nhu quần như mọi người, cung điện cũng không có mà ở, chỉ ở trong thủ phủ, chưa hề một lần thiết triều, tất cả đều giải quyết bên trong thủ phủ. Nếu như nói nhiệm vụ đầu tiên là để vương triều thành lập trên danh nghĩa, thì giai

đoạn thứ hai này chính là biến vương triều đó thành một thực thể. Có phân chia cấp bậc, có lễ nghi riêng biệt, không lẫn lộn với ai.

Lý Anh Tú phát hiện ra trên bàn của mình đã đặt sẵn một bộ áo Cỗn cùng mũ Miện, bên trong tủ quần áo cũng xuất hiện không ít lễ phục, tiện phục hoàn toàn khác biệt so với quần áo bình thường. Ngoài ra còn có một cái Ngọc tỷ.

- Người đầu.

Lý Anh Tú hô lên lập tức bên ngoài một viên Bách hộ đi vào chờ lệnh. Từ khi Trần Thụ và Trần Quốc Toản vào Diễn Võ trường học tập thay thế Trần Thụ là viên Bách hộ này, tuy nhiên so với Trần Thụ năng lực yếu kém không ít, vẫn không làm Lý Anh Tú hài lòng được.

- Gọi Trần Nghi quan đến gặp Trẫm.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lát sau An Tư đã đến, vẫn là một dáng người thướt tha, dịu dàng, xinh đẹp làm Lý Anh Tú không khỏi nhìn nhiều thêm một lần.

- Bái kiến bệ hạ.

An Tư cúi người chào hần, Lý Anh Tú liền nói.

- An Tư, đến giúp Trẫm mặc thứ này lên.

Áo Cỗn khá nặng, mặc cũng phức tạp, một mình Lý Anh Tú mặc lên cũng rất khó khăn. Hần cũng có thể nhờ Bách hộ mặc giúp, nhưng nghĩ lại một tráng hần giúp mình mặc quần áo Lý Anh Tú không khỏi nổi da gà, vẫn là mỹ nữ tốt.

An Tư nghe vậy trước hết liền kinh ngạc, sau đó mặt không khỏi đỏ lên. Nàng tiến đến chạm vào chiếc áo Cỗn cùng mũ Miện. Rất quen thuộc, phụ hoàng ngày xưa cũng đã từng mặc loại y phục này, bây giờ nàng lại giúp người đàn ông này mặc lên.

An Tư từ từ giúp Lý Anh Tú thay đổi y phục, suốt quá trình nàng cảm thấy mặt mình như bị sốt vậy, nhịp tim đập như trống đánh ban trưa. Vặt và mười lăm phút Lý Anh Tú đội lên mũ Miện mới xem như hoàn thành.

Cỗn Miện chính là loại lễ phục tượng trưng cho bậc đế vương, được sử dụng xuyên suốt trong lịch sử của Việt quốc chỉ bị phế bỏ vào thời Lê Trung Hưng mà thôi, chế tạo thứ này cũng cực kì công phu và đắt đỏ. Mũ Miện làm theo kiểu thời Đường, trên có ván chụp, đằng trước tròn, đằng sau vuông, đằng trước sa xuống, đằng sau nghếch lên, dài một thước sáu tấc, rộng tám tấc, đằng trước sa xuống bốn tấc, đằng sau sa xuống ba tấc, trước và sau đều có mười hai dây lưu, mỗi dây lưu khâu mười hai viên ngọc, lại dùng dây tảo để khâu ngọc. Áo Cỗn hai ống tay áo rộng, dài thêu hình rồng lượn mười hai khúc (rồng thời Lý nhé), thêu mười một chương (hoa văn) khác gồm: Mặt trời, mặt trăng, ngôi sao, chim trĩ, núi, rồng, lúa, gạo, cốc tế, riu và chữ Á (cái này ta kiểm ảnh rồi đăng bên trang Cá Ướ Muối để chú thích).

An Tư nhìn người thanh niên trước mặt mặc lên lễ phục lại vô cùng đẹp trai, khí thế đế vương bàn bạc phóng ra bên ngoài, An Tư nhìn Lý Anh Tú không khỏi có chút si mê. Lý Anh Tú hỏi.

- Thế nào?

An Tư vội đỏ mặt cúi đầu nói nhỏ.

- Bệ hạ vô cùng đẹp trai rồi.

Lý Anh Tú cười lớn.

- Trẫm biết Trẫm đẹp trai từ nhỏ rồi.

Một tên tự luyện cuồng. Lý Anh Tú lắc lắc mấy cái dây ngọc phía trước nói.

- Thế nhưng cái này cũng quá nặng đi, lại vướng tầm nhìn thế này, có thể cột sang hai bên được không?

Tên này vậy mà định cột chuỗi lưu sang hai bên, các vua Lý mà sống lại không biết có muốn đem tên con cháu đời thứ “n” này bóp chết hay không.

- Người đến.

Viên Bách hộ lần nữa đi vào. Lý Anh Tú nói.

- Truyền lệnh cho các quan ngày mai vào cung hội triều.

Nói rồi hần quay sang An Tư nói.

- Ngày mai nàng đến sớm giúp Trẫm mặc nó đi.

Ngày hôm nay đối với nhân dân Thăng Long cũng là một ngày vô cùng đặc biệt, dưới sự cố gắng của hàng ngàn công tượng Đại Việt hoàng cung cuối

cùng cũng đã khánh công rồi. Diện tích của hoàng cung lấy toàn bộ lớp thành Trung Tâm, Lý Anh Tú để công tước xây gạch bọc bên tường đất bên ngoài, lại xây thêm lầu các phía trên đổi tên thành Từ Cẩm thành. Từ Cẩm thành có bốn cửa: Cửa Tường Phù phía Đông, cửa Quảng Phúc phía Tây, cửa Đại Hưng phía Nam, cửa Diệu Đức ở phía Bắc. Bên trong xây hoàng cung xây điện Càn Nguyên làm nơi thiết triều, hai bên trái phải là điện Tập Hiền cùng điện Giảng Võ. Đằng sau Càn Nguyên là hai điện Long An và Long Thụy là chỗ Lý Anh Tú nghỉ ngơi, bên phải là điện Nguyệt Minh, bên trái là điện Nhật quang. Đằng sau nữa là cung Thúy Hoa sau này sẽ là hậu cung của hoàng đế. Ngoài ra còn có một vườn ngự uyển tên Quỳnh Lâm, chỉ là cỏ hoa thú gì vẫn chưa có nhiều, ngược lại ngựa thì có một con Song Vĩ Hồng. Đúng vậy, hần chính là muốn đem ngựa vào trong vườn ngự uyển chơi, ai dám có ý kiến.

Lý Anh Tú rất nhân đạo vì sự nghiệp bảo vệ sức khỏe cho mình và các bá quan thiết triều liền chọn lúc tám giờ. Bá quan từ ngày hôm qua đã nhận được lệnh của bệ hạ liền thay vào triều phục, đầu đội mũ lương quan, tay cầm theo hốt đi vào triều. Trước điện Càn Nguyên là một khoảng sân lớn được lát gạch đá gọi là sân Rồng có đặt một cái chuông lớn, từ sân rồng đi lên đây bậc thêm gọi là Long trì có hành lang hai bên, lan can chạm khắc hình rồng. Các binh lính Ngự Lâm quân ăn mặc đẹp để đứng dọc Long trì, canh gác khắp hoàng cung.

Điện Càn Nguyên được xây dựng vô cùng lớn mang đậm nét kiến trúc thời Lý, mười hai hàng cột phía trước đều làm từ gỗ Lim, hai người trưởng thành ôm mới hết, dưới chân mỗi trụ là Bá Hạ được chạm khắc bằng đá, mái điện được xây làm hai tầng, hệ thống đầu củng nâng đỡ vương xa ra cong vút lên như muốn thượng thiên.

“Boong”

Tiếng chuông lớn trước sân Rồng vang lên, điện Càn Nguyên mở rộng để cho bá quan đi vào tự giác chia ra hai ban văn võ chờ đợi hoàng đế đến. Không để mọi người chờ lâu liền có một giọng hô vang hữu lực.

- Bệ hạ giá lâm.

Lý Anh Tú không tuyển chọn thái giám. Một là dân số Đại Việt quá ít, trai tráng còn không đủ đi làm lính lấy đâu ra thái giám, hai là hần cảm thấy tước đoạt đi thứ quý nhất của một người đàn ông là một tội ác, vì vậy bên cạnh hần đều là Cẩm quân. Lý Anh Tú cũng cảm thấy vậy không ổn, tốt nhất nên để An Tư mau chóng tuyển cung nữ thôi. Hần cảm thấy mình đã bắt đầu mang nặng tư tưởng phong kiến rồi.

Lý Anh Tú mặc Cỏ Miện đi lên ngồi xuống Long ý, Lý Anh Tú đặc biệt cho người lót tấm đệm bông ngồi cho đỡ ê mông, đặc biệt êm ái, hần cũng không muốn đày đoạ cái mông mình trên ghế rồng đến mức bị trĩ.

- Bái kiến bệ hạ.

Quần thần liền khom người làm lễ. Lý Anh Tú nói.

- Các khanh bình thân.

Như thường lệ các bộ lần lượt báo cáo lên các công việc, chỉ là Đại Việt nhỏ, công việc cũng không nhiều nên chỉ có một số vấn đề nêu ra. Thứ nhất liền hạ lệnh cho phép các sứ thần đến Thăng Long, Lễ bộ chuẩn bị tiếp đón. Thứ hai là hoàng cung bắt đầu tuyển chọn cung nữ, thi hành chính sách trả lương như các công tước, ký hợp đồng, không được có ràng buộc về thân thể đối với cung nữ, cung nữ cũng có những quyền lợi cơ bản của con người. Lý Anh Tú đem một bộ “nhân quyền” ra mà nói làm An Tư cảm động không thôi. Đại Việt tuy có trọng dụng Nho giáo nhưng cũng giữ nét truyền thống riêng của mình, phụ nữ phải được tôn trọng, phải có địa vị của mình trong gia đình và cả xã hội nữa.

--

Bá Hạ: Nó còn được gọi là Bí Hỉ, Thạch Long Quy, hình dáng như con rùa, đầu rồng, có sức mạnh kinh hồn, thích công vật nặng trên lưng, có thể công cả trái núi một cách nhẹ nhàng. Truyền thuyết kể rằng, thuở xa xưa, Bá hạ thường công Tam sơn Ngũ nhạc trên lưng, rồi nổi gió tạo sóng lớn. Hạ Vũ (vị vua đầu của nhà Hạ, Trung Quốc) liền hàng phục nó, dùng nó phụ giúp cho việc trị thủy của mình. Việc trị thủy xong, sợ nó lại đi lung tung gây họa, Hạ Vũ bèn làm một cái bia cực lớn ghi công trạng của nó, cho nó công. Tấm bia quá nặng khiến nó không đi đâu được nữa. Về sau, người ta thường dùng nó làm vật trang trí chân cột, chân bia đá biểu thị ý nghĩa muốn cột và bia ấy luôn vững chắc, đồng thời cũng tượng trưng cho sự trường thọ, cát tường.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72-2: Diên Hựu tự

Lần thiết triều đầu tiên diễn ra cũng không quá lâu. Đến trưa liền xong việc, các quan lại cũng có thể trở về dùng cơm sau đó buổi chiều lại đến các bộ để làm việc. Lý Anh Tú cũng trở về điện Long An, trong khuôn viên điện này cũng là thủ phủ.

“Đinh, ký chủ hoàn thành giai đoạn hai nhiệm vụ xây dựng vương quốc, mở ra giai đoạn ba: Tuyển hoàng hậu”.

Chỉ một dòng ngắn ngủi nhưng lại làm khó đọc thân cầu hai mươi mấy năm Lý Anh Tú. Thực ra hiện tại làm Đại Việt chỉ chủ chỉ cần Lý Anh Tú một lệnh vừa ra sẽ có hàng ngàn thiếu nữ đầu nhập đến tranh nhau võ đầu muốn làm vợ hần đi. Nhưng với tư cách người hiện đại xuyên không hần muốn người

mình cười, làm bạn với mình đến bạc đầu phải là người hân yêu và từ đối phương cũng vậy. Nên nhiệm vụ này có thể sẽ không thể hoàn thành một sớm một chiều được.

Lý Anh Tú lắc lắc đầu một mình đi đến thù phủ, hân vẫn còn nhớ mình còn một lượt triệu hoán chưa sử dụng đến. Thế nhưng trong bệ đá cổ lúc này lại ngồi đó một người đàn ông thân trên còi trùn, màu da cổ đồng, tóc dài đến vai, trên đầu còn dính ba chiếc lông chim. Đây chính là người đã mang hân đến đây. Lạc Long Quân.

- Thanh niên, ngươi đã đến.

Nhìn thấy hân Lạc Long Quân mỉm cười nói. Lý Anh Tú kinh ngạc hỏi.

- Sao ngài lại có thể đến đây, không phải ràng buộc pháp tắc ngài không thể đến nơi này sao?

Lạc Long Quân vẫn nhẹ nhàng cười nói.

- Đây chỉ là một tia thần thức của ta nằm trong hệ thống mà thôi. Khi ngươi hoàn thành xong giai đoạn hai của nhiệm vụ liền có thể thấy được ta.

Lý Anh Tú đột nhiên bỏ nhào vào lòng Lạc Long Quân khóc lớn.

- Ngài không biết nha. Đem ta vứt bỏ tại nơi này, ta thật cực khổ. Đám dân bản xứ liên tục ăn hiếp ta. Ta ủy khuất, cầu an ủi, cầu ban thưởng.

Lý Anh Tú như một vị thiếu phụ ủy khuất khóc lớn làm Lạc Long Quân da gà nổi lên đập hân một cái lặn ra khỏi bệ đá cổ. Lạc Long Quân ho một tiếng nói.

- Ta chỉ muốn nói ngươi đã làm rất tốt. Khục. Thanh niên, cố gắng lên, Việt tộc trông cả vào ngươi.

Vừa nói xong liền biến mất như sợ Lý Anh Tú lại bỏ nhào vào hân lần nữa. Lý Anh Tú hậm hực xì một tiếng. Quá keo kiệt nha, lâu lắm mới xuất hiện lại không thể ban thưởng một chút. Lý Anh Tú lại kêu gọi hệ thống.

“Đình, xác định triệu hoán?”

- Triệu hoán.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Linh Nhân thái hậu Ý Lan”.

Oanh.

Trong đầu Lý Anh Tú vang lên một tiếng nổ lớn. Hân vậy mà triệu hoán đến thái hậu Ý Lan. Nếu nói trong lịch sử Việt quốc top mười người phụ nữ quyền lực nhất tuyệt đối sẽ có Ý Lan. Hai lần nhiếp chính, một tay chèo chống ổn định triều đình khi vua còn nhỏ để Lý Thánh Tông có thể bình Chiêm, để Lý Thường Kiệt có thể phá Tống. Tuy có nhiều ân tình đến thời hiện đại có nhiều tranh cãi nhưng không thể phủ nhận trong thời thế vua còn nhỏ tuổi, quân giặc lăm le xâm lược Ý Lan đã có công không nhỏ để bảo vệ giang sơn nhà Lý.

Từ trong bệ đá cổ bước ra một người phụ nữ thân mặc Dịch y (Huy Dịch), trên đầu đội mũ phượng, dung mạo vô cùng xinh đẹp dù đã gần bốn mươi nhưng vẫn vô cùng quý phái. Thế nhưng nhìn Ý Lan Lý Anh Tú trong lòng lại tràn lên một cảm xúc nghẹn ngào. Hân không nhận được liền hô lên.

- Mẹ.

Dung mạo của Ý Lan vậy mà vô cùng giống với mẹ hân. Lý Anh Tú đã ở dị giới này gần một năm, rời xa gia đình vĩnh viễn, hân lại không nhớ mẹ hân sao? Có chứ, chỉ là làm một đấng nam nhi gánh trên vai trọng trách của cả một dân tộc hân không thể bày tỏ ra về yếu đuối của mình. Nhưng trong sâu trong tâm hân hân thật sự nhớ nhà, nhớ cha mẹ của mình.

Ý Lan từ trong bệ đá cổ bước ra nghe Lý Anh Tú gọi mình một tiếng mẹ, nhìn kỹ lại nàng lại không khỏi hô lên.

- Càn Đức.

Càn Đức là tên của vua Nhân Tông, con trai của Ý Lan. Nhưng rất nhanh Ý Lan ý thức được điều không đúng liền hành lễ.

- Ý Lan bái kiến bệ hạ.

Ý Lan hành lễ cũng làm Lý Anh Tú triệt để tỉnh lại, hân biết đây là Ý Lan mà không phải mẹ hân. Mẹ hân không thể nào đến đây được. Lý Anh Tú hít sâu một hơi nói.

- Thái hậu miễn lễ. Thực xin lỗi, dung mạo của thái hậu thật quá giống mẹ Trầm.

Ý Lan cũng mỉm cười nói.

- Thật kỳ lạ, dung mạo của bệ hạ cũng rất giống Càn Đức đây.

Vua Nhân Tông là một tay Ý Lan giáo dục lên. Nàng đối với vua Nhân Tông vô cùng nghiêm khắc nhưng cũng vô tận tình thương của mẹ. Lý Anh Tú cười nhẹ nói.

- Có lẽ cũng bởi vì ta là con cháu của dòng họ Lý, còn sót lại chút gen nào đó đi.

Hắn chính là con cháu đời thứ n của dòng họ Lý, Ý Lan chính xác là tăng tổ tiên của hắn, hai thế hệ cách biệt gần một ngàn năm. Lý Anh Tú bắt đầu quan sát thông tin của Ý Lan.

Ý Lan: Vợ vua Lý Thánh Tông, mẹ của vua Nhân Tông, người phụ nữ tài giỏi có thể thay vua tạm thời chường không cả triều đình. Tư chất (SS). Kỹ năng: Nhân tâm.

Nhân tâm: Người có kỹ năng này hiểu rất rõ về lòng người, biết thu mua lòng người để nhận được sự tôn kính từ họ.

Lý Anh Tú không khỏi gật đầu, kỹ năng này đúng là phù hợp với Ý Lan. Nàng khi còn sống vô cùng được các đại thần trọng vọng, sau khi chết đi nhân dân khắp nơi thờ phụng.

Lý Anh Tú sắp xếp cho Ý Lan nghỉ ngơi lại điện Nguyệt Minh, lại gọi An Tư tuyển gấp một số cung nữ đến hầu hạ nàng, dù sao người ta cũng đường đường là thái hậu, không thể giống như hân suốt ngày quần nhau với đám tráng hân Cẩm quân. Phi, không đúng, là xung quanh hân đều là Cẩm quân hầu hạ. Cũng không đúng, Cảm thấy kỳ lạ liền không nói nữa.

Lý Anh Tú suy nghĩ một chút, hân triệu hoán văn thần võ tướng cũng có, công chúa cũng có, thái hậu gờ cũng có. Hắn đột nhiên nghĩ liệu hân có thể triệu hoán đến hoàng đế không? Trong lịch sử không thiếu những vị vua tài năng như vua Thánh Tông, vua Quang Trung nhưng những người đó liệu có tuyệt đối trung thành với hân hay không? Hoàng đế lại có thể chịu phục tùng một vị hoàng đế khác sao?

- Hệ thống, ta liệu có thể triệu hoán đến hoàng đế không?

“Đinh, về mặt lý thuyết mà nói ngài sẽ không triệu hoán ra hoàng đế.”

- Vì sao?

“Đinh, giống như một núi không thể có hai hồ vậy. Các văn thần võ tướng có thể phục tùng ngài vì trên người ngài có mang long mệnh, dưới sự ảnh hưởng của bản hệ thống đương nhiên bọn họ sẽ vô cùng trung thành. Nhưng các vị hoàng đế lại khác, trên người bọn họ cũng mang long mệnh, bọn họ luôn có tư tưởng bá quyền sẽ không chịu làm bề tôi của ai bao giờ, hệ thống tuy có ảnh hưởng đến tâm lý của danh nhân triệu hoán nhưng không thể thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của họ. Do để tránh những phiền phức có thể xảy ra. Từ khi đức Lạc Long Quân sáng tạo ra hệ thống đã thêm vào điều hạn chế.”

Lý Anh Tú gật đầu, Lạc Long Quân không hổ là thủy tổ của Việt tộc, suy nghĩ đều rất rõ ràng, kỹ càng. Buổi chiều hôm đó Lý Anh Tú ăn mặc thường phục đi ra bên ngoài. Chùa Diên Hựu được hân chọn xây dựng rất gần với kinh thành, tại một hồ nước nhỏ, bên trong có hoa sen, chùa được xây dựng trên một cây cột lớn, các mai ngói vươn ra như một đóa hoa sen nở giữa trời đất vậy. Lý Anh Tú đặt Diên Hựu tự ở ngoài thành, chỉ có một vị sư đến từ Khai Quốc tự trông coi để người dân kinh đô đến hành hương.

Chùa Diên Hựu rất nhỏ nên người vào một lần cũng chỉ hơn mười người, những người còn lại phải xếp hàng phía dưới đứng thành một hàng dài. Lý Anh Tú không chen vào mà đứng phía ngoài ngắm nhìn nó. Đây mới chính là bản gốc của chùa Diên Hựu, mang đậm nét kiến trúc thời Lý. Không phải là chùa Diên Hựu mà những người hiện đại thường thấy, nó chỉ là bản phục dựng mà thôi, bản gốc đã bị Tây Dương đặt mìn nổ sập từ năm 1954 trước khi chúng rút đi rồi.

Diên Hựu tự: Được vua Lý Thái Tông xây dựng khi cầu nguyện có được hoàng tử nối dõi. Kỹ năng: Gia tăng sức sinh sản cho hoàng đế. Người dân đến đây cầu nguyện có khả năng cao sinh được con cái.

Lý Anh Tú cạn lời. Hệ thống, người có biết ta vẫn là một độc thân cẩu không. Lại đem một cái công trình gia tăng sức sinh sản cho ta làm gì. Còn nữa, ta là nam nhân, nam nhân nha, nam nhân sẽ không sinh. Vì sao người lại nói gia tăng sức sinh sản. Ta XXXOOO mẹ nhà người. Hệ thống tuyệt nhiên im lặng không trả lời hân rồi.

Đi du lịch mà nhìn cái thành nội Huế muốn nản, đẹp thì có đẹp nhưng mà cung điện thấp lè tè, không được bề thế uy nghi như hoàng thành Thăng Long. Tương truyền anh Ánh bị sĩ phu Bắc Hà ghét bỏ nên không dám đặt đô tại Thăng Long mà phải đặt đô tại Phú Xuân, anh thù sĩ phu Bắc Hà nên kéo sập luôn cái hoàng thành Thăng Long đem về Phú Xuân xây cho bỏ ghét. Anh con của anh Ánh lại bá hơn, đánh thành Gia Định không được vì thành được xây bằng gạch quá chắc chắn, phải vây cho quân Lê Văn Khôi chết đói, sau đó con anh Ánh cho nổ luôn cái thành bằng gạch xây lại cái thành bằng đất để sau này Pháp nó đánh cho dễ. Đến cạn lời với hai cha con nhà này.

p/s: Thực sự ta rất tiếc cái hoàng thành Thăng Long, nếu có giữ được thì độ bề thế nguy nga của nó không thua gì Tử Cấm Thành bên Trung. Bên trang Cá Ướp Muối ta có tìm thấy một bản phục dựng 3d hoàng thành, anh em qua đó xem để dễ hình dung

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mẹ

Tương truyền tại vị trí của chùa Một Cột ngày nay vào thời nhà Đường có một cột đá, phía trên có ngôi lầu ngọc, bên trong có tượng phật Quan Âm. Vua Lý Thái Tông thường đến đây cầu nguyện, vậy mà cầu được hoàng tử nối dõi, vua liền sai người tu sửa nơi đây thành chùa, và xây thêm một ngôi chùa nữa bên cạnh và gọi cả quần thể là Diên Hựu tự.

Bên cạnh chùa Một Cột là một thửa ruộng nông. Lý Anh Tú vậy mà thấy giữa ruộng có một quả chuông lớn, bên trên đây rùa là rùa. Không cần ai giới thiệu hẳn cũng biết chắc chắn đây chính là một trong An Nam tứ đại khí - Chuông Quy Điền. Chuông này chính là do Ý Lan cho người đúc nặng đến một vạn hai nghìn cân đặt tên là “Giác thể chung” (chuông thức tỉnh thời). Buồn cười chính là chuông làm xong vì nặng quá nên treo lên không được mà để dưới đất lại đánh không kêu. Không biết tên nào đầu sỏ vậy mà lệnh vứt chuông xuống một thửa ruộng bên cạnh chùa Một Cột, vậy mà ném chuông xuống ruộng này liền có nhiều rùa đến ở, từ đó Giác thể chung cũng bị gọi là chuông Quy Điền.

Lý Anh Tú cũng không ngờ hệ thống còn có thể bê luôn chuông Quy Điền vào. Xem như là quả khuyến mãi đi. Dù sao Lý Anh Tú cũng không tính động đến nó, cùng lắm lâu lâu cho người đến đây bắt rùa nướng ăn mà thôi.

Đi Diên Hựu tự trở về sắc trời cũng đã tối. Lý Anh Tú từ khi lập quốc xong việc ăn uống của hắn không sơ sài như ngày xưa nữa mà do Ngự Thiện phòng chăm sóc. Nhưng Lý Anh Tú vì tiết kiệm nên một bữa ăn cũng chỉ dùng ba món ăn, một món canh mà thôi. Được ăn tối trong một cung điện sa hoa, rộng rãi, được người hầu phục vụ đến tận miệng nếu đổi lại là người khác hẳn vui vẻ không ngậm miệng lại được, thế nhưng Lý Anh Tú lại cảm thấy rất trống vắng. Bình thường trong thủ phủ hắn ăn cùng với Thánh Gióng, thỉnh thoảng còn có Cao Lỗ, Lữ Gia, nhưng bây giờ Thánh Gióng đã về trời, Cao Lỗ, Lữ Gia có phủ đệ riêng. Lý Anh Tú bắt đầu cảm nhận được vị trí của một vị hoàng đế. Vì sao hoàng đế thường xưng là quả nhân. Là để khẳng định quyền uy của mình là lớn nhất nhưng đồng thời quả nhân chính là người cô độc. Đứng vậy quân vương ngày xưa chính là cô độc. Lý Anh Tú giờ mang mệnh quân vương nhưng hắn lại sợ cô độc. Hắn cũng chỉ là một người bình thường, khao khát có một gia đình bình thường đầy đủ như bao người khác.

Thấy bệ hạ không động đũa viên Bách hộ lo lắng hỏi.

- Bệ hạ, thức ăn không ngon sao?

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Không có việc gì. Đem lên cho Trẫm một bình rượu, thức ăn đem ra ngoài sân đi.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Một cái sạp gỗ được khiêng ra đặt trước sân điện, một mâm thức ăn cùng một bình rượu. Lý Anh Tú ngồi vừa nhìn trăng vừa uống rượu, vàng trăng sáng dị giới như chiếu sáng cõi lòng cô đơn u tối của hắn, thế nhưng cũng làm hắn thực sự nhớ nhà. Nhớ người cha nghiêm khắc hay cầm roi rằng dạy hắn, nhớ người mẹ bao dung, hay bảo vệ hắn trước những trận đòn roi của cha. Cha hắn trải sẵn cho hắn một con đường có thể tìm một công việc ổn định, hắn không nghe quyết tâm đi con đường của mình. Mẹ hắn vẫn ủng hộ hắn, cha hắn dù không nói gì nhưng vẫn âm thầm ủng hộ con trai của mình. Thế nhưng lúc đó hắn rất vô tâm, xem nhưng đồng tiền cha mẹ đưa cho là điều hiển nhiên, tiêu xài phung phí. Giờ nhìn trăng nghĩ lại hắn chợt nhận ra theo năm tháng hắn lớn lên, cha mẹ hắn đã già. Cha không còn đủ sức để cầm roi rượt hắn chạy khắp nhà, giọng mẹ không còn thanh để hát cho hắn nghe những lời ru lúc nhỏ.

Lý Anh Tú khẽ ngâm giọng có chút thê lương.

Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu kháng minh nguyệt

Đề đầu tư cố hương.

- Ha ha ha.

Lý Anh Tú cười thê lương cô độc lại uống rượu. Uống đến khi mắt hắn đã nhòa đi, suy nghĩ cũng không còn tỉnh táo. Chợt một vòng tay ôm Lý Anh Tú vào ngực ôn nhu nói.

- Hải tử, người không cô độc, cả Đại Việt này chính là gia đình của người.

Lý Anh Tú khẽ ngược nhìn lên nhìn dung mạo của người này, hắn ỳ ụ khụt nói.

- Mẹ, con rất nhớ mẹ.

Hắn ôm chặt lấy người phụ nữ, trong lòng đột nhiên vô cùng ấm áp an ổn. Mắt hắn nặng trĩu, không kim được liền ngủ đi.

Ánh nắng sớm làm Lý Anh Tú bừng tỉnh, hắn cảm thấy mình gối trên một thứ gì đó mềm mại, như là đùi của một ai đó. Đêm qua hắn đã gặp mẹ. Hả, mẹ sao?

Lý Anh Tú giật mình bật dậy, hấn vậy mà gối trên đùi của Ý Lan ngủ suốt đêm qua, mà nàng cũng để hấn cứ gối lên đùi nàng như vậy. Khi đó nàng thực sự có cảm giác của một người làm mẹ, hết như ngày xưa nàng hay làm gối để vua Nhân Tông gối đầu lên vậy.

- Xin lỗi, đêm qua Trẫm uống say làm phiền thái hậu rồi.

Lý Anh Tú ngai ngừng nói. Không ngờ hấn lại nằm trên đùi nàng ngủ một đêm, hăng là rất mỏi. Ý Lan mỉm cười hiền lành nói.

- Bệ hạ không cần khách khí. Chỉ cần bệ hạ thoải mái là được.

Nói rồi nàng toan đứng lên, nhưng bởi vì ngồi suốt một đêm máu koong lưu thông được, chân tê rần làm Ý Lan không thể đứng vững liền lão đảo muốn ngã. Lý Anh Tú vội đỡ nàng nói.

- Để Trẫm dìu thái hậu về cung đi.

Nói rồi không cần Ý Lan đồng ý liền từng bước dìu nàng về Minh Nguyệt cung. Về đến Minh Nguyệt cung Ý Lan nói.

- Bệ hạ hấn là đói đi. Ngự thiện phòng đã chuẩn bị sẵn cháo nóng, ngài ở lại dùng bữa sáng luôn đi.

Lát sau ngự thiện phòng đã mang lên một bát cháo lớn, Ý Lan cẩn thận múc cháo cho Lý Anh Tú. Đêm qua hấn uống rượu say giờ tỉnh lại trong bụng trống rỗng nên cũng không để ý cháo nóng liền húp vào. Ý Lan vội vàng quan tâm nói.

- Bệ hạ từ từ một chút kéo nóng

Trong lòng hấn chảy qua một cổ nước ấm, ngoài mẹ ra chưa ai từng quan tâm hấn như vậy. Lý Anh Tú bây giờ trong đầu muôn vàn suy nghĩ vẫn không quyết định được. Ý Lan nhìn hấn không ăn cháo liền hỏi.

- Bệ hạ, cháo không ngon sao?

Lý Anh Tú như quyết định điều gì đó quan trọng, hấn đặt chén cháo xuống bàn nhìn nàng nghiêm túc nói.

- Thái hậu, ngài có thể làm mẹ ta sao?

Lần này hấn xưng ta mà không phải xưng Trẫm. Ý Lan vô cùng giống mẹ hấn, trải qua một năm cô đơn nơi dị giới, lần lượt những người bên cạnh hấn ra đi, giữa quân - thần cũng không phải nói thân mật là thân mật, Lý Anh Tú thực sự rất cô đơn, hấn khao khát có được tình thân, có một gia đình. Thấy Ý Lan không phản ứng hấn thất vọng nói.

- Nếu không thể thì...

Không đợi hấn nói hết câu Ý Lan liền giật mình nói.

- Ta có thể không?

Vừa rồi nàng chính là bị câu hỏi của Lý Anh Tú làm giật mình. Lý Anh Tú lớn lên vô cùng giống con trai nàng - Càn Đức, đi đến dị giới này nàng cũng chỉ là một thân một mình, đem qua nhìn về cô độc thê lương của Lý Anh Tú mẫu tính trong lòng nàng không khỏi nổi dậy. Lý Anh Tú không biết đêm qua lúc hấn ngủ Ý Lan đã vuốt ve khuôn mặt hấn không biết bao nhiêu lần, lúc đó nàng xem hấn chính là con nàng đi.

- Mẹ.

Lý Anh Tú dùng cách xưng hô để thay câu trả lời. Ý Lan che cái miệng không tin được nói.

- Bệ hạ...

- Mẹ có thể gọi ta là Anh Tú.

- Anh Tú, hoàng nhi.

Ý Lan vui mừng vậy mà gọi loạn lên. Nàng lần nữa ôm Lý Anh Tú vào ngực, Lý Anh Tú cũng nhắm mắt hưởng thụ tình yêu mẫu tử từ Ý Lan. (viết đoạn này ta cứ cảm thấy lạ lạ).

Đến tám giờ Lý Anh Tú vẫn đứng giờ lên triều, An Tư từ sớm đã đến giúp hấn mặc lên triều phục. Mặc dù trong cung đã tuyển cung nữ, không cần thiết An Tư phải làm nhưng nàng vẫn đến. Lý Anh Tú cũng bố trí cho nàng ở Minh Nguyệt cung bầu bạn với Ý Lan.

- Bái kiến bệ hạ.

Các bá quan quen thuộc hành lễ với hoàng đế bệ hạ. Lý Anh Tú nói.

- Các khanh miễn lễ. Hôm nay trẫm có việc muốn thông báo.

Các bá quan liền chăm chú lắng nghe xem hoàng đế muốn thông báo chuyện gì. Lý Anh Tú chậm chậm nói, giọng vang cả đại điện.

- Trẫm đã vừa nhận Ý Lan làm mẹ, phong Ý Lan làm Linh Nhân hoàng thái hậu, tiếp quản cung Minh Nguyệt.

- Linh Nhân hoàng thái hậu?

Các vị đại thần liền xôn xao lên, Ý Lan mới được triệu hoán đến nên ngoại trừ An Tư ra thì những vị quan lại khác vẫn chưa biết. Mấy vị đại thần thời Lý-Trần như Tô Hiến Thành, Lê Phụng Hiểu, Chu Văn An, Lê Văn Hưu,... tất cả mọi ánh mắt vậy mà đổ dồn về Lê Văn Thịnh.

Diên Hựu: Phúc lành lâu dài.

Bởi vì xây lên do vua Thái Tông cầu được hoàng tử nên bệ luôn cái sức sinh sản vào đây.

Có những danh nhân ta triệu hoán đến nhưng cũng chẳng để làm gì, cũng chỉ là nhân vật phụ giới thiệu cho mọi người biết. Còn ảnh hưởng đến truyện vẫn là các ĐẠI THẦN trong lịch sử nước nhà.

Chương trước ghi sai về Chùa Diên Hựu đã sửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ý Lan và Lê Văn Thịnh

Thấy quần thần biểu lộ Lý Anh Tú trầm giọng hỏi:

- Các khanh có ý kiến gì không?

Lê Văn Thịnh liền dẫn đầu nói.

- Bệ hạ anh minh.

Quần thần cũng cúi đầu hô.

- Bệ hạ anh minh.

Lý Anh Tú hài lòng lại hỏi.

- Việc chuẩn bị tiếp đón sứ thần đã chuẩn bị đến đâu rồi?

Lê Văn Hưu thân làm lễ bộ thượng thư liền bước ra nói.

- Bẩm bệ hạ, mọi việc đã chuẩn bị hoàng tất, chỉ là không biết bệ hạ muốn ai đại diện Đại Việt đón tiếp bọn hần?

Người đón tiếp sứ thần vô cùng quan trọng, là bộ mặt của Đại Việt, cũng là người tiếp xúc trực tiếp với các sứ đoàn, nếu chọn người không phù hợp hoặc thiếu năng lực thì quốc thể Đại Việt mất hết, mà Đại Việt cũng trở thành trò cười trong mắt thiên hạ. Lý Anh Tú suy nghĩ một chút liền chọn ra được nhân tuyển.

- Lê học sĩ, khanh có dám nhận nhiệm vụ này không?

Đúng vậy, người Lý Anh Tú chọn chính là Lê Văn Thịnh. Năm xưa chiến công lừng lẫy nhất của Lê Văn Thịnh chính là dùng miệng lưỡi đòi lại từ Bắc quốc sáu huyện ba động về cho Việt quốc, nhân tài như thế không chọn lại chọn ai đây. Lê Văn Thịnh liền đứng ra nói.

- Thần bất tài nhưng quyết sẽ không phụ lòng bệ hạ.

Lý Anh Tú gật đầu vui mừng nói.

- Vậy Trẫm phong khanh làm lễ bộ Hồng lô tự đảm nhiệm đại diện đón tiếp sứ thần lần này.

Hồng lô tự là một trong ngũ tự khanh quan hàm chánh ngũ phẩm, còn cao hơn chức vị Hàn Lâm viện học sĩ của Lê Văn Thịnh một bậc (tòng ngũ phẩm). Lê Văn Thịnh cúi đầu tạ ơn liền bước vào trong hàng. Lý Anh Tú lại quay sang hỏi Phạm Tu.

- Bên binh bộ phối hợp với bên công bộ đã xong việc chưa?

Phạm Tu liền bước ra nói.

- Bẩm bệ hạ, chuẩn bị cho đón tiếp sứ thần hai ngàn binh sĩ đã tập trung về Thăng Long ngày đêm thao luyện, hiện tại mọi thứ gần như đã hoàn tất.

Phạm Tu vào hàng Cao Lỗ cũng bước ra báo cáo.

- Bẩm bệ hạ, khí giới, khí giáp cũng đã chuẩn bị xong đã phân phát xuống cho các quân. Đại Sứ quán cũng đã xây xong mời bệ hạ kiểm tra.

Lý Anh Tú hài lòng gật đầu nói.

- Tốt lắm, chiều nay Trẫm sẽ đến Đại Sứ quán thử xem sao.

Đại Sứ quán là mở khóa công trình, không phải là ban thưởng công trình nên Lý Anh Tú cũng đành phải phải người xây lên thôi. Không biết hiệu quả sẽ là gì. Chợt nghĩ đến cái gì Lý Anh Tú nói.

- Đám tù binh quý tộc kia tạm thời triệu hồi trở lại kinh thành giam giữ trong hình bộ, tăng khẩu phần ăn cho bọn hần một chút, đừng để sứ giả đến lại nói chúng ta ngược đãi tù binh.

Đám tù binh quý tộc bị bắt một mực bị Lý Anh Tú đem đi làm lao động công ích, không hề có sự biệt đãi nào khác so với tù binh bình thường. Nay sứ thần sắp đến cũng là lúc nên đem bọn hần trở lại chăm sóc một chút, như thế bán mới có giá, à không chuộc mới có giá.

- Cứ như vậy đi, bãi triều. Lễ bộ thượng thư đến Ngự thư phòng gặp Trẫm.

Hôm nay tan triều khá sớm nên các quan lại cũng không về nhà mà trở về các bộ làm việc. Triều đình thực hiện quy chế một ngày làm tám tiếng, ai trốn bỏ về nhà nhất định sẽ bị ăn gậy, chỉ trừ khi bị hoàng đế gọi đến thì may ra mới có thể rời khỏi cơ quan trước giờ mà thôi.

Ngự thư phòng nằm ở điện Long An, Lý Anh Tú bình thường sẽ ở đây phê duyệt các loại tấu chương từ các bộ gửi lên. Nếu so với các triều đình phong kiến quân chủ tập quyền thì Lý Anh Tú cho các thượng thư các bộ quyền lực rất lớn, hầu như mọi chuyện đều có thể để các bộ giải quyết, lên đến tay hần ngược lại chỉ là số nhỏ cần sự quyết định của Lý Anh Tú. Ví dụ như lần này binh bộ Phạm Tu gửi lên danh sách xin được cấp tiền mua một trăm ngựa Đại Lý, hai trăm ngựa Mông Cổ, tuyển thêm một trăm trọng trang bộ binh cùng năm mươi trọng trang kỵ binh. Chỉ riêng cái này cần phải tiêu tốn một trăm năm mươi đơn vị vàng nhất thiết phải thông qua Lý Anh Tú phê chuẩn, dù sao tiền đồng nằm ở hộ bộ nhưng tiền vàng lại nằm trong tay Lý Anh Tú.

- Bệ hạ, lễ bộ thượng thư cầu kiến.

Bách hộ phía bên ngoài lớn giọng hô. Lý Anh Tú nói.

- Gọi vào.

Lê Văn Hưu một bộ triều phục màu đỏ đi vào cúi người chào Lý Anh Tú.

- Bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Miễn lễ. Khanh biết gì về thái hậu và Lê Văn Thịnh?

Lê Văn Hưu hơi ngạc nhiên, không ngờ bệ hạ gọi hần đến chỉ hỏi việc này. Từ thái độ của quần thần Lý Anh Tú đương nhiên phát hiện sự không bình thường, gọi Lê Văn Hưu đến cũng chỉ bởi Lê Văn Hưu là sử gia, hiểu biết rộng, hần là sẽ biết vấn đề này. Lê Văn Hưu suy nghĩ một chút mới hỏi.

- Bệ hạ có biệt vụ án hồ Dâm Đàm?

Lý Anh Tú gật đầu. Vụ án hồ Dâm Đàm cho rằng Lê Văn Thịnh âm mưu phản nghịch, tại hồ hóa hồ giết vua. Sau vụ án đó vua Nhân Tông nể tình Lê Văn Thịnh có công lớn với đất nước liền tha chết nhưng bị đi lưu đày, Lê Văn Thịnh cũng mất sau đó không lâu. Thấy Lý Anh Tú tỏ vẻ biết Lê Văn Hưu mới nói tiếp.

- Thực ra vụ án hồ Dâm Đàm rõ ràng là có uẩn khúc, không có gì chứng minh được là Lê học sĩ hành thích vua, nhưng vụ án đó vẫn được xét xử nhanh chóng. Người sau này cho rằng đây chính là âm mưu của thái hậu để hạ bệ Lê học sĩ.

Lý Anh Tú a một tiếng lại nói.

- Động cơ. Động cơ để thái hậu hại Lê thái sư là gì?

Lê Văn Hưu lắc đầu nói.

- Thần không dám đoán bừa. Khi đó người ta chỉ nói thái hậu là người sùng đạo Phật, có xung đột với Lê học sĩ là đại diện cho phái Nho giáo, nên thái hậu lập kế hoạch để hạ bệ Lê học sĩ.

Lý Anh Tú lắc đầu. Lúc đó trong triều vua và thái hậu đều sùng đạo Phật, Thái sư Lê Văn Thịnh cầm đầu nhóm Nho giáo rất phản đối việc thái hậu xây nhiều chùa chiền thế nhưng đây không đủ là lý do để một người tài giỏi, hiểu nhân tâm như Ý Lan lại đi hãm hại một vị công thần của Đại Việt. Huống chi Ý Lan chỉ nhiếp chính hơn mười năm, khi trao quyền lại cho vua Nhân Tông đến vụ án của Lê Văn Thịnh cũng ngọt ngào gần mười năm, hai người căn bản không có lợi ích xung đột. Hắn nói.

- Rõ ràng chỉ là thuyết âm mưu vô căn cứ. Người đâu, mời thái hậu cùng Lê học sĩ đến gặp Trẫm.

Không lâu sau Ý Lan đã đến, Lý Anh Tú liền ban cho nàng ghế ngồi. Hơn mười phút sau Lê Văn Thịnh mới đến. Lê Văn Thịnh nhìn Lý Anh Tú, sau đó nhìn Ý Lan hơi ngạc nhiên một chút nhưng rất nhanh liền khom người chào.

- Thần bái kiến bệ hạ, bái kiến thái hậu.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Ái khanh miễn lễ. Trẫm gọi người đến bởi vì nghĩ giữa người và thái hậu có một chút khúc mắc, Trẫm nghĩ có thể giải quyết một chút.

Lý Anh Tú kể lại một lượt vụ án Dâm Đàm, phân tích động cơ của Lê Văn Thịnh rõ ràng Lê Văn Thịnh không hề có động cơ nào để giết vua Nhân Tông cả. Lê Văn Thịnh thở dài nói.

- Bệ hạ, thực sự thần không có ý kiến, khúc mắc gì với thái hậu. Thần đã chết một lần, giờ làm kiếp khác, những chuyện cũ không liên quan.

Ý Lan cũng thở dài nói.

- Vụ án năm đó ta cũng đã lùi về hậu cung, không xen triều chính, vụ án của Lê học sĩ cũng có quá nhiều uẩn khúc, lúc đó ta cũng hoàng nhi để tin vào các hiện tượng kỳ lạ nên dễ hàm oan cho ngài. Mong Lê học sĩ lượng thứ.

Lê Văn Thịnh vội nói.

- Thái hậu quá lời. Chuyện cũ không nên nhắc, hiện tại thần có thể sống lại lần nữa chỉ mong sống lâu thêm một chút để có thể phụng sự Đại Việt.

Lý Anh Tú vui mừng nói.

- Nói hay lắm, thái hậu là mẹ Trẫm, khanh là cánh tay của Trẫm, có thể hòa hợp Trẫm thực sự vui mừng. Hôm nay Trẫm dặn dò Ngự thiện phòng làm thức ăn khanh ở lại dùng bữa cùng với Trẫm và thái hậu, ân oán khi xưa xem như xóa bỏ.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Trưa hôm đó tại hoàng cung bữa cơm thân mật xem như xóa bỏ ân oán giữa hai người. Buổi chiều Lý Anh Tú liền mặc thường phục đi ra hoàng thành (lóp thành giữa). Đại Sứ quán được xây dựng gần cửa Nam của hoàng thành, Lý Anh Tú dặn dò Bách hộ đi cách xa mình một chút liền đi thẳng đến Đại Sứ quán.

Ta là đại phân cách

Vụ án hồ Dâm Đàm hung thủ có phải là Lê Văn Thịnh hay không? Hay bị Ý Lan hãm hại ta ở đây không dám khẳng định điều gì. Tại đây thứ nhất là điều hòa quan hệ giữa hai nhân vật trong truyện. Thứ hai là nêu lên ý kiến của ta về vụ án này. Ta một mực tin tưởng một người anh minh như Ý Lan lại có thể hãm hại Lê Văn Thịnh. Ý kiến này là phán đoán chủ quan dựa trên động cơ của hung thủ. Giả sử nếu Lê Văn Thịnh bị hạ bệ ai là người có lợi nhất. Ta không biết nhưng ta cho rằng không phải Ý Lan, bởi vì giai đoạn Ý Lan trao quyền cho vua là khoảng năm 1084, trong khi vụ án xảy ra năm 1096. Qua thời gian dài như vậy ảnh hưởng của thái hậu trong triều cũng không còn quá nhiều, rất ít xung đột với Thái sư, vậy nàng vì sao phải sắp đặt một âm mưu để hạ bệ Lê Văn Thịnh?

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đại sứ quán

Đại Sứ quán: Nơi ở của các đoàn sứ giả đến kinh đô, được trang bị đầy đủ các tiện nghi, bề thế mang đến cảm giác cho sứ đoàn Đại Việt vô cùng phát triển và thịnh vượng. Chức năng đặc biệt: Có thể thuê binh lính từ các quốc gia có bang giao với Đại Việt.

Lý Anh Tú kinh ngạc vô cùng. Đại Sứ quán lại có thể thuê binh sĩ từ các quốc gia khác đến. Hắn đi vào bên trong Đại sứ quán, bởi chưa có đoàn sứ giả nào đến nên bên trong đặc biệt vắng vẻ. Đại Sứ quán chiếm một diện tích tầm bốn trăm mét vuông được chia ra làm hai phần rõ rệt. Hai phần ba diện

tích là nơi ở của các sứ đoàn, một phần ba còn lại Lý Anh Tú thấy có bóng người, hẳn là NPC đi.

Lý Anh Tú vừa đi qua bên phải lầu các của NPC liền xuất hiện sáu người đàn ông trung niên bước ra. Trang phục của họ có giống nhau nhưng cũng có khác nhau. Hai người mặc giao lĩnh cùng với nhu quần nhưng không phẳng phiu như nhu quần Đại Việt mà có nếp gấp, Lý Anh Tú đoán hẳn là đến từ Bắc quốc, một người mặc áo khoác da lông, tướng người thô kệch hung hãn Lý Anh Tú liền đoán chính là đến từ Nguyên quốc, ba người còn lại ăn mặc lại theo chiều hướng giống như người theo kiểu người Chăm và người Kho-me.

- Bái kiến bệ hạ.

Cả bốn người thuần thực tiếng Việt hướng hẳn chào hỏi. Lý Anh Tú gật đầu hỏi.

- Các người là ai?

Hai người mặc giao lĩnh nhìn người mặc áo da lông có vẻ hơi sợ sệt, tên mặc áo da lông liền nói trước giọng ồm ồm.

- Bẩm bệ hạ, thần là sứ giả đến từ Nguyên quốc.

Tiếp sau đó bốn người còn lại lần lượt là sứ giả của Đại Lý quốc, Tống quốc, Ai Lao quốc, Chăm Lạp quốc và Chăm quốc. Những quốc gia này đều là những nước đã có quan hệ ngoại giao với Đại Việt trong thời kỳ Lý Trần. Nhìn sứ giả Đại Lý và Tống quốc sợ sứ giả Nguyên quốc như sợ cọp Lý Anh Tú không khỏi than thở. Ba quốc gia đánh nhau vỡ máu đầu, Nguyên quốc tiêu diệt hai quốc gia kia, không ngờ bây giờ lại cũng nhau tụ họp. Lý Anh Tú nói.

- Ta có thể thuê gì ở các người? Số lượng như thế nào? Giá cả ra sao?

Nguyên quốc sứ giả nói.

- Bẩm bệ hạ, đại diện cho Nguyên triều tất nhiên bệ hạ có thể thuê đến đội cung khinh kỵ tinh nhuệ nhất thế giới đánh từ đánh Âu đẹp Á...

Nhìn ánh mắt không thiện của Lý Anh Tú sứ giả Nguyên quốc liền đổi giọng.

- Tất nhiên là trừ Đại Việt ra.

Thấy Lý Anh Tú hài lòng sứ giả mới nói tiếp.

- Bệ hạ một lúc có thể thuê đến năm trăm kỵ binh. Tiền thuê cũng rất rẻ, một trăm kỵ binh mười đơn vị vàng một tháng.

Lý Anh Tú nhũn mảy, mười đơn vị vàng không phải là giá rẻ, nhưng lúc cần gấp thì đội kỵ binh này cũng có thể xem như một chi kỵ binh, chỉ là số lượng lại quá ít.

- Không thể thuê thêm sao?

Sứ giả Nguyên quốc nói.

- Hiện tại cấp bậc Đại sứ quán chỉ là cấp một, sau này theo bệ hạ đề thăng văn minh thì số lượng thuê cũng sẽ tăng lên.

Lý Anh Tú bều môi, hẳn còn không biết bao giờ mới có thể thăng cấp thời đại này. Tuy nhiên đội cung khinh kỵ của Nguyên quốc cũng rất đáng giá. Đến lượt sứ giả Tống triều nói.

- Bệ hạ ngài một lúc có thể thuê đến một vạn binh lính, tiền thuê chỉ cần một trăm binh sĩ một đơn vị vàng một tháng.

Lý Anh Tú kinh ngạc, lại một lúc có thể thuê nhiều như vậy binh lính, hơn nữa giá cũng rất rẻ. Nếu theo giá này Lý Anh Tú cũng không cần phải duy trì một lực lượng lớn binh lính. Thế như nhìn lại thông tin của đám lính Tống quốc Lý Anh Tú thật muốn chửi mẹ nó. Đám này chính là phủ binh, độ tinh nhuệ chỉ hơn dân binh một chút, trang bị cũng vô cùng yếu kém, rõ ràng là binh lính của triều Nam Tống nhà. Chỉ được lợi một cái là đông mà thôi, ra chiến trường làm pháo hôi cũng không tệ.

Đến lượt Đại Lý sứ giả Lý Anh Tú lại có thể thuê đến kỵ binh, hơn nữa lại là trọng trang kỵ binh, có thể thuê đến hai trăm kỵ, nhưng giá cả lại đến một trăm kỵ hai mươi đơn vị vàng. Lý Anh Tú âm thầm lắc đầu. Quá đắt đỏ.

Đến lượt Ai Lao sứ giả Lý Anh Tú lại có thể thuê tượng binh. Một lần thuê được hai mươi thớt, giá một thớt một đơn vị vàng. Lý Anh Tú cũng xem là đáng giá, dù sao tượng binh Đại Việt cũng đang khá thiếu thốn.

Chăm quốc lại là bộ binh trang bị các loại giáp da, thuê một lúc đến một nghìn binh sĩ, một trăm binh sĩ ba đơn vị vàng. Lý Anh Tú cũng lắc đầu, tuy binh sĩ Chăm quốc dũng cảm, cũng tinh nhuệ nhưng so với Đại Việt binh sĩ thì còn kém rất xa.

Khác biệt nhất đến từ Chăm Lạp quốc. Bọn hắn cho thuê vậy mà thuê đến công tượng. Các loại công tượng từ xây dựng cho đến rèn sắt loại nào cũng có, giới hạn thuê một ngàn người, giá cả một trăm người một đơn vị vàng, lại có thể mang theo quần áo gia tốc xây dựng. Lý Anh Tú rất vui vẻ, sau này không cần lo lắng xây dựng lại thiếu nhân sự như khi xây thành Thăng Long rồi.

So với quân đội Đại Việt thì ngoại trừ tượng binh của Ai Lao, Cung khinh kỵ của Nguyên quốc các quân khác độ tinh nhuệ đều kém hơn binh lính của Đại Việt, tiền thuê cũng rất đắt đỏ. Nhưng đám binh sĩ này lại có lợi một cái, bọn hần có thể một lúc cung cấp cho Đại Việt một lượng lớn quân đội, không cần Đại Việt phải lo ăn uống, chỉ cần thanh toán tiền vàng, mọi thứ đều bao cấp. So với binh lính Đại Việt, đám lính đánh thuê này giống hần là NPC. Trong lòng hần không khỏi hiện lên một kế hoạch để giảm bớt thiệt hại cho dân chúng Đại Việt trong các quốc chiến tranh.

Lý Anh Tú cũng không vội thuê binh sĩ, dù sao hằng tháng cần dùng đến vàng để duy trì. Vàng của Đại Việt vốn không nhiều, hần không thể hoang phí được.

Lý Anh Tú rời khỏi Đại sứ quán đi dạo khắp hoàng thành. Hần hiện tại khá rảnh rỗi, mọi việc đều giao cho các đại thần. Nếu các vị tiên vương Đại Việt nhìn vào đội ngũ quan lại của hần bây giờ chắc phải hăm mộ, đồng thời cũng sẽ lo sợ. Các vị đại thần của hần tùy tiện rút ra một vì làm gì có ai không phải là người có thể chống đỡ một phương. Hần lại không phải lo lắng các vị đại thần quyền lực lớn sẽ chiếm ngôi vương bởi vì có hệ thống quân thức. Lý Anh Tú âm thầm đắc ý, vua cần gì? Không cần quá tài giỏi, chỉ cần biết dùng người là đủ.

- Lý công tử.

Bỗng nhiên Lý Anh Tú nghe được một giọng nói quen thuộc gọi hần, quay lại Lý Anh Tú liền thấy một bóng hình xinh đẹp, người mà khi xuất chinh thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trong đầu hần. Lý Anh Tú vui mừng nói.

- Elina tiểu thư.

Elina có chút vui vẻ. Lúc Lý Anh Tú xuất chinh nàng ở lại Thăng Long lại vô cùng lo lắng, thỉnh thoảng lại lấy thư của hần ra nhìn những nét chữ nguệch ngoạc của hần liền không khỏi bật cười, không tự chủ lại nhớ đến hần. Elina đến ngày thứ hai liền chịu không được quyết định đi Giác Long cốc thăm dò thử xem. Nào ngờ đến tuần sau liền nghe được tin quân Đại Việt chiến thắng khá hoàn. Nàng liền vội vã trở về Thăng Long.

Elina quan tâm hần hỏi.

- Công tử về từ khi nào? Có bị thương không?

Lý Anh Tú cười nói.

- Ta chỉ hộ vệ bên cạnh bệ hạ, cũng không có ra trận. Ta trở về cùng đại quân mấy ngày trước. Tìm tiểu thư lại nghe nói tiểu thư đi xứ Giác Long.

Elina nghe hần đến tìm mình trong lòng liền vui vẻ, nhớ đến mình vì nhớ hần mà chạy đến xứ Giác Long lại hơi ngại ngùng vuốt vuốt tóc nói.

- Ta đi xứ Giác Long kiểm tra thị trường một chút, định chờ triều đình phê chuẩn liền mở cửa hàng tại đó đây.

Nhắc đến xứ Giác Long Elina không khỏi than thở, một căn cứ địa nằm trong Tử Vong rừng rậm như thế nhiều năm lại không ai phát hiện ra, hiện tại bị Đại Việt kinh doanh trở thành một vùng đất sầm uất. Nhớ đến cổng thành cao lớn chắn ngang hai vách núi Elina không khỏi tìm đập binh bịch. Lý Anh Tú thấy sắc mặt nàng hơi đỏ lại có chút ngơ ngác, Elina thực sự rất đẹp, hình ảnh này hần muốn mãi mãi lưu giữ trong tim.

Pavong đi vào trong kinh đô Thăng Long, so với những đoàn sứ thần khác, Pavong đi sau nhưng lại đến trước, hần không cần phải đi cùng với đoàn của Đại Việt mà đi cùng với Hoa Hồng Đen thương hội, so với những người khác liền đến Thăng Long trước một ngày.

Hoa Hồng Đen thương hội ở Đại Việt nhận được sự ưu đãi khá lớn, trong vòng mấy tháng, tại Thăng Long đã mở được ba cửa hàng, mua được một đại viện làm nơi ở. Pavong đi thẳng đến nơi này, hộ vệ vừa thấy hần liền cung kính cúi chào. Pavong hỏi.

- Phó hội trưởng đã trở về chưa?

Hộ vệ trả lời.

- Bẩm hội trưởng, phó hội trưởng từ xứ Giác Long đã về, nhưng vừa rồi mới đi ra ngoài. Để thuộc hạ đi tìm giúp ngài.

Pavong lắc đầu nói.

- Không cần, để ta tự đi tìm được rồi.

□□

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Cha con

Lý Anh Tú gặp lại Elina liền vô cùng vui vẻ. Hắn đi cùng Elina dạo khắp hoàng thành, mua sắm đủ thứ đồ vật, ăn hầu như là toàn bộ đồ ăn vật tại Thăng Long. Lý Anh Tú cũng không ngờ rằng lại là một người ăn hàng đến như vậy. Nhìn cái miệng nhỏ nhắn liên tục nhét vào đồ ăn, đôi mắt hí lên thành một đường lưỡi liềm, lần đầu Lý Anh Tú cảm thấy nhìn người khác ăn cũng là một loại hưởng thụ.

- Đại Việt đồ ăn vật thật ngon, ở Thăng Long lâu như vậy mà ta lại không biết nơi này. Làm sao công tử lại có thể biết đến.

Elina vừa cầm một cái bánh bông vừa ăn vừa hỏi. Lý Anh Tú cười thầm, làm sao có thể không biết được trong khi hắn chính là người quy hoạch kinh thành. Lý Anh Tú xây dựng lên kinh thành tuy mang nét cổ kính nhưng quy hoạch tuyệt đối theo hướng hiện đại. Đường phố kinh thành vô cùng rộng rãi, có các ngã tư nối với nhau, hạn chế các con ngõ hẻm, hai bên lại có trồng cây xanh. Các khu vực hoạt động kinh tế đều được phân bố rõ ràng. Ví dụ như phía Đông thành là chợ và khu ăn uống, thì Tây thành chính là khu vực của thủ công nghiệp. Lý Anh Tú cười nói.

- Ta là người Thăng Long mà, đương nhiên phải biết khu này rồi. Tiểu thư còn muốn đi đâu nữa không?

Elina nghĩ nghĩ một chút liền nói.

- Đi đến Bắc thành mua quần áo đi.

Lý Anh Tú liền cười nói.

- Tốt, vậy chúng ta đi Bắc thành.

Bắc thành là khu tập trung các cửa hàng tơ lụa cùng may mặc, dưới sức đốc thúc của Lý Anh Tú, các thương nhân vội vã mà thành lập nên các xưởng may nhỏ, ít ra cũng có đến hai mươi công nhân làm việc. Đại Việt không còn là những khu vực hoạt động kinh tế tự cung tự cấp mà trở thành các vùng chuyên biệt về sản phẩm làm ra. Thủ công nghiệp hoàn toàn tách khỏi nông nghiệp mà mọc lên các xưởng nhỏ, các làng nghề như Đông Hồ, Bát Tràng, ... cũng xuất hiện tại ngoại vi Thăng Long.

Elina chợt kéo tay hắn tiến vào một tiệm quần áo, bởi vì Lý Anh Tú cũng không ban lệnh quy định về màu sắc quần áo của các giai cấp trong xã hội, nên trong tiệm quần áo này ngoại trừ màu vàng và màu tím tượng trưng cho hoàng tộc ra thì màu gì cũng có, tuyệt đối sắc sỡ hơn thế giới trước rất nhiều, Thăng Long cũng trở nên nhiều màu sắc hơn.

- Elina tiểu thư, ngài đã đến rồi.

Chủ tiệm lại là một người bản xứ, có vẻ Elina là khách quen nên vừa thấy nàng hắn liền chạy ra chào hỏi. Elina trước mặt Lý Anh Tú luôn là một bộ dáng vui vẻ, hoạt bát nhưng đối với người khác tuyệt đối là cao lãnh đấy. Nàng nói.

- Bộ quần áo ta đã đặt may xong chưa?

Chủ tiệm liền gật gật đầu vội nói.

- Đã làm xong, tuyệt đối làm bằng thứ lụa tốt nhất. Tiểu thư đợi ta một chút.

Chủ tiệm đi vào phía trong một chút nhanh chóng đem ra một cái hộp lớn nói.

- Tiểu thư, mời xem.

Elina mở hộp ra, Lý Anh Tú liền thấy được là một chiếc áo giao lĩnh màu trắng, trên vải có thêu những hình chim hạc bằng chỉ bạc, viền cổ áo cùng cánh tay có viền lại là màu lam, bên vai thêu hình mây, nhu quần may bằng vải đen, phối với áo trắng thực vô cùng đẹp đẽ.

Elina hài lòng lấy chiếc áo giao lĩnh đột nhiên ướm lên người Lý Anh Tú, nhìn vừa vặn liền vô cùng hài lòng.

- Tặng người.

Elina nói làm Lý Anh Tú sửng sốt, nhìn người thiếu nữ trước mặt đột nhiên hắn có một cảm giác muốn ôm nàng mạnh mẽ. Elina thấy Lý Anh Tú không trả lời liền hơi đỏ mặt nhỏ giọng nói.

- Lần trước công tử đi đánh trận ta liền đến đây đặt một bộ quần áo, chỉ chờ công tử trở về.

Elina không biết là ở phía ngoài tiệm quần áo hai cặp mắt đang tròn tròn nhìn động tác của nàng.

- Con gái ta vậy mà mua quần áo cho một người đàn ông. Đến ta còn chưa nhận được đây.

Đúng vậy, người bên ngoài chính là Pavong. Hắn đi đến Bắc thành vô tình thấy được con gái hắn vui vẻ đi bên cạnh một người nam tử. Pavong liền tò mò đi theo, phải biết trước giờ tại Bravia vương quốc người muốn theo đuổi con gái hắn nhiều đến mức có thể xếp thành một vòng tròn quanh thành Thăng Long, nhưng Elina một mực không để ý đến, vậy mà giờ nàng lại đi mua quần áo cho một người đàn ông, đến hắn là cha nàng còn chưa có đặc ân đó. Nhìn hai người phía trước, mặc dù khoảng cách xa Pavong không nhìn rõ mặt Lý Anh Tú nhưng rất có cảm giác muốn đắm vào mặt hắn. Đây chẳng lẽ lại là cha vợ ghen con rể trong truyền thuyết. Phi, hắn không phải là con rể ta.

- Công tử không thích sao?

Thấy Lý Anh Tú vẫn một bộ dạng ngơ ngác Elina có chút thất lạc hỏi. Lý Anh Tú tỉnh lại vội vàng nói.

- Không, ta rất thích, cảm ơn tiểu thư. Vừa rồi chỉ là có chút bất ngờ, cũng có... gọi là hạnh phúc đi.

Elina nghe vậy trong lòng liền vui vẻ, cũng có chút ngại ngùng, nàng định nói gì đó thì bên ngoài đi vào một viên cận vệ của Hoa Hồng Đen thương hội nói với nàng.

- Phó hội trưởng, hội trưởng đã đến Thăng Long gọi ngài lập tức trở về.

Elina kinh ngạc hô.

- Hội trưởng làm sao đến Thăng Long rồi, lại không có ai thông báo cho ta.

Viên cận vệ này rõ ràng chính là vừa rồi ở bên cạnh Pavong. Pavong nhìn hai người tình chàng ý thiếp ghen ghét chịu không nổi liền sai người đến gọi Elina trở về rồi. Đương nhiên Elina không biết điều này, nàng cứ định nhìn cha nàng mới đến Thăng Long đi. Elina hướng Lý Anh Tú nói.

- Hội trưởng đến, ta phải trở về gấp. Tạm biệt công tử, ngày khác gặp lại.

Lý Anh Tú biết nàng đang vội cũng gật đầu cùng nàng tiễn biệt. Elina đi rồi Lý Anh Tú nhìn lại bộ quần áo, trong lòng vui vẻ gọi viên Bách hộ đến cùng trở về cung.

Elina vội vã trở về liền thấy Pavong đã ngồi sẵn đợi ở nhà, trên gương mặt nghiêm nghị rõ ràng viết: “Ta không cao hứng”. Elina liền sà vào lòng hắn đổi giọng nhí nhảnh nói.

- Cha, ngài đến từ bao giờ sao không gọi ta một tiếng nha.

Nàng biết cha rất thương nàng, bình thường cha không cao hứng nàng làm nũng một chút cha liền bỏ qua, vui vẻ trở lại. Nhưng lần này Pavong không cười, chỉ nghiêm giọng nói.

- Ta không đến có lẽ lại mất luôn đứa con gái tại nơi này đi.

Elina kì quái ngẩng đầu lên nhìn Pavong nói.

- Cha nói gì kỳ vậy, ta là con gái của ngài nha, làm sao có thể mất đi.

Pavong liếc liếc mắt ghen ghét nói.

- Ta nghe nói Đại Việt có nhiều mỹ nam tử, rất biết câu dẫn con gái nhà lành, ta đây vô cùng lo lắng.

Elina nghe vậy không khỏi nhớ lại Lý Anh Tú, là có chút đẹp trai nhưng so với mỹ nam tử còn chưa đến nha. Nhưng lại làm nàng rung động đây. Elina liền cười nói.

- Trong lòng ta cha luôn là người đẹp trai nhất thiên hạ đây. Làm sao có ai có thể dùng sắc đẹp câu dẫn ta đi được. Ta tuyệt đối tinh táo, không bao giờ dính phải nam nhân kẻ nha.

Nghe đến đây Pavong cũng không nhịn được nữa liền phì cười nói.

- Ngươi nha, chỉ có tài nịnh hót là giỏi thôi.

Elina bật dậy không phục nói.

- Ai nói ta chỉ giỏi nịnh hót, ta mấy năm qua giúp ngài kinh doanh, thương hội mở rộng không ít, ai dám nói ta chỉ giỏi nịnh hót bước ra đây, ta tuyệt đối không đánh chết hắn.

Nhìn bộ dạng của con gái Pavong liền cười nói.

- Được rồi, là cha sai, con gái của ta là xinh đẹp, giỏi giang nhất.

Nhìn cô nương xinh đẹp nhà mình trong lòng Pavong không khỏi tự hào. Mẹ Elina mất sớm, hắn một mực không tái hôn ở vậy một tay nuôi lớn Elina, thấm thoát đã mười mấy năm, nha đầu bé xíu năm nào còn nũng nịu trong lòng hắn giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp người người để mắt đến.

Nói Pavong ghen ghét Lý Anh Tú cũng không hoàn toàn như vậy. Thực ra khi nhìn thấy Elina lớn lên trong lòng Pavong vẫn luôn tồn tại một nỗi sợ hãi. Sợ rằng khi nàng lớn lên, rồi sẽ có một ngày nàng sẽ đi theo một người nam tử về nhà chồng, sẽ không còn ở trong vòng tay hắn được nữa bảo bọc, sẽ không còn làm nũng với hắn mỗi khi nàng làm chuyện sai. Nỗi sợ hãi đó đeo bám hắn dai dẳng, cho đến hôm nay, khi thấy con gái vậy mà tặng quần áo cho một nam tử, Pavong cảm thấy ngày con gái rời xa mình đã không còn xa nữa.

Elina không để ý thái độ của cha mình không đúng. Nàng hỏi.

- Cha đột nhiên đến Đại Việt có việc gì đột xuất sao?

Pavong tỉnh hồn lại nói.

- Quốc vương lệnh cho ta đi sứ Đại Việt.

Elina ò lên một tiếng liền vui vẻ nói.

- Đi sứ vào cung có thể thấy được quốc vương Đại Việt, ngày mai cha có thể dẫn ta đi theo không?

Pavong bật cười nói.

- Tại sao lại mong muốn gặp quốc vương Đại Việt đến vậy? Người đề ý đến hấn sao?

Elina phụng phịu nói.

- Làm sao có thể, chỉ là ta rất tò mò một người như thế nào lại có thể xây dựng lên một nước Đại Việt “hạnh phúc” đến như vậy.

Nghe con gái nói Pavong hình dung lại dân chúng Đại Việt, thành trì Đại Việt, văn hóa Đại Việt mà hấn đi qua quả thực con gái mình nói không sai. Đại Việt rất “hạnh phúc”. Hấn nói.

- Tốt, ngày mai theo cha đi vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Sứ thần vào triều

Lý Anh Tú trở về hoàng cung liền thay quần áo mặc lấy bộ quần áo mà Elina mới may cho hấn. Lý Anh Tú thay xong liền chạy sang Minh Nguyệt cung, nơi này An Tư đang bồi Ý Lan thái hậu trò chuyện, thấy Lý Anh Tú đi vào liền nhận ra sự khác lạ. Bình thường trong cung tiện phục của hoàng đế cũng đều là lấy màu vàng cùng màu tím đáy, màu trắng cũng có nhưng tuyệt đối không có chuyện pha với màu xanh. Ý Lan cười nói.

- Anh Tú, hôm nay có việc vui gì sao?

Lý Anh Tú chỉ cho phép Ý Lan gọi hấn là đệ đệ hoặc hoàng nhi khi có triều thần, còn khi không có ai nàng phải gọi tên hấn và hấn cũng gọi nàng là mẹ chứ không phải là thái hậu hay mẫu hậu. Lý Anh Tú cảm thấy xưng hô trong chốn hoàng cung quá làm xa cách lòng người. Lần này mặc dù có An Tư nhưng Ý Lan vẫn gọi tên hấn, dù sao nàng cũng không xem An Tư như người ngoài, một mực xem nàng như con dâu đây.

- Mẹ, sao mẹ lại biết hôm nay con có chuyện vui?

Lý Anh Tú vui vẻ hỏi. Ý Lan cười nói.

- Con đó, làm hoàng đế của một nước rồi tâm tình lại thể hiện rõ ra ngoài mặt. Trên mặt con rõ ràng viết chữ vui vẻ đấy.

An Tư thấy hai người vui đùa vậy trong lòng cũng rất vui vẻ. Hậu cung của Lý Anh Tú lại không giống như kiếp trước của nàng, cao lạnh, đầy rẫy những quy tắc, ngược lại càng không có ràng buộc, chỉ có tình cảm ấm áp với nhau mà thôi.

Lý Anh Tú nghe mẹ nói vậy cũng bật cười liền nói.

- Hôm nay gặp lại một người. Nàng còn tặng ta bộ quần áo này đây.

Lý Anh Tú liền hào hứng khoe với Ý Lan. An Tư nghe vậy trong ánh mắt chợt xuất hiện lên một tia thất lạc. Ý Lan liếc mắt sang An Tư, nhưng cũng chỉ hỏi.

- Con trai ta lại xem trọng cô nương nhà nào, hôm nào dẫn nàng ra mắt mẹ đi thôi.

Ý Lan cũng khá lo lắng, vua chúa kiếp trước mới hơn mười tuổi đã có vợ rồi, đằng này Lý Anh Tú đã hơn hai mươi, một mực không có lập hậu. Thế giới này Đại Việt mới lập quốc, quý tộc là có nhưng các quan lại tuyệt đối chưa thành gia thất nên cũng không có con cái. Ý Lan cũng không quan tâm đến gia thế của hoàng hậu, nàng chỉ quan trọng là Lý Anh Tú ưa thích hay không, và người đó như thế nào mà thôi.

Lý Anh Tú nghe Ý Lan nói vậy gãi gãi đầu nói.

- Không vội, dù sao nàng cũng chưa biết thân phận của ta. Mẹ cứ bình tĩnh mà chờ đợi đi. Ha ha.

Ngày hôm sau các sứ đoàn cũng đã đến được Thăng Long dưới sự hộ tống của Thánh Dực quân do Trần Bình Trọng chỉ huy. Các đoàn sứ thần được sắp xếp vào ở tại Đại sứ quán, một trăm Điện Tiền quân được phái đến canh gác cẩn thận, Kinh đô phủ doãn tung ra toàn bộ bộ khoai của Thăng Long tăng cường tuần tra cảnh giới.

Thực ra Thăng Long rất an toàn, giữ an ninh cũng chủ yếu nhắm vào các đoàn sứ thần mà thôi, phải biết giữa các lãnh địa cũng thường xuyên có sự tranh chấp, mâu thuẫn với nhau, ví dụ như trưa ngày hôm nay hộ vệ của các sứ thần đến từ quần đảo Sắt quần âu hộ vệ đến từ tàn dư Celt vương quốc, náo loạn cả một khu, bỏ khoai Thăng Long liền chạy đến vây bắt hết tất cả trở về ném vào đại lao, giam giữ ba ngày, phạt tiền các đoàn sứ thần mỗi đoàn một trăm quan tiền tương đương với năm mươi đồng vàng Dinar làm nấy đoàn sứ thần tiếc đứt ruột không thôi, nhưng người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu nên chỉ phải cắn răng nộp tiền, lại dận dò hộ vệ của mình không nên gây sự. Còn Lý Anh Tú thì không khỏi vui lên. Một đoàn sứ thần đột nhiên lại cũng cho hắn hai mươi lăm đơn vị vàng, chỉ riêng vụ này hắn thu lợi đến hơn một trăm đơn vị vàng rồi.

Vào ở Đại sứ quán các sứ thần càng thêm kinh ngạc với sự giàu có của Đại Việt, các kiến trúc hầu hết đều làm bằng gỗ lim được chạm khắc tỉ mỉ, thậm chí có những tấm phù điêu rõ ràng lại được khắc các loại đá quý, riêng dạ minh châu mỗi phòng đều có một khóa trên trần nhà, chưa kể các loại đồ vật trang trí như tranh ảnh, đồ gốm bên trong phòng vô cùng xa hoa. Sứ thần của Lazson là một viên bá tước gia tộc Patrion không khỏi cảm thán nói.

- Đại Việt quả thực giàu có làm người ta đồ mắt.

Sứ giả của các gia tộc quần đảo Sắt thì nhìn thấy sự giàu có này càng kinh sợ, lại càng kiên kị với sức mạnh của Đại Việt, bọn hắn còn chưa quên lãnh chúa của mình còn bị bắt giam đây.

Thế nhưng dù các đoàn sứ thần xin được gặp mặt như thế nào Lý Anh Tú cũng không chấp nhận mà lệnh xuống thông báo cho các đoàn sứ sáng ngày mai vào cung sớm để dự lễ. Các sứ thần không biết hồ lô vua Đại Việt bán thuốc gì chỉ đành chờ đến sáng hôm sau được các binh sĩ Đại Việt đón vào cung. Các đoàn sứ thần lục tục được hướng dẫn đi vào hoàng cung qua cửa Tường Phù. Bên trong hoàng cung Cẩm quân toàn bộ xuất động, nhất là Ngự Lâm quân đảm nhiệm canh gác hoàng cung toàn bộ đều được phái ra, sứ đoàn đi đến đâu cũng bị những đôi mắt như hổ trừng trừng theo dõi làm vài tên sứ thần nhát gan sợ hãi muốn tè ra quần. Ngược lại cha con Pavong và Elina tâm tình vô cùng thoải mái, vừa đi vừa ngắm cảnh.

- Hoàng cung này xây dựng quả thực quá xa hoa rồi.

Elina nhìn hoàng cung tráng lệ không khỏi cảm thán nói. Pavong cũng gật đầu đồng ý với ý kiến của con gái. Cung điện của Bravia vương quốc thực ra là một pháo đài, chính xác hơn mỗi toàn cung điện của nhà vua là một toàn pháo đài, không chỉ là nơi ở của vua mà còn mang tính chất quân sự. Năm xưa lúc quốc vương Nikolai 4 ra lệnh xâm lược Boumount vương quốc chính là lệnh cho binh sĩ đi đến đâu liền xây pháo đài đến đó. Boumount cũng vì không thể phản kích lại các tòa pháo đài mà dần bị bị Bravia vương quốc xâm chiếm. Nhưng cũng bởi vì mang tính quân sự cực kì nặng nề mà các tòa pháo đài, vương cung của Nikolai 4 cũng không hề được trang trí quá xa hoa.

Hoàng cung Đại Việt thì khác, không những chiếm một diện tích vô cùng lớn, dựng thành cao, hào sâu, bên trong còn xây cất cung điện, lầu các, thậm chí xây cả núi giả, đào cả hào nước, khảm nạm vàng bạc. Pavong rõ ràng thấy được trên mỗi nóc điện là một viên ngọc thạch cực lớn, các con vật trang trí trên đó lại còn được mạ vàng óng ánh dưới nắng mặt trời nữa kia.

Lý Anh Tú đứng trên một cái lầu cao gọi là Nguyệt Bảo nhìn từng đoàn sứ thần dè dặt tiến vào cung trong lòng không khỏi đầy tự hào. Đại Việt của hắn tuy mới chỉ xây dựng chưa đến một năm nhưng cũng đã trở thành một thế lực trong khu vực mà bất kì ai cũng phải kiêng dè. Đứng sau lưng Lý Anh Tú là Trần Thu, bởi vì hôm nay là ngày trọng đại Lý Anh Tú đặc biệt gọi cả Trần Thu và Trần Quốc Toàn trở về vị trí đảm trách của mình. Bỗng nhiên Trần Thu chỉ về phía các đoàn sứ thần nói.

- Bệ hạ, ngài nhìn xem là ai kia. Đoàn sứ thần Bravia vương quốc.

Lý Anh Tú nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp đi giữa đoàn sứ của Bravia vương quốc suýt nữa té sấp xuống đất. Tại sao nàng lại ở đây nha? Lý Anh Tú nghĩ đến viễn cảnh nàng phát hiện ra hắn nói dối nàng, phát hiện ra thân phận của hắn liền không khỏi lạnh sống lưng.

- Hủy, hủy buổi lễ ngày hôm nay.

Trần Thu nhìn bệ hạ vậy mà luống cuống lên không khỏi nhin cười không được nữa.

- Bệ hạ không cần sợ Elina phát hiện ra ngài, dù sao khoảng cách của sứ thần đến bệ hạ là khá xa, ngài lại đội mũ Miện không dễ nhìn ra dung mạo của ngài đây. Lúc triệu kiến sứ thần thì chỉ có trưởng sứ mới có thể gặp, chắc chắn không phải là Elina tiểu thư đây.

Nghe Trần Thu nói Lý Anh Tú cũng cảm thấy có lý, chẳng qua là do hắn quá lo lắng thôi, quá mất mặt. Lý Anh Tú ho một tiếng nói.

- Ai nói với người là ta sợ nàng, ta chỉ là sợ hôm nay trời mưa thôi.

Trần Thu nhìn lên bầu trời, hình như là trong vắt không có đến một gợn mây đâu. Lý Anh Tú liền chuyển chủ đề hỏi.

- Dân chúng đã vào bên trong cung chưa?

Trần Thu cung kính nói.

- Bẩm bệ hạ, Trần Vệ úy từ sớm đã mở hai cửa cung để dân chúng đi vào, không chế số lượng không quá năm ngàn người.

Lý Anh Tú gật đầu, buổi lễ ngày hôm nay trọng đại, Lý Anh Tú cho phép năm ngàn dân chúng vào xem lễ, vừa có thể thị uy với các sứ thần, vừa có thể để dân chúng tin tưởng vào sức mạnh của Đại Việt.

Bao quanh sân Rồng là một bức tường thành cao đến mười mét, bên trên xây tòa Lương Thạch, mà bên dưới nó là một quảng trường lớn hình bát giác gọi là Phụng Tiên, nơi này có một bụi dựng lên một cây cột sắt cao đến mười mấy mét là cột cờ của Đại Việt. Các đoàn sứ thần được dẫn lên đầu thành chia ra làm hai bên trái phải tòa Lương Thạch. Nhìn xuống dưới ai nấy cũng đều hít một ngụm khí lạnh. Một bên quảng trường toàn người là người, dân chúng Thăng Long chính là được sắp xếp đối diện tòa Lương Thạch để dự khán.

Các bá quan văn võ của Đại Việt ăn mặc triều phục cũng lần lượt lên trên Lương Thạch ngồi vào vị trí của mình. Các bá quan vô cùng điềm tĩnh lại càng làm cho các sứ thần không biết Đại Việt định làm gì.

- Thừa Mệnh hoàng đế bệ hạ giá lâm.

Một tiếng hô đồng đặc vang lên, các sứ thần nghe không hiểu nhưng được phiên dịch lại liền ngoái nhìn cố gắng nhìn rõ long nhan của vị hoàng đế được dân chúng Đại Việt sùng kính là như thế nào.

Lý Anh Tú ăn mặc Cỗ Miện dưới sự hộ tống của Ngự Tiền quân dần dần tiến về tòa Lương Thạch. Elina cố gắng thò cổ ra nhìn nhân vật mà mình thầm đoán bấy lâu hình dáng là như thế nào. Nhưng nàng thất vọng rồi, mười hai chuỗi ngọc của mũ Miện hoàn toàn che lấp gương mặt của Thừa Mệnh hoàng đế đang từ đối diện đi đến, chỉ biết hấn là một người rất trẻ tuổi mà thôi, đến khi hấn cách nàng chỉ còn hơn mười mét đi đột nhiên ngoác hướng đi vào trong Lương Thạch ngồi vào long ý, hoàn toàn che lấp tầm nhìn của nàng.

Lý Anh Tú thăm thớ phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên hấn cảm thấy mấy râu ngọc của mũ Miện lại có thể xài tốt đến như vậy.

- Bái kiến bệ hạ.

Bá quan văn võ cùng các sứ đoàn lần lượt hướng về phía Lý Anh Tú cúi chào.

- BÁI KIẾN BỆ HẠ!!! BỆ HẠ VẠN TUỆ!!!

Bỗng nhiên năm ngàn dân chúng phía dưới vậy mà đồng thanh hô lên làm các sứ thần không khỏi căng cứng người. Lý Anh Tú cũng ngạc nhiên vô cùng, cái này không có trong kịch bản nha. Đây rõ ràng là hành động tự phát của dân chúng.

Pavong cùng Elina không khỏi lần nữa cảm thán, Thừa Mệnh hoàng đế quả được lòng dân.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Duyệt binh

- Thái hậu giá lâm.

Lại một tiếng hô vang lên, Ý Lan mặc Đẩu y màu đen dẫn theo An Tư cũng đi đến tòa Lương Thạch. Quần thần liền vội đứng lên hành lễ.

- Bái kiến thái hậu.

Lý Anh Tú cũng đón thái hậu vào trong, Cẩm quân nhanh chóng mang ra thêm hai chiếc ghế dành cho Ý Lan và An Tư. Ý Lan cười nói.

- Ai gia đến không trễ chứ?

Lý Anh Tú lắc đầu cười.

- Thái hậu đến vừa kịp lúc.

Nói rồi liền ra hiệu cho Trần Thư buổi lễ đã có thể bắt đầu. Một hồi trống vang lên, một đội binh lính liền từ bên trong sân Rồng bước ra, kỳ lạ là đội này toàn bộ đều mặc Quyên giáp màu đen nhưng không hề cầm theo vũ khí mà các loại nhạc cụ khác nhau, có vài loại các sứ thần còn chưa từng thấy bao giờ. Thực ra những người này không phải là binh lính, bọn họ là các nhạc sư được triệu hoán đến, Lý Anh Tú tập hợp họ lại thành một đội có đến hai trăm người gọi là quân nhạc nhưng không thuộc binh bộ mà là thuộc Lễ bộ. Đội này chỉ sử dụng vào những dịp lễ nghi quan trọng mà thôi.

Theo hiệu lệnh của người chỉ huy quân nhạc bắt đầu nổi lên, giai điệu lại vô cùng hào hùng lại rất dễ nghe, từng nhịp từng nhịp cứ như truyền vào tai người nghe điều khiển tay chân họ phải lắc lư. Nếu có đồng hưởng với Lý Anh Tú ở đây chắc chắn sẽ nhận ra bài nhạc quân nhạc đang chơi này chính là bài “tiến bước dưới quân kỳ”.

Cùng lúc đó từ ngoài quảng trường một đội binh sĩ Cẩm quân cũng đi vào, một người đi trước hông đeo trường kiếm, ba người đi sau trong đó người giữa hai tay nâng một lá cờ long tinh kỳ được gấp lại gọn gàng, sau cùng là một trăm binh sĩ xếp thành bốn hàng trang bị tận răng hành quân sau họ tống. Từng bước chân của họ vậy mà vô cùng đồng đều, lại khớp với điệu nhạc, từng bước, từng bước oai vệ đi đến cột cờ.

- Điều này làm sao có thể? Sao lại có thể bước đều đến như vậy?

- Đây là binh sĩ tinh nhuệ, tuyệt đối tinh nhuệ.

- Kỹ thuật quá tuyệt vời rồi. Đây chính là hồ lang chi sư trong truyền thuyết sao?

...

Các sứ thần liên tục xôn xao, bất ngờ trước đội binh sĩ này của Đại Việt. Elina ghé sang cha mình hỏi.

- Cha, quốc vương vệ đội cũng có thể làm như thế này sao?

Pavong trầm ngâm một chút liền nói.

- Hẳn là được, nhưng sẽ tốn thời gian rất lâu nhưng cũng không được hoàn mỹ thế này.

Đội đoàn binh sĩ đến trước cột cờ quân nhạc liền kết thúc. Bốn binh sĩ dẫn đầu đoàn mang long tinh kỳ bước lên bục cột cờ bắt đầu nối dây vào quốc kỳ. Mọi việc hoàn tất, toàn bộ binh sĩ quay lại hướng lên tòa Lương Thạch chờ lệnh. Trần Thư bước lên trước hô lớn.

- Kính mời bệ hạ, triều đình, các sứ thần và toàn thể nhân dân đứng lên để làm lễ thượng cờ.

Đúng vậy, đây chính là lần đầu tiên quốc kỳ Đại Việt sẽ được kéo cao trên cột cờ hoàng cung, chính là lá quốc kỳ mà hệ thống đã ban thưởng cho Lý Anh Tú. Năm ngàn dân chúng nghe vậy liền lập tức đứng lên. Các sứ thần thấy triều đình Đại Việt đứng dậy cũng đứng lên theo. Pavong và Elina cũng đứng, trong mắt nàng tràn đầy sự chờ đợi.

Chờ mọi người đã đứng dậy Trần Thư hô lớn.

- Thượng cờ.

Quân nhạc lại nổi lên, lần này lại là một giai điệu hào hùng, nhưng lại mang đậm chất chiến trường máu lửa, nghe điệu nhạc người ta có thể tưởng tượng ra một chiến trường huyết tính, hàng vạn người ngựa xông vào với nhau huyết chiến đến trời long đất lở, thiên địa hôn ám.

“Cha ông đã cho chúng ta những vũ khí mạnh mẽ

Chúng ta đã mang lời thề với tổ quốc

Và chúng ta chỉ có một nhiệm vụ duy nhất:

Hiến dâng cả mạng sống cho đất mẹ trường tồn...”

Theo lá cờ long tinh kỳ từ từ được kéo lên, tiếng hát bỗng nhiên từ ngoài quảng trường vọng đến, tiếng hát hùng dũng, mạnh mẽ và vang vọng như của hàng ngàn, hàng vạn người đồng thanh hát vang. Đây chính là bài hát “quốc ca” được Lý Anh Tú chọn lựa cho binh lính học tập, chờ đợi đến ngày hôm nay biểu diễn. Hai ngàn binh sĩ, năm trăm học sinh Quốc Tử giám, năm trăm dân chúng được chọn lựa kỹ càng, ba ngàn người đồng thanh hát vang quốc ca của Đại Việt. Đại Việt lấy võ lập quốc, suốt công cuộc dựng nước và giữ nước của nó sẽ là những cuộc trường chinh, những cuộc chiến tranh với nước ngoài đương nhiên quốc ca cũng sẽ là quân nhạc.

“Không làm phai màu lá quân kỳ đỏ thắm

Không phụ lòng đất nước kỳ vọng vào chúng ta

Những lời thần thánh: “Thăng Long ở phía sau lưng

Chúng ta lại nhớ về những thời kỳ Hùng vương dựng nước”

Các sứ thần không hiểu lời của bài hát là gì nhưng Elina lại hiểu, nàng cảm nhận được lời thề kiên quyết, ý chí kiên cường của cả dân tộc này bên trong lời bài hát: “Chúng ta chỉ có một nhiệm vụ duy nhất, hiến dâng cả mạng sống cho đất mẹ trường tồn”. Lý Anh Tú trong lòng cũng tràn đầy xúc động khẽ nhìn sang An Tư, không ngờ người con gái dịu dàng này lại có thiên phú về nghệ thuật đến như vậy. Trong suốt quá trình hân chọn lựa quân nhạc, quốc ca nàng liền bên cạnh giúp hân chỉnh sửa để phù hợp với các nhạc cụ, hoàn cảnh hiện tại.

“Không làm phai màu lá quân kỳ đỏ thắm

Không phụ lòng đất nước kỳ vọng vào chúng ta

Những lời thần thánh: “Thăng Long ở phía sau lưng”

Chúng ta ghi nhớ từ thời kỳ Hùng vương dựng nước”

Lời nhạc vừa kết thúc thì lá cờ long tinh kỳ cũng được kéo lên đỉnh cao nhất, một ánh hào quang liền tỏa ra, người ta dường như thấy được con rồng trắng từ giữa long tinh kỳ bay ra ngoài hướng thiên không gầm thét.

Có sứ thần không kìm được hô lên.

- Thần tích, đây là thần tích, thần giáng lâm.

- Đây là vương quốc của thần thánh.

-...

Pavong cũng không tin được vào những gì mình thấy liền vỗ vỗ Elina.

- Con gái, thử véo cha xem cha có nằm mơ hay không. Ừ đau.

Elina không ngần ngại dè trên tay cha mình một vết bầm. Pavong khóc không ra nước mắt, con gái giống hệt mẹ của nàng, chuyện gì không giỏi, nhưng véo đặc biệt đau.

Xong lễ thượng cờ Trần Thu liên mời mọi người ngồi xuống. Các sứ đoàn cũng như tỉnh lại trong cơn mơ giấu đi trong lòng sự hoảng hốt vội ngồi xuống. Lúc này từ bên ngoài quảng trường, một chiếc xe ngựa xa hoa được hai con chiến mã kéo theo sau chạy vào, bên trên ngoài người đánh xe, còn có Thái úy, binh bộ thượng thư Đại Việt Phạm Tu nghiêm trang đứng nghiêm trang, xe ngựa vận chuyển hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến thăng bằng của Phạm Tu. Các sứ thần đang tò mò không biết có chuyện gì thì xe ngựa đã dừng lại trước Lương Thạch. Phạm Tu lớn giọng hô.

- Bệ hạ, toàn bộ binh sĩ đã sẵn sàng cho lễ duyệt binh.

Sứ thần nghe phiên dịch thấy lạ liền xôn xao lên, bọn họ chưa bao giờ nghe đến từ duyệt binh, kể cả Elina cũng không hiểu nghĩa của từ này. Lý Anh Tú cũng nói.

- Bắt đầu đi.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Xe ngựa lần nữa di chuyển, quân nhạc lại bắt đầu nổi lên. Nhưng lần này không có người ca hát, không có người đứng chào nhưng mặt đất dưới chân các sứ thần lại nhẹ nhàng rung chuyển.

- Chuyện gì xảy ra, là động đất sao?

- Không đúng, rất quen thuộc... là có rất nhiều người đang tiếng đến đây.

Đúng là có rất nhiều người đang tiến vào quảng trường. Từ xa đã thấy được những khối binh sĩ được xếp thành từng khối lập phương, mỗi khối đến hai trăm người từ từ tiến vào. Càng làm cho các sứ thần kinh ngạc hơn chính là những binh sĩ này cũng giống như đội quân thượng cò lúc này, mỗi bước chân đều đồng loạt, đều khớp với âm nhạc, bởi mỗi bước chân bọn họ đều đúng nhịp nên làm cho mặt đất rung động càng lớn, tưởng như có thiên quân vạn mã đang kéo đến vậy.

Dẫn đầu chính là đoàn nghi trượng của Cẩm quân hộ tống một lá quân kì đỏ thắm đi trước, theo sau lần lượt là Ngự Tiền quân, Điện Tiền quân, Ngự Lâm quân bước vào quảng trường.

- Nhìn kia, những binh sĩ này vậy mà đều mặc giáp sắt.

- Kỷ luật tốt vô cùng, nhìn ánh mắt bọn họ chính là hổ lang chi sư.

- Hừ, ta chắc chắn đây chính là đội quân tinh nhuệ nhất của Đại Việt. Chỉ được một đội này mà thôi.

....

Elina kiến thức rộng rãi cũng quay sang Pavong giới thiệu đây chính là Cẩm quân Đại Việt có thể so với quốc vương vệ đội của Bravia. Pavong trầm mặc nhìn Cẩm quân đi vào, hẳn có thể thấy được quốc vương vệ đội lực chiến còn không biết nhưng kỷ luật tuyệt đối thua xa Cẩm quân của Đại Việt, hơn nữa hẳn có để ý đến Cẩm quân Đại Việt trang bị vô cùng tinh lương, áo giáp chế tác vô cùng tinh xảo, vừa bảo vệ được binh sĩ, vừa đảm bảo được sự linh hoạt của binh sĩ, không giống như các loại bán giáp của bộ binh hạng nặng.

- Chào.

- Một, hai.

Rầm, rầm, rầm.

Các binh sĩ hô lớn một tiếng trường thương trong tay nhất thời nghiêng một thương bốn mươi lăm độ về phía trước, bước chân từ bước nhỏ biến thành bước lớn, gậy nhất loạt đập xuống nền đá như đầm vào tai các sứ thần. Trên mặt bọn hán cũng càng ngày càng có nhiều vẻ kính sợ.

Lại một đội binh sĩ nữa tiến vào, lần này là hai chi quân đội thành lập sớm nhất của Đại Việt Hải Đông quân và Bắc Hải thủy sư, sau đó là Thần Sách quân, Thánh Dực quân. Lần này các sứ thần lại điên hơn rồi.

- Trời ạ, lại là giáp sắt, toàn bộ đều là giáp sắt. Đại Việt quá giàu có.

Các sứ thần xuýt xoa, phải biết giáp sắt chi phí vô cùng tốn kém, không phải quốc gia nào cũng có thể trang bị một số lượng lớn cho binh lính. Kể cả Đại Việt cũng như thế. Tuy nhiên mục đích của buổi duyệt binh này chính là để thị uy nên lò rèn ra sức sản xuất, đem toàn bộ tồn kho thép đánh thành giáp sạch sẽ phân phát xuống cho các quân, đương nhiên duyệt binh xong cũng sẽ thu lại đấy. Không phải quân chủng nào trang bị giáp sắt cũng là tốt, ví dụ như Bắc Hải thủy sư, chiến đấu mặc giáp sắt ngược lại sẽ bất tiện rất nhiều.

Cộp, cộp, cộp...

Từng tiếng chân ngựa, móng sắt gõ xuống nền đá truyền vào trong tai các sứ giả. Chỉ thấy từ đầu quảng trường hai đội kỵ binh đã tiến vào trong. Đội thứ nhất đi trước mặc khinh giáp, lưng mang cung tiễn đi vào đây chính là đội cung tinh kỵ của Đại Việt. Thế nhưng hấp dẫn các sứ thần vẫn là hai trăm kỵ binh mặc Sơn Văn giáp màu đen xếp thành phương trận đi phía sau. Người ngựa toàn thân bọc giáp từ đầu đến chân, kỵ sĩ thương dài bốn mét, hai trăm kỵ binh xếp thành một khối đen kịt, không ồn ào nhưng lại lạnh tĩnh, mang theo khí thế như núi làm người ta phải sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Thần cơ hỏa sang

Với các nước phương Tây mà nói kỵ binh hạng nặng chính là đại biểu cho thực lực của một quốc gia. Ngàn quân, vạn quân bộ binh cũng không bằng một trăm kỵ sĩ, mỗi kỵ sĩ hạng nặng đều là tài nguyên quý giá của một quốc gia, do đó thân phận của mỗi kỵ sĩ cũng kèm theo tước vị, thấp nhất cũng phải là tước sĩ.

Elina than thở nói.

- Thực lực của Đại Việt đã có thể sánh ngang với một số vương quốc tầm trung rồi.

Ở lại Đại Việt lâu ngày đương nhiên Elina cũng hiểu được một phần nào đó thực lực của Đại Việt. Nhưng ngày hôm nay Đại Việt mới chính thức hướng ra thế giới khoe lấy cơ bắp của mình. Pavong sắc mặt vẫn bình tĩnh, thực ra hán đang suy nghĩ một chuyện khác. Pavong nói.

- Nghe nói tại Franzt đế quốc đã phát minh ra một loại vũ khí mới có thể bắn xuyên được giáp của trọng trang kỵ sĩ.

Elina nghe vậy kinh ngạc hỏi.

- Vũ khí gì lại có thể bắn xuyên qua được giáp của trọng trang kỵ sĩ. Chẳng lẽ thời đại kỵ sĩ sắp tàn lụi sao?

Pavong lắc đầu.

- Không hẳn. Nếu nói vũ khí bắn xuyên giáp thì thật tự nó của Bravia chúng ta cũng có thể bắn xuyên qua giáp kỵ sĩ được. Nhưng loại vũ khí mới này Franzt đế quốc giữ rất bí mật, các thám tử của nước ta còn chưa thể khám phá.

Elina khẽ gật gù đầu.

- Cũng đúng, dù sao Franzt đế quốc là cổ quốc đã xưng bá tại phương tây rất lâu. Hiện tại cũng chỉ có bọn họ đủ khả năng để đi giao thương với Đại Hán quốc, hán cũng tiếp thu được nhiều thành tựu bên phương Đông.

Pavong gật đầu. Nếu nói tại phương Tây này quốc gia nào có thể uy hiếp đến được Bravia vương quốc thì tuyệt đối chỉ có Franzt đế quốc. Franzt đế quốc là một cổ quốc có lịch sử hàng trăm năm, khác với Bravia xuất thân ban đầu chỉ là một nước nhỏ thì Franzt vốn đã là một nước lớn. Từ cuộc chiến Đông-Tây Franzt vương quốc trở thành kẻ thắng lợi cuối cùng thu phục các nước xung quanh trở thành cường quốc số một tại phương Tây này, thậm chí giáo hội cũng phải nể mặt bọn họ.

GREEET!

Bỗng nhiên một tiếng gầm thét vang lên làm cho các sứ thần sắc mặt trở nên trắng bệch. Bốn mươi con chiến tượng xếp thành một khối lập phương như những quả núi nhỏ chậm rãi tiến vào quảng trường.

- Chính nó, chính những con quái vật này đã hoàn toàn đánh tan đội kỵ sĩ của Wilson tử tước.

Một tên hộ vệ quý tộc đã từng tham gia vào chiến tranh của quần đảo Sắt và Đại Việt run rẩy nói. Ký ức của trận chiến tại Tam Điệp bọn hắn vẫn không hề quên, đội hình hai trăm kỵ sĩ hạng nặng vậy mà như tờ giấy bị đàn voi xé nát không thương tiếc. Wilson bại trận, đám chiến tượng này lửa liên quân chạy như vịt trở lại thành An Bang.

Duyệt binh qua đi Lý Anh Tú cũng không triệu kiến các sứ thần. Mục đích của hắn đã đạt đến, biểu dương cơ bắp của Đại Việt, dẫn dắt các sứ thần, các sứ thần cần phải có thời gian để tiêu hóa sự thị uy này. Đến lúc đó trên bàn đàm phán Đại Việt sẽ đạt được lợi ích lớn nhất.

Các sứ thần chứng kiến sức mạnh của Đại Việt có người vui đương nhiên cũng có kẻ buồn. Các sứ thần đến từ các gia tộc tại quần đảo Sắt mặt như đưa đám, Đại Việt càng mạnh, cái giá bọn hắn phải bỏ ra lại càng nhiều. Trong khi sứ thần tàn dư của vương quốc Celt lại vui vẻ khi bọn hắn quyết định dựa vào Đại Việt. Ai trở về Đại sứ quán cũng âm thầm tìm đối sách cho mình.

Lý Anh Tú trở về hoàng cung buổi chiều liền gọi các đại thần vào ngự thư phòng để bàn luận việc lớn. Lý Anh Tú hỏi Lê Văn Thịnh.

- Các sứ thần về Đại sứ quán biểu hiện như thế nào.

Lê Văn Thịnh đảm nhiệm chức Hồng lô tự liên hệ trực tiếp với các sứ đoàn đương nhiên nắm giữ tình hình rất rõ ràng. Lê Văn Thịnh nói.

- Bẩm bệ hạ, các sứ thần sau khi trở về có sự chuyển biến thái độ rất lớn. Các sứ thần ở quần đảo Sắt dâng thư xin phép được gặp lãnh chúa của họ, các nước vùng duyên hải có ba nước dâng quốc thư xin đặt quan hệ ngoại giao. Còn có một sứ đoàn nói đến từ Lazson công tước xin trở thành phụ thuộc của nước ta.

Nghe vậy Lý Anh Tú liền hứng thú hỏi.

- Muốn đầu nhập vào chúng ta? Vì sao?

Lê Văn Thịnh bình tĩnh trả lời.

- Thần đã điều tra rõ ràng, Lazson công tước là tàn dư của Celt vương quốc, đối thủ của bọn hắn là Crow công tước. Hằng năm Lazson vẫn bị Crow đè lên đầu đánh ngốc dậy không nổi, phải cố thủ tại vùng cực Bắc của quần đảo Sắt. Hắn là thấy chúng ta đánh bại được Crow liền tỏ ý muốn đầu nhập vào chúng ta đi.

Lý Anh Tú suy nghĩ một chút nói.

- Khanh làm sao có thể điều tra kỹ đến như vậy?

Lê Văn Thịnh dừng dừng nói.

- Thần chỉ hỏi các sứ đoàn của quần đảo Sắt một chút liền có kết quả, dù hai bên đánh nhau cũng không phải là ít, rất rõ ràng về đối phương.

Lý Anh Tú mỉm cười nói.

- Vậy sao khanh không thử thăm dò xem các gia tộc quần đảo Sắt như thế nào để chúng ta còn tiện đường đòi tiền chuộc?

Lê Văn Thịnh sững sốt một chút sau đó liền khom mình cung kính nói.

- Bệ hạ anh minh, thần sẽ đi thăm dò ngay.

Lữ Gia, Phạm Tu, Chu Văn An nghe Lý Anh Tú nói vậy cũng âm thầm cười trộm, cảm thấy xót thương thay cho những gia tộc quần đảo Sắt. Lý Anh Tú lại hỏi.

- Linh Triệt, Quốc Tử giám hiện nay như thế nào rồi?

Chu Văn An nói.

- Bẩm bệ hạ, các học sĩ cũng đã ra sức học tập, giảng dạy cho học sinh, nhưng bởi vì kiến thức có hạn nên các bộ môn mới còn tiến triển rất chậm. Ngược lại tứ thư, ngũ kinh bên Nho học lại tiến triển nhanh hơn rất nhiều.

Quốc Tử giám sau khi được hệ thống ban thưởng Lý Anh Tú quyết định chọn xây ở ngoài thành để các học sinh có thể yên tĩnh học tập, không bị ảnh hưởng bởi chốn kinh đô ồn ào. Bởi vì không muốn các học sinh phải học tập như chương trình Nho giáo phong kiến Lý Anh Tú tự mình soạn ra những kiến thức tự nhiên phổ thông như toán, lý, hóa, sinh... sau đó lại giao cho Hàn Lâm viện biên soạn lại cho khoa học hơn phổ cập dạy học trong Quốc Tử giám. Bởi vì là bộ môn mới nên các học sĩ muốn giảng dạy cũng phải tự mình nghiên cứu học trước, trong đám này thậm chí có cả những quan lại bên Công bộ như Hồ Nguyên Trừng, Nguyễn An chạy đến học tập. Lý Anh Tú còn phát hiện Quốc Tử giám vậy mà còn mang theo giáo dục quảng sáng, học sinh học tập trong Quốc Tử giám trở nên thông minh, và linh hoạt hơn rất nhiều so với trước kia.

Lý Anh Tú nói.

- Không vội, cứ từ từ giảng dạy, cục diện Đại Việt trước mắt vẫn còn rất ổn định. Tuy nhiên năm sau Trầm muốn tổ chức khoa thi đầu tiên, Hàn Lâm Viện cùng Quốc Tử giám chuẩn bị một chút.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú hài lòng lại nói tiếp.

- Bên Binh bộ chuẩn bị kỳ thi võ như thế nào rồi?

Lý Anh Tú một mực muốn tổ chức kỳ thi võ nhưng bởi vì các loại công việc nên chậm trễ rất lâu. Hiện giờ đất nước hòa bình đương nhiên phải bổ sung các võ tướng một chút. Phạm Tu nói.

- Bẩm bệ hạ, hiện tại mọi thứ đã chuẩn bị xong. Chỉ chờ lệnh của bệ hạ.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Rất tốt, vậy hai ngày nữa tổ chức cuộc thi tuyển võ tại điện Giảng Võ, Lễ bộ mới các sứ thần đến dự xem.

Lý Anh Tú cũng không quên lần nữa lộ ra ý muốn lần nữa khoe cơ bắp với các sứ thần.

- Bẩm bệ hạ, công bộ Tả thị lang cầu kiến.

Viên bách hộ đi vào nói. Sau khi duyệt binh kết thúc Trần Thư lại trở về Điện võ trường, bên cạnh Lý Anh Tú tiếp tục là viên Bách hộ. Lý Anh Tú nói.

- Truyền vào.

Lát sau Hồ Nguyên Trừng liền đi vào ngự thư phòng, mặt mũi có chút lấm lem, nhưng trên mặt tràn đầy sự vui mừng.

- Bẩm bệ hạ, thần đã chế tạo được Thần cơ hỏa sang.

“Đình, phát minh ra thần cơ hỏa sang, mở khóa kiến trúc Thần cơ doanh”.

Lý Anh Tú trong lòng vui mừng. Hồ Nguyên Trừng phát minh ra thần cơ hỏa sang là điều đương nhiên, nhưng không ngờ lại có thể mở khóa ra kiến trúc mới. Lý Anh Tú nói.

- Truyền lệnh xuống Công bộ, dồn toàn bộ lực lượng xây lên Thần cơ doanh cho Trầm, trẫm muốn ngày mai phải thấy nó hoàn thành.

Hồ Nguyên Trừng sững sốt, hẳn cứ nghĩ bệ hạ nhất định sẽ phải vui mừng hỏi hần thần cơ hỏa sang như thế nào chứ, nào ngờ lại bảo đi dựng thần cơ doanh. Lý Anh Tú nhìn về mặt hần liền bật cười nói.

- Được rồi, giờ các người đi cùng Trầm xem thần cơ hỏa sang là như thế nào.

-----++-----

Các bác đọc tạm hôm nay 1 chương, tuần sau sẽ bạo chương trả cho các bác. Các bác thông cảm khi nay đang mùa thi. Ta còn phải soạn đề cương rồi học bài để thi a.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Hỏa khí Đại Việt

Lý Anh Tú đi theo Hồ Nguyên Trừng ra khỏi ngoài thành. Bởi xây nên hoàng cung, sau đó dân số kinh đô tăng nhanh lò rèn không còn phù hợp đặt bên trong thành nữa mà được dời ra ngoài thành. Lý Anh Tú cười Song Vi Hồng chạy ra ngoài đến gần một giờ mới tới nơi, đủ thấy bình thường Hồ Nguyên Trừng ra vào kinh một nhóc cỡ nào.

Lò rèn được xây dựng lại trên một gò đất cao, chiếm diện tích đến bốn trăm mét vuông, bao gồm một trường bắn và khu lò rèn. Bởi đây là khu quân sự nên xung quanh đó một dặm không có dân cư mà thay vào đó là các đồn gác của binh lính. Lò rèn được mở rộng không còn là một lò như trước mà đổi thành mười lò, công suất tăng lên gấp mười lần. Bên trong lò rèn luôn duy trì hai trăm đến ba trăm công tượng cùng học đồ. Trong Công bộ có tả hữu thị lang thì Tả thị lang lo việc chế tạo vũ khí, hữu thị lang thì lo việc xây dựng. Có Hồ Nguyên Trừng Cao Lỗ vô cùng rảnh rỗi, hiện tại vẫn còn đi Quốc Tử giám học những kiến thức mới đây.

Đi vào lò rèn Lý Anh Tú liền cảm thấy được sức nóng từ những lò rèn phả vào mặt. Hiện tại đồ sắt của Đại Việt làm ra không được gọi là thép, nhưng ngược lại gang lại có thể tạo ra. Thường thì quặng sắt được đào ra đem về kho thì sẽ được tự động biết thành sắt rèn (sắt thường không có cacbon hoặc hàm lượng cacbon rất ít). Muốn luyện ra gang thì phải đem quặng sắt ra rèn mà không đem về kho.

Lý Anh Tú biết một chút về luyện kim, biết về lò cao nhưng hẳn một dân chuyên sử thực sự không biết cái lò đó như thế nào, hẳn chỉ nói ra ý tưởng, còn lại tự để cho các thợ rèn thí nghiệm. Lúc trước lò cao đắp ra vậy mà phát nổ khiến hai công tượng thiệt mạng, công bộ lệnh xuống thử nghiệm bắt buộc phải giữ khoảng cách an toàn. Vậy mới thấy muốn tạo ra một cái mới vốn không hề dễ dàng chút nào.

Lý Anh Tú đi vào đập vào mắt hẳn trước tiên vậy mà là từng bó tên dài hơn một mét, có cột theo một ống phóng đựng thuốc nổ, bên cạnh nó là một chiếc xe có những lỗ dài để xếp các mũi tên vào. Hồ Nguyên Trừng giới thiệu.

- Đây là Hỏa xa, nhét hỏa tiễn vào phóng ra xa hơn rất nhiều so với cung tiễn.

Lý Anh Tú gật đầu, hẳn đương nhiên biết vật này. Có thể gọi nó là tiền thân của pháo hỏa tiễn cũng không sai, trong chiến tranh giữa nhà Hồ và quân Minh hai bên đều sử dụng Hỏa xa, đặc biệt là quân Minh. Tuy nhiên loại này tầm bắn so với cung tiễn thực sự cũng không hơn nhiều, độ chính xác lại đặc biệt kém, thao tác lâu nên đem ra dọa nhau là chủ yếu. Lý Anh Tú lại nhớ kiểm trước có một bộ phim nào đó của Hàn quốc đem Hỏa xa thần thánh hóa bắn chết quân Oa quốc như rạ.

Thấy Lý Anh Tú cũng không quá hứng thú Hồ Nguyên Trừng lại dẫn hẳn đến một cái ống đồng lớn được đặt trên bệ nói.

- Bấm bệ hạ, đây là Hỏa Hồ có thể phun ra lửa.

Lý Anh Tú gật đầu, hẳn cũng biết loại này, nhưng bất ngờ hơn là nhậm chức không lâu mà Hồ Nguyên Trừng có thể tạo ra nhiều thứ như vậy, quả không hổ danh tư chất (SSS). Lý Anh Tú nói.

- Hỏa Hồ có thể sản xuất lượng lớn để trang bị trên thuyền chiến được chứ?

Hồ Nguyên Trừng nghe vậy vui mừng nói.

- Không có vấn đề gì thưa bệ hạ.

Niềm vui của một người chế tạo vũ khí chính là vũ khí của mình được công nhận đấy. Lý Anh Tú biết Hỏa Hồ là một vũ khí rất lợi hại trong thủy chiến, trên sông diện tích hẹp, chiến đấu khoảng cách gần với Hỏa Hồ mà nói tuyệt đối là ác mộng. Lý Anh Tú nói.

- Trẫm sẽ truyền lệnh sang binh bộ. Sau này đóng thuyền bao nhiêu, cần bao nhiêu vũ khí trực tiếp đặt hàng sang công bộ.

Mọi hoạt động đóng tàu, chế tạo vũ khí đều phải tốn tiền trả cho công tượng đấy. Lý Anh Tú hoàn toàn có thể bắt họ lao động cưỡng bức nhưng hiệu quả làm việc sẽ không cao. Nên hẳn triển khai lấy tiền từ hộ bộ, hằng năm sẽ cấp kinh phí cho các bộ khác hoạt động. Nên binh bộ muốn đóng tàu, muốn có vũ khí cần phải có kế hoạch trình lên Lý Anh Tú để được phê duyệt, khi đó tiền mới được chi ra. Một vị vua có thể giữ vững được cái ghế của mình khi nắm được kinh tế và quân đội của cả triều đình.

Cuối cùng Hồ Nguyên Trừng dẫn hẳn đến trước một cỗ hỏa pháo lớn được đặt trên bệ, hẳn tự hào nói.

- Đây là kiệt tác của thần, Thần cơ hỏa sang.

Thần cơ hỏa sang đúng là kiệt tác của Hồ Nguyên Trừng, nhất là khi nó được chế tạo ra trong lúc cả thế giới vẫn còn đang thai nghén đại bác. Tuy nhiên với người hiện đại như Lý Anh Tú thì Thần cơ hỏa sang vẫn còn chưa đủ. Lý Anh Tú hỏi.

- Súng này nặng bao nhiêu?

Hồ Nguyên Trừng thực thà bấm bấm.

- Bấm bệ hạ, súng nặng hơn năm tấn.

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Quá nặng, cần phải giảm trọng lượng của nó lại.

Hồ Nguyên Trừng tỏ vẻ khó khăn nói.

- Bấm bệ hạ, nếu giảm trọng lượng nòng pháo mỏng bắn rất dễ bị tạc nòng.

Lý Anh Tú cũng hiểu được. Pháo làm bằng gang, nóng lên gang giòn nên rất dễ bị tạc nòng, chính vì vậy mà súng thần công của nhà Nguyễn “bắn một phát lay ba lay” là vậy, bởi vì nòng súng nóng nhanh, bắn không được. Lý Anh Tú không phải không muốn tạo ra thép, nhưng nếu muốn tạo ra thép phải đáp ứng được hai yêu cầu. Một là nguồn nhiệt, Lý Anh Tú hướng đến đó là than đá, hiện tại Đại Việt rèn vẫn còn dùng than cốc, nhiệt độ không đủ để tạo ra thép, nên Lý Anh Tú cần than đá, tuy nhiê dù đã phái người đi tìm nhưng cả Đại Việt vẫn không phát hiện ra được mỏ than đá nào. Thứ hai chính là nguồn không khí cho lò, hiện tại lò rèn vẫn cung cấp không khí qua thổi bể, nhưng bấy nhiêu tuyệt đối là không đủ.

Lý Anh Tú nói.

- Việc này trước tiên người tìm cách cải tiến thêm đối với Thần cơ hỏa súng, đối với Trầm, như thế này vẫn chưa đáp ứng được nhu cầu của Trầm. Pháo phải nhẹ hơn, bắn chuẩn xác hơn.

Nhìn Hồ Nguyên Trừng có vẻ thất vọng Lý Anh Tú vỗ vai hắn nói.

- Đừng quá lo lắng, Trầm sẽ cố gắng suy nghĩ, cung cấp cho khanh thêm vài ý tưởng.

Luyện kim Lý Anh Tú không biết nhưng về hỏa khí chắc chắn là hắn biết khá nhiều, chỉ là bị giới hạn về công nghệ mà thôi.

Hồ Nguyên Trừng nghe vậy liền vui vẻ hơn một chút nói.

- Thần tạ ơn bệ hạ.

Lý Anh Tú chợt thấy bên cạnh vài cái ống tre và một số ống đồng liền tò mò hỏi.

- Hồ khanh, đây là cái gì?

Hồ Nguyên Trừng liền chỉ ống tre và ống đồng nói.

- Đây là thủ pháo, còn đây là hỏa thương thưa bệ hạ.

Lý Anh Tú ồ lên. Thủ pháo cũng có được ghi chép trong sử sách với chiến công bắn chết vua Chế Bồng Nga, loại này là ống tre nhồi thuốc nổ sau đó bắn ra mũi tên. Còn Hỏa thương là loại súng bộ binh cầm tay hai người thao tác, có thể bắn ra mũi tên hoặc đạn ghém, bắn ra mũi tên thậm chí có thể xa hơn bảy trăm mét.

Lý Anh Tú vui vẻ nói.

- Hai loại này trước tiên thủ pháo Trầm đặt một ngàn chi, hỏa pháo năm trăm khẩu, khanh gấp rút chế tạo cho Trầm.

Lý Anh Tú lại nói tiếp.

- Hồ ái khanh, khanh không nghĩ tạo ra một súng hỏa thương nhỏ hơn, một binh sĩ có thể cầm sao?

- Ý bệ hạ là...?

Hồ Nguyên Trừng thắc mắc Lý Anh Tú liền sai người lấy giấy và bút ra. Lý Anh Tú hoa tay không tệ liền vẽ lên một bản thiết kế súng hỏa mai, chỉ khác là thay vì sử dụng dây cháy chậm thì Lý Anh Tú thay bằng đá đánh lửa nên có thể gọi là điều thương. Đừng nghĩ việc thay dây cháy chậm bằng đá đánh lửa là đơn giản, đó là sự kết tinh hàng trăm năm của hỏa khí, Lý Anh Tú xem như là vẽ trước đường cho Hồ Nguyên Trừng. Dù sao Lý Anh Tú cũng không phải là nhà bác học, hắn chỉ nhớ bản vẽ, nhưng bản vẽ cũng không hoàn toàn chính xác, còn cần phải để Hồ Nguyên Trừng hoàn thiện.

Đôi mắt của Hồ Nguyên Trừng trừng lớn, hắn há hốc nói.

- Bệ hạ, ngài quả là thiên tài.

Lý Anh Tú đắc ý nói.

- Thế nào, chế tạo cái này không khó khăn chứ.

Hồ Nguyên Trừng nghe vậy liền hơi gãi đầu nói.

- Bẩm bệ hạ, thực ra là nòng súng làm rất khó nếu theo yêu cầu của bệ hạ.

Lý Anh Tú xây xẩm mặt mày. Cuối cùng vấn đề chung quy lại vẫn là kỹ thuật luyện kim còn yếu kém nha. Thực ra rèn truyền thống chính là như vậy. Chế tạo vật lớn thì dễ, nhưng vật càng nhỏ lại càng khó. Lý Anh Tú hỏi.

- Nếu dùng thép Bravia thì có thể đúc được không?

Hồ Nguyên Trừng gật đầu nói.

- Bẩm bệ hạ, có thể nhưng đúc nòng súng sẽ mất thời gian khá lâu.

Lý Anh Tú gật đầu.

- Cứ chế tạo cho Trầm, ít nhất cũng phải là năm trăm chi súng thế này.

- Thần tuân chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Thần cơ doanh

Lý Anh Tú trở về thư phòng liền lấy giấy ra bắt đầu ghi chép. Thực ra lúc trước hắn cũng rất ham tìm tòi mày mò các loại khoa học, học các môn tự nhiên cũng khá giỏi, chỉ là khả năng thực hành quá nát (đây là thực tế của tác giả T.T) nên dần dần bị lệch sang ban xã hội.

Vấn đề của Đại Việt bây giờ chính là nền tảng cơ sở quá kém cỏi. Dù sao Đại Việt cũng chỉ mới lập quốc chưa đầy một năm, tất cả mọi thứ đều thiếu thốn. Lý Anh Tú biết bây giờ muốn đất nước phát triển chỉ có thể đầu tư vào giáo dục, mà bản thân là người đi trước thời đại cần phải phổ cập giáo dục cho dân chúng. Mặc dù kiến thức chuyên sâu hắn không thể biết nhưng kiến thức cơ bản thì vẫn nắm được, Đại Việt không thiếu nhân tài, không thiếu nhà bác học, chỉ là họ bị kiểm chế bởi hệ thống giáo dục Nho học mà thôi.

Hồ Nguyên Trừng chế tạo ra được Thần cơ hỏa sang chính là một vũ khí tiên tiến của thời đại nhưng với Lý Anh Tú hiện tại nó không phù hợp lắm. Thao tác một khẩu đội thần cơ ít nhất cũng phải mất sáu người, chưa kể thần cơ quá nặng, vận chuyển khó khăn. Nếu vậy Lý Anh Tú thả từ bỏ pháo lớn thay bằng thủ pháo và hỏa thương, thay vì dùng pháo lớn hắn sử dụng hỏa khí cỡ nhỏ sát thương sinh lực địch còn tốt hơn, còn nếu muốn công thành thì thần cơ hỏa sang quá nặng, không tiện vận chuyển đi xa cũng đành xếp xó. Nhưng Lý Anh Tú tin tưởng với sự giúp đỡ của hắn không bao lâu Hồ Nguyên Trừng sẽ lại phát minh ra một hỏa pháo lợi hại hơn.

Lý Anh Tú hướng con đường quân đội Đại Việt đi lên sử dụng hỏa khí làm chủ yếu thì phải giải quyết hai vấn đề cơ bản nhất, thứ nhất là luyện kim, thứ hai là thuốc súng. Luyện kim tạm thời vô kế khả thi, chỉ có thể nhập khẩu. Thuốc súng Đại Việt dùng hiện tại vẫn là thuốc nổ đen, uy lực quá yếu, lại khó bảo quản, dễ bị ướt nên ngày xưa súng hỏa mai mà gặp trời mưa thì xem như vô dụng.

Lý Anh Tú khi trước đọc truyện người khác xuyên không đều có thể chế tạo ra thuốc nổ, chế tạo ra súng trường, đại pháo các kiểu, nhưng đến khi hắn bắt tay vào làm mới thấy không dễ chút nào. Lý Anh Tú muốn chế tạo ra TNT nhưng lại không biết tìm các chất để điều chế ở đâu, hắn không phải là một nhà vũ khí chuyên nghiệp. Nên cái hắn hướng đến bây giờ chính là thuốc nổ không khói, tuy nhiên kỹ thuật của hắn quá nát, chỉ có thể viết ra công thức sau đó ném cho đám giáo sư bên Quốc Tử giám tự nghiên cứu thôi.

Vấn đề tiếp theo Lý Anh Tú muốn đưa máy móc vào trong sản xuất. Lò rèn hiện tại khó tạo ra các vật nhỏ là bởi vì tất cả mọi hoạt động đều dùng sức người để làm, sức người có hạn, bị giới hạn bởi kỹ thuật, đa số sản phẩm làm ra đều dựa vào đúc sau đó mới gia công lại, do đó như vật thể nhỏ làm rất mất thời gian.

- Người đâu, gọi công bộ thượng thư đến gặp Trẫm.

Lát sau Cao Lỗ đến thì Lý Anh Tú cũng đã về xong. Hắn nói.

- Cao Lỗ, lại đây xem cùng Trẫm.

Cao Lỗ tò mò đi đến nhìn tờ giấy trên bàn lại là rất nhiều vật có hình dáng kỳ lạ. Lý Anh Tú nói.

- Đây là các linh kiện cơ học như ròng rọc, bánh răng, tay đòn, ... sử dụng những thứ này lắp ghép lại sẽ trở thành máy móc.

- Máy móc?

Cao Lỗ tỏ vẻ khó hiểu. Lý Anh Tú nói.

- Ví dụ như người chế tạo máy bắn đá, đó chính là máy móc sử dụng nguyên lý đòn bẩy, treo vật nặng một đầu để cánh tay đòn ném tảng đá đi. Máy móc chính là như vậy.

Cao Lỗ gật gù tỏ vẻ đã hiểu. Lý Anh Tú lại lấy ra bản vẽ thứ hai, lần này là hai sơ đồ máy móc đơn giản. Hắn nói.

- Đây là Trẫm thiết kế là máy nén khí và máy đập chạy bằng sức nước.

Thực ra nói là sơ đồ máy nhưng cái hắn vẽ chỉ là những sơ đồ đơn giản về theo nguyên lý, còn hoàn thiện cũng phải cần đến Cao Lỗ và các công tượng đi nghiên cứu, với tư chất SSS của Cao Lỗ Lý Anh Tú tin hẳn sẽ làm được.

Vốn Lý Anh Tú còn muốn vẽ ra cả máy hơi nước, nhưng hắn cũng không nhớ quá rõ ràng sơ đồ, chỉ biết nguyên lý thôi, hơn nữa bộ phận quan trọng nhất của máy hơi nước là nồi hơi thì Đại Việt vẫn chưa đủ sức để chế tạo.

Được Lý Anh Tú giải thích bề bánh răng, ròng rọc, bít-tông, lại thêm nguyên lý hoạt động truyền động lực Cao Lỗ rất nhanh liền tiếp thu được, hắn không khỏi than thở nói.

- Bệ hạ đúng là thiên tư không ai sánh bằng, lại có thể phát hiện ra những điều thần kỳ đến vậy.

Lý Anh Tú dự định chính thay vì sử dụng ống bễ kéo bằng tay, hắn sẽ dùng một máy nén khí lớn, đủ để cung cấp không khí cho lò rèn, như vậy có thể khử gang trở thành thép. Còn chất lượng thép có tốt hay không Lý Anh Tú còn chưa dám tính đến. Hắn không quá tham vọng, chỉ hi vọng Đại Việt đầu tiên sẽ dựa vào các nguyên lý chế tạo ra các máy móc cơ bản, sau đó mới đi dần lên phức tạp, quá trình này cần rất nhiều thời gian.

Lý Anh Tú nói.

- Những thứ này người có thể đem về nghiên cứu một chút, thử nghiệm cần tiền bạc liền báo cáo lên hộ bộ, Trẫm phê chuẩn.

Đương nhiên Lý Anh Tú biết nghiên cứu là một việc rất tốn tiền, nhưng nó đáng để đầu tư.

Ngày hôm sau Lý Anh Tú nghe công bộ báo cáo xây dựng Thần cơ doanh đã hoàn tất. Dưới sự lao động không biết mệt mỏi của ba trăm công tượng Đại Việt và buff của hệ thống, chỉ trong vòng chưa đến một ngày công trình đã hoàn tất. Lý Anh Tú liền gọi lên Phạm Tu chạy đến Thần cơ doanh.

Thần cơ doanh được xây dựng phía Nam cách Thăng Long ba dặm đường. Thần cơ doanh chiếm diện tích cũng không quá lớn, chỉ bằng một sân bóng đá mà thôi, tuy nhiên nó có một tường bên cạnh rất rộng, lại dựa vào một quả núi. Lý Anh Tú cũng vô cùng vui vẻ. Nếu đặt ở thời hiện đại chỉ riêng tội phá rừng xây công trình của hắn thôi cũng đủ đem ra tử hình mấy lần, giam xác chung thân cũng có thể, nhưng ở đây là Tử Vong rừng rậm, sẽ không ai quản hắn đốt cháy bao nhiêu diện tích rừng, có khi hắn mà đánh thông, dọn quang rừng rậm lại còn được khuyến khích đấy. Nhưng Lý Anh Tú cũng không muốn vì mình phá rừng mà vùng Tử Vong rừng rậm tập thể trở thành đói khổ. Ngoại trừ khu lâm trường và các khu xây dựng ra Lý Anh Tú là cấm tuyệt đối chặt phá rừng. Hơn ai hết Lý Anh Tú biết địa thế Đại Việt ở phía trên cao, diện tích đa phần là đồi núi, nên nếu cây cối mất sạch lũ lụt tuyệt đối sẽ tìm đến Đại Việt.

Thần cơ doanh: Nơi đào tạo binh lính Đại Việt sử dụng súng đạn. Binh sinh huấn luyện: Pháo thủ, thương thủ. Lưu ý, binh lính đào tạo có thể sử dụng tân binh hoặc lính binh chủng khác để nắm giữ kỹ năm thứ hai, có thể đào tạo binh sĩ người bản địa.

Pháo thủ: Binh sĩ sử dụng các loại hỏa khí lớn.

Thương thủ: Binh sĩ sử dụng hỏa khí cá nhân.

Lý Anh Tú nhìn chức năng Thần cơ doanh khá vui vẻ. Các binh lính đi ra từ trại lính hoặc đã được huấn luyện có thể đưa vào đây để đào tạo nắm giữ thêm kỹ năng súng ống, nhưng quan trọng hơn chính là Thần cơ doanh có thể đào tạo binh sĩ người bản địa. Binh thường huấn luyện binh sĩ người bản địa Lý Anh Tú cần phải để các võ tướng thao luyện bọn họ rất lâu, nhất là lúc bọn hắn là tân binh, nhưng hiện tại có thần cơ doanh có thể đưa bọn họ vào đây huấn luyện kỹ năng sử dụng hỏa khí trước, sau đó mới đào tạo kỹ năng cận chiến, rút gọn được rất nhiều thời gian khi Đại Việt cần nguồn lính gấp gáp. Hơn hết là huấn luyện bọn họ trong Thần cơ doanh không cần phải hao phí đạn dược. Đừng nghĩ đạn dược không đáng kể, để huấn luyện ra một binh sĩ sử dụng hỏa khí thành thạo con số đạn dược tiêu hao cũng là con số trên trời.

Lý Anh Tú hỏi Phạm Tu.

- Khanh thấy để binh sĩ sử dụng hỏa khí như thế nào?

Phạm Tu nói.

- Sử dụng hỏa khí quân đội sẽ có sức công phá mạnh hơn, nhưng điểm yếu của hỏa khí cũng rất rõ ràng, thần cần phải lần nữa thay đổi lại phương thức tác chiến phù hợp cho hỏa khí.

Lý Anh Tú gật đầu. Ưu điểm của hỏa khí rất rõ ràng, có thể xuyên giáp ở bất kỳ khoảng cách nào, là khắc tinh của trọng trang binh lính, huấn luyện nhanh thế như hạn chế cũng rất rõ ràng. Tầm bắn hỏa khí xa, nhưng đường đạn đi rất tào lao, chỉ khi ở khoảng cách gần thì độ chính xác mới được đảm bảo, tốc độ bắn chậm, lại không thể bắn được địch sau vật che chắn. Nên phối hợp giữa hỏa khí và cung nỏ sức mạnh của quân đội sẽ được nâng lên một tầm cao mới. Không thể loại bỏ bất kỳ một loại nào ra khỏi biên chế được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Thi võ (1)

Lý Anh Tú cũng đã có kế hoạch huấn luyện binh sĩ sử dụng hỏa khí, sẽ phân đều ra các quân, tuy nhiên hắn cũng phải chờ đợi Hồ Nguyên Trừng chế tạo ra hỏa khí trước cái đấy, sau đó mới huấn luyện được.

Lý Anh Tú trở về hoàng cung liền hạ lệnh xuống cho binh bộ, thông báo các quân chuẩn bị điều động binh sĩ trở về kinh đô để đào tạo. Buổi chiều hắn liền nhận được bản tâu của Lê Văn Thịnh rằng sứ đoàn của Lazson xin được cầu kiến. Hắn đương nhiên biết mục đích của bọn họ là gì nhưng vẫn không vội triệu kiến bọn hắn, liền hạ chỉ mời bọn hắn cùng các sứ đoàn khác ngày mai tham dự buổi thi võ của Đại Việt.

Ngày hôm sau các sứ thần lục tục theo nhau vào Giảng Võ điện. Giảng Võ điện nằm phía bên phải điện Càn Nguyên, nơi này ngoại trừ cung điện ra thì còn có một cái sân đấu lớn, bình thường Giảng Võ điện là nơi luyện tập của vua, hôm nay Lý Anh Tú đặc biệt sử dụng nó để tổ chức kỳ thi. Thực ra từ tuần trước đại diện của các quân và những thí sinh trong dân gian đã tham dự một lần thi vòng loại. Sau một tuần thi đấu chọn ra được tổng cộng năm mươi người tiến vào vòng chung kết. Theo quy định của Lý Anh Tú lần này thi đấu lấy xếp hạng trong top 10. Sẽ tùy theo thứ bậc, biểu hiện của bọn họ mà ban thường chức quan trong quân.

Chủ trì cuộc thi không phải là Lý Anh Tú mà là thượng thư bộ binh Thái úy Phạm Tu, bình bộ thị lang Lê Phụng Hiểu, bên ban vẫn có sự tham dự của Lại bộ thượng thư Thái sư Lữ Gia, Lễ bộ thượng thư Lê Văn Hưu, Hàn Lâm học sĩ Lê Văn Thịnh.

Ngoài một trăm thí sinh tham dự Lý Anh Tú còn cho phép người nhà, một số binh lính từ các quân và dân chúng Thăng Long tiến vào Giảng Võ điện để cổ vũ nên Giảng Võ điện hiện tại rất đông đúc, ít nhất cũng phải là ba ngàn người. Ngự Lâm quân và Ngự Tiền quân phối hợp canh gác xung quanh, giữ trật tự.

Lý Anh Tú không chủ trì cuộc thi vì hấn sợ Elina nhận ra, do đó áp dụng nguyên tắc nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, hấn giả dạng làm Thiếu úy mặt dày mày dạn đi thẳng đến Hoa Hồng Đen thương hội mời Elina đi với mình.

- Công tử lại có thể tự do ra vào hoàng cung?

Thấy Lý Anh Tú dẫn mình đi vào đến một binh sĩ cũng không thêm hỏi thăm bọn họ Elina không khỏi kinh ngạc nói. Dù sao lần trước nàng vào cung cũng bị tra xét vô cùng nghiêm ngặt, nàng luôn có cảm giác mình bị những đôi mắt như hồ điệp theo, hiện tại đi với Lý Anh Tú lại rất thoải mái, đến một người giám sát cũng không có. Lý Anh Tú cười chỉ chỉ vào một tấm thẻ bài đeo trước ngực Quyên giáp nói.

- Ta đây ít gì cũng là Thiếu úy nha, chức quan so với lãnh đạo bọn hấn còn cao hơn một bậc, làm sao bọn hấn dám cản lại ta.

Lý Anh Tú nói cũng không sai, đứng đầu mỗi quân của Cẩm quân là Chỉ Huy sứ, mà thống lĩnh cả Cẩm quân là Thiếu úy, vừa đủ lớn hơn Chỉ Huy sứ một bậc, chưa kể để lão đại của Cẩm quân là ai? Không phải là hấn sao. Trên trán của mỗi Cẩm quân đều thích chữ “Thiên Tử quân” cũng không phải để chơi không đấy, đó chính là đại diện cho một thân phận.

Elina nhìn hấn mặt mày đắc ý trong lòng không khỏi cảm thấy thú vị, trong tiềm thức nàng Lý Anh Tú là một người dũng cảm, bình thường rất điềm tĩnh, chu đáo, ấm áp nhưng lúc nàng tặng quà cho hấn đến giờ khoảng cách hai người gần nhau không ít, Lý Anh Tú cũng bắt đầu bộc lộ những đặc trưng riêng của tính cách của hấn. Nhưng Elina không hề cảm thấy phản cảm, ngược lại nàng thấy như vậy mới là Lý Anh Tú, cảm thấy hấn chân thật, gần gũi hơn.

Lý Anh Tú trực tiếp dẫn Elina đi đến Giảng Võ điện, các quan lại và sứ thần ngồi bên phía Giảng Võ điện, phía dưới là võ đài, xung quanh là khán giả. Lý Anh Tú trực tiếp dẫn Elina đi ngồi hàng thứ hai, hòa vào các khán giả, hấn cũng không muốn mình lộ diện.

Thế nhưng Lý Anh Tú quá đánh giá thấp khả năng quan sát của các đại thần của mình, ngoài ra còn có cả Pavong. Pavong liếc một cái liền thấy con gái mình ngồi chung với một vị tiểu tướng quân Đại Việt trong lòng không khỏi ngứa ngáy. Đây chính là người được con gái hấn tặng quà đi. Lòng ghen ghét không hiểu sao trong lòng lại nổi lên, nếu không phải hiện tại đang có các quan lại Đại Việt Pavong đã trực tiếp đi xuống nắm cổ áo Lý Anh Tú rồi.

Lữ Gia, Phạm Tu cùng các đại thần đương nhiên cũng thấy được bệ hạ. Lê Phụng Hiểu quay sang Phạm Tu hỏi nhỏ.

- Thái úy, bên cạnh bệ hạ là cô nương nhà ai vậy?

Phạm Tu cùng Lữ Gia đã thấy mặt Elina, còn những người khác đều chưa nên cũng vành tai lên hóng hót. Phạm Tu bình tĩnh nói.

- Là phó hội trưởng của Hoa Hồng Đen thương hội. Các người thấy, tương lai có phải là quý phi hay không thì chưa chắc, nên đối đãi với người ta khách khí một chút. Bệ hạ giấu thân phận mình, đừng để lộ ra phong thanh.

Các quan đại thần hít một hơi, không ngờ bệ hạ lại giả trang tán gái, à không, là giả trang vì hành, các quan nhất thời nhìn đông nhìn tây nhưng rõ ràng khóe mắt lại cứ lưu ý đến cặp tình nhân đang tình chàng ý thiếp phía dưới đây.

Đến tám giờ sáng một hồi trống vang lên, năm mươi thí sinh dưới sự hoan hô của khán giả chính thức ra chào sân, bọn họ đều là những tinh anh của dân tộc Việt tại dị giới này. Phạm Tu đại diện triều đình đứng lên phát biểu.

- Chào các đồng chí.

Năm mươi thí sinh găm thét.

- Chào đồng chí thượng thư bộ binh.

Quan lại Đại Việt trừng mắt, các sứ đoàn nghe phiên dịch cũng trừng mắt, bọn hấn không hiểu lắm từ đồng chí có nghĩa là gì. Nhưng các quan Đại Việt chắc chắn đây chính là hoàng đế bệ hạ của bọn họ dạy đấy, chỉ có bệ hạ mới có thể bày ra những trò này.

Phạm Tu sắc mặt như thường nói.

- Trải qua vòng đấu sơ loại, từ ngàn người chỉ chọn được năm mươi người các người, các người đã chứng tỏ mình chính là tinh anh, là niềm kiêu hãnh

của Đại Việt. Tuy nhiên bấy nhiêu vẫn là chưa đủ. Phía trước các người là trận chung kết, là phải đối đầu với những đối thủ mạnh nhất. Các người có năm mươi người, nhưng bước đến đích cuối cùng cũng chỉ có mười người mà thôi. Bởi vậy các người cần phải cố gắng hơn nữa. Ta chúc các người có thể đạt được mục tiêu của chính mình.

- Tạ ơn đồng chí thượng thư bộ binh.

Các thí sinh lần nữa hô to. Phạm Tu nói.

- Các đồng chí vất vả.

- Vì nhân dân phục vụ. Ura.

Bên dưới Elina nhìn màn phát biểu này, hiểu rõ tiếng Việt nàng không khỏi bật cười nói với Lý Anh Tú.

- Các người nghi thức này cũng thực quá thú vị. Còn vì nhân dân phục vụ, bọn hán không sợ hoàng đế chém đầu hay sao?

Lý Anh Tú cũng chỉ cười nhẹ, cũng không giải thích, chẳng lẽ nói hán chính là hoàng đế, là người dạy bọn hán nói như vậy sao? Đừng nghĩ câu nói đó là một câu đơn giản, với dân chúng đây chính là một lời hứa, một câu đảm bảo, quân đội sẽ bảo vệ bọn hán trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Không thấy những gương mặt binh dân đang vô cùng tự hào và vui vẻ kia sao.

Phạm Tu đi xuống bộ binh thị lang Lê Phụng Hiểu liền đi lên bắt đầu giảng giải về luật thi. Trước hết năm mươi người sẽ chia làm mười tổ, sẽ cùng hỗn chiến với nhau, cuối cùng chọn ra năm tổ, hai mươi lăm người này sẽ vào vòng trong thi các khoa mục như vượt chướng ngại vật, cưỡi ngựa bắn cung tính điểm để chọn ra mười người. Mười người sẽ thi đấu đối kháng để phân định xếp hạng.

Elina nghe luật thi liền hơi thắc mắc nói.

- Các người phân định vòng đầu như vậy có thể xếp hạng được chính xác thực lực của binh sĩ hay sao? Thật là không hợp lý, cũng không công bằng.

Lý Anh Tú cười nói.

- Tiểu thư đừng nhìn như vậy mà phán đoán. Thực ra vòng đầu tiên thử thách không phải là tác chiến đơn binh, mà là tác chiến đoàn đội. Khi lọt vào top 25 bọn hán trở về đơn vị được cất nhắc lên ít nhất là một phó vệ úy, xem như là hàng tiểu tướng rồi. Lúc đó bọn hán sẽ được thống lĩnh một số binh lính phối hợp tác chiến. Vòng thi đầu tiên chính là vòng thi thử thách sự phục chúng và khả năng chỉ huy, phối hợp của bọn hán trong không gian hẹp. Chiến trường nơi nơi là địch, chỉ có thể tin tưởng chiến hữu của mình và có chiến lược thích hợp thì mới có thể sống sót.

Elina nghe vậy liền âm thầm suy nghĩ. Thực ra đám binh sĩ này là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, làm sao có thể lấy ai phục ai, xếp năm người vào một tiểu tổ có khi lại gây ra xung đột giữa bọn hán. Thế nhưng tổ nào không thống nhất được chỉ huy chắc chắn sẽ thất bại, mà người thống nhất được tiểu tổ của mình cũng sẽ là người mạnh nhất Lý Anh Tú sẽ ghi nhớ lại để sau này tiến hành bồi dưỡng. Các vòng đấu sau đơn thuần chỉ là kiểm tra vũ lực của bọn họ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Thi võ (2)

Năm mươi tuyển thủ bắt đầu bắt thăm, họ rút lấy đũa trong ống đũa, đầu dưới của đũa có sơn màu khác nhau phân chia đội lần lượt là đỏ, lục, lam, vàng, cam, chàm, tím, trắng, xám, đen. Sau khi rút thăm xong tuyển thủ sẽ được phát cho một miếng khăn vải cột bên tay trái để phân biệt, sau đó lựa chọn vũ khí cho mình. Vũ khí bọn họ được sử dụng đều làm bằng gỗ, đầu có bọc vải bông bọc phần, người nào bị đâm trúng trên người dính phần xem như bị loại bỏ.

Mười tổ lần lượt về vị trí của mình trên sân đấu hình bát giác. Một hồi trống vang lên, năm đội lần lượt chuẩn bị, hồi trống thứ hai vang lên, cả năm mươi người gầm lên một tiếng liền tự lựa chọn mục tiêu cho mình, cả sân đấu nhất thời lâm vào hỗn chiến.

Thời kỳ Lý-Trần toàn dân Việt quốc thượng võ, đặc biệt là thời Trần khi người ta gọi đó là hào khí Đông A. Từ thời xa xưa người Việt đã có các lễ hội, tôn sùng võ lực tồn tại lâu nhất chính là đấu vật, những thanh niên thắng lợi trong đấu vật luôn rất có địa vị trong làng xã, các võ tướng trong các triều đình Đại Việt xuất thân binh dân đa phần đều có khởi nguồn từ những trận đấu vật như thế này. Điều đó cũng lý giải vì sao là cư dân của một nền văn hóa nông nghiệp nhưng người Việt quốc đánh trận cực kỳ giỏi, binh sĩ vô cùng tinh nhuệ, dũng cảm.

Khác với binh sĩ nông dân ở những quốc gia khác, trong dân gian Việt quốc tồn tại một thứ mà người ta gọi là võ cổ truyền tồn tại trong các làng, xã đã trở thành một hệ thống, các binh sĩ chiến đấu không phải bằng sức mạnh mà pha vào trong đó là các loại kỹ xảo riêng.

Các sứ thần cũng không chú ý lắm, đấu võ đối với bọn hán cũng không có gì lạ, tại các thành thị lớn vẫn hay tổ chức các trận đấu giữa các võ sĩ, vô cùng huyết tính, phấn khích. Đối với các quý tộc mà nói sinh tử chiến như vậy mới là thú vui nên có của quý tộc. Đại Việt đấu võ tuy rất quyết liệt nhưng không

gây nên được hứng thú của bọn hắn.

Thế nhưng dần dần sự khác biệt đã được hiện ra. Đã xuất hiện những tiểu tổ thống nhất được chỉ huy. Lý Anh Tú vui vẻ phát hiện hai tổ do Trương Duy Nhất và Đỗ Cung vậy mà liên minh lại đối kháng với các tổ khác. Trong trận đấu Lý Anh Tú cho phép các đội có thể dụng bất cứ thủ đoạn nào để vượt qua. Sân đấu chính là một chiến trường thu nhỏ, không có sự khoan dung, nhân nhượng ở đây. Lý Anh Tú muốn đưa bọn họ vào tình huống khó khăn, từ đó hình thành nên tính cách độc lập giải quyết tình huống của chỉ huy.

Thường trong các trận chiến phong kiến một trận đánh số quân thiệt hại do hỗn chiến thường không vượt quá 5%. Con số thương vong lớn chủ yếu đến từ võ trận, binh sĩ kỷ luật yếu kém thấy trận võ liền bỏ chạy dẫn đến thương vong, mất tích rất nhiều. Do đó năng lực của chỉ huy của quan quân cấp cơ sở vô cùng quan trọng. Lý Anh Tú cũng ý thức được điều này. Tuy binh sĩ đi ra từ hệ thống võ cùng kỷ luật và dũng cảm nhưng bên trong quân đội Đại Việt cũng không phải chỉ có binh sĩ người Việt đấy. Không thể đòi hỏi ai cũng dũng cảm như binh sĩ đi ra từ các trại lính được.

Lý Anh Tú có một phát hiện đặc biệt hơn là tổ màu đỏ, lại được chỉ huy do một người thanh niên trẻ, người này da trắng như bạch ngọc, mày kiếm, đôi mắt sáng ngời, sống mũi cao có thể nói dung mạo của thanh niên này không hề thua kém những ngôi sao Hàn quốc ở thời hiện đại, vô cùng đẹp trai theo chuẩn người Á Đông. Tổ màu đỏ vậy mà năm người lập thành một mũi nhọn lấy đội trưởng làm người dẫn đầu chủ động xuyên phá vào các đội khác. Lý Anh Tú còn phát hiện người này võ lực không hề tầm thường, một thanh trường thương xuất ra như rồng, rất nhanh, chính xác mà cũng rất tàn nhẫn, nếu không phải đầu thương có bịt bông thì ít nhất đã có hai tuyến thủ bị hắn giết chết.

Một đội nữa gây nên sự chú ý của Lý Anh Tú là đội màu vàng được chỉ huy cũng bởi một thanh niên. Thanh niên vóc người không quá cao lớn, nhưng mặt mày sáng sủa, rất lanh lợi, vừa nhìn liền biết là một người rất thông minh. Tổ do người này chỉ huy năm người vậy mà tự hành kết thành một viên trận tổ chức phối hợp phòng ngự với các đội xung quanh, mỗi bước đều nhịp nhàng theo hiệu lệnh của người chỉ huy. Các tổ khác vây công bọn họ nhưng vẫn không làm được gì.

Phạm Tu đương nhiên cũng phát hiện ra điều này. Đối với Trương Duy Nhất và Đỗ Cung hắn không lạ, vòng đầu tiên đối với bọn họ không phải là việc khó. Nhưng biểu hiện của hai thanh niên đội đỏ và vàng làm Phạm Tu rất bất ngờ. Mặc dù cuộc thi chưa kết thúc nhưng Phạm Tu chắc chắn rằng đây chính là nhân tài mà bọn họ muốn tìm kiếm. Phạm Tu quay sang Lê Phụng Hiểu hỏi.

- Hai người chỉ huy đội đỏ và vàng tên là gì?

Lê Phụng Hiểu cười khổ nói.

- Thái úy, ngài đùa ta từ lúc tổ chức đến giờ có đến hàng ngàn thí sinh ta làm sao có thể nhớ hết tên hết mặt bọn họ.

Phạm Tu xụ mặt nói.

- Cuối tháng này trừ lương của ngài.

Lê Phụng Hiểu cười ha hả, hắn cũng biết Thái úy đang đùa hắn đây.

Lý Anh Tú chợt ồ lên một tiếng, trên sân đấu lại xuất hiện thêm một đội mới có năng lực. Đội màu đen vậy mà được chỉ huy bởi một thiếu niên xem chừng mới mười mấy tuổi mà thôi. Toàn bộ thành viên đội đen đều là người bản địa, không biết là vận khí hay không người bản địa lọt vào top 50 cũng chỉ mười hai người vậy mà có năm người đều xếp vào đội màu đen. Đội này chiến thuật, chiến lược không có gì đặc biệt nhưng vô cùng hung hãn, không sợ chết, dùng sự liều lĩnh của mình phối hợp đánh các đội khác khi thể vậy mà không gì cản nổi.

Pavong trên sắc mặt cũng không bình tĩnh. Khác với các sứ thần khác, hắn biết vũ lực là đại biểu sức mạnh cho một quốc gia, nhưng vũ lực cá nhân là chưa đủ. Biểu hiện của các binh sĩ Đại Việt chính là đủ để đào tạo thành tướng quân sau này. Phương Đông có câu “ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu” câu này hắn cũng hiểu được. Giả sử một năm Đại Việt lại tổ chức một cuộc thi như thế này, hệ thống tướng lĩnh của Đại Việt sẽ tuyệt đối không hề tầm thường.

Quả nhiên đúng như Lý Anh Tú ba tổ này cùng với hai tổ của Đỗ Cung và Trương Duy Nhất là những người đứng lại trên sân cuối cùng trở thành hai mươi lăm tuyến thủ bước vào vòng trong. Đối với kết quả này Lý Anh Tú rất hài lòng, nhất là biểu hiện của năm người chỉ huy, bọn họ có những phương án khác nhau để giành được mục tiêu cuối cùng. Nền tảng như vậy quân đội Đại Việt sẽ càng linh hoạt hơn trong chiến trận, kỷ luật hơn trong chiến đấu.

Y sù sau đó liền lên đài lôi các tuyến thủ bị thương đem đi chữa trị, mà hai mươi lăm người cũng bước vào vòng trong. Vòng này gồm ba hạng mục gọi là ba môn phối hợp. Đầu tiên là vượt chướng ngại vật bao gồm rào chắn, cầu khỉ, bập bênh, đu dây, kềm gai. Vòng thứ hai là bắn cung, cung tên cách bia một trăm mét phải bắn trúng hồng tâm mới được đi qua, vòng thứ ba là cưỡi ngựa bắn cung và mã chiến, nghĩa là cưỡi ngựa bắn trúng bia, sau đó chộp lấy trường thương đâm trúng hình nộm là có thể chiến thắng. Chỉ lấy mười người đầu tiên mà thôi. Trong quá trình thi đấu các tuyến thủ có thể sử dụng mọi thủ đoạn để chiến thắng.

Võ đài bị dọn đi, thay vào đó là các loại chướng ngại vật, Lý Anh Tú dặn dò công bộ làm giống như những dụng cụ trong huấn luyện quân đội hiện đại. Một hồi trống vang lên hai mươi lăm tuyến thủ xếp thành một hàng ngang chờ lệnh. Một tiếng kèn vừa hiện hai mươi lăm người lập tức xuất phát. Vạch xuất phát cách chướng ngại vật đầu tiên cũng chỉ có hai mươi mét, hai mươi lăm người nhưng chỉ có năm đường xuất phát do đó trong hai mươi mét này giữa các tuyến thủ cũng không ngừng chiến đấu, dùng mọi kỹ xảo để vượt lên đồng thời ngăn trở đối phương.

Ầm

Đội trưởng đội đỏ khi này vậy dùng một cú song phi đá ra Đỗ Cung mượn lực phóng lên phía trước, hắn nhào lộn một vòng liền trở thành người đầu tiên phóng được đến rào chắn thứ nhất, sau đó là đội trưởng đội vàng và Trương Duy Nhất, đội trưởng đội Đen cùng một binh sĩ người bản địa cũng tiếp cận

được với rào chắn, Đỗ Cung vì ngã xuống một lần buồn bực xếp vị trí thứ tám.

Rào chắn chỉ có năm cái rất dễ dàng vượt qua, cầu khí lại đối với những tuyển thủ bản địa thân hình to cao tương đối khó, bọn hắn di chuyển nhanh ngược lại không giữ được thăng bằng liền ngã sấp xuống phải làm lại từ đầu. Ngược lại các tuyển thủ Việt tộc lại vượt qua khá dễ dàng. Đội trưởng đội đỏ vẫn dẫn đầu, theo sát là đội trưởng đội vàng, Trương Duy Nhất. Đỗ Cung vậy mà vương lên được vị trí thứ năm.

Lý Anh Tú đối với sự trưởng thành của Trương Duy Nhất rất hài lòng. Xuất thân ban đầu của Trương Duy Nhất và Đỗ Cung cũng chỉ là Thiên Tử quân bình thường kèm theo một chức vị thấp trường mà thôi. Trải qua gần một năm theo Lý Anh Tú chinh chiến, chiến lực của hai người đã tăng lên không ít, Lý Anh Tú cũng nuôi hi vọng đào tạo bọn hắn thành sĩ quan cấp cao.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thi võ (3)

Các tuyển thủ sau khi vượt qua được cầu khí liền dễ dàng vượt qua được bập bênh. Hàng rào kẽm gai cũng không gây khó khăn gì cho bọn họ, chỉ cần nằm xuống trường qua là có thể. Các tuyển thủ nhanh chóng đến vòng hai. Cung tên mà bọn họ phải sử dụng là cung liên hợp tam thạch cung, đối với người thường muốn kéo căng cũng phải vô cùng khó khăn chứ đừng nói đến là bắn đi. Ấy vậy mà lần lượt đội trưởng đội đỏ, đội vàng, Trương Duy Nhất,... đều một lần kéo căng ra dây cung.

Băng, băng, băng...

Mũi tên phóng vút đi chuẩn xác ghim vào bia. Quy định của vòng này là chỉ khi nào bắn trúng hồng tâm thì mới có thể đến phần tiếp theo. Binh sĩ giám sát đi đến cạnh bia liền thấy hai mũi tên có lông đuôi đánh dấu màu đỏ và màu vàng ghim trúng vào hồng tâm, mũi tên của những người khác lại lệch đi một chút. Binh sĩ ngay lập tức phát cờ đỏ và vàng lên.

- Thần xạ thủ.

Pavong không kìm lòng được hô lên. Trong đôi mắt của những sứ thần cũng tràn đầy kinh ngạc. Trong vòng một trăm mét, một mũi tên liền có thể bắn trúng hồng tâm. Bọn hắn có thể tưởng tượng trong chiến trận đột nhiên có một mũi tên ghim thẳng vào cổ hắn từ khoảng cách trăm mét. Tất cả đều không khỏi lạnh sống lưng.

Bên dưới Lý Anh Tú cũng vô cùng hưng phấn, hắn chắc chắn rằng hai người thanh niên này chính là kiếp sau của hai vị danh tướng nào đó, nếu không một người bình thường rất khó thắng được Thiên tử quân đi ra từ hệ thống như Đỗ Cung, Trương Duy Nhất được.

Đội trưởng đội đen sau lọt tên thứ nhất thiếu niên này mới đến được vòng hai, cầu khí quá khó khăn làm hắn bị ngã đến hai lần tụt lại sau lưng. Hắn cảm thấy cung tên liền cần căng ra, mới mười mấy tuổi, còn chưa phát dục đầy đủ, hắn kéo cung tên cũng hết sức khó khăn.

Băng.

Mũi tên phóng ra lại ghim trúng bia, bia quá xa hắn không thể xác định rõ là mình bắn trúng vào đâu. Hắn không giỏi bắn cung lắm.

Trúng.

Lá cờ màu đen vậy mà được phát lên. Hắn vui vẻ hô lên một tiếng liền chạy theo hai người phía trước. Đỗ Cung, Trương Duy Nhất nhìn nhau cảm thấy trên mặt bông rất, mình vậy mà thua một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu. Hai người liền ra sức nhắm kỹ vào bia mà bắn, may mắn chính là loạt thứ hai hai bọn họ bắn trúng hồng tâm liền đuổi theo ba người phía trước, bỏ lại hai mươi người phía sau.

Bên trên các đoàn sứ thần cũng cạ lời rồi. Đại Việt vậy mà có nhiều thần xạ thủ như vậy. Trước đó ở cổ quốc England có tồn tại một truyền thuyết Robin Hood. Thế nhưng cả cổ quốc năm xưa cũng chỉ có một Robin Hood, Đại Việt lại có bao nhiêu? Một, hai, ba, bốn, năm,... lại còn một đám ở phía sau nữa. Trời ạ, còn để người ta sống không?

Hai đội trưởng đội vàng và đỏ liên tục bám sát nhau, bọn họ chạy đến cười lên chiến mã liền cầm theo cung tên phóng đi. Cung giành cho kỵ binh là nhị thạch cung, ngắn hơn cung cho bộ binh, khoảng cách đến bia cũng không quy định rõ ràng. Bọn họ chỉ có một mũi tên, một cơ hội duy nhất. Hai người thúc ngựa đi cách bia hơn một trăm mét liền lấp tên.

Băng, băng.

Hai mũi tên bay vút ra, lần này các sứ thần đều thấy rõ quỹ đạo của hai mũi tên vẽ thành hai đường cầu vòng đẹp đẽ, sau đó...

Keng, keng.

Hai mũi tên chuẩn xác xuyên qua mũ đầu mâu đâm vào trong hình nộm.

- Trời ạ, vậy mà xa hơn trăm mét nhất tiền xuyên đầu.

- Robin Hood ngày xưa cũng không thể bắn giỏi đến như vậy đi.

Các sứ thần ngày càng kinh hãi rồi. Đến đây họ hoàn toàn xác định ít nhất Đại Việt qua kỳ thi này vậy mà tuyển được hai vị tướng vô cùng lợi hại, ngoài trăm mét cướp đầu người.

So với hai người dẫn đầu, những người khác lạc hậu không ít. Trương Duy Nhất và Đỗ Cung bắn xa một trăm mét trúng thân hình nộm, đội trưởng đội đen trong vòng bảy mươi mét cũng bắn trúng. Có người thử sức ở khoảng cách một trăm mét một mũi tên bắn lệch hình nộm một chút liền bị loại bỏ.

Hai người dẫn đầu giục ngựa phi nước đại phóng nhanh đi, trước mặt bọn họ là những hàng trường thương được dựng sẵn, hai người như đồng thời thực hiện một động tác nghiêng người, cánh tay như kim sắc nhất cử liền chớp lấy được trường thương, chiến mã không có một chút nào dừng lại.

- Tốt.

Lý Anh Tú phấn khích hô lên. Elina nhìn sang hân khê mỉm cười, nàng đột nhiên cảm thấy người này cũng dễ thương đấy chứ.

Hai kỵ sĩ cứ ghìm nhau, không ai nhường ai, người nào cũng quyết tâm đạt được thứ nhất, thúc ngựa càng phóng nhanh đi. Lúc mọi người vẫn đang nhìn chăm chăm vào bọn hân thì bỗng nhiên đội trưởng đội đỏ hai chân đứng trên bàn đạp, cả người uốn cong về phía sau.

- HÃY A!

Hân gầm lên một tiếng cả người như cánh cung gấp về phía trước, trường thương trong tay lại như một ngọn phi lao phóng ra. Mọi người trừng mắt, trường thương kỵ binh dài bốn mét, nặng ít nhất cũng phải mười mấy ký, hân cách bia còn đến hơn năm mươi mét vậy mà dám phóng đi trường thương, lực cánh tay cần bao nhiêu mới đủ đây?

Phập.

Trường thương vậy mà chuẩn xác đâm thủng ngực hình nộm rồi. Xung quanh Giảng Võ điện dân chúng liền ồ lên tán thưởng khâm phục.

- Đây mới chính là dũng sĩ của Việt tộc ta.

- Đúng vậy, lực sĩ, tuyệt đối là lực sĩ. Không ngờ đáng người hân không to lớn nhưng sức mạnh lại lớn đến vậy.

- Ta muốn đẻ con cho hân.

- Phi, người đã bốn mươi tuổi rồi còn đòi đẻ.

- Lão nương thích, có ý kiến?

...

Đội trưởng đội đỏ giật cương một cái, chiến mã hí vang giương hai vó lên kiêu ngạo như một con gà trống thắng trận. Đội trưởng đội vàng về mặt hơi mất mát. Hân biết hân đã thua, trong luật rõ ràng quy định bọn hân có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào đây. Hân trong lòng sinh ra tức giận liền thúc ngựa một mạch đến hình nộm trường thương đâm chuẩn xác vào cổ hình nộm.

Phanh.

Kỵ sĩ phóng qua, đầu hình nộm bay cao lên trời, người xem không khỏi rụt cổ lại, tưởng tượng đó chính là cái đầu của mình liền không khỏi lạnh sống lưng.

Cộc, cộc, cộc. Phi, phi.

Đội trưởng đội vàng thúc ngựa đến cạnh đối thủ, hai chiến mã cũng như hai kỵ sĩ cười trên người bọn chúng, liên tục gầm gừ nhau. Đội trưởng đội vàng nói.

- Vòng cuối ta nhất định sẽ đánh bại ngươi.

Đội trưởng đội đỏ cũng không thua kém hừ lạnh nói.

- Mọi mắt mong chờ, hi vọng ngươi không bị loại quá sớm đi.

Lần lượt các tuyển thủ khác cũng hoàn thành xong nhiệm vụ. Trương Duy Nhất đứng thứ ba, Đỗ Cung đứng thứ tư, thứ năm là đội trưởng đội đen, năm người còn lại lần lượt là năm người đến từ Cẩm quân. Không thể trách được, dù sao Cẩm quân cũng là lực lượng tinh nhuệ nhất của Đại Việt. Lý Anh Tú không khỏi lắc đầu, xem ra sau này phải hạn chế, hoặc cấm không cho Cẩm quân thi đấu, nếu không quá mất công bằng rồi.

Vòng thi thứ hai đến đây là kết thúc, lấy mười người tuyển thủ liền đi đến trước bậc thềm Giảng Võ điện. Phạm Tu đứng lên đi về phía trước nói.

- Chúc mừng các người đã giành chiến thắng trong hai vòng thi. Là thượng thư bộ binh, là thượng cấp của các người ta vô cùng tự hào khi Đại Việt ta có những tinh anh như vậy.

- Cảm ơn đồng chí thượng thư bộ binh.

Mười người đồng thanh đáp. Phạm Tu hài lòng nói.

- Các người chính là những người chiến thắng trong kỳ thi này. Trở về nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều chính bệ hạ sẽ chủ trì vòng đấu. Cuộc thi sẽ được tổ chức tại điện Càn Nguyên, cố gắng thể hiện cho tốt vào.

- Tuân lệnh đồng chí.

Cuộc thi kết thúc, thứ bậc cũng rõ ràng, vòng cuối cùng chẳng qua là để bọn họ ra mắt bệ hạ thể hiện chính mình mà thôi. Các sứ thần cũng nhân dân cũng tản đi. Nhưng các sứ thần lại lần nữa bị Đại Việt khoe ra cơ bắp, trong lòng không khỏi khó chịu.

Các sứ thần các gia tộc quần đảo Sát vừa trở về Đại Sứ quán Lê Văn Thịnh liền tìm tới. Đối với vị Hồng Lô tự này của Đại Việt các sứ thần tìm đủ mọi cách để lung lay, hi vọng có thể đạt được nguyện vọng chuộc lại vị lãnh chúa của bọn hắn, vị quan này rất tốt, lúc nào cũng là một gương mặt mỉm cười, dù là nhận tiền đút lót của bọn hắn cũng một mực cười như vậy đây, đem đến tin tức Đại Việt hoàng đế không muốn gặp sứ thần cũng là cười như vậy, quả thực là bộ mặt muốn ăn đòn. Nếu không phải đang ở Đại Việt đoán chừng Lê Văn Thịnh đã bị các sứ thần bầm ra thành từng mảnh.

Bọn hắn đâu biết rằng Lê Văn Thịnh chính là thám báo viên của Lý Anh Tú, tiền bọn hắn hối lộ Lê Văn Thịnh chạy một vòng liền rơi vào tay Lý Anh Tú. Nên nên tình bọn hắn cho nhiều tiền như vậy Lý Anh Tú liền ân chuẩn để bọn hắn gặp mặt lãnh chúa của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thu được danh tướng

Các sứ đoàn nghe được Lê Văn Thịnh thông báo đến cơm trưa cũng không kịp ăn liền vội vã chạy đến lễ bộ. Các lãnh chúa được an trí tại lễ bộ để nuôi nấng mấy ngày qua thể trạng đã tốt lên đôi chút, vừa thấy các gia nhân của mình liền nước mắt lưng tròng ôm chầm lấy bọn hắn.

- Lãnh chúa đại nhân. Ô...ô...ô.

- Lãnh chúa đại nhân, ngài cực khổ rồi, sao lại ốm o gầy mòn thế này.

- Lãnh chúa đại nhân, sao ngài lại đen đến thế.

Nói đùa, lao động tại công trường suốt gần một tháng lại có thể không đen sao. Lý Anh Tú đối với bọn hắn chính là không hề có sự phân biệt đối xử với những tù binh khác, tuy không bị bỏ đói nhưng ăn tuyệt đối là không no. Sinh hoạt tại công trường suốt gần một tháng, tạo cho đám quý tộc này một sự ám ảnh không hề nhẹ.

- Các vị lãnh chúa yên tâm, bọn ta đến đây là để chuộc các ngài về.

Wilson gật đầu nói.

- Tốt lắm, nhưng chỉ sợ lần này sẽ xuất huyết không ít.

Gia nhân đáng chết nói.

- Xuất huyết cũng phải đành, nếu không có ngài tọa trấn, gia tộc ta chỉ có đường diệt vong.

Giữa các lãnh chúa với nhau chính là cá lớn nuốt cá bé. Trước kia Wilson dựa vào Crow hoành hành đắc tội không ít người, giờ bị Đại Việt bắt các lãnh địa xung quanh ai cũng cố gắng chen vào một cước muốn đạp gia tộc bọn hắn đến vạn kiếp bất phục.

Các sứ thần chỉ được gặp lãnh chúa bọn họ trong một giờ, sau đó liền đi ra ngoài, hướng Lê Văn Thịnh hi vọng nhanh chóng có thể chuộc lại lãnh chúa của mình trở về. Tổng số quý tộc Đại Việt bắt được là năm mươi người. Lê Văn Thịnh ngạc nhiên vậy mà chỉ có ba mươi người muốn trở về đảo Sát, hai mươi người khác lại muốn ở lại Đại Việt, đa phần là các tước sĩ, Nam tước nhỏ yếu, hoặc có lý do các nhân riêng không muốn trở về. Đối với những người này Lê Văn Thịnh cũng đối đãi rất tốt, đưa bọn hắn về công trường chịu khổ thôi, ở đây làm gì cho tốn cơm nuôi.

Lý Anh Tú buổi chiều tại điện Càn Nguyên chính thức gặp mặt mười tuyển thủ lọt vào top mười. Đứng gần thế này Lý Anh Tú mới thấy được đội trưởng đội đồ đẹp trai vô cùng, dù hắn là đàn ông thẳng nam nhưng cũng phải có một chút xú rung động. Trong đầu hắn không khỏi hiện ra một vị đại Boss trong lịch sử.

Lý Anh Tú cũng không vội vã thăm dò danh tính các tuyển thủ mà cho bọn hắn tiến hành đấu đối kháng trước. Mười người chia làm năm cặp đấu, chọn ra lấy năm người. Để Lý Anh Tú đỡ khóc đỡ cười chính là top năm vậy mà y nguyên năm người dẫn đầu của vòng hai, không hề có sự thay đổi. Nhất là tên tiểu tử người bản địa đội trưởng đội đen kia, tuy thiệt về thể hình nhưng phương thức chiến đấu đặc biệt liều mạng, hấn đường như lúc nào cũng có thể đem tính mạng mình cho thân chết nhưng trước tiên cũng phải lôi theo địch nhân cái đã.

Lý Anh Tú hứng thú hỏi hắn.

- Ngươi tên là gì?

Tiểu tử vậy mà tròn đôi mắt nhỏ lên hỏi lại.

- Bệ hạ, ngài không nhớ ta sao? Ta là Calos.

- Calos?

Lý Anh Tú nghi ngờ nói. Calos có chút hưng phấn nói tiếp.

- Ta gặp ngài lần đầu khi ngài chinh phục Hắc Mộc lãnh địa, khi đó Cao Lỗ đại nhân đã cứu ta, sau đó ta liền tham gia Lê Dương quân, sau này là Thánh Dực quân.

Lý Anh Tú liền nhớ ra, tên tiểu tử này chính là cháu trai của trưởng làng đầu tiên mà hắn thu phục tại Hắc Mộc lãnh địa. Hắn nói.

- A, hóa ra là tên nhóc con nhà ngươi. Ông nội ngươi thế nào rồi?

Tiểu tử đột nhiên tụt cảm xúc thương cảm nói.

- Ông nội vào mùa đông năm ngoái đã qua đời rồi.

Hóa ra Calos sau khi tham gia Lê Dương quân cũng không giải ngũ mà tiếp tục ở lại tham gia vào Thánh Dực quân. Trải qua ba cuộc chiến tranh tấy lửa, tiểu tử trẻ trâu ngày nào đã trở thành một chiến binh dũng cảm, không sợ chết, hiện tại hắn cũng là một thập trưởng trong Thánh Dực quân rồi. Lý Anh Tú mới biết cả đội đen của bọn hắn đều là người của Thánh Dực quân, dựa vào sự hung hãn của mình mà vượt qua được vòng đầu tiên, mà tên tiểu tử này tuyệt đối là kẻ liều mạng nhất.

Lý Anh Tú vỗ vai hắn nói.

- Tiểu tử bớt đau buồn, ông nội ngươi trên trời thấy được ngươi có thành tựu thế này tuyệt đối sẽ vô cùng vui mừng.

Calos nói.

- Ở phía Tây phương cực lạc ông nội sẽ vui vẻ đấy. Ông nội trước khi chết nói điều hạnh phúc nhất trong đời hắn chính là có thể sống những ngày tháng cuối cùng trong sự trị vì của bệ hạ.

Không ngờ tiểu tử này lại theo đạo Phật đấy. Một kẻ hung hăng, huyết tính như Thánh Dực quân lại theo đạo Phật, Lý Anh Tú cứ cảm thấy lạ lạ.

Lý Anh Tú lại quay sang hai người còn lại (ngoại trừ Trương Duy Nhất và Đỗ Cung) hỏi.

- Các ngươi tên gì.

Hai người nhìn nhau trừng mắt nhìn nhau cuối cùng lại đồng thời nói.

- Ngô Tuấn (Trần Khánh Dư) bái kiến bệ hạ.

Àm

Trong đầu Lý Anh Tú vang lên tiếng nổ. Đội trưởng đội vàng lại là Trần Khánh Dư, mà đội trưởng đội đỏ chính là siêu cấp Boss Lý Thường Kiệt. Đúng vậy. Lý Thường Kiệt tên thật là Ngô Tuấn, tự là Thường Kiệt, là cháu trai năm đời của Thiên Sách vương Ngô Xương Ngập - con trai của Ngô Quyền. Nghĩ đến đây Lý Anh Tú không khỏi trố trêu thay cho Bắc quốc, hai ông cháu ở hai thời đại khác nhau cùng đánh toi bời hai đạo quân xâm lược của hai triều đại Bắc quốc.

“Đinh, chúc mừng ký chủ phát hiện được hai danh tướng lưu lạc trong dân gian”.

Lý Thường Kiệt: Thái úy triều Lý, văn hay, võ tốt cầm binh, thao lược không gì không giời, phá Tống bình Chiêm chi như chuyện cơm bữa. Tư chất (SS?). Kỹ năng: Đẹp trai, thông binh.

Trần Khánh Dư: Nhân Huệ vương nhà Trần, có công lớn trong cuộc kháng chiến quân Nguyên. Tư chất (S?). Kỹ năng: Thông binh, buôn bán.

Trời ạ, hai vị đại thần này vậy mà nắm giữ đến hai kỹ năng, tư chất đều chưa đạt đến đỉnh phong nhưng đã rất cao rồi. Nhất là Lý Thường Kiệt tư chất

(SS?) Lý Anh Tú chắc chắn để hấn phát triển vài năm tuyệt đối phát triển lên mức (SSS). Còn về kỹ năng của hai người Lý Anh Tú cũng rất đau răng. Đẹp trai làm quý gì? Võ tướng cần đẹp trai? Lại còn buôn bán? Võ tướng cần buôn bán sao?

Đẹp trai: Người nắm giữ kỹ năng này đẹp trai vô cùng, nam nữ thông sát.

Buôn bán: Người nắm giữ kỹ năng này là buôn bán kì tài. Có thể điều khiển cả một thương hội.

Hai kỹ năng đối với võ tướng mà nói có vẻ rất đau răng, Lý Anh Tú bình tĩnh tâm tình hỏi.

- Các người hiện tại làm công việc gì?

Lần này Ngô Tuấn nói trước.

- Bẩm bệ hạ, thần hiện là thập trưởng Điện Tiền quân.

Lý Anh Tú a lên một tiếng, hóa ra Ngô Tuấn đã sớm gia nhập quân đội, biểu hiện xuất sắc nên mới được cử đi thi. Trần Khánh Dư cũng nói.

- Bẩm bệ hạ, thảo dân hiện tại đang bán than.

Phốc.

Lý Anh Tú suýt nữa phun ngụm nước ra ngoài. Trần Khánh Dư vậy mà đi bán than. Trời ạ, danh tướng của ta. Chợt Lý Anh Tú nhớ đến đánh giá của người xưa về Trần Khánh Dư là tham lam, thô bỉ bởi câu nói: “Tướng là chim ưng, dân lính là vịt, dùng vịt để nuôi chim ưng thì có gì là lạ?”.

Thực ra Trần Khánh Dư bản tính chính là thương nghiệp kì tài, so với làm một người tướng quân Trần Khánh Dư càng hợp cách là một thương nhân. Bất cứ cơ hội nào có thể làm ăn Trần Khánh Dư tuyệt đối không bỏ qua. Tương truyền khi trấn giữ tại Vân Đồn Khánh Dư có lệnh cho binh lính đề phòng người Hồ tấn công nên không được đội mũ phượng Bắc (mũ trụ Đại Việt khá giống mũ Bắc quốc) mà phải đội mũ Ma Lôi. Nhưng bên trong Khánh Dư âm thầm đem thuyền chở đầy mũ Ma Lôi đến bán. Bán ban đầu giá chỉ 1 tiền, sau đó tăng dần giá lên thập chí một cái mũ giá bằng một tấm vải. Quả nhiên là gian thương.

Tuy nhiên nói bản tính của Trần Khánh Dư tham lam cũng không đúng. Chỉ là hấn rất hứng thú với kinh thương mà thôi. Khi về hưu trở về đất phong Trần Khánh Dư còn tự mình bỏ tiền ra xây nhà lập ấp giúp dân, dạy cho dân chúng làm nghề trồng cây cói và dệt cây cói. Nếu là một người tham lam chắc chắn Trần Khánh Dư không cần phải làm như vậy, nhưng đứng góc độ của một thương nhân mà nói đây gọi là sự đầu tư.

Lý Anh Tú rõ ràng liền hỏi.

- Hiện tại tiếp tục thi đấu đã không còn ý nghĩa. Kỳ thi đến đây kết thúc. Các người còn ý kiến gì không?

Trần Khánh Dư liền bước ra nói.

- Bẩm bệ hạ, thảo dân có yêu cầu xin bệ hạ ân chuẩn.

Lý Anh Tú gật đầu hỏi.

- Có việc gì người cứ nói.

Trần Khánh Dư chỉ Ngô Tuấn nói.

- Thảo dân thua Ngô Tuấn ở vòng hai vô cùng không phục, xin bệ hạ ân chuẩn cho thần được đấu võ với Ngô Tuấn lần nữa.

Lý Anh Tú không ngờ hai người lại có khúc mắc như vậy, việc này cũng chỉ đành để hai người từ giải quyết. Hấn quay sang hỏi Ngô Tuấn.

- Thường Kiệt (tự của Ngô Tuấn), ý của người thế nào?

Ngô Tuấn nói.

- Thần không có ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Ngô Tuấn và Trần Khánh Dư

Lý Anh Tú thực sự không cần xem cũng biết kết quả là như thế nào. So với Ngô Tuấn là một đại Boss của triều Lý thì Trần Khánh Dư cũng chỉ là một phó tướng trấn thủ Vân Đồn. Ngô Tuấn còn cầm binh sang tận Bắc quốc tàn sát đến hơn mười vạn người, qua quan trăm tướng, so ra các mặt Trần Khánh Dư đều không thể so với ngoại trừ Trần Khánh Dư có một gia sản khổng lồ.

Ngô Tuấn và Trần Khánh Dư đều chọn trường thương. Lý Anh Tú dẫn theo quân thần đi ra trước điện Càn Nguyên. Trên sân Rồng Ngô Tuấn và Trần Khánh Dư đứng cách nhau hai mươi mét. Hiệu lệnh vừa vang lên hai người đã lao vào nhau.

Nếu tìm kiếm trong lịch sử Việt Nam người có thể sử dụng trường thương giỏi hơn Ngô Tuấn thì thực sự rất khó. Ngô Tuấn là con nhà võ tướng, trường thương vô cùng tinh thông đã trở thành một thứ bản năng không thể thiếu. Thương pháp Ngô gia được trui rèn qua không biết bao nhiêu chiến trận trở thành một môn thương pháp đặc biệt dành cho chiến trường, vô cùng ít chiêu thức nhưng lại rất nhanh, chuẩn và hiểm, lấy công làm thủ.

Ngược lại Trần Khánh Dư cũng là con cháu tông thất họ Trần, võ nghệ Đông A từ lâu cũng đã trở thành một hệ thống, không vũ bão, quyết liệt như Ngô gia thương mà lại chậm rãi hơn, trầm ổn tựa thái sơn.

Hai người đánh nhau không phải như phim vậy đứng xa cả thước chỉ cố chạm vũ khí cho đẹp mắt mà dường như chỉ dùng mấy chiêu thức đâm, đập, quét nhưng mỗi chiêu, mỗi thức đều hướng đến chỗ hiểm của đối phương như cổ, eo, chân. Ngô Tuấn thương xuất ra mạnh như rồng, thì Khánh Dư trường thương lại như một con trường thủy đón nhận lấy thế công của Ngô Tuấn. Hai người giao nhau gần năm mươi chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Phạm Tu thấy vậy liền cười nói với Lý Anh Tú.

- Chúc mừng bệ hạ lại thu phục được hai tên võ tướng tài năng.

Lê Văn Hưu cười nói.

- Hai vị tráng sĩ này kiếp trước chính là những danh tướng bậc nhất của Đại Việt, xem chừng các quân lại tranh đoạt bể máu đầu.

Lê Văn Hưu vốn là nhà sử học có nghiên cứu tất nhiên nhận ra thân phận của hai người, ngược lại Phạm Tu là người đi trước nên không nhận biết liền hỏi.

- Lê thượng thư nhận thức hai vị tráng sĩ này?

Lê Văn Hưu gật đầu rồi lại lắc đầu.

- Bẩm Thái úy, phải nói là hạ quan biết kiếp trước của họ mới đúng. Ngô Tuấn kiếp trước chính là Thái úy của Đại Việt, mà Trần Khánh Dư cũng là tông thất của Trần triều. Hai người này ai cũng có những chiến công vang dội chống ngoại xâm cả.

Phạm Tu cũng hiểu được thân phận của hai người này, hân hậu thế vô cùng nổi tiếng.

- Xem ra Lê thượng thư nói đúng, các quân xem chừng tranh đoạt đến sức đầu mẻ trán đây.

Lý Anh Tú lúc này lại bật cười nói.

- Ai nói như thế. Hai người này Trẫm muốn định.

Phạm Tu cùng Lê Văn Hưu trừng mắt. Ai lại dám cùng bệ hạ đoạt người cơ chứ. Đối với Ngô Tuấn và Trần Khánh Dư Lý Anh Tú trong lòng cũng đã có sự sắp xếp. Điều mà Lý Anh Tú kiếp trước tiếc nhất chính là Ngô Tuấn vậy mà tự cung. Phải biết đương thời Ngô Tuấn chính là được mệnh danh “Đại Việt đệ nhất mỹ nam tử” đấy.

Có người nói bởi vì vua Thánh Tông ưa thích Ngô Tuấn mà muốn kẻ cận vua thì chỉ có quan hoạn nên Ngô Tuấn tình nguyện tự cung. Nhưng thật ra nguyên nhân sâu xa chính là một đoạn tình bi kịch của Ngô Tuấn và một người mỹ nhân là Dương Hồng Hạc về sau chính là Thượng Dương hoàng hậu. Thế nhưng mối tình này không có kết quả khi Dương Hồng Hạc được gả cho thái tử Lý Nhật Tôn về sau chính là vua Thánh Tông. Khi đó Dương Hồng Hạc không được thái tử để ý mà tình cũ của nàng là Ngô Tuấn trước kia nhận qua chức Thái tử Mật thư tình sự nên vô cùng thân thiết với vua, lại được vua sủng ái. Nàng muốn Ngô Tuấn đứng sau lưng mình tác động để giành lợi thế trong “cuộc chiến hậu cung”.

Thế nhưng Ngô Tuấn lại không muốn như vậy. Nếu Ngô Tuấn ủng hộ Dương Hồng Hạc thì có thể sau này khi thái tử lên ngôi Ngô Tuấn sẽ bị vua cho rằng bắt tay với tình cũ lũng loạn triều chính, rồi triều đình sẽ xào xáo ra sao nếu thấy ông thân thiết với hoàng hậu cho rằng Ngô Tuấn “cắm sừng” lên đầu nhà vua. Trong lúc giữa hiểm nguy và ý chí gay dựng sự nghiệp chưa thành đó Ngô Tuấn đã lựa chọn tự cung, vừa để tỏ lòng trung thành với nhà vua, vừa để hoàng hậu dứt đi tình cũ. Quả nhiên sau đó Ngô Tuấn được thái tử (sau này là vua Thánh Tông) vô cùng sủng ái, trao cho các chức vị quan trọng cũng là một sự bù đắp cho Ngô Tuấn.

Lý Anh Tú cũng muốn bù đắp cho người anh hùng đã vì nước mà hi sinh cả hạnh phúc, cả quyền được làm đàn ông như Ngô Tuấn. Những anh hùng lưu lạc trong dân gian hầu như bị xóa hết ký ức, chỉ nhớ được mỗi tên của họ mà thôi. Lý Anh Tú muốn kiếp này Ngô Tuấn chính là Ngô Tuấn mà không phải là Lý Thường Kiệt.

Đối với Trần Khánh Dư mà nói Lý Anh Tú có kế hoạch riêng cho hắn. Đại Việt muốn giàu có cần phải kinh thương. Lý Anh Tú muốn thành lập một thương hội, đứng sau là Đại Việt vương triều, đi sang các nước khác đem vàng bạc trở về cho Đại Việt. Trước giờ không có nhân tuyển, hiện tại Trần Khánh Dư đến lại vừa kịp lúc. Không phải thời hiện đại tập đoàn quân đội hoạt động chính là như vậy sao. Lý Anh Tú cũng cần một tập đoàn như vậy, đó là trụ cột kinh tế cho cả một quốc gia.

Keng.

Ngô Tuấn và Trần Khánh Dư đã giao chiến hơn năm mươi chiêu, cuối cùng trường thương Ngô Tuấn mạnh mẽ đánh lui Trần Khánh Dư ba bước, dựa vào thế đó Ngô Tuấn đâm ra thương, Trần Khánh Dư vội vàng xoay mình đón đỡ, trường thương giao nhau phát ra từng đóa hoa lửa mà Trần Khánh Dư cũng dần rơi vào thế hạ phong.

Phạm Tu cùng Lê Phụng Hiểu cũng đều thấy được điều này. Lê Phụng Hiểu nói.

- Thương pháp của hai người rất cao minh nhưng so với Ngô Tuấn thì Trần Khánh Dư vẫn còn kém một bậc. Trong vòng mười chiêu ắt sẽ bại.

Quả nhiên Lê Phụng Hiểu nói không sai, quả nhiên đến gần chiêu sáu mươi Ngô Tuấn lợi dụng Khánh Dư sơ hở trường thương đập xuống đánh rơi trường thương của Trần Khánh Dư, mũi thương chuẩn xác chỉ thẳng vào yết hầu của hắn, chỉ cách vài tấc nữa là đâm trúng da thịt.

Trần Khánh Dư bại. Hắn bại tâm phục khẩu phục. Nếu nói ở vòng hai Ngô Tuấn dựa vào gian kế để thắng hắn thì lúc này Ngô Tuấn dùng chính là bản thân thực lực.

Bộp, bộp, bộp...

Dẫn đầu là Lý Anh Tú, sau đó là tất cả quân thần đều cho hai người một tràng pháo tay ban thưởng. Lý Anh Tú đi xuống sân rồng nói.

- Thế nào Khánh Dư, còn có yêu cầu gì nữa hay không?

Trần Khánh Dư khẳng khái nói.

- Bẩm bệ hạ, thần thua tâm phục khẩu phục, Ngô huynh thương pháp tuyệt luân, thần không thể so sánh.

Ngô Tuấn liền khiêm tốn nói.

- Trần huynh quá khiêm nhường. Thực sự vừa rồi ta chỉ may mắn chiếm tiên cơ.

Lý Anh Tú nói.

- Được rồi. Hai người các ngươi không đánh nhau không quen biết, ân oán đến đây xóa bỏ, liền trở thành bạn bè, được chứ?

- Tuấn lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú quay sang tám người tuyển thủ còn lại hỏi.

- Kỳ thi này Trẫm lấy Ngô Tuấn đứng thứ nhất, Trần Khánh Dư đứng thứ hai các ngươi không có ý kiến gì chứ?

Tám người vội vàng nói.

- Bệ hạ anh minh.

Lý Anh Tú hài lòng nói.

- Tốt, vậy tất cả nghe chỉ.

Cả mười người vội xếp thành hai hàng dọc quỳ xuống chờ nghe ý chỉ của Lý Anh Tú, các nhân viên Hàn Lâm viện cũng vội bê ra cái bàn, thánh chỉ chờ ghi chép.

- Ngô Tuấn võ nghệ tài giỏi, giành được giải đầu kỳ thi phong Chỉ Huy thêm sự Điện tiền quân.

- Phong Trần Quan Khải làm Đồng tri giám sự Ngự tiền quân.

- Phong Trương Duy Nhất làm Trấn điện tướng quân Điện Tiền quân.

- Phong Đỗ Cung làm Trung thành bình mã lang tướng ti lang tướng.

- Phong Calos làm Trung thành bình mã lang tướng ti phó tướng.

...

Lần lượt mười người đều được phong thưởng. Ba người dẫn đầu đều là võ quan ngũ phẩm, thấp nhất cũng là kinh lược đồng tri tòng lục phẩm.

- Bẩm bệ hạ, thần có ý kiến.

Calos bỗng nhiên phát biểu, đối với tiểu tử này Lý Anh Tú cũng cảm thấy rất thú vị liền hỏi.

- Tiểu tử ngươi lại có ý kiến gì?

Calos có chút nhát gan gãi đầu nói.

- Bẩm bệ hạ Trung thành binh mã lang tướng ti phó tướng là gì?

Nhìn bộ dáng hần Lý Anh Tú tiền bật cười, ai lại nghĩ kẻ liều mạng như hần lại có lúc nhút nhát như thế. Lý Anh Tú kiên trì nói.

- Nha, đơn giản là chức võ quan tại Cẩm quân, ngươi sẽ đóng quân ở kinh thành, bảo vệ kinh thành.

Calos vậy mà vội lắc đầu kiên quyết nói.

- Bẩm bệ hạ, xin bệ hạ phê chuẩn thần trở về Thánh Dực quân, dù cho thần trở về làm Thập trưởng cũng được.

Lý Anh Tú kỳ quái hỏi.

- Tại sao ngươi lại muốn trở về Thánh Dực quân, biết bao nhiêu người muốn rời đi nơi đó còn không được.

Lý Anh Tú nói không sai, xuất thân của Thánh Dực quân không tốt lành gì, nhiệm vụ độ nguy hiểm cũng phi thường cao, biết bao người muốn rời đi nơi đó, tiểu tử này lại tốt, muốn quay trở về. Calos rất tự hào cao giọng nói.

- Bệ hạ không phải từng nói Thánh Dực là đôi cánh của quân vương hay sao. Thần muốn trở về Thánh Dực quân, muốn ra chiến trường, dùng máu của địch nhân để về nên đôi cánh cho bệ hạ.

Lý Anh Tú bất ngờ. Hần không ngờ lời hần nói tên tiểu tử này lại nhớ kỹ. Nghĩ lại đúng như vậy, Thánh Dực quân tuy xuất thân không tốt nhưng bọn hần chiến đấu chính là vì Đại Việt này, để chứng tỏ bọn hần cũng là con dân của Đại Việt. Lý Anh Tú hít một hơi nói.

- Được, vậy Trầm phong ngươi Phó Trung úy Thánh Dực quân. Trở về quân cố gắng luyện tập, đừng để Trầm thất vọng.

- Tạ ơn bệ hạ.

-----++

Giống như An Tư vậy, ta muốn những danh nhân có sự bất hạnh trong lịch sử có thể sống hạnh phúc, là chính mình trong thế giới của ta tạo nên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Tiền chuộc

An Bang thành, kể từ khi các sứ thần rời đi đến Thăng Long cảnh sầm uất đã thiếu đi không ít, nhưng bù lại sau khi danh tiếng Đại Việt tăng cao có hàng loạt thương nhân từ khắp các quốc gia đến làm ăn, tuy nhiên bởi bọn họ chưa được phép mở cửa hàng nên chỉ đành chờ đợi hoặc mua vật phẩm từ An Bang sau đó đem trở về quốc gia bán. Nên cảnh thuyền ra, thuyền vào ở An Bang không dứt. Thậm chí Tinh Thiều viết bản tấu về triều xin thành lập tại An Bang một chi hải quân nhưng Lý Anh Tú không đồng ý. An Bang có thể là một cảng thị tốt nhưng nó không phải là nơi tốt để đóng quân của Hải quân. Nên Lý Anh Tú cũng chỉ đành hạ lệnh Bắc Hải thủy sư tăng tốc đóng tàu, gia tăng thủy quân lên đến sáu trăm người để có thể bảo vệ an ninh tại cả hai xứ.

Hôm nay An Bang lại xuất hiện một số nhân vật lạ, những người này tiến vào An Bang rất lén lút, bọn họ hay lén chui vào trong các thùng hàng của Cảng thị để vào thành, hoặc giả dạng thành người của các đoàn thương nhân. Hải Đông quân vậy mà không thể phát hiện ra bọn hần, chứng tỏ đám này vô cùng tinh nhuệ.

Bọn hần sau một thời gian phân tán liền tập hợp lại, nhân số lên đến khoảng ba mươi người. Nơi bọn hần tụ họp là một cánh rừng phía Đông thành An Bang. Nhìn thấy nhân số tập hợp đầy đủ, tên thủ lĩnh hỏi.

- Điều tra đã rõ ràng hay chưa?

Một tên thuộc hạ gật đầu nói.

- Đã rõ ràng, mục tiêu đã ở kinh thành Thăng Long, hộ vệ bắt quá chỉ hai mươi người.

Tên thủ lĩnh vui mừng nói.

- Tốt, không ngờ lại có cơ hội tốt đến như vậy. Nhất định không được thất bại. Rõ chưa?

- Tuân lệnh.

Kinh thành Thăng Long, sau cuộc thi võ hai ngày Lý Anh Tú đã chịu gặp mặt những sứ đoàn đầu tiên. Lý Anh Tú vậy mà trước hết gặp mặt các sứ thần các quốc gia duyên hải. Các quốc gia này thực sự quốc thổ không lớn, dân số bất quá đông đến gần một vạn người, còn ít hơn cả một số lãnh chúa của vương quốc lớn. Các quốc gia này đem theo thiện ý tỏ vẻ thần phục, hi vọng cùng Đại Việt có thể hữu hảo, hằng năm còn có thể giao nộp một số ít tiền vàng. Lý Anh Tú cười khẩy, xem ra đám này bị Crow đánh đến sợ hãi.

- Trẫm không cần tiền vàng của các người. Quốc gia chúng ta luôn theo đuổi mục tiêu hòa bình, hữu nghị, thân ái với các vương quốc xung quanh. Thực sự nếu không phạm đến Đại Việt Trẫm cũng rất lười động binh.

- Bệ hạ thánh minh.

Các sứ thần vội vàng nói, xúc động đến muốn khóc, bọn hãn số phận quốc gia nhược tiểu, thường phải đi thần phục những quốc gia lớn mạnh khác để đổi lấy yên ổn, không ngờ hoàng đế Đại Việt lại có thể đối xử với bọn hãn ngan hàng. Là Thần đã phải hãn xuống để duy trì hòa bình thế giới sao.

Nhìn biểu lộ của đám sứ thần Lý Anh Tú muốn cười đến rụng răng. Đối với những quốc gia quân số chưa đến hai ngàn thế này quả thực Lý Anh Tú rất lười động binh. Có lẽ sau khi thắng hai vạn liên quân ánh mắt của hắn đã cao hơn không ít. Nhưng nói vậy không phải là hắn định bỏ qua cho bọn họ, ngược lại hắn có phương pháp có thể thu phục bọn hãn mà không cần phải động binh.

Lý Anh Tú nói.

- Chỉ là Trẫm có một yêu cầu. Chỉ muốn các thương nhân của Đại Việt có thể lập thương điểm tại các quý quốc, lại có thể nhận được một số thuế má tại quý quốc. Không biết ý kiến của các người thế nào?

Các sứ thần vội vàng nói.

- Việc đó không thành vấn đề, Đại Việt là bằng hữu tốt nhất của chúng ta, đương nhiên sẽ có ưu đãi.

Lý Anh Tú gật đầu hài lòng nói.

- Được rồi. Vậy những việc còn lại các người có thể đi bàn thảo cùng Lại bộ thị lang Tô Hiến Thành.

Kế hoạch ứng phó với mỗi đoàn sứ thần đều được các quan Lễ bộ, Lại bộ thậm chí là cả Hàn Lâm viện, Quốc Sử viện bàn thảo rất kỹ. Mọi việc cứ theo như kế hoạch mà thi hành.

Sau các sứ thần quốc gia duyên hải Lý Anh Tú lại chọn gặp các sứ thần đến từ các gia tộc quần đảo Sát.

- Bái kiến bệ hạ.

Các sứ thần vừa tiến vào liền cúi chào, đến bây giờ bọn hãn mới được ở khoảng cách gần nhìn thấy vị vua trẻ tuổi của Đại Việt. Chính người trẻ tuổi này đã đánh bại hai vạn liên quân của Công tước, bắt giữ lãnh chúa của bọn hãn, là người mà bọn hãn vừa ghét lại vừa kính sợ.

Lý Anh Tú nói.

- Các người nhiều lần xin gặp mặt Trẫm có việc gì?

Các sứ thần cũng không ngờ Lý Anh Tú trực tiếp đến vậy chỉ có thể nói.

- Bẩm bệ hạ, chúng thần đến đây trước tiên là để xin lỗi bệ hạ vì các gia chủ nghe theo lời xúi dục của kẻ gian đem binh xâm phạm Đại Việt, mọi người ở đây đều hi vọng bệ hạ có thể tha các lãnh chúa của các gia tộc ra. Các gia tộc xin thề sẽ không lại đối đầu với Đại Việt.

Để đạt được mục đích bọn phong thần này vậy mà không tiếc nói Crow là kẻ gian đây. Lý Anh Tú cười lớn nói.

- Tha ra thì có thể, nhưng không phải một câu xin lỗi là xong đây.

Các sứ thần vội vàng nói.

- Chúng thần biết, xin nguyện giao tiền chuộc.

Lý Anh Tú nói.

- Tiền chuộc không cần nhưng phí sinh hoạt, phí ăn chơi các loại thì đều phải thanh toán.

Các sứ thần kinh hãi, ăn, uống, ở thôi lại có thể mất bao nhiêu.

- Mời bệ hạ ra giá.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Vậy quyết định thế. Hộ bộ giao hóa đơn cho bọn hán.

Hộ bộ quan viên vẻ mặt cổ nít cười đưa ra một xấp hóa đơn cho bọn hán. Các sứ thần vừa nhìn liền tròn mắt. Tiền ở không thôi mỗi ngày lại mất một trăm đồng vàng Dinar, một con cá lại hết một đồng vàng, một bộ quần áo hết mười đồng vàng... đây quả thực chính là ăn cướp. Bọn hán biết lãnh chúa của bọn hán đầu tiên chính là bị cho đi lao động khổ sai đấy.

Nhìn biểu cảm của các sứ thần Lý Anh Tú cười nhẹ. Trên bàn đàm phán ai ra giá trước thì người đó thua, nhưng dưới thực lực tuyệt đối Lý Anh Tú hoàn toàn ra cái giá cuối cùng, không thương lượng. Giống như Oa quốc thời thể chiến thứ hai vậy, quân Đồng Minh đưa ra đề nghị đầu hàng vô điều kiện. Không đầu hàng? Tốt. Một triệu bảy trăm ngàn Hồng quân trực tiếp làm gói một triệu ba trăm ngàn quân Quang Đông. Mèo quốc càng trực tiếp ném hai quả nuke hủy diệt hai thành phố. Thế nào? Đầu hàng chưa? Tốt, đầu hàng thì ký tên đóng dấu.

Các sứ thần biết Đại Việt chính là công phu sư tử ngoạm, đang làm khó bọn hán, chỉ có thể đàm phán.

- Bệ hạ, ngài ra giá như vậy quả thực quá làm khó chúng ta, gia tộc chúng ta cũng không có nhiều tiền vàng đến vậy.

Theo giá của Lý Anh Tú đưa ra thì một Tử tước như Wilson chi phí phải thanh toán lên đến một vạn đồng vàng, Bá tước thì mất đến bảy ngàn đồng vàng, Hầu tước thanh toán ba ngàn đồng vàng, Nam tước một ngàn đồng vàng. Lý Anh Tú mỉm cười nói.

- Được, nể tình các người lặn lội đường xa đến đây Trẫm giảm cho các người mỗi người một đồng bạc Dinar.

Giảm con em người à. Các sứ thần trong lòng chửi đồng lên nhưng không dám phát tác. Bọn hán đủ tinh táo để biết mình đang đứng trên đất của ai đấy.

- Bẩm bệ hạ...

Sứ thần định nói Lý Anh Tú liền cắt ngang.

- Trẫm không có thời gian đòi co trả giá với các người. Nói thẳng ra với các người Trẫm chính là đang đi cướp. Thế nào? Có ý kiến?

Các sứ thần tròn mắt, bọn hán lần đầu tiên thấy một mộ vị quốc vương vô sỉ đến như vậy, tự thừa nhận chính mình đang đi ăn cướp. Lý Anh Tú lại nói tiếp.

- Các người cũng không cần phải nói mình không có đủ tiền. Trẫm đã dò hỏi sứ đoàn của Lazson, biết rõ ràng giới hạn của các người ở đâu. Giá trị của lãnh chúa các người phụ thuộc vào các người quyết định. Chuộc hay không tùy ý. Nếu chấp nhận liền đi tìm Lễ bộ thượng thư ký tên đóng tiền rồi đón lãnh chúa các người về. Ở thêm một ngày giá tiền tăng lên Trẫm không chịu trách nhiệm.

Nói rồi Lý Anh Tú liền đi thẳng bỏ lại đám sứ thần vẫn còn sững sờ. Lát sau một tên quát lớn.

- Hay lắm đám người Celt, lại dám mách lẻo chúng ta.

- Trở về cần phải dạy dỗ bọn hán như thế nào làm người.

- Đúng vậy, trở về phải tổ chức quân đội đi chinh phạt bọn hán.

- Nhưng... lãnh chúa của chúng ta thì sao?

- Còn sao nữa, phải chuộc lại thôi.

Đứng sau màn che Lý Anh Tú âm thầm hài lòng. Chỉ cần như vậy mâu thuẫn giữa người Germanic và người Celt trên quần đảo Sắt lại càng tăng cao, đánh nhau càng hỗn loạn mà người thu lợi cuối cùng chắc chắn chính là Đại Việt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Thần phục

Ba mươi tên quý tộc đem về cho Đại Việt đến ba vạn đồng vàng Dinar, những gia tộc không đủ tiền vàng buộc phải đem các đồ vật như thuộc da, sừng, sắt thậm chí là lương thực để đánh đổi. Lần đầu tiên trong kho của Lý Anh Tú tràn đầy hai vạn đơn vị vàng (1 đồng = 0.5 đv). Hiện tại nguồn vàng của Đại Việt chủ yếu đến từ việc giao thương và một mỏ vàng nhỏ phát hiện trước khi lập quốc, trong khi số vàng cần chi ra mua sắm cho quân đội là rất nhiều.

Bóc lột các gia tộc quần đảo Sắt, Lý Anh Tú biết với bản tính tham lam của mình những tên lãnh chúa sau khi trở về sẽ càng tăng cường bóc lột đám nông nô tội nghiệp của mình. Khi đó nếu Lý Anh Tú muốn tiến quân đến quần đảo Sắt càng dễ dàng hơn. Lý Anh Tú vẫn chưa hề quên quần đảo Sắt vẫn còn Crow vô cùng căm thù hắn. Lý Anh Tú chưa tiến quân không phải vì hắn bỏ qua mà tại vì hiện tại Đại Việt chưa đủ lực mà thôi. Nên điều Lý Anh Tú làm bây giờ chính là cố gắng làm quần đảo Sắt càng hỗn loạn càng tốt. Chỉ cần chờ đợi thời cơ đến.

Lãnh tụ Lê-nin vĩ đại từng nói thời cơ sẽ xuất hiện khi giai cấp thống trị không thể thống trị như cũ được nữa, khi giai cấp bị trị không thể sống như cũ được nữa và lực lượng lãnh đạo đã sẵn sàng. Điều Lý Anh Tú cần làm bây giờ chính là tự phát triển chính mình và làm cho thời cơ đó đến nhanh hơn.

Buổi chiều Lý Anh Tú bắt đầu triệu kiến sứ thần của Lazson. Tên này béo vô cùng, gương mặt như cái đầu heo, thịt đến mức đôi mắt híp lại.

- Thần là sứ giả của Lazson Công tước, bá tước Alonso bá kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Tốt lắm, trước đó Trẫm rất hài lòng với thái độ hợp tác cùng với Hồng Lư tự khanh của Trẫm. Các người đến đây có việc gì?

Nghe Lý Anh Tú nói về mặt tên béo có chút vui mừng liền tổ khổ nói.

- Bẩm bệ hạ, thần nhận lệnh của Lazson công tước đến cầu viện bệ hạ, xin bệ hạ xuất binh tiêu diệt Crow công tước.

Lý Anh Tú khẽ ồ một tiếng nói.

- Vậy người nói xem vì sao ta lại phải tiêu diệt Crow công tước?

Sứ giả ngạc nhiên.

- Không phải Crow đã xâm phạm Đại Việt sao?

Lý Anh Tú chột nghiêm giọng quát.

- Đó là việc của Đại Việt, chẳng lẽ Trẫm lại chỉ vì một câu của các người lại xuất binh. Tính mạng của binh sĩ Đại Việt rẻ mạt như vậy sao?

- Bệ hạ thứ tội, là thần nói sai.

Lý Anh Tú quát lên một tiếng liền làm tên béo sợ hãi liền quỳ thụp xuống. Lữ Gia đứng một bên là người tiếp xúc với Lý Anh Tú lâu nhất trong những người đứng ở đây liền không thể nhịn hướng Lý Anh Tú giơ lên một ngón tay cái. Bệ hạ càng ngày càng có khí thế của một đấng quân vương, một tiếng quát cũng đủ làm người ta sợ hãi.

Tên béo nhìn thấy Lý Anh Tú sắc mặt trở lại như thường mới nói.

- Lazson công tước nói nếu bệ hạ tiêu diệt Crow công tước Lazson công tước xin thần phục Đại Việt, làm phong thần của bệ hạ.

Lý Anh Tú cười khẩy.

- Công tước các người nghĩ hay lắm, nếu ta có thể tiêu diệt Crow công tước người nghĩ cái ổ chuột của các người có thể thủ vững bao lâu?

Alonso cứng họng không trả lời được. Đúng vậy, Crow công tước hiện tại tùy tiện đánh bọn hắn đều chịu không được, nếu là Đại Việt muốn tiêu diệt bọn hắn đây? Nghĩ đến đây Alonso không khỏi toát ra mồ hôi lạnh. Đầu óc hắn vận chuyển liền cung kính nói

- Không biết bệ hạ có yêu cầu gì?

Lý Anh Tú nói.

- Các người có nhiều nhất là gì?

Alonso suy nghĩ một chút liền nói.

- Bẩm bệ hạ, chúng ta có nhiều nhất là muối và gỗ.

Lý Anh Tú bĩu môi.

- Muối và gỗ Đại Việt đều có, Trẫm còn có nguyên cả Từ Vong rừng rậm đây.

Alonso nói.

- Bệ hạ hiểu lầm, gỗ của bọn thần có một loại rất đặc biệt gọi là Thiết mộc. Loại gỗ này chắc và nặng vô cùng, dài nhất cũng dài đến một trăm mét. Vô cùng thích hợp để đóng tàu. Bấy lâu chúng ta đều dựa vào nguồn gỗ này để đổi lấy tiền sinh hoạt. Nhưng gần đây chúng ta bị Crow bao vây, phong tỏa

đường biển nên không thể trao đổi được.

Lý Anh Tú kinh hi vô cùng. Hắn không ngờ vùng đất cần cối cực bắc quần đảo Sắt vậy mà có tài nguyên quý đến như vậy. Lý Anh Tú một mực bắt công tượng nghiên cứu đóng Long Cốt thuyền, nhưng phần khó khăn nhất chính là Long cốt cả Từ Vong rừng rậm vậy mà không có thứ gỗ phù hợp. Long cốt phải dài, nặng và chắc, nó chính là xương sống của tàu, là nơi mà các bộ phận khác của tàu bám vào. Con đường ra biển của Đại Việt phụ thuộc vào độ chắc chắn của thuyền, Lý Anh Tú nhất định phải chiếm được tài nguyên này.

Lý Anh Tú không đổi sắc mặt nói.

- Ta sẽ chấp nhận sự thần phục của các ngươi.

Alonso vui mừng nói.

- Tạ ơn bệ hạ.

Lý Anh Tú lắc đầu.

- Đừng vội vui mừng. Ta chỉ nói chấp nhận sự thần phục của các ngươi. Tuy nhiên Đại Việt hiện tại sẽ không phái quân đi đánh Crow công tước. Thay vào đó Đại Việt sẽ viện trợ cho các ngươi khôi giáp, vũ khí, các cỗ máy thủ thành cỡ lớn cũng có thể. Đổi lại hằng năm các ngươi sẽ phải cống nộp cho Đại Việt ít nhất một ngàn cây Thiết mộc.

Alonso nghe vậy liền thất vọng tỏ vẻ khó khăn nói.

- Bẩm bệ hạ, sản lượng của chúng ta không nhiều đến vậy. Ngài không biết khai thác Thiết mộc rất khó khăn, một tháng chúng ta cũng chỉ làm ra hai mươi cây là tối đa.

Lý Anh Tú nói.

- Điều đó tùy vào các ngươi. Có thể xem đây là một vụ trao đổi. Các ngươi cung cấp càng nhiều Thiết mộc thì vật tư các ngươi nhận được càng nhiều. Hơn nữa ta trước mắt có một nhiệm vụ có thể cho các ngươi làm để đổi lấy vật tư.

Alonso vội hỏi.

- Không biết bệ hạ cần bọn ta làm gì?

Lý Anh Tú nói.

- Các ngươi không cần làm gì. Chỉ cần loan tin người thân của những binh sĩ liên quân bị Đại Việt bắt rằng Đại Việt chào đón bọn hắn, sẽ cho bọn hắn đoàn tụ với người thân, cho bọn hắn ruộng đất cấy cấy, sau đó chờ bọn hắn đến Đại Việt là được rồi. Mỗi một ngàn người ta sẽ cung cấp một trăm bộ giáp, một vạn người ta sẽ cho mười cỗ sản nỏ. Như thế nào?

Lý Anh Tú dùng chiêu này chính là rút cùi dưới đáy nồi. Bất kỳ thời cổ đại hay hiện đại thứ quan trọng nhất của một quốc gia là gì? Là công cụ, là kỹ thuật, là đất đai? Không phải, thứ quan trọng nhất của quốc gia là dân, là lực lượng lao động. Một đất nước không có dân còn là đất nước sao? Không có dân lấy ai cấy ruộng, lấy ai sản xuất, lấy ai đi lính? Những binh lính đều là trụ cột của gia đình, không có trụ cột gia đình nhất định sẽ tan tác, lúc này nếu Lý Anh Tú vườn cảnh ô liu bọn họ còn không bắt sao. Hơn nữa Lý Anh Tú biết đám người Celt rất sẵn lòng làm việc này. Đổi thủ càng suy yếu không phải bọn hắn càng dễ sống hay sao?

Quả nhiên Alonso ngay lập tức gật đầu nói.

- Thần xin làm hết sức nhiệm vụ bệ hạ giao phó.

Trước khi để Alonso đi Lý Anh Tú bỗng nói.

- Alonso ngươi có muốn trở thành công tước làm việc cho Trẫm hay không?

Trái tim Alonso bỗng dừng một nhịp, đôi mắt càng híp lại hơn. Hắn thận trọng hỏi.

- Ý bệ hạ là...

Lý Anh Tú nói.

- Ý Trẫm là hỏi ngươi có muốn thay thế Lazson hay không? Với tài năng của ngươi làm phong thần của Lazson hẳn rất uy khuất đi? Tên vô dụng đó suốt ngày quát mắng các ngươi, bên trong lại nhát gan chỉ biết co đầu tại vùng cực Bắc. Trẫm nghĩ vị trí đó phải là của ngươi mới phải. Thế nào? Cơ hội Trẫm chỉ cho ngươi một lần.

Lý Anh Tú không ngại tân bốc Alonso, nhưng có một điều Lý Anh Tú nói không sai, ít nhất là Alonso nghĩ như vậy, vị trí công tước phải là của hắn mới đúng, tài giỏi như hắn sao lại bị Lazson đem thành chân sai vặt. Alonso thừa biết vì sao Lazson cử hắn đi Đại Việt. Tín nhiệm hắn sao? Không phải. Chỉ vì đi Đại Việt quá hung hiểm Lazson không nỡ để tay chân thân tín của hắn đi mà thôi.

- Thần nguyện ý phục tùng bệ hạ.

Alonso ngay lập tức quỳ xuống nói. Lý Anh Tú hài lòng gật đầu.

- Tốt lắm, nhưng giờ chưa phải lúc, cố gắng làm việc cho Trẫm, Trẫm sẽ cho ngươi thứ ngươi mong muốn.

Lý Anh Tú cần Lazson để kiềm chế Crow, nhưng nội bộ Lazson đoàn kết bền chặt không phải là điều mà Lý Anh Tú mong muốn. So với một Lazson đầy can trọng thì một Alonso đầy tham vọng nhưng ngu ngốc phù hợp hơn với lợi ích của Đại Việt hơn rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Gặp cha vợ

Lý Anh Tú lệnh cho người đưa tiễn Alonso hẳn chỉ còn một đoàn sứ thần để đón tiếp, đoàn sứ của Bravia vương quốc. Đối với Bravia vương quốc Đại Việt rất khó phán đoán thái độ của bọn hắn. Đại Việt và Bravia không có biên giới tự nhiên, không có xung đột lợi ích, thế lực cũng lớn vô cùng. Tính ra dân số Đại Việt nhiều lắm cũng chỉ bằng một hành tỉnh của Bravia, quân đội thì càng không phải kể đến.

Theo như Elina từng nói Bravia vương quốc số lượng quân đội chính quy đông đến mười lăm vạn quân, quân dự bị càng nhiều vô số kể. Bởi quốc vương Nikolai IV xây dựng một đế chế quân chủ tập quyền nên quyền lực đều nằm trong tay nhà vua, thế nước tăng lên thấy rõ. Vương quốc Gemanic bên cạnh tuy rất hùng mạnh ngang ngửa với Bravia, nhưng bọn hắn lại là một nhà nước quân chủ phân quyền, quyền lực nằm trong tay được vua Vinhem IX và mười hai vị công tước. Crow chính là công tước có thực lực lớn nhất thứ mười hai. Nên xét về tổng lực Gemanic còn yếu hơn Bravia một chút.

Chính vì không rõ thái độ của Bravia triều đình Đại Việt quyết định dùng chính sách “thêm bạn bớt thù”, hữu nghị đối với Bravia.

- Truyền sứ thần Bravia vương quốc vào điện.

Theo giọng hô, lát sau Pavong từ từ bước vào Càn Nguyên điện. Bởi vì ra mắt nhà vua của một nước nên Pavong cũng ăn mặc rất chỉnh quy, một bộ giáp da sẫm màu, trước ngực là giáp đồng khắc hình họa tiết sư tử - gia huy của gia tộc Nikolai cũng là hình ảnh trên quốc kỳ Bravia. Vương quốc Bravia tôn sùng kỵ sĩ, nên trang phục nghi thức tối cao cũng là giáp trụ mà không phải là áo vải.

- Thần Pavong Nikolai, thần vương Bravia nhận lệnh quốc vương Nikolai đệ tứ đi sứ dâng quốc thư lên hoàng đế bệ hạ để tỏ lòng hữu nghị.

Pavong trình quốc thư lên Lý Anh Tú, cũng khẽ đánh giá vị vua trong truyền thuyết này. Nhưng không hiểu sao Pavong càng nhìn Thừa Mệnh hoàng đế càng cảm thấy quen mắt đây?

Lý Anh Tú cũng Pavong nhìn đến không thoải mái, chẳng lẽ tên này già rồi còn chơi gay. Ta thích nữ nhân, không thích nam nhân. Lý Anh Tú hắng giọng một hơi nói.

- Thành ý của Nikolai đệ tứ ta đã cảm nhận được. Hi vọng hai vương quốc sẽ giữ được sự hòa hiếu này mãi mãi.

Lý Anh Tú nói cũng làm Pavong bừng tỉnh hơi xấu hổ chùi chùi cái mũi nói.

- Thần sẽ truyền đạt lại ý tứ của bệ hạ cho quốc vương. Đến thăm quý quốc quốc vương cũng có một món quà tặng bệ hạ.

Một tên cận vệ liền đem lên một chiếc khay được phủ vải đỏ, không biết bên trong là vật gì. Pavong kéo tấm vải đỏ ra liền xuất hiện một thanh thập tự trường kiếm. Pavong nói.

- Bẩm bệ hạ, đây là thanh kiếm báu của cổ quốc England, tương truyền đã từng được hoàng đế vĩ đại của cổ quốc là Sư Tử Tâm sử dụng để chinh phạt khắp nơi. Sau khi cổ quốc diệt vong thanh kiếm cũng bị thất lạc, về sau Nikolai quốc vương đệ tam vô tình thu thập được. Đây là thứ mà quốc vương vô cùng yêu thích.

Một Cẩm quân liền nhận lấy thánh kiếm đem lên trước mặt Lý Anh Tú. Toàn thân kiếm dài một mét hai, tay cầm kiếm làm hình thập tự nam vàng, đầu đốc kiếm là một con sư tử làm bằng vàng, đôi mắt lại khảm một viên lam ngọc nhỏ, vỏ kiếm làm bằng thứ gỗ không biết là gì nhưng đường vân vô cùng đẹp, chạy hai bên vỏ kiếm cũng được khảm vàng trên các hoa văn.

Keng.

Lý Anh Tú rút kiếm ra vậy mà phát ra tiếng kim loại va chạm thanh thúy. Lưỡi kiếm màu bạc óng ánh có thể soi được như gương, thân kiếm cũng rất nhỏ, rộng nhất cũng chỉ có ba phân, đầu mũi có rãnh máu. Hắn khẽ búng tay vào thân kiếm vậy mà phát ra một tiếng “ong” vang âm ỉ. Thép rất tốt, được tôi luyện vô cùng tốt. Với trình độ của Đại Việt chắc chắn không thể tạo ra được thanh kiếm này. Lý Anh Tú không nhịn được nói.

- Kiểm rất tốt, thay ta gửi lời cảm ơn đến quốc vương.

Pavong mỉm cười nói.

- Bệ hạ thích là tốt rồi. Thần đến còn có một thân phận khác là hội trưởng của Hoa Hồng Đen thương hội. Xin phép bệ hạ có thể cho thương hội mở cửa hàng trên toàn bộ lãnh thổ Đại Việt, cũng xin bệ hạ có thể ưu đãi một chút về thuế quan cho thương hội.

Lý Anh Tú ồ lên một tiếng. Xem ra thanh kiếm này chỉ là lễ vật đi trước mà thôi. Lý Anh Tú nhìn giờ nói.

- Giờ cũng sắp đến giờ cơm tối, Trẫm mời thân vương dùng tiệc thế nào?

Pavong không tiện chối từ cũng chỉ đành đi cùng Lý Anh Tú. Bình thường Lý Anh Tú đều ăn cùng với Thái hậu tại điện Minh Nguyệt, thức ăn cũng rất đạm bạc. Thế nhưng hôm nay Lý Anh Tú bày ra tiệc lớn, mời cả các quan đại thần đầu triều, có đến vài chục món ăn, ngoài ra còn có rượu mới do An Tư chưng cất. Thứ rượu mà Lý Anh Tú gọi nó bằng một cái tên đặc trưng. Rượu Đế.

Thực tế thì ẩm thực Việt quốc rất đa dạng, lại phù hợp với khẩu vị của nhiều người kể cả người Á-Đông hay người Âu châu. Lần đầu tiên Pavong được thưởng thức một bữa triều hội của triều đình phượng Đông cũng cảm thấy vô cùng thú vị. Tiếc là hần không dẫn con gái đi cùng.

Lý Anh Tú cầm lên ly rượu nói.

- Trẫm trước tiên mời thân vương một chung rượu, cầu chúc cho hai vương quốc chúng ta mãi mãi giữ được tình hữu nghị.

Pavong cũng nâng ly lên nói.

- Thần kính bệ hạ.

Vừa đưa lên mũi ngửi Pavong liền nghe được một mùi thơm xông đến, đây chính là hương thơm của tinh hoa trời đất ngưng tụ lại. Phải biết rượu này Lý Anh Tú nấu chính là bằng gạo nếp, men rượu càng được chế tạo kỹ bằng các loại thảo dược cam thảo, quế chi, bạch chỉ, xuyên khung...do An Tư nghiên cứu công thức tạo ra làm cho rượu có một mùi thơm dễ chịu, vừa ngửi đã làm người ta thư giãn tinh thần.

Pavong không kiềm được liền uống cạn ly. Rượu vừa chạm vào lưỡi liền có vị cay, chảy xuống cổ rượu nồng độ cao như muốn thiêu cháy đoạn đường đi từ cổ họng xuống dạ dày, thế nhưng dư vị sau đó của rượu lại có một chút ngọt, lại rất thơm.

Pavong vừa cảm nhận xong dư vị rượu muốn hỏi thăm một chút thì Lý Anh Tú đã lần nữa cầm ly lên nói.

- Trẫm mời các vị ái khanh một chén. Cảm tạ các khanh đã vì Trẫm, vì nước, vì nhân dân đã cống hiến không biết mệt mỏi trong quãng thời gian qua. Cạn chén.

Quần thần liền hô lớn.

- Vì nước quên thân, vì dân phục vụ. Tạ ơn bệ hạ.

Các đại thần liền uống cạn, bữa tiệc liền trở nên tự do. Pavong lại muốn hỏi đến việc giao thương liền xuất hiện một gương mặt già nua trước mặt hần. Pavong nhận ra đây chính là vị Thái sư đương triều, quyền cao chức trọng của Đại Việt. Lữ Gia nói.

- Ta kính thân vương một ly, cảm tạ thân vương vì sự hữu nghị của hai nước mà đường xá xa xôi đến đây.

Nói rồi Lữ Gia liền cạn chén trước, Pavong cũng đành cạn chén, dù sao rượu rất ngon, hần muốn cưỡng cũng không cưỡng lại được.

Lữ Gia vừa đi khỏi một người khác lại đến, Pavong cũng nhận ra người này, là Thái úy đương triều thống lĩnh quân đội Đại Việt. Phạm Tu nói.

- Thân làm tướng ở sa trường, ta ít thấy người nào lại có phong phạm như thân vương, vừa gặp đã tựa như bằng hữu. Cạn chén.

Sáng hôm sau Pavong mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu thẳng vào phòng. Hần cảm thấy cổ họng mình khô rát, chỉ muốn tìm một chén nước uống.

- Cha, ngài đã tỉnh rồi.

Elina mở cửa phòng bước vào, đi sau là một hầu gái cầm theo chậu nước. Pavong giọng khàn khàn nói.

- Elina, lấy giúp cha chén nước.

Elina liền rót cho hần một chén nước rồi ngồi bên cạnh giường. Pavong uống nước cảm thấy cổ họng mình đỡ hơn nhiều mới hỏi.

- Elina, ngày hôm qua có chuyện gì xảy ra?

Elina tỏ vẻ giận dữ nói.

- Còn là chuyện gì, cha nói đi diện kiến quốc vương Đại Việt, đến khuya lại say khướt được Cẩm quân Đại Việt đưa về. Cha, đã rất lâu ngài đã không uống say như vậy rồi.

Pavong nhớ lại tối hôm qua, sau khi Phạm Tu rời đi, Cao Lỗ liền xuất hiện mời hân rượu, sau đó lại là người khác tới với đủ mọi lý do, thậm chí không có lý do cũng mời hân rượu, quay một vòng cả triều đình Đại Việt đều mời rượu hân, tính ra hân uống vào bụng cũng phải cả lít. Xong người cuối cùng thì Pavong ngã ra bất tỉnh không còn hay biết gì nữa. Chuyện giao thương cũng ngấm nước nóng.

Nghĩ đến vẻ mặt của Lý Anh Tú Pavong không khỏi hân hân nói.

- Quốc vương Đại Việt quả nhiên là một tiểu hồ li.

- Ngài là lão hồ li lại bị tiểu hồ li cho ăn thiệt thòi. Ha ha.

Elina cười lớn. Nhìn vẻ mặt của cha liền biết cha mình ăn phải quả đắng. Phải biết cha nàng chính là một tay lão luyện, trước giờ chưa ăn thiệt thòi bao giờ, vậy mà lại bị quốc vương Đại Việt chơi. A, không đúng, là bị quốc vương Đại Việt cho ăn thiệt thòi. Nàng càng lúc càng tò mò về vị vua trẻ này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Type 02

Sáng vừa mới tỉnh dậy Lý Anh Tú đã nhận được tin báo từ công bộ, dẫn theo viên Bách hộ cùng hai mươi Ngự Tiền quân Lý Anh Tú cười Song Vĩ Hồng chạy đến lò rèn.

Hồ Nguyên Trường cùng các công tượng đã chờ đợi Lý Anh Tú từ sớm. Trải qua gần một tuần mất ăn mất ngủ cuối cùng bọn hân cũng đã tạo ra được nguyên mẫu súng điều thương đầu tiên. (Đừng nghĩ có bản vẽ rồi thì tạo dễ dàng, có bản vẽ là một chuyện, nhưng phương pháp chế tạo và hoàn thiện là một việc khác, phải thử đi thử lại rất nhiều lần).

- Bái kiến bệ hạ.

Hồ Nguyên Trường cùng các công tượng cúi người hành lễ. Lý Anh Tú thì không đợi được liền nói.

- Nhanh, để Trẫm xem súng như thế nào.

Không nôn làm sao được khi chế tạo điều thương sẽ là bước khởi đầu tốt đẹp để quân đội Đại Việt có thể tiến lên hiện đại, hỏa khí chính là tương lai của quân sự, hiện tại quân đội Đại Việt không thể bị được với quân địch bằng số lượng thì phải dùng sự tinh nhuệ và vũ khí hiện đại để đánh bại địch nhân.

Hồ Nguyên Trường dẫn Lý Anh Tú ra trường bắn, nơi này đã đặt sẵn ba khẩu súng điều thương theo thiết kế của Lý Anh Tú. Toàn bộ súng dài đến một mét rưỡi, nòng súng có thể bắn đạn cỡ bốn li. Máy súng được thiết kế gồm bốn bộ phận, thứ nhất là cò, thứ hai là búa cò được gắn một viên đá lửa được mài sắc nhìn như một cái mỏ chim, thứ ba là cốc ngồi để chứa thuốc mồi nối với buồng đốt, cuối cùng là lẫy thép Lý Anh Tú thiết kế thành bản lớn hình nắp, khi bật lại có thể che đi cốc ngồi. Khi bóp cò búa có gắn đá lửa sẽ mài vào lẫy thép tạo ra tia lửa đốt thuốc mồi ở cốc ngồi đốt thuốc súng trong buồng đốt và nổ tạo ra lực đẩy viên đạn đi. Bản vẽ mà Lý Anh Tú thiết kế ra chính là loại súng kíp đá lửa hay còn gọi là Musket rifle.

Lý Anh Tú cầm khẩu súng lên khẽ vuốt ve theo từng đường viền của nó, gỗ cây óc chó nổi lên các đường vân màu đen vô cùng đẹp đẽ, nòng súng được mài đến sáng bóng, các chi tiết đều được làm thủ công nhưng khá tinh xảo. Tuy nhiên súng khá nặng, Lý Anh Tú ước chừng cũng phải đến mười ký là ít. Lý Anh Tú hỏi.

- Súng này làm mất bao lâu.

Hồ Nguyên Trường nói.

- Bấm bệ hạ, tạo một khẩu súng hoàn chỉnh sẽ phải mất hết một ngày. Chủ yếu là làm rỗng nòng súng quá khó, sau đó là phần máy súng cũng phải làm rất kỹ càn.

Lý Anh Tú gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Làm nòng súng thủ công cực kỳ khó, chưa nói đến chất lượng thép, chỉ riêng khoan nòng, sau đó lại phải mài nòng đã là một việc rất đau đầu rồi, nếu làm thực thể thì làm một khẩu súng mất một tuần là ít, sản xuất trong lò rèn tốc độ được đẩy nhanh lên rất nhiều. Lý Anh Tú nói.

- Các khanh hãy chia người ra, mỗi người làm một phận, người làm nòng, người làm bán súng, người làm các chi tiết nhỏ, ... như vậy sẽ đẩy nhanh tốc độ làm việc hơn. Sau khi làm xong thì giao cho những người học việc lắp lại là được.

Lý Anh Tú nói chính là phương thức sản xuất dây chuyền. Hồ Nguyên Trường vừa nghe được đã sáng mắt lên.

- Bệ hạ anh minh.

Lý Anh Tú nói.

- Đạn đầu, Trẫm muốn thử súng.

Hồ Nguyên Trùng nghe bệ hạ muốn đích thân thử súng liền ngăn cản.

- Bệ hạ, thử súng thật quá nguy hiểm, trong quá trình thí nghiệm đã có người bị thương...

Lý Anh Tú cắt ngang nói.

- Không nói nữa. Trẫm tin tưởng các công tượng.

Hồ Nguyên Trùng nuốt lời nói của mình vào bụng, các công tượng trong mắt lại tràn đầy ngôi sao nhỏ, được bệ hạ tin tưởng là một điều hạnh diện cỡ nào. Một vũ khí mà quân vương không dám sử dụng thì liệu các binh sĩ sẽ dám sử dụng, tin tưởng nó sao?

Công tượng đem đến một cái khay, trên đó là những ống tre được bịt nút kín cùng những viên đạn chì hình cầu. Kỹ thuật nạp đạn bằng ống tre của Đại Việt xuất hiện từ thời Lê sơ khi hỏa khí sử dụng rất phổ biến, kỹ thuật nạp đạn chỉ sáu bước, còn nhanh hơn cả các lính châu Âu thời đó.

Thế nhưng Lý Anh Tú nhìn những viên đạn chì hình cầu khenhú mảy. Làn nước hần chỉ vẽ bán về súng mà quên thiết kế đạn, rõ ràng đạn hình cầu không có lợi thế về khí động học, giảm thấp độ chính xác của súng.

Hần không nói gì mà thuận thực thực hiện các bước nạp đạn. Lý Anh Tú dùng răng giật nút ống tre ra, hần bật chốt búa lên, đổ một chút thuốc mồi vào cốc lửa, đổ phần thuốc còn lại vào nòng súng, dùng một tấm vải nhỏ bọc viên đạn lại nhét vào nòng súng, cuối cùng là rút que thông nòng ra để thật chặt viên đạn vào nòng.

Hoàn tất bước nạp đạn Lý Anh Tú mất khoảng hai mươi lăm giây, chậm hơn năm giây so với tiêu chuẩn. Lý Anh Tú cầm súng hướng về bia cách đó khoảng năm mươi mét. Hần neohắt lại nhắm thẳng vào hồng tâm. Hai tay hần nắm chặt, hơi có chút run rẩy vì khấn trương, tâm trí hần hoàn toàn nhòa đi chỉ còn hiện lên hồng tâm mà thôi. Ngón trỏ bóp một cái.

Ầm

Búa cò đập xuống phát ra tia lửa đốt cháy thuốc súng, một tiếng nổ vang lên, khoi bay mù mịt làm gương mặt Lý Anh Tú có vẻ đen hơn một chút. Lý Anh Tú có chút xoa xoa vai vì phản lực của súng tạo ra.

- Bắn tốt.

Hồ Nguyên Trùng và các công tượng vui mừng khen tặng. Lý Anh Tú nói.

- Đem bia lại đây cho Trẫm xem

Cầm quân vội vàng đi lấy tấm bia về. Viên đạn xuyên qua tâm bia tạo thành một lỗ tròn lệch phải so với hồng tâm mười phần. Một phần vì Lý Anh Tú khấn trương, một phần là vì viên đạn hình cầu không có lợi cho khí động học. Lý Anh Tú nói.

- Đạn hình cầu không đảm bảo được độ chính xác cao nhất. Lấy giấy bút đến Trẫm thiết kế lại đạn.

Lý Anh Tú rất nhanh liền vẽ ra bản thiết kế của một viên đạn cỡ bốn li, hình dáng đầu đạn hình chóp, trên thân đạn có ba vạch, đầu đít của đạn lại được thiết kế lõm vào. Hần vẽ chính là nguyên mẫu của đạn súng kíp Minie của Phú quốc vào thế kỷ mười chín. Lý Anh Tú nói.

- Lấy nguyên vật liệu đúc ngay đầu đạn cho Trẫm. Trẫm muốn thử nghiệm trong sáng hôm nay.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Công tước rất nhanh liền làm việc, khuôn đúc được tạo ra, nấu lỏng chì và các chất phụ da, đổ vào khuôn, chờ khuôn khô lại gỡ đạn ra, gia công tạo đường rãnh. Một khuôn nhỏ có thể tạo được bốn mươi tám viên đạn.

Trong khi chờ các công tượng đúc đạn Lý Anh Tú lại gọi thợ mộc đến chế tạo ra một que dài chừng một gang rưỡi tay, to đúng bằng cỡ đạn, vót đầu hơi tù như vòm lõm của đạn. Lý Anh Tú lại cắt giấy ra thành những mẫu giấy nhỏ hình thang bằng nhau. Chuẩn bị xong mọi việc hần chỉ cần chờ đợi đạn đúc xong mà thôi.

Đạn chì có ưu điểm chính là dễ nấu, dễ chế tạo, rất nhanh bốn mươi tám viên đạn đầu tiên đã hoàn thành. Lý Anh Tú cầm viên đạn lên thấy các gờ đạn đều được gia công tinh tế trong lòng không khỏi hài lòng. Lý Anh Tú nói.

- Trẫm có một phương pháp cất trữ đạn có thể nạp đạn nhanh hơn, Trẫm chỉ làm một lần các khanh xem cho kỹ. Sau đó dạy cho những người phía dưới.

Lý Anh Tú định làm chính là phương pháp gói đạn giấy. Hần lấy que gỗ cuộn mẫu giấy hình thang thành một ống tròn sau đó túm đầu nhọn lại, dùng sợi

chỉ cột chặt một đầu. Sau đó Lý Anh Tú bỏ đầu đạn vào vỏ giấy ép chặt sao cho đạn không rơi ra, tiếp theo hắn đổ thuốc súng từ trong ống tre vào vỏ giấy, sau đó gấp đôi lại, gấp kín đầu còn lại của đạn.

Lý Anh Tú nhìn sản phẩm của mình rất hài lòng hắn cầm viên đạn giấy đi đến trường bắn, cầm súng lên nói.

- Trăm chỉ làm một lần, xem cho kỹ.

Lý Anh Tú dùng răng xé vỏ đạn giấy ra đổ một ít thuốc súng vào cốc mồi, sau đó nhét luôn toàn bộ viên đạn giấy vào nòng súng, dùng que thông nòng ép chặt xuống. Nạp đạn hoàn tất. Toàn bộ quá trình chỉ trong hai mươi giây.

Bóp cò. Âm

Khói thuốc súng lại bốc lên. Lý Anh Tú ho hai tiếng nói.

- Lấy bia trở về cho Trầm xem

Cắm vệ quân đem bia trở về, lần này viên đạn chỉ chệch hồng tâm một chút xíu mà thôi. Hồ Nguyên Trùng không khỏi than thở nói.

- Bệ hạ quả nhiên kì tài, lại có thể cải tiến được hỏa thương đến như vậy.

Lý Anh Tú nói.

- Về sau rảnh rồi các công tước đến Quốc Tử Giám học thêm các tiết vật lý hẳn có thể giúp đỡ các người. Còn nữa, vật này cũng không thể gọi là hỏa thương. Chúng ta sẽ đặt tên cho nó.

Hồ Nguyên Trùng vui vẻ nói.

- Mời bệ hạ ban tên cho.

Lý Anh Tú kiêu ngạo nói.

- Trầm đã suy nghĩ kỹ, tên nó sẽ là Type 02.

- Ấc, thức 02?

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chế tạo diêm tiêu

- Thức 02?

Hồ Nguyên Trùng cùng các công tước trợn mắt, thiên nghĩ vạn nghĩ lại không nghĩ ra rằng bệ hạ lại đặt một cái tên lạ như vậy, ví dụ như súng thần cơ của Hồ Nguyên Trùng vậy, mặc dù bắn không ra gì nhưng tên cũng rất kêu Thần cơ hỏa sang. Bây giờ một vũ khí lợi hại vậy lại chỉ được bệ hạ gọi là thức 02?

Lý Anh Tú lắc đầu sửa lại nói.

- Là Type 02.

Các công tước lần nữa gật đầu khẳng định.

- Thức 02.

Lý Anh Tú lắc lắc đầu, tùy bọn họ đọc như thế nào đọc thôi. Lý Anh Tú nói.

- Trầm trước đặt hàng một trăm chi súng như thế này cùng một ngàn phát đạn, các khanh có thể trong vòng bao nhiêu ngày làm xong?

Hồ Nguyên Trùng có chút khó khăn nói.

- Bẩm bệ hạ, chế tạo một trăm chi súng lò rèn dùng hết công suất chỉ cần trong vòng một tuần là có thể chế tạo ra. Nhưng một ngàn phát đạn thần cơ không được.

Lý Anh Tú kỳ quái, chế tạo đạn thực sự rất dễ dàng, tại sao lại không thể chế tạo được?

Thấy vẻ mặt của Lý Anh Tú Hồ Nguyên Trùng nói tiếp.

- Bẩm bề hạ, thực sự thì thuốc súng trong kho cũng không còn nhiều, hiện còn chưa tìm ra được nguồn cung ứng. Số còn lại chỉ có thể chế tạo được nhiều nhất năm trăm viên đạn. Diêm sinh (lưu huỳnh) thần đã tìm được một mỏ nhỏ tại xứ Giác Long, than củi cũng không thiếu nhưng diêm tiêu thần lại không biết tìm đâu được, chỉ biết phái người vào các hang doi để tìm nhưng vẫn chưa tìm ra.

Lý Anh Tú nghe đến vấn đề này cũng rất đau đầu. Lạc Long Quân cho hắn một cái hệ thống giống game nhưng không hề giống game tí nào. Ngoại trừ lính đánh thuê là NPC không cần hắn lo lắng ra thì những binh sĩ Đại Việt đánh trận đều là dùng súng thật đạn thật. Giống như trận Lục Giang, Lâu thuyền hết tên liền trở nên vô dụng, binh sĩ phải đánh giáp lá cà. Bây giờ không có diêm tiêu, không có thuốc súng chế tạo ra được hỏa thương cũng vô dụng. Hắn cần phải nhanh chóng tìm nguồn cung cho nó.

Lý Anh Tú nói.

- Khanh trước tiên cứ chế tạo cho Trầm súng đạn, chuyện thuốc súng Trầm sẽ giải quyết.

Dừng một chút Lý Anh Tú lại nói.

- Trầm muốn khanh nghiên cứu cả loại súng này.

Lý Anh Tú vẽ ra một bản súng kíp ngắn, chính là tiền thân của súng lục sau này. Lý Anh Tú nói.

- Yêu cầu của Trầm là khẩu súng này phải nhẹ, thiết kế nhỏ máy súng lại. Tầm bắn hiệu quả cũng không cần quá xa, từ mười mét trở lại là được.

Lý Anh Tú dự định trang bị súng trường hỏa mai cho binh lính, còn tướng lĩnh, sĩ quan lại dùng súng ngắn. Hồ Nguyên Trùng nhìn bản thiết kế, về cơ bản cũng không khác súng kíp quá nhiều, quan trọng là phải tiết giảm máy súng. Hồ Nguyên Trùng nói.

- Thần sẽ làm hết sức, mong bề hạ yên tâm.

Lý Anh Tú trở về trong lòng đầy tâm sự. Hắn cố gắng lúc lại các kiến thức hóa học hắn học trước kia để tìm ra giải pháp. Kali nitrat chỉ tồn tại một số ít trong tự nhiên, vậy người xưa phải làm gì để thu được. Phải vào trong các hang doi, cạo trên các vách hang động. Vậy trong hang doi có gì để thu được Kali nitrat? Phân doi? Phân.

- Có cách rồi.

Bóng đèn sáng lên trên đầu Lý Anh Tú. Tuy kiến thức hóa học không giải quyết được nhưng lịch sử lại có thể. Hắn nhớ khi tìm hiểu về nội chiến Mỹ khi nhu cầu sản xuất thuốc súng ngày càng lớn, diêm tiêu không đủ, một vị giáo sư đã viết ra phương thức chế tạo ra diêm tiêu từ phân và nước tiểu. Dùng amoniac trong nước tiểu để phân hủy phân, từ đó chiết xuất ra được lớp diêm tiêu màu trắng phía trên.

Ngay trong ngày hôm đó triều đình Đại Việt thành lập một cơ quan đặt tên là cục vệ sinh, đồng thời xây hàng loạt nhà vệ sinh công cộng trong Thăng Long. Cục vệ sinh có trách nhiệm thu gom phân và nước tiểu trong nhà dân và nhà vệ sinh công cộng. Lý Anh Tú còn hạ một đạo chiếu chỉ toàn bộ dân chúng Đại Việt phải giữ nước tiểu và phân, người của cục môi trường sẽ đến thu, đi tiểu bậy là bất hợp pháp.

Mệnh lệnh này tuy làm dân chúng bở ngỡ nhưng Lý Anh Tú danh vọng rất cao nên nhân dân Đại Việt đều làm theo, nhất là có người thay mình đổ phân, nước tiểu thì còn gì thích bằng.

Một xưởng chế tạo thuốc súng cũng bắt đầu được xây dựng ngoại thành. Để tránh bốc mùi ảnh hưởng đến không khí, nó được xây khá xa Thăng Long, tránh xa khu dân cư được canh phòng cẩn thận. Phân và nước tiểu được tập kết về đây để bắt đầu điều chế thuốc súng.

Điều chế thuốc súng Lý Anh Tú cũng chỉ giúp đỡ được đến đây, còn lại đều phải giao cho những người chuyên gia thí nghiệm, Lý Anh Tú biết việc này mất thời gian nên cũng không quá đôn đốc bọn hắn.

Ba ngày sau tại Thần Cơ doanh Lý Anh Tú, Cao Lỗ, Phạm Cự Lượng dẫn theo một trăm Cẩm quân, hai trăm Thần Sách quân cùng với Phạm Tu, Lê Phụng Hiểu dẫn theo một trăm học viên của Diễn Võ trường đến bắt đầu huấn luyện sử dụng hỏa khí.

Hồ Nguyên Trùng buổi sáng đã điều động binh sĩ vận chuyển vũ khí từ lò rèn đến Thần Cơ doanh. Ba ngày làm việc không mệt mỏi lò rèn cũng xuất xưởng lò vũ khí đầu tiên bao gồm hai mươi chi Type 02, một trăm ổ hỏa thương, ngoài ra còn có một khẩu Thần cơ hỏa sang đã được sản xuất từ trước.

Bởi vì nòng súng Type 02 luyện hoàn toàn từ thép Bravia dẫn đến sản lượng không đủ, đại pháo còn chưa có nên Lý Anh Tú phải dùng đến hỏa thương xem như một dạng hỏa lực tầm trung, vốn hắn cũng định đặt hàng thêm thủ pháo nhưng thủ pháo làm bằng tre, bắn không được bao lâu liền phế bỏ nên hắn không dùng đến.

Lại nói đến Thần Cơ doanh Lý Anh Tú cũng rất đau đầu. Binh lính Thần Cơ doanh đào tạo ra trình độ chỉ dừng lại ở thời đại Lý - Trần, buổi đầu của hỏa khí, huấn luyện binh sĩ chỉ biết sử dụng các loại Thần cơ hỏa sang, hỏa thương, thủ pháo các kiểu. Binh lính biết sử dụng súng Hỏa mai buộc phải thăng cấp lên nên văn minh Lê sơ mới có thể huấn luyện. Lý Anh Tú đành phải tự mình ra trận, huấn luyện các binh sĩ.

- Bái kiến bề hạ.

Hồ Nguyên Trùng từ sớm đã đi ra đón tiếp. Lý Anh Tú gật đầu hỏi.

- Vũ khí đã chuẩn bị xong hết chưa?

Hồ Nguyên Trùng nói.

- Bẩm bệ hạ đã chuẩn bị hoàn tất.

Lý Anh Tú gật đầu dẫn theo đại đội đi vào bên trong Thần Cơ doanh. Nơi này có một trường bắn rộng rãi. Bên trong đã có hai mươi thương thủ được huấn luyện từ Thần Cơ doanh, những người này vũ khí sử dụng đều là hỏa thương, ngoài ra còn có một tiểu đội pháo thủ sau người chờ để diễn luyện Thần cơ hỏa sang. Lý Anh Tú hiện tại không trọng dụng Thần cơ nhưng tương lai khi có thể cải tiến những pháo thủ này chắc chắn được trọng dụng.

Binh lính vào trong Thần Cơ doanh, mỗi quân xếp thành một phương trận, các loại hỏa khí được đặt trước mặt bọn hắn, Lý Anh Tú dẫn theo Phạm Tu, Lê Phụng Hiểu,... đi lên trên diêm tượng đài nói.

- Các binh sĩ, các học viên. Trước mắt các ngươi chính là thành tựu của vũ khí Đại Việt, tương lai của quân đội Đại Việt ta chính là hỏa khí, chính là những vũ khí trước mắt các ngươi, các ngươi vinh dự là những người đầu tiên được học cách sử dụng nó. Ngày hôm nay Trẫm không hi vọng các ngươi có thể thuần thục nắm giữ chúng, nhưng Trẫm muốn các ngươi phải có sự tư duy, có một cái nhìn về vũ khí mà tương lai các ngươi sẽ sử dụng.

- Tuân lên bệ hạ.

Hai trăm người gầm vang như sóng dậy. Lý Anh Tú hải lòng ra hiệu bắt đầu. Hai mươi thương thủ đi lên phía trước, hai người một tổ thuần thục nạp thuốc súng, hỏa thương đạn sử dụng là một mũi tên lớn. Hồ Nguyên Trùng ban đầu muốn học theo Lý Anh Tú làm đạn chì nhưng Lý Anh Tú không cho phép. Hỏa thương chính là hỏa lực bổ sung tầm trung, điểm mạnh của nó là tầm bắn xa và độ chính xác. So với đạn chì thì mũi tên sắt càng thêm phù hợp với tiêu chí này. Còn nếu cần đến sự công phá Lý Anh Tú chắc chắn phải dùng đến hỏa pháo.

Bia của nhóm thương thủ là những tấm bia hình người nằm cách xa đến ba trăm mét. Tầm bắn xa của hỏa thương là bảy trăm mét, Lý Anh Tú nghĩ tầm ba trăm mét là tầm bắn hỏa thương hiệu quả nhất.

- Chuẩn bị, bắn.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Được môi vừa chạm vào hỏa thương liền khai hỏa, nòng súng phát ra tia lửa mũi tên như một tia chớp phóng ra ngoài, khói lửa mù mịt. So với Type 02 hỏa thương sử dụng thuốc súng nhiều hơn, khói phóng ra từ vụ nổ còn nhiều hơn cả chục lần, mười ô cùng bắn khói mù như một đám mây sà xuống mặt đất, chỉ thấy đám thương thủ đi ra từ trong đám khói mặt mày đen nhem làm các binh sĩ khác không khỏi bật cười.

Lý Anh Tú quát.

- Cười cái gì?

Các binh sĩ liền nhanh chóng ngậm miệng, bọn hắn biết tính khí của lão đại nhà mình ưa thích quân kỉ nghiêm minh, trong hàng nói chuyện chắc chắn sẽ bị ăn đòn. Phạm Tu cũng các võ tướng không quan tâm đến điều đó, bọn hắn chỉ muốn chờ xem sức mạnh của hỏa khí là như thế nào mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Phân vân

Khói thuốc súng dần dần tan đi, các tướng lĩnh cổ căng mắt ra nhìn vào mục tiêu hỏa thương bắn phá. Trên mặt đất không còn tấm bia nào đứng vững. Lý Anh Tú nói.

- Chúng ta đi đến nơi xem.

Lý Anh Tú dẫn theo các vị tướng lĩnh, còn có các học viên đi đến mục tiêu. Tất cả không kiềm được hít vào một ngụm khí lạnh. Tất cả bia mục tiêu đều bị bắn nát, mặt đất bị xói tung cao lên như bị hàng trăm con lợn rừng ủi bãi. Cao Lỗ nói.

- Thứ này còn lợi hại hơn cả sào nỏ, không chỉ độ chính xác cao hơn, mà sức công phá cũng mạnh hơn rất nhiều.

Phạm Cự Lượng hô to nói.

- Bệ hạ, thứ này nhất định phải cho thần. Chiến thuyền của Thần Sách quân hiện tại quá yếu, đòi hỏi phải có vũ khí để chế địch.

Lý Anh Tú cười nói.

- Không cần tranh, chờ đến khi có thể lượng lớn sản xuất Trầm sẽ cho Thần Sách quân.

Đúng như Phạm Cự Lượng nói, thuyền chiến Đại Việt so với các thuyền chiến trong khu vực khả năng cơ động, khả năng đi biển kém hơn rất nhiều, nếu không có vũ khí mạnh để chế địch thực khó khăn để bọn hán có thể chiến đấu. Vì thế Lý Anh Tú hòa thương nhất định phải được ưu tiên cho thủy sư và Thần Sách quân. Lý Anh Tú còn muốn đưa Thần cơ hỏa sang lên trên tàu nhưng nghĩ lại kích thước tàu Đại Việt còn nhỏ, chưa Thần cơ hỏa sang cũng chỉ được một đến ba khẩu pháo, tác dụng không quá lớn, nên chỉ chờ Hồ Nguyên Trừng thu nhỏ kích thước và trọng lượng pháo rồi mới tính đến.

Tiếp đến chính là Thần cơ hỏa sang của Hồ Nguyên Trừng ra trận, khẩu đội pháo sáu người hi hục đẩy thần cơ nặng đến mấy tấn lên trên phía trước, tiến hành nạp đạn, đạn là một mũi tên bằng sắt cỡ lớn. Mục tiêu là một tấm bia lớn cách đó hai trăm mét.

- Bắn.

Hồ Nguyên Trừng vậy mà đích thân khai hỏa, lửa theo dây cháy chậm lan vào trong buồng đốt.

Ầm

Một tiếng nổ kinh thiên động địa rung chuyển cả mặt đất, khói thuốc súng lần nữa tràn lan khắp không khí. Không chỉ các binh sĩ mà các tướng lĩnh cũng mặt mày trắng bệch vì tiếng nổ như thiên lôi vừa rồi. Giương mắt Hồ Nguyên Trừng tràn đầy tự hào. Tuy không được bộ hạ nhìn trúng nhưng hẳn chắc chắn rằng vũ khí của mình là một loại vũ khí tiên tiến.

Phạm Tu phục hồi sắc mặt không khỏi cảm thán nói.

- Bộ hạ, chưa đề cập đến uy lực thì chỉ riêng tiếng nổ không thôi đã đủ chấn nhiếp quân địch.

Lý Anh Tú gật đầu.

- Đúng vậy, tuy nhiên một thứ vũ khí hợp cách không phải chỉ là dùng âm thanh hù dọa kẻ địch, quan trọng là hiệu quả của nó trên chiến trường.

Phạm Tu gật đầu cũng không nói gì mà chờ đợi kết quả. Khói bụi tan đi quả nhiên tấm bia đã hoàn toàn biến mất, binh sĩ đi tìm kiếm đem về cũng chỉ là những mảnh vụn nhỏ xíu.

Lê Phụng Hiểu có chút không hiểu nói.

- Bộ hạ, vì sao vũ khí mạnh mẽ như vậy ngài lại không lựa chọn trang bị cho binh sĩ. Chỉ cần một phát bắn trúng xem ra cửa thành cũng không chịu được mấy lần.

Chiều chỉ đưa xuống đơn đặt hàng giao cho bộ binh Lê Phụng Hiểu biết rằng Thần cơ hỏa sang không lọt được mắt xanh của bộ hạ, bị loại bỏ. Lúc này Hồ Nguyên Trừng cũng trở về điểm tướng đài. Lý Anh Tú liếc mắt nói.

- Nhược điểm của nó chính là quá nặng, Trầm cần một loại pháo để đại quân có thể dùng xe ngựa kéo đi, theo chân quân Đại Việt ta chinh phạt.

Lê Phụng Hiểu cười khổ. Muốn giảm trọng lượng pháo phải giảm cả kích cỡ của pháo, như vậy uy lực cũng sẽ giảm sút vô cùng. Lý Anh Tú ném cho Hồ Nguyên Trừng một bản vẽ nói.

- Đây là thiết kế và yêu cầu của Trầm, khanh xem đó mà hoàn thiện.

Hồ Nguyên Trừng đọc bản vẽ một chút không khỏi cười khổ nói.

- Bẩm bộ hạ, trừ khi phương pháp luyện kim tăng lên, nếu không chỉ dùng gang đúc thành thần thực sự không đạt được yêu cầu của bộ hạ.

Bản vẽ của Lý Anh Tú chính là bản vẽ của pháo howitz 8 inch, Lý Anh Tú yêu cầu khẩu pháo nặng không quá ba tấn. Việc này buộc Hồ Nguyên Trừng phải giữ cỡ nòng 8 inch nhưng độ dày nòng súng phải giảm đi. Phạm Tu mặc dù không chuyên về rèn nhưng cũng cho rằng yêu cầu của Lý Anh Tú thực sự là không thể nào.

- Trước tiên người cứ lưu trữ hoàn thiện bản vẽ, Trầm sẽ tự lo phần luyện thép.

Phạm Tu nói.

- Bộ hạ, không biết ngài có thể để vài khẩu Thần cơ đưa đến An Bang thành?

Lý Anh Tú kỳ quái hỏi.

- Tại sao khanh lại hỏi như vậy?

Phạm Tu dừng một chút liền nói.

- Bẩm bệ hạ, An Bang là một cảng thị, một mặt tiếp xúc với biển, nếu bị tấn công cũng sẽ là tấn công từ phía biển. Tỉnh phủ sứ gửi tấu chương về hi vọng sẽ có một thứ vũ khí để răn đe tàu chiến của nước ngoài.

Thực ra trong tư tưởng của mỗi vị đại thần kể cả Lý Anh Tú cũng vậy đều không muốn lần nữa phải rút khỏi An Bang, luôn muốn mình có một thứ gì đó để có thể thủ vững trước sự tấn công của kẻ thù. Giờ nhìn thấy sức công phá của Thần cơ như vậy Phạm Tu không kìm lòng được đề cử nó đi phòng thủ An Bang.

Lý Anh Tú cũng có điều suy nghĩ, điểm Lý Anh Tú không thích chỉ là nó quá nặng, quá to lớn, không thể cơ động hoặc đặt trên không gian thuyền chiến. Nhưng nếu là tường thành như An Bang thì sao?

Lý Anh Tú có lẽ không thích Thần cơ pháo vì suy nghĩ của một người hiện đại nhưng đối với thời điểm hiện tại không thể không nói Thần cơ pháo là một vũ khí tiên tiến. Tuy nhiên nếu sử dụng Thần cơ pháo Lý Anh Tú không khỏi phải cân nhắc những vấn đề khác. Thuốc súng Đại Việt hiện tại không có đủ. Mặc dù áp dụng phương pháp mới nhưng thành phẩm vẫn chưa có được, thần cơ pháo bắn một phát tiêu tốn ít nhất sáu trăm gam thuốc súng, là một số lượng lớn, nếu giả sử chiến tranh xảy ra liệu sản lượng thuốc súng Đại Việt đủ cho quân đội bắn bao nhiêu phát?

- Việc này chờ đợi xưởng thuốc nổ có kết quả Trẫm sẽ quyết định.

Thấy Lý Anh Tú cân nhắc Phạm Tu cũng không nói gì nữa, mà Hồ Nguyên Trừng cũng hơi nhụt chí một chút, hẳn cứ nghĩ Thần cơ hỏa sang sẽ được phê chuẩn sử dụng.

Lý Anh Tú thấy không khí mọi người đi xuống liền cười nói.

- Đi, Trẫm hôm nay sẽ hướng dẫn các người sử dụng súng Type 02 là như thế nào.

Lý Anh Tú dẫn theo các tướng lĩnh đi xuống dưới trường bắn. Từng khẩu súng, từng viên đạn được sắp xếp ngăn nắp, gọn gàng, Lý Anh Tú như một nhân viên PG hướng các tướng lĩnh và binh sĩ nói.

- Đây là súng kíp Type 02, vũ khí tương lai sẽ phân phát đến cho từng cá nhân sử dụng. Súng sử dụng đạn chì bốn phẩy hai li như thế này. Tầm bắn chính xác bảy mươi mét, tầm bắn hiệu quả một trăm mét.

Lý Anh Tú lần lượt thực hiện các bước nạp đạn, các tướng lĩnh cũng bắt chước học theo. Lý Anh Tú nạp đạn hoàn tất liền nói.

- Tiêu chuẩn thời gian nạp đạn là hai mươi giây. Các người nhất định phải luyện tập để đạt được đến tiêu chuẩn đó.

Lý Anh Tú cùng các vị đại thần lần lượt nâng súng lên, bĩa các mũi người năm mươi mét.

- Bắn.

Ầm, ầm, ầm

Khói thuốc súng lại bay ra theo gió ngược lại thổi vào mặt của bọn hắn làm Lý Anh Tú không khỏi ho sặc sụa. Phạm Cự Lượng xoa xoa cái lỗ tai mình, vừa rồi âm thanh có chút lớn.

- Các khanh tự mình đi kiểm tra bĩa.

Kết quả vậy mà đứng thứ nhất lại là Cao Lỗ một viên trung giữ hồng tâm. Lý Anh Tú không khỏi thâm than là Cao Lỗ Thạch Thần, mới sử dụng lần đầu cũng có thể trở thành tay thiện xạ. Tiếp theo đó là Lê Phụng Hiểu trúng vòng số chín, Phạm Tu trúng vòng số tám, Phạm Cự Lượng vậy mà chỉ trúng vòng số bảy.

- Bệ hạ, thứ này quá lợi hại, thậm chí ta cũng không nhìn rõ, nếu bị ám toán nhất định không thể né tránh.

Cao Lỗ không khỏi khâm phục nói. Lời nói này lại làm Lý Anh Tú nghĩ hẳn hiện tại chưa có một cơ quan đặc vụ nào. Giả sử trong tương lai cần phải sử dụng đến lực lượng đặc biệt hẳn lại có thể phái ai đi?

Phạm Tu quang sát lỗ bĩa liền nói.

- Bệ hạ, nếu thứ này được trang bị lượng lớn thì ngày tàn của áo giáp thực sự không còn xa.

Phạm Cự Lượng tuy bắn lệch không ít nhưng cũng đồng ý nói.

- Đặc biệt chính là thứ này huấn luyện nhanh, chỉ bắn một phát đạn dễ dàng hạ gục một binh sĩ tinh nhuệ luyện tập cả năm.

Lê Phụng Hiểu xoay xoay nòng súng thì nói.

- Thứ này bắn cũng không tốn nhiều sức, nếu có đủ đạn được hoàn toàn có thể bắn cả ngày.

Cao Lỗ lại nói.

- Nhưng tiếc là tầm bắn quá hạn chế, cũng không đảm bảo được độ chính xác, chưa thể thay thế hoàn toàn cung tên được.

Mỗi tướng lĩnh vậy mà nêu ra ưu và nhược điểm của súng, cũng bày tỏ sự ủng hộ trang bị phổ biến nó. Thực sự tướng lĩnh của Việt quốc vô cùng có suy nghĩ canh tân, luôn tiếp thu những cái mới, không giống với những tướng lĩnh một số quốc gia đồng văn, phủ nhận toàn bộ giá trị của súng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Du ngoạn

Sức mạnh của súng hỏa mai so với cung tên rõ ràng nhất chính là sử dụng không tốn quá nhiều công sức. Một cung thủ giỏi sử dụng cung tên trong chiến tranh nhiều lắm bắn được chỉ khoảng ba mươi mũi tên. Đối với những trận chiến kéo dài rõ ràng cung thủ sẽ không đáp ứng được thể lực để chiến đấu. Ngược lại súng hỏa mai chỉ cần có đầy đủ đạn dược, một nông dân cũng có thể chiến đấu cả ngày.

Lý Anh Tú gật đầu tán thưởng từng quan điểm của mỗi vị tướng lĩnh. Buổi sáng đó Lý Anh Tú làm việc chính là huấn luyện các binh sĩ cách nạp đạn, ngắm và bắn. Hắn cũng hướng dẫn các tướng lĩnh đội hình hai hàng bắn và ba hàng bắn được các tướng lĩnh khen ngợi không dứt. Lý Anh Tú chỉ hướng dẫn cơ bản như vậy, còn việc vận dụng nó vào chiến trận là tùy theo mỗi vị tướng quân như thế nào.

- Bệ hạ, súng ngắn bệ hạ lệnh thần làm đã chế tạo hoàn tất.

Sau khi Lý Anh Tú huấn luyện xong Hồ Nguyên Trừng trên tay cầm một cái khay phủ vải đỏ đi đến nói. Lý Anh Tú ồ lên một tiếng, những tưởng sẽ mất khá lâu bọn hắn mới có thể chế tạo ra ngược lại lần này rất nhanh, mới chỉ ba tuần đã tạo ra được. Hồ Nguyên Trừng nói.

- Bởi có kinh nghiệm chế tạo súng Type 02 nên các công tợng rất nhanh có thể chế tạo ra. Mời bệ hạ đặt tên.

Lý Anh Tú rút tấm vải đỏ ra, một thanh súng ngắn điều thương hiện ra trước mắt hắn, thân súng được làm bằng gỗ óc chó sơn đen nhánh, máy súng lại được mạ vàng, gia công điêu khắc hình rồng rất đẹp đẽ, nòng súng bên ngoài được bọc gỗ, có khảm trai thành hai con bạch long uốn lượn mười hai khúc. Nếu nói đây là một loại vũ khí thì nó càng giống một tác phẩm nghệ thuật hơn.

Lý Anh Tú suy nghĩ mãi cũng không thể nghĩ ra một tên gì đặt cho súng. Làm người hiện đại hắn đã quen sử dụng các chữ cái latin cùng chữ số đặt tên cho súng. Quyết định như vậy hắn nói.

- Trước đặt tên là súng ngắn K02 đi.

Hồ Nguyên Trừng khóc không ra nước mắt, hắn bây giờ xác định bệ hạ chính là một người mù đặt tên. May mắn chính là Thần cơ hỏa sang của hắn vẫn chưa bị đổi tên. Nhưng Lý Anh Tú lại nói.

- Thần cơ hỏa sang tương lai có thể sản xuất nên khanh có thể cải tiến làm nó nhỏ và nhẹ hơn một chút trang bị trên tường thành. Tên Thần cơ hỏa sang cũng quá dài đi, Trẫm quyết định lấy tên nó là M203. Đúng quyết định như vậy.

Nói rồi Lý Anh Tú quay sang tên Cẩm quân nói.

- Đến đặt bia cách mười mét cho Trẫm, Trẫm muốn thử súng.

Lần này Hồ Nguyên Trừng khóc thật rồi, tác phẩm của hắn, thần cơ hỏa sang của hắn, bây giờ cũng chỉ còn một cái tên lạ lẫm M203. Ta đi chết đây.

Buổi chiều Lý Anh Tú thay đổi thường phục, chính là bộ quần áo trắng tinh mà Elina đã tặng hắn. Lý Anh Tú chỉ đem theo mười cận vệ, những người này Lý Anh Tú đặt biệt đem mười khẩu K02 cho bọn hắn nhét vào trong quần áo, cũng không được đi quá gần hắn. Hôm nay Lý Anh Tú hẹn Elina đi dạo đây.

Ngoại thành các Thăng Long bốn dặm về phía Nam, nơi đó có một hồ nước lớn, các loài chim thường hay đến đây để uống nước, cũng có khá nhiều loài ăn cỏ. Trước đây nơi này thú dữ cũng vô cùng nhiều nhưng sau khi bị quân Đại Việt tàn sát đến muôn tuyệt chủng thì nơi đây trở thành thiên đường của động vật ăn cỏ.

- Lý Anh Tú.

Elina đứng từ xa đã thấy hắn liền gọi tên hắn. Lý Anh Tú cũng nhìn thấy nàng đứng trước cổng thành liền sáng mắt lên. Elina hôm nay ặc mặc chính là một bộ áo giao lĩnh màu xanh khoác ngoài, nơi cổ áo lộ ra màu đỏ của chiếc yếm xinh xắn, mái tóc đen xõa dài phía sau lưng, trên đầu có phủ một chiếc khăn lụa mỏng, vóc dáng tinh xảo thực quyết rũ.

- Elina, xin lỗi để nàng chờ lâu.

Lý Anh Tú vui vẻ nói, sau sự việc ngày hôm trước quan hệ giữa hai người đã gần hơn không ít. Elina dịu dàng nói.

- Không lâu, ta cũng chỉ vừa mới đến.

Lý Anh Tú thấy nàng như vậy càng yêu thương không dứt, mặc dù cả hai chưa nói ra nhưng trong lòng cũng hiểu được đối phương có tình cảm với mình. Lý Anh Tú như chợt nhớ ra nói.

- Đúng rồi, ta có cái này tặng nàng.

Lý Anh Tú lấy ra một hộp gỗ, mở hộp ra bên trong là một chiếc trâm ngọc, được điêu khắc thành hình phượng, ngọc thạch màu xanh tinh khiết vô cùng đẹp đẽ, hình chim phượng cũng được điêu khắc tỉ mỉ không phải ai cũng làm được, trên phượng sí lại có đính vàng, đôi mắt lại đính thêm một viên huyết ngọc.

- Thật xinh đẹp. Cảm ơn Anh Tú.

Elina vô cùng vui vẻ, đây chính là món quà đầu tiên Lý Anh Tú tặng cho nàng đấy. Lý Anh Tú nói.

- Tiếc là nàng hôm nay xõa tóc, nếu không mang lên sẽ rất đẹp đẽ.

Đôi mắt Elina híp lại hỏi.

- Có thật không?

Lý Anh Tú vỗ ngực.

- Tất nhiên là thực, ta đã lựa chọn rất kỹ mới ra được một chiếc trâm này đấy.

Tất nhiên hần sẽ không nói chiếc trâm này chính là từ một khối ngọc quý giá của một tiểu quốc duyên hải cống cho hần, ban đầu nó lớn bằng bàn tay cũng được chạm khắc rất đẹp đẽ, nhưng Lý Anh Tú nhìn trúng chất ngọc lệnh cho công tượng lần nữa phá hủy khối ngọc, làm thành một cây trâm cài. Vì cây trâm này một khối ngọc có giá đến hàng ngàn đồng vàng Dinar bị hần làm giảm giá trị đến một nửa.

Elina nhìn điệu bộ diễn sâu của hần cảm thấy vô cùng buồn cười, đôi mắt nàng híp lại thành một vầng lưỡi liềm đẹp đẽ làm Lý Anh Tú nhìn càng phát ra hàng trăm ánh sao nhỏ.

Phi, phi.

Song Vỹ Hồng phía sau thở lớn hai tiếng chứng minh sự hiện diện của nó, Elina liền mỉm cười nói.

- Chào Song Vỹ Hồng, thực lâu quá mới gặp lại người.

Song Vỹ Hồng vậy mà đến gần nàng thân mật liếm lên tay nàng, chủ động để nàng vuốt ve lông bồm của nó. Lý Anh Tú một mặt khinh bỉ tên háo sắc. Phải biết bình thường mã phu cũng rất cự khổ với nó đấy, làm gì có chuyện thân thiện đến như vậy.

(Song Vỹ Hồng: Chủ nhân trách oan ta nha, ta chỉ là đánh một cái ấn tượng đẹp cho chủ mẫu tương lai).

Hai người sau đó liền cưỡi ngựa chạy ra ngoài thành, đi phía sau là mười Cẩm vệ quân cùng mười tên cận vệ Hoa Hồng Đen thương hội. Lý Anh Tú nhường Elina cưỡi Song Vỹ Hồng, hần lại cưỡi một con ngựa khác, nhìn về mặt Song Vỹ Hồng tên này vậy mà rất hưởng thụ đấy.

Lý Anh Tú không biết rằng theo sau bọn hần còn có cả một đội người bí mật theo dõi vậy mà đến Cẩm quân cũng không thể phát hiện ra. Bọn hần chính là nhóm người bí mật đi từ An Bang tiến vào Đại Việt.

Lý Anh Tú cùng Elina cưỡi ngựa đi cũng không lâu lắm, từ mùa xuân Lý Anh Tú đã cho người bắt đầu sử dụng gạch để xây đường. Người ngoài nhìn vào thấy Lý Anh Tú rất lãng phí, nhưng thực ra gạch đạo so với sạn đạo càng tiết kiệm hơn, mà lại tốt hơn rất nhiều. Nhìn con đường đỏ trải dài dưới chân Elina nói.

- Ta thực sự đối với hoàng đế Đại Việt rất khâm phục. Hần có thể làm những thứ mà ngay đến Bravia cũng chưa thể đạt đến được.

Lý Anh Tú được nàng khen có chút lảng lảng nói.

- Nàng quá khen, ta cũng chỉ cố hết sức mà thôi.

- Người nói cái gì?

Elina kỳ quái hỏi. Lý Anh Tú vội nói.

- Ta nói bệ hạ rất anh minh, làm thần tử ta cũng chỉ cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Elina gật gù cũng không nói gì nữa. Lý Anh Tú khẽ vuốt mồ hôi. Quá nhanh, quá nguy hiểm.

Elina đi theo đường mòn đến hồ, phải nói rằng khung cảnh phía trước thực sự quá đẹp, một cái hồ nước lớn, xung quanh là những động vật ăn cỏ còn chậm rãi uống nước. Lúc trước bọn chúng còn phải canh chừng động vật ăn thịt tấn công, nhưng từ khi có một thứ sinh vật gọi là con người đến cuộc sống bọn chúng vậy mà yên bình hơn hẳn. Lý Anh Tú tuy không cảm thấy thú vị nhưng đây là khu vực bảo tồn nên tuyệt đối không có người nào dám vào đây săn bắn đâu.

- Thật đẹp, Anh Tú theo ta.

Elina vậy mà nắm tay hắn kéo đi đến hồ nước, các động vật vậy mà cũng không có sợ hãi. Các cận vệ cùng Cẩm quân cũng tự giác tản ra xung quanh canh phòng.

Elina vậy mà cỡi bỏ hải ra nghịch nước, đôi chân thon thả, da dẻ trắng như bạch ngọc thả xuống làn nước trong vắt vẩy lên hàng trăm tia bọt nước. Lý Anh Tú nhìn có chút si mê. Elina cũng không để ý vừa nghịch nước vừa ngâm nga giai điệu gì đó có lẽ là giai điệu của Bravia.

- Thật đẹp.

Lý Anh Tú không kiềm được nói. Elina nghe được cũng cười nói.

- Đúng vậy, Đại Việt của người có thật nhiều cảnh đẹp.

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Không, ta nói là nàng rất xinh đẹp.

Elina đỏ mặt nói.

- Người lại nói xinh đẹp như thế nào cơ?

Lý Anh Tú nhìn nàng da mặt đỏ lên liền đặc ý ngâm nga.

- Làn thu thủy, nét xuân sơn. Hoa ghen đua thắm, liễu hờn kém xanh.

Elina trừng mắt nghiêng đầu mân mê cái miện nhỏ.

- Ý người là như thế nào cơ?

Lý Anh Tú trượt chân suýt té sấp. Hắn quên mất nàng không phải người Việt nha, làm sao hiểu được hết ý nghĩa của câu thơ đó.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Tiêu diệt

Cách Lý Anh Tú không xa đám người áo đen cũng đã bí mật tiềm nhập. Thế nhưng Cẩm vệ quân không phải ăn chay mà hộ vệ của Hoa Hồng Đen thương hội cũng chẳng vừa, hai mươi người canh gác rất cẩn thận, không có một tia kẽ hở để bọn hắn xâm nhập sâu hơn.

Một tên tiểu đệ bò trở về báo cáo nói.

- Đội trưởng, bọn chúng canh phòng quá cẩn thận, người của ta không thể tiếp cận được.

Một tên khác cũng nói.

- Đi bên cạnh mục tiêu là một tên có vẻ như quyền quý của Đại Việt, chúng ta không tiện đắc tội, có nên rút đi không?

Tên đội trưởng kiên quyết lắc đầu. Bọn hắn dự định chính là bí mật ám sát sau đó rút lui nhanh chóng, thế nhưng không ngờ đối phương canh phòng quá cẩn thận, về cơ bản bọn hắn không thể đột nhập được. Hắn nói.

- Nếu bí mật không được chúng ta phải cường công. Khó khăn lắm mới có cơ hội này, nếu lần này không giết được nàng không biết bao giờ mới có thể ra tay. Lệnh cho các tiểu tổ chuẩn bị.

- Tuân lệnh.

Quay về với Lý Anh Tú, hiện tại hắn chính là vô cùng lúng túng. Tưởng có thể ra vẻ một chút nhưng lại quên mất rằng Elina nghe tuyệt đối không hiểu.

Hắn gãi gãi đầu nói.

- Ý ta là nàng vô cùng xinh đẹp, đến hoa cũng phải ganh tỵ với sắc đẹp của nàng.

Elina nhìn điệu bộ quần bách của hắn liền cười lên như một đóa hoa nở rộ giữa mùa xuân. Nàng liếc hắn nói.

- Miệng chỉ giỏi ngọt, ta phát hiện ra so với ban đầu miệng lưỡi nguoi càng dẻo quẹo đường mật đấy.

Lý Anh Tú gãi đầu ha ha ha cười. Thực chất hắn cũng không phải người lãng mạn, ngọt ngào gì, ngày trước hắn còn bị gọi là đầu gỗ đây này. Nhìn Elina vui vẻ hắn cũng rất vui vẻ, hắn đối với Elina nói.

- Elina, thực sự ta...

Elina đôi mắt long lanh nhìn hắn.

- Ta rất thi...

Vút.

Đột nhiên một mũi tên phóng ra đâm thủng vai một tên hộ vệ Hoa Hồng Đen thương hội.

- Có sát thủ, bảo vệ chủ nhân.

Các hộ vệ vừa hô lên hàng chục mũi tên lại hướng về phía bọn hắn phóng đến. Lý Anh Tú kinh ngạc. Cung nó là vũ khí triều đình quân chế rất nghiêm ngặt, vậy mà ở đây lại xuất hiện nhiều như vậy, nhất định là bên ngoài tuồn vào Đại Việt.

Leng keng, leng keng.

Cầm vệ quân cùng hộ vệ của Hoa Hồng Đen thương hội cũng đều là bách chiến chi sĩ, sau một hồi tập kích của địch nhân bọn họ liền nhất quyết kéo theo đồng bạn lui về phía trong bảo vệ chủ nhân.

Đám người áo đen cũng rất bất đắc dĩ. Đám hộ vệ này lại quá tinh nhuệ, bọn hắn vừa đến gần một chút liền bị phát hiện dẫn đến tấn công không đồng bộ, không phủ đầu được, ngoại trừ loạt tên đầu có hai kẻ không may trúng tên vào điểm yếu thì toàn bộ hộ vệ đều rút lui được về phía sau.

Lý Anh Tú và Elina được Cầm quân và các hộ vệ bao bọc vào giữa. Bởi hôm nay là đi du ngoạn nên cả hai người cũng không đem theo vũ khí, mà các hộ vệ cũng trang bị rất đơn giản, chỉ có hộ vệ Hoa Hồng Đen thương hội là đem theo trường kiếm cùng xích giáp, các Cầm quân chỉ có áo vải, đường đao cùng một khẩu K02.

Lúc này địch nhân cũng xuất hiện, tầm ba mươi người, toàn thân mặc áo đen, phủ bên ngoài giáp da, trên tay bọn hắn vậy mà cầm theo một loại nỏ tay nhỏ. Elina nhìn thấy nỏ này liền kinh ngạc hô lên.

- Người Germanic.

Ba mươi tên sát thủ bao vây bọn họ vào giữa, tên đội trưởng thấy tình thế có lợi cho hắn liền không khỏi đắc ý. Lý Anh Tú chợt nói.

- Bắn pháo hiệu.

Viên Bách hộ hắng ngày vẫn đi theo Lý Anh Tú liền móc ra một cái ống nhỏ, rút dây một cái một tiếng nổ vang lên, một tia sáng đỏ lập tức bay lên trời nổ ra hàng trăm đóm lửa đỏ. Đây chính là pháo hiệu đặc biệt của Hoàng đế Đại Việt, thấy pháo hiệu các lộ quân ở gần đó sẽ nhanh chóng đến cứu viện. Lý Anh Tú biết hôm nay gần đây có một trăm học viên Diễn Võ trường bị Lê Phụng Hiểu đem đi thao luyện.

Tên đội trưởng nhìn thấy pháo hiệu liền biết không ổn, không thể kéo dài thời gian được nữa.

- Bắn tên.

Nỏ tay lập tức ra mũi tiễn. Loại nỏ này rất nhỏ, mũi tên cũng ngắn, cự li bắn gần, nhưng tốc độ lại rất nhanh. Lý Anh Tú một tay liền ôm chặt lấy Elina che chắn nàng trong lòng hắn, nếu có mũi tên nào lọt qua được cũng sẽ không uy hiếp đến nàng, hiện tại trong đầu hắn chỉ có ý nghĩ bảo hộ nàng rời khỏi đây.

Phập, phập, keng.

Dù Cầm quân và các hộ vệ rất tinh nhuệ nhưng ở khoảng cách gần vậy bọn hắn cũng không có cách nào hoàn toàn đón đỡ được mũi tên. Cầm vệ quân lập tức hai người bị bắn hạ, trong đó có một người là vì thay Lý Anh Tú ngăn cản mũi tên, hộ vệ đỡ hơn một chút vì có xích giáp bảo vệ nhưng cũng có ba người bị thương ở phần mềm, tuy nhiên vẫn còn sức chiến đấu.

Lướt tên qua đi, không có thời gian để lấp tên, tên thủ lĩnh liền rút ra trường kiếm hô.

- Các anh em, giết cho ta.

Kiểm bọn hán rất lạ, dài chỉ khoảng một mét nhưng phình to ở đầu mũi, thon ở phần thân. Các hộ vệ cũng chuẩn bị xếp thành hàng phòng ngự chờ đội địch nhân xông đến. Lý Anh Tú lại hô to.

- Ngự tiền quân chuẩn bị súng ngắn.

Cầm quân liền từ trong ngực móc ra súng ngắn K02, trong súng đều có nạp sẵn một viên đạn. Lần đầu tiên hỏa khí Đại Việt xuất hiện trước mắt người ngoài trên thế giới này. Elina trong ngực Lý Anh Tú không hiểu vì sao những hộ vệ này lại móc ra một khúc gỗ làm gì. Trong đầu nàng không hề biết đến loại vũ khí này.

- Chuẩn bị, bắn.

Ầm, ầm, ầm

Tiếng nổ đánh thép phát ra, Elina không khỏi giật mình như chim nhỏ nép sâu vào ngực hán hơn. Nhưng kinh hãi nhất phải là đám sát thủ. Chỉ thấy có tiền nổ, đồng đội xung quanh mình liền ngã xuống, một loạt đạn qua đi vậy mà có đến năm tên sát thủ bị bắn hạ. Trong khoảng cách mười mét K02 tuyệt đối bắn chính xác đấy.

- Giết.

Lợi dụng bọn sát thủ bị súng hù đến các Cầm quân liền rút ra trường đao xông lên chiếm lấy tiền cơ.

- Giết.

Hộ vệ cũng tỉnh lại liền gia nhập vào chiến đoàn. Mỗi người đều là tinh nhuệ nhưng đám sát thủ cũng không kém chút nào, bọn hán đầu pháp đều là hung hãn không sợ chết, lấy mạng đổi mạng. Cầm quân có chút khó khăn, tuy bọn hán không sợ chết nhưng trong tình huống kẻ địch áp đảo về số lượng, lấy một đổi một tuyệt đối không có lời, dù sao bọn hán cần chính là bảo hộ bệ hạ.

- Lùi lại.

Viên Bách hộ gầm lên một tiếng, hai đội hộ vệ vậy vậy mà như đã phối hợp từ trước đều thoát khỏi chiến trường tiến hành phòng ngự.

- Tấn công.

Đám sát thủ thấy hộ vệ lui lại liền đuổi giết. Sát thủ hung hăng không sợ chết. Cầm quân cùng hộ vệ phối hợp nhịp nhàng, đánh nhau hơn mười phút bọn hán vẫn không xuyên phá được lớp phòng ngự của hộ vệ. Tuy nhiên con số thương vong của hai bên ngày càng gia tăng. Bên Cầm quân và Hộ vệ đã có năm người nằm xuống, đám sát thủ cũng có bảy người bị chém gục.

Bình.

Chợt tên thủ lĩnh đập bay được một hộ vệ, tìm ra chỗ trống một tên sát thủ lập tức lách vào xông đến Elina và Lý Anh Tú, hai người này trong tay không có vũ khí chắc chắn sẽ bị hán chém chết.

Đôi mắt Lý Anh Tú lạnh lùng lên, trong lòng hán vậy mà lúc này không có một chút hoảng loạn nào, mọi âm thanh chiến trường như dần dần yên tĩnh, cõi lòng hán là một mảnh thanh minh.

Lưỡi kiếm hạ xuống Lý Anh Tú vậy mà làm một động tác không ai ngờ đến, hán ôm lấy Elina lăn trên mặt cỏ, tay trái lại xuất ra một khẩu súng ngắn vô cùng đẹp đẽ, chính là khẩu súng mà Hồ Nguyên Trừng dâng lên cho hán buổi sáng, Lý Anh Tú vẫn bọc trong người.

Ầm

Nòng súng phát ra tiên lửa, viên đạn găm thẳng vào ngực tên sát thủ, máu đỏ ồ ạt chảy ra từ lỗ đạn. Elina bị tiếng nổ làm sững sốt, nàng nhìn lên gương mặt cương nghị, lạnh lùng của Lý Anh Tú, nàng chợt cảm thấy hán vô cùng đẹp trai.

- Chết tiệt, giết cho ta.

Bệ hạ vậy mà dưới sự bảo hộ của hán bị uy hiếp đến tính mạng, đám Cầm quân cảm thấy như bị đánh mặt liền phẫn nộ gầm thét, chiến lực lập tức tăng lên gấp bội.

Lý Anh Tú đỡ Elina dậy phúi phúi trên người nàng ôn nhu hỏi.

- Nàng không sao chứ.

Elina lắc lắc đầu liền ôm lấy hán. Nàng cảm thấy có hán thực có cảm giác an toàn.

Tên thủ lĩnh cảm thấy càng ngày càng khó làm. Đám hộ vệ này vậy mà y như chó điên, liều mạng không thua gì bọn hán, đám sát thủ vậy mà dần dần rơi vào thế hạ phong, nhiệm vụ chắc chắn sẽ thất bại.

- Hộ giá, hộ giá.

Lúc này từ phía xa vậy mà xuất hiện một đội quân trăm người chạy đến, chính là đội học viên của Diễn Võ trường càng làm cho tên thủ lĩnh nhụt chí. Hắn vội hô.

- Rút lui, mau rút lui.

Đám sát thủ không ham chiến liền lập tức rút khỏi chiến trường. Lê Phụng Hiểu dẫn theo học viên chạy đến liền thấy địch nhân rút chạy liền cười lạnh.

- Đội thứ nhất lên hàng, đội thứ hai dự bị.

Mười tên học viên tiến lên trước xếp thành hàng, bọn hắn trên tay vậy mà cầm súng Type 02. Lò rèn sản xuất hai mươi chi toàn bộ Lý Anh Tú đều ưu tiên dành cho học viên của Diễn Võ trường luyện tập trước.

- Bắn.

Ầm, ầm, ầm.

Súng nổ, đám sát thủ đang chạy liền ngã xuống một mảng lớn, chỉ còn vài tên còn có thể chạy. Mười tên học viên khác lại bước lên thay thế hàng thứ nhất.

- Tổ thứ hai bắn.

Ầm, ầm, ầm.

Loạt súng lần này triệt để tiêu diệt đám sát thủ, trên mặt đất không còn ai có thể đứng lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Gà bay chó chạy

Lần đầu tiên ra trận Type 02 toàn thắng. Toàn bộ kẻ địch đều bị bắn gục, các học viên nhanh chóng chia làm hai đội, một đội kiểm tra bắt giữ những tên sát thủ còn sống sót, một đội khác nhanh chóng cứu chữa những người bị thương.

Lê Phụng Hiểu vội vàng dẫn theo Trần Thư và Trần Quốc Toàn chạy đến trước mặt Lý Anh Tú, hai tên này còn chưa tốt nghiệp nên vẫn phải theo đám học viên học tập đây này. Lý Anh Tú vừa thấy sắc mặt của hắn liền biết có chuyện không may, quả nhiên chưa kịp ngăn cản thì Lê Phụng Hiểu đã quỵ xuống.

- Thần cứu giá chậm trễ, mong...

Rầm.

Lê Phụng Hiểu chưa nói hết câu liền bị Trần Thư đè xuống bịt miệng. Trần Thư hướng Lý Anh Tú và Elina cười nói.

- Lê thị lang ý là mong Lý Thiếu úy thứ lỗi bọn thuộc hạ đến chậm.

Lê Phụng Hiểu là binh bộ thị lang chức quan tòng tam phẩm, còn nhỏ hơn Thiếu úy đến ba cấp đây. Phải nói rằng Lữ Gia để Lý Anh Tú đảm nhiệm chức quan này vô cùng hợp lý. Mà Elina cũng kinh ngạc, chức quan Lý Anh Tú lớn đến đâu nàng không biết nhưng Lê Phụng Hiểu nàng biết cũng là một rường cột trong triều, không ngờ còn phải tạ lỗi với Lý Anh Tú.

Lý Anh Tú thấy Trần Thư phản ứng nhanh cũng thờ phào nhẹ nhõm nói.

- Không có việc gì, các người mau đi dọn dẹp chiến trường đi.

Hắn còn muốn mau đuổi Lê Phụng Hiểu đi đây này. Trần Thư như được đại xá nói lớn.

- Tuân lệnh Thiếu úy.

Nói rồi liền ra dấu với Trần Quốc Toàn, hai tên thanh niên lực lưỡng vừa bịt miệng vừa khiêng Lê Phụng Hiểu chạy đi.

Elina nhìn theo ba người đi lại hỏi Lý Anh Tú.

- Anh Tú, chức quan của người rất lớn sao? Đến binh bộ thị lang còn phải chạy đến xin lỗi?

Lý Anh Tú vuốt mồ hôi nói.

- Không có gì, ta chức quan chỉ lớn hơn hần một chút. Nàng có bị kinh hãi không?

Elina lắc đầu. Lý Anh Tú liền nói.

- Hiện tại ta sẽ phái người đưa nàng về trước. Việc này triều đình sẽ điều tra rõ ràng.

Elina biết hiện tại hần có việc cần phải làm nên cũng không hỏi thêm mà dẫn theo các hộ vệ lên ngựa đi về, Lý Anh Tú còn đặc biệt cử thêm bốn mươi học viên đi theo hộ vệ nàng trở về đến tận kinh thành.

Elina đi rồi Lý Anh Tú mới lạnh lùng tìm đến Lê Phụng Hiểu nói.

- Lê Phụng Hiểu, ngươi có biết tội của ngươi không?

Lê Phụng Hiểu tất nhiên đã được Trần Thư giải thích tất cả mọi việc, mặt già xấu hổ nhưng da dầy lại không đỏ gãi đầu nói.

- Bệ hạ thứ tội, thần vì quá lo lắng lại không biết quan hệ của bệ hạ và phó hội trưởng Hoa Hồng Đen thương hội nha. Quả nhiên là mất thần mù rồi, cặp kim đồng ngọc nữ vậy mà nhận không ra.

Nhìn Lê Phụng Hiểu vỗ mông ngựa Lý Anh Tú hỏa khí không khỏi bị dập tắt.

- Tốt, phạt ngươi một tháng bổng lộc để trị bệnh mù mắt đi.

- Tạ ơn bệ hạ chữa bệnh cho thần.

Tiền lương của hần rất cao, lại chỉ có một người nên phạt bổng một tháng cũng không quá lớn, đây chỉ là cảnh cáo hần vì suýt nữa làm lỡ việc bệ hạ tán gái thôi. Lý Anh Tú lại không quan tâm hần quay sang Trần Quốc Toàn hỏi.

- Thống kê thương vong thế nào?

Trần Quốc Toàn nói.

- Bẩm bệ hạ Cẩm quân hi sinh bốn người, bị thương ba người, hộ vệ đội Hoa Hồng Đen thương hội chết mất ba người, bị thương tám người.

Cẩm quân sở dĩ hi sinh nhiều hơn Hoa Hồng Đen thương hội hộ vệ không phải vì bọn hần kém hơn mà về cơ bản bọn hần không được trang bị áo giáp, đôi mặt với mũi tên, trường kiếm của đối phương bọn hần cũng chỉ có một thanh đường đao để chiến đấu mà thôi. Lý Anh Tú nói.

- Những người hi sinh tăng lên một cấp, xét duyệt liệt sĩ cho gia đình bọn hần, bồi thường mỗi nhà năm quan tiền.

Trần Quốc Toàn ghi nhớ liền nói tiếp.

- Chúng ta tiêu diệt hai mươi tám tên sát thủ, bắt sống hai tên bị thương đã giải về binh bộ. Còn có chúng ta thu được hai mươi bộ nỏ, tám mươi mũi tên đặc chế, ba mươi bộ giáp da, ba mươi thanh trường kiếm rất lạ.

Lý Anh Tú hừ lạnh nói.

- Nghiêm tra, nhất định phải điều tra cẩn thận cho Trẫm. Gửi chiếu chỉ đến cho Tỉnh Thiều hỏi rõ vì sao lại có một lượng lớn vũ khí như vậy được truyền vào nước ta. Bọn hần càng thị làm ăn như vậy à? Đến sau này Trẫm bị ai kẻ đao vào cổ cũng không biết.

- Bệ hạ bớt giận.

Nguyên đám binh tốt vội vàng quỳ xuống tạ tội. Trần Thư bên người Lý Anh Tú lâu nhất vừa nhìn liền biết bệ hạ nổi giận rồi. Nhất định triều đình sẽ có một hồi gà bay chó chạy, thậm chí ở An Bang cũng sẽ không yên lành. Hần theo bệ hạ lâu nay còn chưa thấy hần khi nào nổi giận đến vậy đây.

- Về cung.

Elina được học viên Diễn Võ trường hộ vệ về đến tận thương hội, hộ vệ thương hội thấy đồng nghiệp bị thương cũng vội vàng đem người vào cứu chữa. Nghe nói con gái mình bị ám sát Pavong vội vàng tìm đến phòng Elina. Lúc này nàng vẫn còn chìm trong suy nghĩ đây.

- Con gái, con không sao chứ?

Pavong tông cửa xông vào vội vàng nói, thật khó tin một vị thân vương cần trọng liên quan đến con gái mình lại xung động đến vậy. Elina lắc đầu nói.

- Con không sao, Anh Tú bảo vệ con rất tốt.

- Anh Tú?

Pavong kỳ quái, Elina vội nói.

- Là một người bạn.

- A... là bạn.

Pavong chắc chắn Anh Tú chính là tên của tên thanh niên chiếm lấy trái tim con hắc đầu. Thật muốn tìm hắc đầu đánh một trận.

- Hắc đầu đưa con về sao?

- Không có, hắc đầu còn phải ở lại để điều tra hiện trường.

Elina lắc đầu liên tục kể lại mọi chuyện cho Pavong nghe. Đến lúc nói binh bộ thị lang còn xin lỗi Lý Anh Tú Pavong kỳ quái nói.

- Chức quan của hắc đầu còn lớn hơn cả binh bộ thị lang?

Elina gật đầu.

- Hắc đầu là Thiếu úy, không biết lên đến mức nào nhưng những người gặp hắc đầu một mực rất cung kính.

Pavong cố nhớ lại trong hàng ngũ mồi rợ hắc đầu hôm trước hình như không có một vị tướng quân nào trẻ đến như vậy, lại còn Thiếu úy, hình như không có. Pavong lắc đầu cũng không thêm nhớ nữa, hắc đầu lại quan tâm đến chuyện khác rồi.

- Con nói Đại Việt binh sĩ sử dụng một thứ vũ khí như thanh gươm lại phát ra tiếng nổ lớn đâm sát thủ liền bị bắn hạ.

Elina thành thực gật đầu.

- Đúng vậy, bọn hắc đầu còn có cả loại ngắn và loại dài, sức công phá rất mạnh, ta thấy được giáp da của bọn sát thủ bị đục một lỗ rất dễ dàng như một tờ giấy không hề có sức phòng ngự vậy.

Pavong nghe vậy như nghĩ đến điều gì liền nói.

- Là nó, chính là nó, ta cần phải vào cung một chuyến.

Thế nhưng Pavong đi vào hoàng cung Thừa Mệnh hoàng đế cũng không tiếp kiến hắc đầu. Trong triều bấy giờ chính là một phen gà bay chó chạy đây. Đầu tiên chính là Trung thành binh mã ty lang tướng Đỗ Cung bị bệ hạ mắng một trận vì canh gác trị an kinh thành kém cỏi, nhưng ai cũng biết là không phải tại hắc đầu, đơn giản là Đỗ Cung quá xui xẻo là người đầu tiên gặp mặt bệ hạ khi bệ hạ vào triều mà thôi. Tiếp theo chính là hình bộ Lý Anh Tú hạ lệnh trong vòng ba ngày phải bắt hai tên sát thủ khai ra tin tức hữu dụng. Tiếp theo là công bộ Lý Anh Tú yêu cầu phải nghiên cứu cho Cẩm quân một bộ giáp trụ khi theo hắc đầu ra ngoài. Cuối cùng là An Bang phủ sứ Tĩnh Thiệu bị hắc đầu cho một lá chiếu chỉ trong vòng nửa tháng phải cho bệ hạ một lời giải thích về việc sát thủ đem theo đại lượng vũ khí đi vào cảnh nội, nếu không điều tra được thì chờ về triều nhận tội đi.

Lý Anh Tú hỏa khí rất lớn không ai dám ngăn cản hắc đầu, đến Lê Văn Hưu, Chu Văn An thấy Đỗ Cung bị mắng cũng không ngăn cản, về mặt ngó đồng ngó tây. Bọn ta cũng không có bị ngu.

- Bệ hạ, ngài bớt giận. Ăn một chút chè hạt sen đi.

An Tư từ bên ngoài đem một chén chè đi vào điện thấy Lý Anh Tú trên mặt mày vẫn buồn bực liền nói. Lý Anh Tú nhìn thấy An Tư cũng không phát hỏa. Hắc đầu ý mình có chút hạo sắc nhưng không ai có thể nổi giận với một cô gái đẹp và dịu dàng như thế đúng không?

- Để đó cho Trầm, chút nữa Trầm sẽ ăn.

An Tư nhẹ nhàng đặt chén chè bên cạnh hắc đầu. Nàng hỏi.

- Bệ hạ có việc gì buồn phiền có thể chia sẻ cùng An Tư không?

Không hiểu sao ngửi thấy mùi hương thơm nhàn nhạt trên người nàng Lý Anh Tú tâm tình đột nhiên có chút thoải mái hơn. Hắc đầu nói.

- Trầm thực sự muốn tổ chức một cơ cấu mật thám trải khắp cả nước và cả nước ngoài. Nhưng trong tay thực sự không có người để dùng.

Đúng vậy, Lý Anh Tú nhận thấy sự thiếu thốn của Đại Việt bấy giờ chính là mạng lưới tình báo đủ mạnh. Mọi thông tin ngoại giới Đại Việt hoàn toàn mù mịt, lâm vào thế bị động. Lý Anh Tú con tức giận qua đi cũng nghĩ lại đám sát thủ nhất định là lợi dụng sơ hở của Hải Đông quân để lọt vào cảnh nội bởi vì Hải Đông quân là một lực lượng ngoài sáng, vậy nếu như hắc đầu có đủ một lực lượng mật thám ở trong tối giám sát cảnh nội thì sao? Hắc đầu rất muốn tổ chức lên mạng lưới tình báo, nhưng trong tay không có nhân thủ. Theo ý của hắc đầu thủ lĩnh của mạng lưới này phải đủ mưu mô thủ đoạn, phải đủ tàn nhẫn. Nhìn lại hàng ngũ quan lại trong triều tuyệt đối không có đủ tiêu chuẩn đó.

An Tư suy nghĩ một chút liền thờ dãi nói.

- Thực sự trong triều không có người đủ tiêu chuẩn của bệ hạ. Nếu Trung Vũ đại vương có thể đến thì bệ hạ có lẽ không cần phải lo lắng điều này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Trung Vũ đại vương

Trung Vũ đại vương chính là một nhân vật siêu cấp Boss của nhà Trần, một tay dựng lên nhà Trần và vùi dập nhà Lý, vì mục đích của mình không cần luận đến đạo đức, luân thường, một khi ra tay thì vô cùng tàn ác, không để lại ngọn cỏ. Siêu cấp Boss này chính là Trần Thủ Độ.

Lý Anh Tú sáng mắt lên, nếu chọn người thủ đoạn trong lịch sử mấy người có thể qua được Trần Thủ Độ, bày đặt kế sách đoạt ngôi họ Lý không tốn giọt máu nào, lại giết được vợ vua Huệ tông, để thế gian quên đi họ Lý viện cớ tổ tiên họ Trần tên Lý buộc người họ Lý trong thiên hạ phải đổi họ. Còn nếu nói luận về độ tàn nhẫn cũng còn ai qua được Trần Thủ Độ sao? Thân ăn lộc họ Lý không những đoạt ngôi họ Lý còn quyết tâm nhổ cỏ tận gốc, giết hầu hết tông thất nhà Lý, cung nhân thì đem đi gả cho các tù trưởng ở miền ngược. Tuy nhiên Trần Thủ Độ thủ đoạn là thế, tàn nhẫn là thế, thất đức là thế nhưng không thể không nói Trần Thủ Độ là một người rất tài giỏi, mưu lược và vì nước vì dân. Người này nếu không làm trùm Boss mật thám thì hơi phí. Nhưng quan trọng hiện tại hắn vẫn chưa có được Trần Thủ Độ nha.

- An Tư đi theo Trẫm.

Lý Anh Tú kéo tay An Tư chạy đi đến bệ đá cỏ, gương mặt An Tư đỏ lên, tim đập bịch bịch. Lý Anh Tú cũng không để ý, hắn giờ chỉ muốn triệu hoán, hắn còn có đầy đủ một ngàn hai trăm điểm đây.

“Đinh, ký chủ xác nhận tiêu hao một trăm điểm triệu hoán?”

- Triệu hoán.

“Đinh, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công văn thần Nguyễn Ứng Long”.

Lý Anh Tú ạch một tiếng. Nếu nói tên Nguyễn Ứng Long ít người sẽ biết đến nhưng nếu nói hắn là Nguyễn Phi Khanh chắc chắn người người sẽ biết bởi vì hắn có một đứa con trai quá trâu bò. Nhưng Lý Anh Tú biết Nguyễn Ứng Long là bởi vì nếu nói đến việc “quất ngựa truy phong” thì không ai bằng hắn được. Trong sử ký chép Trần Nguyên Đán mời Nguyễn Ứng Long về dạy chữ cho trưởng nữ tên Thái, Nguyễn Ứng Long nhân lúc gần gũi tán tỉnh, lửa gần rơm cháy chuồng bò, ai ngờ chuồng bò nhà Trần Nguyên Đán chưa cháy thì Thái mang thai mất rồi. Đến ngày Thái đẻ Nguyễn Ứng Long liền chạy trốn không ai tìm ra, quả nhiên là lòng bàn chân bôi mỡ.

Từ trong bệ đá cỏ đi ra một người thư sinh tuổi chỉ tầm ba mươi, trên đầu có chít khăn, thân mặc áo màu nâu, gương mặt hắn rất sáng sủa, lanh lợi, đẹp trai, có vẻ vài cọng râu thưa thưa lại làm Lý Anh Tú hơi ngứa mắt.

- Thần Nguyễn Phi Khanh bái kiến bệ hạ.

Nguyễn Phi Khanh hành lễ Lý Anh Tú cũng khách khí nói.

- Miễn lễ, khanh có thể đến Trẫm rất vui mừng.

An Tư trừng mắt, quả nhiên người nào đến bệ hạ cũng nói câu này nha. Nguyễn Phi Khanh vậy mà xúc động nói.

- Tạ ơn bệ hạ tín nhiệm, thần sẽ cố gắng phụng sự Đại Việt.

Lý Anh Tú cũng bắt đầu quan sát thông tin của Nguyễn Phi Khanh.

Nguyễn Ứng Long: Văn thần nhà Hồ, ca của khai quốc công thần triều Hậu Lê là Nguyễn Trãi. Tư chất (S). Kỹ năng: Dạy học, tán gái.

Dạy học: Người này sinh ra định mệnh là gắn liền với nghề dạy học, học sinh được hắn giảng dạy sẽ tiếp thu kiến thức rất nhanh. (Lưu ý, các nữ đồng học đề nghị tránh xa).

Tán gái: Người này khả năng tán gái tuyệt luân, không tiếc lời ngon tiếng ngọt, chim to rất dễ sa vào lòng.

Lý Anh Tú nhìn kỹ năng thực muốn té sấp. Hắn cuối cùng cũng biết cái kỹ năng tán gái của dòng họ Nguyễn Trãi là di truyền đấy. Lý Anh Tú để Nguyễn Phi Khanh đứng qua một bên bắt đầu triệu hoán, hắn nhất định phải triệu hoán được Trần Thủ Độ.

“Đinh, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công danh thần Phạm Độ”.

Lý Anh Tú a một tiếng, Trần Thủ Độ không triệu hoán ra ngược lại lại ra một người có liên quan đến Trần Thủ Độ. Phạm Độ vốn là danh thần nhà Trần

nhưng bởi tên Độ sợ phạm húy Thái sư Trần Thủ Độ nên đổi tên thành Phạm Sư Mạnh.

Từ trong bệ đá cổ Phạm Sư Mạnh bước ra, có lớn tuổi hơn Nguyễn Phi Khanh một chút, dáng người hơi thấp, gầy, còn để một chòm râu dài dưới cằm.

Phạm Độ: Danh thân nhà Trần, là học trò cưng của Chu Văn An, làm quan ba triều vua Trần. Tư chất (SS). Kỹ năng: Ngoại giao.

- Thần bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú liền đỡ hấn nói.

- Nghĩa Phu miễn lễ, khanh có thể đến đây giúp sức Trẫm vui vẻ vô cùng.

Bây giờ Nguyễn Phi Khanh chính là y chan nét mặt An Tư lúc này.

Lý Anh Tú lại bắt đầu triệu hoán, tiêu hao hai trăm điểm được hai vị danh nhân thực sự hấn cũng không quá lỗ.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Trung Vũ đại vương Trần Thủ Độ”.

Trần Thủ Độ: Siêu cấp Boss nhà Trần có công tạo nên triều Trần. Tư chất (SSS). Kỹ năng: Nội chính, thủ đoạn.

Thủ đoạn: Người này thủ đoạn tuyệt luân, vì đạt được mục đích mà có thể dụng bất cứ mưu mẹo nào, làm người tàn nhẫn,

Giới thiệu Trần Thủ Độ chỉ một câu nhưng tư chất và kỹ năng đã nói lên tất cả.

- Yes.

Lý Anh Tú phấn khích vậy mà hô to ôm lấy An Tư bên cạnh, An Tư sắc mặt đỏ lên, hai vị đại thần thì trừng trừng mắt, Nguyễn Phi Khanh vậy mà còn nuốt nước bọt đầy. Lý Anh Tú chợt tỉnh nhìn thấy giai nhân trong lòng liền buông ra ngại ngùng nói.

- Thực xin lỗi, Trẫm quá phấn khích.

An Tư mặt đỏ nhò giọng nói.

- Không có việc gì.

Từ trong bệ đá cổ Trần Thủ Độ đi ra còn mắt tinh tường liền cảm thấy không khí có chút không đúng, tại sao lại có cảm giác đường mật ở đây mà hai vị đại thần đứng bên cạnh vẻ mặt rõ ràng là vừa bị cho ăn thức ăn cho chó. Trần Thủ Độ lắc lắc đầu khom người nói.

- Thần bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú vui vẻ hoàn toàn quên mất đánh giá Trần Thủ Độ lúc đầu.

- Miễn lễ, khanh chính là người Trẫm mong đợi nhất hôm nay đây.

Phạm Sư Mạnh thấy Trần Thủ Độ cũng hành lễ.

- Bái kiến Thái sư.

Trần Thủ Độ cũng nhận ra Phạm Độ liền nói.

- Là Nghĩa Phu đúng không, chúng ta lại lần nữa làm đồng liêu.

Phạm Độ miễn cưỡng cười, trong lòng không khỏi đắng chát, xem ra lần nữa phải đổi tên rồi. An Tư lúc này cũng đối với Trần Thủ Độ hành lễ.

- An Tư bái kiến Trung Vũ đại vương.

Trần Thủ Độ nhìn nàng cảm thấy quen mắt nhưng không nhớ ra là ai. An Tư lại nói.

- Ta là con gái út của vua Thái Tông.

Trần Thủ Độ a một tiếng. Theo vai về hắng An Tư phải gọi hấn là ông cơ. Nhưng trong đầu Trần Thủ Độ suy nghĩ về Lý Anh Tú, về An Tư trong lòng hấn sinh ra mưu đồ gì còn không ai biết.

Sáng ngày hôm sau như thường lệ Lý Anh Tú thượng triều, trước mặt các bá quan văn võ ban bố phong Nguyễn Phi Khanh làm Quốc Tử giám Tư nghiệp, phong Phạm Sư Mạnh làm Tả thuyết thư tham nghị, phong Trần Thủ Độ làm Tham chính.

Tan triều Lý Anh Tú gọi Thái sư Lữ Gia, Thái úy Phạm Tu, Hộ bộ thượng thư Thạch Tiến, Đồng tri giám sự Trần Khánh Dư, Chỉ huy thiêm sự Lý Thường Kiệt cùng với tân Tham chính Trần Thủ Độ vào trong ngự thư phòng. Chờ mọi người đến đông đủ Lý Anh Tú nói.

- Hiện tại Trẫm gọi các khanh đến đây là có hai việc. Thứ nhất Trẫm muốn thành lập tập đoàn thương mại quốc doanh Đại Việt.

Các đại thần đang chú nghe lắng nghe liền trùng mắt, bọn hán biết bệ hạ khả năng đặt tên rất nát, chỉ vì đổi tên Thần cơ hòa sang mà làm Hồ Nguyên Trừng khóc đến muốn chết đi sống lại đây. Không ngờ chỉ mới qua một ngày bệ hạ lại “sáng tạo” ra thêm một cái tên mới.

Lữ Gia lên tiếng hỏi.

- Bẩm bệ hạ tập đoàn thương mại là gì?

Lý Anh Tú nói.

- Khanh có thể hiểu đây là một thương hội xuyên quốc gia trên tất cả mọi lĩnh vực. Trẫm muốn tập đoàn này phải phủ rộng khắp nơi không chỉ là ở cảnh nội mà còn ở ngoại vực nữa. Và tập đoàn này sẽ lấy danh nghĩa quân đội thành lập.

Phạm Tu lên tiếng đầu tiên.

- Bẩm bệ hạ trước giờ quân ra quân, thương ra thương nào có chuyện quân binh đi buôn bán bao giờ.

Lý Anh Tú lắc đầu.

- Trước giờ không có thì sau này sẽ có. Ta quyết định trao tập đoàn này cho Trần Khánh Dư kinh doanh.

Trần Khánh Dư kinh ngạc, hán không ngờ bệ hạ vậy mà sẽ chỉ định hán.

- Bệ hạ, ngài không cho thần làm lính nữa sao?

Nhìn vẻ mặt hán Lý Anh Tú buồn cười nói.

- Khanh vẫn làm lính, nhưng là lính đi làm kinh tế. Nên nhớ vai trò của tập đoàn này rất quan trọng đối với Đại Việt, đừng làm Trẫm thất vọng.

Trần Khánh Dư thở dài một hơi liền vâng mệnh. Lý Anh Tú lại nói.

- Thạch Tiến xem hộ bộ còn bao nhiêu tiền, có thể ủng hộ tập đoàn thì trích ra. Trước tiên Trần Khánh Dư hãy lên một bản kế hoạch cho Trẫm, sẽ sớm thôi Trẫm sẽ kiểm về cho các người đơn hàng đầu tiên.

Không ai phản đối Lý Anh Tú nói tiếp.

- Việc thứ hai là Trẫm muốn tổng cục tình báo Đại Việt, sẽ gọi tắt là Tổng cục 2.

Các đại thần che mặt, quả nhiên bệ hạ không đặt được tên nào ra hồn mà. Lý Anh Tú ngược lại rất hào hứng nói.

- Tổng cục 2 sẽ do Trần Thủ Độ làm cục trưởng. Tổng cục 2 sẽ gồm có hai bộ phận, thứ nhất là lực lượng mật thám gọi là CIA, thứ hai là lực lượng đặc công, ám sát tên là MI6.

- Bệ hạ, thần có ý kiến.

Cuối cùng Trần Thủ Độ cũng chịu không nổi Lý Anh Tú đặt tên ngày càng nát liền lên tiếng.

- Bệ hạ, ngài có thể đổi tên cơ quan tình báo được không a.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Lại gặp cha vợ

Các quần thần nhìn Trần Thủ Độ với ánh mắt cảm kích, bệ hạ đặt tên thực sự quá nát, bọn hán thực sự không thể chịu nổi. Lý Anh Tú quay sang hỏi các quần thần hỏi.

- Các khanh thực sự thấy những tên này không hợp.

- Chúng thần không dám.

Quần thần đồng thanh trả lời. Lý Anh Tú đen mặt, hẳn biết ý nghĩa của câu này chính là chúng thần nghĩ như vậy nhưng không dám nói ra đây. Chính khách quả nhiên là một đám dối trá. Thật là một đám tầm nhìn hạn hẹp, nhớ kiếp trước nghe đến Tổng cục 2 là khối người sợ mất mặt, nhắc đến CIA càng là thần tượng trong phim Hồ li quát, giờ lại bị quần thần khinh bỉ, a, quả nhiên vô địch thật tịch tịch. Không đúng, liên quan gì đến vô địch ở đây.

Lý Anh Tú cuối cùng cũng nhượng bộ nói.

- Vậy theo các khanh nên đặt tên là gì đây?

Trần Thủ Độ nói.

- Thần xin đề cử tên Long nhãn cho lực lượng tinh báo.

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Không được, nhắc đến Long nhãn Trẫm sẽ lại nhớ đến hột nhãn lồng.

Quần thần cạn lời, Trần Thủ Độ trừng trố mắt, lý do như vậy cũng được ư? Quá ỷ thế hiếp người rồi. Lữ Gia lúc này nói.

- Bệ hạ, nếu không đặt tên là Thiên Vồng được không?

- Không được, nhắc đến vồng Trẫm sẽ rất buồn ngủ.

Lý Anh Tú lại vô lại nói. Lữ Gia lần đầu tiên có cảm giác muốn đánh người. Rõ ràng ta nói vồng là vồng không phải là vồng được không. Lý Anh Tú nhìn quần thần sắc mặt uể oải không khỏi đắc ý. Cho các người dám chê cười Trẫm. Cuối cùng Lý Anh Tú nói.

- Được rồi, tên cơ quan tinh báo hẳn có thể gọi là Âm bộ đi.

Quần thần nghe vậy cũng không cãi nữa, dù sao Âm bộ vẫn so với tổng cục 2, CIA, MI6 dễ nghe hơn nhiều. Lý Anh Tú lại nói.

- Vậy ngoài Âm bộ phụ trách việc do thám ra, thì còn có một cơ quan bạo lực trợ giúp Âm bộ thực hiện các nhiệm vụ bí mật là Thiên Long vệ. Ngô Tuấn, Trẫm muốn khanh tiếp quản Thiên Long vệ người có dám nhận không.

Ngô Tuấn liền bước ra hiên ngang nói.

- Thần xin tuân lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú hài lòng. Sở dĩ Lý Anh Tú chọn lựa Ngô Tuấn là bởi Ngô Tuấn có tài cầm quân, luyện quân cũng không kém, hơn nữa Ngô Tuấn đối với địch nhân cũng tàn nhẫn không thua kém gì Trần Thủ Độ. Nếu Trần Thủ Độ diệt gần hết tông thất nhà Lý thì Ngô Tuấn cũng tàn sát gần sạch sẽ mười vạn quân dân thành Ung châu đây. Lý Anh Tú cảm thấy hai vị siêu cấp Boss này kết hợp lại Âm bộ và Thiên Long vệ sẽ là một lực lượng mà sau này bất kỳ người nào nghe đến tên cũng phải sợ hãi.

Các vị đại thần cuối cùng cũng nhận mệnh rồi đi, buổi trưa Lý Anh Tú vẫn như thường lệ dùng cơm cùng với thái hậu. Ý Lan gấp cho hắn một miếng thịt, nàng biết hắn thích nhất chính là thịt kho đấy. Trong tâm thức của Ý Lan có thể đã hoàn toàn xem hắn chính là vua Nhân Tông, là con trai ruột của nàng vậy. Lý Anh Tú nói.

- Anh Tú, sắp đến là mùa thu hoạch tại An Bang, mẹ nghe nói dân chúng tại An Bang có tổ chức một lễ hội mừng mùa lớn. Mẹ muốn đến đó một chuyến.

Thực sự Ý Lan muốn làm một thứ gì đó cho Đại Việt. Từ lúc nàng đến đây một mực được người ta cung kính gọi là Thái hậu, nhưng chưa hề có một chút cống hiến nào cho quốc gia, nàng không muốn làm một kẻ vô dụng như vậy.

Lý Anh Tú cũng nghe Tĩnh Thiều gửi tấu thư về việc này, bình thường Lý Anh Tú trong cung không có những luật lệ rườm rà, Ý Lan có thể xuất cung tùy ý nhưng nàng thực sự cô đơn, ngoại trừ An Tư và hắn ra cũng không ai trò chuyện với nàng, để nàng đi ra ngoài một chút cũng tốt. Lý Anh Tú nói.

- Được rồi, triều đình cũng cần có người đại diện đến để cổ động nhân dân, vậy mẹ thay mặt con đi đi. Chiều chỉ buổi chiều con sẽ để Hàn Lâm viện soạn thảo.

- Vậy mẹ cảm ơn Anh Tú trước rồi.

Ý Lan trong lòng vui vẻ, nàng cũng muốn đi thăm thú xem giang sơn của con trai mình như thế nào đây.

Buổi chiều hôm đó Lý Anh Tú để Hàn Lâm viện soạn thảo thánh chỉ Ý Lan đại diện cho hoàng tộc đến dự lễ mừng được mùa của dân chúng An Bang. Trần Thủ Độ bị gọi trở về chức vị thống lĩnh một trăm Ngự tiền quân, Trần Quốc Toản thống lĩnh một trăm Ngự Lâm quân đi theo bảo vệ Thái hậu.

Vốn Lý Anh Tú nghĩ rằng buổi chiều sẽ được nghỉ ngơi đây, nào ngờ có binh sĩ vào thông báo Thân vương Bravia cầu kiến. Bravia là nước lớn, Pavong là thân vương, ba lần bốn lượt cầu kiến hẳn Lý Anh Tú không thể không nể mặt liền truyền hắn vào điện.

- Bái kiến bệ hạ.

Pavong vẫn một thân giáp kỵ sĩ hướng Lý Anh Tú hành lễ, hôm này Lý Anh Tú không mặc triều phục mà là mặc thường phục, Pavong cảm thấy vị hoàng đế này càng trẻ tuổi, càng đẹp trai hơn một chút nhưng đồng thời Pavong cũng có cảm giác thấy quen mắt hơn một chút.

Lý Anh Tú hỏi.

- Không biết thân vương đến tìm Trẫm có việc gì?

Pavong ngay ngắn nói.

- Bẩm bệ hạ, thần đến thứ nhất là để cảm tạ một vị tướng quân của Đại Việt đã cứu con gái thần khỏi bị ám sát. Thứ hai là lần này con gái thần bị ám sát thần cảm giác rất kinh sợ nên xin bệ hạ cho phép Hoa Hồng Đen thương hội có thể mang theo hộ vệ.

Lý Anh Tú tức giận nói.

- Trong Đại Việt lại có người dám ám sát con gái thân vương. Nhưng Trẫm nhớ thân vương cũng không dẫn theo con gái.

Pavong nghiêm túc nói.

- Không giấu bệ hạ, con gái thần là Elina, phó hội trưởng của Hoa Hồng Đen thương hội.

Lý Anh Tú suýt nữa trượt té xuống ghế. Nói nửa ngày không ngờ Elina lại là con gái của Pavong. Mà Pavong là thân vương thì Elina cũng là hoàng tộc. Trong lòng Lý Anh Tú chợt không khỏi lo âu.

- Bệ hạ, bệ hạ.

Thấy Lý Anh Tú không nói gì Pavong liền gọi hai tiếng, Lý Anh Tú giật mình hỏi.

- Thân vương vừa nói gì? Xin lỗi Trẫm hơi nghĩ đến việc khác.

Pavong cũng không biểu lộ gì nói.

- Thần xin bệ hạ cho phép Hoa Hồng Đen có thể gia tăng hộ vệ để bảo vệ con gái thần.

Lý Anh Tú lập tức gật đầu nói.

- Trẫm cho phép Hoa Hồng Đen thương hội hộ vệ trong Thăng Long có thể tăng đến một trăm người. Nhưng không thể hơn nữa.

Pavong kinh ngạc, hẳn có cảm giác lạ vì sao tiểu hồ ly này hôm nay lại dễ nói chuyện đến như vậy, hẳn ban đầu còn nghĩ sẽ phải tốn một chút máu đây. Pavong lại nói.

- Còn một chuyện nữa là thần xin gặp vị tướng quân đã cứu con gái thần, thần muốn cảm tạ vị tướng quân đó một tiếng.

Pavong muốn gặp là thật nhưng không phải là muốn cảm tạ, mà thực sự muốn đánh nhau với hắn một trận, người nghĩ người là ai mà muốn đoạt con gái ta. Khóe miệng Lý Anh Tú giật giật, hắn nói.

- Lý Thiếu úy đã bị Trẫm phái ra ngoài làm việc, hiện tại không có ở kinh thành nên không thể để thân vương gặp rồi.

Pavong cũng không thất vọng lắm, dù sao việc gặp mặt bạn trai của con gái chỉ là phụ. Cuối cùng hắn cũng nói.

- Bệ hạ, thứ cho thần nhiều chuyện, thần nghe nói binh sĩ Đại Việt có sử dụng một thứ vũ khí rất lợi hại. Không biết bệ hạ có thể...

Lý Anh Tú cất ngang.

- Thân vương muốn mua súng.

- Súng?

Pavong sùng sốt một chút liền gật đầu.

- Đúng vậy, thần chính là muốn mua nó.

Ban đầu vốn là định thương thảo với Đại Việt hi vọng có thể nhượng ra thứ vũ khí đó, nhưng chưa chắc Đại Việt đã chịu, lúc đó chỉ còn cách sử dụng vũ lực để uy hiếp, đó chỉ là hạ sách. Không ngờ hoàng đế Đại Việt lại đưa ra ý muốn bán, như vậy thì càng tốt, Pavong tin tưởng với sự phát triển của kỹ thuật Bravia chỉ cần có hàng mẫu bọn hắn sẽ nghiên cứu ra được vũ khí tốt hơn cả Đại Việt.

Lý Anh Tú trong lòng cũng biết chuyện hỏa khí bại lộ là chuyện sớm muộn, Đại Việt nắm giữ một vũ khí mạnh mẽ sẽ bị các nước khác nhòm ngó. Khi đó với sức mạnh của Đại Việt tuy không sợ địch nhân nhưng cũng sẽ bị hao tổn rất nặng cho chiến tranh. Lý Anh Tú cũng không muốn gây xung đột với

Bravia. Chỉ bằng bán cho Bravia một cái nhân tình để đổi lấy lợi ích. Lý Anh Tú cũng không hi vọng rằng kỹ thuật chế tạo hỏa khí không bị sao chép nhưng hẳn cũng không sợ vũ khí Bravia sẽ vượt trội, chỉ cần có đầy đủ thép tốt Đại Việt hoàn toàn có thể tạo ra vũ khí tốt hơn nữa. Cái bây giờ Đại Việt cần chính là thời gian phát triển.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Mua súng

Hơn nữa hiện tại bí mật của hỏa khí bây giờ nằm lớn nhất chính là ở thuốc nổ, mà Lý Anh Tú cũng không có ý định bán công thức đấy. Như vậy hẳn vừa có thể bán súng vừa có thể bán đạn không phải sao. Lý Anh Tú nói.

- Như thế này, muốn sử dụng súng đều phải trải qua huấn luyện. Sáng mai Trẫm sẽ dẫn Thân vương đến Thần cơ doanh để chứng kiến sức mạnh của hỏa khí, được chứ.

Pavong nghe vậy cũng hài lòng, hẳn cũng rất muốn chứng kiến vũ khí mà Franzt cũng đã phải nghiên cứu là như thế nào. Pavong nói tiếp.

- Bệ hạ, không biết các sát thủ có thể giao cho thương hội tra khảo không? Ngài hiểu, kẻ đối địch với thương hội chúng ta là rất nhiều, chúng ta cũng biết khá nhiều thông tin.

Lý Anh Tú quả quyết lắc đầu.

- Việc này Trẫm đã giao cho hình bộ điều tra, khi nào có kết quả Trẫm sẽ báo cho Thân vương, cũng hi vọng thương hội có thể hợp tác với hình bộ.

Đối với việc này Pavong cũng không có ý kiến gì, dù sao thương hội địch nhân rất nhiều, nhưng dám trực tiếp động thù thế này cũng chỉ có hai loại, một loại là Gemanic vương quốc và thứ hai là Franzt đế quốc. Nhưng trong trường hợp này có lẽ phần lớn là Gemanic lớn hơn một chút vì hằng năm các thương đoàn của Gemanic vẫn bị Hoa Hồng Đen thương hội chèn ép đấy.

Buổi sáng hôm sau Lý Anh Tú dẫn theo Pavong dưới sự hộ tống của Cẩm quân đi đến Thần cơ doanh, bởi vì lần ám sát hôm trước mà lần này Ngự Tiền quân nhất định phải chạy theo bảo vệ hẳn. Lý Anh Tú cũng may mắn thở phào vì Pavong cũng không dẫn theo Elina, ngày hôm qua Lý Anh Tú vừa đồng ý để thương hội mở cửa hàng tại Giác Long nàng liền dẫn người chạy đi về Giác Long xử rồi.

Lần này bày biện trong Thần cơ doanh vẫn là các loại vũ khí như M203, hỏa thương, thậm chí có cả Type 02. Lý Anh Tú vốn chỉ định bán các kiểu hỏa mai lạc hậu cho Bravia nhưng suy tính kỹ càng hẳn nhận ra rằng các súng hỏa mai có quá nhiều khuyết điểm, nếu bán cho các nước nhỏ thì có thể nhưng với một nước lớn như Bravia rõ ràng bọn hắn sẽ không có hứng thú. Thay vào đó lần này Lý Anh Tú giới thiệu đạn thay vì sử dụng đạn Minié thì hẳn thay bằng đạn chỉ hình cầu, thay vì sử dụng đạn giấy thì vẫn giữ cách nạp đạn cũ thủ công.

Các binh sĩ bắt đầu biểu diễn lần lượt là Type 02 đến hỏa thương. Pavong trong lòng liền có chút kích động. Phải biết Franzt đế quốc vẫn còn đang nghiên cứu vũ khí này thì Bravia có thể dễ dàng sở hữu chúng. Là một Thân vương tuy là một thương nhân nhưng Bravia không ai dám xem thường khả năng quân sự của Pavong, hẳn đương nhiên nhìn ra được điểm lợi hại của hỏa khí, hẳn cũng đã có thể nghĩ ra phương pháp sử dụng chúng.

Cuối cùng khẩu đội pháo đẩy M203 lên đài. Lý Anh Tú lần này mục đích chính là chào hàng M203. Hỏa thương, Type 02 Bravia có thể tự chế tạo, M203 cũng thế. Nhưng nếu sử dụng phương pháp thương M203 chế tạo sẽ rất lâu, ngược lại Đại Việt lò rèn được Buff đến tối đa, sản xuất có thể gấp mười lần bên ngoài, M203 sản xuất ngược lại cũng không quá lâu. Hơn nữa Bravia có rất nhiều pháo đài, nhu cầu về M203 chắc chắn cũng sẽ rất lớn.

Ầm

Một tiếng nổ kinh thiên theo tia chớp đầu nòng M203 phát ra. Pavong vừa nghe thấy tiếng nổ cũng như các quan lại Đại Việt trước kia, sắc mặt liền trắng bệch. Nhưng nhìn kết quả thay vào đó chính là sắc mặt kích động. Pavong nói.

- Bệ hạ, tất cả những thứ này Bravia đều muốn mua.

Lý Anh Tú cười nhẹ biết rằng cá đã cắn câu. Hắn nói.

- Được, Trẫm có thể bán cho Thân vương tất cả, hơn nữa có thể cam đoan chỉ ưu tiên bán cho Bravia.

Trước mắt cũng chỉ có Bravia là không có xung đột lợi ích với Đại Việt, Bravia lại giàu như vậy, không hổ một chút Lý Anh Tú sẽ cảm thấy rất có lỗi với bản thân. Không biết Elina biết người nàng yêu mến đang đào hố chôn mình sẽ có cảm tưởng gì đây.

Pavong xúc động nói.

- Bệ hạ đối với Bravia quá hữu nghị, bệ hạ cứ báo giá, thần sẽ không để bệ hạ bị thiệt thòi.

Lý Anh Tú vui mừng nói.

- Thân vương quả nhiên quyết đoán. Trẫm cũng chỉ lấy giá vốn bán cho Thân vương. Một khẩu Type 02 giá mười quan tiền, một khẩu hỏa thương giá hai mươi lăm quan tiền, một ổ M203 giá bảy mươi quan tiền.

Lý Anh Tú báo giá như vậy tuyệt đối là báo giá một ăn mười. Một khối thép Bravia dùng để đúc Type 02 chỉ mua vào với giá năm mươi tiền nhưng lại có thể đúc thành hai khẩu Type 02, gia công các thứ thành phẩm một khẩu Type 02 cũng chỉ mất chừng bảy mươi tiền một khẩu. Hỏa thương càng rẻ hơn bởi vì đúc từ đồng của Đại Việt nên giá cũng chỉ một quan một khẩu, M203 cũng chỉ mất năm quan một khẩu pháo.

Pavong nghe giá như thế trong lòng tính nhẩm một chút liền đồng ý nói.

- Bệ hạ, thần quyết định thay mặt quốc vương có thể ký kết với bệ hạ mua từ Đại Việt một ngàn súng Type 02, năm trăm hỏa thương cùng ba mươi ổ M203.

Lý Anh Tú nghe vậy liền tròn mắt. Giàu có, tuyệt đối giàu có. Chỉ với đơn đặt hàng này tuyệt đối đem lại lợi nhuận còn hơn một nửa năm thu thuế của Đại Việt. Lý Anh Tú ngay lập tức kéo Pavong đi ký hiệp nghị sợ hấn đổi ý. Cuối cùng đóng dấu vào Lý Anh Tú mới thở phào nhẹ nhõm.

Sở dĩ Pavong có thể đồng ý một lượng lớn như vậy thứ nhất là nhu cầu của Bravia là rất lớn, Hoa Hồng Đen thương hội cũng như vậy. Mặc dù hỏa khí giá cao nhưng Pavong vẫn hào phóng cho Đại Việt một bút bởi vì hấn tin tưởng đây chính là bút đầu tiên cũng là duy nhất, sau đó Bravia có thể đại lượng sao chép, chế tạo.

Lý Anh Tú dẫn theo Pavong về triều. Lúc này Lý Anh Tú mới nói.

- Như Thân vương đã thấy để vận hành sử dụng vũ khí mới là không hề dễ dàng, Đại Việt là nước đi trước có kinh nghiệm, bọn ta sẵn sàng cử chuyên gia sang để huấn luyện cho quý quốc. Tuy nhiên tiền lương của bọn hấn chỉ là từ quý quốc chi trả.

Pavong cẩn thận hỏi.

- Không biết chuyên gia Đại Việt tiền lương một tháng là bao nhiêu?

Lý Anh Tú cười thoải mái nói.

- Thực ra cũng không nhiều lắm, bọn hấn một tháng chỉ năm mươi quan tiền lương mà thôi.

Không nhiều con em người. Phải biết mười quan tiền đổi ra chính là bằng năm đồng vàng Dinar. Tiền lương của các người phát có cao như vậy hay sao? Pavong trong lòng âm thầm trấn an mình bình tĩnh, bởi vì Lý Anh Tú nói đúng. Nếu có chuyên gia huấn luyện Bravia sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian, điều đó còn đáng giá hơn tiền rất nhiều.

- Bravia nguyện ý thuê một trăm chuyên gia Đại Việt để huấn luyện binh sĩ của nước ta.

Pavong liền nói, Lý Anh Tú như chuẩn bị sẵn liền lấy ra một tờ hiệp nghị để cho hấn ký. Lý Anh Tú lại nói.

- Thân vương thấy Bravia đặt hàng quá lớn, sắt của Đại Việt cung ứng không kịp. Đại Việt hiện tại muốn đại lượng mua lượng lớn thép của Bravia có thể không?

Thép Bravia Đại Việt thường theo Hoa Hồng Đen thương hội mua nhưng số lượng khá hạn chế, bình thường cũng chỉ mua được từ hai trăm đến ba trăm ký thép mà thôi. Pavong nói.

- Có thể nhưng bệ hạ xin hiểu đối với thép Bravia cũng hạn chế mua bán. Lần này thần làm chủ nhiều lắm cũng chỉ có thể cung cấp cho bệ hạ hai tấn mà thôi. Còn lần sau phải thương lượng lại. Hơn nữa nhu cầu thép tăng cũng kéo theo giá tăng, mong bệ hạ hiểu cho.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Vậy thì quá tốt, còn giá Thân vương cứ yên tâm, bọn ta chính là dùng nó để đúc súng đấy.

Ý hấn chính là người tăng giá thép ta sẽ tăng giá súng đấy. Hai tấn đủ để Lý Anh Tú có thể thoải mái vừa đúc súng cho Bravia vừa trang bị cho binh sĩ Đại Việt ít nhất là trong một năm.

Lý Anh Tú lại nói.

- Thân vương, Trẫm còn muốn hỏi người một điều. Bravia có muốn mua đạn không?

- Đạn?

Pavong có chút không hiểu. Lý Anh Tú nói.

- Giống như mũi tên cho cung. Nếu súng không có đạn cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Pavong giờ mới rõ ràng mình bị hố. Từ đầu đến cuối chính là sáo lộ. Lý Anh Tú dùng uy lực của hỏa khí từ nhỏ cho đến lớn nhằm khiến khích cảm xúc của Pavong, để hắn đặt trọng tâm vào súng mà quên mất đi phần quan trọng nhất chính là động lực của một vũ khí là gì. Pavong hiểu điểm lợi hại đó liền hỏi.

- Bệ hạ, thần hi vọng có thể mua được công nghệ chế đạn của Đại Việt. Giá cả không thành vấn đề.

++--

Ta vẫn không thể tìm hiểu được người xưa làm cách nào để chế tạo ra được diêm tiêu? Nó không tồn tại lượng lớn trong tự nhiên, chỉ có thể tìm được trong các hang động. Vậy làm sao ngày xưa có thể sản xuất ra nhiều thuốc nổ đen như vậy? Ai có thể tìm hiểu giải đáp giúp ta được không?

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Thương lượng

Công nghệ sản xuất thuốc súng đương nhiên là bí mật của mỗi quốc gia, Lý Anh Tú đương nhiên không muốn bán, hắn nói.

- Thân vương, Trẫm nghĩ người cũng đã hiểu rõ ràng về giá trị của công nghệ này, đây là thế mạnh của một quốc gia. Trẫm biết bán súng cho Bravia với kỹ thuật rèn của Bravia có thể dễ dàng sao chép, hoặc có thể làm tốt hơn, Trẫm cam đoan các người đã có những vũ khí tiên tiến nhất bây giờ, thậm chí cả đế quốc Franzt cũng không thể có được. Những thứ tốt nhất Trẫm đều cho Bravia đủ để thấy sự hữu nghị của Đại Việt. Nhưng nếu Trẫm lại cho Bravia công nghệ chế tạo đạn, liệu Bravia có còn mua vũ khí của Đại Việt, hay lúc đó lại tự sản xuất rồi bán đi?

Thực ra Lý Anh Tú còn một lý do nữa không nói chính là để Bravia có thể tự lực sản xuất sau đó đánh Đại Việt hay sao? Pavong tự nhiên hiểu được điều này. Suy nghĩ một chút nói.

- Thần có thể đảm bảo dù Bravia sản xuất được súng cũng sẽ không dùng để đối phó Đại Việt, hằng năm còn có thể mua một bút lớn vũ khí từ Đại Việt, cũng có thể tăng cường bán những vật thiết yếu cho Đại Việt. Bravia cũng sẵn sàng ký hiệp nghị đồng minh với Đại Việt, chúng ta không xâm phạm lẫn nhau.

Đây đã là một nhượng bộ rất lớn của Bravia đối với Đại Việt. Nhưng không đợi Lý Anh Tú nói Pavong liền nói tiếp.

- Bệ hạ, xin thông cảm cho Bravia nhu cầu đối với hỏa khí là rất lớn. Hắn bệ hạ còn chưa biết cách đây không lâu thám tử của Bravia đã do thám được Franzt đã nghiên cứu chế tạo hỏa khí. Nếu bọn hắn nghiên cứu thành công, Bravia thực sự không được cam đoan an toàn mà khi đó an nguy của Đại Việt cũng là điều đáng ngại. Phải biết Franzt đế quốc một mực có tham vọng độc bá vùng phía Tây.

Nghe đến đây Lý Anh Tú liền kinh ngạc.

- Làm sao bọn hắn có thể có được thuốc súng?

Pavong lắc đầu nói.

- Thần cũng không biết. Nhưng Franzt có một nền hàng hải rất phát triển, bọn họ độc chiếm con đường biển đi đến viễn Đông, hắn là đã học được cách chế tạo từ phương Đông. Bệ hạ, Bravia cũng chỉ muốn có sức lực tự bảo vệ mình, Bravia đã đem ra tất cả thành ý, mong bệ hạ suy xét.

Lý Anh Tú suy tư nói.

- Được rồi, Thân vương xin về trước chờ đợi, Trẫm sẽ cùng triều đình bàn luận sau đó sẽ trả lời Thân vương.

Pavong cũng biết đây là việc trọng đại nên cũng không tiếp tục miễn cưỡng mà trở về thương hội chờ đợi. Ngay sau đó Lý Anh Tú liền triệu tập Cơ Mật viện bao gồm các vị đại thần của các bộ. Phải nói rằng Cơ Mật viện không phải là cơ quan thường trực của triều đình Đại Việt nhưng nó tuyệt đối là cơ quan có quyền lực lớn nhất. Những việc được đem ra bàn bạc tại Cơ Mật viện cả triều đình đều không ai có quyền được biết.

Lý Anh Tú liền nói lại tất cả về cuộc thương thảo giữa hắn và Pavong. Cuối cùng Lý Anh Tú nói. Cuối cùng mọi người vậy mà chia ra làm hai luồng ý kiến. Đồng ý và phản đối. Cuối cùng vẫn là Lữ Gia nói.

- Bẩm bệ hạ, theo như thần được biết sản lượng tại xưởng thuốc súng cũng không quá lớn đi.

Lý Anh Tú nghe vậy liền gật đầu. Diêm tiêu quả thực có thể theo cách của hắn làm ra, nhưng sản lượng cũng không quá cao, mặc dù bây giờ có thể sản xuất ra dư thừa nhưng sau này theo số lượng hỏa khí Đại Việt được trang bị tăng lên thuốc súng chế tạo ra cũng sẽ ngày càng thiếu. Dù sao nước tiểu tuy dễ tìm kiếm nhưng không phải là quá nhiều. Các quan Hàn Lâm viện luôn gửi lên tấu chương xin rút bọn họ về triều bởi vì nơi đó quá thối, khiến bọn hắn toàn thân bốc mùi khó ngửi.

Lữ Gia lại nói.

- Nên thực sự nếu bán riêng đạn cho Bravia cũng không phải là chuyện lý tưởng, dù sao quân đội Bravia rất đông, nhu cầu lớn, chúng ta không thể đáp ứng đủ nhu cầu của bọn họ. Huống chi mỗi hạo vẫn còn tại Franz để quốc.

Lý Anh Tú hỏi.

- Vậy ý khanh chính là đồng ý bán cho bọn hần công thức sản xuất thuốc súng.

Lữ Gia gật đầu sau đó lại lắc đầu nói.

- Đúng vậy, nhưng cả Từ Vong rừng rậm cũng không tìm thấy được mỏ diêm tiêu. Nên thần muốn cùng Bravia tìm kiếm diêm tiêu tại Bravia, khi đó cả hai nước cùng cộng hưởng.

Lý Anh Tú bắt đầu suy nghĩ như thế nào mới thu được lợi ích lớn nhất cho Đại Việt, nếu hiện tại từ chối mối quan hệ giữa Đại Việt và Bravia sẽ xấu đi, đó là điều mà Lý Anh Tú không mong muốn. Nhưng nếu bán đi công nghệ chế tạo thuốc súng làm sao có thể để Đại Việt có lợi ích.

Cuối cùng đến sáng hôm sau Pavong cũng được Lý Anh Tú triệu kiến vào triều. Lý Anh Tú nói.

- Trẫm đã bàn luận cùng với các triều thần quyết định sẽ bán cho Bravia công thức chế tạo thuốc súng.

Pavong nghe vậy liền vui mừng học một bộ triều thần Đại Việt nói.

- Bệ hạ anh minh.

Lý Anh Tú lại nói tiếp.

- Tuy nhiên Trẫm cũng có yêu cầu.

Pavong cũng biết sẽ có điều kiện nên cũng không ngạc nhiên.

- Mời bệ hạ nói.

Lý Anh Tú hài lòng nói.

- Ngoài những điều kiện ngày hôm qua ra. Trước tiên Thần vương hiểu một điều rằng trong công thức chế tạo thuốc súng có một loại nguyên liệu mà Đại Việt cũng không tìm được. Do đó ý Trẫm muốn trên lãnh thổ Bravia tìm kiếm, nếu tìm kiếm được mỏ này cả hai nước chúng ta cùng cộng hưởng. Ý Thần vương như thế nào?

Pavong không ngờ Lý Anh Tú lại đặt điều kiện như vậy. Nếu hiện tại không đồng ý liền cũng không có gì cả, nếu có tìm ra mỏ bọn hần cũng không thể sử dụng.

- Thần có thể cam đoan với bệ hạ việc này.

Lý Anh Tú hài lòng liền nói tiếp.

- Ngoài ra Đại Việt cũng không cần Bravia hằng năm phải mua vũ khí của Đại Việt, tuy nhiên sau đó Bravia chế tạo ra vũ khí cần phải giao cho Đại Việt một phần mười giá trên mỗi khẩu súng gọi là “bản quyền phí”.

Pavong nhú mày nói.

- Bệ hạ, xin thứ lỗi Bravia không thể để Đại Việt biết hằng năm Bravia sản xuất được bao nhiêu vũ khí. Tuy nhiên hằng năm Bravia có thể giao cho Đại Việt năm mươi ngàn quan phí bản quyền.

Lý Anh Tú cũng gật đầu đồng ý. Năm mươi ngàn quan đã là một con số rất lớn, Lý Anh Tú cũng không định tiếp tục xuất khẩu cho Bravia, hần còn đang muốn tập trung nguồn lực của xưởng rèn để làm việc khác đây. Như vậy Đại Việt vừa có thể nhận tiền vừa rảnh để làm việc khác.

- Cuối cùng là giá của công nghệ chế thuốc súng. Trẫm muốn một triệu quan tiền.

Nghe giá của Đại Việt Pavong kinh ngạc. Một triệu quan tiền là năm trăm đồng vàng Dinar, dù giàu có như Bravia cũng không thể tùy tiện bỏ ra được. Lý Anh Tú lại nói.

- Đương nhiên số tiền này Trẫm muốn một phần chuyển thành tiền hàng. Ngoài ra Trẫm còn muốn mua chiến hạm của Bravia.

Chiến hạm chính là khí tài mà Đại Việt thiếu bấy giờ, thuyền chiến của Đại Việt rất hạn chế khả năng đi biển xa và chiến đấu trên biển, với lãnh thổ có hai tòa cảng thị lớn như Đại Việt xây dựng một chi hải quân là điều cần thiết. Pavong đương nhiên cũng hiểu được ý định của Lý Anh Tú. Pavong nói.

- Một triệu quan Bravia có thể đáp ứng cho Đại Việt, nhưng chiến hạm cũng là vũ khí cấp chiến lược của Bravia, thần còn phải trở về báo cáo với quốc

vuong. Quyết định đều nằm ở quốc vương.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Tốt, vậy khi khanh trở về Trầm đồng thời cũng sẽ cử một sứ đoàn, khi đó sẽ cùng với Nikolai quốc vương bàn luận, ký kết hiệp nghị.

Pavong nghe vậy cũng đồng ý nói.

- Bệ hạ anh minh. Thân ba ngày sau sẽ trở về Bravia, mong bệ hạ mau chóng sắp xếp nhân thủ.

Lý Anh Tú cũng không ngờ nhanh như vậy liền nói.

- Được, hai ngày sau Trầm sẽ đưa danh sách sứ đoàn đến cho Thân vương.

Cuối cùng hiệp nghị mua bán thuốc súng vẫn là tạm gác lại, thay vào đó Bravia cũng đồng ý để “tập đoàn thương mại quốc doanh Đại Việt” mở cửa hàng kinh doanh trên các thành thị của Bravia, đồng thời bán cho Đại Việt một số vật phẩm chiến lược. Đại Việt cũng đồng ý để Hoa Hồng Đen mở kinh doanh trên khắp Đại Việt, đồng thời cũng giảm thuế một chút cho các thương hội của Bravia, đồng thời các hiệp nghị ký kết trước đó cũng được thực hiện.

Đến khi Pavong rời đi triều đình lại bắt đầu chọn lựa người đi sứ. Thực ra trong đầu Lý Anh Tú cũng đã lựa chọn sẵn nhân sự.

- Phong Lê Văn Thịnh là Hàn Lâm viện Thị độc làm trưởng đoàn lần này, Tả thuyết thư tham nghị Phạm Sư Mạnh làm phó sứ. Tượng Lâm hậu Dã Tượng thống lĩnh hộ vệ đội, Trần Quốc Toản làm phó tướng.

Lê Văn Thịnh có chiến công rất lớn khi đi sứ tại Bắc quốc, Phạm Sư Mạnh cũng vậy lại có thêm kỹ năng ngoại giao. Lê Văn Thịnh lại từng là Thái sư đương triều khí tràng cũng rất lớn, giao việc cho hai người này Lý Anh Tú rất yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Biệt ly

Bộ máy của Đại Việt lại vận chuyển lên, bận rộn nhất đương nhiên chính là công bộ với đơn đặt hàng rơi xuống đầu, đám công tượng phải chia ra làm hai đội một ngày làm hai ca. Ngoài ra bận rộn còn có cả “Tập đoàn thương mại quốc doanh Đại Việt”, Trần Khánh Dư suốt hai ngày chạy chọt khắp nơi tuyển người, sau đó lại thu nạp một số thương nhân vào tập đoàn. Lý Anh Tú trao quyền cho Trần Khánh Dư có quyền cổ phần hóa tập đoàn nhưng phải đảm bảo cổ phần nhà nước chiếm tối thiểu là năm mươi một phần trăm và có quyền phủ quyết.

Lý Anh Tú cũng khá bận rộn, hắn bắt đầu vận chuyển đầu óc tìm một con át chủ bài khác cho Đại Việt. Lý Anh Tú vốn đã nghĩ ra một thứ là thuốc nổ Amoni Nitrat. Nếu thuốc nổ đen là loại thuốc nổ yếu thì Amoni Nitrat là loại thuốc nổ mạnh không thua kém TNT là bao nhiêu. Khác với TNT, Amoni Nitrat chế tạo khá đơn giản, nhưng kèm theo nó chính là rủi ro khá cao, rất dễ xảy ra tai nạn. Lý Anh Tú quyết định để cơ sở hóa học, vật lý của Đại Việt vững chắc hơn một chút mới bắt đầu nghiên cứu chế tạo.

Lý Anh Tú dự định chế tạo lựu đạn nhưng muốn chế tạo nó có vấn đề nan giải. Chính là chế tạo vỏ lựu đạn. Phải biết hiện tại Đại Việt dùng chính là thuốc nổ đen, sức nổ khá yếu, Đại Việt hiện tại vẫn còn trong thời kỳ rèn đúc thủ công, vỏ lựu đạn đúc ra rất dễ bị dày dẫn đến thuốc nổ không thể nổ lựu đạn được. Nên hắn đành phải chờ đợi máy dập chế tạo thành công, khi đó hắn mới có thể phát triển lựu đạn được. Thay vào đó Lý Anh Tú trước tiên phát triển loại hỏa cầu của Đào Duy Từ sáng chế. Loại này làm bằng gốm, có dây cháy chậm, bên trong chứa thuốc nổ đen và mảnh kim loại, chế tạo rất đơn giản, có thể ném đi bằng tay hoặc máy ném đá.

Lý Anh Tú cũng lần thứ hai thay đổi quân phục, nhưng lần này là thay đổi quân phục cho lính dùng hỏa khí. Binh lính dùng Type 02 ăn mặc quyền giáp, đội mũ đinh tịt, Lý Anh Tú cũng sáng tạo ra thất lưng theo kiểu lỗ cài hiện đại, trên thất lưng có gắn các túi da dùng để đựng đạn. Cơ sở đạn một binh sĩ mang theo là một hộp là bốn mươi viên. Ngoài trừ súng ra bọn hắn còn được trang bị thêm một thanh đường đao. Lý Anh Tú từng muốn trang bị lưỡi lê cho binh sĩ, nhưng theo như kết quả thử nghiệm tại Thân Cơ doanh của các học viên lưỡi lê trong chiến đấu với các vũ khí lạnh thực sự hiệu quả không cao hơn một con dao là bao nhiêu. Huống chi tạm thời Lý Anh Tú cũng không muốn đem lính hỏa thương ra đi đánh giáp lá cà.

Hai ngày sau buổi chiều Lý Anh Tú được Elina hẹn đi lên đỉnh núi trên chùa Khai Quốc, nơi hắn đã cùng nàng, à còn cả Song Vy Hồng nữa đứng ngắm Thăng Long. Hai người lệnh cho hộ vệ cùng Cẩm quân canh giữ dưới chân núi, chỉ để riêng hai người đi bộ lên đỉnh núi.

Elina đứng bên cạnh hắn nhìn về phương xa, nơi đó là Thăng Long đã dần dần có những nét của một đô thị phồn hoa bồng bồng sinh khí. Elina nhỏ giọng nói.

- Đại Việt thực sự rất đẹp, rất hạnh phúc, ta rất ưa thích nơi này, cả... người ở nơi này.

Lý Anh Tú cười nói.

- Nàng có thể ở lại đây mà.

Trong đôi mắt của Elina chột thoáng buồn.

- Ta không thể, là phó hội trưởng còn nhiều nghiệp vụ của thương đoàn mà ta phải giải quyết.

Lý Anh Tú cảm nhận được ý tứ của nàng trong lời nói.

- Bao giờ nàng đi?

- Ngày mai, ta sẽ cùng sứ đoàn Bravia trở về.

Hai người chột lâm vào im lặng, không biết phải nói gì. Phút chia li trong lòng cả hai đều có rất nhiều cảm xúc rối ren, không thể nói thành lời. Đột nhiên trên đầu của Lý Anh Tú xuất hiện một thiên thần nhỏ bé mặt quần lót trắng, trên tay lại cầm một cái cây búa bữ chà bá lửa dùng hết sức mạnh gõ xuống đầu hắn.

Rầm.

Lý Anh Tú liền hít sâu một hơi đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Elina. Elina trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại hơi ngượng ngùng cúi mặt không dám nhìn vào mắt hắn đây. Lý Anh Tú cảm thấy tim mình đập liên hồi bình bịch như tiếng trống. Hắn chậm rãi nói.

- Elina, ta một mực luôn rất thích nàng. Từ ngày đầu tiên đầu tiên không biết sao nàng đã tồn tại trong tâm trí ta, từ nụ cười, từ ánh mắt luôn làm trái tim ta xao xuyến., đề rồi bây giờ ta yêu thích nàng từ khi nào không hay.

Cổ họng Lý Anh Tú nghẹn lại, hắn không phải người lãng mạn, không phải người biết ăn nói ngọt ngào, nói đến đây thực sự hắn không biết phải nói gì nữa. Elina nghe hắn nói vậy trong lòng ngọt ngào, lại càng ngại ngùng hơn, nhưng cũng thấy tên này thực quá ngốc đi. Nhớ tại Bravia người theo đuổi nàng nhiều biết bao nhiêu, lời nói ngọt ngào, đường mật đếm không hết, những lời nói của hắn có thể nói là cấp thấp không thể thấp hơn, nhưng trong lòng nàng sao lại thích đến thế.

- Elina, ta muốn nàng có thể ở bên cạnh ta mãi mãi.

Elina tròn mắt to nhìn hắn. Nhìn gương mặt hắn lúng túng, ngượng ngùng nhưng ánh mắt vẫn kiên quyết nàng nhoen miệng cười nói.

- Muốn ta ở bên cạnh ngươi mãi mãi thì trước tiên ngươi phải đánh bại được cha ta trước. Hắn là Thân vương của Bravia, ít nhất ngươi cũng phải ngang bằng hắn nha.

Elina nói đúng, dù nàng có ưa thích hắn nhưng thân phận của nàng vẫn còn đặt đó, mặc dù Lý Anh Tú là vua của Đại Việt nhưng Đại Việt so với Bravia vẫn còn quá nhỏ, chưa đủ để một viên ngọc quý trên tay Thân vương Bravia gả cho hắn. Lý Anh Tú kiên quyết nói.

- Nàng yên tâm. Ba năm. Chỉ cần ba năm, ta có thể đường đường chính chính đến Bravia cầu hôn nàng.

Elina nhìn thật sâu đôi mắt của Lý Anh Tú, nàng thấy được trong đôi mắt đó sự chân thành, kiên quyết và một tình cảm cháy bỏng. Elina chột hôn vào má hắn như chuồn chuồn điểm nước liền chạy đi làm Lý Anh Tú ngây người như phỗng, hắn được hôn, hai kiếp người hắn lần đầu tiên được hôn. Chạy hơn mười mét Elina chột quay lại nói lớn.

- Anh Tú nhớ lấy lời chàng nói, ta sẽ đợi chàng.

Nói rồi liền chỉ để lại cho Lý Anh Tú một bóng lưng xinh đẹp. Lý Anh Tú khẽ cười cũng hô lớn.

- Elina, chờ ta, ba năm ta sẽ không quên lời hứa.

Ba ngày sau sứ đoàn Bravia cùng sứ đoàn Đại Việt cùng nhau rời khỏi Thăng Long tiến về An Bang, đi cùng đoàn sứ thần là các pháo thủ, thương thủ Đại Việt, thương nhân của “tập đoàn thương mại quốc doanh Đại Việt” và cả một lượng nhỏ Âm vệ cũng bắt đầu len lỏi vào bên trong.

Elina hôm nay đã đổi lại trang phục Bravia, khoác bên ngoài một chiếc áo choàng lông màu đen quý giá. Nàng ngoái đầu lại nhìn về phía Thăng Long hoa lệ, nơi đó lại không có bóng hình nàng tìm kiếm.

- Elina tiểu thư.

Chột nàng nghe có người gọi nàng, lại là viên Bách hộ, nàng nhận ra người này bình thường chính là đi theo bảo vệ Lý Anh Tú thay cho Trần Thư. Viên Bách hộ nói.

- Chủ nhân nhà ta có gửi vật này cho tiểu thư.

Nói rồi liền đưa lên một chiếc hộp gấm nhỏ. Elina mở ra, bên trong là một nửa miếng bạch ngọc hình tròn, ở giữa có khắc chữ gì đó mất một nửa nàng không đọc ra, ngoài ra còn có một tờ giấy nhỏ bên trong vẫn là nét chữ xiêu vẹo, vẫn như những lá thư lần trước cũng chỉ có một câu ngắn gọn: “Khi nào hai nửa mảnh ngọc ghép lại thành một, khi đó ta sẽ đến cưới nàng”. Elina ôm hộp gấm vào ngực khẽ nói.

- Ta sẽ chờ chàng.

Trên đỉnh đồi cao Lý Anh Tú cười Song Vũ Hồng nhìn đoàn người rời Thăng Long dần dần đi xa. Hắn ghét cảm xúc chia tay, hắn sợ hãi nhìn ánh mắt của nàng lúc đó, hắn sợ hắn sẽ không nhìn được. Song Vũ Hồng như cảm nhận được tâm tình của chủ nhân liền lắc lắc đầu phì phì hai tiếng. Lý Anh Tú mỉm cười vỗ vỗ đầu nó.

- Đi Song Vũ Hồng, chúng ta cũng cố gắng sớm ngày đón nữ chủ nhân của ngươi quay trở lại nào.

- Hiiiiiiiiiiii

Song Vũ Hồng cất cao tiếng hí một tiếng liền tung bốn vó chạy xuống núi.

Mấy ngày sau Lý Anh Tú nhận được báo cáo của hình bộ về kết quả điều tra, cũng như báo cáo của Tỉnh Thiệu về con đường sát thủ đột nhập vào nội địa. Lý Anh Tú lệnh trước tiên gửi cho Bravia một bản báo cáo, sau đó lệnh cho Âm bộ triển khai sau Bravia chuẩn bị thâm nhập vào Gemanic. Đồng thời tăng cường viện trợ cho đám người Lazson. Đồng thời cũng sẵn sàng tiếp nhận đoàn dân chúng đầu tiên từ quần đảo Sát đến.

Lúc này bỗng nhiên lại có người thông báo Tuệ Tĩnh xin cầu kiến hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Bảo hiểm xã hội

Tuệ Tĩnh vốn hiện là viện trưởng học viện Y dược Đại Việt. Hằng tháng hộ bộ trích ra hai trăm quan để vận hành học viện y dược này bao gồm tiền lương cho các y sư, tiền thuốc, tiền chế tạo các loại thiết bị cần thiết. Lý Anh Tú hướng dẫn các y sư tạo ra những thiết bị khám bệnh đơn giản như bình oxy chế từ rêu, ống nghe,... phụ giúp cho việc khám chữa bệnh, Lý Anh Tú cũng phát hành một cuốn sách y học thường thức bao gồm những hiểu biết cơ bản của hắn về các chứng bệnh do vi khuẩn, virus và cách phòng chống. Điều này làm Tuệ Tĩnh vô cùng vui mừng cũng các đồng nghiệp của mình cảm đầu vào bắt đầu nghiên cứu. Nghe nói Quốc Tử giám phổ biến kiến thức khoa học Tuệ Tĩnh còn dẫn theo các y sư vào trong Quốc Tử giám để bổ sung kiến thức.

- Bần tăng bái kiến bệ hạ.

Tuệ Tĩnh vẫn một bộ áo cà sa sạch sẽ hành lễ với Lý Anh Tú. Lý Anh Tú lại cảm thấy Tuệ Tĩnh so với trước gầy hơn nhưng lại tinh thần hơn không ít. Lý Anh Tú biết Tuệ Tĩnh không phải người dưng dãi liền đi vào chính đề.

- Không biết đại sư đến tìm Trẫm là có việc gì?

Tuệ Tĩnh liền nói.

- Bẩm bệ hạ, trước kia bệ hạ từng nói với bần tăng sẽ thành lập một bệnh viện để chữa bệnh cho dân chúng. Bần tăng tại học viện y dược nay đã đào tạo được ba mươi vị y sư hợp cách, tám mươi sáu học viên vẫn đang đào tạo. Nay kính xin bệ hạ lệnh xây dựng bệnh viện để các y sư càng có thể cứu giúp cho mọi người.

Lý Anh Tú không ngờ Tuệ Tĩnh lại tìm hắn vì điều này. Lý Anh Tú vốn ban đầu nói xây dựng bệnh viện là để lừa dối Tuệ Tĩnh xuống núi, nhưng sau này hắn nghĩ ra một cách hay hơn để vừa có thể xây dựng bệnh viện mà triều đình không phải gánh chịu quá nhiều phí tổn, vừa vừa lòng Tuệ Tĩnh. Thế nhưng thời gian trước Đại Việt chiến tranh, Lý Anh Tú cũng ném điều này sau đầu, mà Tuệ Tĩnh cảm thấy rằng lực lượng y sư phi thường không đủ nên cũng không nhắc đến. Hiện tại Tuệ Tĩnh cảm thấy học viện Y dược đã đầy đủ vững mạnh để có thể thành lập bệnh viện.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Được rồi, Trẫm sẽ gọi các đại thần đến, đại sư chờ một chút chúng ta cùng bàn bạc việc này.

Lát sau Lữ Gia, Tô Hiến Thành, Thạch Tiến, Mạc Hiến Tích, Nguyễn An đã đến đầy đủ. Lý Anh Tú đem kế hoạch của mình ra nói.

- Như lúc trước Trẫm muốn mở bệnh viện đa khoa Đại Việt. Tuy nhiên hiện tại lực lượng y sư đã có đầy đủ, Trẫm muốn mở rộng mô hình bệnh viện ra các xứ. Mỗi xứ phải có ít nhất một bệnh viện. Hơn nữa để tránh tình trạng lang băm hoành hành Trẫm hạ lệnh chỉ có ai được cấp giấy hành nghề tốt nghiệp từ học viện y dược Đại Việt mới có thể hành nghề.

- Bệ hạ anh minh.

Các quần thần đều tán đồng với ý kiến của Lý Anh Tú, Tuệ Tĩnh cũng rất vui vẻ, dù sao bệnh viện mở ra càng nhiều thì càng có nhiều bệnh nhân được nhận sự cứu chữa.

Lý Anh Tú lại nói.

- Trẫm muốn toàn bách tính đều có thể nhận được sự chữa trị tốt nhất. Nên Trẫm muốn miễn phí tất cả chi phí chữa bệnh cho dân chúng.
- Bệ hạ nhân đức.

Tuệ Tĩnh xúc động nói. Tự cổ chí kim làm gì có vị vua nào lại quan tâm đến dân chúng như thế, ít nhất là cả kiếp trước Tuệ Tĩnh tuyệt đối chưa thấy. Thạch Tiến lo lắng nói.

- Bẩm bệ hạ, chi phí trị bệnh thực sự rất cao, nếu triều đình chịu tất cả phí tổn chỉ sợ tài chính không đủ.

Thạch Tiến lo lắng như vậy là đúng. Hằng năm Đại Việt thu vào bao nhiêu, cũng chỉ có hơn một trăm ngàn quan, lại còn phải chi vào các nơi xây dựng, làm đường, quân đội,...gánh nặng thực sự quá lớn. Quả thực nếu không phải thuế thương nghiệp của Đại Việt rất cao thì hộ bộ quả thực giặt gấu và vai.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Chính vì vậy nên Trẫm quyết định thi hành chế độ bảo hiểm xã hội.
- Bảo hiểm xã hội?

Quần thần ngạc nhiên, bọn hán chưa nghe từ này bao giờ. Lý Anh Tú nói.

- Đầu tiên chính là tăng chi phí chữa trị bệnh lên.
- Bệ hạ, không phải ngài vừa mới nói miễn phí?

Tuệ Tĩnh trừng mắt nói. Lý Anh Tú nói.

- Đại sư bình tĩnh. Trước hết chúng ta tăng chi phí chữa bệnh lên. Sau đó triều đình sẽ phát hành một loại giấy tờ gọi là “thẻ bảo hiểm” trị giá một quan có giá trị trong vòng một năm. Người có thẻ bảo hiểm bất kể là bệnh gì khi vào bệnh viện chữa trị triều đình sẽ chịu cho bọn hán chín phần chi phí chữa trị.

Lữ Gia lĩnh ngộ liền cúi người nói.

- Bệ hạ anh minh, thần xin bái phục.

Dân số Đại Việt hiện tại chính là ba vạn người, nếu mỗi người đóng một quan mua bảo hiểm, thì một năm Đại Việt ít nhất cũng có thêm ba vạn quan. Mà một người một năm có thể bệnh mấy lần, thậm chí có thể chỉ là bệnh vặt, tiền thuốc cũng không cần bao nhiêu. Dân chúng cũng có thể không mua, nhưng nhờ đầu bệnh nặng thì sao, trong khi chi phí chữa trị lại đắt đỏ, vậy nên để đảm bảo an toàn cho chính mình bọn hán cũng sẽ bỏ ra một quan để mua bảo hiểm. Triều đình vừa có thể có thêm nguồn thu, mà dân chúng cũng có thêm một tấm bùa bảo mệnh.

- Trước hết công ti bảo hiểm thành lập sẽ do hộ bộ và y học viện cộng đồng quản lý, hộ bộ và y viện có thể đưa lên nhân tuyển, Trẫm sẽ phê duyệt. Nguyễn An, Trẫm cần khanh thiết kế ra một mô hình bản vẽ bệnh viện giao cho công bộ xây dựng, tiền từ hộ bộ chi. Trẫm yêu cầu chính là Bệnh viện phải rộng rãi, thông thoáng, phải có các phòng chuyên khoa khanh có thể tìm các y sư tham khảo, phải có một khuôn viên để bệnh nhân có thể đi dạo trong quá trình điều trị. Khanh có thể làm không?

Nguyễn An trong đầu tính toán một chút, hán bắt đầu tưởng tượng ra hình dáng của bệnh viện. Lát sau Nguyễn An hỏi.

- Không biết bệ hạ định xây dựng bệnh viện với chi phí bao nhiêu?

Lý Anh Tú không trả lời mà hỏi.

- Nếu xây tốt nhất khanh dự toán hết bao nhiêu?

Nguyễn An liền nói.

- Bẩm bệ hạ, thần ở đây có ba bộ phương án. Tốt nhất cần đến năm mươi ngàn quan, quá trình xây dựng cũng khá lâu, phương án thứ hai thần thu nhỏ quy mô lại ước chừng ba mươi ngàn quan. Phương án cuối cùng thần tiết giảm hết mức nhưng cũng dẫn đến chất lượng không đảm bảo nhất chỉ cần mười ngàn quan.

Lý Anh Tú gật đầu lại hỏi Thạch Tiến.

- Hộ bộ hiện tại có thể chi ra bao nhiêu?

Thạch Tiến trầm tính liền nói.

- Bẩm bệ hạ, hiện tại còn một tháng nữa mới đến kỳ thu thuế, hộ bộ chi ra cũng chỉ được mười lăm ngàn quan mà thôi.

Lý Anh Tú lắc đầu.

- Mười lăm ngàn quan không đủ. Nếu xây dựng Trẫm muốn là cái tốt nhất.

Quần thần bắt đầu suy nghĩ, quả thực muôn thuở tiền bạc luôn là mối đau đầu của hầu hết tất cả các vị đế vương. Điều hành trong nước việc gì cũng cần tiền thế nhưng nguồn thu của triều đình cũng phi thường không ổn định, khi ruộng đất công dần dần bị chiếm ngưỡng thu không còn đầy đủ nữa thì khi đó cũng là lúc triều đại đi đến đoạn đường cuối cùng của nó.

- Bệ hạ, hôm trước bản tể cũng đã bàn luận với trụ trì sư huynh. Khai Quốc tự có thể vì xây dựng bệnh viện quyên góp mười ngàn quan.

Tuệ Tĩnh bỗng nhiên nói như một viên đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng. Lý Anh Tú khò lờ, hẳn đã hạn chế rất nhiều quyền sở hữu của chùa chiền nhưng có vẻ như hẳn đánh giá quá thấp sức mạnh của tôn giáo. Khai Quốc tự mới hình thành bao lâu, lại có khối tài sản lớn như vậy.

- Bệ hạ, thần xin phép được tổ chức quyên góp trong triều đình, mỗi người nửa tháng bổng lộc để xây dựng bệnh viện.

Lữ Gia lúc này nói. Thực ra bổng lộc của quan lại triều đình cũng không cao, như Lữ Gia đứng đầu triều tiền lương cũng chỉ là hai mươi quan một tháng mà thôi. Hơn nữa quan lại không được sở hữu ruộng đất nên nguồn thu của bọn hắn đến chỉ đều là bổng lộc, bị triều đình kiểm soát rất gắt gao. Nếu Lê Phụng Hiểu nghe ý kiến của Lữ Gia thì không biết có khóc hay không, phải biết hắn vừa mới bị bệ hạ phát bổng một tháng đây.

Mạc Hiến Tích sau một hồi tính toán liền nói.

- Bẩm bệ hạ, nếu theo ý kiến của Lữ Thái sư quả thực chúng ta có thể quyên góp được hai ngàn quan.

Như thế vẫn còn thiếu tiền, phải làm như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Trái phiếu

Thực chất không phải Đại Việt không bỏ ra nổi tiền xây một cái bệnh viện. Nhưng quả thực Đại Việt ngân sách chi ra khá nhiều, quá nhiều khoản chi hầu như đổ lên đầu hộ bộ, huống chi Đại Việt cũng đang trong thời kỳ mà người ta gọi là chạy đua vũ trang. Đóng tàu, đúc súng tất cả đều tính bằng tiền đây. Trong khi Lý Anh Tú muốn xây bệnh viện rất lớn hộ bộ cũng rất khó khăn, nếu tập trung cho xây dựng thì các ngành khác của Đại Việt cần phát triển sẽ bị chệch lại.

Lý Anh Tú muốn lập ra ngân hàng nhưng với tình hình trước mắt của Đại Việt lại không khả thi lắm, vấn đề lớn nhất chính là vấn đề liên lạc thông tin và chống làm giả các chi phiếu. Hiện tại Đại Việt vẫn chưa làm được. Lý Anh Tú suy nghĩ về kiếp trước, thời hiện đại chính phủ thiếu tiền cũng không phải là hiếm, khi đó họ làm gì? Cách đơn giản nhất chính phát hành trái phiếu.

- Trẫm quyết định lấy danh nghĩa triều đình phát hành trái phiếu phát hành Thừa Mệnh trái phiếu một mươi vạn quan.

Lữ Gia kinh ngạc hỏi.

- Bệ hạ, trái phiếu là gì?

Lý Anh Tú sắc nước, hẳn quên mất chính là bọn đại thần cũng không biết trái phiếu chính phủ đây. Lý Anh Tú nói.

- Khanh có thể hiểu trái phiếu là một loại giấy nợ của triều đình đưa ra. Dân chúng mua những trái phiếu này của triều đình. Dân chúng có thể dùng giấy nợ này lấy lãi suất hằng năm hoặc đi đổi lại tiền bất kỳ lúc nào.

Thạch Tiến lo lắng nói.

- Nhưng bệ hạ, dân chúng có thói quen giữ tiền trong nhà, thực khó để bọn hắn mua trái phiếu của triều đình.

Lý Anh Tú mỉm cười chắc chắn nói.

- Dân chúng sẽ mua nó.

Ngày hôm sau tin tức từ triều đình tung ra làm dân chúng chấn động. Triều đình phát hành trái phiếu mười vạn lượng, dân chúng mua trái phiếu mua theo kì hạn. Nếu mua trong một năm được hưởng mức lợi tức là 1,1%/năm, kỳ hạn năm năm lợi tức 3,1%/năm, kỳ hạn mười năm là 4,3%/năm. Hơn nữa trong tin tức cũng công bố mục đích sử dụng của nguồn thu này chính là để xây dựng ba tòa bệnh viện tại cả ba xứ. Dân chúng bị đau ốm có thể vào bệnh viện nhận được sự chữa trị tốt nhất. Đồng thời triều đình cũng bắt đầu thông báo đầu tiên về chế độ bảo hiểm xã hội. Người có bảo hiểm xã hội khi vào bệnh viện chữa bệnh sẽ được triều đình giúp đỡ chín phần mười phí chữa trị.

Hai thông báo này vừa ra liền gây xôn xao trong dân chúng, từ cổ chí kim nào có khi nào dân chúng lại có thể nhận được sự chữa trị tận tình. Hầu hết các y sư giỏi giang đều bị gọi vào thái y viện chăm lo cho hoàng tộc, bên ngoài dân gian chỉ có vài thầy thuốc có năng lực, còn lại phần lớn là lang băm, dân chúng cũng học làm thói quen chữa trị bằng phương pháp dân gian.

Nhưng bây giờ triều đình hạ lệnh y sư không có bằng cấp, không đào tạo qua học viện y dược sẽ không được hành nghề, đồng thời trong bệnh viện cũng là những thầy thuốc tốt nhất hành nghề, mua bảo hiểm xã hội còn được triều đình trợ giá chín thành. Không ngu gì mà không mua. Đúng như Lý Anh Tú đoán, tuy còn lạ lẫm nhưng dân chúng ai cũng sợ chết đấy, phòng bệnh hơn chữa bệnh chứ. Một quan tuy không phải là rẻ nhưng cũng không quá cao, có thể phòng bệnh trong một năm cũng đáng đi tiêu xài. Nên bảo hiểm xã hội vừa được thông báo liền nhận được sự ủng hộ rất lớn trong dân chúng.

Còn trái phiếu đúng như Thạch Tiến dự đoán, dân chúng có thói quen giữ tiền trong người, không nỡ đem đi gửi. Ý nghĩ ban đầu của bọn hán là triều đình thiếu tiền rồi. Thế nhưng thông báo mục đích dùng trái phiếu để xây bệnh viện làm bọn hán dao động. Bệnh viện xây dựng nên chính là để phục vụ nhân dân đấy, hơn nữa uy tín của Thừa Mệnh hoàng đế trong dân chúng cũng cao vô cùng. Nghĩ đến bệ hạ vì nhân dân mà bỏ ra nhiều như vậy, thần dân cũng nên giúp một tay, nhất là những dân chúng bản địa, bọn hán mang ơn bệ hạ rất lớn nên sẵn sàng bỏ ra một quan, thậm chí hai, ba quan để mua trái phiếu nhưng hầu hết chỉ mua trong kỳ hạn một năm. Đám thương nhân lại khác, bọn hán nhìn vào chính là lợi tức, bọn hán sẵn sàng bỏ tiền vào đây, hơn nữa mua trái phiếu giúp đỡ triều đình cũng xem như là triều đình thiếu bọn hán một chút ân tình, sau này làm ăn cũng có thể tốt hơn. Nên thương nhân không ngần ngại bỏ ra hàng chục quan, hàng trăm quan để mua vào trái phiếu, hơn nữa đều là kỳ hạn mười năm. Trong vòng ba ngày năm vạn quan trái phiếu đã được mua. Lý Anh Tú cũng phê duyệt công bộ bắt đầu xây dựng nên bệnh viện, trong ba tháng phải hoàn thành Thăng Long bệnh viện đa khoa.

Lúc này tại An Bang xuất hiện những chiếc tàu vận tải lớn, bên trên chất đầy người là người. Trên bến cảng Hải Đông quân cũng xuất động bao vây lại cảng chờ thuyền cập bến. Đây áp mười chiếc thuyền lần lượt cập bến, những là những người ăn mặc áo cây đay, có phần rách rưới, đa phần đều là phụ nữ, người già và trẻ em. Đây chính là những thân nhân của các binh sĩ liên quân bị Đại Việt bắt giữ, người nhà bọn hán nghe theo lời Lazson, nghe nói ở Đại Việt sẵn sàng chào đón họ liền rụt rè bước lên con tàu đi tấn vương quốc.

Bọn hán bước chân đầu tiên lên mảnh đất mới này thật là lẫm, rụt rè, còn có sợ hãi. Bọn hán thấy được đứng chờ bọn hán chính là một đội quân y giáp chỉnh tề đứng im phăng phất. Bọn hán biết đây chính là đội quân đã đánh bại, bắt giữ chồng, con trai của bọn hán, và giờ bọn hán lại đến đây, như dè vào miệng cọp. Tuy nhiên lúc này ở lại quần đảo Sắt cũng không khác địa ngục là mấy. Các quý tộc để có tiền chuộc lấy lãnh chúa của mình về, để phục vụ cho cuộc sống sa xỉ của bọn hán nên tăng cường thuế má, bóc lột nông nô. Trong khi các gia đình nông nô sức lao động trụ cột trong gia đình đã nằm lại hoặc bị bắt giữ ở Đại Việt, hiện giờ lại tăng thuế, bọn hán thực sự sống không nổi. Lúc này Lazson đến chiêu mộ bọn hán đi Đại Việt, bọn hán cũng nhắm mắt mà trốn khỏi lãnh địa rồi.

Mười chiếc thuyền chờ đầy đủ bốn ngàn người, Hải Đông quân tiếp quản bọn hán dẫn bọn hán ra ngoài thành, nơi đây đã có một khu nhà gỗ được dựng lên. Nơi này chính là chỗ ở tạm thời của bọn hán. Bởi xuất hiện sự kiện áp sát, Tinh Thiều bị bệ hạ mắng xối máu đầu nên Hải Đông quân cũng không dám chủ quan. Bọn hán tập trung người nhập cư lại bắt đầu khảo vấn, đối chiếu. Lần này những người nhập cư cũng trở thành đối tượng đầu tiên thí nghiệm của Âm bộ mới thành lập. Trần Thủ Độ từ Thăng Long trực tiếp chạy đến An Bang chỉ huy việc khảo vấn này, Lý Anh Tú cũng lệnh cho phủ xứ An Bang tận lực phối hợp cùng với Âm bộ làm việc.

Trần Thủ Độ làm việc rất cao minh, sắp xếp người trà trộn vào đoàn người nhập cư, bắt đầu tổ chức gây mâu thuẫn, khích bác, li gián bọn hán trước, sau đó những Âm bộ thành viên sắm vai người tốt đi điều hòa mối quan hệ, bắt đầu thân cận dò la tin tức. Khi phát hiện người khả nghi liền lập tức bí mật bắt lấy tra khảo. Trần Thủ Độ làm việc chính là nhổ cỏ tận gốc, giết làm còn hơn bỏ sót.

Trải qua nửa tháng làm việc không biết mệt mỏi về cơ bản công việc tra khảo cũng hoàn tất. Trần Thủ Độ gửi bản tấu lên triều đình tổng cộng bắt được mười hai tên mật thám, “giết lâm” bảy người. Lý Anh Tú biết “giết lâm” này chính là bị chết trong khi bị tra tấn đấy, dù sao Âm bộ làm việc cũng chưa chuyên nghiệp, hay xảy ra việc nhờ tay. Lý Anh Tú cũng mặc kệ, những người này chết thì chết, đại bộ phận còn sống sót thể là tốt. Nhưng lúc này Tinh Thiều lại gửi một bản tấu chương khác, nói Âm bộ làm việc huyết tinh, đã bắt đầu có sự hỗn loạn trong đoàn người nhập cư, tình hình có chút mất kiểm soát.

Thế nhưng lúc này Lý Anh Tú không biết rằng mẹ nuôi của hán - Thái hậu Ý Lan chính là ở trong phủ sứ bàn việc cùng với Tinh Thiều và Trần Thủ Độ. Đối với Ý Lan, người phụ nữ quyền lực nhất trong lịch sử tiền triều Trần Thủ Độ cũng rất kính nể. Nếu không có Ý Lan giữ vững nhà Lý thì sẽ không có họ Trần làm chủ đất nước. Tuy lời nói thực tế nhưng không biết sao lại có chút đau đầu.

- Trần bộ trưởng, Thủ hạ của ngài làm việc quá sức huyết tinh, lại có chút xung động, trong dân cư đã có chút phong thanh, nhất là người bản địa đã có người đặt ra nghi vấn đối với bệ hạ.

Đối với sự huyết tinh của Âm bộ Tinh Thiều rất phản cảm, tuy nhiên bệ hạ không ý kiến Tinh Thiều cũng không thể làm gì ngoại trừ cố gắng trấn an dân cư tại An Bang. Trần Thủ Độ thì nhếch mép cười.

- Âm bộ mới thành lập, thực sự không có quá nhiều kinh nghiệm. Nhưng những tiếng gió đồn giã như vậy Tinh phủ sứ hán có thể dè dặt xuống chứ. Dù có lộ ra đi chăng nữa cũng là do ta, cùng lắm ta trở về chịu tội cùng bệ hạ. Bệ hạ cần một Âm bộ chính là như vậy, là đối với địch nhân không nương tay, diệt trừ mọi nguy hại đến Đại Việt từ trong trứng nước. Nếu bệ hạ cần một người bị thế gian phi nhổ, ta nguyện làm người đó chỉ cần Đại Việt được an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Trấn an

Trần Thủ Độ trong lịch sử là một người có tội rất nặng với nhà Lý, thường bị các sử gia đương thời phi nhổ, nhưng không thể chối cãi Trần Thủ Độ là một người rất yêu nước. Về sau khi các sử gia nhìn nhận lại quả thực khi nhà Lý đã đi hết sứ mệnh lịch sử của nó nhà Trần thay thế là điều tất yếu, Trần Thủ Độ lại để cuộc chuyển tiếp này ít đổ máu, không ảnh hưởng lớn đến xã hội Việt quốc đương thời, đó chính là công lao lớn nhất.

Ỗ Lan nhìn hai vị đại thần hậm hực với nhau liền giảng hòa nói.

- Hai vị đều vì bệ hạ làm việc, chỉ là phương thức khác nhau mà thôi. Việc này hãy để ta giải quyết đi.

Tĩnh Thiệu và Trần Thủ Độ ngạc nhiên.

- Không biết Thái hậu có cao kiến gì?

Ỗ Lan mỉm cười nhẹ nhàng nói.

- Thực ra cũng không có gì, chỉ là qua lễ hội mừng mùa ta có nhận ra được một số điều. Hiện tại chỉ cần ta đi làm đại diện là tốt rồi.

Khu tạm cư của những cư dân quần đảo Sắt có đến hàng trăm nóc nhà, nơi đây được giữ trật tự bởi Hải Đông quân. Ban đầu những người ở đây cảm thấy rất tốt, mặc dù bị hạn chế tự do nhưng Đại Việt không hề bóc lột họ, lại có nhà để ở, cũng không có làm gì họ. Nhưng dần dần bọn họ cảm thấy vấn đề, có một số người đột nhiên biến mất, không hề có dấu vết, có người nói bọn họ bị quân Đại Việt đem đi giết hại, dần dần bọn họ cũng sẽ bị giết làm cho không khí trong khu khá khủng hoảng.

Keng, keng, keng.

Một tiếng chuông quen thuộc vang lên, mọi người trong khu tạm cư đều biết tiếng chuông này chính là tiếng chuông tập hợp đến ăn cơm. Mọi người liền nhanh chóng cầm theo một cái tô, một cái thìa cùng một đôi đũa chạy đến khu tập trung. So với nửa tháng trước bọn họ trở nên sạch sẽ, khỏe mạnh hơn không ít. Dưới sự hun đúc của Đại Việt bọn họ không được ăn no nhưng sẽ không bị đói, chỉ là bị bắt đi tắm thường xuyên, một ngày phải tắm rửa một lần, đi vệ sinh phải đúng chỗ, sẽ có người thu dọn, không được xả rác bừa bãi nên so với cuộc sống nông nô trước kia bọn họ an ổn không ít, nếu không có sự kiện người bị mất tích bọn họ hẳn nguyện sống ở đây mãi.

Tại phía Tây khu tạm cư là một mô đất nhỏ, nhưng cũng khá rộng rãi, đủ để dung nạp bốn ngàn người. Nơi này bình thường là để quan viên Đại Việt tập trung người lại để phát lương cho mọi người. Hôm nay nó lại được bao vây lại, Hải Đông quân chỉ được bảo vệ vòng ngoài, bên trong là Cẩm vệ quân mặc áo lót màu vàng làm những người dân nhập cư cảm thấy lạ lẫm.

Một mùi thơm nứt mùi tràn ra xộc vào mũi mỗi người dân nhập cư. Một đứa trẻ kéo tay mẹ hô lên.

- Mẹ, là gà, là gà nướng.

Đúng vậy, trước mắt bọn họ là những nồi lớn, chất đầy cơm, thịt gà, thịt heo. Những người dân nhập cư nhìn đồng đồ ăn trước mắt trong miệng không khỏi nuốt nước bọt. Bọn họ bình thường tuy không đói nhưng cũng chỉ được cho ăn cháo, bánh mì, thỉnh thoảng có cá, rau dại gì đó, nào có thể thấy được đồ ăn ngon như vậy. Thế nhưng bọn họ vẫn kiềm chế mình không náo loạn, phải biết xung quanh bọn họ chính là đám Cẩm vệ hung tàn ác sát đây.

Thực ra Đại Việt tình hình lương thực cũng khá căng thẳng, bởi vì Leviathan phá hoại năm ngoái, Giác Long cốc cơ hồ mất trắng, nguồn thu lương chủ yếu đến từ ruộng tốt tại Thăng Long và An Bang nên tình hình khá căng thẳng, phải chờ đợi thêm một tháng nữa, khi đó xứ Giác Long thu mùa hi vọng lương thực mới được giải quyết. Nên An Bang cũng không có quá nhiều lương thực dư thừa để cho dân nhập cư ăn ngon.

Hôm nay thay vì đứng nơi phát cơm là những binh lính Hải Đông quân lại là những thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng dẫn đầu bởi một người phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc khá giản dị, gương mặt hiền lành. Nhìn người phụ nữ này nổi bất an trong lòng của mỗi người dân nhập cư bỗng lắng lại.

- Tất cả mọi người chú ý.

Một giọng nói to vang lên, mọi người dân nhập cư nhìn lại liền nhận ra người này chính là quan viên Đại Việt hằng ngày quản lý bọn họ. Người này nói.

- Hôm nay chúng ta có một vị khách đặc biệt tôn quý đến thăm, mọi người cùng chào đón Linh Nhân hoàng Thái hậu.

Mọi người vỗ tay cho có lệ, màn này lãnh chúa bọn họ hay làm hoài, tuy nhiên mỗi lần lãnh chúa diễn thuyết đều không có chuyện gì tốt. Một người hỏi.

- Hoàng Thái hậu là ai vậy?

- Ta cũng không biết, hẳn là rất tôn quý đi.

- Tôn quý có bằng Thừa Mệnh hoàng đế hay không?

Chợt mọi người vậy mà thấy người phụ nữ giản dị kia lên đài không khỏi kinh hô.

- Nàng vậy mà lại là hoàng Thái hậu.

- Thật xinh đẹp, nhìn cũng rất nhân hậu, sẽ không làm gì chúng ta đúng không.

- Mẹ, hoàng Thái hậu sẽ cho con đùi gà ăn đúng không?

...

Ý Lan đi lên đài cao nhìn phía dưới bốn ngàn đôi mắt đang tập trung vào người mình trong lòng cũng không có gì gợn sóng quá lớn, kiếp trước nàng thân là Thái hậu nhiếp chính, chưởng quân trong tay cả triều đình, một quyết định đều ảnh hưởng đến hàng vạn dân chúng, sóng to gió lớn nào mà trong đời nàng chưa trải qua. Ý Lan mỉm cười vậy mà dùng tiếng bản địa nói.

- Chào mọi người. Ta là mẹ của bệ hạ, Linh Nhân hoàng Thái hậu Ý Lan.

Đám dân nhập cư hoảng sợ, không ngờ người phụ nữ này vậy mà là mẹ của bệ hạ vội vàng nói.

- Bái kiến hoàng Thái hậu.

Bây giờ bọn hán hiểu từ hoàng Thái hậu nghĩa là gì rồi. Ý Lan tiếng bản địa không giỏi lắm nên liền đổi thành tiếng Việt, bên cạnh có người phiên dịch cho nàng.

- Các người từ xa đến đây Đại Việt vô cùng chào đón các người. Ta biết các người đến là muốn tìm thân nhân của mình, trong lòng hẳn vô cùng lo lắng, các người tự hỏi tại sao lại giữ các người ở đây, vì sao lại chưa cho các người gặp người thân, phải chăng đang lừa dối các người? Ở đây ta xin giải đáp cho các người, bệ hạ nhân từ đối với các người cũng lo lắng không thôi, muốn để các người mau chóng gặp người thân nhưng các người phải hiểu Đại Việt và quần đảo Sắt vừa trải qua chiến tranh, lo sợ bên trong có nội gián trà trộn vào nên mới giữ các người lại để kiểm tra. Quả nhiên bên trong có gian tế.

Ở bên dưới nghe vậy liền xôn xao, bọn hán không ngờ bên trong vậy mà có gian tế, liệu Đại Việt có vì thế mà trút giận lên đầu bọn họ hay không. Ý Lan lại mỉm cười nói.

- Các người đừng quá lo lắng, bệ hạ quyết đoán nhưng cũng nhân từ, sẽ trừng trị kẻ gian, còn các người là vô tội, bệ hạ tuyệt đối không trị tội các người. Bệ hạ bận trăm công nghìn việc không thể đến thăm các người nên cử ta đến an ủi các người một phen. Các người thấy phía trước là gì không? Là cơm. Ăn xong bữa ăn này các người chính thức là thân dân Đại Việt.

- Bệ hạ nhân từ. Tạ ơn bệ hạ, tạ ơn Thái hậu.

Bốn ngàn người phía dưới nghe vậy liền hô vang nói, mọi lo lắng trước đó đều bị quét sạch. Ý Lan nhìn cục diện phía dưới hơi mỉm cười. Người chính là ích kỷ, bọn hán ban đầu lo lắng cho người mất tích thực tế cũng chỉ là lo lắng cho bản thân mình mà thôi. Chỉ cần cho bọn hán một cái tương lai mọi nghi kỵ đương nhiên sẽ bị xóa sạch. Nhưng để bọn hán trung tâm với Đại Việt còn cần thêm một bước nữa.

- Ta đã bẩm báo lên bệ hạ, xin để các nhanh chóng được gặp người thân. Ta có thể nói cho các người con trai các người, chồng của các người vẫn còn sống, chỉ là bọn hán có tội với Đại Việt, hiện phải lao động trong các hầm mỏ, đồn điền của Đại Việt. Các người có muốn giải cứu bọn hán không?

Bọn hán nghe người thân của mình còn sống liền vui mừng, bọn hán từ xa đến đây không phải là để tìm người thân của mình, tìm một cuộc sống mới hay sao.

- Mong Thái hậu khai ân.

Ý Lan lắc đầu nói.

- Bọn hán có thể được cứu hay không là tùy thuộc vào bọn hán. Chỉ cần trung thành với Đại Việt, bệ hạ tuyệt đối không bạc đãi bọn họ. Các người sau đó thuyết phục được bọn hán, vượt qua được Đại Việt kiểm tra, đạt được thân phận công dân Đại Việt không những tội trạng trước kia được xóa bỏ, bệ hạ còn có thể cấp cho các người ruộng đất để cấy cấy, con cái của các người cũng được học hành, mọi quyền lợi đều có thể ngang bằng với những người khác. Các người cũng sẽ được một hành phúc ấm no cùng chồng con của các người.

- Tạ ơn Thái hậu.

Đám người liền vội vã tạ ơn. Thái hậu hứa hẹn bọn hán vô cùng tin tưởng, cũng một phần đến từ kỹ năng của nàng nữa. Ý Lan hiểu được “dân dĩ thực vi thiên” ước muốn của bọn họ rất đơn giản, chỉ cần ăn no, có ruộng đất cấy cấy thì vị vua đó tuyệt đối là minh quân.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Ba tháng

Sau khi phát biểu xong Ý Lan tự mình đi phân phát đồ ăn cho những người nhập cư, đối với ai nàng cũng nở một nụ cười niềm nở làm cho trong lòng của mỗi người nhập cư thêm ấm áp.

- Tạ ơn dì, sau này lớn lên ta nhất định sẽ xinh đẹp như dì.

Một đứa bé ngây thơ nói, trong lòng bé gái còn ôm chặt một cái đùi gà đây. Nghe nhân viên thông dịch dịch lại Ý Lan mỉm cười xoa đầu bé gái nói.

- Vậy nhóc tí cô gắng mau ăn chóng lớn, sau này nhất định sẽ xinh đẹp như ta.

Nghe Ý Lan vậy mà hòa nhã trả lời một đứa trẻ mẹ của nhóc con, những người nhập cư cảm động muốn khóc. So với lãnh chúa chỉ biết đầy đoạ, bóc lột bọn hèn thì hoàng Thái hậu đối xử với bọn hèn quá tốt.

- Nguyên Thần vĩnh viễn phù hộ cho hoàng Thái hậu. Amen.

Những quan viên sợ Thái hậu mệt mỏi liền đề nghị thay nàng nhưng Ý Lan không chịu, nàng kiên trì phân phát thức ăn cho đến người cuối cùng, sau đó mới chào tạm biệt trở về phủ sứ. Dân chúng người bản địa trong thành cũng nghe nói Thái hậu vậy mà tự mình tiếp xúc với dân nhập cư trong lòng cũng không khỏi xao động, người người, nhà nhà đi ra chào đón, tung hô Thái hậu, tung hô bệ hạ, mọi nghi kỵ trước kia đều bị xóa bỏ, Đại Việt dân tâm lần nữa đạt đến độ cao chưa từng có.

Hai ngày sau trên bàn của Lý Anh Tú đã nhận được tấu chương của Tỉnh Thiều gửi đến, mọi vấn đề trước đó đều được Thái hậu giải quyết một cách ổn thỏa. Trong lòng Lý Anh Tú vô cùng vui mừng bắt đầu đề ra một kế hoạch liền gọi Lữ Gia đến bàn luận. Bây giờ Lữ Gia chính là một thành phần không thể thiếu của Đại Việt. Hầu như tất cả việc trọng đại của quốc gia đều phải có ý kiến của Lữ Gia. May mắn cho Lữ Gia là người làm vua là Lý Anh Tú, một ông vua lười, lại có hệ thống nên cũng không ngại kị, nếu không Lữ Gia không biết đã bị tru di đến mấy lần.

Ba ngày sau Lý Anh Tú trước triều đình thông báo thành lập hội “cứu trợ xã hội Chữ Thập đỏ” do Thái hậu Ý Lan đứng đầu. Cục này có nhiệm vụ quyên góp trong dân, thương nhân tài chính đi cứu tế cho các vùng bị thiên tai, dân nhập cư,... Triều đình hằng năm cũng sẽ cấp một khoản nhất định để hội có thể hoạt động. Lý Anh Tú phát hiện ra kỹ năng của Ý Lan chính là thu mua lòng dân rất tốt. Thời hiện đại những biểu hiện thu mua lòng dân tràn lan trong chính khách, không phải tự nhiên bảo lũ kéo đến liền xuất hiện ông chủ tịch này, ông phó chủ tịch kia xuống tận nơi chỉ đạo, thực sự bọn họ có tài chỉ đạo sao? Còn mục đích của họ là gì thì quá rõ ràng rồi.

Đối với việc Lý Anh Tú phong mình làm hội trưởng hội Chữ Thập đỏ Ý Lan cũng vô cùng vui vẻ chấp nhận, dù sao nàng ở trong cung cũng vô cùng buồn chán đây. Chỉ là điều Lý Anh Tú không ngờ Ý Lan vậy mà thuyết phục được Khai Quốc tự và sáu ngôi chùa trên cả ba xứ tham gia vào hội. Khuôn Việt còn được bầu làm phó hội trưởng đây.

Hai tháng sau sứ đoàn Đại Việt đi sứ Bravia trở về. Cả hai bên đạt được một thỏa thuận đồng minh. Về cơ bản những điều kiện bàn luận trước kia đều đạt thỏa thuận, nay thêm vào Bravia đóng cho Đại Việt ba chiếc thuyền ba cột buồm, mỗi chiếc trị giá đến hai mươi ngàn quan, trừ vào khoản tiền một triệu quan mua công nghệ thuốc súng. Lý Anh Tú lần đầu tiên cảm nhận được chơi hải quân chính là đốt tiền đây. Trước đó đóng một chiến thuyền Đại Việt cũng chỉ mất hai ba ngàn quan, hiện tại mua nước ngoài một chiếc chính là hai mươi ngàn quan.

Bravia cũng đồng ý hằng năm bán cho Đại Việt năm tấn thép, một vạn tấm thuốc da, tất cả đều thông qua “tập đoàn thương mại quốc doanh Đại Việt” và Hoa Hồng Đen thương hội trao đổi.

Ngoài ra Lý Anh Tú cũng nhận được thông tin Bravia trong vòng hai tháng đã cơ bản sao chép thành công toàn bộ vũ khí của Đại Việt, chỉ là không có bản vẽ chi tiết như Lý Anh Tú cùng với thiết kế đạn nên vũ khí của Bravia còn kém hơn Đại Việt một chút còn chờ phải hoàn thiện. Bravia cũng nhận ra M203 chế tạo thực sự quá lâu, lại còn rất dễ dàng bị tạc nòng, vài tên công tượng Bravia cũng bị chết trong quá trình thử tạo pháo. Nên Bravia hướng Đại Việt mua thêm một trăm ổ M203 để trang bị cho các pháo đài vùng biên trước.

Một tháng sau nhà bệnh viện đa khoa Thăng Long chính thức khánh công, phải nói rằng bệnh viện này vô cùng bề thế, chiếm một diện tích lớn lại phía Đông thành. Cấu trúc bệnh viện có ba dãy, xếp thành một hình chữ U. Mỗi dãy có ba tầng lầu, khoảng trống giữa các dãy chính là sân dùng cho bệnh nhân đi dạo, có trồng đủ loại cây cảnh, đại thụ, tiểu thụ,... Theo như Lý Anh Tú ý kiến phòng bệnh sẽ chia ra làm ba loại phòng, phòng loại ba giá bình dân nhưng ở tám người một phòng, phòng trung tầng thì giá cao hơn có bốn người một phòng, phòng VIP giá cao nhất một người một phòng độc lập. Ngày đầu tiên khánh công dân chúng được hướng dẫn vào xem tham quan, cũng như nhận biết các khoa như khoa ngoại, khoa nội, khoa tim mạch, khoa tai mũi họng, khoa cấp cứu,... Bệnh viện Thăng Long bao gồm có ba mươi bác sĩ và năm mươi học viên. Lý Anh Tú lại lệnh cho học viện Y được tuyển thêm một số nữ học viên làm việc bên hộ lý, y tá các loại để sau này sẽ bổ sung vào dịch vụ của bệnh viện.

Lý Anh Tú cũng chính thức đẩy ra chế độ bảo hiểm xã hội. Theo đó quy định những người mới đến, những người nhập cư được miễn phí cấp bảo hiểm xã hội trong vòng nửa năm, còn lại tất cả mọi người dân đều có quyền lựa chọn mua hay không. Lệnh vừa đưa ra lập tức được sự ủng hộ nhiệt liệt của nhân dân, người người, nhà nhà đều đi mua bảo hiểm xã hội. Câu đầu tiên gặp nhau bọn họ hỏi chính là “nhà các người đã mua bảo hiểm xã hội hay chưa?”.

Những người mới nhập cư từ quần đảo Sắt cũng đã được gặp những binh sĩ bị bắt như lời Ý Lan đã hứa, bọn họ bị người thân thuyết phục đầu nhập vào Đại Việt nhưng Lý Anh Tú không vội chấp thuận mà để Âm bộ theo dõi một thời gian. Sau ba tháng Âm bộ hỏi đáp kết quả tốt Lý Anh Tú cũng chính thức giải phóng thân phận nô lệ cho bọn hèn. Dân số Đại Việt lần nữa tăng lên một độ cao mới. Trong vòng ba tháng vậy mà tăng lên đến con số năm vạn người.

Hôm nay như thường lệ Lý Anh Tú lại hội triều như bình thường. Về cơ bản có sáu bộ quân hạt bộ máy của triều đình Đại Việt hoạt động rất trơn tru, Lý Anh Tú cũng không quá vất vả, chỉ là hần nhớ một người nào đó ở phương xa. Ba tháng qua đi, hai người cũng chỉ một vài lá thư từ qua lại, điều kiện địa lý rất hạn chế hai người có thể liên lạc.

- Bẩm bệ hạ, thần có việc muốn tấu.

Lại bộ thị lang Tô Hiến Thành đứng ra nói làm Lý Anh Tú búng tỉnh. Hần noi.

- Có việc gì?

Tô Hiến Thành cảm hốt chậm rãi nói.

- Bẩm bệ hạ hiện tại ruộng đất quanh Thăng Long đã khan hiếm, không còn đủ ruộng đất để cấp cho người dân mới. Tại Giác Long và An Bang đất đai cũng có hạn, kính xin bệ hạ cho dân đi khai hoang, thành lập một xứ mới.

Địa hình xung quanh Thăng Long không phải bằng phẳng, ruộng đất khá ít. Xứ An Bang lại cằn cỗi, xứ Giác Long cũng đã tập trung rất nhiều dân, ruộng đất có hạn, nguồn nước duy nhất có thể trông trọt là tại hồ bên trong Giác Long cốc, ở phía bên ngoài muốn tìm kiếm nguồn nước phải đi ra khá xa. Lý Anh Tú biết việc này liên hệ trọng đại liền gật đầu nói.

- Trẫm chuẩn tấu, lại bộ đã có phương án nào chưa?

Tô Hiến Thành rút ra một bản tấu cùng một tấm bản đồ nói.

- Lại bộ đã thương thảo, chọn lựa vùng đất mới để khai phá, mời bệ hạ xem qua.

Đại Việt có một đội trinh sát kỵ rất lớn, đông đến năm trăm người không được tính vào hệ binh lính chính quy, những trinh sát kỵ này có nhiệm vụ chạy khắp Đại Việt về bản đồ cùng thăm dò các vùng đất mới. Lý Anh Tú phát hiện Đại Việt nằm chính là ở phần phía Bắc của Tử Vong rừng rậm, biên giới phía Bắc có một dãy núi cao chạy dài theo bờ biển, như bị một con sóng cắt ngang nó với một phần của lục địa, Lý Anh Tú gọi đây là dãy Sơn Bích. Hai bên Đông, Tây của Tử Vong rừng rậm càng đi địa hình càng phức tạp, phía Tây là núi cao mà phía Đông lại xuất hiện rất nhiều đầm lầy đầy độc khí. Ngược lại càng đi xuống phía Nam địa hình lại càng thoải dần. Trinh sát kỵ theo lời kể của cư dân bản địa đã tìm ra được xứ Golland, nhưng bọn hần cũng không vội xuất hiện mà chỉ lập một tiền đồn tại biên giới.

Lại nói điểm mà Tô Hiến Thành muốn khai phá lại chính là vùng biên giới của Tử Vong rừng rậm và xứ Golland. Nơi này hơi bằng phẳng, có nguồn nước, thích hợp trồng trọt. Nơi này sở dĩ không bị người xứ Golland khai thác là vì thú dữ quá nhiều, các lãnh chúa xứ Golland chắc chắn sẽ không vì nông nô mà đi vây quét hung thú. Hiện tại chính là làm lợi cho Đại Việt. Kế hoạch của Lại bộ trước tiên là xây một tòa sơn khẩu để phòng thủ phân chia xứ Golland và Tử Vong rừng rậm, tại phía sau sơn khẩu không xa lại xây dựng nên một tòa thành, từ tòa thành đó dân chúng lại tản ra mở rộng vùng canh tác. Vấn đề ở đây là vùng này cách Thăng Long rất xa, mất hết mười ngày đi đường, công tác hậu cần gặp rất nhiều khó khăn, cũng như nếu có việc gì xảy ra quân đội cũng sẽ không kịp phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Rối bời

Tuy nhiên Lý Anh Tú biết việc chiếm cửa ngõ đi vào Tử Vong rừng rậm phải được thực hiện càng sớm càng tốt. Bởi Đại Việt bây giờ đã lộ diện trước mắt thiên hạ, hiện tại Đại Việt có sự ảnh hưởng lớn đến các vùng đất phía Bắc với các quốc gia nhỏ yếu ven biển. Tuy nhiên đằng sau xứ Goldland những Tây Gót vương quốc, Đông Tấn hoàng triều là một câu chuyện khác, nếu để bọn hần biết được sự trù phú của Đại Việt, tiến vào Tử Vong rừng rậm thì khi đó Đại Việt sẽ rất bị động. Mấu chốt nằm ở toàn sơn khẩu kia, Đại Việt cần phải chiếm lĩnh nơi đó trước, tiến có thể vào Goldland, lùi có thể thủ vững Tử Vong rừng rậm, căn cơ của Đại Việt.

Lý Anh Tú hỏi.

- Binh bộ, hiện tại cả nước ta có bao nhiêu binh lực.

Không phải là Phạm Tu mà là Lê Phụng Hiểu đứng ra nói.

- Bẩm bệ hạ trước mắt cả nước có tám ngàn binh sĩ chính quy. Trong đó đóng tại xứ Giác Long một ngàn người, xứ An Bang một ngàn năm trăm người, đóng tại Lục Giang một ngàn năm trăm người. Còn năm ngàn người đóng tại Thăng Long, một ngàn binh sĩ chia làm thành vệ quân tại các thành trì.

Thăng Long là thủ đô của Đại Việt, lực lượng tại đây chính là lực lượng tinh nhuệ và cơ động nhất mà Đại Việt có. Chỉ riêng Cẩm quân đã có ba ngàn người, Thánh Dực quân có một ngàn binh sĩ.

Lý Anh Tú quyết định nói.

- Trầm dự định di dân đến vùng đất mới sáu ngàn người, bao gồm ba ngàn người nhập cư, các khanh thấy thế nào.

- Bệ hạ, xin bệ hạ cấp thêm nhân khẩu, khai phá vùng đất mới cần rất nhiều nhân lực, sáu ngàn người sẽ rất chậm.

Tô Hiến Thành lại nói. Lý Anh Tú tỏ vẻ khó khăn.

- Trầm biết nhưng Đại Việt dân cư đã ổn định, cả ba xứ cũng cần nhân khẩu để phát triển, Trầm không thể đưa bọn họ đến vùng đất mới.

Lúc này Lê Văn Thịnh đứng ra nói.

- Bẩm bệ hạ, thần cả gan đề nghị bệ hạ mua nô lệ.

Lê Văn Thịnh trong lúc đi xứ cũng thấy được các nước đều phổ biến chế độ nô lệ, dù là Bravia cũng vậy, nô lệ là một thứ hàng hóa, một thứ công cụ biết nói, hoàn toàn không có nhân quyền.

- Văn Thịnh, khanh phải biết Trầm cấm buôn bán nô lệ việc này cả thiên hạ đều rõ, có lý nào giờ lại phải mua nô lệ.

Lê Văn Thịnh cung kính nói.

- Bẩm bệ hạ, thần vâng mệnh bệ hạ đi sứ sang Bravia, dọc đường có dừng lại một số quốc gia nhỏ khác, thần thấy hầu như ở nơi nào cũng có tình trạng buôn bán nô lệ. Những nô lệ được xem là thứ hàng hóa, bị đối xử vô cùng tàn bạo. Thần thiết nghĩ Đại Việt ta hiện tại đang thiếu nhân khẩu, mua nô lệ trở về, cho bọn họ một cơ hội để chuộc thân, cứu giúp cuộc sống của họ. Đại Việt ta có thêm nhân khẩu, mà bệ hạ ân đức cũng lưu lại cho đời.

Lời của Lê Văn Thịnh nói làm Lý Anh Tú không khỏi không suy nghĩ. Lý Anh Tú biết trên thế giới này tình trạng buôn bán nô lệ xảy ra rất phổ biến. Hắn cũng không phải là thánh mẫu, cũng không phải có thể thay đổi quy tắc trên thế giới này, hắn chỉ có thể trên lãnh thổ mình cai trị không xuất hiện những thứ vô nhân đạo đó. Tuy nhiên nếu có thể cứu giúp một bộ phận nhỏ nô lệ, lại làm lợi cho Đại Việt liệu hắn có làm không? Lý Anh Tú hỏi.

- Bào Công, ý khanh như thế nào?

Lữ Gia cảm hốt khom mình nói.

- Bẩm bệ hạ, thần đồng ý với Lê học sĩ, tuy nhiên công việc cần cẩn thận bàn lại.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Tốt, việc này Cơ Mật viện sẽ cùng Trầm bàn thảo lại. Vậy trước tiên chọn người đi khai phá xứ mới, các khanh có đề cử ai không?

Các vị đại thần nhìn nhau vậy mà đều im lặng, không phải bọn họ sợ cơ cực mà bọn họ biết đây không phải là sở trường của bản thân nên cũng không dám tiến cử. Lý Anh Tú nhìn vào đội hình triều chính phía dưới cũng rất đau đầu. Hắn lại một lần nữa cảm thấy mình không đủ người để sử dụng đây. Triều đình vừa mới miễn cưỡng điền đầy đủ danh sách, lại không thể phái người đi. Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Được rồi, việc này ngày mai hội triều Trầm sẽ quyết định, các bộ trước tiên chuẩn bị đầy đủ vật chất, lương thảo, khí cụ.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú trở về ngự thư phòng trong lòng khá không vui. Hắn muốn mau chóng mở kỳ thi để tuyển nhân tài cho Đại Việt, khi đó một số chức vụ cũng thư thả người, các bề tôi cũng dễ dàng sai phái.

- Bệ hạ, trong lòng có việc gì phiền muộn.

An Tư trong trang phục nữ quan màu xanh đậm thướt tha bước vào dịu dàng nói. Nghe giọng nói nàng như một làn gió mát thổi ngang qua làm Lý Anh Tú trong lòng ngược lại dễ chịu hơn rất nhiều. An Tư đến gần hắt, Lý Anh Tú bỗng ngửi được trên người nàng một hương thơm tự nhiên vô cùng của loài hoa nào đó mà Lý Anh Tú không biết. Chợt nghĩ đến điều gì Lý Anh Tú hỏi.

- An Tư, bình thường nữ nhân các ngươi làm cách nào để trên người có mùi thơm.

An Tư hai gò má hồng đỏ lên như hai đóa hoa hồng điểm lệ.

- Bệ hạ, ngài làm sao có thể hỏi chuyện xấu hổ như vậy?

Nhìn nàng đỏ mặt Lý Anh Tú chợt ngốc, sao lại có thể xinh đẹp đến vậy. Thấy Lý Anh Tú mặt ngốc nhìn mình An Tư lại càng xấu hổ hơn gọi.

- Bệ hạ, bệ hạ.

Lý Anh Tú bừng tỉnh nói.

- A, vừa rồi Trầm chỉ nghĩ đến một số chuyện, có thể chế tạo ra sản phẩm mới đem đến nguồn lợi cho Đại Việt.

Hiện tại những mặt hàng đặc sản của Đại Việt được tập đoàn quốc doanh Đại Việt đem ra nước ngoài bán cũng chỉ bao gồm tơ lụa, đồ gốm, hương liệu và rượu đế. Tuy ít nhưng từ Trần Khánh Dư báo cáo lại tình hình có vẻ rất khả quan, dù sao chất lượng sản phẩm của Đại Việt rất tốt, lại là hàng hiếm nên rất được chào đón.

An Tư nghe nói Lý Anh Tú định đưa ra sản phẩm mới liền biết mình hiểu lầm, nàng giấu sự xấu hổ lấy ra một chiếc túi thơm bên mình nói.

- Bệ hạ, bình thường nữ nhân đều tự may một chiếc túi thơm để khử mùi cơ thể, làm thơm bản thân đây.

Lý Anh Tú cầm chiếc túi thơm màu đỏ, bên trên có thêu hình một đôi chim uyên ương khề nguỉ một cái. An Tư a lên một tiếng, bệ hạ vậy mà nguỉ túi thơm của nàng, có phải... có phải... trong lòng An Tư rồi bởi lên thành một đoàn.

Lý Anh Tú biết loại túi thơm này, trong phim thường hay xuất hiện trong phim, phụ nữ thường hay bỏ vào trong những hương liệu, thảo mộc tự nhiên mang đến một mùi thơm nhẹ nhàng, dễ chịu. Nhưng Lý Anh Tú muốn chính là cái khác kia.

- An Tư, Trẫm dạy cho người cách chế tạo hai loại sản phẩm, người thử điều chế giúp Trẫm xem sao.

Nghe Lý Anh Tú nói An Tư liền lên hai trăm phần trăm tinh thần. Lý Anh Tú muốn chế tạo chính là tinh dầu và nước hoa. Hai thứ này điều chế đơn giản, có thể làm thủ công, lại mang lại tác dụng lớn hơn túi thơm rất nhiều, lại vừa có thể làm đẹp. Lý Anh Tú tin tưởng đây ra nhất định sẽ có thị trường lớn để tiêu thụ.

An Tư lắng nghe kỹ càng lời Lý Anh Tú nói, còn dùng một tấm sổ con ghi lại. Từ ngày nàng làm Nghi quan, lúc nào bên người cũng có một cuốn sổ đấy. Lý Anh Tú nói liền một hơi lại về ra sơ đồ, bản vẽ công cụ, nguyên lý điều chế, xong mọi việc liền giao cho An Tư. Nhìn An Tư cẩn thận ghi ghi, chép chép lại những lời hắn nói như một cô học trò ngoan Lý Anh Tú trong lòng không khỏi xao động.

- An Tư, vất vả cho nàng rồi.

An Tư ngẩng đầu lên nhìn thấy Lý Anh Tú hai mắt tình cảm nhìn mình trong lòng không khỏi ngọt ngào, nàng nở một nụ cười như hàng vạn tia nắng ban mai tỏa sáng nói.

- Vì bệ hạ An Tư không vất vả.

Lý Anh Tú có cảm giác muốn ôm lấy nàng nhưng lý trí kịp ngăn cản bản thân lại. Lý Anh Tú ho một tiếng nói.

- Được rồi, nàng thử về điều chế một chút, chú ý đừng quá vất vả.

An Tư gật đầu mỉm cười dịu dàng nói.

- Tạ ơn bệ hạ quan tâm, An Tư cáo lui.

An Tư rời đi rồi Lý Anh Tú ngồi xuống ghế không khỏi thở dài một hơi. Ta đã có Elina nha, ta đã có Elina, tại sao còn xao động đây, đúng là càng ngày càng hoa tâm đại củ cải mà.

Hắn không khỏi nhìn về phương xa, không biết nơi đó nàng bây giờ đang như thế nào.

Bỗng nhiên viên Bách hộ đi vào báo cáo.

- Bẩm bệ hạ, có sứ thần của Lazson công tước cầu kiến.

=====++

Hôm trước bị định giá sai lầm, quên mất đúc pháo rất tốn sắt nên đã sửa lại giá cả của súng đạn, mời xem lại chương "mua súng" để khỏi phải sai lầm.

Pháo Đại Việt thì đúc bằng gang nên rất dày và nặng, súng Đại Việt thì đúc bằng thép, vì vậy mới đảm bảo được độ nhẹ, linh hoạt cho người lính. Ở đây ta hạn chế khả năng tạo thép của Đại Việt sẽ như là tạo một sự khó khăn trong bữa đầu dựng nước. Dù sao Đại Việt dựng nước một năm, tất cả từ số không, nền tảng chưa vững vàng, bá quá lại vô lý.

=====++

Lưu ý ở đây rằng Lý Anh Tú xuất thân là người hiện đại xuyên việt chưa bao lâu nên vẫn còn mang nặng tính cách của người hiện đại. Mọi người cứ chờ từ từ thế giới sẽ thay đổi bản tính của hắn.

Bật mí lại chuẩn bị có thêm một mớ danh nhân xuất hiện, mọi người muốn là ai nào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Xuất binh

Viên Bách hộ đi vào báo cáo.

- Bẩm bệ hạ, có sứ thần của Lazson công tước cầu kiến.

Lý Anh Tú kỳ quái, không phải là đoàn tàu của Lazson mới về từ ba tháng trước sao. Giờ lại chạy đến đây làm gì? Chẳng lẽ lại vì đồ viện trợ quá ít nên đến xin thêm?

- Truyền hấn vào.

Lát sau vẫn là Alonso mập mạp, nhưng lần này bộ dáng của hắn rất chật vật xem chừng là chạy từ An Bang thẳng đến Thăng Long liền xin được vào cầu kiến. Lý Anh Tú nhủ mày, mập mạp này một thân thịt, mùi mồ hôi cũng quá kinh khủng đi.

Alonso nhìn thấy Lý Anh Tú liền meo máo hô.

- Bệ hạ...

- Người đâu, đem hấn ném xuống hồ nước tẩy rửa cho sạch sẽ rồi lôi vào gặp Trẫm.

Mập mạp nghe vậy liền sùng sốt, chưa kịp phản ứng thì hai Cẩm vệ quân lập tức kẹp nách lôi Alonso ra ngoài. Lúc này hấn mới tỉnh hồn hô to.

- Bệ hạ, thần có chuyện gấp muốn bẩm báo.

Thế nhưng Lý Anh Tú không thu hồi mệnh lệnh, hai Cẩm vệ quân cũng trung thực lôi hấn ra ngoài hồ nước ném thẳng xuống hồ. Alonso khóc không ra nước mắt. Biết vậy hấn cũng không vội vã chạy vào cung tâu về đáng thương mà nên tắm rửa trước nha, ai ngờ bệ hạ lại thích sạch sẽ đến vậy. Đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Một lúc lâu sau mập mạp Alonso đã được tắm rửa sạch sẽ mặc quần áo mới đi vào ngự thư phòng. Lý Anh Tú không còn ngại được mùi hôi mới hài lòng nói.

- Người đến đây có việc gì? Nói đi.

Alonso chột quỳ xuống hô.

- Xin bệ hạ cứu lấy gia tộc thần.

Hóa ra từ ba tháng trước Lazson theo lời Lý Anh Tú thực hiện chiêu rút củi dưới đáy nồi làm các lãnh địa của các gia tộc trên quần đảo Sắt bị hao hụt vô cùng lớn. Mấy tên này làm được một lần đầu tiên nhận được lượng lớn hàng viện trợ liền vô cùng vui mừng, lại tổ chức thêm mấy lần dụ dỗ, lôi kéo các nông nô khác lên đến hàng vạn người chở đến Đại Việt. Thế nhưng cũng vì vậy mà việc này lộ ra, làm các gia tộc kia vô cùng phẫn nộ, cuối cùng cầu viện Crow công tước tổ chức phát binh đánh Lazson. Tuy bị thiệt hại nặng vô cùng ở Đại Việt nhưng nền tảng của Crow vẫn còn, hấn lập tức tổ chức lên chầu hầu của mình đến sáu ngàn người đi đánh Lazson. Vốn Lazson nhận được viện trợ của Đại Việt thực lực có tăng lên, nhưng đánh được mấy trận liền thảm bại chạy về co đầu rút củi cô phòng ngự, phái Alonso đi cầu viện Đại Việt.

Lý Anh Tú nghe xong không khỏi tức giận, đám này thành sự thì thiếu mà bại sự có thừa. Ai đòi thực lực yếu kém hơn người lại cứ thích dàn quân ra mà đánh quy ước. Hiện tại toàn bộ quân đội của Lazson và chầu hầu cũng chỉ còn có một ngàn, cố thủ tại đất tổ cực Bắc mà thôi. Lý Anh Tú nói.

- Được rồi, Trẫm sẽ bàn với triều đình tìm cách cứu viện. Người trước tiên lui đi.

- Tạ ơn bệ hạ.

Alonso đi rồi Lý Anh Tú cũng không vội triệu tập Cơ Mật Viện, dù sao Cơ Mật Viện cũng toàn là những nhân vật đã già cả như Lữ Gia, giờ đã là giờ trưa cũng nên để lão nhân gia người ta nghỉ ngơi chứ.

Lý Anh Tú đi vào thủ phủ. Hấn vẫn còn nhớ rằng triều đình đang còn khát nhân tài đây. Lần trước đã triệu hoán ba lần, còn thừa chín trăm điểm. Lần này Lý Anh Tú quyết định trước tiên sử dụng bảy lượt đi.

- Triệu hoán.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công danh thần Đoàn Nhữ Hài”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Chiêu Văn vương Trần Nhật Duật”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Thái Phó Trương Hán Siêu”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công danh thần Hoàng Hối Khanh”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công danh tướng Nguyễn Cảnh Chân”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Chương Túc Quốc thượng hầu Trần Nguyên Đán”.

“Đình, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Quan nội hầu Phạm Ngũ Lão”.

Đây là lần thứ hai Lý Anh Tú triệu hoán lượng lớn danh nhân quả nhiên hệ thống không làm Lý Anh Tú thất vọng liền đưa ra thêm vài vị cấp Boss và cấp tiểu Boss, chỉ là Lý Anh Tú hơi thất vọng, Hưng Đạo vương biết bao giờ mới đi ra nha.

Từ trong bệ đá cổ đi ra bảy người, phần lớn đều đang trạc tuổi trung niên, chỉ có Chiêu Văn vương Trần Nhật Duật là trẻ nhất vẫn là thanh niên hai mươi mấy tuổi.

- Chúng thần bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú kinh hi liền làm một cái hư đồ nói.

- Các vị không cần quá khách khí, các vị có thể đến Trẫm rất vui mừng.

Lý Anh Tú lại nhìn tư chất của bảy người, Đoàn Nhữ Hài, Hoàng Hối Khanh đều là tư chất (S), những người còn lại đều là tư chất (SS) trừ Trần Nhật Duật tư chất là (SSS) nhưng kỹ năng lại là Lý Anh Tú rất đau răng: Tinh thông ngoại ngữ, văn hóa dị tộc.

Làm Lý Anh Tú thất vọng chính là không có ai có kỹ năng phù hợp để đi khai phá vùng đất mới. Đa số chỉ là nội chính, và thống binh. Làm Lý Anh Tú vui mừng chỉ có một kỹ năng đến từ Phạm Ngũ Lão, ngoài kỹ năng thống binh ra thì còn có một kỹ năng nữa là huấn luyện Cẩm quân.

Huấn luyện Cẩm quân: Huấn luyện ra Cẩm quân, là binh chủng tinh nhuệ nhất Đại Việt, trung thành tuyệt đối với hoàng đế. Binh lính do danh tướng huấn luyện ra bắt buộc phải là người Việt, có tỷ lệ huấn luyện thành công tương đương với tư chất của danh tướng.

Cẩm quân hiện tại là lực lượng cơ động quanh Thăng Long, nhưng thực tế số binh sĩ đạt đến cấp bậc tinh nhuệ của Cẩm quân lại chỉ có một ngàn năm trăm người trên tổng số ba ngàn người của Cẩm quân. Bởi vì Cẩm quân xây dựng lên chính là từ Thiên Tử quân ban thưởng từ hệ thống đấy. Lý Anh Tú muốn đại trà huấn luyện cũng không có cách.

Buổi chiều Lý Anh Tú triệu tập Cơ Mật viện đồng thời giới thiệu những đồng liêu mới. Lại bộ bắt đầu suy tính sắp đặt chức quan cho mỗi người. Lý Anh Tú lại đem việc Lazson cầu viện ra nói. Quần thần không khỏi suy nghĩ. Phạm Tu nói.

- Bệ hạ, thực sự nếu dùng tổng lực của Đại Việt hoàn toàn có thể tiêu diệt cả Crow công tước rồi.

Lữ Gia lắc đầu nói.

- Thái úy quên mất rằng đằng sau Crow chính là Gemanic vương quốc, chúng ta có thể tiêu diệt Crow nhưng Gemanic thì chưa hẳn, phải suy tính làm sao khi giành được quần đảo Sắt cũng không phải sợ Gemanic phản công.

Trên lĩnh vực quân sự Phạm Tu hơn Lữ Gia rất nhiều, nhưng về chính trị, tầm nhìn tổng hợp thì Lữ Gia lại hơn, nên hai vị này mới là rường cột của quốc gia, không thể thiếu mất một ai.

Bỗng nhiên Lê Văn Hưu lại đứng ra nói.

- Thần kiến nghị bệ hạ cứu viện cho Lazson, chỉ có quần đảo Sắt còn loạn thì Đại Việt mới có thể có lợi ích.

Lý Anh Tú nhíu mày nói.

- Nhưng Đại Việt sắp đi khai khẩn đất mới, Trẫm không muốn phái binh đi cứu viện dị tộc.

Phạm Tu lúc này cười nói.

- Bệ hạ quên chúng ta còn binh sĩ tại Đại Sứ quán sao?

Một lời của Phạm Tu như bừng tỉnh Lý Anh Tú, đúng vậy, hẳn không nỡ hi sinh con dân Đại Việt nhưng chắc chắn hẳn nỡ dùng đến NPC nha. Nhưng dùng NPC lại phát sinh ra vấn đề khác.

- Nhưng tiền thuê một tháng không phải ít, Trẫm cần có một bản trù bị chiến lược.

Phạm Tu nói.

- Bẩm bệ hạ, với thực lực ta bây giờ thần kiến nghị dùng một đòn sét đánh không kịp bưng tai đánh tan quân Crow, sau đó rút về, tin tưởng sẽ mất không quá một tháng.

Lý Anh Tú nghe vậy cũng có vẻ đồng ý lại hỏi.

- Vậy lần này sẽ cử ai đi đây? Lại cử bao nhiêu quân.

Phạm Tu nói.

- Bẩm bệ hạ, nếu là thần thì chỉ cần hơn một vạn quân tuyệt đối trong vòng nửa tháng kết thúc chiến tranh trở về.

Lý Anh Tú nghe lão tướng quân chính là tự mình đề cử liền cười nói.

- Trẫm nói lão tướng quân, ngài cũng phải để các tướng trẻ kiến công lập nghiệp nha, làm sao có thể giành hết công lao đây.

Phạm Tu gãi gãi đầu trục xấu hổ, gần đây quả nhân thực sự hần muốn đi đánh trận nha. Lý Anh Tú nói.

- Vậy Trẫm quyết định như thế này. Lấy binh bộ thị lang Lê Phụng Hiểu làm chủ tướng, phong Phạm Ngũ Lão làm phó tướng, Phong Yết Kiêu làm Dự kỵ xạ tướng quân, phong Trần Quốc Toản làm Chỉ huy sứ đồng tri, phong Trần Nhật Duật làm Chỉ huy Thiêm sự, Nguyễn Cảnh Chân làm tham mưu giám quân. Ngoài ra Thánh Chân công chúa Lê Chân thống lĩnh Bắc Hải thủy sư phụ trách tải lương, hậu cần.

Lần này xuất binh Lý Anh Tú phái đi lượng lớn võ tướng hùng kiệt thúc sớm chiến tranh, cùng với đó hần cũng quyết định lực lượng viễn chinh lần này bao gồm hai trăm trọng kỵ Đại Lý, năm trăm cung tinh kỵ Mông Cổ, một ngàn binh sĩ Chăm quốc, một vạn phủ binh Tống quốc. Lần này xuất binh chi đều là NPC nên Đại Việt cũng không cần phải quá lo lắng hậu cần. Tập trung đi khai thác vùng đất mới.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Xứ Thuận Hóa

Ba ngày sau đại quân hơn một vạn người đã tập kết hoàn tất kèm theo một số ít lương thảo, quân nhu di chuyển đến An Bang. Bởi Đại Việt còn chưa có khả năng vận tải một lúc hơn vạn người nên Đại Việt lấy danh nghĩa đồng minh “thuê” từ Hoa Hồng Đen thương hội vài chiếc tàu vận tải. Ước chừng một tuần sau quân viễn chinh sẽ đến được quần đảo Sắt.

Lý Anh Tú đối với chiến trận ở quần đảo Sắt không quan tâm lắm, hần rất tin tưởng vào tài cầm quân của các tướng lĩnh của mình, huống chi là với tư thế áp đảo. Bấy giờ hội triều điều Lý Anh Tú cảm thấy thú vị đó là Nguyễn Phi Khanh vậy mà bị Trần Nguyên Đán cảm gây quất túi bụi, xem ra oán khí của Trần Nguyên Đán đối với vị con rể này tồn tại cũng không ít, cho đến khi quân thần nhảy vào kéo hai người ra mới thôi. Nguyễn Phi Khanh khóc không ra nước mắt, bệ hạ gọi ai đến không gọi lại gọi cha vợ hần đến nha. Mặc dù kiếp trước cha vợ đồng ý chấp nhận hần vào làm rể nhưng trong lòng Nguyễn Phi Khanh vẫn luôn tồn tại ám ảnh đây. Lý Anh Tú nhìn thấy cũng mặc kệ. Nhìn các vị đại thần đi, đi theo Lý Anh Tú đến giờ còn chưa lập gia đình, tên này lại tốt, vừa đến không lâu đã cưới hai phòng tiểu thiếp, mặc dù pháp luật Đại Việt không cấm nhưng người phải xem nha, đến bệ hạ còn chưa lập hậu đây này. Thảo nào Trần Nguyên Đán vừa đến nghe tin đã vác gậy rượt Nguyễn Phi Khanh chạy khắp hoàng cung.

Hôm nay hội triều Lý Anh Tú cũng chỉ tuyên bố những việc đã được Cơ Mật viện thông qua. Nhất là việc phong quan cho những danh thần vừa được triệu hoán đến.

- Trẫm tuyên bố thành lập Ngự Sử đài, có nhiệm vụ điều tra, tố cáo các quan lại trong cả nước. Nay phong Trần Nguyên Đán làm Đô Ngự Sử đài phụ trách Ngự Sử đài.

Vốn Ngự Sử đài là cơ quan để can gián vua nhưng Lý Anh Tú cũng không muốn suốt ngày có một lũ gián thần ong ong bên tai mình. Thêm nữa kỹ năng của Trần Nguyên Đán là nội chính, nhưng tư chất có hạn, Lý Anh Tú không thích ở Trần Nguyên Đán là nhận biết thời cuộc rất giỏi, nhưng lại không có tư tưởng rắn chắc, đối với sự phát triển của Đại Việt hiện tại rõ ràng là không phù hợp. Ngược lại Trần Nguyên Đán làm người nho nhã, có phong thái quân tử nên đảm nhiệm Ngự Sử đài làm “thanh tra chính phủ” cũng không có vấn đề gì, sau này từ từ nếu phát hiện có tài năng lĩnh vực khác liền sẽ trọng dụng, nếu không có lẽ cả quãng thời gian còn lại cũng rất khó tiếp tục thăng tiến. Dù sao Đô Ngự Sử cũng là chức vị rất cao rồi.

Trương Hán Siêu kiếp trước là môn khách của Hưng Đạo Vương tất nhiên không phải người tầm thường, hần có tài nội chính, mưu lược, trong cuộc kháng chiến chống Nguyên cũng có góp công. Nhưng khả năng lớn nhất của Trương Hán Siêu vẫn là dạy học, kiến thức uyên bác. Kỹ năng có phần giống Nguyễn Phi Khanh, chỉ là Trương Hán Siêu có thể dạy bạn học nữ, còn Nguyễn Phi Khanh thì bạn học nữ phải né xa.

- Phong Trương Hán Siêu làm Hàn Lâm học sĩ kiêm Quốc Tử giám Tư Nghiệp.

- Phong Hoàng Hối Khanh làm hộ bộ Thiếu khanh.

So với các bộ khác hộ bộ thiếu hụt nhân tài rất nhiều, Hoàng Hối Khanh những tài năng khác không có nhiều nhưng khả năng thống kê, sắp xếp ngược lại khá nổi bật, phù hợp với hộ bộ và lại bộ, Lý Anh Tú liền ưu tiên hộ bộ.

Tất cả chức vụ xem như cũng đã ổn. Việc còn lại chính là thành lập xứ mới. Lý Anh Tú nói.

- Trẫm cùng Cơ Mật viện đã thảo luận qua, quyết định tán thành đề án của lại bộ thị lang Tô Hiến Thành thành lập xứ Thuận Hóa, gồm hai phủ Triệu Phong và phủ Tân Bình. Lãnh thổ Thuận Hóa bao gồm từ phía Nam cách Thăng Long ba trăm dặm cho đến biên giới của Từ Vong rừng rậm là phủ Tân Bình.

Diện tích như vậy có thể nói Thuận Hóa chính là một xứ rộng lớn, bằng cả An Bang và Giác Long cộng lại, địa thế lại thoải hơn, dễ dàng khai thác hơn. Lý Anh Tú lại nói.

- Tuy nhiên bởi tình hình gấp gáp cần phải nhanh chóng xây dựng lên phủ Tân Bình Trẫm phong Tô Hiến Thành làm Tuyên phủ sứ (thay đổi cho cách gọi phủ sứ những chương trước) xứ Thuận Hóa. Lệnh trong vòng hai tháng vậy xây dựng xong Nam quan. Phong Đoàn Nhữ Hài làm tri phủ Tân Bình, lệnh trong vòng hai tháng phải xây dựng lên phủ Tân Bình làm hậu phương cho Nam quan. Hai ngày sau cả hai đưa sáu ngàn dân chúng bắt đầu đi về phía Nam khai phá.

Tuyên phủ sứ là chức vụ vô cùng quan trọng vì nó nắm giữ cả quân-chính của một vùng. Cần một người không chỉ giỏi chính trị mà còn phải giỏi về quân sự để quản lý, Lý Anh Tú trong tay không có người đành phải đưa Tô Hiến Thành đi, dù sao cũng để lấy quân công, sau này còn thay thế cho Lữ Gia.

Đoàn Nhữ Hài lại khá đặc biệt, người này văn hay chữ tốt, lại có mưu lược dùng binh, nhưng khuyết điểm rất rõ ràng, chính là Đoàn Nhữ Hài chỉ là một giới văn nhân, thiếu kinh nghiệm trận mạc cũng là nguyên nhân dẫn đến thân là người thống lĩnh hai quân Thần Sách và Thánh Dực vậy mà lại bại trận trước Ai Lao đến mức phải tuần tiết. Lý Anh Tú đưa hắn đi làm Tri phủ xem như là để tôi luyện hắn một lần, sau đó mới đem về kinh sử dụng.

Lý Anh Tú lại nói tiếp.

- Phong Dư Văn Hầu Trần Bình Trọng làm Trấn Nam tướng quân, thống lĩnh một ngàn Thánh Dực quân trấn thủ Nam quan đồng thời trợ giúp Tuyên phủ sứ Thuận Hóa khai thác vùng đất mới. Công bộ sản xuất cấp phát năm trăm súng Type 02, hai trăm hỏa thương, ba mươi ổ M203 lắp tức vận chuyển đến Thuận Hóa.

- Chúng thần tuân lệnh.

Quần thần hô phải. Lúc này Lê Văn Thịnh lại nói.

- Bẩm bệ hạ, không biết việc mua nô lệ ý bệ hạ như thế nào.

Rõ ràng Lê Văn Thịnh rất quan tâm đến vấn đề này. Lý Anh Tú nói.

- Trẫm cùng Cơ Mật viện bàn luận. Thái sư và Thái úy đều tán thành. Trẫm giao việc này cho Khanh cùng Trần Khánh Dư giải quyết, nhớ phải giữ kín, không được để lộ ra. Trần tham chính phụ trách giám sát.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Nếu có Ám bộ giám sát việc này Lý Anh Tú cũng an tâm để sử dụng nguồn lao động mới. Đại Việt đang cao tốc phát triển, nhu cầu lực lượng lao động là vô cùng lớn, đầu năm nay nghe đâu ở các nước nô lệ không đáng tiền nên hi vọng có thể mua được lượng lớn nô lệ đi.

Hai ngày sau đoàn người thứ hai từ Thăng Long và Giác Long đi về phương Nam để xây dựng xứ Thuận Hóa, nơi này rừng thiên, nước độc, thú dữ nhiều. Lý Anh Tú trước tiên cử theo một ngàn Thánh Dực quân hộ vệ, lại cử thêm y sư từ bệnh viện Thăng Long, phía sau là cả một xe tải thuốc. Để gia tăng tốc độ xây dựng Lý Anh Tú cũng không ngại thuê một ngàn công tượng từ Chăm Lạp quốc. Một ngàn công tượng được hệ thống buff thêm tốc độ xây dựng liền có thể tương đương được công trình có thể được xây nhanh đến như thế nào.

Thế nhưng túi tiền của Lý Anh Tú lại lép vế. Phải biết hắn thu vào vàng một phần chuyển sang hộ bộ làm dự trữ ngoại hối, còn lại đều dùng để mua ngư, đào tạo trọng trang kỵ binh, trọng trang bộ binh. Đến hiện tại Đại Việt đã có đến hai ngàn chiến mã, thuần một sắc chiến mã Đại Lý, Cẩm quân cũng thay đổi thuần một sắc là trọng trang bộ binh, trọng trang kỵ binh trong Cẩm quân cũng đã tăng lên đến năm trăm kỵ. Có thể nói chỉ riêng ba ngàn Cẩm quân đã có thể dễ dàng sang phẳng bất cứ quốc gia vùng duyên hải phía Bắc nào, tất nhiên là trừ Gemanic và Bravia.

Lý Anh Tú gọi Phạm Tu vào ngự thư phòng nói.

- Hiện tại đất đai Đại Việt mở rộng, cương thổ càng nhiều quân đội cũng trở nên thiếu hụt. Trẫm muốn thành lập một quân mới thành lập gọi là Chương Thánh quân. Khanh có người nào đề cử không?

Phạm Tu suy nghĩ nói.

- Không biết bệ hạ muốn đội quân này như thế nào?

- Trẫm dự định tổ chức Chương Thánh quân trở thành một quân đội gồm bộ binh cơ giới và kỵ binh.

Lý Anh Tú làm Phạm Tu choáng váng, mới không gặp hai ngày bệ hạ lại phát minh ra một từ mới rồi hả. Bất đắc dĩ Phạm Tu khom người nói.

- Thần ngu muội không biết bệ hạ nói bộ binh cơ giới là gì?

Lý Anh Tú đứng đỉnh nói.

- Rất dễ dàng, giống như Thần Sách quân là lính thủy đánh bộ có thuyền chuyên chở thì Chương Thánh quân là quân bộ, nhưng di chuyển lại bằng xe ngựa. Trầm muốn tổ chức lên một đội xe ngựa có thể cùng lúc chuyên chở hàng vạn quân. Khi đó quân ta vừa có thể cơ động nhanh chóng đến chiến trường mà binh lính cũng không bị mất sức.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tình thế khó khăn

Bộ binh cơ giới là quân chủng mà Lý Anh Tú đã muốn xây dựng từ lâu, vốn ban đầu dự định để Thánh Dực quân trở thành đơn vị bộ binh cơ giới đầu tiên nhưng bây giờ Thánh Dực quân lại đi trấn thủ Nam quan, thành ra Đại Việt hiện tại cần một đội quân cơ động khác vừa có thể phòng thủ Thăng Long vừa có thể cơ động đi cứu viện các nơi.

- Bệ hạ, một đội ngàn người cứ cho là sáu trăm bộ binh cùng bốn trăm kỵ. Một xe có thể chở sáu người, như vậy ít nhất cũng phải mất đến sáu trăm con ngựa, đây tiêu hao không chỉ về tiền tài mà còn là vấn đề hậu cần.

Phạm Tu tính toán một chút liền nói. Thời xưa không phải người ta không nghĩ đến việc đưa bộ binh lên xe vận chuyển ra chiến trường, mà là tiêu phí thực sự quá lớn, ngoại trừ các quốc gia du mục, nguồn ngựa dồi dào ra thì các quốc gia có nền văn minh nông nghiệp ngựa tương đối quý. Đó là chưa kể trong quá trình chiến tranh đầu chi người là cần ăn, ngựa cũng cần ăn vậy. Ví dụ như Đại Việt hiện tại vừa mùa Đông thì trước đó trong mùa Thu đã phải cất trữ lượng lớn hàng tấn cỏ khô để nuôi ngựa đây.

Vấn đề hiện tại của Đại Việt không phải là vấn đề có ngựa hay không. Mục trường phía bên kia ngoại trừ bình thường nuôi nhốt một ngàn chiến mã ra, còn có đến hai ngàn đầu ngựa thồ, mỗi ngày còn tiếp tục sinh ra đem bán cho dân gian đây, nên ở Đại Việt có cảnh lạ là cứ ba nhà lại có một nhà có ngựa để thồ hàng, trâu bò ngược lại chỉ cần tập trung cày cấy. Vấn đề ở đây chính là hậu cần trong chiến tranh.

- Vấn đề hậu cần không cần quá lo lắng, chỉ cần hệ thống đường xá của Đại Việt xây dựng hoàn tất thì hậu cần cũng sẽ trở nên dễ giải quyết. Khanh trước tiên đề cử cho Trầm một người có thể thống lĩnh đội quân này.

Phạm Tu thấy Lý Anh Tú kiên trì cũng không khuyên ngăn nữa, dù sao ý tưởng của bệ hạ cũng là rất tốt. Suy nghĩ một lúc sau Phạm Tu nói.

- Bẩm bệ hạ, theo như thần thấy nhóm đầu tiên của Diễn Võ trường cũng sắp tốt nghiệp, thần ngược lại có một nhân tuyển cho bệ hạ.

Lý Anh Tú nghe vậy liền hứng thú nói.

- Không biết Thái úy giới thiệu cho Trầm là ai?

Phạm Tu đứng đỉnh nói.

- Là Trần Quốc Toàn.

Lý Anh Tú nghe vậy liền cười một tiếng, đúng là Trần Quốc Toàn chính là krus đầu tiên của Diễn Võ trường cùng với Trần Thư đây. Lý Anh Tú cũng rất ưa thích vị anh hùng “bóp nát quả cam” này, hơn nữa tài năng của Trần Quốc Toàn không kém, nhỏ tuổi nhưng kháng chiến chống Nguyên lập không biết bao nhiêu công lao cho Việt quốc, hơn nữa đúng là Trần Quốc Toàn sử dụng bộ binh cơ động lại có sáo lộ rõ ràng, nhớ năm xưa gia quân của Trần Quốc Toàn toàn thân giáp nhẹ, cơ động trên khắp chiến trường gây không biết bao nhiêu khó khăn cho giặc Mông.

Lý Anh Tú cười nói.

- Tốt, vậy Khanh trước tiên bắt đầu mộ quân huấn luyện một chút. Sau khi Trần Quốc Toàn trở về xem như cũng đầy đủ công huân, tốt nghiệp xong Trầm sẽ bộ nhiệm hẳn.

Quân đội Đại Việt rất quan trọng công huân, nếu chức vị quá lớn chưa tương xứng với công huân thì đành phải chờ tích lũy, còn lâu mới được thăng chức đây, không loại trừ bất kể một ai. Kể cả Lý Thường Kiệt hiện tại bề ngoài tuy chỉ là Chỉ Huy thêm sự, nhưng thực chất là Chỉ Huy sứ Thiên Long vệ, chức quan quá cao nên công huân tích lũy cần thiết cũng rất lớn, không qua ba bốn năm nếu không có gì đặc biệt thì còn lâu mới có thể lần nữa tiến lên một bước.

=====Ta là phân cách chạy ngang qua=====

Cực Bắc quần đảo Sắt lúc này chìm trong không khí của chiến tranh, từ nửa tháng trước liên quân Crow công tước đã tấn công vào lãnh địa của Lazson công tước. Lúc đó Lazson công tước được Đại Việt viện trợ rất nhiều vũ khí, nào là sào nỏ, máy bắn đá, giáp sắt, cung nỏ tất cả đều đầy đủ, vận động hết tất cả lực lượng lên đến ba ngàn người sẵn sàng quyết chiến với Crow công tước. Nào ngờ ba ngàn binh lính thực chất chỉ là một đám ô hợp, hai trăm kỵ sĩ Crow công tước vừa lao lên trận thế liền tan vỡ, Lazson vội chạy vào cố thủ trong thành dựa vào vũ khí của Đại Việt gây không ít tổn thất cho liên

quân. Tuy Lazson làm vậy là rất đúng nhưng bộ hạ của hắn lại ngu ngốc, thủ vững một mặt tường thành cũng không được, trong vòng ba ngày liền bị công phá, Lazson bại lui về lãnh địa của mình, binh lực còn không quá một ngàn liền phải người đi cầu viện Đại Việt.

Lại nói đoàn thuyền của Hoa Hồng Đen thương hội sau bảy ngày cuối cùng cũng đi đến được quần đảo Sắt. May mắn chính là đoàn thuyền của các gia tộc Crow công tước đều bị Đại Việt gần như đánh đắm tại Lục Giang nên bọn hắn cũng không bị cản trở trên biển. Nếu không lấy lực lượng của Bắc Hải thủy sư độ sức trên biển thì quả thực rất làm khó bọn họ.

Cảm nhận đầu tiên của binh tướng Đại Việt chính là lạnh, quá lạnh. Tuy Đại Việt tại địa giới khí hậu đã khác rất nhiều so với quá khứ nhưng mùa hè cũng là nắng nóng, không như quần đảo Sắt quanh năm rét lạnh đây. Lê Phụng Hiểu chợt nhận ra một điều bọn hắn vậy mà không chuẩn bị kỹ càng quân nhu, bởi vì hơn một vạn quân phần lớn là NPC nên quân nhu đem theo cũng không nhiều, nhưng nào ngờ NPC cũng bị ảnh hưởng bởi thời tiết, ngoại trừ Phủ binh của Bắc quốc, cung tinh kỵ của Mông quốc còn tạm quen với khí hậu giá lạnh ra thì số còn lại đều là người phương Nam, chịu không nổi giá rét, chưa đến nơi thì đã có đến mười mấy binh sĩ bị chết cứng, vài chục binh sĩ bị ốm bệnh. Trong quân chỉ có cung tinh kỵ Mông quốc là đảm bảo được lực chiến, còn lại hầu như bị suy giảm rất nhiều.

Lê Phụng Hiểu lúc này mới hiểu được thời gian của mình hạn hẹp bao nhiêu, cần phải tốc chiến tốc thắng. Toàn quân tập kết tại một làng chài người bản địa trên bờ biển, bắt giữ toàn bộ dân chúng để giữ bí mật, lại phải ra binh lính đi kiểm vật giữ ấm cho binh sĩ. Còn tại đại bản doanh chúng tướng họp bàn xem phải đánh như thế nào. Ngồi trong màn trướng đốt lên lửa, chúng tướng chia ra hai bên, Lê Phụng Hiểu ngồi chủ vị nói.

- Tình hình của quân ta hiện tại là như vậy, các tướng có cao kiến gì không?

Trần Nhật Duật nói.

- Quân ta giờ chỉ còn cách đánh nhanh thắng nhanh, nhất cử tiêu diệt địch quân, càng ở lâu dài đối với chúng ta càng bất lợi.

Phạm Ngũ Lão lại phản đối.

- Bản tướng lại không nghĩ như vậy, quân ta hiện tại ảnh hưởng bởi giá lạnh, sức chiến mười chỉ còn lại một hai, nếu đánh trực diện, một vạn phủ binh cũng chỉ là loài ô hợp, không chịu nổi một kích.

Phạm Ngũ Lão từng tiếp xúc qua với phủ binh Tống triều cùng cung kỵ Nguyên triều, phải nói rằng phủ binh Tống triều sức chiến đấu khá yếu kém, chỉ hơn đám nông dân một chút mà thôi, nếu sĩ khí dâng cao liền hăng hái mà đuôi giặc, nếu sĩ khí xuống thấp chắc chắn là quăng giáo bỏ chạy. Huống chi đám phủ binh này cũng chỉ là đánh thuê, làm gì có lòng trung quân ái quốc.

Lê Phụng Hiểu quay sang hỏi Nguyễn Cảnh Chân.

- Giám quân ý nghĩ như thế nào?

Nguyễn Cảnh Chân là danh tướng thời Hậu Trần là một cặp bài trùng với Đặng Tất. Nếu Đặng Tất là võ tướng dũng mãnh ngoài chiến trường thì Nguyễn Cảnh Chân lại ở đại bản doanh đề bày mưu lược, thế nhưng kết cục của hai vị này cũng không được tốt. Tư chất Nguyễn Cảnh Chân là (SS) với kỹ năng mưu lược nên Lý Anh Tú liền cho hắn đi trợ giúp Lê Phụng Hiểu.

Nguyễn Cảnh Chân nói.

- Hai vị tướng quân đều nói rất đúng, hiện tại tình thế của chúng ta chính là tiến thoái lưỡng nan. Ở đây Chân cũng nghĩ đến một kế sách, nhưng không biết mục tiêu cuối cùng của chủ tướng là gì mà thôi.

Lê Phụng Hiểu tỏ vẻ hứng thú hỏi.

- Không biết Giám quân có cao kiến gì?

Nguyễn Cảnh Chân nói.

- Nếu chủ tướng muốn bảo toàn cho Lazson thì điều này rất dễ, chỉ cần nhờ Bắc Hải thủy sư vận chuyển đi vòng qua, quân ta tiềm nhập vào lãnh địa của Lazson tuy nói lực chiến quân ta thua sút nhưng bảo vệ Lazson vẫn không có vấn đề gì. Crow tấn công lâu không được tất nhiên sẽ rút lui.

Dừng một chút Nguyễn Cảnh Chân nói tiếp.

- Còn nếu chủ tướng muốn tiêu diệt tận gốc rễ của Crow, lại có thể cứu Lazson thì chúng ta ngược lại có thể dùng kế “vây Ngụy, cứu Triệu”. Hiện tại quân chủ lực của Crow đều ở tiền tuyến, hậu phương bắt quả chỉ có vài ngàn người, chúng ta có thể tấn công cướp, phá, ngược lại có thể lấy chiến tranh nuôi chiến tranh.

Lê Phụng Hiểu nghe xong liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Giám quân nói rất không sai.

Nguyễn Cảnh Chân lại nói.

- Vấn đề chúng ta cần lưu tâm đến chính là Crow có thể phản công bất cứ lúc nào. Như Phạm tướng quân nói, hiện tại lực chiến suy giảm, nếu đánh trực

diện chúng ta rất dễ vỡ trạn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Phục kích

Quần đảo Sắt nằm trong Bắc Hải, bao gồm ba tòa đảo lớn và vô số đảo nhỏ, quanh năm nơi đây khí hậu giá lạnh, hầu như rất ít trồng trọt được thứ gì. Mùa hè bầu trời của quần đảo Sắt luôn bị bao phủ bởi một làn sương mù, tầm nhìn nhiều lắm cũng chỉ xa tầm hai mươi, ba mươi mét.

Trên sơn đảo, một đoàn tải lương dài đến tầm một trăm xe, kéo xe là những người Man tộc ăn mặc rách rưới giữa khí trời rét lạnh, hai bên là những binh lính mặc giáp da, bên ngoài khắc hoa văn hình hoa bi ngạn, dần dần là một kỵ sĩ mặc toàn thân bản giáp, cưỡi ngựa đặc ý vụt xuống đầu nô lệ Man tộc những đòn roi như trời giáng. Tên kỵ sĩ này chính là tân tể tướng bá tước của Halsey gia tộc. Vị bá tước trước kia cùng Crow xuất chinh Đại Việt liền bị móng voi đâm thành một đồng thịt nát, Halsey (lười đặt tên nên lấy luôn cái họ) là con trưởng đương nhiên trở thành tân bá tước. Hắn tranh thủ được một vị trí nhân hạ trong quân xuất chinh lần này. Nhiệm vụ của bọn hắn cũng chỉ là tải lương mà thôi. Đám người Cetl kia bị công tước đánh cho co đầu rút cổ vào cực Bắc, làm sao dám đem người tấn công đoàn lương của bọn hắn nữa chứ.

Đoàn lương được hộ tống bởi một trăm binh sĩ của Halsey, cùng với hai trăm binh sĩ của Crow công tước. Tải lương là bốn trăm người nô lệ Man tộc. Lương thực đối với quần đảo Sắt rất quan trọng bởi vì khả năng trồng trọt tại đây rất hạn chế, chỉ có vài vùng lãnh địa khí hậu tương đối ấm áp hơn, nằm sâu trong núi thì mới có thể trồng ra được cây lương thực, các lãnh địa khác muốn ăn chỉ có thể đi trao đổi, hoặc dùng thuyền đi cướp các nơi duyên hải lục địa cùng với Crow công tước. Vì vậy trước đại chiến với Đại Việt đội thuyền của quần đảo Sắt rất có số má tại khu vực.

- Bám bá tước, di chuyển chậm thế này phải đến trời tối chúng ta mới có thể đến được Holf lãnh địa mất.

Một tên đội trưởng đối với Halsey nói. Holf lãnh địa là nơi tập kết quân lương của quân viễn chinh, sau đó dùng tàu vận tải đến chiến trường phía Bắc. Halsey dờ ra mũ sắt nhú mào nói.

- Báo bọn chúng đi nhanh lên, chúng ta không có thời gian.

- Tuân lệnh.

Từ trận đòn roi lại trút lên người những người Man tộc khốn khổ, bọn họ kéo căng cơ bắp đẩy từng chiếc xe chất đầy lương. Bánh xe tròn lăn trên sơn đảo vì khí lạnh mà trở nên khô cứng phát ra từng tiếng kẹt kẹt.

Rầm rầm, rầm rầm,...

Đột nhiên có tiếng động lớn, mặt đất như rung chuyển lên. Một tên binh lính đi bên cạnh Halsey nói.

- Bá tước đại nhân, ngài nhìn phía trước hình như có gì đó.

Halsey nhíu mắt lại nhìn vào trong màn sương dày phía trước, từng bóng đen ẩn hiện phía trong đó, hình như càng ngày càng tiến lại gần.

- Là một đoàn kỵ binh, không biết là của vị lãnh chúa nào lại có được lực lượng kỵ sĩ hùng hậu đến vậy, chẳng lẽ công tước đã chiến thắng trở về.

Dựa vào kinh nghiệm Halsey đoán đoàn kỵ binh phía trước có ít nhất là ba trăm kỵ, dường như chỉ có mấy vị tử tước trở lên, lại vô cùng giàu có mới có thể sở hữu được lực lượng kỵ sĩ đông đảo đến vậy.

- Người, lên phía trước hỏi xem thử là vị Tử tước đại nhân nào đi ngang qua.

- Tuân lệnh bá tước đại nhân.

Tên đội trưởng liền vâng lệnh chạy lên phía trước, đối với hướng đối diện hô.

- Xin hỏi phía trước là vị...ách.

Một mũi tên lạnh lùng xuyên qua cổ họng của hắn, làm hắn không thể phát ra thêm âm thanh nào nữa. Dù là màn sương tương đối dày nhưng Halsey vẫn thấy được viên đội trưởng ngã xuống, hắn liền biết việc gì xảy ra. Halsey quát to.

- Định nhân tập kích.

Nhưng đã quá muộn, một làn mưa tên trút xuống đầu bọn hắn, giáp da không thể bảo hộ được bọn hắn tránh được những mũi tên ghim vào da thịt. Đám binh lính nhất thời người ngã ngựa đổ.

Rầm rầm, rầm rầm. Từ trong màn sương, xuất hiện một đội thiết kỵ mặc giáp đen toàn thân người ngựa, theo sau là hai trăm cung tiễn kỵ Mông quốc. Được dẫn đầu là hai vị tướng mặc Son Văn giáp sáng bóng, đầu đội mũ đầu mâu tua đỏ. Đây chính là đội kỵ binh được dẫn đầu bởi Phạm Ngũ Lão và Trần Quốc Toản. Bọn hãn di chuyển về phía Nam, kinh kỵ do thám liền phát hiện được một đoàn tải lương. Cũng phải nói rằng Halsey đã quá chủ quan, cho rằng đám người Celt bị bao vây ở phía Bắc nên không thể có lực lượng nào có thể tấn công bọn hãn, thành ra bọn hãn chỉ vận chuyển lương mà không phái ra lính do thám nên không phát hiện ra được sớm sự xuất hiện của đoàn kỵ binh.

- Phóng tên.

Cung tiễn kỵ chia ra làm hai cánh bao vây lấy đoàn lương phóng tên vào đoàn tải lương, không phân biệt là binh lính hay nô lệ, cung tiễn kỵ Mông quốc vô tình bao vây tàn sát đám người bên cạnh những xe lương. Mông quốc kỵ binh không hổ danh là người lớn lên từ lưng ngựa, bọn hãn có thể vừa cưỡi ngựa tốc độ cao, vừa bắn tên rất chính xác, những tấm thuẫn bài nửa người của binh sĩ Halsey dường như không có tác dụng lắm với mũi tên của bọn hãn.

Nhìn thấy binh lính của mình lần lượt ngã xuống, địch nhân lại là kỵ binh Halsey quyết định rất nhanh.

- Lập trận, nấp sau xe lương lập trận.

Tuy nhiên một đoàn xe lương hơn trăm xe, sơn đạo lại chật hẹp, không phải muốn nói biết trận liền biến đấy, thành ra chỉ có năm xe bên cạnh Halsey là có thể cấu thành được phương trận với vài chục binh sĩ, số còn lại đều bị kỵ binh Mông quốc chia cắt.

- Xung phong.

Lúc này thiết kỵ Đại Lý lại tổ chức một đợt xung phong, trường thương hướng về phía trước. Kỵ binh vốn là khắc tinh của bộ binh, bộ binh chưa thể sắp đặt trận hình lại như một tờ giấy mỏng, thiết kỵ vừa xung phong, bộ binh liền bị tan tác, thân người va chạm với thiết kỵ liền bị đánh văng ra phía xa chết không thể chết lại, trường thương đâm xuyên qua lồng ngực con người xé ra toàn bộ phủ tạng. Thiết kỵ xuyên qua để lại một khung cảnh như địa ngục trần gian.

- Chạy mau.

Bọn binh lính Halsey cuối cùng cũng không chịu được áp lực từ kỵ binh liền bỏ chạy tan tác, nhưng bọn hãn quên rằng hai chân làm sao chạy kịp với bốn chân, cung khinh kỵ đuổi theo thu gặt tính mạng bọn hãn, không để một người chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Vào thành

Đại Việt, Lý Anh Tú vừa ăn tối xong cùng Ý Lan thái hậu liền nhận được hệ thống thông báo.

“Đình, tướng lĩnh của ký chủ là Phạm Ngũ Lão, Trần Quốc Toản tổ chức hoàn mỹ một cuộc phục kích, ban thương năm mươi điểm chiến công”.

Lý Anh Tú khẽ mỉm cười, có hệ thống như vậy dù là có muốn ăn gian chiến công cũng không thể. Ý Lan nhìn thấy Lý Anh Tú nở nụ cười liền hỏi.

- Tú, con có chuyện gì vui vẻ hay sao?

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Đúng vậy mẹ, tiền tuyến xem như cũng thắng trận đầu, hi vọng sẽ sớm có tin đại quân khai hoàn trở về.

Quần đảo Sắt, đại bản doanh quân đội Đại Việt, bên trong Soái trưởng Lê Phụng Hiểu nhìn bản báo cáo thăm vấn của Halsey lông mày nhíu chặt lại. Crow công tước vậy mà tăng viện thêm hai ngàn quân quyết tiêu diệt tận gốc Lazson công tước. Hơn nửa tám ngàn binh sĩ trong điều kiện Đại Việt chưa quen thủy thổ càng làm khó khăn hơn tình hình của bọn hãn lúc này.

Nguyễn Cảnh Chân nói.

- Chủ tướng, trong tình hình này chúng ta không thể không chia binh đi cứu viện bọn hãn.

Phạm Ngũ Lão gật đầu đồng ý.

- Crow tăng binh tám ngàn, xem chừng Lazson công tước cũng không chịu được bao lâu. Không ngờ bị thiệt hại tại Đại Việt nặng như vậy Crow công tước còn có thể vận dụng được tám ngàn binh lính. Quả thực không thể xem thường.

Lê Phụng Hiểu nói.

- Được rồi. Trần Chi huy sứ, ta muốn người thống lĩnh sáu ngàn phủ binh ngay trong đêm nay lập tức lên thuyền đi cứu viện cho Lazson, lập tức đi ngay, không được chậm trễ.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Trần Quốc Toàn vâng một tiếng liền vác thương đi ra bên ngoài điểm binh. Trần Nhật Duật nói.

- Bẩm chủ tướng, ngài nghĩ hai ngàn quân tăng viện Crow lấy ra từ đâu?

Lê Phụng Hiểu nghe vậy liền nói.

- Đương nhiên sẽ có hai đường một là từ các chư hầu, hai là từ lãnh địa của hần. Trong trường hợp này ta nghĩ phương án thứ hai là có khả năng hơn, dù sao các chư hầu của hần cũng không có nhiều binh lính như vậy.

Trần Nhật Duật gật đầu nói.

- Thuộc hạ đã tính qua, tại Đại Việt Crow công tước mất đến gần một vạn quân, giờ đi đánh Lazson hết ba ngàn quân, lại tăng viện thêm hai ngàn. Như vậy tại Crow lãnh địa còn nhiều nhất cũng chỉ là năm ngàn quân. Đây là cơ hội ngàn năm có một để chúng ta đánh vào lãnh địa của hần.

Lê Phụng Hiểu nghe vậy đôi mắt liền híp lại cân nhắc. lát sau hần nói.

- Tốt, nhưng trước tiên chúng ta cần đánh nơi này trước.

Bàn tay hần chỉ xuống trên bản đồ có viết một chữ: Holf.

Holf là một bá tước phong thần của Crow công tước, nắm giữ một tòa cảng thị nằm phía Bắc hòn đảo lớn ở giữa quần đảo Sắt. Nơi này chính là tiếp địa giữa vùng đất mà Crow quản lý và Lazson công tước chiếm đóng, do đó nơi này tập trung phần lớn tàu thuyền của Crow và chư hầu, bình thường làm nhiệm vụ vận chuyển lương thực tiếp tế. Trong tám ngàn quân viễn chinh của Crow thì có đến hai ngàn quân đóng tại Holf đủ thấy tầm quan trọng của nó đối với Crow.

Sáng sớm binh sĩ canh gác trên đầu thành Holf liền thấy trong màn sương một đội quân tiến lại gần liền gõ chuông cảnh báo. Phải biết hiện tại trong thời chiến bất kỳ đội quân nào đến gần thành trì đều cũng phải đề phòng, nhất là trọng thành như là Holf.

Binh sĩ trong Holf thành lòng căng như dây đàn, cung đã lắp tên chỉ chờ phía dưới xuất hiện là địch nhân liền phóng tên. Nhưng chợt thấy một lá cờ hình bông hoa Bi Ngạn bọn hần liền thờ phào. Hóa ra là Halsey gia tộc vận lương đến.

Dẫn đầu đoàn tải lương là một vị kỵ sĩ mặc giáp Sắt bên trên khắc hình gia huy hoa Bi Ngạn thúc ngựa lên trước sát thành dùng tiếng bản địa to rõ nói.

- Ta là người của Halsey gia tộc, phụng mệnh bá tước đại nhân vận chuyển lương thực đến, mời mở cửa thành ra.

Binh sĩ nhìn xuống phía dưới thấy kỵ sĩ đưa lên một cái lệnh bài đúng là lệnh bài vận lương của Crow công tước liền nói.

- Kỵ sĩ đại nhân chờ một chút, ta lập tức mở cổng thành.

Kẹt, kẹt, kẹt.

lát sau cổng thành Holf liền mở ra, cổng thành được làm bằng hai lớp, một lớp là cửa sập làm bằng thiết mộc, một lớp là cửa đóng được bọc sắt đủ thấy độ vững chắc của thành Holf. Nếu một đội quân cường công vào đây không biết cần phải trả giá bao nhiêu sinh mạng mới đánh hạ được nó.

Cổng thành mở ra, đoàn vận lương liền đi vào thành, đón bọn họ cũng là một viên kỵ sĩ mặc giáp sắt thúc ngựa đi ra. Viên kỵ sĩ nhà Halsey cũng dờ ra mặt nạ, nhưng bên trong có một lớp khăn choàng cổ che hết nửa mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đen. Viên kỵ sĩ nhà Holf thúc ngựa đi đến cười nói.

- Người anh em vất vả rồi. Ta cứ tưởng đêm qua sẽ đến, không ngờ đến sáng này lại mới đến được đây. Bá tước nhà các người đâu lại để người áp tải lương?

Nghe giọng nghi vấn viên kỵ sĩ nhà Halsey liền nói.

- Vốn bá tước đại nhân đích thân vận lương để tỏ lòng trung thành với công tước, nhưng nào ngờ đến ngày khởi hành liền bị bệnh không thể xuống giường được. Ân, người hiểu. Cũng vì vậy mà bọn ta chậm mất nửa ngày.

Viên kỵ sĩ nhà Halsey đánh mắt ra dấu đoạn không xuống giường được viên kỵ sĩ nhà Holf liền tỏ vẻ đã hiểu. Trong giới quý tộc đa số tên nào không hoang dâm, bọn hần thì thiếp, tình nhân đến đầu ngón chân còn đếm không hết, mỗi tháng ngủ một người còn kịp. Nói không đâu xa, chính Holf lãnh chúa, chủ nhân của hần đến giờ vẫn còn nằm trên giường của vị tình nhân nào không biết đây. Viên kỵ sĩ nhà Holf liền nói.

- Vậy cho ta gửi lời thăm đến bá tước đại nhân. Mà người cũng nhắc nhở chủ nhân nhà người, kéo có ngày hần chết trên bụng nữ nhân người lại trở thành kỵ sĩ lang thang.

Viên kỵ sĩ nhà Halsey cười nói.

- Chuyện của bá tước đại nhân cũng không đến lượt ta quan tâm đây. Người anh em có thể sắp xếp cho chúng ta chỗ nghỉ ngơi được không, đi xuống đêm qua thực thể lực cũng chống đỡ sắp không nổi.

Viên kỵ sĩ kia gật đầu nói.

- Chỗ ở đã sớm chuẩn bị tốt. Các người đi theo ta.

Trong thành Holf có một tòa lâu đài nằm ở trung tâm, đây chính là nơi ở của Holf bá tước. Holf bá tước có một thân hình khá mập mạp với cái bụng mỡ đầy lông. Hắn có một thân phận mà mọi người khác không biết chính là hắn là em vợ của Crow công tước, chính vì vậy tài năng của hắn có hạn nhưng một mực được công tước tin tưởng, thực lực cũng mạnh hơn những bá tước bình thường khác.

- Bá tước đại nhân, ngài dậy sớm như vậy sao?

Bên cạnh hắn một mỹ nữ da trắng, tóc vàng liền ỏn ả, ỏn ẻn nói, mặc dù giờ mặt trời đã lên đến ba sào. Holf nhìn mỹ nữ tinh tế da trần nõn thịt, bàn tay to liền vô xuống hông nâng một cái làm mỹ nữ phát ra tiếng kêu to, duyên dáng, kiều mỹ.

- Tiểu yêu tinh, đêm qua còn chưa muốn đủ sao. Hôm nay bản bá tước có chuyện bận rộn. Đêm nay lại tiếp tục sủng hạnh người.

Nói rồi Holf liền mặc quần áo đi ra ngoài. Lát sau viên kỵ sĩ đón tiếp đoàn lương đã đi vào gặp hắn.

- Bái kiến bá tước đại nhân.

Holf gật đầu hỏi.

- Đoàn lương đêm qua đã đến chưa?

Mặc dù vô dụng nhưng hắn biết tầm quan trọng của lương thực đối với đại quân là như thế nào, nên một mực rất quan tâm. Hắn cũng sợ bị anh rể trách tội đây. Viên kỵ sĩ liền gật đầu nói.

- Bẩm bá tước đoàn lương sáng sớm nay đã đến.

- Ồ, vậy ta liền đi gặp Halsey một chút, nghe nói hôm nay hắn đích thân áp tải đây.

Quan hệ của Holf và Halsey một mực rất tốt, nên cũng biết Halsey đi tải lương. Viên kỵ sĩ liền nói.

- Bẩm công tước, áp tải cũng không phải là Halsey bá tước mà là một viên kỵ sĩ nhà hắn.

Holf kỳ quái nói.

- Halsey nói với ta hắn đích thân tải lương để ăn điểm trước mặt công tước, sao giờ lại đổi ý rồi.

Viên kỵ sĩ liền giải thích.

- Nghe nói Halsey công tước ngủ dậy liền không xuống giường được, lên ngựa không được nên mới... ngài hiểu.

Holf đương nhiên hiểu liền cười to nói.

- Ha ha, tên Halsey đó một mực chê cười ta yếu ớt, vậy mà hắn lại không xuống nổi giường, ha ha, cười chết ta.

Cười một hồi Holf mới nói.

- Dù sao cũng chiêu đãi bọn hắn cẩn thận, kéo tên yếu sinh lý đó lại nói người nhà Holf chúng ta không biết đạo đãi khách.

Nghe nói Halsey không đến Holf cũng mất đi hứng thú, dù sao một kỵ sĩ cũng chưa đến mức tự thân hắn phải đi chào hỏi. Holf không biết rằng bên trong nơi trú quân của Halsey gia tộc, một binh sĩ liền bước vào trong phòng của viên kỵ sĩ nhà Halsey nói.

- Bẩm Trần Chi huy thêm sự, anh em đã chuẩn bị hoàn tất.

Viên kỵ sĩ mở ra khăn quàng cổ lộ ra một gương mặt phương Đông khẽ nhếch miệng cười nói.

- Nói anh em nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ phối hợp với Yết Kiêu tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Phá thành

Cách thành Holf nằm dậm về phía Nam đại quân Đại Việt đã đóng trại đợi sẵn trong một khu rừng nhỏ. Kỵ binh Mông quốc tỏa ra quanh đó nửa dậm, gặp phải người nào liền bắt giữ lấy, không để ai đến gần được đại quân. Một viện trinh sát kỵ binh chạy về hướng Lê Phụng Hiểu báo cáo.

- Bẩm chủ tướng, Trần thiên sự đã vào thành an toàn. Yết Kiêu tướng quân cũng đã vào vị trí. Chờ lệnh chủ tướng.

Lê Phụng Hiểu lạnh lùng gật đầu nhìn về phía xa nói.

- Thông báo xuống binh sĩ nghỉ ngơi cho tốt, đêm khuya chúng ta sẽ hành động.

Bắc Hải bình thường sóng biển rất lớn, dù là trong vũng neo đậu thì mặt nước vẫn không yên bình mà vẫn có những con sóng nhỏ dội vào bờ. Khí trời lạnh, sương mù nhiều, phải nói rằng trên quần đảo Sát chưa ai có thể thấy được ánh trăng, mỗi khi màn đêm bao xuống cả biển, trời, đất của quần đảo Sát đều bị bao phủ bởi một màn đen như mực.

Dưới mặt biển đen như vậy lại bỗng nhiên xuất hiện những bóng người dưới nước như rái cá nhanh chóng tiếp cận vào bến cảng của nhà Holf. Cảng tàu là trọng điểm của Holf gia tộc nên dù có ăn chơi phù phiếm nhưng Holf vẫn tổ chức canh gác rất nghiêm ngặt. Ngoại trừ trên mỗi tàu đều có đến vài chục binh sĩ canh gác, thì xung quanh cảng đều có những tháp canh có cung tiễn thủ đứng trên đó sẵn sàng bắn bất cứ sinh vật khả nghi nào.

Cộc...cộc...cộc...

- Ngươi có nghe âm thanh gì không?

Một tên lính canh hỏi đồng đội bên cạnh, tên này đôi mắt lại hơi lèm nhèm nói.

- Không, ta không nghe thấy được gì.

Cộc...cộc...cộc...

- Đây, ta lại vừa nghe thấy, ngươi thử lắng nghe xem.

- Không có gì, chắc là tên nào đó đi dưới hầm thuyền thôi. Ngươi quá nhạy cảm rồi, trên quần đảo Sát này ai dám động đến tàu của chúng ta.

- Ngươi nói cũng phải.

Tuy có băng khoản nhưng nghe đồng đội nói binh lính này cũng có vẻ bị thuyết phục. Bọn hắn không để ý rằng theo thời gian, thuyền của bọn chúng đang từ từ chìm xuống.

- Tướng quân, chúng ta đã sắp xong rồi.

Một thủy binh Đại Việt bơi đến gần Yết Kiêu nói. Trong dòng nước lạnh lẽo vậy mà bọn hắn chỉ mặc độc một chiếc khố, bên hông dắt một con dao, hai tay cầm búa và đục. Đây chính là đội binh lính đục thuyền mà Yết Kiêu huấn luyện ra, có khả năng lặn cực giỏi, sức chịu đựng cũng siêu cường, không phải binh lính bình thường có thể so sánh được.

Yết Kiêu bởi vì nước lạnh đôi môi cũng trắng bệch nhưng đôi mắt ngời ngời ánh lên những vì sao. Yết Kiêu nói.

- Tốt lắm. Mười phút sau liền rút lui đến điểm tập kết, chờ phối hợp với đại quân.

- Tuân lệnh.

Một giờ sau, bến cảng vẫn vô cùng yên tĩnh, bỗng nhiên một chiếc thuyền bỗng nghiêng hẳn về một phía, cột buồm đập mạnh vào chiếc thuyền bên cạnh vỡ làm đôi.

- Nước vào, nước tràn vào thuyền rồi.

Tiếng kêu xé tan màn đêm, đám binh lính cuống cuồng chạy ra khỏi thuyền chìm, trên cảng các binh sĩ cũng chạy đến xem có việc gì. Một tên kỵ sĩ mặc xích giáp chạy ra nắm cổ một binh sĩ hỏi.

- Nói, xảy ra chuyện gì?

Tên binh sĩ này run rẩy nói.

- Bẩm kỵ sĩ, ta không biết, bỗng nhiên có đến vài chục chiếc thuyền bỗng xuất hiện rất nhiều lỗ nhỏ, nước tràn vào rất nhiều.

- Đồ vô dụng.

Tên kỵ sĩ ném tên binh sĩ xuống đất quát.

- Mau chóng lên thuyền bịt lại các lỗ hổng cứu thuyền, còn có, vận chuyển lương thực ra khỏi thuyền.

Trên cảng liền nhào thành một đoàn, binh sĩ trong thành cũng vội vàng chạy đến cứu viện. Bọn hắn không để ý rằng len lỏi trong những góc tối lại có những thân ảnh trần như nhộng chui vào bên trong các kho lương.

- Cháy, kho lương bị cháy rồi.

Một ngọn lửa bùng lên, bên trong vịnh có gió, rất nhanh liền lan tràn ra trên diện rộng.

- Dập lửa, nhanh chóng dập lửa.

Trên cảng vốn đã rối loạn càng thêm rối hơn, kẻ đi cứu thuyền, người đi dập lửa, binh lính bên trong thành càng được điều ra bên cảng nhiều hơn. Lúc này bên trong thành một đội binh sĩ trăm người trên thân mặc áo giáp khắc hình hoa Bì Ngạn chạy đến thành Nam.

- Đứng lại, các ngươi là ai?

Tên đội trưởng gác thành thấy người đến liền quát to. Cả đội binh sĩ trăm người dừng lại, viên kỵ sĩ dẫn đầu lấy ra lệnh bài nói.

- Bọn ta là người của Halsey gia tộc, bến cảng bị cháy rồi, lực lượng canh phòng thiếu hụt nghiêm trọng nên chúng ta được điều đến đây để phòng giữ.

Viên đội trưởng thấy lệnh bài là thật, bọn hắn cũng nhận được tin báo cháy, vừa bị rút đi mất một nửa, giờ còn lại không đến trăm người đây. Viên đội trưởng thở phào nói.

- Cảm tạ các anh em nhà Halsey rồi. Anh em, giải trừ phòng bị, là người mình.

Các binh sĩ nhà Holf nghe vậy cũng liền cười ha ha. Bến tàu bị cháy bọn hắn cũng rất sợ rằng kẻ địch sẽ thừa cơ đột kích đây. Bây giờ có thêm trăm binh sĩ nữa bọn hắn dù bị ngàn người tấn công cũng có thể cầm cự được trong thời gian ngắn.

Các binh sĩ nhà Halsey liền đi hòa trộn vào với các binh sĩ nhà Holf, cũng không có biểu hiện gì lạ, chỉ là bọn hắn đặc biệt im lặng, không thích giao tiếp. Chỉ có viên kỵ sĩ dẫn đầu là cười hi hi, ha ha xưng huynh gọi đệ với viên đội trưởng làm bọn hắn cũng không có thêm nghi ngờ gì.

Rầm rầm, rầm rầm, rầm rầm.

Bỗng nhiên tiếng động lớn từ phía Nam vọng lại, từ trong bóng đêm yên tĩnh những tiếng động đó càng thêm rõ ràng. Là tiếng vó ngựa. Viên đội trưởng nhìn về phía xa thì thấy một đội kỵ binh đông đến gần ngàn người đang từ trong bóng tối lao ra, chỉ còn cách thành hơn trăm mét. Hắn hô to.

- Địch tập...ạch.

Hắn vừa định hô lên một lưỡi kiếm liền cắt ngang cổ họng hắn, viên đội trưởng không thể tin nhìn trừng trừng vào chủ nhân của thanh kiếm đó chính là viên kỵ sĩ nhà Halsey, mà không đúng, hắn giờ mở khăn che mặt ra chính là một gương mặt phương Đông.

- Động thủ.

Xoạch, xoạch...

Theo hiệu lệnh của Trần Nhật Duật các binh lính người Chăm quốc đóng giả binh lính Halsey gia tộc liền rút ra trường kiếm chém chết binh lính Holf gia tộc bên cạnh. Chỉ có một vài binh sĩ kịp thời phát hiện la to lên nhưng rất nhanh cũng bị giết sạch.

- Mở cổng thành, đón đại quân vào thành.

Kẹt, kẹt, kẹt.

Hai lớp cửa thành mở rộng ra, thiết kỵ Đại Lý cùng khinh kỵ Mông quốc liền lao nhanh vào thành. Lê Phụng Hiểu dẫn theo bốn ngàn phủ binh theo vào phía sau, đôi mắt lạnh lùng hô lên một tiếng.

- Giết, không tha một người nào.

Holf đang ngủ bên cạnh tình nhân của mình bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng hô giết dữ dội. Hắn mở mắt bật dậy liền thấy bên ngoài ánh lửa sáng rực như ban ngày. Linh cảm của hắn cho biết có chuyện không may xảy ra.

- Bá tước đại nhân, có chuyện gì vậy nha.

Tình nhân bên cạnh hắn cũng bị thức tỉnh ồ ồ, ồ ồ nói. Nhưng Holf vùng tay đẩy lăn nàng ra nói.

- Cút.

- Bá tước đại nhân, bá tước đại nhân, không xong rồi.

Cửa bị tông vào, một tên kỵ sĩ trên thân đầy máu hô lớn. Holf sắc mặt trắng bệch hỏi.

- Có việc gì?

- Bá tước đại nhân, không biết từ đâu có một đội quân đánh vào được trong thành, hiện giờ đang giết chóc khắp thành.

- Cái gì?

Holf nghe tin như sét đánh ngang tai, cả người như lung lay sắp đổ. Suy nghĩ bây giờ của hắn chính là chạy. Hắn vội vàng mặc lên quần áo, lấy vội một rương nhỏ châu báu kẹp nách nói.

- Triệu tập vệ đội, bảo vệ ta ra khỏi thành.

Bên ngoài quân Đại Việt đã tràn ngập khắp thành, khắp nơi đều là cảnh đốt giết, bất kể già, trẻ, gái, trai đều không thể sống sót dưới đồ đao của thiết kỵ Đại Lý và kỵ binh Mông quốc. Bọn hắn vốn việc quen tay làm nên giết chóc rất nhanh, chỉ một đường đi qua máu liền đổ thành sông, mà phù binh chạy theo phía sau lùng giết những con mồi sót lại, cướp những thứ có thể cướp, cái gì không đem đi được liền đốt. Khắp thành Holf vang lên tiếng giết, tiếng kêu la thảm thiết, còn có cả tiếng cầu nguyện Thần linh nhưng Thần nào có quan tâm bọn hắn, đối mặt với bọn hắn chỉ là những lưỡi đao đồ tể mà thôi.

Trần Nhật Duật thúc ngựa chạy đến trước mặt Lê Phụng Hiểu, hắn vẫn còn mặc trang phục của Halsey gia tộc đây. Nếu không phải toàn quân đều biết Halsey gia tộc toàn bộ là quân ta giả dạng thì hắn không biết đã bị giam bao nhiêu mũi tên đây. Trần Nhật Duật nói.

- Chủ tướng, chúng ta đã phá thành, bách tính là vô tội, việc gì chúng ta phải đổ thành đây.

Đúng vậy, hành động của Đại Việt bây giờ chính là đổ thành, gà chó không tha. Lê Phụng Hiểu đôi mắt lạnh lùng nhìn Trần Nhật Duật làm hắn không hỏi sồn cả da đầu. Lát sau Lê Phụng Hiểu thu hồi ánh mắt nói.

- Trần thêm sự, ngươi quên nhiệm vụ của chúng ta đến đây là gì?

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Đồ Thành

Nghe Lê Phụng Hiểu hỏi như vậy Trần Nhật Duật tròn mắt không nói gì. Lê Phụng Hiểu lắc đầu, Trần Nhật Duật chiến công đỉnh phong vẫn còn quá trẻ, tài năng tuy chín nhưng tâm lý lại chưa đạt đến đúng mức, dễ rủ lòng thương. Lê Phụng Hiểu nói.

- Chúng ta là hành quân đi tập kích, đi phá hủy cơ sở vật chất của địch. Những gì tương lai có thể gây hại đến cho Đại Việt đều phải bị tiêu hủy.

Trần Nhật Duật không cam lòng nói.

- Chúng ta có thể bắt bọn họ về Đại Việt, hiện Đại Việt đang thiếu dân cư, chúng ta có thể mang bọn họ về.

Phạm Ngũ Lão lần này lại lắc đầu tiếc rẻ.

- Trần thêm sự, chúng ta là hành quân gấp, tù binh sẽ làm chậm tiến độ của chúng ta. Huống chi chúng ta cũng không có năng lực chuyên chở bọn họ về.

Đại Việt vốn là không đủ khả năng vận chuyển binh lính viễn chinh nên mới phải thuê đến Hoa Hồng Đen thương hội vận chuyển, trong quá trình này những thuyền bè này không thể động đến vì khoảng cách Đại Việt và quần đảo Sát quá xa, nếu dùng thuyền vận tù binh, tình hình chiến trường thay đổi toàn quân Đại Việt chỉ còn đường chết.

- Nhưng kế hoạch bệ hạ trước sau gì cũng sẽ chinh phục quần đảo Sát, chúng ta đồ thành như vậy sẽ gây tiếng tăm không tốt cho bệ hạ.

Trần Nhật Duật lại đưa ra một lý do khác, Lê Phụng Hiểu lạnh lùng gằn giọng nói từng chữ.

- Không để người nào chạy thoát thì sẽ không có tai tiếng. Huống chi ngươi thấy điểm nào chứng minh chuyện này là Đại Việt làm sao?

Đúng. Trần Nhật Duật nhìn lại. Đại quân dùng toàn bộ là lính đánh thuê, dù là đến binh lính Chăm quốc cũng là mặc quần áo của Halsey gia tộc. Không căng cò, không đánh trống, tiếng nói cũng không phải là tiếng Việt, lấy gì chứng minh là Đại Việt làm. Nhìn vẻ mặt đáng ghét của Trần Nhật Duật Lê Phụng Hiểu cũng không đành lòng nói.

- Ta cho ngươi một cách để cứu được một số người.

Trần Nhật Duật nghe vậy vui mừng nói.

- Mời chủ tướng nói.

Lê Phụng Hiểu gật đầu nói.

- Những người lớn nếu không chết có thể chống lại Đại Việt, nhưng trẻ sơ sinh thì không. Ngươi có thể cứu bọn hán sau đó dùng thuyền chở chiến lợi phẩm vận về Đại Việt giao cho Âm bộ.

Nụ cười của Trần Nhật Duật cứng lại, trẻ sơ sinh, một tòa thành lại có thể có bao nhiêu trẻ, huống chi giao cho Âm bộ Trần Nhật Duật cũng hiểu được là kết quả gì. Nhưng cứu sống còn hơn không mà, đúng không.

- Tốt. Ta lập tức đi làm.

Nói rồi Trần Nhật Duật liền dẫn theo mấy khinh kỵ trinh sát lao vào chiến trường đi. Phạm Ngũ Lão nhìn Lê Phụng Hiểu nói.

- Chủ tướng quả nhiên có một tay cao minh.

Lê Phụng Hiểu lắc đầu nói.

- Trần thiên tử còn trẻ, cũng không thể hoàn toàn hủy diệt thiện tâm của hán. Một bách chiến tướng quân có thể thắng bằng trái tim sắt đá, nhưng chủ soái vạn quân chỉ có thể thống lĩnh quân đội bằng trái tim. Nếu không phải là tình thế bất buộc, ta thực sự không đành lòng. Dù sao sau này quần đảo Sắt chính là của Đại Việt đấy.

Bến tàu, hỏa hoạn vẫn chưa chấm dứt, khắp nơi đều là những ngọn lửa cháy đỏ rực thậm chí đã lây lan sang những con tàu cập bến. Binh sĩ tại đây cũng nhận được thành trì bị công phá, mấy tên kỵ sĩ liền nhanh chóng thống lĩnh một ngàn quân lập thành một phòng tuyến trước cảng địa.

- Tránh đường, tránh đường, là bá tước đại nhân.

Holf thân dưới mặc quần đùi, bên trên chỉ khoác một cái áo lót cùng áo choàng lông, tay ôm hộp vàng dưới sự hộ tống của vài chục thân vệ chạy về cầu cảng, theo sau là hàng ngàn dân chúng của Holf thành.

- Ngăn bọn họ lại, ngăn họ lại.

Holf chạy được ra bến tàu liền ra lệnh. Binh lính liền chặn những thị dân không cho chạy ra bến cảng. Holf thở hổn hển nói.

- Mau sắp xếp tàu, ta muốn đi gặp công tước đại nhân.

Viên kỵ sĩ nói.

- Tuân lệnh đại nhân.

Lúc này Holf mới thấy trên bến tàu không những bốc cháy khắp nơi, thuyền cũng chìm hết không ít.

- Tại sao thuyền chiến lại chìm hết cả thế kia?

Viên kỵ sĩ trả lời.

- Bám bá tước đại nhân không biết ai đó đã đục rất nhiều thuyền chiến, rồi lại đốt cháy bến tàu, cháy rất nhiều thuyền, hiện nhiều lắm cũng chỉ còn hai mươi chiếc sử dụng được.

Nghe vậy Holf như bị sét đánh lấp bấp.

- Xong, xong ta rồi. Ta không đi gặp công tước đại nhân, chờ ta về phía Nam gặp chị ta.

- Thả chúng ta ra, cho chúng ta ra bến tàu.

- Cầu xin các ngươi, phía sau là ác ma, bọn hán sẽ giết sạch bọn ta.

...

Trên bến tàu vang lên tiếng kêu khóc, cuối cùng binh sĩ cũng mở một mắt lưới để dân chúng chạy xuống bến tàu. Nhưng từ trong ánh lửa bên trong thành, những bóng dáng kỵ binh liền xuất hiện, dơ lên đồ đao vẫn còn ướt đẫm máu.

Mấy viên kỵ sĩ liền hô lên.

- Địch nhân đến, lập trận. Cung tiễn thủ, bắn.

Keng, keng, keng...

Hàng trăm mũi tên liên phóng về phía kỵ binh nhưng chỉ nghe những tiếng kim loại phát ra thành thúy. Kỵ binh Đại Lý cúi sát đầu xuống đầu ngựa, bọn hãn toàn thân bọc thép lại không sợ mũi tên bắn đến. Thấy mũi tên không có tác dụng các kỵ sĩ liền leo lên thân ngựa hô lên.

- Bộ binh, thuận trận.

Gần một ngàn binh sĩ liền dựng lên thuẫn, trường thương hướng ra ngoài tạo thành một bức tường gai góc.

- Xung kích.

Ầm, ầm, ầm

Thiết kỵ Đại Lý gầm lên một tiếng xếp thành trùy hình liền va chạm với thuẫn trận của bộ binh. Hai trăm thiết kỵ đột kích hoàn toàn xé toan lớp phòng ngự mỏng manh đó đâm xuyên đội hình của quân nhà Holf. Thiết kỵ Đại Lý cũng không quay lại mà tiếp tục dựa vào tốc độ của chiến mã xông về phía trước giết chóc, bởi theo sau bọn hãn, phần đuôi của trùy hình chính là khinh kỵ Mông quốc, phủ binh cùng quân Chăm quốc. Bọn hãn theo lỗ hổng bị thiết kỵ đục thủng liền tỏa ra xung quanh giết chóc.

- Nhỏ neo, chạy mau.

Quân nhà Holf hoàn toàn vỡ trận, đại bộ phận đều bỏ chạy dẫm đạp lên nhau chạy ra bến tàu leo lên thuyền rời khỏi mảnh địa ngục này. Quân Đại Việt không ngừng truy sát, giết chóc, bao vây bến tàu, thậm chí leo lên tận chiến thuyền địch để giết địch.

Cuộc đồ sát diễn ra cho đến sáng sớm, khi ánh mặt trời đầu tiên lộ dạng thì chiến trường cũng hoàn toàn yên tĩnh. Holf thành khắp nơi đều là xác chết, kéo dài cho đến bến cảng lại càng thảm liệt hơn, xác người khắp nơi, có đến gần năm ngàn người bị đồ sát tại trên chính bến tàu, chỉ có mười chiếc tàu có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Đại Việt mà chạy thoát ra biển.

Lê Phụng Hiểu dẫn theo các tướng đi ra bến tàu, dù đã qua một đêm nhưng máu vẫn còn chưa khô mà chảy thành dòng ra biển nhuộm đỏ cả một vùng mé biển, ướt đầm cả giày của Lê Phụng Hiểu. Đây là mệnh lệnh mà hãn ban ra, cũng là kết quả mà hãn muốn thấy, gần một vạn dân chúng trong thành đều bị bọn hãn giết sạch.

Phạm Ngũ Lão đi đến trước mặt Lê Phụng Hiểu nói.

- Bẩm chủ tướng, chúng ta tiêu diệt địch nhiều không thể thống kê hết, thu được đầy đủ một trăm rương vàng bạc, châu báu các loại, các loại chiến lợi phẩm như mặt ong, bột mì... nhiều vô số kể, ngoài ra còn có mười bốn chiến thuyền bị quân ta bắt giữ.

Là nơi tập kết hậu cần cho quân viễn chinh nơi đây đương nhiên chứa đựng rất nhiều tài phú. Lê Phụng Hiểu nghe đến cũng vô cùng rung động. Hãn nói.

- Toàn bộ chiến lợi phẩm đều giao cho Bắc Hải thủy sư chở về Đại Việt, những gì không đem được liền đốt đi.

- Tuân lệnh chủ tướng.

Lê Phụng Hiểu lại hỏi.

- Trần thiêm sự đâu rồi?

- Bẩm chủ tướng, Trần tướng quân còn ở trong thành.

Một binh sĩ nói, Lê Phụng Hiểu gật đầu liền đi vào thành, tại đây có Phạm Ngũ Lão liền ỏn. Lê Phụng Hiểu vào trong thành liền thấy được Trần Nhật Duật mặt mũi lấp đầy lọ lem khói bụi, áo giáp bị hãn vứt đi đâu rồi không biết. Trần Nhật Duật đang dùng hai tay không đào bới một đồng đồ nát, đào đến đôi tay hãn đã bong tróc đầy máu nhưng hãn dường như không cảm thấy chỉ lẩm bầm nói.

- Chờ ta, cố gắng lên, chờ ta một chút thôi.

- Trần thiêm sự chính là đang làm gì?

Lê Phụng Hiểu đi đến hỏi một tên binh lính, tên này nói.

- Trần thiêm sự nói hãn nghe được tiếng khóc dưới đồng đồ nát liền chạy đến đào, dù là ai khuyên cũng không được.

- Vậy còn đợi gì nữa mà không giúp một tay.

Lê Phụng Hiểu quát lên, đám binh sĩ vội vàng chạy đến phụ giúp. Lê Phụng Hiểu nhìn Trần Nhật Duật kiên trì không bỏ đào bới, miệng vẫn không ngừng lẩm bầm trong lòng không khỏi có chút rung động. Và rồi Lê Phụng Hiểu vậy mà cũng đến cùng đám binh sĩ giúp Trần Nhật Duật đào bới lên.

- Tìm được, tìm được.

Trần Nhật Duật bỗng hét lên. Bên dưới đồng đồ nát có một thi thể bị cháy đen, nhìn cái xác có thể đoán được là phụ nữ, người này vậy mà hai tay ôm lấy một bọc chần, bên trong bọc chần chính là một bé gái vô cùng dễ thương. Có lẽ đêm qua khi căn nhà bốc cháy người mẹ chạy thoát không được, chỉ biết ôm lấy, bảo bọc con gái mình ẩn nấp trong một góc đến chết cháy, bé gái đến sáng có lẽ vì đói mà khóc lên một chút liền bị Trần Nhật Duật tìm được. Người mẹ chín là hi sinh bản thân mình để bảo vệ con mình khỏi ngọn lửa đỏ, tiêu ni tử cũng không phụ lòng mẹ, vậy mà kỳ tích sống sót khỏi vụ cháy. Lê Phụng Hiểu đứng một bên nhìn cảnh này cũng vui mừng, mệnh lệnh hấn ban ra, hấn không hối hận, nhưng người chịu khổ ruốt cuộc vẫn là dân chúng, thấy một sinh mạng bé nhỏ được cứu vớt, lòng hấn cũng nhẹ nhõm phần nào.

Trần Nhật Duật cẩn thận lấy bọc chần ra từ vòng tay của người mẹ, nhóc tí này gương mặt lấm lem vì khói, thấy động đây liền mở mắt ra khóc lớn, một đôi mắt màu lam như hai viên phi thủy lấp lánh, làn da trắng hồng như một vị thiên xử. Trần Nhật Duật ôm lấy khẽ vỗ vỗ nói.

- Ngoan, ngoan, bé con không khóc.

Bé gái thấy Trần Nhật Duật dỗ vậy mà bỗng nhiên không khóc nữa, nhìn gương mặt lấm lem của hấn một chút vậy mà nở ra một nụ cười như hoa nở.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Hưng Đạo vương

Trần Nhật Duật vui mừng ôm bé con trong lòng định lấy ngón tay chọc chọc gương mặt bé con liền thấy tay mình đầy máu và bụi bẩn liền ngừng lại, không hiểu sao nhìn đứa bé này hấn liền cảm thấy vui thích trong lòng, mọi sự mệt mỏi, phiền não từ đêm qua đến giờ dường như tan biến.

- Trần thêm sự, người vất vả rồi.

Nghe giọng nói Trần Nhật Duật mới giật mình quay lại liền thấy Lê Phụng Hiểu đã đứng từ sau lưng hấn từ lúc nào, Lê Phụng Hiểu cũng định chọc bé con vài cái, nhưng nhìn bàn tay mình lại thôi. Trần Nhật Duật cũng để ý trên người Lê Phụng Hiểu vậy mà đẩy bụi bẩn, rõ ràng là vừa rồi chủ tướng cũng phụ giúp hấn tìm kiếm đứa bé đây.

- Cảm tạ chủ tướng, đêm qua ta cứu được hơn một trăm đứa bé đây.

Một đêm giữa đám loạn quân lại có thể cứu được đến hơn một trăm đứa trẻ, có cực khổ bao nhiêu cũng chỉ có Trần Nhật Duật biết mà thôi. Lê Phụng Hiểu gật đầu nói.

- Người giao bọn hấn cho Bắc Hải thủy sư đi, thuyền sẽ sớm rời bến. Tin tưởng Thánh Chân công chúa sẽ chăm sóc tốt cho bọn hấn.

Trần Nhật Duật tâm tình trở nên rất phức tạp. Hấn biết Lê Chân có nẫu tính nhưng sau đó trở về Đại Việt thì sao đây, sau khi đưa vào Âm bộ chắc chắn bọn hấn sẽ bị Trần Thủ Độ huấn luyện thành thám tử, thành sát thủ. Lê Phụng Hiểu nhìn sắc mặt Trần Nhật Duật liền hiểu, thờ dài nói.

- Trần thêm sự, người phải biết đây là thời đại loạn lạc. Sống so với chết tốt hơn. Người đã cố gắng hết sức rồi.

Trần Nhật Duật nghe vậy cũng chỉ đành gật đầu nói.

- Tạ ơn chủ tướng, ta hiểu. Để ta đưa tiễn bọn hấn đi.

Lê Phụng Hiểu cũng phát tay.

- Người đi đi thôi.

Bên ngoài bến tàu xác chết cũng không có ai dọn dẹp, dù sao chỉ trong ngày hôm nay quân đội Đại Việt sẽ rút đi. Đội thuyền của Đại Việt cũng chia làm hai đường, một đường đi về phía Nam đánh vào hang ổ của Crow, một đường đem chiến lợi phẩm trở về Đại Việt. Quân đội Đại Việt cũng chỉ dọn dẹp bến tàu một chút đủ để thuyền cập bến mà thôi, từng rương châu báu, vàng được đem lên thuyền, tài vật nhiều đến mức đầy đủ chất lên ba con thuyền. Ngoài ra cũng có những thủy binh trên tay bế những đứa trẻ được Trần Nhật Duật cứu lên Soái hạm của Lê Chân.

Trần Nhật Duật trên tay vẫn bế bé con nhìn những đứa trẻ được đưa lên tàu, bước lên chiếc tàu này, bọn hấn đã trở thành công dân Đại Việt nhưng số phận cũng sẽ rẽ sang một hướng khác, có thể sống đến đâu cũng là tùy thuộc vào bọn hấn. Lê Chân bước xuống cầu tàu nhìn Trần Nhật Duật nói.

- Trần thêm sự yên tâm, ta sẽ chiếu cố thật tốt bọn hấn.

Lê Chân tuy nói vậy nhưng cũng rõ ràng tình hình, tuy chưa gặp Trần Thủ Độ nhưng nàng cũng biết đến Âm bộ là tổ chức gì, giao đám trẻ cho Âm bộ chắc chắn cũng không phải là điều tốt lành gì. Trần Nhật Duật nhìn bé con trong lòng đã say vào giấc ngủ, gương mặt như thiên thần đó làm Trần Nhật Duật có chút không nỡ. Hấn nói.

- Công chúa, thần có một việc nhờ cậy công chúa, mong công chúa đáp ứng.

Lê Chân liền nói.

- Trần thiêm sự quá lời, mời ngài nói, ta sẽ cố gắng hết sức.

Trần Nhật Duật nhìn bé con lại nhìn Lê Chân nói.

- Đây là con gái nuôi của ta, tên là Thánh An. Hiện ta mang trên người quân lệnh không thể trở về. Mong công chúa có thể chăm sóc nó một thời gian, thần vạn lần cảm tạ.

Lê Chân liền hiểu, Trần Nhật Duật chính là cứu đứa bé khỏi tay Âm bộ, hẳn không muốn một đứa trẻ ngây thơ tựa thiên thần thế này lại lớn lên trong Âm bộ, mà Thánh An cũng là tên của Trần Nhật Duật mới đặt cho. Lê Chân gật đầu nói.

- Trần thiêm sự yên tâm, ta sẽ chăm sóc Thánh An cẩn thận.

- Tạ ơn công chúa.

Đến buổi trưa hôm đó toàn bộ quân đội Đại Việt đã lên thuyền rời khỏi Holf để lại sau lưng một tòa thành giờ đã trở thành tử địa. Mà lúc này tại Thăng Long Lý Anh Tú đang họp cùng với Cơ Mật viện liền nhận được thông báo từ hệ thống.

“Đình, chúc mừng đại tướng Lê Phụng Hiểu của ký chủ phá hủy một tòa thành, ban thưởng một ngàn hai trăm điểm chiến công, cư dân (1000), Thiên tử quân (200), vàng (100)...một lượt triệu hoán danh nhân”.

Lý Anh Tú không hiểu vì sao lại là phá hủy một tòa thành, không phải là chiếm lĩnh hay sao? Ban thưởng cư dân lại nhiều như vậy, lần đầu tiên Lý Anh Tú thấy một lần ban thưởng cư dân lại đến ngàn người đấy. Mặc kệ, hệ thống cho thì hắn cứ nhận thôi.

- Các khanh, Trẫm có một tin tốt muốn tuyên bố.

Các vị đại thần nghe Lý Anh Tú nói vậy liền chú ý lắng nghe. Lý Anh Tú nói.

- Lê tướng quân tại quần đảo Sắt vừa thắng trận, có phá hủy cả một toàn thành đây.

Đại thần kinh ngạc một chút liền khom người nói.

- Chúc mừng bệ hạ.

Bọn hắn biết bệ hạ có hệ thống trong người nên cũng không nghi vấn quá nhiều, tin tức của bệ hạ tuyệt đối là chính xác. Lý Anh Tú hài lòng gật đầu nói.

- Được rồi, chúng ta tiếp tục, tình hình xứ Thuận Hóa như thế nào rồi?

Công bộ thượng thư Cao Lỗ nói.

- Bẩm bệ hạ, hiện tại dân chúng cũng đã đến bắt đầu khai hoang, tuy nhiên công trạng công bộ trước tiên vẫn ưu tiên xây đường trước, dù sao chỉ có xây đường thì vật liệu từ Thăng Long mới có thể dễ dàng vận chuyển đến được Thuận Hóa.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Vậy thì tốt, vậy bao lâu mới có thể hoàn thành xong đường đây?

Cao Lỗ nói.

- Bẩm bệ hạ, theo công bộ tính toán hiện tại đã làm được một phần ba đoạn đường, ước chừng tối đa hai mươi ngày nữa sẽ xong tuyến huyết mạch Thăng Long - Thuận Hóa.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Được rồi, cứ như vậy, công bộ thiếu hụt cái gì liền gửi báo cáo sang hộ bộ Trẫm phê duyệt, phải bằng tốc độ nhanh nhất xây dựng lên Thuận Hóa.

- Chúng thần tuân lệnh.

Đến chiều Lý Anh Tú nhận được một lá thư, là của Elina. Nàng nghe nói Đại Việt động binh liền lo lắng Lý Anh Tú phải ra trận liền gửi thư hỏi han. Lý Anh Tú trong lòng ấm áp, nàng vẫn là rất quan tâm hắn đây. Lý Anh Tú liền viết thư hồi âm, đại ý rằng hắn chỉ bên cạnh bảo vệ bệ hạ, nàng không nên quá lo lắng, còn dặn dò nàng giữ gìn sức khỏe, chờ đợi hắn đây.

Xong tất cả mọi việc Lý Anh Tú liền bước về phía thủ phủ. Có lượt triệu hoán hắn liền không thể chờ đợi liền dùng đến.

“Định, xác định tiêu hao một lượt triệu hoán danh nhân?”

- Triệu hoán.

“Định, chúc mừng ký chủ triệu hoán thành công Nhân Vũ Hưng Đạo Đại Vương”.

- Trời ạ, thần tượng, thần tượng, ta muốn xin chữ ký.

Lý Anh Tú hét toáng lên. Cuối cùng siêu cấp trong siêu cấp Boss của nhà Trần cũng xuất hiện, hấn vậy mà nhân phẩm đại phát triệu hoán đến Hưng Đạo Vương.

Từ trong bệ đá cổ bước ra là một người trung niên đứng tuổi, thân mặc Sơn Văn giáp, đội mũ đầu mâu có vành khuyen hồ đầu, thân hình to, cao, gương mặt cương nghị, mày kiếm uy vũ, không hổ là siêu cấp đại Boss, người vừa mới đi ra khí tràng đã đi trước. Trần Quốc Tuấn bước ra khỏi bệ đá cổ khom mình chào Lý Anh Tú.

- Trần Quốc Tuấn bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú thụ sủng nhược kinh vội đỡ lấy Trần Quốc Tuấn nói.

- Hưng Đạo vương miễn lễ. Người là anh hùng của cả dân tộc Việt, lại có thể đến đây giúp Trẫm, Trẫm như là hổ thêm cánh vậy.

- Bệ hạ quá khen, Tuấn chỉ làm hết phận sự của mình vì Đại Việt.

Trần Quốc Tuấn khiêm tốn nói. Lý Anh Tú thảm gật đầu, không hổ danh là Hưng Đạo vương, không kiêu ngạo, không xiểm nịnh, một mực khiêm tốn, đầy lòng vị tha, chí công vô tư. Miêu tả Hưng Đạo vương thực sự không đủ từ ngữ để diễn tả.

Trần Quốc Tuấn: Tông thất nhà Trần, anh hùng của Đại Việt, góp công lớn trong hai cuộc kháng chiến chống Mông quốc. Tư chất (SSS). Kỹ năng: Thống binh, nhìn người, chính trị tinh thông, quân tâm.

Nhìn người: Người này có con mắt nhìn người rất tinh tường, không phân sang hèn, chỉ cần được người này tiến cử người kia chắc chắn là nhân tài tài đức vẹn toàn.

Chính trị tinh thông: Tầm nhìn chính trị rất xa, có thể tiên tri, dự đoán các tình huống có thể xảy ra trong tương lai.

Quân tâm: Người này vô cùng hiểu rõ quân tâm, là bậc kỳ tài, thông soái bẩm sinh ngàn năm có một.

Lý Anh Tú tròn trĩnh mắt. Không hổ là siêu cấp đại Boss, một người liền nắm giữ đến bốn kỹ năng thuộc hàng (SSS). Hưng Đạo vương không chỉ giỏi về điều binh khiển tướng mà còn giỏi cả về chính trị, tầm nhìn chính trị vô cùng xa. Ngoài ra Hưng Đạo vương cũng nhìn người chuẩn xác vô cùng, đem về không biết bao nhiêu nhân tài cho Đại Việt: Phạm Ngũ Lão, Yết Kiêu, Dã Tượng trước kia đều chính là gia thần của Hưng Đạo vương còn gì.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Tập doanh

Celt thành, vùng cực Bắc của quần đảo Sắt, lãnh địa duy nhất còn sót lại của gia tộc Lazson trước sự tấn công của Crow công tước. Hiện tại nơi đây bị vây quanh bởi gần sáu ngàn binh sĩ của Crow công tước. Từ hơn nửa tháng trước Lazson bại trận trước quân Crow, từ đó liên tiếp bại lui mất mười tòa thành, chỉ còn sót lại Celt thành là đất tổ của Lazson gia tộc mà thôi.

Ầm, ầm

Từng đợt máy bắn đá ném từng hòn đá tảng nặng gần ba mươi ký bay vào trong thành, đá tán va chạm tường thành đục ra một lỗ. May mắn Celt thành được tổ tiên Lazson xây dựng vô cùng vững chắc mới có thể cầm chừng chống cự lại quân Crow lúc bấy giờ.

- Ha ha, thứ này dùng quả là rất tốt đấy.

Bên trong lầu chỉ huy Lazson nhìn từng viên đá tán dội vào thành vui vẻ nói. Thứ này vốn là của Đại Việt viện trợ cho Lazson, nhưng cuối cùng Lazson bại trận, bỏ cả vũ khí mà chạy lại bị Crow thu được.

- Bẩm công tước, cứ theo đà này ước chừng đến ngày mai tòa thành sẽ bị đánh đổ sụp hoàn toàn, chúng ta cũng sẽ tiêu diệt được bọn chúng.

Wilson từ tước được chuộc về lần nữa trở về bên cạnh Crow làm việc. Nghe Wilson nói Crow cũng rất hài lòng. Bại trận tại Đại Việt là nỗi ô nhục lớn nhất đời hấn, trực tiếp thiêu đi gần một nửa quân đội của lãnh địa. Lần này hấn cũng chỉ xuất động được nhiều nhất là tám ngàn quân, nếu không Celt

thành sớm đã bị hấn làm cỏ. Nhưng không sao, thu được những cỗ máy ném đá này, sớm muộn Celt thành cũng bị đánh gục mà thôi.

Cách đó không xa, một cặp kỵ binh đứng trên một quả đồi nhỏ nhìn chiến trường. Một tên kỵ sĩ tức tối nói.

- Tướng quân, đó chính là vũ khí của chúng ta. Đám vô dụng này vậy mà để nó lọt vào tay địch.

Đây chính là Trần Quốc Toàn cùng một viên khinh kỵ trinh sát. Trần Quốc Toàn đôi mắt ánh lên vẻ sắc lạnh nói.

- Phải tiêu hủy những máy ném đá đó, nếu không Celt thành khó giữ.

Nhiệm vụ của bọn hấn chính là thủ vững đưng Celt thành, khi đó vấn đề thiếu lương của Crow sẽ lộ ra, buộc bọn hấn phải rút quân. Trần Quốc Toàn lại hỏi.

- Các người có cách nào đưa tin vào trong thành báo bọn hấn phối hợp chúng ta được chứ.

Viên khinh kỵ liền nói.

- Tướng quân yên tâm, truyền tin là thứ chúng ta am hiểu, chỉ cần có chứng minh thân phận, thuộc hạ cam đoan có thể truyền tin cho bọn hấn.

Trần Quốc Toàn hài lòng nói.

- Tốt, vậy tối nay người lập tức vào thành, đến rạng sáng chúng ta sẽ hành động.

- Tuân lệnh tướng quân.

Đêm khuya, cực Bắc của quần đảo Sắt vô cùng lạnh lẽo, nhiều ít khác nhau nhưng hầu như lúc nào cũng có tuyết rơi, những cơn gió lạnh thổi vù qua như cắt vào da thịt. Trần Quốc Toàn dẫn đầu mấy ngàn phủ binh nằm phục dưới đồng tuyết chờ đợi. Trước mặt bọn hấn là doanh trại của sáu ngàn binh lính Crow. Nếu điều kiện cho phép quả thực Trần Quốc Toàn muốn đem quân đánh thẳng vào doanh trại, làm cỏ cả đại quân của Crow, tiếc là trong tay hấn chỉ có sáu ngàn phủ binh sức chiến đấu không quá cao, điều kiện thời tiết càng làm lực chiến bọn hấn suy giảm.

Đùng, đùng, đùng, đùng, đùng.

Đột nhiên từ trong Celt thành tiếng trống trận nổi lên vang dội, quân trong thành reo hò đến rung trời. Canh gác bên trong doanh trại liền vang lên tiếng kèn báo động.

- Địch tập, địch tập.

Binh sĩ Crow nháo nhào chạy ra khỏi lều lên trên vị trí phòng ngự. Thế nhưng chỉ được một lúc bên trong thành liền im bật, không có dấu hiệu gì là của một cuộc tấn công. Từ trong soái trường Crow trên người mặc một chiếc áo choàng lông đi ra hỏi.

- Có chuyện gì vậy?

Wilson cung kính nói.

- Bẩm Công tước đại nhân, vừa rồi bọn người Celt định tấn công chúng ta nhưng thấy chúng ta canh phòng cẩn thận liền rút lui.

Wilson không ngừng thêm mắm thêm muối kể công, từ sau trận chiến với Đại Việt uy tín của Wilson trước mặt công tước bị suy giảm nhiều lắm, hấn bây giờ phải chật vật đi tìm lại vị thế của mình. Crow hài lòng nói.

- Tốt lắm, dặn dò binh sĩ canh phòng cẩn thận, nếu không có việc gì lớn không cần thông báo ta.

- Tuân lệnh công tước.

Wilson vui mừng nói. Có vẻ như công tước đã thêm tin tưởng hấn một chút. Wilson quát.

- Tăng cường số lượng quân canh giới, đừng để bọn hấn ồn ào làm phiền đến công tước.

- Tuân lệnh tử tước đại nhân.

Thế nhưng chỉ được một chốc sau trong thành lại nổi trống lên reo hò còn vang dội hơn cả đợt trước, tiếng kèn báo động lại vang lên, binh sĩ Crow nháo nhào chạy ra vị trí phòng ngự. Crow từ trong Soái trước đi ra quát.

- Lại có chuyện gì thế này?

Wilson nghe thấy công tước tức giận liền đỏ mặt hỏi lạnh nói.

- Bẩm công tước, không biết bọn chúng lên cơn điên gì cứ một chốc lại nổi trống hù dọa đánh chúng ta.

Crow tức tối mắng

- Đồ ngu, bọn hần như vậy chính là để quấy rối không cho quân ta nghỉ ngơi, bọn chúng quân số chỉ hơn một ngàn, lại dám tấn công vào đại doanh của chúng ta hay sao. Để lại hai ngàn quân canh gác, số còn lại đi nghỉ ngơi, ngày mai phá thành.

- Tuân lệnh công tước đại nhân.

Wilson bị mắng đến xối máu đầu vội vã đi tổ chức lại binh sĩ canh gác, các binh sĩ Crow cả ngày đánh nhau cũng đã vô cùng mệt mỏi liền trở về doanh trướng của mình yên giấc.

Liên tiếp một giờ đồng hồ phía Celt thành liền nổi trống reo hò mấy lần nhưng cũng không hề tổ chức tấn công một chút nào. Binh sĩ của Crow nói với đồng bạn.

- Quả nhiên công tước liệu sự như thần, bọn hần chỉ hù dọa chúng ta.

- Hừ, đợi ngày mai phá thành ta sẽ dùng mũi thương này đâm nát đít đám khốn nạn đó.

...

Quân trong thành Celt reo hò thêm một giờ nữa liền im bất, cả vùng đất cực Bắc quần đảo Sắt chìm trong đêm tối đen lạnh lẽo, chỉ có tiếng gió rít gào đến lạnh cả người len lỏi qua những tán cây phá ra những tiếng hú rừng rợn.

Phập.

Một mũi tên xuyên thấu màn đêm lạnh lùng đâm thẳng vào cổ binh sĩ trên chòi gác khiến tên này đổ gục xuống. Trần Quốc Toản buông bỏ cung tên cảm lên trường thương hô lên.

- Tấn công.

- Sắt.

Mấy ngàn phủ binh gầm thét xông về phía tiền trận của doanh trại. Mục tiêu của Trần Quốc Toản đơn giản chính là phá hủy khí tài công thành của địch nhân, ngược lại quân lính canh gác lại chú trọng đến lương thảo phía sau doanh trại, thành ra số quân phòng ngự của Crow ở tiền trận nhiều nhất cũng không quá năm trăm người. Một ngàn phủ binh như một dòng nước lũ đen sang phẳng tiền trận của quân Crow công tước.

Keng, keng, keng.

- Địch tập, địch tập.

Tiếng chuông vang lên liên hồi báo động có kẻ tấn công, tuy nhiên do hình thành phản xạ từ những lần trước quân Lazson đánh nghi binh nên phản ứng lại khá trì độn, chậm chạp.

- Giết.

Trần Quốc Toản thân mặc son văn giáp, áo choàng đỏ tung bay, trường thương như rồng như một mũi khoan xuyên phá lớp phòng ngự của quân Crow, hần đi đến đâu, xác người liền nằm đến đó, chỉ tốt không đến mười phút thời gian bọn hần đã xuyên phá được tiền trận của đại doanh.

Nhìn những máy bắn đá, sào nỏ bên trên còn in lặc ắn của lò rèn Đại Việt, trong lòng Trần Quốc Toản càng lạnh lùng, nếu không phá hủy bằng hết đám này ngày sau chúng sẽ được dùng để bắn giết binh sĩ Đại Việt. Trần Quốc Toản ra lệnh.

- Châm lửa, đốt toàn bộ cho ta.

Phủ binh lập tức thả vào từng ngọn đuốc đốt hết toàn bộ máy bắn đá, ngọn lửa bùng lên chiếu sáng cả một vùng trời. Lúc này Wilson cũng kéo quân bản bộ của mình chạy đến, nhìn phủ binh đông như kiến cỏ hần không khỏi hít một hơi lạnh. Lại đông như vậy sao? Thế nhưng nhớ lại thái độ của công tước Wilson cắn răng quát to.

- Tất cả xông lên cho ta.

Đại doanh của Crow cũng thức tỉnh, từng toán, từng toán binh sĩ bắt đầu tập kết phản công, hình thành thế bao vây lấy quân Đại Việt. Trần Quốc Toản biết mình không thể ham chiến nhanh chóng phát lệnh lui lại. Phủ binh tập kết thành phương trận từ từ rút về phía Celt thành, đuổi theo sau vô cùng gắt gao.

Crow lúc này cũng tỉnh dậy nhìn thấy khí cụ công thành đều bị đốt sạch liền nổi trận lôi đình quát lên.

- Đội kỵ sĩ, tập hợp cho ta.

Dưới trướng của Crow cũng còn đến bốn trăm kỵ sĩ, số còn lại hầu như nằm lại tại Đại Việt cả rồi. Kỵ sĩ của Crow toàn thân bản giáp, bên trong còn bọc xích giáp, áo vải bên ngoài in hình gia huy của gia tộc Crow. Crow cũng mặc giáp lên ngựa rút ra trường kiếm chỉ hướng Celt thành.

- Giết hết bọn chúng cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114-2: Tập doanh (2)

- Giết!

Đợt tập kích của quân Đại Việt như làm thức tỉnh cả đại doanh của Crow. Sau phút bị bắt bở, quân đội Crow liền tổ chức phản công. Dù sao khác với liên quân đánh Đại Việt có một bộ phận lớn là nông nô, thì hiện tại sáu ngàn binh sĩ ít nhất có đến bốn ngàn là binh sĩ nòng cốt của mỗi gia tộc đây.

- Giết! Tấn công.

Chênh lệch giữa hai quân bắt đầu hiện ra. Quả nhiên trước sự tinh nhuệ cũng điên cuồng của quân Crow, tiền trận phủ binh phía trước vậy mà lung lay muốn đổ. Dù sao bọn hãn cũng chỉ là lính đánh thuê, làm gì có lòng trung thành gì mấy cho cam, Trần Quốc Toàn phải cử thêm một ngàn binh sĩ cho tiền quân, vừa đánh vừa lui lại Celt thành.

Ầm, ầm, ầm, ầm.

Đội kỵ binh toàn thân bản giáp như những cỗ xe tăng nhất loạt xông lên, phủ binh khiên giáp yếu kém liền như một tờ giấy bị xé tan thành nhiều mảnh. Trần Quốc Toàn cũng không bất ngờ mấy, dù sao phủ binh sức chiến đấu ra sao mấy ngày nay hãn cũng đã hiểu rõ, một khi sĩ khí giảm sút chẳng mấy chốc sẽ vỡ trận.

Một khinh kỵ trình sát đến trước mặt Trần Quốc Toàn nói.

- Tướng quân, hiện tại đại thế đã mất, thuộc hạ xin tướng quân cấp cho thuộc hạ năm trăm quân đi vòng tập doanh của bọn hãn lần nữa đánh lạc hướng cho đại quân.

Trần Quốc Toàn đổi mắt dời về phía chiến trận, quân Crow dần dần tập trung lại đánh mạnh vào tiền quân của Trần Quốc Toàn, đã đầu nhập vào đến gần bốn ngàn người, Trần Quốc Toàn dự đoán xem chừng không đến nửa giờ nữa tiền quân sẽ bị phá, trung quân sẽ bị đánh vỡ mặt. Trần Quốc Toàn quay lại hỏi khinh kỵ trình sát.

- Ngươi tên là gì?

Kỵ sĩ nói.

- Bẩm tướng quân thuộc hạ Vũ Hải.

Trần Quốc Toàn gật đầu nói.

- Tốt lắm, ta cho ngươi sáu trăm phủ binh, tập kích xong trại địch lập tức rút lui ra khỏi thành chờ bắt liên lạc lại với đại quân.

- Tuân lệnh tướng quân.

Vũ Hải tuân lệnh lập tức đi kèm ra sáu trăm phủ binh đi đường vòng tách khỏi chiến trường chạy vòng về phía sau, đêm tại cực Bắc quần đảo Sắt vừa tối tăm, vừa lạnh lẽo, chiến trường càng hỗn loạn, không ai hay biết một đội quân đã thoát khỏi chiến trường.

- Xông lên, giết hết bọn chúng.

Crow trong lòng tức giận nhưng hãn cũng rất vui mừng. Hãn không biết sáu ngàn người này từ đâu chui ra, nhưng hãn biết chắc chắn là cùng phe với Lazson, hãn không ngờ Celt thành lại trừ đến sáu ngàn quân, nhưng sáu ngàn bộ binh lại dám đánh đã chiến với hãn thì thực là không biết lượng sức. Crow quyết tâm tiêu diệt toàn bộ quân của người Celt tại đây. Lúc đó Celt thành cũng sẽ không còn bất kỳ sức kháng cự nào.

- Giết!

Đội kỵ binh của Crow lại lao lên, tuy nhiên lần này phủ binh theo hiệu lệnh của Trần Quốc Toàn đã đề phòng, tiền quân liền mở ra lỗ hổng để bọn hãn trực tiếp chui vào trung quân, thế nhưng bên trong trung quân Trần Quốc Toàn xếp thành bốn phương trận xếp bốn hướng, sắp đặt thuần dày, năm hàng thương trận dùng “thịt thuần” chặn lại mấy trăm kỵ của Crow.

- Kéo bọn hãn xuống.

Kỵ binh lọt sâu vào trận địa, bị “thịt thuẫn” cản lại liền mất đi sự cơ động, phủ binh dùng câu liêm từ bên trong thuẫn trận chặt chân ngựa hoặc vò lấy kỵ binh lôi xuống khỏi ngựa, kéo vào bên trong thuẫn trận dùng dao nhỏ thông qua các kẽ giáp cắt cổ kỵ binh.

- Rút ra ngoài, rút ra ngoài.

Các kỵ sĩ thấy mình bị lún sâu cũng biết mình lọt vào bẫy của địch liền chuyển sang một hướng khác đánh vu hồi rút ra khỏi vòng chiến. Trần Quốc Toàn trong lòng hừ lạnh. Nếu không phải là phủ binh mà là một đội quân do huấn luyện kỹ càng thì mấy trăm kỵ sĩ chắc chắn phải lưu lại tại đây.

Trong khi đó Crow thấy đội kỵ sĩ mất hút trong chiến trận của đối phương cũng đón có trách, liền tăng cường bộ binh đánh thẳng trực diện vào tiền quân, hai cánh thành hình cánh cung hòng tấn công quân Đại Việt cả ba mặt.

- Tiền quân lui lại.

Theo lệnh Trần Quốc Toàn, tiền quân chỉ còn hơn một ngàn người lập tức lui lại, trung quân hai ngàn người đi lên trước dần dần thay thế, liên tục rút lui về phía sau còn cách Celt thành một dặm đường.

Hậu doanh quân Crow, bởi Crow muốn toàn diệt quân Đại Việt nên đem đại doanh cơ hồ đều móc rỗng, chỉ để lại một ngàn người thủ cả một tòa đại doanh, hậu quân là nơi cất trữ lương thảo, canh giữ ở nơi khác muốn nhiều hơn ở nơi khác nhưng cũng chỉ còn có ba trăm binh sĩ.

Vũ Hải đem theo sáu trăm người mất đến gần ba mươi phút mới chạy được đến đây. Nhìn thấy hậu doanh gần như bị bỏ trống, binh sĩ canh gác cũng bị chiến trường gần đó thu hút sự chú ý liền mặc kệ ba bảy hai một liền rút kiếm hô lớn.

- Các huynh đệ. Giết.

- Sát.

Phủ binh hô lên một tiếng lớn cũng xung phong lao vào hậu doanh địch. Quân canh gác cũng phát hiện được có người tấn công liền rung chuông báo động.

- Địch tập, địch tập.

Lần thứ hai bị tập kích quân Crow phản ứng nhanh hơn nhiều, cung tiễn thủ liền chạy lên trên tiền lâu trú xuống đầu phủ binh một trận mưa tên, phủ binh thuẫn giáp yếu kém, loạt tên đầu lại bị bắn hạ đến mấy chục người.

- Không được lùi lại, tiến lên.

Vũ Hải gầm lớn lấy thân mình dẫn đầu lao thẳng vào chém giết với quân Crow. Một trăm mét chạy chỉ mất mấy giây, không chờ quân Crow phóng ra đợt tên thứ hai phủ binh đã xông vào phía trong chém giết với quân phòng ngự.

- Đám người Celt đừng quá làm càn.

Một tên kỵ sĩ toàn thân giáp bạc cưỡi ngựa từ trong doanh địa phóng ra, phủ binh đứng trước mặt hắn chỉ như hình nộm liền bị chém bay đầu. Vũ Hải thấy vậy liền dục ngựa tiến lên cản đường hắn. Tên kỵ sĩ nhìn thấy người phía trước y giáp đơn bạc, rõ ràng chỉ là một khinh kỵ, lại dám chặn đường hắn, trên gương mặt liền hiện lên vẻ cười lạnh.

- Muốn chết ta sẽ thành toàn cho ngươi. Chết.

Kỵ sĩ lao đến trường thương như một con trường long mang theo khí thế không gì cản được lao đến Vũ Hải. Vũ Hải vẫn đứng yên đó, đôi mắt lạnh tỉnh như một hồ băng lạnh giá nhìn chăm chăm như muốn nuốt lấy đầu thương.

- Chết.

Trường thương đâm đến lúc này Vũ Hải cũng nhẹ nhàng lách người một cái, mũi thương liếc sang bên hông xé rách ra bị giáp nhưng không hề gây được thương tổn gì đến Vũ Hải.

- Giết!

Vũ Hải gầm lên một tiếng lười dao như ánh trăng lóe lên giữa màn đêm đen tối cắt ngang qua cổ của tên kỵ sĩ. Chiến mã vẫn phóng đi, thân thể kỵ sĩ vẫn còn ở trên ngựa nhưng đầu người đã lăn lóc dưới đất. Vũ Hải ngồi trên lưng ngựa sừng sững như một chiến thần còn binh lính Crow xung quanh lại tràn đầy sợ hãi.

- Giết cho ta.

Vũ Hải gầm lên, phủ binh sĩ khí ngút trời liền thừa thắng lao lên chém giết, quân của Crow tuy đông hơn, nhưng sĩ khí lại mê mẩn, hoàn toàn bị vỡ trận ôm đầu chạy trốn.

- Đốt lửa, cầu cứu công tước.

Hỏa đài được đốt lên. Từ trên chiến trường tiền quân của Đại Việt đã lùi lại cùng với trung quân, Trần Quốc Toàn cũng đã lao vào chiến đấu cùng với các binh sĩ, bọn hãn chỉ cách Celt thành còn đứng một dặm đường mà thôi.

- Giết!

Trần Quốc Toàn chém ngang lưng một tên địch quân, đôi mắt dõi về phía xa chờ đợi. Từ lúc nghe được tên gọi của viên khinh kỵ trình sát hãn liền quyết định đặt tin tưởng, đặt vận mệnh của mình vào tay của viên kỵ sĩ đó.

- Đừng làm ta thất vọng Phó đô ngự sử đại nhân.

Àm

Bỗng nhiên một ánh lửa rực sáng phía cuối đường chân trời thấp sáng cả một vùng trời phía xa. Trần Quốc Toàn nhìn thấy được, Crow cũng nhìn thấy được, binh sĩ hai bên lại càng nhìn thấy được.

- Công tước, là đại doanh, đại doanh thấp lửa cầu cứu.

Một tên bá tước hô lên, binh sĩ xung quanh nghe vậy liền khủng hoảng, nói như vậy bọn hãn hiện tại chính là bị bao vây hai mặt, trước sau đều có địch nhân sao. Trần Quốc Toàn cũng lợi dụng lúc này hô lên.

- Đại doanh bọn hãn bốc cháy, chúng ta đã thắng lợi rồi. Xông lên.

- Sát.

Sĩ khí đang xuống thấp của phủ binh lúc này nhìn thấy ngọn lửa như một tia sáng cuối đường hầm, sĩ khí nhanh chóng lên cao, mấy ngàn binh sĩ hô vang một chữ sát liền không lùi lại nữa mà xông lên chém giết cùng với quân Crow.

- Công tước, chúng ta mau lui lại cứu đại doanh, nếu không đại doanh nguy mất.

Đám chư hầu lo lắng nói, tại đại doanh không chỉ có lương thảo, còn có cả tài sản của bọn hãn, đương nhiên bọn hãn phải lo lắng rồi. Crow phần hân nhìn về phía những binh sĩ kia đột nhiên giờ bộc phát ra chiến lực mạnh mẽ, nếu hiện tại bị kéo sa lầy tại đây không những không cứu được đại doanh, còn bị thiệt hại nặng nề, nhưng nếu rút lui hẳn quả thực không cam lòng, không cam lòng.

- Xung phong

Bỗng nhiên từ phía Celt thành vang lên tiếng trống trận, lần này không chỉ là hô vang cho có khí thế mà quả thực binh sĩ người Celt đã đến, trọn vẹn một ngàn người từ Celt thành xung phong tham chiến.

Crow vừa nhìn thấy được cờ hiệu của Lazson liền biết đại thế đã mất liền quyết đoán rút lui. Bốn ngàn người liền nhanh chóng rút về phía sau bỏ lại gần một ngàn cái xác tại chiến trường. Phủ binh thấy kẻ địch rút lui liền bộc phát tiếng hoan hô định truy đuổi nhưng bị Trần Quốc Toàn ngăn lại. Chỉ có hãn mới biết tập doanh số lượng binh sĩ cũng chỉ có sáu trăm người mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Hậu chiến

“Đinh, danh tướng của kỵ chủ Trần Quốc Toàn vừa đánh thắng một trận, ban thưởng ba trăm điểm kinh nghiệm”.

Đến sáng hệ thống liền thông báo cho Lý Anh Tú ban thưởng chiến công. Kỳ lạ chính là lần này chỉ có điểm chiến công mà thôi, không có hưởng thêm lượt triệu hoán nào nữa cả. Lý Anh Tú cũng nặc kệ, dù sao thì ban thưởng hệ thống vẫn hay tùy ý lắm. Lý Anh Tú thức giấc, cung nữ liền đi vào giúp hãn rửa mặt, thay quần áo, hôm nay hãn còn phải thượng triều đây. Lý Anh Tú cung nữ hầu hạ cũng không nhiều, chỉ bốn người mà thôi, cộng thêm một viên bách phu trưởng nữa là năm, nhưng nhiều hãn cũng cảm thấy mình càng ngày càng tư bản, càng ngày càng lười.

- Bệ hạ giá lâm.

Đúng giờ theo tiếng chuông trước sân Rồng văn võ bá quan liền đi vào triều, Lý Anh Tú ngồi trên ghế rồng uy nghiêm nhìn xuống hàng ngũ văn võ bên dưới, tuy không đông đúc nhưng đều là tinh anh của cả Đại Việt từ thời Lý - Trần trở về trước.

- Bái kiến bệ hạ.

Văn võ bá quan liền cúi chào Lý Anh Tú. Hãn gật đầu nói.

- Hôm nay Trẫm giới thiệu với các khanh một vị đồng liêu mới, gặp hân rồi Trẫm hi vọng các khanh không quá bất ngờ.

Văn võ bá quan liền tập trung chú ý, bình thường có một vị quan mới bệ hạ cũng không trang trọng như vậy trực tiếp trên triều đình giới thiệu, ai cũng đoán hẳn đây là một người rất tài ba. Lý Anh Tú nhìn các vị đại thần liền tím tím cười nói.

- Cho truyền Trần Quốc Tuấn.

- Truyền Trần Quốc Tuấn vào điện.

Àm

- Lại là Hưng Đạo vương.

- Trời ạ, là thật là Hưng Đạo đại vương sao?

- Thần tượng, thần tượng!

Dưới dự xôn xao của các bá quan Trần Quốc Tuấn từ bên ngoài điện đi vào, trên thân mặc một bộ quyên giáp võ quan, đi đến đầu quan lại liền cúi người tỏ vẻ tôn kính. Trần Quốc Tuấn đối với Đại Việt thực sự rất nổi tiếng, tuyệt đối là thần tượng của bất kỳ người nào. Chỉ có những quan lại từ thời Lý trở về trước liền không có biểu lộ gì quá lớn, dù sao bọn họ cũng không có quen biết gì nhau, lúc Trần Quốc Tuấn nổi danh thì bọn hắn đã xuống mồ cả rồi.

- Thần Trần Quốc Tuấn bái kiến bệ hạ.

Trần Quốc Tuấn khom người chào, Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Ái khanh miễn lễ. Các khanh hẳn biết Quốc Tuấn là ai nên Trẫm cũng không nói nhiều. Nay Trẫm phong Quốc Tuấn làm Ngự Lâm quân chỉ huy thêm sự ai có ý kiến gì không?

- Bệ hạ anh minh.

Quần thần liền không có ý kiến, Trần Quốc Tuấn là ai, đường đường là một vị đại thần tiền triều tay nắm trọng quyền, giờ chỉ là một chỉ huy thêm sự vẫn còn là quá thấp đây. Lý Anh Tú hài lòng nói với Trần Quốc Tuấn.

- Đại Việt ta lấy võ lập quốc, tất cả đều nói chuyện bằng quân công, không hề có sự ưu tiên nào. Trẫm hi vọng khanh có thể lập được nhiều công lao, khi đó càng có thể gánh vác nhiều trọng trách hơn cũng Trẫm.

Trần Quốc Tuấn liền bái tạ.

- Thần tạ ơn bệ hạ, thần nhất định không phụ lòng bệ hạ tài bồi.

Lý Anh Tú vui vẻ nói.

- Tốt lắm, vào hàng đi. Các khanh hôm nay có chuyện gì báo cáo không?

Lần lượt các bộ liền bước ra báo cáo tình hình, Lý Anh Tú vẫn quan tâm nhất hai việc, thứ nhất là việc xây dựng xứ Thuận Hóa, việc thứ hai là máy chạy bằng sức nước của lò rèn. Xứ Thuận Hóa còn cần đến một tháng để xây xong các công trình cơ bản, còn muốn phát triển chắc hẳn phải mất đến nửa năm, máy chạy bằng sức nước vẫn có tiến triển nhưng lại không quá lớn. Lý Anh Tú cũng không nói gì, dù sao những việc này đều cần thời gian. Lý Anh Tú lại hỏi.

- Tập đoàn thương mại phát triển đến đâu rồi?

Trần Khánh Dư liền bước ra nói.

- Bẩm bệ hạ, hiện tại tập đoàn thương mại đã có hơn hai trăm thương gia tham gia, chiếm lĩnh khoảng bảy phần thị trường trong nước. Tại các nước ngoài cũng đã có thương điểm tại Bravia và các quốc gia duyên hải. Hiện tại phương hướng của tập đoàn đang hướng về phía Nam. Thỉnh xin bệ hạ một tờ quốc thư để xin được mở mối quan hệ.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Tốt, việc này giao cho Hàn Lâm viện soạn thảo quốc thư giao cho tập đoàn. Nhưng chú ý tạm thời mục tiêu của chúng ta vẫn là các quốc gia duyên hải phía Bắc trước.

Trần Khánh Dư nghe vậy liền khom người nói.

- Thần tuân lệnh bệ hạ.

Trái ngược với sự vui vẻ trong triều đình Đại Việt, trong quân doanh của Crow là một khung cảnh u ám. Tiền doanh, hậu doanh đều bị đốt trụ, mất đến

ba trăm binh sĩ cũng hai mươi kỵ sĩ, gần một ngàn người khác bị thương.

- Đồ vô dụng, ta hỏi các người đám binh lính đó từ đâu chui ra.

Crow quát lớn, các lãnh chúa, kỵ sĩ liền im thin thít đến thờ mệnh cũng không dám. Cứ tưởng sẽ đánh thắng được dễ dàng nào ngờ xuất hiện một đạo quân từ đâu chui ra tập kích doanh trại gây cho bọn hãn thương vong nặng nề. Hít một hơi thật sâu để đè nén cơn tức giận Crow trầm trọng hỏi.

- Lương thảo còn bao nhiêu?

Một vị lãnh chúa có hơi mập nói.

- Bẩm công tước đại nhân lương thảo còn đủ dùng cho đại quân trong bảy ngày, ngày mai Holf gia tộc sẽ lại vận chuyển lương thảo đến.

Tội nghiệp cho tên lãnh chúa này còn chưa biết Holf lãnh địa đã bị quân Đại Việt đồ sát sạch sẽ đây. Thế nhưng nghe nói vậy Crow vẫn yên tâm, Holf là em vợ của hắn, do một tay hắn nâng đỡ lên, tuy thành tựu không lớn, nhưng vận chuyển lương thảo vẫn không có vấn đề gì. Crow gật đầu nói.

- Để binh sĩ nghỉ ngơi một ngày, hôm sau chúng ta sẽ tấn công san bằng tòa thành này. Nói với binh sĩ, chỉ cần chiếm được thành có thể cho bọn hãn thỏa thích làm gì thì làm trong ba ngày.

- Tuân lệnh công tước.

Như chợt nhớ ra chuyện gì Crow lại nói.

- Phái quân đi truy tìm những tên người Celt bỏ trốn, nói binh sĩ cẩn thận đề phòng lại bị tập kích.

Các đại doanh Crow nằm dặm, trong một cánh rừng thưa là một chi quân đội chỉ còn đến một trăm người, dẫn đầu là một kỵ sĩ thân mặc giáp da, còn bị thương đến vài chỗ. Đội quân này chính là của Vũ Hải và những binh sĩ còn lại sau đêm đó. Sáu trăm binh sĩ giờ chỉ còn hơn một trăm người, ngày hôm qua đi đường bị thương, bị công còn đứng một trăm người.

Lúc này điểm lợi của NPC chính thức hiện ra, bọn hãn tuy sợ lạnh, nhưng không cần phải ăn, Vũ Hải chỉ cần tìm kiếm thức ăn cho chính mình là được. Với một trăm người thực sự hãn cũng không biết hiện tại mình phải làm gì nữa.

Cộc cộc, cộc cộc.

Tiếng vó ngựa vang lên từ xa trong tuyết Vũ Hải nhíu mày nhìn lại, lại là một tên kỵ binh người bản địa, chắc chắn không phải là quân ta may mắn hiện tại sương mù đang khá lớn, kỵ sĩ cũng không chú ý có một đôi mắt đang nhìn hắn. Vũ Hải rút ra một mũi tên kéo căng cánh cung, gió lớn khiến đầu mũi tên hơi rung rung. Vũ Hải nhắm mắt lại canh chính một chút liền nhẹ nhàng buông tay.

Vút.

Tam thạch cung lực bắn cực mạnh phóng mũi tên lao vút trong không khí chuẩn xác đâm xuyên cổ tên kỵ sĩ đang phi nhanh. Tên kỵ sĩ chỉ cảm thấy đau đón một cái liền ngã xuống ngựa, hai chân mắc vào bàn đạp bị chiến mã kéo trên mặt đất một đoạn dài sau đó mới dừng lại.

Vũ Hải liền bắt đầu một công việc quen thuộc của một kỵ binh trinh sát: "Loot đồ". Kỵ sĩ này cũng không đem nhiều, một chút thức ăn, một thanh kiếm, giáp da, cùng một ống thư. Vũ Hải mới mặc kệ giáp da cùng trường kiếm, hắn chỉ quan trọng thức ăn và ống thư này mà thôi. Đây rõ ràng là một kẻ truyền tin của quân Crow. Vũ Hải liền móc thư ra xem, đến Đại Việt đã lâu hắn cũng biết đọc được chữ của người bản địa. Đọc qua một lần Vũ Hải vô cùng vui vẻ, bên trong tin tức chính là tin Holf thành bị đồ sát không còn. Vũ Hải quyết định thật nhanh, giấu tin tức này đi. Chỉ cần tin tức này chưa đến Crow sẽ còn bị sa lầy tại Celt thành, đại quân càng có nhiều thời gian để tấn công vào hậu phương của địch.

Đi theo dấu chân ngựa của kỵ sĩ để lại Vũ Hải một ngày sau liền đi đến được một cái bến tàu, đây rõ ràng chính là nơi đổ bộ của đại quân Crow. Vũ Hải trên môi liền hé ra một nụ cười lạnh lùng. Với một trăm binh sĩ hãn không thể tấn công được bến cảng này, nhưng muốn gây khó dễ cho Crow thì vẫn còn tốt chán.

Trong khi đó tại phía Nam quần đảo Sắt, trên một bờ biển vắng có hai ông cháu làm nghề đánh cá ven bờ chuẩn bị kéo thuyền ra khơi. Năm ngoái mùa đông khắc nghiệt quá, lãnh chúa sau khi trở về lại tăng thêm thuế má, cuộc sống của nông nô như bọn hãn càng ngày càng khó khăn, ngày đóng thuế sắp tới, nếu không thể kiếm đủ tiền cả nhà bọn hãn thực sự chỉ có con đường chết.

- Ông nội, ngài nhìn, chim biển.

Đưa chày chỉ tay ra phía biển, từ phía xa đường chân trời từ từ nổi lên những chấm đen, một chấm, hai chấm, cuối cùng chính là hàng trăm chấm. Lại gần một chút ông lão liền phát hiện ra những chấm đen đó không phải là chim biển mà là những chiếc chiến hạm to lớn. Ông lão năm xưa vẫn từng đi lính cho lãnh chúa đương nhiên nhận ra các chiến hạm không có treo cờ của các gia tộc thì có ý nghĩa gì liền bỏ hết mọi ngư cụ kéo tay cháu trai mình hô to.

- Chạy mau.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Hậu chiến

“Đinh, danh tướng của ký chủ Trần Quốc Toàn vừa đánh thắng một trận, ban thưởng ba trăm điểm kinh nghiệm”.

Đến sáng hệ thống liền thông báo cho Lý Anh Tú ban thưởng chiến công. Kỳ lạ chính là lần này chỉ có điểm chiến công mà thôi, không có hưởng thêm lượt triệu hoán nào nữa cả. Lý Anh Tú cũng mặc kệ, dù sao thì ban thưởng hệ thống vẫn hay tùy ý lắm. Lý Anh Tú thức giấc, cung nữ liền đi vào giúp hần rửa mặt, thay quần áo, hôm nay hần còn phải thượng triều đây. Lý Anh Tú cung nữ hầu hạ cũng không nhiều, chỉ bốn người mà thôi, cộng thêm một viên bách phu trưởng nữa là năm, nhưng nhiều hần cũng cảm thấy mình càng ngày càng tư bản, càng ngày càng lười.

- Bệ hạ giá lâm.

Đúng giờ theo tiếng chuông trước sân Rồng văn võ bá quan liền đi vào triều, Lý Anh Tú ngồi trên ghế rồng uy nghiêm nhìn xuống hàng ngũ văn võ bên dưới, tuy không đông đúc nhưng đều là tinh anh của cả Đại Việt từ thời Lý - Trần trở về trước.

- Bái kiến bệ hạ.

Văn võ bá quan liền cúi chào Lý Anh Tú. Hần gật đầu nói.

- Hôm nay Trẫm giới thiệu với các khanh một vị đồng liêu mới, gặp hần rồi Trẫm hi vọng các khanh không quá bất ngờ.

Văn võ bá quan liền tập trung chú ý, bình thường có một vị quan mới bệ hạ cũng không trang trọng như vậy trực tiếp trên triều đình giới thiệu, ai cũng đoán hần đây là một người rất tài ba. Lý Anh Tú nhìn các vị đại thần liền mỉm cười nói.

- Cho truyền Trần Quốc Tuấn.

- Truyền Trần Quốc Tuấn vào điện.

Àm

- Lại là Hưng Đạo vương.

- Trời ạ, là thật là Hưng Đạo đại vương sao?

- Thần tượng, thần tượng!

Dưới dự xôn xao của các bá quan Trần Quốc Tuấn từ bên ngoài điện đi vào, trên thân mặc một bộ quyên giáp võ quan, đi đến đầu quan lại liền cúi người tỏ vẻ tôn kính. Trần Quốc Tuấn đối với Đại Việt thực sự rất nổi tiếng, tuyệt đối là thần tượng của bất kỳ người nào. Chỉ có những quan lại từ thời Lý trở về trước liền không có biểu lộ gì quá lớn, dù sao bọn họ cũng không có quen biết gì nhau, lúc Trần Quốc Tuấn nổi danh thì bọn hần đã xuống mồ cả rồi.

- Thần Trần Quốc Tuấn bái kiến bệ hạ.

Trần Quốc Tuấn khom người chào, Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Ái khanh miễn lễ. Các khanh hẳn biết Quốc Tuấn là ai nên Trẫm cũng không nói nhiều. Nay Trẫm phong Quốc Tuấn làm Ngự Lâm quân chỉ huy thêm sự ai có ý kiến gì không?

- Bệ hạ anh minh.

Quần thần liền không có ý kiến, Trần Quốc Tuấn là ai, đường đường là một vị đại thần tiền triều tay nắm trọng quyền, giờ chỉ là một chỉ huy thêm sự vẫn còn là quá thấp đây. Lý Anh Tú hài lòng nói với Trần Quốc Tuấn.

- Đại Việt ta lấy võ lập quốc, tất cả đều nói chuyện bằng quân công, không hề có sự ưu tiên nào. Trẫm hi vọng khanh có thể lập được nhiều công lao, khi đó càng có thể gánh vác nhiều trọng trách hơn cùng Trẫm.

Trần Quốc Tuấn liền bái tạ.

- Thần tạ ơn bệ hạ, thần nhất định không phụ lòng bệ hạ tài bồi.

Lý Anh Tú vui vẻ nói.

- Tốt lắm, vào hàng đi. Các khanh hôm nay có chuyện gì báo cáo không?

Lần lượt các bộ liên bước ra báo cáo tình hình, Lý Anh Tú vẫn quan tâm nhất hai việc, thứ nhất là việc xây dựng xứ Thuận Hóa, việc thứ hai là máy chạy bằng sức nước của lò rèn. Xứ Thuận Hóa còn cần đến một tháng để xây xong các công trình cơ bản, còn muốn phát triển chắc hẳn phải mất đến nửa năm, máy chạy bằng sức nước vẫn có tiến triển nhưng lại không quá lớn. Lý Anh Tú cũng không nói gì, dù sao những việc này đều cần thời gian. Lý Anh Tú lại hỏi.

- Tập đoàn thương mại phát triển đến đâu rồi?

Trần Khánh Dư liền bước ra nói.

- Bẩm bề hạ, hiện tại tập đoàn thương mại đã có hơn hai trăm thương gia tham gia, chiếm lĩnh khoảng bảy phần thị trường trong nước. Tại các nước ngoài cũng đã có thương điểm tại Bravia và các quốc gia duyên hải. Hiện tại phương hướng của tập đoàn đang hướng về phía Nam. Thành xin bề hạ một tờ quốc thư để xin được mở mối quan hệ.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Tốt, việc này giao cho Hàn Lâm viện soạn thảo quốc thư giao cho tập đoàn. Nhưng chú ý tạm thời mục tiêu của chúng ta vẫn là các quốc gia duyên hải phía Bắc trước.

Trần Khánh Dư nghe vậy liền khom người nói.

- Thần tuân lệnh bề hạ.

Trái ngược với sự vui vẻ trong triều đình Đại Việt, trong quân doanh của Crow là một khung cảnh u ám. Tiền doanh, hậu doanh đều bị đốt trụ, mất đến ba trăm binh sĩ cũng hai mươi kỵ sĩ, gần một ngàn người khác bị thương.

- Đồ vô dụng, ta hỏi các người đám binh lính đó từ đâu chui ra.

Crow quát lớn, các lãnh chúa, kỵ sĩ liền im thin thít đến thờ mệnh cũng không dám. Cứ tưởng sẽ đánh thắng được dễ dàng nào ngờ xuất hiện một đạo quân từ đâu chui ra tập kích doanh trại gây cho bọn hãn thương vong nặng nề. Hít một hơi thật sâu để đè nén cơn tức giận Crow trầm trọng hỏi.

- Lương thảo còn bao nhiêu?

Một vị lãnh chúa có hơi mặt nói.

- Bẩm công tước đại nhân lương thảo còn đủ dùng cho đại quân trong bảy ngày, ngày mai Holf gia tộc sẽ lại vận chuyển lương thảo đến.

Tội nghiệp cho tên lãnh chúa này còn chưa biết Holf lãnh địa đã bị quân Đại Việt đồ sát sạch sẽ đây. Thế nhưng nghe nói vậy Crow vẫn yên tâm, Holf là em vợ của hắn, do một tay hắn nâng đỡ lên, tuy thành tựu không lớn, nhưng vận chuyển lương thảo vẫn không có vấn đề gì. Crow gật đầu nói.

- Để binh sĩ nghỉ ngơi một ngày, hôm sau chúng ta sẽ tấn công san bằng tòa thành này. Nói với binh sĩ, chỉ cần chiếm được thành có thể cho bọn hãn thỏa thích làm gì thì làm trong ba ngày.

- Tuân lệnh công tước.

Như chợt nhớ ra chuyện gì Crow lại nói.

- Phái quân đi truy tìm những tên người Celt bỏ trốn, nói binh sĩ cẩn thận đề phòng lại bị tập kích.

Các đại doanh Crow nằm dặm, trong một cánh rừng thưa là một chi quân đội chỉ còn đến một trăm người, dẫn đầu là một kỵ sĩ thân mặc giáp da, còn bị thương đến vài chỗ. Đội quân này chính là của Vũ Hải và những binh sĩ còn lại sau đêm đó. Sáu trăm binh sĩ giờ chỉ còn hơn một trăm người, ngày hôm qua đi đường bị thương, bị công còn đứng một trăm người.

Lúc này điểm lợi của NPC chính thức hiện ra, bọn hãn tuy sợ lạnh, nhưng không cần phải ăn, Vũ Hải chỉ cần tìm kiếm thức ăn cho chính mình là được. Với một trăm người thực sự hãn cũng không biết hiện tại mình phải làm gì nữa.

Cộc cộc, cộc cộc.

Tiếng vó ngựa vang lên từ xa trong tuyết Vũ Hải nhíu mày nhìn lại, lại là một tên kỵ binh người bản địa, chắc chắn không phải là quân ta may mắn hiện tại sương mù đang khá lớn, kỵ sĩ cũng không chú ý có một đôi mắt đang nhìn hắn. Vũ Hải rút ra một mũi tên kéo căng cánh cung, gió lớn khiến đầu mũi tên hơi rung rung. Vũ Hải nhắm mắt lại canh chỉnh một chút liền nhẹ nhàng buông tay.

Vút.

Tam thạch cung lực bắn cực mạnh phóng mũi tên lao vút trong không khí chuẩn xác đâm xuyên cổ tên kỵ sĩ đang phi nhanh. Tên kỵ sĩ chỉ cảm thấy đau đớn một cái liền ngã xuống ngựa, hai chân mắc vào bàn đạp bị chiến mã kéo trên mặt đất một đoạn dài sau đó mới dừng lại.

Vũ Hải liền bắt đầu một công việc quen thuộc của một kỵ binh trinh sát: "Loot đồ". Kỵ sĩ này cũng không đem nhiều, một chút thức ăn, một thanh kiếm, giáp da, cùng một ống thư. Vũ Hải mới mặc kệ giáp da cùng trường kiếm, hắn chỉ quan trọng thức ăn và ống thư này mà thôi. Đây rõ ràng là một kẻ

truyền tin của quân Crow. Vũ Hải liền móc thư ra xem, đến Đại Việt đã lâu hắn cũng biết đọc được chữ của người bản địa. Đọc qua một lần Vũ Hải vô cùng vui vẻ, bên trong tin tức chính là tin Holf thành bị đồ sát không còn. Vũ Hải quyết định thật nhanh, giấu tin tức này đi. Chỉ cần tin tức này chưa đến Crow sẽ còn bị sa lầy tại Celt thành, đại quân càng có nhiều thời gian để tấn công vào hậu phương của địch.

Đi theo dấu chân ngựa của kỵ sĩ để lại Vũ Hải một ngày sau liền đi đến được một cái bến tàu, đây rõ ràng chính là nơi đổ bộ của đại quân Crow. Vũ Hải trên môi liền hé ra một nụ cười lạnh lùng. Với một trăm binh sĩ hắn không thể tấn công được bến cảng này, nhưng muốn gây khó dễ cho Crow thì vẫn còn tốt chán.

Trong khi đó tại phía Nam quần đảo Sắt, trên một bờ biển vắng có hai ông cháu làm nghề đánh cá ven bờ chuẩn bị kéo thuyền ra khơi. Năm ngoái mùa đông khắc nghiệt quá, lãnh chúa sau khi trở về lại tăng thêm thuế má, cuộc sống của nông nô như bọn hắn càng ngày càng khó khăn, ngày đông thuế sắp tới, nếu không thể kiếm đủ tiền cả nhà bọn hắn thực sự chỉ có con đường chết.

- Ông nội, ngài nhìn, chim biển.

Đưa chày chỉ tay ra phía biển, từ phía xa đường chân trời từ từ nổi lên những chấm đen, một chấm, hai chấm, cuối cùng chính là hàng trăm chấm. Lại gần một chút ông lão liền phát hiện ra những chấm đen đó không phải là chim biển mà là những chiếc chiến hạm to lớn. Ông lão năm xưa vẫn từng đi lính cho lãnh chúa đương nhiên nhận ra các chiến hạm không có treo cờ của các gia tộc thì có ý nghĩa gì liền bỏ hết mọi ngư cụ kéo tay cháu trai mình hô to.

- Chạy mau.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Tấn công thành Spanis

Thành Spanis là một trong những tòa thành lớn của vùng phía Nam quần đảo Sắt, lãnh địa rộng đến hàng chục dặm vuông xung quanh thành Spanis, phía trước là bờ biển, phía sau lại là núi, ngoài ra Spanis còn có một đồng bằng nhỏ là nơi trồng trọt cung cấp lương thực cần thiết cho cả lãnh địa. Hàng trăm năm nay mảnh đất này luôn được cai trị bởi dòng họ Ramos, một dòng họ cổ kính của Germanic đế quốc nhưng đã dần suy bại đến mức trở thành phong thần cho gia tộc Crow. Thế nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, dưới trướng phong thần của Crow Ramos gia tộc vẫn rất có số má, cũng rất có tiếng nói, Ramos lãnh chúa mặc dù chỉ là bá tước nhưng tích lũy của gia tộc vẫn rất lớn, tuy lần trước tham dự trận chiến cùng với Đại Việt bị tổn thất nặng nhưng dưới trướng Ramos tại lãnh địa vẫn còn đến gần một ngàn binh sĩ. Lần này Crow công tước vận dụng binh lực chinh phạt người Celt Ramos gia tộc không tham gia mà ở phía sau phục vụ hậu cần, cung cấp quân lương cho đại quân.

Spanis thành cũng coi như là một tòa thành khá vững chắc có đến hai lớp thành bằng đá, lớp ngoài là nơi sống của thị dân, lớp trong là cung điện của lãnh chúa, trên đầu thành có lắp đặt các loại khí cụ thủ thành đủ thấy dù lui bại nhưng thực lực của Ramos gia tộc vẫn rất mạnh mẽ.

- Không biết đến bao giờ chiến tranh mới chấm dứt đây. Gần đây lãnh chúa tăng thuế cao quá, đến gia đình ta cũng sắp sống không nổi rồi.

Một tên lính gác nói với tên đồng đội. Ramos lãnh chúa để bù vào chiến phí phải tăng cường bóc lột nông nô, thuế má không chỉ áp lên đầu nông nô mà còn có cả những binh lính. Tên lính kia gật đầu nói.

- Đúng vậy, năm nay chiến tranh liên miên, công tước thất bại, lãnh chúa của chúng ta cũng không tốt hơn là bao.

Một tên khác lại tỏ ra lạc quan nói.

- Các người cứ yên tâm, lần này Crow công tước đánh bại lũ người Celt nhất định sẽ thu được tài phú, lúc đó lãnh địa của chúng ta cũng được hưởng một chén canh.

Tên lính già lắc đầu nói.

- Người quá ngây thơ, khi đó cũng là đến lãnh chúa, còn khuya mới đến lượt chúng ta.

Bọn hắn tùm năm tùm ba nói chuyện không để ý từ xa có một đôi ông cháu đang diu dắt nhau chạy về phía thành vừa hô lớn, ông lão đã gần bảy mươi vậy mà chạy trên đất với tốc độ bàn thờ như bị ma đuổi vậy. Cũng đúng, ông lão chính là đang bị thứ còn đáng sợ hơn cả ma quỷ rượt đuổi.

- Các người nhìn, bọn hắn làm gì thế kia?

Cuối cùng một tên lính cũng phát hiện ra được ông cháu đang chạy đến gần, bọn lính tò mò nhìn theo, khoảng cách lúc này đủ để nghe thấy tiếng vọng nhưng không hề rõ ràng.

- Địch...kích...địch...

Tên lính già nhú mày lại cố gắng nghe cho rõ, thêm một chống nữa tiếng vọng mới rõ ràng hơn.

- Có... kẻ... tấn... công.

- Chết tiệt, có kẻ tấn công lãnh địa. Mau đóng cổng thành lại.

Tên lính già hô toán lên nhưng lúc này phía sau lưng ông cháu khối bụi đã bốc lên mù mịt, một đoàn kỵ binh như tên bắn lao nhanh về phía tòa thành, lưới đao hình bán nguyệt vung lên đầu lâu hai ông cháu liền lăn trên mặt đất, bọn lính đều có thể nhìn thấy được dưới chiếc mũ lông chính là những gương mặt khát máu, man rợ.

Keng... keng... keng

- Đóng cổng thành.

Bọn lính canh gằm thét, cổng thành liền trở nên hỗn loạn, dân chúng thì vội chạy vào thành mà đám binh lính thì vội vã đóng cổng thành lại. Thành Spanis vô cùng kiên cố, nhưng cũng đồng nghĩa cổng thành của nó rất nặng nề, cần một thời gian ngắn để có thể đóng lại, thế nhưng kỵ binh Mông quốc làm sao có thể cho bọn hãn thời gian đó, chỉ trong vòng mười giây mấy trăm kỵ binh đã còn cách thành hơn trăm mét mà thôi.

- Phóng tên.

Từ trên đầu thành tốp lính đầu tiên của Ramos gia tộc đã vào vị trí phóng những đợt mưa tên lác đác xuống đầu kỵ binh Mông quốc, thế nhưng mũi tên nhanh, kỵ binh Mông quốc cũng nhanh, bọn hãn sinh ra trên lưng ngựa, ăn trên lưng ngựa, sống trên lưng ngựa, người ngựa như hợp nhất, kỵ sĩ cúi người ôm sát lấy cổ ngựa, khéo léo điều khiển tránh khỏi những mũi tên phía trên phóng xuống, cơn mưa tên rải rác hầu như không có sát thương bao nhiêu đến đội kỵ binh. Thế nhưng vào đến năm mươi mét thì tình hình thay đổi. Đội kỵ binh Mông quốc bắt đầu lộ ra rằng nanh của bọn hãn, thứ thực lực mà làm tất cả các quốc gia Á-Âu thời đó phải khiếp sợ.

- Phóng tiễn.

Theo hiệu lệnh phát ra, những kỵ binh Mông quốc dùng hai chân đứng trên người ngựa, cung ngắn lắp tên vào nhất tề phóng ra một loạt tên chia ra bay lên đầu thành và cổng thành.

Phập, phập, phập.

Đám binh lính Ramos gia tộc không kịp đề phòng liền bị loạt tên của kỵ binh Mông quốc bắn trúng, bọn hãn đều là tay thiện xạ, tỷ lệ sát thương cực kỳ cao, chỉ một loạt tên đã có hơn năm mươi tên binh sĩ và thường dân bỏ mạng, thậm chí những binh sĩ đóng cổng lấp lỗ phía sau cũng không thoát.

- Xung phong.

Kỵ binh Mông quốc gằm thét, vô số sắt thép lún cả mặt đất xông vào đến cửa thành, loạn đao vung lên vẽ ra một con đường máu, binh sĩ Ramos gia tộc bị những tên đồ tể khát máu giết đến tan nát, không thể chống cự, cổng thành cổng thành cũng bị kẹt lại bỏ trống.

- Giết.

Mấy trăm kỵ binh Mông quốc tỏa ra giết chóc, nhưng thứ đáng sợ hơn còn ở phía sau, mấy ngàn binh sĩ đánh thuê của Đại Việt theo chân kỵ binh Mông quốc áp sát tường thành, cổng thành không đóng được, bọn hãn cũng không mất thời gian liền tấn công vào phía trong thành. Lê Phụng Hiểu cười ngựa sừng sững đi vào lạnh lùng nói.

- Đốt sạch, cướp sạch, giết sạch.

Binh sĩ của Ramos gia tộc dưới sự lãnh đạo của các kỵ sĩ gia tộc cũng đã phản ứng bắt đầu tập kết lại phía trước lâu đài của lãnh chúa, dù sao gia tộc cũng có đến gần ngàn binh sĩ, tuy bị đánh bất ngờ nhưng bọn hãn cũng kịp thu nạp lại đến gần bảy trăm binh sĩ và ba trăm nông nô để phòng thủ, còn những cư dân khác bị đuổi giết khắp thành liền bị mặc kệ. Xin lỗi, lãnh chúa là tối cao, nông nô chỉ là cỏ rác mà thôi.

- Tấn công.

Năm trăm nông nô và binh sĩ của Ramos gia tộc dưới sự lãnh đạo của bốn vị kỵ sĩ tổ chức một cuộc phản công vào đội hình của Phủ binh.

- Giết.

Phủ binh Tống quốc cũng nhất tề xung phong đối chọi lại với quân Ramos gia tộc, không gian chật hẹp không cho phép triển khai đội hình lớn chiến đấu, hai bên liền lao vào hỗn chiến, về số lượng phủ binh áp đảo đông đến gấp đôi, nhưng chất lượng so với binh lính Ramos gia tộc thực sự không dám nhìn thẳng, ngoài trừ đàn áp được đám nông nô ra, hai cánh của Phủ binh vậy mà bị Ramos gia tộc binh lính đánh mạnh vào đến tan tác.

- Báo cáo chủ tướng, quân ta bị địch quân cản lại phía trước.

Thám báo chạy trở về báo cáo. Thực sự thực lực Phủ binh rất có hạn, không được tinh nhuệ, chỉ biết lấy thịt đè người mà thôi, nếu gặp phải binh sĩ nông cốt tinh nhuệ như của Ramos gia tộc, phủ binh thực sự rất khó làm nên chuyện được. Lúc này kỵ binh Mông quốc đã tỏa ra khắp thành giết chóc những tên địch đi lạc, đốt phá, sau lưng Lê Phụng Hiểu cũng chỉ còn lại thiết kỵ Đại Lý và ba ngàn phủ binh mà thôi.

- Phạm Ngũ Lão.

Lê Phụng Hiểu nghiêm mặt hô lên một tiếng. Phạm Ngũ Lão lập tức ra khỏi hàng.

- Có mặt tướng.

- Lệnh cho người thống lĩnh hai trăm thiết kỵ lập tức mở đường cho đại quân, không được chậm trễ.

- Tuân lệnh.

- Trần Nhật Duật.

- Có mặt tướng.

- Lệnh cho người thống lĩnh hai ngàn phủ binh đi đường vòng chặn đầu bọn hãn, không để cho một tên chạy thoát.

- Tuân lệnh.

Giã.

Thiết kỵ lập tức xuất phát xông về còn phố phía trước lúc này chiến cuộc đã vô cùng quyết liệt, Phủ binh tuy bị quân Ramos gia tộc đè lên đầu mà đánh nhưng số lượng áp đảo vẫn còn đó, bọn hãn chèo chống kéo sâu quân Ramos vào trong trận địa, hai vị kỵ sĩ dẫn đầu đắp binh lính liên tục đánh vào hai bên sườn phủ binh, nếu kéo dài thêm mười lăm phút nữa phủ binh chắc chắn sẽ đại bại.

- Tăng viện, chúng ta cần tăng viện.

Phủ binh gầm thét, bọn hãn chỉ là lính đánh thuê, ý chí cũng không cao cả gì, nếu tình hình tiếp tục bế tắc, không có viện quân bọn hãn sẽ bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Hỗn chiến

- Sát!

Trên đường phố nhuộm đỏ màu máu, xác người vương vãi khắp nơi, lúc này, thời điểm này không còn bất cứ trận hình nào nữa mà chỉ còn là một đám hỗn chiến, từng ngôi nhà đều là chiến trường, sức chống trả của Ramos gia tộc mạnh mẽ hơn Lê Phụng Hiểu nghĩ rất nhiều.

- Phóng tên.

Lúc này từ phía sau một trăm binh sĩ của Ramos gia tộc lại được tăng viện, cung thủ từ phía sau bắn yểm trợ, phủ binh trúng tên ngã xuống như rạ, dần dần lui bại về sau. Mấy tên kỵ sĩ vui mừng vung vẩy trường kiếm hô lớn.

- Giết tất cả địch nhân, lãnh chúa sẽ có ban thưởng lớn cho chúng ta.

- Tấn công.

Có thương tất có dừng giã, được khích lệ binh sĩ Ramos gia tộc tấn công càng hăng máu, phủ binh chống đỡ không được dấu hiệu tan vỡ đã đến nơi.

- Có viện binh, có viện binh.

Rầm rầm, rầm rầm.

Tiếng gót sắt từ phía sau lưng phủ binh vang lên rung chuyển cả con phố, mặt đất như bị xé toạt ra bởi hàng trăm vó ngựa, từ cuối con phố những kỵ binh mặc sơn văn giáp màu đen, toàn thân giáp sắt xuất hiện.

- Trọng kỵ đến, viện binh đến, giết hết bọn nó.

Phủ binh nhìn thấy trọng kỵ liền như bắt được cọng cỏ cứu mạng, sĩ khí lập tức dâng cao, trong khi Ramos binh sĩ thấy trọng kỵ liền biến sắc mặt.

- Chạy mau, là kỵ sĩ.

Không biết ai hô lên, binh sĩ của Ramos gia tộc liền lui vào phía sau lần tránh vào các ngôi nhà để tránh trọng kỵ truy kích. Dưới chiếc mặt nạ Phạm Ngũ

Lão nhìn thấy được tình cảnh chiến trường vô cùng hỗn loạn, không thích hợp để kỵ binh đột tiếng liền phát tay.

- Chia thành một đội ba người truy kích.

Thiết kỵ không nói gì mà lập tức thi hành, ba kỵ sĩ xếp thành một hàng dọc, tỏa ra các con đường tiến hành truy kích, những tên binh sĩ không tránh né kịp chỉ có hai kết cục, một là bị đâm nát dưới vó ngựa, hai là bị kỵ sĩ thương xuyên thủng thân thể.

- Giết.

Phập.

Phạm Ngũ Lão cũng dẫn đầu đoàn thiết kỵ truy kích, mã sóc của Phạm Ngũ Lão mạnh như rồng, một sóc đâm ra liền lấy mạng một người, đi phía sau là mười thiết kỵ xếp thành hình cánh hạc càn quét cả một con đường không người có thể chạy thoát. Phủ binh được thế cũng bao bọc hai cánh phía sau, chui vào từng căn nhà lùng giết những con cá lọt lưới.

Phạm Ngũ Lão đâm ra mã sóc xuyên thủng giáp một tên binh sĩ Ramos gia tộc, mũi sóc bốn cạnh xuyên thủng xích giáp dễ dàng như xuyên thủng tờ giấy. Đột nhiên Phạm Ngũ Lão cảm thấy lạnh sống lưng khẽ nghiêng người một cái.

Keng.

Một mũi tên lướt ngang qua son vắn giáp làm phát ra từng đóa hoa lửa. Là cường nỏ, nếu không phải Phạm Ngũ Lão kịp thời tránh né có lẽ son vắn giáp cũng đã bị đục một lỗ. Nhìn lại phía trước là một đội kỵ sĩ mười người, sau lưng có vài chục binh lính cầm cung tên và cường nỏ chắn lại phía trước. Phạm Ngũ Lão nhếch nhếch miệng vùng lên mã sóc.

- Tấn công.

Trong khi đó Trần Nhật Duật dẫn theo phủ binh chạy vòng ra phía sau. Lê Phụng Hiểu biết rõ nơi này có đến hai lớp thành, hẳn cũng không muốn quân đội mình phải trải qua một trận công thành đổ máu, quân Đại Việt đi đường xa đến làm gì có mang vũ khí công thành.

Rầm rầm, rầm rầm

Bỗng tiếng vó ngựa từ phía trước vang lên, bên góc rẽ của con phố lại xuất hiện hơn ba mươi tên kỵ sĩ, đặc biệt là người đầu mặc giáp phục hoa lệ in hình một con hươu, là gia huy của Ramos gia tộc, theo sau cùng là mấy trăm binh sĩ. Đây chính là Ramos lãnh chúa, cũng có ý định tập hậu phủ binh, không ngờ lại gặp phải đội quân của Trần Nhật Duật ở đây. Binh sĩ hai bên tròn mắt nhìn nhau. Quá trùng hợp, thực sự quá trùng hợp, tập kích gặp tập kích, lại đi chung một con đường.

Ramos lãnh chúa tỉnh hồn hồ lên.

- Tấn công!.

- Giết!

Bên này Trần Nhật Duật cũng hô lớn.

- Bày trận phòng ngự.

Hàng thuẫn binh đi lên phía trước tạo thành một bức tường hai tầng, trường thương xuyên ra tạo thành một con nhím chắn lại phía trước. Thế nhưng Trần Nhật Duật cũng không hi vọng bức tường này có thể đánh thắng được đối phương, dù sao phủ binh sức chiến đấu thế nào thì người người đều biết, huống chi đối phương phía trước còn có kỵ sĩ.

- Bắn pháo hiệu cầu viện chủ tướn.

Chú.

Mũi tên phóng lên, đầu mũi tên có các lỗ khi gió thổi qua liền phát ra một tiếng rít chói tai báo hiệu.

- Tấn công!

- Bắn tên!

Lúc này kỵ binh của Ramos gia tộc cũng đã xung phong, đầu tiên vẫn là loạt trao đổi cung tiễn tầm xa giữa hai bên, một bên có giáp trụ tinh lương, một bên trang bị thuẫn bài đứng trong trận, thế nhưng số lượng mũi tên phủ binh lại áp đảo hơn rất nhiều. Mũi tên bắn vào trong bản giáp phát ra từng tia hoa lửa nhưng không thể gây được quá nhiều sát thương.

- Va chạm.

Đụng, đụng, đụng.

Àm, âm

Thiết kỵ và chạm vào thuẫn tường của phủ binh, những mũi giáo lại không thể chọc thủng được bản giáp của kỵ sĩ, thân thể người va chạm với thiết kỵ như châu chấu đá xe tăng liền bị đánh văng ra, hàng thuẫn thứ nhất trực tiếp bị xuyên thủng. Các kỵ sĩ xuyên qua được lập tức vung xuống đồ đao chém giết giết ra một con đường máu, binh sĩ Ramos gia tộc cũng theo đó xông vào, phủ binh không hề có một chút kháng cự mạnh mẽ nào.

- Lùi lại. Cự thuẫn.

Năm hàng của phủ binh theo hiệu lệnh liền lui lại thành lập một hàng phòng ngự mới, Trần Nhật Duật trực tiếp xuống ngựa vỗ vai từng người hô lớn.

- Không cần phải sợ hãi, chỉ cần cản được bọn chúng lại bọn hãn cũng chỉ như cá nằm trên thớt mà thôi. Các binh sĩ leo lên lầu.

Trong thành Spanis có những tòa lâu gỗ hai bên đường, tuy bởi vì bị đốt phá bị hư hại một mảng lớn nhưng độ cao vẫn còn đó, Trần Nhật Duật trực tiếp dẫn theo một trăm binh sĩ leo lên các dãy nhà hai bên đường chờ đợi.

Tiền quân của phủ binh bị chém giết sạch sẽ không còn, sĩ khí của gia tộc Ramos như cầu vồng, nhìn thấy sức chiến đấu yếu kém của địch nhân lại càng thêm phấn khởi. Ramos lãnh chúa được người hầu thay một thanh kỵ sĩ thương khác hô lên.

- Các người thấy, kẻ địch chẳng qua cũng chỉ là đám ô hợp, không thể cản được đường những chiến binh gia tộc Ramos hùng mạnh. Tấn công, Thần bên cạnh chúng ta, giết.

Rầm, rầm, rầm

Tiếp tục lấy đội kỵ sĩ dẫn đầu, bộ binh bọc hai cánh, quân đội gia tộc Ramos lần nữa xung phong, lần nữa va chạm với phủ binh. Thế nhưng lần này Phủ binh đã tổ chức tốt hơn rất nhiều, đã có độ dày hơn rất nhiều.

- Chặn bọn chúng lại.

Phủ binh gầm thét, người này đẩy người kia, dùng chính lực lượng của thân thể để cản lại những kỵ sĩ bọc thép, hàng thứ nhất bị phá vỡ, hàng thứ hai kháng cự, hàng thứ hai vỡ đến hàng thứ ba, chỉ được một lúc cuộc xung phong đã bị hàng thuẫn thứ tư cản lại.

- Đám

Hí, hí, hí

Theo hiệu lên từ dưới chân thuẫn tường những lưỡi qua lộ ra theo sáo lộ vuron ra cắt đứt phần chân ngựa không được bọc sắt làm những kỵ sĩ đi trước ngã xuống, đội hình kỵ binh liền rơi vào hỗn loạn.

- Tấn công.

Trần Nhật Duật gầm lên một tiếng liền thả mình từ phía trên nhảy xuống, các binh sĩ khác cũng làm theo, bọn hãn chuẩn xác rơi xuống ôm lấy các kỵ sĩ đẩy bọn hãn xuống ngựa.

- Giết!

Phủ binh cũng gầm lên mở ra thuẫn tường xông lên giáp lá cà cùng với gia tộc Ramos. Hai bên binh sĩ cũng liều mạng rồi, Trần Nhật Duật dùng chính bản thân mình làm gương cho binh sĩ, sau khi thả người rơi xuống liền cắt cổ một tên kỵ sĩ, hãn quát lớn.

- Đẩy bọn hãn xuống ngựa.

Phủ binh dùng số đông cô lập kỵ sĩ ra với đám binh sĩ phía sau ra, dùng chính thân thể lôi lấy đám kỵ sĩ xuống ngựa vậy giết. Nếu nói kỵ binh sợ hãi nhất là gì thì chính là bị vây khốn mất khả năng cơ động, phủ binh dùng những mũi thương dài hù dọa ngựa bị giật ngã xuống, hàng chục kỵ sĩ lơ lửng trên người kỵ sĩ làm hãn không chết cũng tàn phế.

- Giết!

Tiếng la hét vang trời, máu chảy thành sông, đỏ thẫm cả mặt đường, hai bên giết đến đỏ cả mắt, Trần Nhật Duật dùng bội đao tả xung hữu đột giết lui các kỵ sĩ, dùng chính bản thân vũ lực làm tiền phong lên tinh thần cho phủ binh. Nhưng hãn biết nếu kéo dài thế này không có viện binh, bọn hãn sẽ thất bại mất. Lúc này Trần Nhật Duật thấy trước mặt mình là Ramos lãnh chúa dưới sự bảo vệ của hai gã kỵ sĩ, hãn vẫn an toàn trong vòng vây của phủ binh, hai gã kỵ sĩ võ nghệ cao cường, dù mất đi sự cơ động phủ binh vẫn không chạm được đến bọn hãn. Trần Nhật Duật xác định, mục tiêu của hãn chính là đây.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Đối chiến

Hí hí, luật.

- Xung phong.

Thiết kỵ Đại Lý xếp thành đội hình cánh quạt xung phong, các kỵ sĩ của Ramos gia tộc cũng rút ra kỵ sĩ thương xung phong. Hai đội thiết kỵ như hai con hổ không khoang nhượng lao vào nhau, lạnh lùng mặt nạ sắt, sắt bén lưỡi trường thương, hai bên chỉ có thể nhìn nhau qua những cặp mắt đỏ ngầu.

- Va chạm.

- Đột thứ.

Ầm, ầm, ầm.

Hai đội kỵ binh lao vào nhau, Phạm Ngũ Lão thân thể khẽ nghiêng tránh thoát mũi thương của một kỵ sĩ, tay trái nắm lấy cán thương khẽ gạt, tay phải đâm mạnh mũi sóc chuẩn xác vào yết hầu, nơi giáp bảo vệ mỏng nhất của bản giáp kỵ sĩ.

- Ách.

Kỵ sĩ bị trúng đòn liền rơi xuống ngựa, nhưng đòn thứ hai liền đâm đến nhằm thẳng vào ngực phải của Phạm Ngũ Lão, tên kỵ sĩ đôi mắt trở nên hưng phấn, hẳn chắc chắn lần này mình sẽ đâm trúng, chỉ cần giết hạ tướng lĩnh của đối phương quân địch sẽ tự tang rã, mà hẳn cũng sẽ được lãnh chúa đại nhân thưởng lớn.

Thế nhưng mũi thương chỉ vừa đến Phạm Ngũ Lão đã làm ra phản ứng, tay phải gạt mạnh cán sóc về chuẩn xác gõ vào mũi thương, đầu thương lệch xuống bụng đâm sát rạc bên sườn.

Xoẹt, keng.

Một tiếng kim loại đánh thép vang lên, cánh mũi thương khẽ xẹt qua sườn Phạm Ngũ Lão và chạm với son văn giáp tóe ra hàng trăm tia lửa, nhưng chỉ để lại trên giáp một dấu ấn mà không thể phá vỡ. Lúc này hai ngựa chạy đến song song, kỵ sĩ không kịp thu tay Phạm Ngũ Lão thể công đã tới, đầu sóc quét ra một chiêu hoành tảo thiên quân, cán sóc bằng sắt nặng nề đánh mạnh vào ngực giáp kỵ sĩ làm hắn như điều đứt dây miệng phun máu, người bay hăng về phía sau, trước ngực giáp cũng bị lõm một phần.

Ầm, ầm, ầm.

Đột xung phong thứ nhất chạy qua, hai đội kỵ cũng không quay đầu mà trút giận lên đầu đám bộ binh, phủ binh phía sau, Phạm Ngũ Lão một đợt giết hai kỵ sĩ khí thế không suy giảm mã sóc như rồng thu gặt tính mạng binh lính của Ramos gia tộc, khí thế sùng sững không ai có thể cản đường.

Chỉ một đợt xung phong đội kỵ sĩ của Ramos gia tộc bị đánh cho tàn phế, mười kỵ giờ chỉ còn lại bốn kỵ, trong đó một người còn bị thương, bản thân thiết kỵ Đại Lý cũng bị thương vong năm người.

Chạy một đường đến cuối phố thiết kỵ Đại Lý và Phạm Ngũ Lão mới quay đầu, đằng sau bọn hắn là từng dãy xác chết, xác người bị dẫm nát, tay chân, nội tạng vương vãi khắp nơi. Phủ binh thấy thiết kỵ thắng lợi chiến đấu càng thêm hăng hái, có xu hướng bao vây lấy đám kỵ sĩ.

Bốn tên kỵ sĩ thấy đại thế đã mất liền quyết liệt phá vòng vây rút lui về phía sau. Thiết kỵ đại Lý định truy đuổi nhưng Phạm Ngũ Lão ra lệnh dừng lại. Ngựa Đại Lý tuy tốt nhưng so ra kém ngựa của đám kỵ sĩ, đuổi cũng không kịp. Thiết kỵ quay đầu cùng với phủ binh bắt đầu dọn dẹp lại chiến trường, còn lại mấy trăm binh sĩ Ramos gia tộc thấy kỵ sĩ bỏ chạy, sĩ khí đề mê liền nhanh chóng bị tiêu diệt, theo đúng lệnh của Lê Phụng Hiếu: Không cần tù binh. Toàn bộ mấy trăm binh sĩ đều bị chém giết sạch sẽ.

- Bảo vệ bá tước đại nhân.

Keng.

Bội đao của Trần Nhật Duật va chạm với trường kiếm của tên kỵ sĩ, hai tên kỵ sĩ bảo vệ Ramos lãnh chúa rất chặt chẽ, một tên phòng ngự, một tên tấn công, Trần Nhật Duật lao vào nhưng bởi kỵ sĩ dựa vào thế trên cao liên tục giáng xuống những đòn mạnh mẽ bức lui Trần Nhật Duật. Những tên kỵ sĩ này từ nhỏ đã chỉ cần luyện cung kiếm, cưỡi ngựa, võ cùng thuần thực, phối hợp nhịp nhàng, trước giờ luôn bảo hộ Ramos lãnh chúa, dù là Trần Nhật Duật cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

- Trợ giúp thêm sự đại nhân.

Lúc này hai viên khinh kỵ trình sát bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Trần Nhật Duật, một người lao lên trước, một viên kỵ sĩ liền vùng trường kiếm đâm đến, thế nhưng khinh kỵ vẫn không tránh không né để mặc cho trường kiếm đâm đến, giáp da mỏng manh không thể nào ngăn cản được mũi kiếm sắc bén đâm vào cơ thể, nhưng viên khinh kỵ trình sát vẫn mặc kệ, giờ hai cánh tay nhuộm đầy máu nắm chặt lấy tay của tên kỵ sĩ, hẳn găm lên.

- Xông lên.

Viên khinh kỵ thứ hai lập tức lao lên ôm chầm lấy tên kỵ sĩ đang bị người thứ nhất khóa lại đẩy xuống ngựa, hai tên khinh kỵ ôm chặt lấy tên kỵ sĩ gào lên.

- Thêm sự đại nhân, mau lên.

Trần Nhật Duật được nhiên hiểu được bọn hãn chính là đang dùng chính tính mạng của mình để tranh thủ thời gian liền vùng lên bội đao lao lên.

Keng.

Tên kỵ sĩ kia định giải cứu đồng đội liền bị Trần Nhật Duật cản lại. Trần Nhật Duật nhìn lên tên kỵ sĩ với đôi mắt đỏ ngầu răng nghiến ra từng chữ.

- Đối thủ của ngươi là ta. XUỐNG CHO TA.

KÍT. KENG.

Trần Nhật Duật gầm lên một tiếng, bội đao chém thẳng lên cổ ngựa, bội đao và bản giáp cọ xát phát ra hàng trăm tia lửa, bội đao của Trần Nhật Duật vậy mà gãy làm đôi, thế nhưng chiến mã cũng bị làm hoảng sợ liền tung vó lên nhảy nhót. Tên kỵ sĩ cố gắng ổn định chiến mã nhưng không còn kịp nữa, thân thể cùng giáp trụ nặng đến hơn trăm ký liền bị chiến mã hất tung ngã văng xuống đất.

- Chết đi.

Keng.

Tranh thủ lúc tên kỵ sĩ bị choáng váng chớp lấy một đoạn trường thương đâm đến nhưng lại bị một lưỡi kiếm ngăn trở lại mà chủ nhân của thanh kiếm không ai khác ngoài Ramos lãnh chúa, hãn sử dụng kiếm điêu luyện, hai tay trọng kiếm trong tay hãn lại trở nên vô cùng nhẹ nhàng. Trần Nhật Duật thấy lưỡi kiếm chém đến vội cúi người lăn một vòng trên đất, tay phải nắm lấy đoạn thương ném mạnh.

Phập.

- Ách.

Ramos lãnh chúa cũng không chậm liền lăn mình sang phía bên trái, mũi thương tuy không đâm trúng Ramos lãnh chúa nhưng lại găm thẳng vào tên kỵ sĩ vừa mới đứng lên phía sau. Đến lúc ngã xuống tên kỵ sĩ xấu số vẫn không thể tin vào mắt mình được. Hãn chỉ là bị choáng váng muốn đứng lên thôi mà, Thần đã bỏ hãn sao?

Ramos lãnh chúa cũng không để ý tên kỵ sĩ ngã xuống, đôi mắt lạnh lùng dưới mặt nạ sắt, cất giọng nói.

- Các ngươi là ai? Lại dám tấn công lãnh địa của Ramos gia tộc.

Trần Nhật Duật lắc lắc cổ tay rút ra bên mình một tiểu đao lạnh nhạt nói.

- Phạm Đại Việt ta, tuy xa tất giết.

Ramos nghe vậy liền tròn mắt. Đại Việt, hãn không thể nào quên được cái tên này, nỗi ô nhục lớn nhất của đời hãn chính là bị Đại Việt bắt làm tù binh, khoản thời gian đó làm sao hãn có thể quên được. Giận quá hóa cười Ramos cười lớn nói.

- Được, vậy hôm nay ta sẽ giết ngươi trước để rửa mối nhục trước kia. Chết đi.

Ramos gầm lên, hai tay kiếm chém ngang lưng Trần Nhật Duật, Trần Nhật Duật lập tức lùi lại kéo dài khoảng cách, Ramos cũng không bỏ cuộc lại tiến lên chém đến, thế nhưng so với bản giáp son vẫn giáp càng thêm linh hoạt cho phép Trần Nhật Duật có thể di chuyển nhanh chóng, tự nhiên, đòn tấn công của Ramos tuy hung mãnh nhưng không thể chạm đến được đến cọng lông của Trần Nhật Duật. Ramos tức giận gầm lên.

- Chết tiệt, nếu ngươi là chiến sĩ thì đứng ra đánh với ta, đừng có mà chạy.

- Như ngươi mong muốn.

Trần Nhật Duật trả lời một tiếng, thân người cấp tốc xoay lại lách sang tránh thoát đòn kiếm của Ramos đồng thời cũng tiếp cận gần hơn với Ramos, tay phải cầm theo tiểu đao đâm thẳng vào yết hầu hãn. Ramos nhìn thấy Trần Nhật Duật né tránh liền biết không ổn, nhìn tiểu đao đâm đến hãn vội thu tay trái về đón đỡ.

Phập.

- A.

Tiểu đao đâm xuyên qua tay trái Ramos làm hãn thét lên một tiếng đau đớn, Trần Nhật Duật cũng không dừng lại liền rút ra chém vào khớp tay, kẻ hở của bản giáp, thế nhưng tiểu đao lại không chém xuyên được, bên trong bản giáp lại là một tầng xích giáp, lưỡi đao chỉ phát ra một chút hoa lửa cũng tiếng sắt thép liền bị văng ra, Ramos cũng tranh thủ cơ hội này đập trúng giữa ngực Trần Nhật Duật một cước đánh văng hãn ra ngoài. Trần Nhật Duật ngã ra xa đến năm mét, chỉ thấy cổ họng mình ngọt ngọt liền phun ra ngoài một ngụm máu. Đám kỵ sĩ này vậy mà đến giây cũng bọc sắt, Trần Nhật Duật

cảm thấy mình gãy mất hai cây xương sườn rồi.

- Bảo vệ lãnh chúa đại nhân.

Lúc này vai tên kỵ sĩ cũng kịp phá vòng vây chạy đến bảo vệ Ramos. Một tên kỵ sĩ nói.

- Lãnh chúa đại nhân mau rút lui thôi, viện binh của bọn hắc đến.

Từ phía xa phủ binh chạy đến dần dần hình thành thế bao vây, Ramos cũng hiểu hẳn không thể ở lâu liền vút lại một câu ngoan thoại nói.

- Đại Việt, chờ đó, ta sẽ còn trở lại.

Thế nhưng một giọng nói vang lên cắt đứt điệu bộ trang bức của Ramos.

- Ta đã cho người đi chưa?

Lê Phụng Hiểu ăn mặc son văn giáp, sau lưng áo choàng đồ pháp phối, trên tay cầm theo một thanh trường mâu xuất hiện từ bao giờ sau lưng Ramos. Đám kỵ sĩ cận vệ vội bảo bọc lấy Ramos đề phòng. Lê Phụng Hiểu chậm rãi đi đến bên cạnh Trần Nhật Duật nắm lấy tay hắn kéo dậy quan tâm hỏi.

- Trần thiêm sự còn có thể chiến đấu chứ?

Trần Nhật Duật đứng lên lau khóe máu bên miệng nói.

- Bẩm chủ tướng, mạc tướng còn có thể chiến mười con trâu.

Lê Phụng Hiểu gật đầu cười lên rút ra bội đao bên người giao cho hắn nói.

- Tốt, vậy chúng ta cùng kết thúc trận chiến thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Diêm tiêu

Lê Phụng Hiểu gật đầu cười lên rút ra bội đao bên người giao cho hắn nói.

- Tốt, vậy chúng ta cùng kết thúc trận chiến thôi.

Trần Nhật Duật nắm lấy bội đao đôi mắt nhìn chăm chăm vào Ramos nói.

- Chủ tướng, tên đầu lĩnh cứ để mạc tướng

Lê Phụng Hiểu gật đầu.

- Tốt, lên.

Lê Phụng Hiểu hô tốt một tiếng liền gầm lên vùng lấy trường mâu lao lên trước, hai tên kỵ sĩ vội vàng lên trước đón đỡ, nào ngờ Lê Phụng Hiểu chỉ cần quét ngang một cái, nhân lúc hai tên kỵ sĩ giờ thuận chống đỡ liền làm một cú song phi đá bay hai tên ra phía ngoài. Trần Nhật Duật cũng lao lên đón đánh hai tên kỵ sĩ còn lại, Trần gia võ nghệ thuần về đao thương, hai môn đều tuyệt luân, trên ngựa dùng thương, dưới đất dùng đao, trường đao mãnh thế như hổ xuống núi chỉ có sáu thức nhưng lại biến hóa vô cùng, hai tên kỵ sĩ lại rơi vào thế hạ phong.

Lê Phụng Hiểu lúc này từ phía sau lại lao đến, trường mâu tòa thân sắt thép nặng hơn bốn mươi cân vùng thẳng từ trên đầu tên kỵ sĩ chém xuống, tên kỵ sĩ thấy thế trường mâu lao xuống mạnh mẽ, không kịp tránh né chỉ có thể giờ thuận lên đón đỡ.

Rầm.

Trường mâu va chạm đập vỡ thuẫn bài ra làm bốn mảnh, sức mạnh ngàn cân của Lê Phụng Hiểu làm tên kỵ sĩ khụy xuống, xương tay như muốn gãy ra.

- Trảm.

Lợi dụng lúc đó Trần Nhật Duật vùng mạnh thủ đao, một đao cắt ngang đầu tên kỵ sĩ, thủ cấp của kỵ sĩ bay lên lún lổn trên mặt đất, mũ giáp văng ra để lộ ra gương mặt với đôi mắt tròn trĩnh không thể tin được của tên kỵ sĩ. Lê Phụng Hiểu lại vùng lên trường thương quán lấy tên kỵ sĩ còn lại, vừa đánh vừa nói.

- Trần thêm sự, ta nhường công đầu lại cho ngươi.

Nói rồi liền dùng sức một mình đánh lên với ba tên kỵ sĩ, để lại không gian cho Trần Nhật Duật và Ramos lãnh chúa. Trần Nhật Duật tay cầm bội đao nghiêng bốn mươi lăm độ hướng Ramos khiêu khích.

- Đến, lần này ta nhất định sẽ chặt đầu ngươi.

Tay của Ramos vẫn còn chảy máu vì vết thương, đau đớn cũng chỉ càng làm thêm ngọn lửa hận của hắn thêm bùng cháy, gặp Trần Nhật Duật khiêu khích cũng mặc kệ ba bảy hai một cầm theo trường kiếm vùng xông lên hướng thủ cấp của Trần Nhật Duật chém đến. Trần Nhật Duật nhanh như chớp cúi người vùng tay ta, chỉ là lần này không phải là lưỡi đao mà lại là cán đao.

Bình.

Cán bội đao vừa dày vừa nặng đập mạnh vào mũ giáp chẳng khác nào một cú đấm như trời giáng đánh mạnh vào mặt của Ramos, dù được mũ giáp che chắn nhưng hắn vẫn bị choáng váng loạn ngả sang bên.

Trần Nhật Duật lùi ra hai bước tiếp tục khiêu khích.

- Con hươu điên, đến, để già dạy ngươi cách ăn ở %&%&%.

Trần Nhật Duật thiên phú ngoại ngữ không phải để chùng, mới một thời gian ngắn học tập nhưng lại vô cùng thuần thục, mắng chửi người cũng là tuyệt luân, lại còn pha trộn cả văn hóa chửi của Việt tộc vào mà mắng. Ramos đầu óc bị choáng váng, nghe Trần Nhật Duật mắng chửi lại càng nhưt óc, phần nộ.

- Đ*t m*...

Ramos gầm lên một tiếng lại lao lên chém, bội đao so với trường kiếm hai tay của Ramos càng thêm linh hoạt, nói cách khác nó không phù hợp với bộ chiến đánh solo là mấy nhưng lại rất được kỵ sĩ ưa thích, chỉ cần một đòn liền có thể cắt đôi người đối thủ, dù là toàn thân bọc giáp, bị đánh trúng cũng chẳng khác gì một quả chùy sắt nện vào người, vô cùng tàn nhẫn. Thế nhưng gặp phải Trần Nhật Duật lại là khác tính, Trần Nhật Duật di chuyển linh hoạt, ít khi chủ động va chạm với Ramos, đa số thời gian, Ramos tấn công, Trần Nhật Duật tránh né, hoặc xảo diệu dùng sống đao đón đỡ tá lực của trường kiếm sang bên.

Chỉ lát sau thể lực của Ramos đã theo không kịp, tiếng thở hổn hển như trâu. Mà lúc này bên cạnh Lê Phụng Hiểu đã kết thúc trận đấu, bản thân Lê Phụng Hiểu là tướng quân bách chiến, bách thắng, thuộc hàng boss thời Lý, trường mâu nặng hơn bốn mươi cân, chẳng khác một cây lang nha bổng là mấy, giáp trụ không hề hấn với nó, bị đập trúng, tuyệt đối là trọng thương. Nhìn thấy Ramos lãnh chúa đã chống kiếm thở hổn hển Trần Nhật Duật cũng mất đi hứng thú.

- Chúng ta kết thúc thôi.

Nói rồi liền vùng đao chém đến, nào ngờ Ramos lãnh chúa bất ngờ vùng dậy đâm kiếm đến, thì ra biểu hiện của hắn chỉ là giả vờ mà thôi. Trần Nhật Duật tuy bất ngờ nhưng cũng vội lật lưỡi đao men theo thân kiếm dùng lực đẩy gạt ra, lưỡi kiếm xẹt ngang qua cổ của Trần Nhật Duật để lại một đường to máu.

Keng.

Lưỡi đao bị tay chắn của trường kiếm cản lại, lực lượng lớn đến mức hồ khẩu của Trần Nhật Duật cảm thấy tê dại, lúc này Ramos vùng kiếm lên chém mạnh vào đao của Trần Nhật Duật, Trần Nhật Duật chỉ thấy tê dại một tiếng, bội đao rơi tay rơi xuống mặt đất. Ramos thấy vậy trong lòng vui mừng liền vùng kiếm chém đến, Trần Nhật Duật lui người một nhịp rút ra tiểu đao đâm đến. Có kinh nghiệm lần trước Ramos liền phán đoán đưa tay nắm chặt lấy cổ tay của Trần Nhật Duật, nào ngờ đây chỉ là động tác giả, Trần Nhật Duật lật cổ tay, lưỡi đao liền chuyển sang tay trái.

- Kết thúc.

Lưỡi đao sắc bén đâm thẳng vào cổ của Ramos. Tên lãnh chúa trợn trừng mắt, máu từ cổ họng trào lên làm hắn chỉ có thể phát ra những tiếng anh ạch. Ramos từ từ trượt theo người của Trần Nhật Duật khụy xuống. Trần Nhật Duật khẽ cúi sát tai hắn nói.

- Đ** m* m*.

Ramos nạt lên một tiếng liền ngã xuống chết tức tức. Bình sĩ gia tộc Ramos thấy vậy liền hoảng sợ hô lớn.

- Lãnh chúa đại nhân chết rồi, chạy mau.

Sĩ khí tan ra, bọn hắn liền bỏ chạy, phủ binh liền đuổi theo giết chóc, thành Spanis chính thức thất thủ.

Lúc này Phạm Ngũ Lão cũng dọn xong chiến trường chạy đến trước mặt của Lê Phụng Hiểu nói.

- Bẩm chủ tướng, mạc tướng đã đánh bại địch nhân, chỉ có bốn tên kỵ sĩ chạy thoát.

Lê Phụng Hiểu nghe vậy gật đầu, biết sớm muộn gì tin tức cũng bị phát tán ra liền nói.

- Được rồi, không cần quan tâm. Bây giờ đánh vào bên trong cướp sạch những gì có thể cướp, chúng ta không có quá nhiều thời gian.

Lê Phụng Hiểu không chắc chắn rằng khi tin tức truyền ra các lãnh địa khác có phải binh đến hay không, nhiệm vụ của hắn chỉ là cướp phá mà không phải là đánh chiếm nên Lê Phụng Hiểu cũng không muốn có quá nhiều giao tranh, cũng nhờ vậy mà dân chúng thành Spanis tránh được một kiếp.

Phủ binh nhanh chóng tràn vào bên trong lâu đài của Ramos lãnh chúa, những gì có thể đem đi thì đem đi, thứ gì không thể lấy đi liền đập phá, tích súc trăm năm của gia tộc Ramos hoàn toàn thuộc về Đại Việt, vàng bạc, trang sức ít nhất có đến bốn mươi rương, len, dạ đến hàng trăm cuộn, lúa mì, bột mì ước chừng đến hàng chục tấn, đem đi không hết phải đốt cháy một số, da bò, da dê, sừng các loại nhiều không kể hết. Chỉ riêng cướp bóc tại đây đã nhiều hơn gấp mấy lần cướp bóc lại Holf gia tộc.

- Chủ tướng, ngài xem xem đây là gì?

Bỗng nhiên một tên phủ binh đem một bao tải, bên trong chứa những thứ bột màu trắng đến trước mặt các tướng soái. Lê Phụng Hiểu nhìn thứ bột trắng bên trong, Trần Nhật Duật lại lấy một chút ném thử liền vui mừng nói.

- Chủ tướng, đây là diêm tiêu.

Lê Phụng Hiểu cũng kinh ngạc hỏi.

- Diêm tiêu? Trần thêm sự, ngươi chắc chắn chứ?

Trần Nhật Duật gật đầu nói.

- Mạc tướng dám lấy đầu mình bảo đảm đây tuyệt đối là diêm tiêu.

Lê Phụng Hiểu quyết đoán nói.

- Được, người đâu, bắt một tên người bản địa đến tra hỏi cho ta.

Giá trị của diêm tiêu đối với Đại Việt lớn đến đâu ai cũng rõ ràng, chỉ cần có lượng lớn diêm tiêu Đại Việt có thể lượng lớn sản xuất thuốc súng, phát triển hỏa khí trang bị cho quân đội. Đây tuyệt đối là một cái công lớn.

- Bẩm chủ tướng, người đã đem đến.

Lát sau một tên kỵ binh Mông quốc đã bắt đến một tên trung niên, có vẻ là người hầu trong lâu đài. Tên này bị kỵ binh Mông quốc hù dọa đến run rẩy tè ra cả quần bốc lên mùi khai nồng nặc. Lê Phụng Hiểu cũng mặc kệ chỉ bao diêm tiêu hỏi.

- Nói cho ta biết đây là cái gì? Các ngươi kiếm nó ra ở đâu? Thành thực trả lời ta sẽ tha chết cho ngươi.

Tên này nghe vậy như vớ được cọng cỏ cứu mạng liền nói.

- Bẩm vị đại nhân này đây là muối bột tiểu nhân hay dùng để ướp, bảo quản thịt khô. Phía trong dãy núi này có một mỏ muối loại này rất lớn, nhưng thuộc về lãnh chúa, ai muốn đi lấy muối cũng đều phải xin phép và đóng tiền cho lãnh chúa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chiến tranh kết thúc

Tin tức về mỏ diêm tiêu nhất định sẽ là một tin tức kinh người đem lại lợi thế kinh người cho Đại Việt. Hiện tại xưởng chế thuốc súng của Đại Việt hoạt động còn rất hạn chế bởi vì nguồn cung diêm tiêu ít ỏi, mặc dù có Bravia vương quốc tham dự nhưng vẫn không đem lại kết quả khả quan là bao, huống chi Đại Việt còn phải sản xuất đạn dược cho cả hai quốc gia.

Nghĩ đến đây Lê Phụng Hiểu nói.

- Bắt một số tù binh đem lên thuyền chở về Đại Việt chờ đợi bộ hạ xử lý. Đem hết toàn bộ diêm tiêu trong thành đem về.

- Tuân lệnh chủ tướng.

Đến cuối ngày toàn bộ con người, tài vật của Spanis đã bị cướp sạch sẽ, trước khi đi Lê Phụng Hiểu không quên để lại một mồi lửa đốt trại thành Spanis chôn vùi trăm năm huy hoàng của gia tộc Ramos. Khi Lê Phụng Hiểu đi rồi quân đội từ các lãnh địa xung quanh mới biết tin chạy đến thì thành Spanis đã

hoát thành một núi lửa khổng lồ, tất cả chi đành lắ lắ đầu quay trở về đồng thời tung tin ra cho các lãnh địa khác đề phòng.

Mà mấy ngày sau tại Celt thành quân của Crow dù tấn công liên tục nhưng bây giờ Celt thành đã có mấy ngàn phủ binh đóng giữ, không có vũ khí hạng nặng công phá, Celt thành hoàn toàn không mảy may gì, trong khi quân Crow lại tổn thất cực nặng, tình trạng thiếu lương thực xảy ra Crow mới nhận được tin tức Holf thành bị đồ sát sạch sẽ, thêm ngày hôm sau lại nhận được tin Spanis thành bị đốt trụi, hậu phương có một đội quân liên tục tấn công vào các lãnh địa Crow liền vội vàng rút quân.

Trần Quốc Toàn nhìn quân Crow vội vàng rút đi đến lều trại cũng không kịp nhỏ cũng thờ dài một hơi. Quá mệt mỏi, mấy ngày qua quân Crow điên cuồng tấn công, dù là thủ thành cũng gánh chịu áp lực vô cùng lớn, phủ binh sức chiến đấu yếu kém, may mắn dựa vào thành trì cộng thêm quân số đủ đông mới có thể trụ vững, tuy nhiên cũng chỉ còn lại ba ngàn phủ binh.

Lúc này Lazson mới dẫn đám phong thần của hắn chạy đến khom người khiêm cung nói.

- Trần tướng quân, chúng ta đã chiến thắng rồi đúng không?

Trần Quốc Toàn liếc mắt bộ dáng sắp không nhận được của bọn hắn trong mắt tràn đầy vẻ chán ghét nói.

- Chủ tướng đã đem quân đi tập kích hậu phương quân địch, có vẻ bọn hắn đã nhận được tin tức liền lập tức rút quân. Các ngươi có thể đem quân đi thu phục lại lãnh địa.

- Tạ ơn Trần tướng quân. Đại Việt vạn tuế.

Đám phong thần vô on, phản chủ lập tức đổi phe đầu nhập vào Đại Việt, làm gì nhớ đến bọn hắn vốn là quý tộc người Celt đâu. Lazson lúc này nói.

- Trần tướng quân không biết các vị có thể đóng quân tại đây trong bao lâu đây?

Lazson gia tộc lần này tổn thất nặng nề, hầu như không còn sức đề phòng ngự lãnh địa nữa, nếu giả sử giờ quân Đại Việt rút đi, Crow lại đến, lúc này bọn hắn phải làm sao đây? Trần Quốc Toàn đương nhiên đoán được ý hắn, nhưng cũng không thèm để ý, dù sao hắn cũng chỉ là một chỉ huy sứ, phục tùng mệnh lệnh của bề hạ.

- Ta chỉ là một tiểu tướng, cho đến khi chưa có lệnh ta sẽ vẫn còn ở chỗ này.

Nói rồi cũng không muốn tiếp tục dằng dãi với bọn quý tộc hèn nhát này liền dẫn theo một trăm binh sĩ chạy ra ngoài thành. Điều Trần Quốc Toàn lo lắng lúc này chính là Vũ Hải. Kể từ đêm tập doanh đó Vũ Hải liền mất đi liên lạc, Vũ Hải là một tướng lĩnh tài ba của nước Việt nếu có mệnh hệ gì Trần Quốc Toàn thực sự sẽ mang tội với bề hạ.

- Chỉ huy sứ đại nhân.

Đến chiều lúc băng qua một khu rừng thưa bỗng nhiên Trần Quốc Toàn bị một giọng nói kêu gọi lại. Nhìn lại hóa ra chính là Vũ Hải, hắn giáp da đã không thấy, thay vào là một bộ áo lông dày đặc, phủ binh bên cạnh cũng chỉ còn hai mươi người. Trần Quốc Toàn thấy vậy cũng vui mừng vội thúc ngựa chạy lại quan tâm hỏi.

- Vũ Hải, ngươi không sao chứ?

Vũ Hải gật đầu ôm quyền nói.

- Bái kiến chỉ huy sứ đại nhân, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, vẫn còn sống để gặp ngài.

- Ha ha, ngươi cái tên này.

Trần Quốc Toàn khẽ đắm vào vai hắn Vũ Hải bỗng rên lên một tiếng. Trần Quốc Toàn nhủ mảy.

- Ngươi bị thương?

Vũ Hải cố nhịn đau nói.

- Bẩm chỉ huy sứ đại nhân, thuộc hạ vẫn tốt, chỉ là một vết thương nhỏ.

Trần Quốc Toàn lại lắ đầu. Vũ Hải là ai chẳng lẽ Trần Quốc Toàn lại không biết, người này ý chí kiên định, dũng cảm, có công chém đầu cả Toa Đô, lại có thể làm hắn rên lên như vậy nhất định là vết thương rất nặng.

Trần Quốc Toàn vội cho người đem về Celt thành gọi y sư đến, cũng phải nói Lazson gia tộc tuy suy yếu nhưng những nhân tài các bộ môn cũng còn có đủ, y sư tuy không cao minh nhưng chữa thương vẫn hợp cách. Mở ra áo của Vũ Hải mới lộ ra những vết thương kinh người, sau lưng bị đến bốn vết chém, trước ngực hai nhát, đặc biệt là ở vai bị đâm thủng một lỗ. Tất cả vết thương đều bị sơ cứu bằng cách nung đỏ lưỡi dao để đốt cháy thịt rồi băng bó lại để lại những vết sẹo ghê rợn.

- Vũ Hải, công lao của ngươi ta tuyệt đối sẽ báo cáo cho bề hạ. Cảm tạ ngươi đã làm ra công hiến vì Đại Việt.

Trần Quốc Toàn nhìn thấy vết thương cũng xúc động nói. Có thể làm cho một dũng sĩ chặt đầu Toa Đô bị thương đến như vậy thì chiến trận đến cỡ nào ác liệt, vậy mà Vũ Hải vẫn một mực chịu đựng tiếp tục thi hành mệnh lệnh. Vũ Hải nằm sấp trên giường để y sư bôi thuốc vết nói.

- Chỉ huy sứ nói quá lời, phụng sự bệ hạ, phụng sự Đại Việt là điều mà thuộc hạ phải làm.

Liên tiếp mấy ngày sau tiền quân cũng không có động tĩnh gì, quân đội của Crow rút quân đi, các lãnh chúa người Celt liền theo sau tiếp quản. Tại lãnh địa của các quý tộc quần đảo Sắt bởi vì tin tức đã bị lan truyền, các lãnh địa đều có đề phòng Lê Phụng Hiểu cũng chỉ có thể chạy vòng vèo tập kích vài thôn trang, đến hết tuần liền quyết định quay ngược lên phía Bắc hội quân với Trần Quốc Toàn. Chiến tranh tại quần đảo Sắt đến đây xem như tạm thời chấm dứt. Người Celt bị đánh mất lực lượng phòng ngự càng phụ thuộc vào Đại Việt, Crow và các phong thần bị thiệt hại nặng nề về binh lực, hai tòa thành bị phá hủy hoàn toàn, làng mạc thôn trang bị đốt phá nhiều vô kể. Cuối cùng người thu được lợi ích lớn nhất chính là Đại Việt.

===== Ta là đường phân cách =====

Tại kinh thành Thăng Long mấy ngày liên tiếp Lý Anh Tú đều nhận được tin tức từ hệ thống báo lại.

“Đinh, chúc mừng danh tướng của ký chủ Trần Quốc Toàn phòng ngự thành công một đợt tấn công, ban thưởng năm mươi điểm chiến công”.

“Đinh, chúc mừng quân đội ký chủ phục kích thành công, ban thưởng mười điểm chiến công”.

“Đinh, chúc mừng danh tướng của ký chủ Lê Phụng Hủy một tòa thành ban thưởng tám trăm điểm chiến công, cư dân (1000), Thiên tử quân (200), vàng (100),... một lượt triệu hoán danh nhân”

“Đinh, chúc mừng danh tướng ký chủ Nguyễn Cảnh Chân phá hủy một tòa thôn trang ban thưởng cư dân (100), tám mươi điểm chiến công”

...

Liên tiếp là tin chiến thắng đem lại cho Lý Anh Tú đến ba ngàn điểm chiến công, chỉ cần thêm gần hai ngàn điểm chiến công nữa là hẳn có thể thăng cấp Đại Việt lên thời kỳ thứ ba.

Lúc này kể từ thời điểm đi viễn chinh của đã sắp đến một tháng mà tài phú của lần cướp bóc đầu tiên cũng đã được chở về Thăng Long. Phải nói rằng chiến tranh chính là một cách tích lũy tài phú nhanh nhất, chỉ riêng cướp bóc một Holf thành đã có thể bù lại chiến phí cho trận chiến này, thậm chí còn có dư.

- Bái kiến bệ hạ.

Lê Chân đến trước mặt Lý Anh Tú khom người nói. Đi bên cạnh còn có một tên vú em ẵm trên tay một em bé. Lý Anh Tú hiểu kỳ nói.

- Thánh Chân công chúa miễn lễ, công chúa vất vả rồi. Đứa bé này là ai? Ta nhớ công chúa vẫn còn độc thân đi.

Lê Chân sững người một chút, không ngờ bệ hạ không trước tiên quan tâm chiến sự lại quan tâm đứa bé này đây, đã vậy còn hiểu lầm nang. Lê Chân hai bên gò má khẽ hiếm thấy ửng đỏ lên nói.

- Bẩm bệ hạ, đây là con gái nuôi của Trần thiêm sự nhờ thần trông hộ.

Nói rồi liền kể đến việc Lê Phụng Hiểu ra lệnh đồ thành, chỉ giữ lại bọn trẻ, lại đến chuyện Trần Nhật Duật cố gắng cứu những đứa trẻ. Nghe đến đây Lý Anh Tú mới hiểu hai chữ “phá hủy” mà hệ thống nói là như thế nào, và vì sao mỗi lần Lê Phụng Hiểu “phá hủy” một tòa thành lại ban thưởng nhiều đến vậy, tất cả đều là vì đồ thành, chém giết rất nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: M102

Nghe thấy giọng Lê Chân có vẻ bất mãn, dù sao thời đại của mình Lê Chân chứng kiến được bọn Bắc quốc hà hiếp nhân dân nhiều lắm, hiện tại Đại Việt hành động như vậy chẳng khác nào bọn Bắc quốc năm xưa. Lý Anh Tú thở dài nói.

- Chiến tranh lúc nào người đau khổ nhất vẫn là dân chúng. Trăm bảo vệ dân chúng Đại Việt cũng chỉ có thể đem tai họa của chiến tranh gieo rắc ở nước khác mà thôi. Lê Phụng Hiểu làm như vậy là chính xác, dù sao nhiệm vụ của Lê ái khanh là phá hủy toàn bộ những thứ có thể đem lại lợi thế chiến tranh cho kẻ thù, dù là con người cũng phải bị phá hủy. Việc này không thể trách Lê khanh gia.

Lê Chân khom người tỏ vẻ lĩnh giáo nói.

- Thần không dám oán trách gì Lê thị lang. Bẩm bệ hạ, chỉ là thần xin phép để thần nhận những đứa trẻ này về nuôi dưỡng, về sau phục vụ trong thủy

binh sẽ tận lực phục vụ Đại Việt.

Lý Anh Tú nghĩ nghĩ một chút lắc đầu nói.

- Những đứa trẻ này có tiền căn hậu quả quá lớn, nếu để chúng sinh sống trong dân gian Trầm lo lắng sẽ có mầm họa về sau. Tốt nhất là vẫn giao cho Âm bộ và Thiên Long vệ vẫn hơn.

Lê Chân biết ý bệ hạ đã quyết, tuy thất vọng nhưng cũng đành thôi. Lý Anh Tú lại nói.

- Được rồi, công chúa đường xa đã mệt mỏi, hãy đi nghỉ ngơi đi. Còn đứa bé giao lại cho An Tư, An Tư nhất định sẽ chăm sóc tốt cho đứa bé.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lê Chân đành giao Thánh An cho cung nữ liền lui ra ngoài. Lý Anh Tú lúc này mới gọi một tiếng.

- Người đâu, gọi Trần tham chính đến gấp Trẫm.

Lát sau Trần Thủ Độ đã bước vào điện. Lý Anh Tú đưa cho hắn một bảng danh sách nói.

- Đây là những đứa trẻ được đưa về từ quần đảo Sắt, theo ý của Lê thị lang là giao chúng cho Âm bộ khanh có ý kiến gì không?

Trần Thủ Độ mở bản tấu ra nhìn một chút liền vui mừng nói.

- Bẩm bệ hạ, giao những đứa trẻ này cho thần tuyệt đối không có vấn đề. Âm bộ sẽ đào tạo chúng thành những nhân tài để phụng sự Đại Việt.

Lý Anh Tú gật đầu nhưng vẫn chưa yên tâm nói.

- Được rồi, nhưng nhớ, Trẫm muốn là những con người mà không phải những cỗ máy vô tình, đối xử tốt với bọn hắn một chút, dù sao chúng cũng là những đứa trẻ bất hạnh, đừng để chúng nghi vấn gì về nguồn gốc của bọn chúng.

Trần Thủ Độ đôi mắt lóe lên khom người nói.

- Bệ hạ nhân đức, thần xin tuân lệnh.

- Được rồi, khanh đi sắp xếp cho bọn chúng đi.

Trần Thủ Độ đi rồi Lý Anh Tú mới ngả lưng ra ghế thờ dài. Nhiều khi hắn thực sự sợ hãi Trần Thủ Độ sẽ trở thành một Danzo mà Âm bộ sẽ trở thành Càn. Điều này sẽ làm Đại Việt có một bộ máy tình báo ám sát đáng sợ, nhưng cũng sẽ đem đến không ít hệ lụy, liệu điều đó có tốt hay không?

Lại tiếp mấy ngày hệ thống liên vang lên thông báo.

“Đình, thông báo đến kỳ chủ thời hạn thuê lính từ Đại sứ quán đã qua một tháng, tiếp tục thu phí thuê tháng thứ hai”.

Quân viễn chinh vậy mà đã xuất quân đi được một tháng, cuộc chiến tranh cũng đã đến hồi kết thúc. Lý Anh Tú hỏi.

- Hiện tại ta có thể kết thúc hạn thuê được không?

“Đình, không được, chỉ khi nào lính đã thuê trở về đến Đại sứ quán thì họp đồng thuê mới kết thúc”.

Lính đánh thuê có rất nhiều ưu điểm, nhưng ngược lại hạn chế cũng rất nhiều. Lý Anh Tú cũng chỉ đành chịu tốn chi phí cho tháng thứ hai. May mắn lần này Lê Phụng Hiểu cướp bóc tại Holf thành rất nhiều vàng, nghe nói lại phá hủy thành Spanis xem ra thu hoạch cũng không kém, Đại Việt lần này thu lợi lớn.

Buổi sáng đó Hồ Nguyên Trừng liền đi vào bên trong điện cầu kiến. Hồ Nguyên Trừng vẫn một bộ tất tả, dơ bản, mặt đen đầy thuốc súng, nếu không phải Lý Anh Tú gạt bỏ rất nhiều luật lệ cũ trong cung thì chỉ vì tội diện kiến thánh giá mà lại dơ bẩn như thế đã đủ bị đem ra ngoài đánh chết tươi.

- Hồ ái khanh có việc gì lại vội vã như thế?

Hồ Nguyên Trừng phui phui bụi bặm trên quần áo nói.

- Bẩm bệ hạ, bên Công bộ vừa chế tạo ra một loại pháo mới, lần này nhỏ hơn, chỉ bắn cỡ đạn một trăm lạng hai li, nặng chỉ hơn ba tấn mà thôi.

Nghe Hồ Nguyên Trừng nói Lý Anh Tú khẽ ngắt lại, giảm được hơn hai tấn so với M202 nhưng lại bắn đạn nhỏ hơn đến gần một nửa. Lý Anh Tú hỏi.

- Không phải khanh nói thép Đại Việt dùng để đúc súng còn khá hạn chế sao? Không thể đúc nòng súng quá mỏng sao?

Hồ Nguyên Trừng liền nói.

- Bẩm bề hạ, thực ra Công bộ nghiên cứu công nghệ lò cao của bề hạ, cùng với sự giúp đỡ của các học sĩ Hàn Lâm viện đã có chút thành tựu, sắt thép tạo ra hiện tại đã tốt hơn trước rất nhiều. Chỉ là như thượng thư đại nhân nói nguồn nhiệt cung cấp so ra vẫn còn quá thấp, cần một nguồn nguyên liệu mới để tạo nhiệt tin tưởng có thể tạo ra được thép tốt hơn.

Lý Anh Tú suy nghĩ một chút lại hỏi.

- Các khanh hiện tại chế tạo pháo chế tạo pháo theo bản thiết kế nào?

Hồ Nguyên Trùng liền trả lời.

- Bẩm bề hạ, hiện tại chúng thần chế tạo nguyên mẫu theo pháo hải quân.

Lý Anh Tú cung cấp cho Hồ Nguyên Trùng ba loại thiết kế, pháo bộ binh, pháo hải quân theo nguyên mẫu Anh và pháo nạp hậu Lý Anh Tú mô phỏng lại theo pháo nạp liệu phóng phía sau thời Trình - Nguyễn có cải tiến một chút theo thời hiện đại rồi giao cho Công bộ nghiên cứu.

Lý Anh Tú suy nghĩ một chút, tuy so với trong tưởng tượng của mình còn chênh lệch nhưng cải tiến của Hồ Nguyên Trùng như vậy đã là rất tốt. Hiện tại Đại Việt cần tăng sự hiện diện của hỏa khí trong quân đội. Lý Anh Tú nói.

- Trẫm phê chuẩn sản xuất loại pháo này, đặt tên là M102, Trẫm muốn một trăm ỏ, sáu mươi ỏ theo pháo hải quân, bốn mươi ỏ cho bộ binh. Công bộ trong bao lâu có thể hoàn thành cho Trẫm?

Hồ Nguyên Trùng đối với cách đặt tên của bề hạ cũng đã chết lặng không còn cảm giác gì nữa rồi, hần tính toán một chút tỏ vẻ khó khăn nói.

- Bẩm bề hạ, hiện tại công bộ nhân lực có hạn, nhưng lại gánh vác quá nhiều việc. Nếu thêm sản xuất M102 một tháng tối đa cũng chỉ có thể sản xuất được ba ỏ pháo.

Khi máy móc chưa được áp dụng thì đúc súng phải dựa một trăm phần trăm vào sức người, công bộ gánh vác quá nhiều việc, thực sự không rảnh rỗi tay chân để làm. Không biết bao giờ Cao Lỗ mới có thể nghiên cứu ra máy móc đây. Lý Anh Tú nói.

- Tốt, cứ sản xuất như vậy. Pháo sản xuất ra lập tức đưa đến xứ Giác Long. Nghe nói bên đó đang tạo chiến hạm, đã sắp có kết quả rồi. Còn công bộ việc nào nhỏ nhất dân gian có thể làm được thì thầu khoán cho các tiệm rèn tư nhân, chúng ta là công xưởng, không thể tốn nhân lực vào những việc nhỏ đó được.

Hồ Nguyên Trùng tỉnh ngộ vui mừng nói.

- Tạ ơn bề hạ chỉ điểm, thần xin tuân lệnh.

Lý Anh Tú xử lý xong mọi việc liền đi đến bề đá cỏ, hần vẫn còn một lượt triệu hoán đây, từ trước đến giờ Lý Anh Tú cũng không có khái niệm để dành lượt triệu hoán. Dù sao gọi đến cho Đại Việt càng nhiều nhân tài, như thế mới có lợi.

“Đình, ký chủ xác nhận tiêu hao một lượt triệu hoán danh nhân?”

- Triệu hoán.

“Đình, chúc mừng lý chủ triệu hoán thành công Chiêu quốc vương”.

Trong khi đó tại quân đảo Sát, Celt thành Lê Phụng Hiểu cùng Trần Quốc Toàn đã hội quân với nhau. Lần này thu hoạch rất lớn, thuyền chở tài phú đến khẳm cả tàu, Lê Phụng Hiểu đề tàu vận tải dưới sự bảo hộ của Bắc Hải thủy sư trở về, còn giữ lại mấy ngàn quân đổ bộ lên đảo.

- Bái kiến chủ tướng, mạc tướng may mắn không làm nhục mệnh.

Trần Quốc Toàn cúi chào Lê Phụng Hiểu. Chúng tướng nhìn Trần Quốc Toàn trong đôi mắt tràn ngập sự tán thưởng. Trong chúng tướng Trần Quốc Toàn tuổi nhỏ nhất, cũng tràn đầy triển vọng nhất, với Trần Nhật Duật lại có quan hệ đồng tộc nên Trần Quốc Toàn rất được đặt kỳ vọng. Lê Phụng Hiểu gật đầu nói.

- Trần chi huy làm rất tốt, bề hạ biết được tin nhất định sẽ rất vui mừng.

Trần Quốc Toàn cũng không kiêu ngạo lại nói.

- Bẩm chủ tướng, lần này mạc tướng thành công công lớn không thể kể đến một người.

Lê Phụng Hiểu kỳ lạ hỏi.

- Ai lại có thể được Trần chi huy khen ngợi như thế.

- Bẩm chủ tướng, người này nằm trong đội khinh kỵ trinh sát, võ lực không tầm thường, tên là Vũ Hải.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Buông rềm nhiếp chính

“Chúc mừng kỷ chủ triệu hoán thành công Chiêu Quốc vương”.

Hệ thống vang lên thông báo làm bản thân Lý Anh Tú sững sờ. Chiêu Quốc vương? Đây không phải là Trần Ích Tắc sao? Tên Việt gian bán nước này cũng lại được triệu hoán đến. Từ trong bệ đá cổ đi ra một thanh niên mặt mũi khôi ngô, sáng sủa, nhìn liền thấy được vẻ thông minh, giữa trán lại có một cái vết giống như một con mắt thứ ba. Đây chính là Trần Ích Tắc.

Lý Anh Tú liền xem thông tin của Trần Ích Tắc.

Trần Ích Tắc: Con trai của vua Trần Thái Tông, về sau đầu hàng giặc bị tước khỏi gia phả, người này mệnh sao chổi, xuất sinh đã dự báo là điềm dữ cho đất nước. Kỹ năng: Nội chính (S), thiết kế (S), tạo phản (SSS).

Tạo phản: Người này có tham vọng muốn nắm lấy quyền lực, sự trung thành đối với hãn chỉ là phù vân. Một khi đạt đến cấp độ (SSS) đến hệ thống cũng không thể quản lý.

Lý Anh Tú cạn lời rồi. Tương truyền khi Trần Ích Tắc trước khi sinh vua Thái Tông đã nằm mơ thấy một vị thần có ba mắt nói rằng bị thượng đế quở trách, xin thác làm con vua, sau sẽ về phương Bắc. Khi sinh ra liền tài giỏi vô cùng được vua yêu thích, Lý Anh Tú nghĩ nghĩ hẳng vị thần này chính là Dương Tiễn đại ca đi. Ích Tắc rất giỏi nhưng kỹ năng tạo phản cấp độ (SSS) đã xem như đoạn tuyệt mối nghiệt duyên giữa hãn và Đại Việt.

Trần Ích Tắc từ trong bệ đá cổ bước ra nho nhã cúi chào Lý Anh Tú.

- Ích Tắc bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú sa sầm mặt lại quá lên.

- Người đầu...

Ích Tắc vừa nghe sắc mặt liền thay đổi vội kiểm bên hông liền tuốt ra trực chỉ đâm đến Lý Anh Tú biến sắc, may mắn một năm siêng năng luyện võ không đời phê, cơ thể của hãn tự làm ra động tác né tránh kịp thời tránh được một kiếm. Nhưng Trần Ích Tắc đầu gì cũng là con cái họ Trần hay văn giỏi võ, cổ tay lập tức biến chiêu chém đến Lý Anh Tú. Chiêu kiếm quá nhanh, Lý Anh Tú chỉ kịp né mình một cái liền cảm thấy cánh tay đau xót, lợi kiếm thuận lợi xé ra long bào vẽ ra một đường máu.

Lý Anh Tú ngã xuống cạnh vách tường hô lớn.

- Người đầu có thích khách.

Trần Ích Tắc đôi mày nhíu lại, khe trên trán như hiện rõ lên con mắt thứ ba, trường kiếm đâm thẳng vào tim của Lý Anh Tú.

Phập.

Lợi kiếm thuận lợi đâm vào ngực của Lý Anh Tú, hãn chỉ thấy toàn thân tê dại, trước mắt liền tối sầm lại. Lúc này Cẩm quân bên ngoài xông vào đã thấy bệ hạ đã nằm trong vũng máu cũng hô lớn.

- Bệ hạ, tiêu diệt thích khách.

Trần Ích Tắc tuy võ nghệ cao cường, nhưng Cẩm quân cũng không phải ăn chay, bên trong phòng cũng chỉ có một lối ra, dưới sự tấn công dồn dập của Cẩm quân Trần Ích Tắc rất nhanh bị bắt lại. Cẩm quân lúc này mới đỡ lấy Lý Anh Tú hô lớn.

- Thái y, thái y.

=====Ta là phân cách chạy ngang qua=====

Bệ hạ vậy mà bị hành thích gây ra rung động khắp hoàng cung. Bên trong điện Long Thụy Lý Anh Tú sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, Ý Lan, An Tư nước mắt lưng tròng, các vị đại thần phía sau cũng mặt mày đầy lo lắng. Bên cạnh giường là thiền sư Tuệ Tĩnh cùng thái y Phạm Công Bản.

Thấy Tuệ Tĩnh buông tay Lý Anh Tú ra Ý Lan vội hỏi.

- Đại sư, bệ hạ như thế nào rồi?

Tuệ Tĩnh khẽ đứng lên nói.

- Bẩm thái hậu, may mắn vết kiếm không đâm trúng tim, tuy nhiên vết thương của bệ hạ khá nặng còn phải theo dõi. Bần tằng cùng Phạm thái y sẽ cố gắng hết sức.

An Tư phía sau vừa nghe thấy liền khẽ lao đảo thân người, nữ quan phía sau liền đỡ lấy nàng. Ý Lan trải qua sóng to gió lớn không biết bao nhiêu, rất nhanh liền trấn định lại nói.

- Vậy làm phiền đại sư và Phạm thái y.

Hai người vội nói.

- Thái hậu quá lời, đây là việc thần nên làm.

Ý Lan gật đầu quay người lại, không khí xung quanh bỗng nhiên đông cứng rét lạnh lại nói với Lữ Gia.

- Bệ hạ cần nghỉ ngơi, mời Lữ thái sư cùng các vị đại thần đến Minh Nguyệt điện gặp ai gia một chuyện.

Quần thần tuy lo lắng nhưng nghe Ý Lan mệnh lệnh như vậy cũng chỉ tuân theo, dù sao khi nàng được sắc phong làm Thái hậu nghĩa là đã đại biểu cho hoàng tộc.

Bên trong điện Minh Nguyệt Ý Lan ngồi vị trí chủ vị, quần thần ngồi hai bên, không khí xung quanh dường như cô đặc lại. Ý Lan bình thường làm người vô cùng hòa nhã, nhưng lúc này gương mặt nàng tràn đầy nét lạnh lùng, cả triều đình vậy mà không có bao nhiêu người dám ngược mặt lên nhìn thẳng nàng. Dù sao hai lần nhiếp chính, khí tràng của người phụ nữ quyền lực nhất Đại Việt không phải dễ chơi đùa.

Nhìn quần thần một chút lâu, không có ai nói gì Ý Lan lúc này mới nói.

- Bệ hạ gặp chuyện không may, hiện tại vẫn chưa tỉnh lại, nhưng triều đình không thể hoang phế. Ai gia lấy tư cách là mẹ nuôi của bệ hạ, là Thái hậu của Đại Việt hiện tại buông rèm chấp chính, phong Lữ Thái sư, Bảo Định công, Bình Định công làm phụ chính.

- Thái hậu anh minh.

Không phải nói Ý Lan một chiêu này rất cao tay, một hơi kéo ba vị đại thần đầu triều về phía mình, địa vị của Ý Lan tuyệt đối không ai dám dị nghị. Thế là người phụ nữ quyền lực một thời lần nữa bước ra khỏi hậu cung nắm lấy quyền hành của Đại Việt. Ý Lan nói tiếp.

- Tiếp theo chính là tin tức của bệ hạ tuyệt đối không được tuyên truyền ra ngoài làm lòng dân bất an. Cứ nói rằng bệ hạ long thể bất an nên cần nghỉ dưỡng. Âm bộ cùng Thiên Long vệ tăng cường giám sát tình hình trong nước, không được để những thành phần không ổn định gây rối.

Ngô Tuấn và Trần Thủ Độ lập tức đáp ứng. Ý Lan hài lòng lại nói.

- Hiện tại các khanh gia có việc gì cần bẩm tấu hay không?

Phạm Tu liền bước ra một bước nói.

- Bẩm Thái hậu, quân viễn chinh của Lê thị lang thống lĩnh đã đánh thắng trận tại quần đảo Sát. Theo chiến báo nói tại quần đảo Sát phát hiện một mỏ diêm tiêu lớn, hiện tại người Celt trên quần đảo Sát đã không còn khả năng phòng ngự, mời Thái hậu quyết định có lưu giữ quân viễn chinh lại hay không?

Ý Lan trong lòng suy tính, dù không chú ý đến chính sự nhưng Ý Lan biết diêm tiêu vô cùng quan trọng đối với Đại Việt, tuy nhiên bởi nhiều quan hệ quốc tế mớ nổi đối với quần đảo Sát Đại Việt chưa thể dụng binh chiếm giữ. Quần đảo Sát tốt nhất vẫn duy trì tình trạng như vậy mới có lợi.

- Theo ý của ai đa liền chọn một người đóng giữ một số quân đội tại quần đảo Sát, lựa chọn thời cơ lung lạc bọn hán tại đó các khanh cảm thấy như thế nào?

Ý Lan đưa ra ý kiến, lập tức Lữ Gia nói.

- Thái hậu ý kiến hoàn toàn giống với bệ hạ. Thần tán thành.

- Chúng thần cũng tán thành.

Ý Lan lại hỏi.

- Vậy các khanh nghĩ nên lựa chọn ai là thích hợp đây?

Lúc này Phạm Tu bước ra nói.

- Thần đề cử Trần Nhật Duật Trần thiêm sự đang theo quân và Nguyễn Cảnh Chân đang là giám quân cho quân viễn chinh.

Trần Nhật Duật tinh thông ngoại ngữ, hữu dũng hữu mưu, Nguyễn Cảnh Chân cũng là người mưu lược, hoàn toàn có thể đảm nhận được vị trí này. Ý

Lan gật đầu nói.

- Chuyện binh lược ai gia không hiểu, tất cả từ ba vị phụ chính thảo luận nộp lên kế hoạch, ai gia sẽ phê chuẩn.
- Tuân lệnh Thái hậu.

Mấy ngày sau tại Celt thành quân viễn chinh cũng nhận được mệnh lệnh. Trần Nhật Duật cười khò nói với Trần Quốc Toàn.

- Xem ra ta muốn gặp Thánh An còn phải chờ một đoạn thời gian nữa.

Trần Quốc Toàn nghe vậy cũng cười nói.

- Chú cứ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt bé An.

Chỉ có Lê Phụng Hiểu nhìn vào thánh chỉ nhủ mảy thật sâu. Nguyễn Cảnh Chân thấy vậy liền hỏi thăm.

- Chủ tướng, thánh chỉ có vấn đề gì sao?

Lê Phụng Hiểu lắc đầu nói.

- Thánh chỉ không có vấn đề nhưng có lẽ tại kinh thành đã có vấn đề.

Phạm Ngũ Lão nghe vậy trong lòng hoảng sợ nói.

- Tại sao chủ tướng lại nói vậy?

Lê Phụng Hiểu chỉ vào bên dưới thánh chỉ nói.

- Người không đề ý lạc khoản không phải là Càn Nguyên điện mà là Minh Nguyệt điện sao?

Đúng vậy, dưới mỗi tờ thánh chỉ đều có đề cung phát ra. Bình thường nếu là xuất phát từ tay Lý Anh Tú sẽ đề là Càn Nguyên điện, nhưng xuất phát từ Ý Lan chính là đề Minh Nguyệt điện.

Lý Anh Tú bất tỉnh, cả triều đình Đại Việt không biết rằng hiện tại cả phần phía Bắc đại lục lúc này sóng ngầm cũng đang quật khởi

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Xung đột

Bên trong điện Long Thụy Lý Anh Tú vẫn còn nằm hôn mê, An Tư đã túc trực bên cạnh hắn suốt một đêm chưa từng nghỉ ngơi. Nàng cẩn thận lau người cho hắn, làm hết công việc của một nữ quan. Từ khi được triệu hoán đến đây trong đầu nàng đã in sâu lạc ấn của bệ hạ. Tuy nhiên Thừa Mệnh bệ hạ lại khác với những vị vua trước kia nàng từng gặp, vô cùng bình dị, gần gũi, lại có chút dễ thương. Nàng muốn trợ giúp bệ hạ làm nên cơ nghiệp nhưng bản thân không có tài cán gì. May mắn bệ hạ vẫn không quên tìm cho nàng một chức Nghi quan. Để rồi hằng ngày bên cạnh bệ hạ nghe những câu chuyện bệ hạ kể, từ từ trong tim An Tư bệ hạ chiếm một vị trí không ai có thể thay thế từ lúc nào không hay, nhìn bệ hạ vui cười An Tư cũng vui vẻ, nhìn bệ hạ buồn bực nàng cũng vô cùng buồn bã. An Tư cũng biết trong lòng bệ hạ có một hình bóng một người con gái mà nàng có cố gắng đến mấy cũng không thể thay thế được, nhưng có sao, nàng chỉ cần ở phía sau âm thầm chăm sóc bệ hạ là được. Nàng chỉ cần bấy nhiêu thôi không cần gì khác.

- Thái hậu đến.

Bên ngoài liền có tiếng hô, Ý Lan một bộ mặt mệt mỏi đi vào bên trong, An Tư vội đứng lên nhưng đột nhiên cảm thấy trời đất tối đi loạn choạng ngả về sau, nữ quan phía sau vội đỡ lấy nàng. Ý Lan hiền lành nói.

- An Tư, con đi nghỉ ngơi một chút đi, cả ngày hôm qua con đã không nghỉ rồi.

Đối với An Tư Ý Lan vẫn vô cùng ưa thích, thậm chí có ý muốn đem nàng về làm con dâu đây. Tuy nhiên việc này còn phải cần đến bệ hạ quyết định, dù sao cả vương quốc này đều là của bệ hạ đấy.

- Cảm ơn Thái hậu, An Tư không sao, con muốn ở đây chăm sóc bệ hạ.

An Tư vậy mà hiếm thấy quyết liệt nói. Ý Lan nhìn An Tư thật sâu, bé gái này vậy mà có nét giống nàng đây, bề ngoài nhìn tuy mềm yếu nhưng một khi đã quyết định thì chín trầu hai hồ cũng không thể kéo lại được. Ý Lan thở dài nói.

- Được rồi, nhưng nhớ giữ sức khỏe một chút. Bệ hạ như thế nào rồi?

An Tư nhìn Lý Anh Tú rồi lại nhìn Ý Lan nói.

- Bẩm Thái hậu bệ hạ vừa rồi sốt cao, được thái y cho uống thuốc giờ cũng đã giảm bớt một chút, nhưng thái y nói vẫn chưa qua cơn nguy kịch, nếu ba ngày nữa bệ hạ vẫn chưa tỉnh thực khó có thể nói điều gì.

Ý Lan ngồi xuống bên cạnh đặt tay lên cái trán nóng hổi của Lý Anh Tú khẽ thở dài.

- Bệ hạ là người được chọn, hăng sẽ chuyển nguy thành an. Sẽ không có việc gì.

Cả vương quốc bây giờ biết bệ hạ lâm bệnh. Hơn một năm qua bệ hạ một tay thành lập vương quốc, đem lại cuộc sống ấm no cho hàng vạn người, được dân chúng tôn xưng là bậc thánh nhân, hiền quân hiếm có. Nghe tin bệ hạ lâm bệnh toàn thể dân chúng đều âm thầm cầu nguyện thần phật có thể cho bệ hạ tai qua nạn khỏi. Chùa chiền khắp nơi cũng đón tiếp một hồi cuồng triều của dân chúng đến thắp hương cầu nguyện.

Còn bản thân Lý Anh Tú, hần hiện tại cảm thấy mình đang ở bên trong một không gian tối tăm, yên tĩnh, dù hần la to như thế nào cũng không hề có một thanh âm nào vọng lại.

- Chết tiệt, chẳng lẽ ta đã chết, còn đây là âm tào địa phủ sao? Lần trước chết hình như cũng không đi qua nơi này nha.

Quả thực là Lý Anh Tú đã chết một lần, lần đó linh hồn hần trực tiếp bị Franz và Lạc Long Quân kéo sang dị giới bên này.

- Có ai không?

Lý Anh Tú la to, nhưng vẫn không ai trả lời. Đột nhiên có một tia sáng bùng lên, từ trong bóng tối lại đi ra một người. Lý Anh Tú nhìn kỹ, lại thấy người này cười lên có chút yếu ớt, trên trán lại có một con mắt thứ ba.

- Trần Ích Tắc.

Lý Anh Tú la to. Trần Ích Tắc không nói một lời liền rút kiếm chém đến.

- Cứu mạng.

Lý Anh Tú hét lên một tiếng liền co giò chạy thẳng, phía sau là Trần Ích Tắc cầm kiếm đuổi theo không dứt.

Trên vùng biển Bắc một đội thuyền buôn khổng lồ đến gần một trăm chiếc, tất cả đều là thuyền ba cột buồm, bên dưới lại có đến hàng chục mái chèo, bên trên treo cờ xí của Bravia vương quốc và Hoa Hồng Đen thương hội.

Đứng phía trước mũi tàu soái hạm là một thân hình mỏng manh, khoác trên vai một tấm áo lông màu đen, mái tóc dài xõa tung bay trong gió biển. Elina sau gần nửa năm trở về Bravia một lần nữa dong thuyền ra khơi. Thế nhưng trên soái hạm của tàu các thủy thủ lại không phải là thủy thủ của Hoa Hồng Đen thương hội mà mặc thuần một sắc quân phục Hải quân Bravia, thống lĩnh cũng là một tướng lĩnh Hải quân trẻ tuổi.

- Elina, nàng không nên đứng ở ngoài kéo trời gió lạnh.

Tướng lĩnh Hải quân Bravia một sắc xanh lam hải quân, vô cùng đẹp trai đến sau Elina nói. Elina nghe được lời cũng không lộ biểu tình gì chỉ lạnh nhạt nói.

- Kovalov tướng quân không cần quan tâm, ta cũng không phải yếu ớt như vậy. Hơn nữa không nên gọi trực tiếp tên của ta, hãy gọi ta là phó hội trưởng hoặc quận chúa.

Kovalov nghe vậy cũng đành cười khỏ. Hần theo đuổi Elina đến nay đã ba năm, nhưng chưa bao giờ được nàng cho một sắc mặt tốt. Lần này may mắn nhiệm vụ của hần lại được đồng hành với Elina chung một chiếc thuyền, những tưởng có thể cải thiện được tình cảm nhưng mấy ngày qua dù hần quan tâm đến mức nào Elina vẫn không hề thay đổi sắc mặt, còn cho hần ném không ít quả đắng.

Kovalov đi đến bên cạnh Elina cố gắng giữ ra một khoảng cách, hần biết Elina không thích người khác giới ở quá gần mình. Kovalov nói.

- Quận chúa, thực sự nàng có thể không ra biển trong thời gian này.

Một tuần qua không hiểu vì sao các thương đội của Bravia, đặc biệt là Hoa Hồng Đen thương hội ra biển luôn bị tập kích, Bravia triều đình xác định người Gemanic chính là kẻ đứng sau vụ này. Phía Gemanic tuyên bố cấm biển, cấm toàn bộ tàu thuyền đi qua vùng biển của bọn hần. Tuy nhiên điều này cũng đồng nghĩa con đường đi sang phía Đông của Bravia vương quốc bị cắt đứt hoàn toàn. Căng thẳng giữa hai cường quốc vùng biển Bắc làm tình hình nơi này nóng hơn bao giờ hết. Nên lần này Hoa Hồng Đen thương hội kết hợp với Hải quân Bravia quyết định dạy cho người Gemanic một bài học.

- Không sao, chưa hẳn lần này đã gặp được người Gemanic, dù là gặp thì ta vẫn phải đi.

Elina nhìn về phương xa, trong đôi mắt có chút nhớ nhung. Đã gần nửa năm chưa được gặp mặt hần, quả thực rất nhớ hần đấy. Trong đầu nàng chưa hề có phút giây nào ngừng nhớ đến hần.

Kovalov nhìn Elina trong lòng có chút khó chịu, hàm ý trong câu nói của nàng là gì đây, tại sao gương mặt băng lạnh đó lại tràn đầy nhu tình đến vậy?

- Báo cáo, có đội tàu phía trước chặn đường.

Trình sát trên cột buồm hô vọng xuống dưới. Từ phía xa đường chân trời rõ ràng có thể thấy được những đóm đen đang từ từ kéo đến. Kovalov vội kéo ra một chiếc ống nhòm khá dài, ảnh vật bên trong ống nhòm từ từ rõ lại, dẫn đầu tàu treo hình một lá cờ nền đỏ, ở giữa là hình một con rồng đen đang giương cánh. Kovalov nói.

- Là người Gemanic. Xem ra quả thực bọn hãn muốn gây chiến với vương quốc.

Elina khinh thường nói.

- Chỉ với bọn hãn, xem ra Bravia chúng ta nằm yên quá lâu nên mọi người đều tưởng chúng ta dễ bắt nạt đây.

Kovalov cũng gật gù tán đồng. Chờ đợi một chút Kovalov liền hô lớn.

- Toàn bộ đội tàu chuẩn bị chiến đấu. Chúng ta sẽ dạy cho đám oắt con Gemanic đó một bài học.

Nadaft là một tướng lĩnh hải quân Gemanic. Hơn mười ngày trước từ phía triều đình ra thông báo tập kích bất kỳ tàu thuyền nào của Bravia vương quốc. Chỉ trong vòng người ngày bọn hãn đã thực hiện đến ba phi vụ, cướp được mười hai chiếc thuyền hàng. Quốc vương lại rất hào phóng đem một nửa số hàng cướp được ban thưởng cho bọn hãn càng làm cho đám binh lính trở nên hăng hái, một lòng muốn cướp bóc đến Bravia. Bravia hải quân rất mạnh, nhưng Gemanic hải quân cũng không kém, bọn hãn chưa từng sợ qua Bravia, huống chi là thương thuyền đây. Hôm nay Nadaft lại phục kích ngay tại tuyến đường cũ, quả nhiên là có đội thuyền đến, chỉ là đội thuyền này lớn hơn rất nhiều mà thôi. Nhìn qua ống nhòm Nadaft liền biết được đây chính là đội thuyền của Hoa Hồng Đen thương hội danh tiếng. Là cục xương khó gặm, nhưng nếu gặm được tuyền đôi chính là cơm ngon canh ngọt. Nadaft hô lớn.

- Bọn nhỏ, chuẩn bị cướp bóc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Hải chiến

Phía hạm đội của Bravia liền chia ra làm hai phần, thương thuyền được giảm tốc độ thụt lùi về phía sau trong khi các chiến thuyền di chuyển về phía trước, ba mươi chiến thuyền lập thành một đội hình hai hàng ngang gồm mười sáu chiến thuyền ba cột buồm ở trung tâm, mười bốn chiến thuyền nhỏ hơn hộ vệ hai bên cánh. Kovalov hô lớn.

- Xoay ngang lại, pháo thủ chuẩn bị.

Thủy thủ phía trên cột cờ liền vung vẩy hai lá cờ vàng và đỏ, các chiến hạm ba cột buồm của Bravia lập tức theo hiệu lệnh xoay ngang lại, các pháo thủ đẩy từ phía trong hãm ra từng cỗ pháo lớn, lại là M202 của Đại Việt.

Bravia là quốc gia hàng hải, ngay từ lúc mua được pháo M202 Nikolai để từ liền nghĩ đến chuyện đem pháo lên chiến hạm. Khác với Đại Việt khả năng đóng tàu biển còn nhiều hạn chế, dẫn đến việc triển khai đưa pháo lên chiến thuyền còn chậm chạp thì những con tàu lớn ba cột buồm của Bravia có thể chở từ tám đến mười hai ỏ pháo vẫn không thành vấn đề, hơn nữa còn lợi dụng chất lượng thép vô cùng tốt vậy mà đã dẫn đầu chế tạo ra những ỏ pháo nhỏ hơn các loại, chỉ là sản lượng không thể nào theo kịp Đại Việt mà thôi.

- Tướng quân, đám người Bravia vậy mà dừng tàu xoay ngang chiến hạm lại.

Nadaft vội vã lấy ống nhòm quan sát, quả nhiên chiến hạm của Hoa Hồng Đen thương hội vậy mà đồng loạt xoay ngang lại.

- Bọn hãn muốn chết sao?

Quả nhiên nếu người Bravia cứ đứng yên như vậy chỉ cần một lần đột kích, năm mươi chiến hạm của Gemanic có thể dễ dàng xé tan đội hình của Bravia, đổ bộ lên tàu, dựa vào số đông để đánh chiếm các chiến hạm. Bởi hỏa khí chưa xuất hiện, các chiến hạm tác chiến vẫn ở trong phạm vi gần, thường khi giáp lá cà sẽ tìm cách bắn tên lửa, đốt chiến hạm của đối phương để hạn chế sự cơ động của đối phương, sau đó lập tức tràn sang đánh nhau trên boong thuyền mãi đến khi chiến hạm bị đánh chìm hoặc bị chiếm đóng. Mũi tàu cũng làm được rắn chắc vô cùng để va chạm, nếu thuyền Bravia xoay ngang như vậy chỉ cần va chạm vào tuyệt đối sẽ bị thiệt hại nặng dẫn đến chìm đắm.

- Giả thần giả quỷ. Tiếp tục tấn công.

Tiếc là bởi vì ống nhòm chất lượng còn quá kém, không thể nhìn rõ ràng, không thấy được trên boong tàu của chiến hạm của Bravia đang lộ ra. Nhưng dù có nhìn thấy được thì đã sao, bọn hãn cũng làm gì nhận ra được vũ khí mới là gì.

Kovalov nhìn thấy hạm đội của Gemanic vẫn giữ nguyên đội hình xông đến không khỏi cười lạnh. Bình thường hạm đội của Bravia và Gemanic đều là đánh ngang nhau, nhưng hiện tại hẳn sẽ cho đám ngốc này biết hải quân Bravia đã không phải cùng một cấp độ với bọn hắn rồi.

- Thương thủ chuẩn bị. Nạp đạn.

Hải quân của Bravia không những được trang bị pháo M202 còn có cả súng kíp Type 02 nữa. Có thể nói những thứ gì hiện đại nhất đều được Bravia quốc vương trang bị cho Hải quân.

Chờ đợi khi hạm đội của Gemanic còn cách gần hai trăm mét, Kovalov có thể thấy rõ ràng được binh sĩ Gemanic đang ở trên boong tàu vung vẩy vũ khí khiêu khích bọn hắn. Kovalov trong lòng cười lạnh liền hô lên.

- Chuẩn bị, ngắm chuẩn bắn vòng cung.

Các binh sĩ Hải quân sắc xanh quân phục lập tức giương lên súng thực hiện động tác ngắm súng hướng lên trên cao. Mũi tên trên biển ở khoảng cách này sẽ hoàn toàn bị gió thổi bay, ngược lại súng kíp có động năng lớn hơn ở trong môi trường này lại phù hợp hơn, tuy nhiên cũng phải thực hiện bắn vòng cung để đảm bảo được độ xa của đạn.

- Bắn.

- Bắn.

- Bắn.

Bùm, bùm, bùm, bùm.

Theo tiếng nổ, khói thuốc súng bay ra. Phía Gemanic chỉ nghe thấy âm thanh nho nhỏ, một con mưa đạn liền trút xuống đầu bọn hắn. Cỡ đạn tám li mang theo động năng cực lớn xuyên qua giáp vải của binh sĩ Gemanic khoét ra một cái lỗ lớn.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Binh sĩ Gemanic khủng hoảng, bọn hắn không hề nhìn thấy được cái gì bay đến, đồng bạn trên người liền ngã xuống, chiến hạm cũng bị đục ra từng lỗ tròn. Nadaft trợn trừng mắt. Hắn là tướng lĩnh đánh hàng chục trận hải chiến, còn chưa gặp phải trường hợp nào như thế này.

- Cung thủ chuẩn bị bắn trả. Đội hai yểm trợ.

Lập tức cung thủ Gemanic ra trước boong tàu, giương cung lấp tên, đội thứ hai cầm theo thuẫn bài đi lên phía trước che chắn. Bên này đội súng kíp thứ hai của Bravia cũng đã tiến lên vị trí.

- Bắn.

Bùm, bùm, bùm.

Lần này vẫn là những âm thanh nhỏ xíu đó theo tiếng gió vọng lại, nhưng khoảng cách xa, cộng thêm Gemanic có phòng bị ngược lại thiệt hại cũng không có mấy nhưng càng gây nên khủng hoảng cho binh sĩ Gemanic. Bọn hắn ôm đầu nằm sát xuống sàn tàu, không biết thứ gì đang tấn công bọn họ. Bản thân Nadaft cũng được cẩn vệ bảo vệ chặt chẽ sau một lớp khiên thuẫn.

Elina thông qua kính viễn vọng quan sát đối phương vô cùng hài lòng nói.

- Bắn tốt lắm. Bọn hắn đã bị chúng ta dọa sợ rồi.

Gương mặt nàng lại hiện lên một nụ cười vui vẻ. Nàng tự hào chứ, đây chính là vũ khí của Đại Việt, quê hương của người nàng thương mến chế tạo ra đã đè thẳng sức mạnh của Hải quân Bravia lên một tầm cao mới.

Kovalov nhìn thấy Elina vui vẻ như vậy trong lòng cũng cao hứng nói.

- Màn hay còn ở phía sau đây.

- Pháo thủ chuẩn bị. Bắn.

Ầm, ầm, ầm, ầm.

Vào đến hơn một trăm mét Nadaft vừa muốn phát lệnh tấn công lại nghe phía đối diện có tiếng nổ còn vang dội hơn khi nãy trong lòng liền có dự cảm không hay.

Rầm, rầm, rầm.

Một tiếng nổ vang lên, thân thuyền như rung chuyển, xác người bị xé tung ra thành từng mảnh, máu thịt tung tóe khắp nơi, thân chiến hạm bị đục ra một lỗ

lớn.

- Tướng quân, chiến hạm bị trúng rồi.

Binh sĩ Germanic hoảng sợ hô lên.

- Là thần phạt, là thần phạt.

Người bị thương, máu thịt vương vãi khắp nơi mà bọn hán vẫn không biết là bị thứ gì phản công. Gần hai trăm ô pháo đồng loạt khai hỏa, tuy độ chính xác không ra sao, nhưng một khi chiến hạm bị trúng đạn tuyệt đối là bị tan nát. Phải biết đây chính là đạn pháo hai trăm li đây. Chiến hạm bị trúng đạn ngay lập tức thân thuyền bị đục ra một lỗ lớn, thậm chí xuyên thủng cả qua mạn bên kia của chiến hạm.

Nadaft chạy xuống dưới hầm tàu đã thấy dưới hầm bị đục ra một lỗ lớn, thuyền phụ bị trúng đạn pháo nằm la liệt, nước biển từ bên ngoài theo lỗ thủng tràn vào. Binh sĩ chặt vật chạy lại nói.

- Tướng quân thân chiến hạm bị trúng, không thể cứu chữa rồi, nước đang tràn vào chẳng mấy chốc sẽ chìm thôi.

Nadaft nghe vậy sắc mặt liền biến trắng, soái hạm bị bắn chìm hán biết điều này đồng nghĩa với chuyện gì. Nhưng thời điểm trước mắt không cho phép hán do dự. Đại thế đã mất, trận này không thể đánh tiếp.

- Lệnh cho toàn bộ thủy thủ, di tản cả tàu, hạm đội rút lui lại.

- Di tản khỏi tàu.

- Di tản khỏi tàu.

Thủy thủ vội vã thả thuyền nhỏ xuống dưới biển chen lấn nhau rời khỏi tàu, chen lấn đến độ lật cả tàu, thuyền con chưa chứa đủ chỗ liền vội vã rời đi. Nếu thấy cảnh này Lý Anh Tú tuyệt đối sẽ liên tưởng đến bộ phim bom tấn, đình đám “Titanic”.

Theo ông nhòm Kovalov quan sát được toàn bộ liền vui mừng hô lên.

- Chúng ta bắn trúng soái hạm của chúng, quân địch đã tan vỡ. Toàn quân tấn công.

- Tấn công.

Mười mấy kinh hạm hai bên lúc này lộ ra răng nanh của chúng, bọn hán chính là khoải thuyền truy đuổi chính là kỹ năng số một cánh buồm căng ra xông đến hạm đội của Germanic vẫn còn đang hỗn loạn.

- Pháo thủ, bắn.

Ầm, ầm, ầm.

Lại thêm một lần tai họa trút xuống đầu hạm đội Germanic, các chiến hạm liên tục bị trúng đạn, phá hủy, khói lửa bốc lên khắp nơi. Có một thuyền con xui xẻo bị trúng một viên đạn pháo, chỉ thấy thân thể người bay lên không trung, thuyền con cũng bị xé ra thành mấy mảnh, toàn bộ người trên thuyền đều bị tử vong.

- Đầu hàng, chúng ta đầu hàng.

Đấu chí của Germanic hoàn toàn bị mất sạch, thuyền bỏ trốn liền bỏ trốn, không trốn kịp liền đầu hàng, lần này bọn hán hoàn toàn bị người Bravia đánh cho hoảng sợ rồi.

Đến chiều chiến cuộc liền kết thúc, máu đỏ loang ra mặt biển hấp dẫn đến một bầy cá mập đến dọn dẹp sạch sẽ mặt biển. Các binh sĩ Germanic đều bị áp tải lên tàu. Dù sao quy tắc kỵ sĩ ảnh hưởng không cho phép bọn hán ngược đãi tù binh.

- Bẩm quận chúa, tướng quân, lần này chúng ta phá hủy được năm chiến hạm của địch, bắt sống hai tàu và bốn trăm tù binh. Bản thân chỉ có vài người bị thương nhẹ mà thôi.

Phó tướng vui vẻ báo cáo chiến báo. Đây là lần đầu tiên hải quân bọn họ đối đầu với Germanic đạt được chiến công vẻ vang như vậy, tất cả đều là nhờ những ô pháo này. Kovalov vui vẻ nói.

- Quận chúa, mục tiêu lần này xem như đã đạt được, chúng ta nên quay về.

Elina lại lắc đầu nói.

- Các người cứ đi về trước, ta còn cần đi đến Đại Việt một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Truyền thụ

- Đến Đại Việt?

Kovalov sững sốt, đây không phải là lộ trình mà bọn hắn muốn đi, vốn lần này nhiệm vụ đi ra cũng chỉ để đánh đàng mặt người Gemanic đồng thời thử nghiệm vũ khí mới mà thôi, không ngờ lúc này quận chúa lại muốn đi Đại Việt. Elina gật đầu nói.

- Đại Việt có việc ta cần làm, các người cứ trở về báo cáo với quốc vương, ta có thể một mình đi đến Đại Việt.

Kovalov có chút không yên nói.

- Không thể để mặc sự an nguy của quận chúa. Ta sẽ để phó tướng dẫn theo tù binh về, còn ta sẽ hộ tống quận chúa đi Đại Việt.

Thấy Kovalov quyết liệt Elina cũng không miễn cưỡng, dù sao đối với nàng Kovalov có đi theo hay không cũng không quan trọng mấy. Kovalov rất nhanh phân nhiệm vụ xuống, một số chiến hạm hải quân đem theo tù binh chở về Bravia, còn lại hạm đội tiếp tục đi đến Đại Việt.

Quay trở về Đại Việt, kinh thành Thăng Long, điện Long Thụy, bên trong điện đang là một bầu không khí khủng hoảng, ngoại trừ Ý Lan, An Tư còn có ba vị phụ chính đại thần, bên giường bệnh Tuệ Tĩnh đặt tay lên bắt mạch cho Lý Anh Tú, đôi mi nhíu chặt lại. Từ ngày hôm qua bệ hạ đã lên cơn sốt, miệng liên tục lẩm bẩm gì đó không rõ như làm ác mộng, nhưng dù có lay động cũng vẫn mê mẫn không tỉnh lại.

- Tuệ Tĩnh đại sư, bệ hạ như thế nào?

Ý Lan lo lắng hỏi. Tuệ Tĩnh lắc đầu nói.

- Thực sự cả cuộc đời của bản tăng chưa hề gặp một trường hợp nào lạ lùng như bệ hạ. Sốt cao, tuy nhiên mạch đập lại khá bình thường, các cơ quan cũng hoạt động rất bình thường. Bản tăng thực sự không có cách, chỉ mong đức Phật phù hộ bệ hạ có thể hóa nguy thành an lành lại mà thôi.

Nghe đến Tuệ Tĩnh cũng bó tay Ý Lan và An Tư liền khủng hoảng, bệ hạ còn chưa có con nối dõi, hoàng thất cũng không có ai, nếu có mệnh hệ gì thì Đại Việt phải làm như thế nào đây?

- Cũng không hăng là không có cách.

Lúc này Phạm Công Bân bỗng nói. Ý Lan vội nói.

- Phạm thái y mời nói.

Phạm Công Bân có chút suy nghĩ nói.

- Thần cảm thấy hiện tại chỉ có thể trông đợi vào ý chí của bệ hạ. Tuy nhiên thần nghe nói tuy người hôn mê nhưng ý thức vẫn còn, chúng ta cố gắng bên cạnh nói chuyện, động viên bệ hạ có thể giúp bệ hạ tỉnh lại.

Tuệ Tĩnh vuốt vuốt chòm râu có điều suy nghĩ nói.

- Điều này bản tăng cũng từng nghe qua, cách của Phạm thái y có thể thử xem.

Trong khi mọi người lo lắng còn Lý Anh Tú thì sao? Nhân vật chính của câu chuyện này vẫn còn một mực bị Trần Ích Tắc đuổi giết đây. Bỗng nhiên Lý Anh Tú chân vậy mà vướng vào nhau liền té sấp xuống, Trần Ích Tắc từ từ tiến đến, nét mặt vô cảm, ba con mắt lạnh lùng nhìn hắn, đồ đao đưa lên cao chém xuống. Lý Anh Tú nhắm chặt mắt lại hô lớn.

- Cứu mạng với!

Một lúc lâu sau Lý Anh Tú vẫn chưa hề nghe thấy động tĩnh gì, mở mắt ra liền thấy Trần Ích Tắc đứng im ở đó, vẫn giữ nguyên động tác chém xuống nhưng lại bất động như bị không gian cô đọng lại vậy. Lý Anh Tú vội lùi xa xa ra giữ khoảng cách, vỗ ngực nói.

- Hù hồn cái đầu còn nguyên.

- Tất nhiên là còn nguyên rồi, người đang ở trong không gian tĩnh thần làm sao có thể bị chém rụng đầu. Tuy nhiên nếu không có ta khẳng định người chắc chắn chết.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên từ phía sau làm Lý Anh Tú giật mình.

- Hù chết bảo bảo, lại là người sao?

Người thanh niên đứng trước mặt Lý Anh Tú lại vô cùng trẻ tuổi, đẹp trai, mặc một bộ áo khoác tím viền vàng, hẳn chính là đồng bọn của Lạc Long Quân đưa Lý Anh Tú đến đây - Lục Đạo Thần Franz.

Nhìn thấy bộ dạng của Lý Anh Tú Franz cũng bật cười nói.

- Tất nhiên là ta, nếu không phải có ta hẳn ngươi đã bị chém chết rồi.

Lý Anh Tú cũng hiểu nếu không phải có Franz thì mình đã đầu thai đi gặp Lạc Long Quân lần nữa rồi. Đột nhiên hắn đổi giọng nói.

- Nha, ta nói Lục Đạo thần, sao ngài lại biết ta bị nguy hiểm lại đến đây cứu ta.

Franz buồn bực nói.

- Ngu ngốc, ta một mực tồn tại một tia thần thức trong thức hải của ngươi, nên nhớ linh hồn của ngươi chính là do ta kéo sang thế giới này đây.

Lý Anh Tú tỏ vẻ kinh dị, hai tay che ngực nói.

- Yêu, vậy chẳng lẽ khi ta tắm rửa ngài cũng nhìn thấy ta. Ta nói ngài là thần nhưng cũng phải tôn trọng quyền riêng tư của ta nha. Còn nữa, ta là thẳng nam, ta thích nữ nhân, là nữ nhân, điều quan trọng nhắc lại ba lần.

Franz nghe hắn lải nhải liền tung ra một cước đá bay Lý Anh Tú ra xa mấy mét. Tên này vì sao ban đầu không phát hiện hắn lại nói nhiều, lại còn vô si đến như vậy chứ. Lý Anh Tú xoa xoa mông đứng lên nói.

- Lục Đạo Thần, người xưa có câu quân tử động khẩu không động thủ, ngài lại không dùng miệng đã dùng đến tay chân, quá không phải là quân tử đi.

Franz liếc mắt thần nhiên nói.

- Ta chưa từng nói ta là quân tử.

- Ấc. Cái này đúng.

Lý Anh Tú cạn lời rồi. Hắn vội chuyển chủ đề nói.

- Lục Đạo Thần làm sao ta có thể thoát ra khỏi chỗ này đây? Ngài có thể đem ta ra khỏi nơi này không?

Franz lắc đầu nói.

- Mỗi con người đều có số mạng và sứ mệnh riêng của bản thân mình mà không ai có thể thay đổi. Số mệnh đã sắp đặt đây là kiếp nạn của ngươi và ngươi phải tự mình vượt qua.

Lý Anh Tú không hiểu nói.

- Vượt qua? Ta còn không biết mình bị làm sao đây làm sao có thể vượt qua được?

Franz chỉ về phía Trần Ích Tắc nói.

- Đánh bại hắn ngươi tự nhiên có thể thoát ra khỏi thức hải này.

Lý Anh Tú cười khổ nói.

- Lục Đạo Thần, ta nói ngài đùa ta đúng không. Trần Ích Tắc tuy nói là kẻ phản quốc nhưng không thể không công nhận hắn cũng là tinh anh của Trần gia, được truyền thụ võ nghệ từ nhỏ, còn ta chỉ học được mấy chiêu mèo cào thôi làm sao có thể đánh bại được hắn.

Franz chán nản vỗ trán nói.

- Bởi vậy ta nói ngươi sống trong thời loạn thế lại không chăm chỉ học võ nghệ chỉ lo đua đòi tán gái. Đến đây.

- Dù gì ta cũng là vua được không, đâu cần thiết phải tự mình xông vào chiến trường làm gì?

Lý Anh Tú vừa lẩm bẩm vừa đến gần trong tay Franz liền xuất hiện ra một quyển sách dày cộp thuận tiện liền vung tay đập xuống đầu Lý Anh Tú.

Rầm.

Lý Anh Tú hét thảm một tiếng liền ngã bịch xuống đất, quyển sách trong tay Franz tan biến mà trong đầu của Lý Anh Tú cũng tồn tại thêm không ít thứ gì đó. Lý Anh Tú hai tay xoa đầu tỏ vẻ đáng thương nói.

- Lục Đạo Thần, ngài cũng quá bạo lực đi.

Franz một bộ mặt không nể xia tới nói.

- Chưa nghe câu nhét sách vào đầu sao? Đó là cách nhanh nhất để truyền thụ tri thức cho người.

Quả nhiên Lý Anh Tú cảm thấy được trong đầu mình lại có một số kiến thức mới, lại là một bộ kiếm thuật đây, hẳn cảm thấy từng chiêu, từng thức của kiếm pháp này rất quen thuộc như in trong đầu hẳn, chỉ là cơ thể lại có chút không quen thuộc, không thuận lợi điều phối theo động tác suy nghĩ trong đầu. Franz nói.

- Đây là một bộ kiếm thuật ta nhặt được của một tên quý tộc ở một vị diện khác. Tuy nói không quá thích hợp cho chiến trận nhưng lại phù hợp với người lúc này. Ta biết người lười nhót thầy ra nhưng sống tại thời loạn thế bản thân cũng phải có vũ lực nhất định, hộ vệ nhiều lúc cũng không thể bảo vệ người chu toàn. Còn nữa, lo mà kiếm người vợ, sinh ra nhiều hậu đại, Việt tộc tại nơi này hoàn toàn đặt vào tay người. Đừng để Lạc Long Quân phải thất vọng.

Nói rồi liền tan biến đi. Lý Anh Tú liền gọi với theo.

- Ta muốn luyện tập nhưng vũ khí của ta đâu này?

Từ trong hư không liền vọng lại âm thanh.

- Đây là thức hải của người, người không biết tự tưởng tượng ra hay sao đồ ngu.

- Ta mới không ngu đây.

Lý Anh Tú lâu bầu nhưng không khỏi không công nhận Franz nói rất có lý, tại sao hẳn không nghĩ ra sớm đây này. Lý Anh Tú chợt thấy sau lưng mình lạnh lạnh, khẽ quay đầu nhìn lại Trần Ích Tắc vậy mà đã cử động được rồi. Má nó, Lục Đạo Thần, người chơi ta, ta còn chưa kịp luyện võ nghệ đây. Vừa nghĩ đến đây, Trần Ích Tắc đã cầm kiếm lao tới, Lý Anh Tú vội bỏ chạy hô lớn.

- Có ai không? Cứu mạng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Truy hỏi

Lý Anh Tú đã hôn mê đến ngày thứ mười, đội quân viễn chinh đã trở về đến Thăng Long, khác với những lần trước, quân viễn chinh trở về một cách âm thầm, lặng lẽ. Toàn bộ dân chúng Đại Việt không ai biết thắng trước triều đình đã cử quân đội đi viễn chinh, cũng không ai biết bọn họ trở về.

Lê Phụng Hiểu dẫn theo bộ tướng được triệu kiến vào điện Minh Nguyệt, bên trong điện tất cả nhân vật cộm cán của triều đình Đại Việt đã có mặt, ở chủ vị Thái hậu Ý Lan ngồi sau một lớp màn che mỏng điều hành triều đình.

- Chúng thần bái kiến Thái hậu.

Các tướng đi vào liền hành lễ. Ý Lan gật đầu nói.

- Các tướng quân đã vất vả. Ta thay mặt bề hạ cùng toàn dân Đại Việt cảm tạ sự cố gắng của các tướng quân.

Lê Phụng Hiểu thủ súng nhưc kinh vội nói.

- Phụng sự Đại Việt là trách nhiệm của bọn thần.

Ý Lan hài lòng quay sang Lữ Gia nói.

- Lữ Thái sư, mời Thái sư tuyên chỉ đi.

- Vâng, thưa Thái hậu.

Lữ Gia liền bước ra khỏi hàng cầm một tờ thánh chỉ nói đọc to.

- Thuận thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết... Các tướng có công xuất binh viễn chinh đem lại thắng lợi cho Đại Việt, trừng phạt địch nhân. Nay phong thống soái Lê Phụng Hiểu làm Dương Sơn bá, ban thưởng năm mươi quan tiền, mười tám lụa.

- Phong Phạm Ngũ Lão làm Đường Hào hầu, Phong chức Điện Tiền Trung Lang tướng, ban thưởng ba mươi quan tiền, bảy tám lụa.

- Phong Trần Nhật Duật làm Chiêu Văn hầu, ban thưởng...
- Phong Trần Quốc Toản làm Hoài Văn hầu, ban thưởng...
- Phong Nguyễn Cảnh Chân làm Thanh Chương hầu, ban thưởng...
- ...

Cuối cùng Lữ Gia nhìn Vũ Hải, trong đôi mắt tràn đầy vẻ khen ngợi nói.

- Phong Vũ Hải làm Ngự Lâm Đề Hạt. Ban thưởng mười quan tiền, năm tấm lụa.

Lữ Gia đọc xong tất cả các tướng đồng loạt nói.

- Chúng thần tạ ơn bệ hạ.

Những người khác tước vị cũng chỉ tăng lên thêm một cấp mà thôi, riêng Vũ Hải từ một viên khinh kỵ trình sát trực tiếp được đề bạt lên làm tướng quân đủ cho thấy sự coi trọng của triều đình đối với Vũ Hải.

Chúng tướng nhìn nhau một lát cuối cùng vẫn là người có chức vị lớn nhất Lê Phụng Hiểu lên tiếng nói.

- Bẩm Thái hậu, thần có chút nghi vấn mong Thái hậu giải đáp. Không biết bệ hạ vì sao không làm triều? Dân gian nói bệ hạ bị ốm nặng có đúng hay không?

Ỗ Lan nhìn một bộ thành thực của Lê Phụng Hiểu, trong này cũng không có người ngoài đành thờ dài nói.

- Không dẫu Lê khanh, bệ hạ thực sự không phải bị bệnh mà là bị hành thích.

=====Phân cách chạy ngang=====

Bịch.

Lý Anh Tú lần nữa ngã ra, trên người hắn đã có rất nhiều thương tích, thân hồn lại bị nhật đi không ít, hắn biết nếu cứ như thế này hắn sẽ dần dần tan biến, mà ngoài kia cơ thể hắn cũng sẽ chết đi. Không biết thời gian trải qua đã bao lâu, hắn không biết mình đã giao thủ với Trần Ích Tắc bao nhiêu lần nhưng một lần, lại một lần bị đánh bay ra, lại không ít lần bị chém hụt đầu. Bộ kiếm thuật của Franz giao lại cho Lý Anh Tú là một bộ kiếm thuật lấy nhanh và xảo hai chữ làm đầu, Lý Anh Tú liền tưởng tượng ra cho mình một thanh liễu kiếm để sử dụng. Nhưng kiếm pháp của Trần Ích Tắc đến từ Trần gia cương mãnh, thế công mạnh mẽ, liễu kiếm dù tinh xảo, dẻo dai nhưng lại không đủ sự chắc chắn để đón đỡ đòn đánh của Trần Ích Tắc, mỗi lần Trần Ích Tắc lao đến Lý Anh Tú liền không đủ nhanh để tránh né, chỉ có thể đón đỡ, nhưng đại lực của bội kiếm Trần Ích Tắc mang đến liền đánh may Lý Anh Tú, không những vậy còn chém hắn không ít thương tích.

Lý Anh Tú thở hộc hộc, trong đầu rỗng rỗng lại các động tác trong đầu. Đúng là hắn đã diễn ra đúng như động tác nhưng không hiểu sao lại có cảm giác không phù hợp lắm. Kiếm thuật là trực tiếp đánh vào hắn trong đầu, không thể có chuyện hắn diễn luyện ra sai chiêu thức, nếu cảm thấy không phù hợp thì điều đó chỉ là do vũ khí không phù hợp. Đúng, là vũ khí.

Kiếm thuật là nhanh và xảo nhưng liễu kiếm cơ hồ chỉ đạt được chữ xảo kỹ thuật sử dụng cực khó đòi hỏi thiên phú cao trong khi, hơn nữa lại hạn chế đòn chém mà kiếm thuật đem lại.

Nhìn Trần Ích Tắc đang dần từ từ tiếp cận Lý Anh Tú trong lòng cũng lạnh lùng, liễu kiếm liền biến thành một thanh trường kiếm tiếp tục xông lên.

Ngày thứ mười kể từ khi bệ hạ bị hành thích. Tuy rằng con sói đã lui nhưng Lý Anh Tú vẫn tiếp tục hôn mê chưa có dấu hiệu tỉnh lại. An Tư đã túc trực bên cạnh Lý Anh Tú đầy đủ mười ngày. Thân thể một mực héo hon, gầy mòn. Nàng liên tục nói chuyện với bệ hạ, mong rằng kỳ tích sẽ xuất hiện. Nhìn nàng một mực như vậy tiếp tục đi xuống Ỗ Lan cùng quần thần cũng không đành lòng nhưng dù là nói gì nàng cũng không nghe.

- An Tư, bệ hạ đã có ai gia chăm sóc, con hãy đi nghỉ ngơi một chút đi.

Ỗ Lan tiếp tục khuyên nhủ nói, nàng quả thực xem An Tư như con gái ruột, cũng một lòng tác hợp nàng cùng với bệ hạ. Quả thực mà nói người có đầu như thế này nàng cũng rất ưa thích đây. Tiếc là đến bây giờ bệ hạ tuy ưa thích An Tư nhưng vẫn chưa có dấu hiệu gì là lập nàng làm phi tần cả.

- Bẩm thái hậu, thần không sao, vẫn có thể tiếp tục chăm sóc bệ hạ.

An Tư nhột nhật nói, nụ cười của nàng lại có vẻ miễn cưỡng nhưng đôi mắt tràn đầy vẻ quyết liệt đó làm Ỗ Lan biết dù mình có khuyên thế nào cũng không thể, đành phản phô cho ngự thiện phòng làm một số thức ăn. Lát sau Ỗ Lan mang một chén cháo đến nói.

- Ở bên cạnh bệ hạ cũng được nhưng cũng phải ăn một chút. Bệ hạ nói người là sắt com là thép, bệ hạ mà biết con thế này cũng sẽ đau lòng đi.

An Tư nghe vậy nghĩ một chút cũng liền nhận lấy chén cháo nói.

- Tạ ơn Thái hậu.

Ỗ Lan nhìn Lý Anh Tú vẫn nằm hôn mê không khỏi thở dài nói.

- Phạm Thái y nói chúng ta kiên trì kêu gọi sẽ giúp bệ hạ sớm tỉnh lại. Nhưng đã mười ngày, ai gia thực sự lo lắng.

An Tư thả chén cháo xuống cũng thở dài, lại nghĩ nghĩ một lúc lại nói.

- Có lẽ người bệ hạ cần cũng không phải chúng ta.

Ỗ Lan có chút không hiểu hỏi.

- Ý của con là?

An Tư buồn bã nói.

- Bệ hạ bên ngoài có ưa thích một người con gái. Có lẽ lúc này bệ hạ cần đến nàng đây.

Ỗ Lan nghĩ nghĩ, dường như đúng là như vậy, Lý Anh Tú còn khoe với nàng bộ quần áo mới cho nàng mua đây. Ỗ Lan hỏi.

- Con có biết nàng là ai không?

An Tư lắc đầu.

- Thần không biết, nhưng hẳn là Trần Thư biết.

Ỗ Lan liền gọi.

- Người đâu, gọi Trần Thư đến gặp ta.

Lát sau Trần Thư một bộ quần áo thái học sinh bước vào trước mặt hai người cung kính nói.

- Bái kiến Thái hậu.

Ỗ Lan liền hỏi.

- Miễn lễ. Trần Khanh, bệ hạ bên ngoài dân gian có quen một cô nương đúng không?

Trần Thư mặt hơi biểu lộ nhan sắc một chút nhưng cũng đành nói.

- Bẩm Thái hậu đúng vậy.

- Vậy Khanh có biết là ai không?

Trần Thư do dự một chút liền nói.

- Bẩm Thái hậu, bệ hạ không cho thần tiết lộ cho bất cứ ai.

Ỗ Lan nhìn Trần Thư liền cũng biết hẳn là nói thật, liền cố gắng khuyên nhủ.

- Trần Thư, hẳn ngươi biết tình hình của bệ hạ cũng không lạc quan. Phạm thái y nói cần phải có người đánh thức bệ hạ. Ai gia cùng An Tư liên tục nói chuyện nhưng cũng không có tác dụng. Nghĩ nàng hẳn là người bệ hạ vô cùng yêu quý, đến đánh thức bệ hạ chắc sẽ có tác dụng. Khanh cũng muốn bệ hạ mau chóng tỉnh lại đúng hay không?

Trần Thư nghĩ lại, thần sắc do dự nói.

- Bẩm Thái hậu nhưng bệ hạ cũng không tỏ rõ thân phận của mình đối với nàng. Thần sợ việc bại lộ ra bệ hạ sẽ trách tội.

Ỗ Lan tỏ vẻ kỳ lạ hỏi.

- Cuối cùng nàng ấy là ai bệ hạ lại phải giấu giếm như vậy, trong thiên hạ chả lẽ lại có người không muốn làm nữ nhân của bệ hạ hay sao? Khanh phải nói thật với ai gia, khi đó mới có thể tìm phương án giải quyết.

Cuối cùng Trần Thư cũng quyết định nói, dù sau này bệ hạ có trách phạt hẳn cũng đành chịu.

- Bẩm Thái hậu, nàng là quận chúa của Bravia vương quốc, phó hội trưởng của Hoa Hồng Đen thương hội - Elina

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Gặp mặt

- Quận chúa? Phó hội trưởng?

Ỗ Lan ngẫm nghĩ một chút liền nói.

- Có phải là con gái của thân vương Bravia đã từng sang đi sứ Đại Việt ta?

Lần trước Ỗ Lan đã từng gặp qua các sứ thần, Bravia là một vương quốc lớn, trọng điểm quan tâm của Đại Việt nên Ỗ Lan cũng có lưu ý một chút. Đối với con gái của thân vương Bravia nàng cũng có nhớ một chút, hình như nàng còn rất xinh đẹp đây.

Trần Thư gật đầu nói.

- Bẩm Thái hậu, chính là nàng ấy.

- Tốt lắm, ai gia muốn mời nàng ta vào cung gặp mặt bệ hạ một chuyến, khanh có thể đi thông báo chứ?

Trần Thư nghe vậy tỏ vẻ khó khăn nói.

- Bẩm Thái hậu, bệ hạ đã rất cố gắng để giấu diếm thân phận của mình, nếu như chuyện này lộ ra có bất trắc gì với tình cảm hai người thân quả thực không gánh nổi trách nhiệm.

Ỗ Lan một mực lo lắng gấp gáp nói.

- Nhưng không thể để bệ hạ cứ một mực nằm như vậy được.

Ỗ Lan lo lắng chính là sự an nguy của Lý Anh Tú, những điều khác nàng cũng không cần nhắc vào, dù sao đối với Đại Việt bệ hạ mới là quan trọng nhất. An Tư lúc này bỗng nhiên lên tiếng nói.

- Bẩm Thái hậu, Elina nàng hẳn không thông thuộc trong cung, chúng ta chỉ cần thay đổi một chút, dẫn dò người bên cạnh không tiết lộ ra thì nàng có lẽ cũng không nhận ra được thân phận của bệ hạ.

Ỗ Lan ngẫm nghĩ lại lời nói của An Tư cũng rất có lý. Dù rằng hoàng cung dưới sự trị vì của Lý Anh Tú đã cắt giảm rất nhiều thủ tục cũng như các công trình kiến trúc nhưng không phải một người ngoại quốc như Elina có thể một sớm một chiều hiểu được, chỉ cần lừa dối nàng qua một lần này liền tốt, còn việc bệ hạ tán gái như thế nào liền giao cho bệ hạ rồi. Ỗ Lan gật đầu nói.

- Được rồi, việc này cứ theo ý của con sắp xếp đi.

Thăng Long, trụ sở của Hoa Hồng Đen thương hội. Elina đến đây đã được hai ngày, nhưng người nàng muốn gặp vẫn biệt vô âm tín. Dù đã gửi đi thư nhưng một mực không có phản hồi.

- Chẳng lẽ hắn đã đi ra khỏi kinh thành.

Đứng trên lầu các nhìn xuống đường phố Thăng Long sầm uất Elina không khỏi nghĩ ngợi. Một thời gian dài không gặp mặt nhau nàng quả thực rất nhớ hắn, dù bị nhiều người truy cầu qua nhưng không ai đem đến cho nàng cảm giác ấm áp, an toàn đến vậy, hắn lại rất thông minh, có nhiều kiến giải độc đáo, đối với nàng hắn như một quyển sách bách khoa toàn thư không gì không biết vậy. Sự ấm áp, thông thái đó từ từ cuốn hút nàng cho đến khi nàng rơi vào lưới tình lúc nào không hay, cho đến khi trên đỉnh núi của Khai Quốc tự, nàng trao cho hắn nụ hôn đầu tiên xác nhận quan hệ giữa hai người. Nghĩ đến đây nàng không tự chủ đỏ mặt lên.

- Quận chúa.

Chợt có tiếng gõ cửa phía bên ngoài, Kovalov một bộ quần áo hộ vệ của Hoa Hồng Đen thương hội bước vào. Bởi lúc này đến dựa trên danh nghĩa của thương hội nên hắn cũng thay đi quân phục của Hải quân đen theo binh lính cũng một mực đóng giả hộ vệ thương hội tiến vào Đại Việt. Không biết có phải mối quan hệ của Bravia với Đại Việt rất tốt hay không mà bọn hắn vào Đại Việt lại rất dễ dàng, cũng không bị kiểm tra quá nhiều như những thương hội khác.

Đến với Đại Việt Kovalov đối với sự phồn vinh của quốc gia này hoàn toàn không thể ngờ tới. Đại Việt hiện tại so với Đại Việt khi Elina trở về khác nhau một trời một vực, vị thế được nâng cao, dân số ngày càng trở nên đông đúc, kinh tế cũng phát triển, trải khắp quốc nội lấy tập đoàn thương mại Đại Việt làm đầu khai phá ra hàng loạt các ngành kinh tế mới thu hút không chỉ thương nhân trong nước mà còn cả các thương nhân ngoại quốc. Hạn chế lớn nhất chính là căn cơ Đại Việt còn quá mỏng, thành trì đối ngoại mở ra thương mại cũng chỉ ở An Bang và Thăng Long, mật độ dân số bên trong thành thị cũng còn chưa phải là quá cao, tuy nhiên ngược lại cơ sở vật chất lại tốt vô cùng, nhìn con đường gạch xây từ An Bang đến Thăng Long Kovalov thực sự đổ

mất, đến Bravia vương quốc quốc lộ con đường cũng không được sạch sẽ, khang trang đến như vậy.

- Kovalov tướng quân tìm ta có việc?

Elina cũng không xoay người lại nói. Kovalov liền nói.

- Bẩm quận chúa, bên dưới có một người tên là Trần Thụ xin gặp.

Elina nhận biết Trần Thụ chính là người hay đi bên cạnh Lý Anh Tú, trong đôi mắt liền tràn lên sự vui vẻ nói.

- Gọi hắn vào.

Kovalov kì quái, một người nam nhân lại có thể để quận chúa vui vẻ đến như vậy. Thế nhưng hắn cũng không hỏi nhiều liền đi xuống đích thân dẫn Trần Thụ lên phòng. Trần Thụ nhìn Kovalov mắt to tròn mắt nhỏ, hắn không hiểu vì sao tên cận vệ của Hoa Hồng Đen thương hội lại tỏ vẻ địch ý đối với mình đến vậy. Ngược lại Kovalov cũng đánh giá Trần Thụ, một người tầm thường, ngoại trừ nhìn vẻ vũ lực rất mạnh ra liền không có gì khác lại có thể được quận chúa yêu thích?

Hai người bước vào phòng, Elina vừa thấy Trần Thụ cũng không ngại Kovalov ở đây liền hỏi.

- Trần Thụ, Lý công tử bảo ngươi đến gặp ta sao? Hắn hiện đang ở nơi nào?

Kovalov đối với quận chúa nói tiếng Việt cũng không ngạc nhiên chút nào, dù sao Elina nổi danh thông minh đấy, học được tiến bản ngữ cũng là điều tất nhiên, chỉ là hắn vô cùng hối hận tại sao trong khoảng thời gian qua không trau dồi tiếng Việt một chút liền có thể nghe hiểu được hai người nói gì rồi.

Trần Thụ nhìn Elina đáng vẻ liền có chút lo lắng nói.

- Bẩm tiểu thư, thực ra cũng không phải công tử phái ta đến. Thực sự công tử của ta bị đâm đã hôn mê mấy ngày.

- Cái gì? Hắn hiện tại như thế nào?

Sắc mặt Elina bỗng tái nhợt đi, con tim nàng như thất lại một cái. Hắn xảy ra chuyện. Hắn thực sự xảy ra chuyện, dự cảm của nàng đã chính xác.

- Quận chúa, quận chúa, ngài không sao chứ?

Thấy sắc mặt Elina tái nhợt Kovalov vội vã hỏi. Nhưng Elina không trả lời, một mực nhìn Trần Thụ. Trần Thụ lúc này nói.

- Tuy đã qua cơn nguy hiểm nhưng một mực chưa tỉnh lại. Lần này ta đến mời tiểu thư đi gặp công tử nhà ta một chuyện.

Elina liền gật đầu nói.

- Tốt, dẫn đường, ta lập tức đi cùng với ngươi.

Thấy Elina định theo Trần Thụ Kovalov liền cản lại nói.

- Phó hội trưởng, ngài định đi nơi nào?

Elina nói.

- Đi thăm một người, ngươi cứ ở lại thương hội chờ đợi.

Thế nhưng Kovalov làm sao có thể đồng ý.

- Không được, nơi này đất lạ, thần phải bảo vệ phó hội trưởng

Elina lúc này cũng vội vàng không để ý đến hắn liền nói.

- Tùy người vậy.

Một chiếc xe ngựa lập tức rời khỏi Hoa Hồng Đen thương hội chạy thẳng đến hoàng cung. Đến trước Tử Cẩm thành Trần Thụ liền đưa ra lệnh bài, Cẩm quân rất dễ dàng thả ba người vào bên trong.

Elina đã từng vào hoàng cung, cũng biết nơi đây chính là “nhà” của Thừa Mệnh hoàng đế liền hỏi.

- Trần Thụ, Lý công tử làm sao có thể ở bên trong hoàng cung?

Trần Thụ mặt không biết sắc liền nói.

- Bẩm tiểu thư công tử nhà ta là Thiếu úy, thống lĩnh Cẩm quân bảo vệ bệ hạ nên được đặc cách ở bên trong cung.

Elina a một tiếng không biết là hiểu hay không nhưng cũng không hỏi nữa, trong lòng chợt nhớ đến lúc Lý Anh Tú nói Cẩm quân trong này đều là đàn em của hắn đây.

Trần Thư dẫn theo hai người đi một đường vòng đến điện Long Thụy đến nơi liền bị Cẩm quân cản lại. Trần Thư tỏ vẻ khó khăn nói.

- Bẩm tiểu thư, ta chỉ được lệnh mời tiểu thư, viên cận vệ này xin chờ ở ngoài.

Lần này Trần Thư dùng chính là tiếng bản địa Kovalov liền nghe hiểu, hắn lập tức phẫn nộ nói.

- Ta là cận vệ của Phó hội trưởng, làm sao có thể để Phó hội trưởng đi vào đó một mình.

- Kovalov.

Elina gất lên một tiếng liền làm Kovalov im miệng, khí thế nữ vương bàn bạc phóng ra làm hắn lạnh cả sống lưng. Trần Thư thấy vậy cũng âm thầm nuốt nước miếng. Nữ nhân bệ hạ nhìn trừng làm sao có thể bình thường đây. Elina nói.

- Ta tự đi vào, người chờ tại đây.

Dứt lời liền đi vào phía trong, Trần Thư cũng không đi vào mà đứng bên ngoài cùng với Kovalov, việc bên trong không đến lượt hắn xen vào.

Elina bước vào bên trong phòng liền thấy được Lý Anh Tú nằm trên giường, bên cạnh giường lại là một cô gái dung mạo thước tha, đáng người yếu điệu dù sắc mặt có chút mệt mỏi, nhưng lại càng làm cho người ta thương tiếc. An Tư cũng phát hiện Elina đến, nàng cũng đánh giá cô gái mà bệ hạ thương mến này, dung mạo xinh đẹp, bồng bồng anh khí. Hai nàng nhìn nhau một người là công chúa kiếp trước, một người là quận chúa một nước lớn, không khí bỗng nhiên cô đọng lại, khí thế của hai người không khỏi ngày một dâng lên không thua kém chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Tỉnh lại

Hai đôi mắt đẹp nhìn nhau nhưng không khí trong phòng lúc này không đẹp để một chút nào cả, ngược lại còn khá căng thẳng Cuối cùng An Tư bỗng nở nụ cười nói.

- Chào Elina tiểu thư. Ta là Nghi quan An Tư phụ trách chăm sóc Thiếu úy đại nhân.

Nụ cười của nàng làm không khí như quả bóng hơi xì ra ngoài, mọi người đều thống nhất che giấu thân phận của Lý Anh Tú là Thiếu úy nên nàng nói vậy cũng không có vấn đề gì. Thấy đối phương lễ độ như vậy Elina cũng buông bỏ khí tràng trở về là một cô gái bình dị mỉm cười nói.

- Chào An Tư tiểu thư, ta là Elina, là bằng hữu của Lý công tử.

Nói rồi nàng đến gần bên cạnh giường của Lý Anh Tú lo lắng hỏi.

- Lý công tử thương thế có nặng lắm không?

An Tư đôi mắt cũng nhìn theo có vẻ dửng dưng nói.

- Đã qua cơn nguy hiểm nhưng một mực không tỉnh lại. Thái y nói có người quan trọng nói chuyện với Thiếu úy đại nhân ngài ấy sẽ thức tỉnh sớm hơn nên chúng ta quyết định đi mời tiểu thư, mong tiểu thư thứ lỗi.

Elina nghe đến chữ người quan trọng hai gò má liền khê đỏ lên, chẳng lẽ mối quan hệ của bọn hắn đều bị mọi người biết, nhất định là Trần Thư đã tiết lộ đi. Nàng khê nói.

- Không có gì, là bằng hữu của hắn đáng ra ta nên biết để đi thăm hắn sớm hơn mới phải.

An Tư nhìn thấy Elina quan tâm đến bệ hạ cảm thấy mình ở đây không phù hợp lắm liền nói.

- Bệ hạ hiện tại làm phiền tiểu thư, ta đi ra ngoài một chút.

Elina gật đầu nói.

- An Tư tiểu thư cứ yên tâm, ta sẽ chăm sóc hắn.

An Tư đi ra ngoài rồi Lý Anh Tú liền ngồi xuống bên cạnh giường đưa tay khẽ sờ lên trán hấn một chút. So với lúc trước hấn lại gầy gò đi không ít, sắc mặt có chút nhợt nhạt. Nhìn hấn như vậy trái tim của nàng lại thấy quặn đau. Yêu nhau nhưng không gặp mặt một thời gian dài như vậy, chỉ có thể liên lạc qua những bức thư, hấn vẫn ân cần quan tâm nàng qua từng câu chữ, dù nội dung thư của hấn rất ngắn nhưng nàng cảm nhận được bên trong đó là tình cảm dạt dào của người con trai này. Nàng đã mong chờ lần gặp lại này như thế nào, vậy mà lúc thấy hấn hấn lại bất tỉnh, nằm yên trên giường bệnh.

- Anh Tú, tỉnh, ta đã đến gặp chàng rồi đây.

Elina ghé bên tai Lý Anh Tú khẽ thủ thỉ, một giọt nước mắt lăn dài trên má, đã bao lâu rồi nàng không khóc, hiện tại nàng lại đổ lệ vì người nam nhân này.

Rầm

Bên trong thứ hải Lý Anh Tú lần nữa bị đánh văng ra ngoài, trên người hấn vết thương chồng chất, thần hồn cũng trở nên nhợt nhạt, phía bên kia Trần Ích Tắc trên người cũng có nhiều vết thương nhưng so với Lý Anh Tú lại nhẹ hơn không ít. Lý Anh Tú cảm thấy tay chân mình trở nên vô lực, thậm chí trường kiếm cũng đã tan rã đi, hấn không còn đủ ý chí để duy trì được hình dáng của thanh kiếm.

Nhìn Trần Ích Tắc vẫn một bộ dáng lạnh lùng cầm bội kiếm từ từ đi đến. Lý Anh Tú không khỏi cười khổ.

- Lần này có lẽ không thể vượt qua được kiếp nạn này rồi.

Nhưng hấn thực sự không cam lòng. Kiếp trước hấn đã bất lực với cuộc sống thực tế, được Lạc Long Quân đưa sang dị giới bên này trao cho trọng trách cực đại, nhưng hấn lại lần nữa bất lực với thử thách. Hấn không cam lòng, hấn vẫn còn muốn xây dựng Đại Việt, còn muốn nhìn thấy người con gái hấn yêu, Elina, An Tư, còn có cả mẹ nuôi Ý Lan của hấn.

- Anh Tú, ta đến gặp chàng rồi đây.

- Tỉnh lại, chàng có nghe ta nói không?

...

Là ai? Là giọng nói của Elina, nàng ở đâu? Lý Anh Tú đảo mắt ngó quanh, không gian vẫn đen đàng đẫm, chỉ có hấn và Trần Ích Tắc, nhưng giọng nói của nàng vẫn không ngừng vang vọng.

- Tú lang, tỉnh lại, chàng đã hứa ba năm sau sẽ đến cưới ta mà. Ta không cho phép chàng nằm im như thế.

Đúng, ba năm, hấn đã từng hứa với nàng như vậy, ba năm, chỉ cần ba năm hấn tin tưởng mình có thể gây dựng một đế chế không thua kém gì Bravia vương quốc, lúc đó hấn có thể về vang cưới nàng trở về Đại Việt. Hấn không thể chết, không thể chết.

- Mẹ nó, ta không thể chết được.

Lý Anh Tú gào lên một tiếng, trong tay lần nữa xuất hiện một thanh trường kiếm lao thẳng đến Trần Ích Tắc. Trần Ích Tắc vẫn như cũ vun lên trường kiếm, khí thế hung mãnh lao đến tấn công. Nhưng lần này khác biệt, Lý Anh Tú thần hồn nhợt nhạt nhưng ý chí mạnh mẽ, một bộ kiếm pháp nhuần nhuyễn phát ra. Trần Ích Tắc công đến Lý Anh Tú dùng sống đao nhẹ nhàng gạt phăng đi đường kiếm, ngay lập tức phản lại một đòn thứ hai vào cổ tay của Trần Ích Tắc. Một đòn này vừa nhanh vừa xảo diệu khiến Trần Ích Tắc không kịp phản ứng. Nếu là người bình thường chắc chắn sẽ vì đau đớn mà buông bỏ trường kiếm, tuy nhiên Trần Ích Tắc lại chỉ là thần hồn nên ngoại trừ vết thương và thần hồn nhợt nhạt đi cũng không gây được hiệu quả gì lớn.

Lý Anh Tú biết ở trạng thái này chỉ có hai sự lựa chọn, một là đánh tiêu hao cho đến khi thần hồn đối phương tan vỡ trước, thứ hai là chém được thủ cấp của đối thủ. Với tình hình như vậy Lý Anh Tú cũng chỉ có thể lựa chọn phương án thứ hai. Trong đầu Lý Anh Tú âm thầm tưởng tượng, trường kiếm của trong tay Lý Anh Tú cũng dần dần biến đổi. Lưỡi kiếm trở nên dài, hai lưỡi sắc lẹm, mũi nhọn có thể đâm, ở thân kiếm lại có một rãnh máu, tại tay cầm kiếm còn có một vòng giữ kiếm. Đây chính là một thanh trường kiếm Spadroon.

- Đến, ta cùng ngươi một đòn sinh tử.

Phía bên ngoài Elina liên tục ghé vào tai Lý Anh Tú thủ thỉ. Phía ngoài cửa An Tư trở về nhưng nhìn thấy vậy cũng không làm phiền mà đứng đợi chờ phía ngoài, trong lòng có chút không nói ra lời được.

Bỗng nhiên bàn tay Lý Anh Tú đang được Elina nắm chặt bỗng nhiên khẽ động. Elina cảm nhận được chuyển động liền thẳng người dậy, không ngừng gọi.

- Anh Tú, chàng tỉnh, chàng tỉnh đúng không?

An Tư đứng bên ngoài nghe vậy nhưng cũng cố gắng kiềm nén cảm xúc muốn đi vào bên trong.

Lúc này Lý Anh Tú từ từ mở mắt ra, bởi đã lâu không thấy ánh sáng nên đôi mắt không kịp thích ứng khẽ nhắm lại. Từ từ một gương mặt xinh đẹp hiện ra trước mắt hấn, Elina, người mà hấn hằng mong nhớ, chính là nàng.

- Anh Tú, chàng đã tỉnh lại.

Elina vui mừng ôm lấy hấn, Lý Anh Tú chỉ cảm nhận được một hương thơm ngát bay vào mũi, đôi bàn tay yếu ớt chậm rãi vỗ vỗ lên lưng nàng, môi mấp

mấy một chút khẽ nói.

- Cảm ơn nàng đã kéo ta...trở lại.

Đứng bên ngoài An Tư nước mắt không tự chủ liên trào ra, bệ hạ tình nàng rất vui vẻ, nhưng không hiểu sao trái tim nhói lên một nhịp, lệ lại không ngừng chảy xuống, nàng khẽ quay người đi. Nàng yêu thích bệ hạ, nhưng không thể thổ lộ tình cảm đó, nàng chỉ có thể âm thầm đứng phía sau nhìn hai người bọn họ ấm áp bên cạnh nhau. Vị trí đó nàng không thể chen vào được. Đúng vậy, chỉ cần bệ hạ hạnh phúc, nàng sẵn sàng trả giá tất cả, không mong chờ gì hơn, chỉ cần được nhìn thấy bệ hạ thôi, như vậy nàng đã mãn nguyện lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Tuyên chiến?

Bên trong phòng Lý Anh Tú ôm lấy Elina im lặng hồi lâu, nghe tiếng khóc nàng nức nở. Hắn khẽ vuốt vuốt tóc nàng, quả thực hắn cảm thấy rất hạnh phúc, khi hắn cảm thấy tuyệt vọng nhất chính âm thanh của nàng đã kêu gọi hắn trở lại. Lý Anh Tú có thể cảm giác được thân thể mềm mại của giai nhân run rẩy, ngửi được hương thơm tự nhiên phát ra từ cơ thể của đối phương, nếu có thể hắn muốn khoảng khắc này được dừng lại mãi. Thế nhưng chỉ được một lúc hắn mới biết được hưởng thụ hương điểm không phải dễ dàng, còn cần phải có sức khỏe mới được.

- Elina... nàng đề ta có chút ngạt thở.

Lý Anh Tú khó khăn nói. Phải biết hắn là bệnh nhân vừa mới tỉnh dậy, lâu ngày không được ăn uống kỹ càng thân thể suy yếu, mặc dù Elina là nữ nhi nhưng đáng người cao, nặng ít nhất cũng phải gần năm mươi cân, đè lên người hắn hồi lâu như vậy quả thực Lý Anh Tú không hưởng thụ nổi.

- Đáng ghét.

Elina nghe tình nhân nói vậy gương mặt ửng đỏ vội vàng ngồi dậy. Đôi mắt đen sâu lắng thâm tình nhìn lấy Lý Anh Tú, giọng nàng quan tâm hỏi.

- Chẳng còn thấy khó chịu chỗ nào không?

Lý Anh Tú mỉm cười cầm lấy tay nàng nhẹ nhàng đặt lên tim mình nói.

- Chỉ cần có nàng ở đây, dù vết thương có đau đớn thì vẫn là thoải mái.

- Léo mép. Có phải lúc ta không ở đây chàng cũng dùng miệng lưỡi như vậy để tán tỉnh cô gái khác?

Elina rút tay lại liếc mắt nhìn hắn nói. Lý Anh Tú liền cười xoa gò tay lên.

- Thế có trời đất, ta không có tán tỉnh bất cứ cô gái nào. Ta chỉ nhớ mỗi mình nàng đây.

- Ba hoa, ta cũng không có tin.

Elina lại hiềm thấy bộ dáng con gái hờn dỗi. Nhìn nàng như vậy Lý Anh Tú lại cảm thấy như ăn đường mật, chỉ trước mặt nàng mới có thể thể hiện ra đáng vẻ như vậy, bình thường tại Hoa Hồng Đen thương hội làm gì có ai dám xúc phạm đến nàng đâu.

- Thiếu úy đại nhân, Phạm thái y cầu kiến.

Bên ngoài vang lên tiếng của An Tư, hóa ra nàng khi thấy Lý Anh Tú tỉnh đã đi Thái y viện thông tri cho Phạm Công Bân. Phạm Công Bân nghe nói bệ hạ tỉnh lại liền ba chân bốn cẳng chạy đến, trên đường cũng được An Tư thông báo tình hình bên trong, nên khi bước vào đầu tiên thấy Elina cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ có chút tò mò về vị nương nương tương lai này mà thôi.

- Bái kiến thiếu úy đại nhân.

Phạm Công Bân tuổi cao lại chạy đường xa nên dù có chút điều chỉnh nhưng cũng có chút thở gấp. Vào theo phía sau lại là Trần Thư và Kovalov. Nhìn thấy bệ hạ thức tỉnh Trần Thư trên gương mặt viết rõ hai chữ kích động, quả nhiên vẫn là Elina tiêu thư có trọng lượng đối với bệ hạ đây. Kovalov lại đánh giá Lý Anh Tú, nhìn bộ dáng vừa mới khóc, ánh mắt ngọt ngào của Elina nhìn người nam nhân này trong lòng Kovalov bỗng nhiên trầm xuống. Quả nhiên quận chúa đã có người yêu thích trong lòng, chuyến đi Đại Việt này không phải là ngẫu nhiên.

Phạm Công Bân đến bắt mạch cho Lý Anh Tú một chút, lại một lần nữa kiểm tra vết thương liền nói.

- Thiếu úy đại nhân đã không có việc gì, cố gắng điều dưỡng tầm nửa tháng sau sẽ hoàn toàn khôi phục.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Phạm thái y vất vả rồi.

Phạm Công Bân liền vội nói.

- Thiếu úy đại nhân quá lời, đây là trách nhiệm của hạ quan.

Đùa nhau à, ăn lộc của vua phải làm việc cho vua, may mắn hẳn biết bệ hạ là người phóng khoáng không có một chút giả đờ, nếu như kiếp trước gặp một quân vương khác nói như vậy Phạm Công Bân có ngày chết vì truy tìm. Người ta nói gần vua như gần cốp, bị vua quá sủng ái ngày chết của người tuyệt đối cách không xa.

- Thái hậu giá lâm.

Bên ngoài liên vang lên tiếng thông báo, từ bên ngoài Ý Lan nhanh chân bước vào, nhìn bên trong đông người vậy cũng có chút bất ngờ, bất quá là người trải qua không biết bao nhiêu sóng gió Ý Lan lập tức điều chỉnh lại trạng thái của mình nói.

- Lý Khanh đã tỉnh rồi sao?

- Bái kiến thái hậu.

Mọi người vội cúi chào. Elina cũng liếc mắt nghi ngờ, một vị quan bị thương lại được Thái hậu đến thăm hỏi, điều này có chút bất thường đây? Lý Anh Tú nhìn mẹ nuôi của mình như vậy cũng nhếch môi cười nói.

- Bẩm thái hậu thần đã không có việc gì.

Ý Lan hỏi Phạm Công Bân một chút xác nhận Lý Anh Tú không có vấn đề gì lớn cũng triệt để yên tâm. Lúc này nàng mới quay sang Elina hỏi.

- Không biết vị cô nương này là?

- Bẩm Thái hậu, tiểu nữ là phó hội trưởng của Hoa Hồng Đen thương hội Elina, là bằng hữu của Lý thiếu úy.

Elina vội nói, nàng không hiểu sao ánh mắt của Thái hậu nhìn nàng lại có chút lạ lạ. Ý Lan a một tiếng, hẳn là bằng hữu. Thái hậu cũng không ở lại lâu, dù sao nàng vẫn còn đang nhíp chính, bề bộn nhiều việc đây. Tuy Lý Anh Tú đã tỉnh lại nhưng mười ngày nữa tháng mới có thể bình phục, trong khoảng thời gian đó cũng không thể để hân lao tâm lao lực được.

- Phó hội trưởng đại nhân, hiện tại đã đến lúc trở lại, chúng ta còn có một cuộc hẹn quan trọng.

Elina ở lại với Lý Anh Tú đến chiều Kovalov liền nói. Elina không muốn đi nhưng đúng là chiều nay nàng có một cuộc gặp mặt với đối tác quan trọng, không thể bỏ lỡ. Elina nói.

- Anh Tú, ta chiều nay có việc một chút, hôm sau ta sẽ đến thăm chàng.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Không sao, tại đây có người chiếu cố ta rất tốt. Trần Thư, đem vật đến.

Trần Thư lập tức liền đem đến một tấm lệnh bài màu vàng. Lý Anh Tú đặt lệnh bài vào trong tay Elina nói.

- Có vật này nàng có thể tự do ra vào Tử Cấm thành.

- Anh Tú, vật này quá quan trọng ta không thể nhận.

Mặc dù không hiểu quy tắc tại Đại Việt nhưng Elina hiểu có thể tự do ra vào “nhà” của một vị quốc vương là quyền lợi lớn như thế nào. Lý Anh Tú nói.

- Không quý trọng, nó nằm trong quyền hạn của ta, với lại nàng cũng chỉ có thể đến nơi này mà thôi, đi đến điện khác còn cần phải có lệnh bài khác đấy.

Trần Thư trong lòng tỏ vẻ khinh bỉ. Lại còn nói là không quý trọng, lệnh bài này chính là có thể tự do ra vào hoàng cung, dù là đi đến Càn Nguyên điện cũng tuyệt đối không có vấn đề gì, không những vậy nó còn có thể điều động Điện tiền quân đây, bệ hạ tuyệt đối chính là xem vị người yêu này như người nhà mình rồi.

- Được rồi, vậy ta liền nhận lấy.

Trong khi đó tại kinh thành của Gemanic vương quốc. Quốc vương Vinhem đệ tam sắc mặt trắng xanh nhìn chiến báo sắc mặt tái xanh. Hạm đội của Gemanic vương quốc vậy mà bị thương thuyền của Hoa Hồng Đen đánh bại, nó như một cái tát thẳng vào lệnh cấm biển của Gemanic vậy.

- Lũ vô dụng, một lũ vô dụng, chiến hạm gấp đôi lại không thể bắt lại được một chi thương đội, lại còn bị đánh cho tan tác, hỏi thử ta nuôi các người để làm gì.

- Quốc vương bớt giận.

Cả triều đình Gemanic nghe quốc vương nổi cơn thịnh nộ liền hoảng hốt. Chỉ có hai người còn đứng ở trên điện mà thôi. Hai người này là Thomas công tước và Marcro công tước, hai vị đại công đứng đầu mười hai công tước của Gemanic để quốc được mệnh danh là cánh tay trái và cánh tay phải của quốc vương. Gemanic vẫn nằm trong chế độ quân chủ phân quyền, dẫn đầu là gia tộc quốc vương Vinhem và mười hai vị đại công chiếm lĩnh phần lớn đất đai của vương quốc. Bên dưới mười hai vị đại công là hội đồng quý tộc của vương quốc. Tại mỗi đất phong của mình các Công tước có quyền lực phong tước cho những phong thần của mình đến cấp độ tử tước, đó gọi là phong thần gia tộc, mà những người được quốc vương Vinhem phong tước gọi là phong thần quý tộc. Bình thường các vị quý tộc đều ở lãnh địa của chính mình, chỉ có hai vị đại công được quốc vương phong thành cánh tay của quốc vương và một trăm vị quý tộc được chọn vào hội đồng quý tộc thì mới có thể tham dự vào triều đình.

Chờ cả điện im lặng một hồi Thomas mới mở ra mí mắt nói.

- Bẩm quốc vương bệ hạ, đây là hành động khinh nhờn với vương quốc, nếu chúng ta không có phản ứng quốc thể tuyệt đối sẽ bị mất sạch.

Gemanic và Bravia đối đầu với nhau không chỉ ngày một ngày hai, ở vùng biển Bắc người người đều biết, lần này bị đánh thảm như vậy nếu Gemanic không có sự phản công đích đáng mặt mũi tuyệt đối sẽ bị mất sạch.

- Bẩm quốc vương, chúng thần cũng cho rằng như vậy.

Các quý tộc phía dưới liền bày tỏ sự ủng hộ. Vinhem đệ tam đương nhiên cũng tán đồng với ý kiến này liền nói.

- Phái ra tuyên bố ngoại giao đối với Bravia vương quốc phải giao ra thủ phạm, nếu không Gemanic sẽ tuyên chiến với Bravia.

=====++

Do cả ngày chỉ rồi mỗi 3 tiếng đồng hồ ban đêm nên thường mình đăng chương vào lúc 11h30 tối.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Đại Việt chuẩn bị

Ý tứ của Lữ Gia cả Cơ Mật viện đều rõ ràng, tuy nhiên để thực hiện điều đó không phải dễ dàng. Dù sao Đại Việt vẫn còn nhỏ yếu trong khi quan hệ của Bravia với Đại Việt cũng dính líu đến rất nhiều lĩnh vực. Lý Anh Tú suy nghĩ hồi lâu cuối cùng nói.

- Trước tiên Âm bộ tiếp tục quan sát thế cục, có chuyển biến trực tiếp báo lên cho Trẫm. Thế cuộc biến hóa nhưng Đại Việt tuyệt đối phải hai tay chuẩn bị. Hiện tại tình hình lương thực trước mắt sung túc Trẫm muốn tăng thêm năm vạn nhân khẩu trên toàn quốc.

Toàn bộ đại thần kinh ngạc, một lúc triệu hoán đến năm vạn nhân khẩu số lương thực phải tiêu hao không phải là nhỏ, hộ bộ tính toán một chút một lúc rút ra hai mươi lăm vạn đơn vị lương thực quốc khố tiêu hao thậm chí chỉ còn một phần tư, chưa kể đến số dân triệu hoán đến còn chưa thể sinh ra lợi tức tức thời còn phải chờ đợi một thời gian.

- Bẩm bệ hạ, hiện tại lương thực trong quốc khố tuy đủ để tăng nhân khẩu nhưng lại không đủ để duy trì, mong bệ hạ suy xét.

Mạc Hiến Tích làm hộ bộ thị lang tính toán rất nhanh liền trình tấu. Thế nhưng Lý Anh Tú đã quyết định nói.

- Thời kỳ phi thường bắt buộc phải dùng thủ đoạn phi thường. Để tập đoàn thương mại đi thu mua lương thực trong dân gian, cũng có thể thu mua ở nước ngoài, cấm chỉ các hành vi xuất khẩu lương thực ra khỏi biên giới, hộ bộ phải toàn lực hỗ trợ tập đoàn thương mại hoàn thành nhiệm vụ.

- Thần tuân lệnh.

Thấy ý bệ hạ đã quyết Thạch Tiến cùng Mạc Hiến Tích cũng đành thôi. Lý Anh Tú lại quay sang Phạm Tu hỏi.

- Hiện tại nước ta có bao nhiêu binh lực?

Thực sự Lý Anh Tú cũng không rõ ràng hiện tại mình có bao nhiêu binh lính dưới trướng nữa. Phạm Tu liền nói.

- Bẩm bệ hạ, nước ta hiện tại gồm có Cẩm quân (Điện tiền, Ngự tiền, Ngự Lâm) hai ngàn người, Hải Đông quân một ngàn năm trăm người, Thần Sách quân một ngàn năm trăm người, Bắc Hải thủy sư một ngàn hai trăm người, Thánh Dực quân một ngàn người, cộng thêm các thành quân có khoảng tám ngàn người, hai ngàn dân phu, lực lượng dự bị khoảng hai mươi ngàn người.

Chỉ vòn vẹn gần nửa năm kể từ cuộc chiến tranh với Crow, thực lực của Đại Việt đã tăng lên khá nhiều không chỉ về số lượng mà còn về chất lượng, thực lực tăng lên không chỉ bội phần. Lý Anh Tú hài lòng lại hỏi.

- Chương Thánh quân đã tổ chức lên hay chưa?

Phạm Tu nói.

- Bẩm bệ hạ đã tổ kiến hoàn tất, chỉ chờ người lãnh đạo.

Lý Anh Tú vẫn còn nhớ Chương Thánh quân chính là muốn để Trần Quốc Toàn chỉ huy đây, nhưng Trần Quốc Toàn cùng Trần Thư hiện vẫn còn học tập tại diễn võ trường đây. Lý Anh Tú nói.

- Bao giờ khóa đầu tiên của Diễn võ trường tốt nghiệp?

- Bẩm bệ hạ còn hai ngày nữa.

- Tốt, vậy hai ngày sau đem bọn hần đến gặp Trẫm.

Đối với đợt học viên đầu tiên này Lý Anh Tú còn rất mong chờ đây. Lý Anh Tú lại nói.

- Binh bộ lên kế hoạch Trẫm muốn tuyển mộ thêm ba ngàn binh sĩ, các khanh lên kế hoạch nộp lên cho Trẫm.

Lần này binh bộ kinh ngạc mà hộ bộ lại cười khở, Đại Việt qua đợt này chắc chắc nghèo kiệt xác, nhưng ý bệ hạ đã quyết bọn hần cũng đành phải cố gắng hơn mà thôi. Ý tưởng của Lý Anh Tú rất đơn giản, mặc kệ thời cuộc thế nào, nhanh chóng tăng cường thực lực cho chính mình đó mới là vương đạo, chỉ cần Đại Việt có trị số quân sự hùng mạnh, hần không cần thiết phải sợ bất kì kẻ nào.

Ngay trong ngày hôm đó Đại Việt tiếp đón một số lượng dân cư tăng lên với tốc độ chóng mặt, các quan phủ khắp nơi gửi tấu chương về Thăng Long yêu cầu viện trợ lương thực, nông cụ, trâu cày,... Triều đình trung ương cũng đã chuẩn bị sẵn mọi thứ từ trong kho dự bị, bộ máy nhà nước hoạt động hết công suất để năm vạn người có thể mau chóng an cư lạc nghiệp.

Đến buổi sáng Trần Khánh Dư quan phục chỉnh tề đi vào điện Long An. Lý Anh Tú bởi sức khỏe chưa khôi phục nên cũng không thường xuyên thượng triều mà làm việc tại điện Long An, chỉ những việc hệ trọng thì mới đưa đến nơi này. Kể từ khi Trần Khánh Dư chấp chương chức chủ tịch tập đoàn thương mại quốc doanh Đại Việt Trần Khánh Dư rất ít vào triều nhưng không dám ai xem thường hần bởi vì sức ảnh hưởng của tập đoàn đối với nền kinh tế là vô cùng lớn, tuy nói hần là chủ tịch nhưng ai cũng biết sau lưng tập đoàn này chính là Thừa Mệnh hoàng đế, nói cách khác Trần Khánh Dư chính là “Thánh quyền”.

- Bái kiến bệ hạ.

Thấy Trần Khánh Dư Lý Anh Tú cũng không vòng vo liền nói.

- Miễn lễ. Khanh hần cũng đã nhận được tin tức về Bravia và Gemanic, những chuyện khác Trẫm cùng Cơ Mật Viện đã bàn thảo xong. Trẫm chỉ muốn hỏi khanh ý kiến về mối quan hệ của Đại Việt ta và Bravia.

Trần Khánh Dư không ngờ bệ hạ lại hỏi hần như thế liền trầm ngâm suy nghĩ. Lý Anh Tú cũng không thúc hỏi liền để hần chậm rãi suy nghĩ đi. lát sau Trần Khanh Dư nói.

- Bẩm bệ hạ Bravia đối với Đại Việt có mối quan hệ rất mật thiết, đơn cử hơn một nửa đơn đặt hàng của Đại Việt chính là xuất phát từ Bravia, Đại Việt phụ thuộc khá nhiều vào thị trường của Bravia khiến đôi khi chúng ta bị bị động dưới những biến cố của vùng Bắc Hải.

Ngừng một chút Trần Khánh Dư hít một hơi sâu nói.

- Bởi vì vậy thần xin bệ hạ cho phép Tập đoàn có thể hướng mục tiêu đến vùng viễn Đông.

Lý Anh Tú nghe vậy liền hứng thú hỏi.

- Tại sao khanh lại không chọn xứ Goldland và lại chọn vùng phía Đông?

Hiện tại muốn đi về phía Đông có hai con đường. Đường biển đi từ An Bang hoặc Giác Long có thể đi về phía Đông nhưng bọn họ vẫn chưa có hải đồ, đồng thời năng lực đi biển cũng còn rất nhiều hạn chế. Con đường thứ hai là đi qua phủ Tân Bình đến xứ Goldland sau đó đi qua Đông Tấn hoàng triều để đến viễn Đông. Đây Trần Khánh Dư rõ ràng là chọn phương án thứ hai.

Trần Khánh Dư bình tĩnh nói.

- Bẩm bệ hạ thần đã do thám khá kỹ, hiện tại tình hình lương thực của Đại Việt ta khó khăn, trong khi những nước vùng phía Tây rất khó đáp ứng được nhu cầu lương thực của Đại Việt, chỉ có thể đi về phía Đông. Hơn nữa vùng phía Đông xét về sự giàu có thì hơn hẳn phía Tây. Cuối cùng chính là vì sách lược của Đại Việt thần hần không cần phải nói nhiều.

Chính sách của Đại Việt là cái gì? Đại Việt hiện tại không vội vã đi mở mang bờ cõi, phải biết Tử Vong rừng rậm rộng lớn Đại Việt còn chưa khai thác hết, dân số còn chưa lấp đầy dù có thêm đất đai cũng không có người ở. Tuy nhiên không phải vì vậy mà Đại Việt không nghĩ đến chuyện đó. Lý Anh Tú hiện tại chính là duy trì sách lược xa thân gần đánh, trong trường hợp này xung đột tương lai giữa Đại Việt và Tây Gốt là điều tất yếu, Đông Tấn ngược lại

vẫn còn có thể hòa hảo một thời gian.

Nghe đến đây Lý Anh Tú hài lòng nói.

- Tốt, Trẫm chuẩn tấu, khanh cứ việc thoải mái phát huy. Ngày mai sẽ có một phần quốc thư Trẫm ban cho khanh để đi đến đặt quan hệ ngoại giao với nước khác.

- Thần tạ ơn bệ hạ.

Lúc này viên Bách hộ đi vào bẩm báo nói.

- Bẩm bệ hạ, Elina tiểu thư đã vào Tử Cấm Thành, hiện đang trên đường đến cung Long Thụy.

Lý Anh Tú nghe vậy liền vội vã nói.

- Tốt, cứ như vậy, hiện tại Trẫm có việc, khanh cứ lui trước.

Nói rồi liền vội vã đi về phía sau điện. Trần Khánh Dư dờ khóc dờ cười hỏi viên Bách hộ.

- Elina tiểu thư là ai lại làm cho bệ hạ vội vã đến vậy?

Viên Bách hộ ngó quanh thấy không có ai mới nhỏ giọng nói.

- Trần đại nhân cẩn thận, nàng có thể chính là tương lai nương nương đấy.

Trần Khánh Dư a một tiếng, bệ hạ vẫn chưa lập thất, hậu cung vẫn còn bỏ ngõ, nay xuất hiện bên người một vị giai nhân khả năng sẽ là chính cung đây, thảo nào lại vội vã đến vậy.

Mười lăm phút sau Elina đã đến điện Long Thụy liền thấy được Lý Anh Tú ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh, sắc mặt đỏ rần rần, trên đầu lấm tấm mồ hôi liên hoàn hốt nói.

- Anh Tú, chàng không phải lại bị phát sốt chứ?

Lý Anh Tú ha ha cười có chút thờ dốt, hần vừa rồi chính là vội vã thay quần áo chạy từ điện Long An sang điện Long Thụy lại bảo không mệt đi.

- Không phải, chỉ là trời có chút nóng mà thôi.

Elina trắng mắt nhìn ra phía bên ngoài. Nha, sắc trời mùa thu vô cùng mát mẻ, có nóng đến như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Lễ tốt nghiệp (1)

Cũng giống như bình thường Elina chỉ có thể ở bên cạnh hần bầu bạn một chút vào buổi sáng sau đó liền trở về bận rộn với thương hội đi. Nàng nói rằng hôm sau sẽ đi đến xứ Giác Long, sẽ không thể nào gặp hần một thời gian. Lý Anh Tú trong lòng tiếc nuối nhưng biết nàng có không gian riêng nên cũng an ủi một chút mà thôi.

Sau khi Elina trở về Lý Anh Tú lại từ điện Long Thụy đi sang điện Long An. Không biết có phải vì hệ thống ảnh hưởng hay không mà thể trạng của Lý Anh Tú cực kỳ tốt, theo Phạm thái y chuẩn đoán phải đến mười ngày nữa tháng mới có thể hồi phục nhưng chỉ cần qua mấy ngày Lý Anh Tú đã cảm thấy mình khỏe trở lại, chỉ là nếu vận động quá mạnh vết thương sẽ trở nên đau nhứt mà thôi.

Đến điện Long An tại Ngự thư phòng Binh bộ thượng thư Phạm Tu, Binh bộ thị lang Lê Phụng Hiểu còn có cả Công bộ thượng thư Cao Lỗ và Lễ bộ thượng thư Lê Văn Hưu đã chờ sẵn tại đó. Thấy Lý Anh Tú đi vào cả bốn người liền khom người hành lễ.

- Bái kiến bệ hạ.

- Miễn lễ.

Lý Anh Tú ngồi vào chỗ liền hỏi.

- Lần này Trẫm gọi ba khanh đến là muốn thảo luận về buổi lễ tốt nghiệp cho các học viên Diễn Võ trường ngày mai.

Phạm Tu kỳ lạ hỏi.

- Bẩm bệ hạ, thần đã gửi kế hoạch lễ tốt nghiệp sang Lễ bộ rồi.

Lý Anh Tú nói.

- Đúng vậy, Trẫm đã đọc được nhưng chưa được hài lòng lắm nên muốn sửa chữa một chút.

Phạm Tu cùng Lê Phụng Hiểu nghiêm sắc mặt. Mọi sự vụ của Diễn Võ trường đều do hai người bọn họ giải quyết, bệ hạ nói không hài lòng ắt hẳn có vấn đề. Lý Anh Tú nói.

- Đầu tiên chính là trang phục đi. Trẫm không hài lòng với trang phục này nên muốn thay đổi một chút.

Lý Anh Tú ra hiệu viên bách hộ liền đem xuống cho Lê Văn Hưu một tờ giấy bên trong vẽ một bộ y phục màu đen làm chủ đạo, bên trong là áo giao lĩnh màu trắng, thân dưới như quần màu đỏ, bên ngoài trường sam màu đen cổ chéo xẻ thành tám vạt, hai bên vai thêu chỉ bạc hình một con rồng vắt ngang đuôi từ phía ngực phải vòng qua cổ đến tận ngực trái là đầu rồng, đai lưng khổ lớn làm bằng da có khóa hình tiêu đề, mũ thay vì là mũ đỉnh tự thì sửa lại làm mũ phước đầu cũng cùng màu đen, giày cổ cao cũng đen nốt, tại cổ tay và hai vai đều có giáp vai và ống bảo vệ bằng da. Ngoài ra bên cạnh còn có vẽ hình một thanh kiếm kỳ lạ chính là kiếm Spadroon. Nhìn bộ y phục mới này bốn vị đại thần đồng loạt hít một hơi, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ: Quá ngẫu.

Ban đầu Lễ bộ dự định để cho học viên tốt nghiệp vẫn mặc y phục học viên, sau đó Lý Anh Tú mới ban cho bọn họ Quyên giáp nhưng Lý Anh Tú nghĩ đối với bọn học viên thời khắc tốt nghiệp là thời khắc quan trọng, nhìn những học viên đàn anh được khoác lên mình bộ quần áo đẹp trai, ngẫu như vậy chính là động lực cho chúng ra sức học tập.

Chờ các vị đại thần xem qua Lý Anh Tú mới nói.

- Ngày mai tốt nghiệp có bảy mươi hai vị học viên, Lễ bộ có thể hoàn thành hay không?

Việc lo quần áo, y phục lễ nghi của triều đình chính là do Lễ bộ phụ trách đấy. Lê Văn Hưu nói.

- Bẩm bệ hạ, nếu triệu tập toàn bộ nhân lực lại tin tưởng sẽ hoàn thành được. Chỉ là phần thanh kiếm cần phải hỏi Công bộ rồi.

Thấy Lê Văn Hưu đá quả bóng sang cho mình Cao Lỗ cũng cam đoan nói.

- Bẩm bệ hạ thần sẽ hoàn thành trước sáng mai. Chỉ là thừa bệ hạ, kiếm này thân kiếm quá nhỏ, nếu dùng sát của Đại Việt sẽ dễ bị gãy, thần kiến nghị sử dụng thép Bravia.

Riêng đối với hiệu suất của lò rèn thì Lý Anh Tú vẫn rất yên tâm. Lý Anh Tú nói.

- Chuẩn tấu, tất cả phải dùng vật liệu tốt cho Trẫm. Hơn nữa dặn dò công tượng cố gắng nắm giữ kỹ thuật rèn loại kiếm này, tương lai sẽ còn phải làm nhiều.

Spadroon là thanh kiếm tượng trưng cho sự quý phái, thiết kế không những đẹp đẽ, nó còn là một món lợi khí, Lý Anh Tú muốn phổ biến nó trong giới quý tộc nữa đây. Lấy được sự cam đoan của hai vị đại thần Lý Anh Tú nói tiếp.

- Thứ hai chính là phần lễ. Đối với lễ nghi nhiều như vậy Trẫm rất không hài lòng.

Làm theo quy cũ lại có rất nhiều phần lễ, Lý Anh Tú cảm thấy những lễ nghi như vậy vô cùng vô bổ, lại phiền phức. Phạm Tu cùng Lê Văn Hưu cười khổ, biết vị hoàng đế này không theo lễ giáo đành phải chờ đợi Lý Anh Tú nói tiếp.

- Trẫm ước lượng phần lễ chỉ cần vài phần thế này. Đầu tiên là chào cờ, hát quốc ca, thứ hai là tuyên thệ, thứ ba là trao kiếm, thứ tư là Trẫm phát biểu, thứ sáu là diễu binh và kết thúc. Cứ như vậy. Trong đây có bản kế hoạch chi tiết các khánh về tự triển khai.

Nói rồi liền giao xuống một cuốn sổ con cho các vị đại thần tự xử đi. Ban đầu Lý Anh Tú còn muốn thiết kế loại quân phục kiểu hiện đại, tổ chức một buổi lễ long trọng nhưng bởi vì nguyên vật liệu không chon phép và thời gian gấp gáp nên Lý Anh Tú cũng đành thôi, đơn giản hóa lại mọi thứ.

Bốn vị đại thần nhìn vào bản kế hoạch trong lòng cười khổ không thôi, bởi vì bệ hạ tùy hứng đêm nay đám học viên tội nghiệp chắc chắn sẽ không ngon rồi. Nhưng thôi kệ, ai bảo người ta là hoàng đế đây.

Đến chiều tối Lý Anh Tú đang định đi nghỉ ngơi một chút liền có thư hỏa tốc cấp báo. Viên kỵ sĩ cầm theo cờ vàng bước vào điện nói.

- Bẩm bệ hạ Giác Long tuyên phủ xứ nói đã đóng thành công một loại chiến hạm mới, mong bệ hạ có thể đến ngự lãm.

Lý Anh Tú trong lòng kinh hãi, lâu nay hẳn chính là để các ụ tàu ở Giác Long nghiên cứu loại thuyền long cốt, suốt gần một năm cuối cùng cũng đã chế tạo hoàn tất rồi sao. Lý Anh Tú nói.

- Tốt lắm, trở về thông báo với tuyên phủ xứ ba ngày sau Trẫm sẽ trực tiếp đến xứ Giác Long xem xét.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Phân cách chạy ngang qua

Diễn võ trường. Hôm nay ngày năm tháng chín Thừa Mệnh năm thứ hai đối với đám học viên Diễn Võ trường là một ngày rất trọng đại. Hôm nay khóa thứ nhất của trường gồm bảy mươi hai người chính thức tốt nghiệp, cả chép vượt long môn, chính thức đi vào quan lộ của cuộc đời mình. Phải biết con cái quý tộc vào trường lắng lộn một cái cũng có thể ra một cái chức quan Phò vệ úy, trước mắt hậu duệ quý tộc vẫn chưa có, nhưng khóa đầu tiên của trường đều là những binh sĩ có quân công trong người, chức quan tuyệt đối sẽ không nằm ở chánh bát phẩm.

Mới bảy giờ sáng, ở quảng trường của diễn võ trường đã tập hợp đầy đủ mấy trăm học viên, giáo quan của Diễn Võ trường. Bọn hắn được xếp thành các khối vuông vức chỉnh tề trước sân đối diện với cột cờ. Đứng đầu các đội hình phương khối là một khối khác tách biệt, khác biệt với quần áo học viên là màu đen và đỏ, đội mũ đỉnh tự, đám người này mặc toàn thân màu đen, đội mũ phớt đầu, chân đi hia vô cùng oai vệ.

- Quá đẹp trai.

- Quá ngầu.

- Ta cũng muốn tốt nghiệp.

- Cút, nguoi vào trường mới được một tuần mà đòi tốt nghiệp.

- Không ai đánh thuế giấc mơ được không.

...

Trái ngược với sự xôn xao, ồn ào của các học viên khác, bảy mươi hai học viên tốt nghiệp vẫn một mực im lặng, như những cây phi lao đứng thẳng tắp, khí thế bàn bạc, tĩnh lặng như rừng, vững chãi như núi.

- Bệ hạ giá lâm.

Theo tiếng hô vang lên, trên diêm tượng đài dưới sự hộ vệ của Ngự tiền quân và các quan đại thần, hiệu trưởng và hiệu phó Diễn Võ trường Lý Anh Tú thân mặc hoàng bào, đội mũ thông thiên đi lên diêm tượng đài.

- Kính chào đồng chí tổng tư lệnh.

Hàng trăm học viên, giáo quan phía dưới đồng thanh hô lên như sấm dậy. Dù không phải là lần đầu tiên nhưng đứng trước hàng trăm người được đồng loạt cúi chào như vậy lòng Lý Anh Tú lúc nào cũng tràn đầy cảm xúc. Còn các quan đại thần thì cười khổ. Bệ hạ quả nhiên không giống người thường lúc nào cũng gây ra sự bất ngờ. Chu Văn An quay sang Lê Văn Hưu hỏi nhỏ.

- Lê đại nhân, đồng chí bệ hạ đã giải thích, còn Tổng tư lệnh là gì?

Lê Văn Hưu quay lại nói nhỏ.

- Ngày hôm qua bệ hạ nói Tổng tư lệnh là chức vụ chỉ huy toàn bộ quân đội, lực lượng vũ trang toàn quốc. Bệ hạ chính là nói từ hôm nay bệ hạ chính là Tổng tư lệnh của toàn quân đây.

Chu Văn An nghe vậy a một tiếng nói.

- Bệ hạ là chân mệnh thiên tử đương nhiên nắm giữ quyền chỉ huy toàn bộ quân đội, danh xưng này cũng không sai, chỉ là Tổng tư lệnh không hiểu sao nghe cứ lạ lạ.

- Tất cả miễn lễ.

- Tạ ơn bệ hạ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Lễ tốt nghiệp (2)

Mặc kệ quần thần đang đen mặt Lý Anh Tú lại vô cùng hào hứng đây, phải biết rằng trước đó duyệt binh hắn cũng không được binh lính cúi chào đây, tất cả mọi nghi lễ đều do Phạm Tu chủ trì, hiện tại cuối cùng hắn cũng được ra sân khấu rồi. Lý Anh Tú bước lên trước một bước nói.

- Các đồng chí vất vả.

- Vì nhân dân phục vụ. Ura.

Mấy trăm học viên bên dưới đồng thanh hô lên. Lý Anh Tú gật đầu hài lòng, miệng cười toét lên đã muốn đến mang tai. Lý Anh Tú nói.

- Tốt lắm, vậy trước tiên hãy để cho hiệu trưởng các người chủ trì buổi lễ đi.

Nói rồi liền nhường lại vị trí cho Phạm Tu. Nghi thức đầu tiên trong mọi buổi lễ vẫn là lễ chào cờ. Một đội tốp vệ điều hành theo điều nhạc từ từ mang theo Long Tinh kỳ đi về phía trụ cờ. Cả quảng trường im phăng phắt chỉ có tiếng nhạc oai hùng, tiếng dậm chân đồng loạt của đội danh dự hộ tống quốc kỳ đi lên phía trước. Lát sau mọi thứ đã vào vị trí Phạm Tu hô lớn.

- Nhìn cờ, Chào.

Soạt.

Tất cả học viên cùng lúc đưa tay phải mình lên, bàn tay khép, ngón trỏ đặt đến đuôi chân mày, đôi mắt hướng thẳng về phía Long Tinh kỳ đang được kéo lên.

“Cha ông đã cho chúng ta những vũ khí mạnh mẽ

Chúng ta đã mang lời thề với tổ quốc

Và chúng ta chỉ có một nhiệm vụ duy nhất:

Hiến dâng cả mạng sống cho đất mẹ trường tồn

Không làm phai màu lá quân kỳ đỏ thắm

Không phụ lòng đất nước kỳ vọng vào chúng ta

Những lời thần thánh: “Thăng Long ở phía sau lưng

Chúng ta lại nhớ về những thời kỳ Hùng vương dựng nước”

Tiếng hát quốc ca oai vệ như dội vào lồng ngực của mỗi người, nhất là mỗi học viên khóa tốt nghiệp, dù là mỗi buổi sáng thứ hai chào cờ giai điệu này lại vang lên, nhưng lần này chính là lần cuối cùng bọn hán chào cờ tại chính sân trường Diễn Võ, kể từ hôm nay, sau buổi lễ này bọn hán chính thức đi vào quân đội phục vụ tổ quốc, phụng sự nhân dân, phục tùng bề hạ như lời của các giáo quan hằng ngày hay nói.

- Thôi.

Soạt.

Theo lệnh của Phạm Tu các học viên đồng loạt bỏ tay xuống, nhưng ai cũng nhìn về phía điểm tướng đài với ánh mắt nóng rực, sĩ khí cao ngất. Trong lòng bọn hán tự hào mình là con cháu Lạc Hồng, tự hào là con dân Đại Việt, tự hào sau hôm nay bọn hán chính là những quân nhân chân chính của Đại Việt.

Tiếp theo Phạm Tu tiếp tục phát biểu về cảm nghĩ quá trình giảng dạy, cảm khái về các học viên, ai cũng chú ý lắng nghe. Phạm Tu cũng không giấu được cảm xúc nói.

- Các hài tử, qua hôm nay các người sẽ chính thức là những quan quân cấp cao của Đại Việt, ta hi vọng các người có thể giữ vững bản tâm, hết lòng phụng sự bề hạ, phục vụ tổ quốc, như vậy mới xứng đáng là học sinh của ta, là học viên của Diễn Võ trường này.

Lão tướng quân đã ngoài bảy mươi tuổi kinh qua biết bao nhiêu trận mạc, vậy mà lúc này khi phát biểu trước những học sinh của mình lại không kiềm được rơi lệ. Tại thế giới này Phạm Tu không có gia đình, không có người thân, những học viên này có thể nói vừa là học sinh, vừa là con trai của Phạm Tu mang theo nguyện vọng và ý chí của vị tướng đã già. Các quan viên phía sau cũng tràn đầy xúc động, bọn họ hiểu tình cảnh của Phạm Tu, cũng là tình cảnh của một số vị quan có tuổi. Nhưng quan văn còn có thể phục vụ trong triều đình lâu dài, võ tướng như Phạm Tu đây. Nhân sinh thất thập cổ lai hy, ở đời người sống đến bảy mươi tuổi đã là hiếm, bảy mươi tuổi còn cười ngửa sa trường như Phạm Tu lại càng hiếm, nhưng dù vậy cũng không thể chối bỏ được vấn đề Phạm Tu đã già.

Bên dưới đám học viên cũng mắt đỏ hoe, từng lời, từng chữ của hiệu trưởng nói đều khắc ghi trong tâm khảm bọn họ. Trần Quốc Toàn lúc này hô lớn.

- Ghi nhớ lời dạy của hiệu trưởng.

Các học viên khác cũng lập tức hô lên.

- Ghi nhớ lời dạy của hiệu trưởng.

- Ghi nhớ...

Phạm Tu nghe vậy đôi mắt liền đỏ lên vội lui xuống nhường lại cho Lê Phụng Hiểu tiếp tục điều hành đi. Lý Anh Tú nhìn vị lão tướng an ủi nói.

- Lão tướng quân đừng sầu cảm, bọn hán nhất định sẽ làm theo lời dạy của khanh, là một người lính tốt của Đại Việt.

Phạm Tu lau lau đi khóe mắt, khẽ cười nói.

- Bọn nhóc đó chính là niềm tự hào của thần.

Đến phần tiếp theo là phần tuyên thệ của học viên. Đại diện cho lứa học viên này là Trần Thư người có chức vị cao nhất cũng là người thân cận với bộ hạ nhất. Trần Thư bước lên bục đọc to.

- Chúng thần, quân nhân của quân đội Đại Việt, lấy danh dự của một quân nhân Đại Việt, xin thề dưới Long Tinh kỳ vinh quan của đất nước: Một, hi sinh tất cả vì tổ quốc Đại Việt dưới sự lãnh đạo của Thừa Mệnh hoàng đế, phấn đấu vì mục tiêu xây dựng Đại Việt thành một quốc gia hùng mạnh, dân tộc độc lập, nhân dân ấm no, hạnh phúc.

Bảy mươi một học viên khóa tốt nghiệp đồng loạt dơ tay phải lên cao hô lớn.

- Xin thề.

- Hai, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của bộ hạ, khi nhận bất cứ nhiệm vụ gì đều tận tâm, tận lực thi hành một cách tuyệt đối, nhanh chóng, chính xác.

- Xin thề.

- Ba, không ngừng nâng cao lòng yêu nước, tinh thần dân tộc, rèn luyện ý chí chiến đấu kiên quyết, bền bỉ, thắng không kiêu, bại không nản, dù gian lao khổ hạnh cũng không sờn lòng, vào sống ra chết cũng không nản chí, nhiệm vụ nào cũng hoàn thành, khó khăn nào cũng vượt qua, kẻ thù nào cũng đánh thắng.

- Xin thề.

- Bốn, ra sức học tập, nâng cao trình độ chính trị, quân sự, văn hóa để chấp hành điều lệnh, điều lệ, rèn luyện tính tổ chức, tính kỷ luật và tác phong chính quy, xây dựng quân đội hùng mạnh, kỷ luật, sẵn sàng chiến đấu.

- Xin thề.

- Năm, gương mẫu chấp hành và vận động nhân dân làm theo các chính sách của bộ hạ, tuân thủ pháp luật của Đại Việt.

- Xin thề.

- Sáu, luôn cảnh giác, tuyệt đối giữ bí mật quân đội, bí mật quốc gia. Nếu bị địch bắt dù phải chịu cực hình tàn khốc đến thế nào cũng cương quyết một lòng trung thành với bộ hạ, không bao giờ phản bội xưng khai.

- Xin thề.

- Bảy, đoàn kết với nhau như ruột thịt, giúp đỡ nhau lúc thường cũng như lúc ra trận, thực hiện toàn quân một ý chí.

- Xin thề.

- Tám, ra sức giữ gìn vũ khí trang bị, không để rơi vào tay quân thù. Luôn nêu cao tinh thần bảo vệ của công, không tham ô, lãng phí.

- Xin thề.

- Chín, khi tiếp xúc nhân dân làm đúng ba điều nên: Kính trọng nhân dân, giúp đỡ nhân dân, tôn trọng nhân dân. Và ba điều răn: Không lấy của dân, không dọa nạt dân, không quấy nhiễu dân. Để gây dựng lòng tin cậy của nhân dân, thực hiện quân dân một ý chí.

- Xin thề.

- Mười, giữ vững truyền thống tốt đẹp và truyền thống quyết chiến, quyết thắng của dân tộc ta, luôn tự phê bình và phê bình, không làm bất cứ điều gì gây hại đến danh dự quân đội và quốc thể.

- Xin thề. Xin thề. Xin thề.

Liên tiếp mỗi tiếng xin thề vang lên là mỗi lời hứa của mỗi binh sĩ đối với bộ hạ, đối với nhân dân, đối với Đại Việt. Lời thề ngắn gọn, dễ hiểu nhưng thể hiện sự quyết tâm cao độ với danh dự của một người quân nhân. Các vị đại thần nghe được trong lòng cũng không ngừng trào lên tinh thần dân tộc, lòng tự hào dân tộc. Chu Văn An khẽ nói.

- Có một cỗ quân đội như thế này Đại Việt ta còn sợ chi cường địch.

Lê Văn Hưu cũng gật đầu đồng ý nói.

- Tự cổ chí kim đức mình quân thương quân, yêu dân không phải là hiếm nhưng để gắng kết được sức mạnh của cả nước, cả quân, cả dân như bộ hạ thì chỉ có một mà thôi.

Tiếp theo Lý Anh Tú biết chính mình sẽ phải ra đài. Hắn này giờ đã bị sĩ khí của các học viên lôi kéo đến sục sôi. Lý Anh Tú hô to.

- Các đồng chí học viên.
- Vâng, đồng chí tổng tư lệnh.

Các học viên vẫn đồng thanh hô lên. Lý Anh Tú hài lòng nói to.

- Ta chỉ muốn nói một điều mà thôi. Ta, Thừa Mệnh hoàng đế, Tổng tư lệnh quân đội Đại Việt, ta tự hào về các người, nhân dân tự hào về các người, Đại Việt tự hào về các người.
- Ura.
- Ura.
- Ura.

Các học viên hô lớn mọi hồi dài, chờ đợi mọi thứ lắng xuống Lý Anh Tú mới nói tiếp.

- Chính vì vậy ta mong muốn các người hãy xứng đáng tư cách là một người quân nhân Đại Việt, hãy nhớ đến mười lời thề ngày hôm nay. Ta tuyên bố kể từ giờ phút này các người chính thức tốt nghiệp Diễn Võ trường, trở thành một quân nhân chân chính của Đại Việt ta.

=====++

Hồi tối thức đêm cổ vũ cho Chelsea mà thua nhục nhã quá. Đau lòng tới giờ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Lễ tốt nghiệp (3)

Lý Anh Tú phát biểu kết thúc Lê Phụng Hiếu liền lên dẫn dắt tiếp tục buổi lễ. Một hồi sau liền đến phần cuối cùng, lần lượt từng học viên sẽ đi lên điểm tướng đài để được bộ hạ trao kiếm, đó chính là một phần thưởng danh dự, vinh quang đối với mỗi học sinh tốt nghiệp.

Là lớp trưởng, học viên ưu tú của khóa đầu tiên, Trần Thư vinh dự là người đầu tiên bước lên điểm tướng đài. Trần Thư từng bước, từng bước đi lên, trong lòng tràn đầy kích động, hắn là người thân cận với bộ hạ nhất, tâm tư của bộ hạ hắn cũng hiểu rõ nhất, bộ hạ muốn đề bạt hắn nhưng bởi vì hắn năng lực không đủ, nên mới đề hắn vào học trường Diễn Võ, một thời gian dài không thể phục vụ bên cạnh bộ hạ Trần Thư cuối cùng cũng không phụ lòng bộ hạ, tốt nghiệp xuất sắc khóa học này.

Lý Anh Tú nhìn thấy thông tin của Trần Thư liền thấy có sự thay đổi.

Trần Thư: Xuất thân Bách hộ Thiên tử quân, vũ lực mạnh mẽ, trung thành cảnh cảnh. Tư chất (SS), kỹ năng: Cận vệ (SS), huấn luyện cận vệ (S)

Cận vệ: Người sở hữu kỹ năng này tâm tư cẩn thận, kín đáo, có tính cảnh giác cao, khi bảo vệ chủ nhân vũ lực càng tăng lên một bậc.

Huấn luyện cận vệ: Có khả năng huấn luyện cận vệ để bảo vệ chủ nhân của mình.

Nhìn thấy vậy Lý Anh Tú vô cùng kinh ngạc, phải biết trước khi vào trường Diễn Võ Trần Thư bất quá chỉ là một võ sĩ tam lưu, hiện tại vũ lực của hắn tuyệt đối là nhất lưu, bản thân lại còn mang hai kỹ năng, quả thực không thua một số vị danh nhân triệu hoán, đủ thấy Trần Thư thực sự rất cố gắng.

Trần Thư đi lên trước mặt Lý Anh Tú liền quỳ một chân xuống nói.

- Thần Trần Thư không phụ lòng mong mỏi của bộ hạ, đã hoàn thành tốt nhiệm vụ học tập trong Diễn Võ trường.

Lý Anh Tú vỗ vỗ vai hắn xúc động nói.

- Tốt, tốt, Trẫm không hề nhìn lầm người.

Dù sao Trần Thụ vẫn là người thân cận nhất với Lý Anh Tú, hẳn cũng không muốn nhìn thấy Trần Thụ mãi mãi chỉ là bất nhập lưu vô tướng đi. Lý Anh Tú cầm lấy một thanh Spadroon, vỏ kiếm một màu đen tuyền, tay cầm kiếm được mạ vàng, tại đốc kiếm còn có một viên bảo thạch màu lam, ngay phần thân kiếm và đốc kiếm lại nạm vàng hình một con Nhai Tệ. Lý Anh Tú trao kiếm cho Trần Thụ nói.

- Thanh kiếm này Trẫm ban cho ngươi, là chứng tỏ ngươi đã tốt nghiệp Diễn Võ trường, nhìn nó hãy nhớ đến lời thề của ngươi, tinh trung báo quốc.

Trần Thụ hai tay nhận kiếm đưa lên qua đầu hô lớn.

- Tạ ơn bệ hạ, thần xin ghi nhớ, Đại Việt vạn tuế.

Lý Anh Tú hài lòng gật đầu nói.

- Tốt lắm, Trần Thụ, Trẫm đề bạt khanh đảm nhiệm Hải Đông quân Đô tổng binh sứ, khanh có ý kiến gì không?

Hải Đông quân hiện tại đóng tại An Bang dưới sự chỉ huy của Tinh Thiều, nhưng Tinh Thiều vẫn là Tuyên Phủ Sứ giỏi về nội chính hơn, Trần Thụ hiện đang là Ngự Tiền chỉ huy sứ chức quan chánh Tứ phẩm, trực tiếp thăng lên Đô tổng binh sứ chính là chánh Tam phẩm, lại còn trực tiếp nắm binh quyền thống lĩnh một phương đây.

- Bẩm bệ hạ, thần không mong thăng chức, chỉ mong được ở bên cạnh bảo vệ bệ hạ, xin bệ hạ đừng phái thần đi nơi khác.

Trần Thụ đột nhiên nói lớn làm quần thần trừng mắt, lại dám từ chối bệ hạ, hơn nữa lại chê chức vụ tổng binh sứ, còn biết bao nhiêu người mơ ước đây. Thế nhưng Lý Anh Tú nhìn đôi mắt đỏ hoe của hắn liền biết đó chính là lời thật lòng của Trần Thụ, có lẽ vì mong muốn như vậy mà hắn mới có thể thức tỉnh kỹ năng cận vệ đi. Lý Anh Tú nói.

- Được, vậy Trẫm phong khanh làm Ngự tiền Đô chỉ huy sứ, Cẩm quân phó đề lĩnh khanh có dám nhận không?

Phía sau đại thần không nhận được liền ồ lên một tiếng, không ngờ bệ hạ chơi lớn, không những vớt ra một chức Đô chỉ huy sứ Tam phẩm, còn kèm theo một chức Phó đề lĩnh tông Nhị phẩm, đây quả thực là món quà từ trên trời rơi xuống.

Trần Thụ cũng mặc kệ chức quan là gì liền nói.

- Chỉ cần được hầu cận bên bệ hạ dù là Thái giám thần cũng nguyện ý.

Lý Anh Tú phì cười nắc nẻ.

- Tên ngu ngốc này, đòi trai còn phơi phới lại đi làm thái giám, xuống đi Trẫm không chơi gay.

Tiếp theo Trần Thụ là Trần Quốc Toàn, Lý Anh Tú nhìn lại tin tức của Trần Quốc Toàn quả nhiên cũng có sự thay đổi.

Trần Quốc Toàn: Tông thất thời Trần, là một tiểu tướng quân nổi tiếng trong chiến tranh, tiếc rằng hi sinh quá sớm. Tư chất (SS). Kỹ năng: Thống binh (SS), huấn luyện bộ binh (SS), sĩ khí (SS).

Sĩ khí: Người này thường xông lên tuyến đầu dũng cảm chiến đấu vô lực tăng mạnh, sĩ khí bộ hạ tăng mạnh, sĩ khí quân đồng minh tăng mạnh.

So với lúc mới ban đầu truyện hoán tư chất của Trần Quốc Toàn mới chỉ là (B+???) vậy mà bây giờ đã tăng lên SS, thậm chí còn tặng kèm theo một cái kỹ năng, rõ ràng hắn cũng đã nỗ lực rất nhiều.

- Phong Trần Quốc Toàn làm Chương Thánh quân Đô Tổng binh kiêm Hoàng cung Trung Lang tướng.

Chương Thánh quân vị trí vốn đã định là Trần Quốc Toàn, chỉ chờ hắn tốt nghiệp mà thôi. Tiếp theo bảy mươi học viên còn lại lần lượt lên nhận kiếm và phong thưởng. Trước đó binh bộ và lại bộ đã có sắp xếp sẵn vị trí cho bọn hắn người thấp nhất Phó vũ úy chức quan Chánh Thất phẩm. Bọn hắn chính là những quan quân cơ sở của Đại Việt được phân về các quân để tổ chức, huấn luyện binh lính theo kiểu mới.

Buổi lễ kết thúc Lý Anh Tú lập tức xa giá về Long An điện tuyên bố giao triều chính cho Thái hậu cùng hai vị phụ chính đại thần sau đó liền thống lĩnh hai trăm kỵ binh chạy về phía Giác Long.

Chỉ hơn hai ngày sau Lý Anh Tú đã có mặt trước Giác Long cốc, từ xa Lê Chân đã dẫn theo một đại đội binh mã chờ sẵn trước cổng vào cốc. Vẫn là một bộ dáng anh tuấn, mặc giáp bạc, đeo trường kiếm, nhìn thấy xa giá của bệ hạ đi đến Lê Chân lập tức dẫn theo binh mã nghênh đón.

- Chúng thần bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú từ trên xe ngựa có chút mệt mỏi bước xuống. Dù sao hắn cũng là thương binh vừa mới khỏi, ngồi trên xe ngựa suốt hai ngày, may mắn đường xá từ Thăng Long đến Giác Long đã làm xong mới tránh khỏi mệt mỏi của hắn không bị sưng tấy, cục hoa nở rộ.

- Miễn lễ. Thánh Chân công chúa, có thật chiến thuyền đã đóng hoàn tất không?

Lý Anh Tú quan tâm nhất chính là vấn đề này. Muốn thu phục quần đảo Sát Đại Việt tuyệt đối cần phải có lực lượng Hải quân hùng mạnh. Nếu Bravia

và Gemanic đánh nhau quyết liệt đó chính là thời cơ ngàn năm có một cho Đại Việt, nếu bỏ lỡ không biết phải đến bao giờ mới tìm lại được một thời cơ như vậy.

Lê Chân cũng biết sự quan trọng của vấn đề liền nói.

- Bẩm bệ hạ, đã hoàn thành, mời bệ hạ nghỉ ngơi, ngày mai hãy ngự lâm.

Lý Anh Tú lắc lắc đầu nói.

- Không được, sự việc hệ trọng. Lập tức chuẩn bị, Trẫm muốn đích thân thử thuyền mới.

Lê Chân biết ý bệ hạ đã quyết định vâng một tiếng dẫn đoàn người đi vào bên trong Giác Long cốc. Hẻm núi để đi vào Giác Long cốc hiện đã được Lê Chân lợi dụng để xây dựng lên một yếu tắc đặt tên là Hàm Tử quan. Hai bức tường đá men theo vách núi dựng lên cao đến ba mươi mét, chặt hoàn toàn đường vào chỉ để lại một ô cửa đi vào. Xuyên qua cánh cửa, hai bên hẻm núi lại được đào móc thành các công sự, cung thủ phía trên có thể thoải mái bắn hạ mục tiêu phía dưới mà không sợ bị phản công. Phải nói Hàm Tử quan chính là một nơi mà một người trấn giữ vạn người khó qua. Là lá chắn cho Giác Long từ phía Nam.

Giác Long cốc hiện tại đã được xây dựng trở thành một tòa thành thị chưa được đến hai vạn người, ngoài ra bên ngoài cốc, phía ngoài biển còn có các làng mạc khoảng một vạn người, tương lai vẫn còn sẽ tăng lên. Ruộng đất tại Giác Long cốc cơ hồ đều là ruộng bình thường nhưng đất đai vô cùng màu mỡ, chỉ có các hộ gia đình có người tham gia quân đội thì triều đình mới tạo ra ruộng tốt để cấp cho. Xét hiện tại Giác Long cốc ruộng đất đã lên đến hai mươi vạn mẫu, là kho lúa của cả Đại Việt.

Không những vậy tại xứ Giác Long này còn cung cấp cho Đại Việt một nguồn tài nguyên khổng lồ và quan trọng nhất chính là muối và sắt, ngoài ra còn có cả lưu huỳnh. Thế nhưng điều này cũng dẫn đến một mối nguy hại chính là nguồn nước rất dễ bị ô nhiễm, nếu không phải Lý Anh Tú chú ý đến vấn đề này và nghiêm chỉnh đề ra biện pháp bảo vệ nguồn nước khi khai thác thì nhân dân Giác Long có thể đã bị ngộ độc nặng rồi.

- -----++

Kiểm được ban chỉ là kiểm nghị lễ thôi nôi, chỉ có thằng main là xài Spadroon làm vũ khí thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Sửa chiến hạm

Bởi tại Giác Long cốc thời tiết luôn mưa thuận gió hòa, ba mặt được hai dãy núi chạy dài bao bọc, đất đai màu mỡ nên cuộc sống tại Giác Long vô cùng phồn vinh, nếu không phải bên cạnh Giác Long hiện vẫn chưa mở cửa đối ngoại, vẫn là một tòa quân cảng thì đảm bảo sự phồn vinh tại đây có thể còn hơn thế nữa.

Thành Giác Long cũng giống như An Bang được xây chếch về phía biển, chỉ là quy mô lớn hơn nhiều, hai mặt tựa vào núi, mặt phía Bắc giáp biển, mặt phía Nam lại giáp đồng bằng, xứ mệnh của tòa thành này thực ra là một tấm lá chắn để chặn địch nhân xâm nhập vào từ đường biển phía Bắc. Bên trong thành Giác Long cũng được xây dựng khang trang không kém gì Thăng Long, đường xá sạch sẽ, đặc biệt là bên trong thành có hệ thống cung cấp nước vô cùng tiện nghi, hệ thống cống nước của thành cũng vô cùng sạch sẽ, luôn có những khúc nương lớn được đào để nước chảy bên trong thành, hai bên bờ nương cũng được xây dựng cao lên, cứ cách một đoạn lại đúc lên một đầu Công Phúc, có bậc thang để nhân dân đi xuống lấy nước hoặc đi đò.

Lê Chân dẫn Lý Anh Tú đi đến Phủ xứ thực ra lại chính là một tòa Nha Môn lớn, hai bên tường được sơn xanh vẽ lên hình Bệ Ngạn, cửa tô đỏ, khắc nắm tay hình Tiêu Đồ, trên cửa lớn có một tấm biển khắc chữ: Giác Long phủ. Trước cửa phủ đặt một cái trống lớn, có hai tên nha dịch canh gác cẩn thận, nhìn thấy Lê Chân đến bọn hắn liền cúi chào.

- Bái kiến Tuyên Phủ sứ.

Bởi Lý Anh Tú không mặc hoàng bào, thay vào đó là một bộ bạch bào bình thường nên nha dịch cũng không nhận ra. Lý Anh Tú cũng không phô trương thân phận, thuận tụy chỉ là đi theo Lê Chân mà thôi.

Lê Chân đối với hai tên nha dịch gật đầu một cái liền đưa Lý Anh Tú vào bên trong nghỉ ngơi. Dù sao muốn thử thuyền còn cần phải chuẩn bị một phen, huống chi bệ hạ muốn tự mình đi thuyền nên công tác kiểm tra an toàn càng phải làm kỹ càng. Lê Chân nói.

- Mời bệ hạ nghỉ ngơi, thần bây giờ liền đi chuẩn bị, đến đầu giờ chiều sẽ có thể ra khơi.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Tốt lắm, khi nào xong lập tức thông báo Trẫm.

Dù sao cũng đi đường mệt mỏi suốt hai ngày, Lý Anh Tú cũng rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Đến đầu giờ chiều Trần Thư liền đến đánh thức hắn dậy chuẩn bị đi ra quân cảng.

Giác Long ba mặt đều là núi, một mặt giáp biển nên đóng quân ở đây đều là thủy binh, Bắc Hải thủy sư đồng thời cũng là thứ quân có nhiều tàu thuyền nhất khi tàu thuyền cát loại lên đến hơn năm mươi chiến thuyền, số thuyền cũ liên cắt giảm, bán cho ngư dân hoặc bàn giao cho thành quân thủy đạo. Hiện tại trong biên chế của Bắc Hải thủy sư biên chế phần lớn có hai loại thuyền là thuyền Mông Đồng, Lâu thuyền, mẩu tử thuyền và thuyền Lưỡng Phúc trong đó thuyền Lưỡng Phúc trước mắt vẫn đóng vai trò là thuyền bán vẫn tải. Ngoài ra còn có cả một chiến thuyền ba cột buồm do Bravia đóng trong thỏa thuận đóng ba chiếc. Thế nhưng lực lượng này đánh đường sông còn có thể, nếu đánh hải chiến đối đầu với những quốc gia có thực lực hàng hải mạnh là tuyệt đối không đủ. Vì vậy từ rất sớm Lý Anh Tú đã yêu cầu các thuyền sư tại Giác Long phải nghiên cứu đóng Long cốt thuyền, thế nhưng một mực bế tắc mãi cho đến khi tìm được Thiết mộc từ quần đảo Sắt để làm Long cốt.

Quân cảng Giác Long được chia ra làm hai phần, một phần là nơi neo đậu của các chiến thuyền, nhìn từ xa đã thấy cờ xí bay ợp trời, nhất là những lâu thuyền cao đến hơn hai mươi mét chẳng khác gì những tòa thành di động trên biển. Phần thứ hai là khu đóng tàu bao gồm mười ụ tàu, bên trong mỗi ụ có ít nhất một trăm thuyền sư à thợ thuyền ngày đêm làm việc. Năng suất đóng tàu của Đại Việt rất lớn, thậm chí vượt xa khả năng của cường quốc hàng hải như Bravia, bởi ụ tàu cũng giống như lò rèn, được buff tốc độ đóng tàu lên, chỉ là Đại Việt thiếu khuyết kỹ thuật, bản vẽ và vật liệu đóng tàu nên trước giờ chưa thể xây dựng được một chi hạm đội hải quân hoàn chỉnh mà thôi.

Lê Chân dẫn đường Lý Anh Tú đi lên bến cảng chỉ về hướng các lâu thuyền, thuyền Mông Đồng đang neo đậu nói.

- Bẩm bề hạ, nhờ có công bộ đưa đến pháo 102 nên thần đã đem trang bị lên trên tàu Mông Đồng, và lâu thuyền. Hiện tại Mông Đồng thuyền được trang bị pháo tổng cộng có mười chiếc, mỗi chiếc một ổ pháo, Lâu thuyền được trang bị pháo có hai chiếc, mỗi chiếc tám khẩu pháo. Thực lực của thủy sư đã tăng lên rất đáng kể.

Lý Anh Tú nghe báo cáo âm thầm kinh ngạc. Không ngờ năng suất của Công bộ lại cao đến vậy, trong vòng một thời gian ngắn vậy mà có thể cung cấp cho Bắc Hải thủy sư nhiều pháo đến vậy, mặc dù so với số lượng pháo để trang bị đủ cho cả thủy sư rõ ràng chưa đến đâu nhưng đây quả thực là một sự cố gắng của công bộ. Sau khi giao những việc nhỏ cho lò rèn tư nhân đồng thời thực hiện sản xuất dây chuyền năng suất của công bộ đã tăng lên không chỉ gấp đôi.

Lê Chân lại dẫn theo Lý Anh Tú đi tiếp đến một con tàu lớn ba cột buồm, hai bên còn có mỗi bên mười sáu cánh tay chèo, đây rõ ràng là chiến hạm của Bravia. Lê Chân nói.

- Bẩm bề hạ, đây là chiến hạm đầu tiên Bravia giao đến, chiến hạm có khả năng vận tải đến ba trăm người, nếu lắp đặt pháo lên có thể đặt được từ mười sáu đến hai mươi khẩu pháo.

Bởi thuyền còn phải nhường khoang dưới cho mái chèo, nên khác với những thuyền buồm ở Trái đất thế kỷ 17, dù là chiến hạm Bravia cũng chưa nghĩ đến việc đặt pháo dưới hầm tàu. Lý Anh Tú nói.

- Đi lên Trẫm muốn nhìn thử một chút.

Lý Anh Tú tham quan trên tàu, quả nhiên tàu vẫn đóng theo dạng Long cốt thuyền, phân thành các khu, phía trên sàn tàu là phòng thuyền trưởng và buồng tàu lắp đặt các loại vũ khí, bên dưới gồm khu chèo thuyền, nhà kho và nơi nghỉ ngơi cho binh sĩ. Dù gì trước khi các tàu được trang bị pháo mạnh, cung tên đường thay bằng súng thì đánh nhau trên biển vẫn là dựa vào đánh giáp lá cà là chủ yếu, phương thức vẫn là đâm húc tàu của đối phương, binh lính tràn sang tiêu diệt địch, do đó tàu cột buồm phải có trang bị mái chèo để khi giáp lá cà bị đốt buồm thì mái chèo vẫn còn xoay sở, một trường hợp khác nữa là khi đi vào sông không có gió, nếu không có mái chèo tàu buồm sẽ mất đi sự cơ động. Do đó thiết kế tàu ba cột buồm của Bravia vẫn rất tốt. Chỉ là Lý Anh Tú không hài lòng như vậy. Hắn nói.

- Hủy bỏ mái chèo, bên hông thuyền đục ra các lỗ châu mai, đưa pháo xuống hầm thuyền, dùng vách gỗ ngăn ra thành các phòng riêng cho binh sĩ, lại dùng vách gỗ lớn để chia thuyền thành các khoang tách biệt.

Lê Chân cùng các thuyền sư phía sau có chút không theo kịp suy nghĩ của Lý Anh Tú nói.

- Bẩm bề hạ, nếu làm như vậy thì đi trong sông sẽ như thế nào? Hơn nữa nếu lỗ buồm bị đốt cháy nó sẽ mất đi khả năng cơ động thì phải làm sao? Lại chia khoang cách biệt sẽ rất tốn không gian của tàu.

Lý Anh Tú lạnh giọng nói.

- Ai nói với các ngươi là Trẫm định định sử dụng nó trong sông. Còn nếu không muốn buồm cháy thì đừng để bị đốt là tốt rồi.

Lê Chân cùng đám thuyền sư cạn lời. Đánh như vậy cũng có thể được sao? Thế nhưng bọn hắn không hiểu được ý nghĩ của Lý Anh Tú. Thuyền pháo chính là tương lai của thời đại, nếu có nhiều pháo bắn chìm thuyền địch trước khi bọn chúng tiến đến, vậy thì cần gì phải có mái chèo đây?

Lý Anh Tú nói tiếp.

- Còn việc chia khoang tách biệt chính là để tăng thêm khả năng phòng ngự cho tàu. Nếu một khoang bị thùng không thể sửa lại được chỉ cần cách ly khoang đó, tàu có thể chịu được thêm một thời gian cho đến khi có thể trở về bến, hoặc ít ra nó cũng có thể chiến đấu thời gian dài đến khi nó bị chìm.

- Thiên tài, bề hạ một lời nói làm thần sáng mắt, chúng thần xin bái phục.

Mấy vị thuyền sư sáng mắt lên liền cam bái hạ phong. Thiết kế của chiến hạm hiện đại chính là chia thành từng khoang độc lập, có khả năng cách li với nhau. Khi thân hạm thủng vào nước, khoang đó lập tức sẽ bị cách li, nước không thể tràn sang khoang khác hoặc ít ra là chiến hạm có thể bám trụ được thời gian lâu hơn để chờ ứng cứu. Ngược lại các tàu chiến cũ không có khoang cách li nếu bị thủng không thể sửa chữa tại chỗ cách duy nhất chỉ có thể là bỏ tàu.

Nhai tẹ: Một trong chín đứa con của rồng trông như con chó sói có sừng rồng, hai sừng mọc dài dọc về phía lưng, ánh mắt dữ dằn, có tính khí hung hăng, thường nổi con thịnh nộ và ham sát sinh. Vì thế, người ta hay tạc khắc hình nó ở các binh khí như cán đao, cườm kiếm, đầu búa, đầu côn... vừa để trang trí, làm đẹp mắt và có ý nghĩa trang trọng; vừa biểu thị ý nghĩa hiếu chiến, hiếu sát của loài này, hàm ý tăng tính uy hiếp sát thương của binh khí.

Bệ Ngan: Một trong chín đứa con của rồng. Bệ Ngan còn có tên gọi khác là Hiến Chương. Nó có hình dáng giống hổ, răng nanh dài và sắc, có sức thị uy lớn, trượng nghĩa, thích lý lẽ, có tài cãi lý đòi sự công bằng. Do đó nó thường được trang trí trên cửa nhà ngục, nha môn, pháp đường, ngụ ý răn đe người phạm tội và nhắc nhở mọi người nên sống lương thiện. Đôi mắt hổ của nó oai nghiêm quan sát để duy trì trật tự kỉ cương của chốn công đường.

Công Phúc: Một trong chín đứa con của rồng. Công Phúc có đầu Rồng, trên thân mình cùng bốn chân và đuôi đều có vảy Rồng, miệng rộng. Truyền thuyết kể rằng, nó phạm phải quy định trên trời nên bị đày nhốt vào cái mai rùa cực nặng để trông giữ việc vận chuyển đi lại đường sông trong một ngàn năm mới được thả ra.

Mọi người ghi nhớ công ơn của nó về việc coi sóc sông ngòi bền tạc hình của nó ở các công trình hay phương tiện giao thông đường thủy như trên thành cầu, đầu cầu, bến tàu, thuyền bè, ngòi rãnh dẫn nước, đập nước... với mong muốn Công Phúc tiếp tục cai quản, điều hòa nước, ngăn ngừa lũ lụt. Vì thế, ngoài ý nghĩa trang trí, nó còn hàm ý về sự bình yên.

Như vậy ta đã giới thiệu hình như là 6/9 đứa con của rồng rồi nhì.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Tàu hộ vệ lớp Chu Tước

Nghe Lý Anh Tú nói xong tất cả thuyền sư đều tỏ ra vô cùng bái phục. Lý Anh Tú hỏi.

- Nếu hiện tại tận lực sửa chữa thì trong bao lâu có thể hoàn thành?

Một lão giả có vẻ là thuyền sư có kinh nghiệm nói.

- Bẩm bệ hạ chúng thần cam đoan trong vòng một hai ngày có thể sửa lại theo như ý bệ hạ nói.

Lý Anh Tú hài lòng, một con tàu lớn nếu đặt về thời hiện đại muốn thay đổi kết cấu của nó cũng là một vấn đề, ở đây các thuyền sư tự tin có thể trong hai ngày sửa chữa hoàn tất đủ thấy trình độ của thuyền sư đã rất thiện nghệ, bọn họ chỉ thiếu ý tưởng mà thôi. Lý Anh Tú cười nói.

- Tốt lắm, Trẫm trước mắt ở lại Giác Long ba ngày, hi vọng hai ngày sau có thể thấy được con tàu hoàn chỉnh.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú tiếp theo lại được Lê Chân dẫn đi sang một cầu tàu khác, nơi đó đang neo đậu một con tàu dài hơn ba mươi mét, ba cột buồm vuông, tuyệt nhiên không có mái chèo nào, tất cả động lực chỉ dựa vào buồm mà thôi, trước mũi tàu lại làm thành hình mũi nhọn kéo dài ra, lại mọc thêm một tấm buồm tam giác. Đây chính là lớp tàu mới Lý Anh Tú đích thân vẽ bản vẽ thiết kế sau đó giao cho các thuyền sư nghiên cứu, sau gần hai năm hội tụ đủ điều kiện cuối cùng cũng đã đóng thành công.

Đây là một kiểu hộ tống hạm (frigate) đóng theo thiết kế khoảng thế kỷ 17 lúc trước Lý Anh Tú vô tình đọc được. Vào thế kỷ 17 khi súng, pháo đã ngày càng phát triển, các cuộc hải chiến không còn gói gọn trong các vùng biển kín như Địa Trung Hải nữa thì các thuyền buồm lớn dần dần thay thế cho các thuyền gán mái chèo. Lúc này trào lưu phổ biến chính là những đại chiến thuyền hay thuyền chiến tuyến (ship of the line) với hàng trăm khẩu pháo từ 18 pound đến 36 pound thậm chí còn hơn nữa, nhưng những thuyền chiến này di chuyển chậm, thiếu sự cơ động, nên người ta đề ra một loại tàu nhỏ hơn, nhẹ hơn, cơ động hơn, trang bị từ 26 khẩu pháo 9 pound di chuyển hai bên sườn đội hình vừa bảo vệ các tàu chiến tuyến vừa có nhiệm vụ do thám, canh giới, đó chính là tiền thân của lớp tàu frigate hay còn gọi là hộ tống hạm về sau là khu trục hạm.

Lý Anh Tú cũng rất muốn đóng những tàu chiến tuyến nhưng kỹ thuật đóng tàu, kỹ thuật đúc pháo hiện tại của Đại Việt chưa cho phép điều đó, thậm chí đến Bravia cũng chưa thể đóng các tàu chiến như thế được. Nên Lý Anh Tú ưu tiên chọn lựa kiểu hộ tống hạm này, với khả năng của Đại Việt, tuy nhiên bởi kỹ thuật đúc súng chưa hoàn thiện Lý Anh Tú chỉ đành sử dụng M102 với khối lượng khá nặng, nên tàu cũng chỉ được trang bị hai mươi ổ M102. Lý Anh Tú hiện đang muốn Hồ Nguyên Trừng nghiên cứu đóng các loại pháo nhẹ hơn để có thể tăng cường hỏa lực cho tàu chiến Đại Việt.

Học thuyết của Lý Anh Tú khá đơn giản, Đại Việt hiện tại không đủ khả năng, cũng không đủ năng lực nuôi chiến hạm lớn, thay vì vậy hẳn ưu tiên sử

dụng các chiến hạm nhỏ, nhanh nhưng trang bị pháo cỡ hơn 100 li đạn vừa đủ để bắn thủng tàu đối phương, lại có thể bắn xa, bắn xong liền sử dụng sự cơ động để mà bỏ chạy, kéo dài khoảng cách với đối thủ, dùng sự cơ động của mình mà quần chết đối thủ. Nhưng nhược điểm của thuyền chiến Đại Việt cũng sẽ rất rõ, thiếu khuyết hỏa lực lớn, khả năng đi biển, chịu đựng thời tiết sẽ kém hơn nhưng Lý Anh Tú cũng đành chịu, khả năng của Đại Việt hiện cũng chỉ có thể làm đến vậy.

Lý Anh Tú đi khắp con tàu, về cơ bản đúng như Lý Anh Tú yêu cầu, tàu có hai tầng pháo, một trên boong và một ở trên sàn tàu, thực ra hẳn muốn trang bị nhiều pháo hơn nhưng vì sự cơ động của tàu nên hẳn cũng đành chịu. Lý Anh Tú cũng không thể như Bravia trực tiếp đem mười mấy khẩu M202 nặng mấy tấn lên tàu chiến, chỉ một loạt đạn đồng loạt của ba mươi chiến hạm trực tiếp hủy diệt luôn tàu của Gemanic.

Lý Anh Tú dạo một vòng con tàu liền hỏi.

- Tàu này cải tạo lại giống như lúc này Trầm nói có thể chứ?

Các thuyền sư vội gật đầu nói.

- Bẩm bề hạ, tuyệt đối không có việc gì. Chỉ cần một ngày liền có thể hoàn thành.

Bởi thuyền chiến Đại Việt nhỏ hơn nên sửa chữa lại cũng nhanh hơn. Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Vậy thì sửa lại. Bây giờ Trầm muốn ra khơi.

- Tuân lệnh bề hạ.

Ba tầng cánh buồm của ba cột buồm được căng lên đón gió từ từ đi ra khỏi vịnh. Lý Anh Tú dẫn theo mấy người đi lại trên tàu, sàn tàu khá rộng rãi, thuận tiện cho việc di chuyển cũng như chiến đấu. Lê Chân nói.

- Bẩm bề hạ, chiến hạm hiện có thể một lúc chứa được một trăm năm mươi binh lính, nếu dùng để vận tải mà nói có thể lên đến gần ba trăm người.

Lý Anh Tú gật đầu. Một tàu chiến không phải nhét đầy lính vào liền có thể, nhất là loại tàu này dùng để đi biển xa, tàu còn phải có chỗ nghỉ ngơi cho binh sĩ, kho chứa đồ, nơi treo thuyền đồ bộ, thuyền cứu hộ, nơi chiến đấu, ... thực chiến có thể chưa được một trăm năm mươi binh lính đã là rất tốt.

Ra khỏi vịnh, các cánh buồm lập tức căng lên. Phải nói rằng biển Bắc là một vùng biển động, dù là lúc êm ả nhất thì gió biển cũng đến cấp bốn, cấp năm, do đó thuyền mái chèo khả năng chống sóng biển, động lực dựa vào sức nười mà nói tuyệt đối không chiếm được ưu thế. Do đó các thuyền Mông Đổng, Lâu thuyền dùng để bảo vệ bên trong vịnh, chiến đấu bên các vùng sông còn có thể, ra biển Bắc tuyệt đối không chiếm được tiện nghi, đó cũng là lý do vì sao Lý Anh Tú đốc thúc đóng thuyền kiểu mới là như vậy.

Lý Anh Tú đứng trên mũi tàu, gió biển thổi phất tung bay áo choàng trắng phía sau, tiếc là Lý Anh Tú không có thói quen để tóc dài, tóc hẳn trước giờ luôn bị cắt trụi lủi đấy (lưu ý ở đây là cắt ngắn chứ không phải cắt đầu đinh) nếu không tuyệt đối sẽ rất đẹp trai. Lý Anh Tú hỏi.

- Tàu có thể di chuyển với tốc độ bao nhiêu?

Thuyền sư liền bước lên đáp.

- Bẩm bề hạ, điều này còn phải căn tùy theo sức gió, với sức gió hiện tại tàu có vận tốc là mười ba hải lý, nếu gió mạnh hơn còn có thể tăng hơn nữa.

Lý Anh Tú gật gù hài lòng, đối với một chiếc thuyền buồm lớn như thế này di chuyển với tốc độ 13 hải lý trong thời tiết thế này đã là rất nhanh rồi. Lý Anh Tú nói.

- Các người có thể đóng tàu như thế này lớn hơn không?

Thuyền sư vội trả lời.

- Bẩm bề hạ, đây chỉ là mẫu đóng thử nên vẫn còn hạn chế, dựa theo số gỗ nhập về chúng thần ước chừng có thể đóng một con tàu dài năm mươi mét.

Lý Anh Tú a một tiếng bất ngờ, có thể đóng tàu dài năm mươi mét đã tương đương với một chiến hạm lớn, phải biết đến thế kỷ 16 chiến hạm Great Harry của Anh quốc rồi, loại này có thể trang bị đến 43 khẩu pháo hạng nặng cùng hơn một trăm khẩu pháo nhỏ các loại đây, thậm chí thủy thủ đoàn của nó cũng xấp xỉ ngàn người đây.

Thế nhưng vui mừng không mấy chốc thuyền sư liền tạt cho hắn một gáo nước lạnh.

- Thế nhưng thiết kế tàu còn cần thời gian để nghiên cứu, cùng vũ khí phối tạo, chúng thần nhiều lắm chỉ đóng được tàu vận tải lớn như vậy, nếu nói chiến hạm còn cần phải có thời gian.

Thiết kế tàu vận tải và chiến hạm là hai phạm trù khác nhau. Tàu vận tải chú ý đến tải trọng mà thôi, chiến hạm còn phải tính đến khả năng cân bằng, khả năng phối trí vũ khí, ... nếu không nhờ đầu vài chục khẩu pháo đồng loạt khai hỏa thì vui rồi nhẹ nhất chính là toàn bộ đạn pháo đều bắn lên trời mà tệ nhất chính là tàu bị lật úp. Bởi vậy chơi hải quân chính là đòi hỏi tiền bạc và thời gian.

Lý Anh Tú lần này không thể giúp được gì, bởi vì về thuyền chiến hẳn tự nhận bản thân mình cực kì ít nghiên cứu, bản thiết kế lần này chỉ là một lần hắn

vô tình đọc được mà thôi. Lý Anh Tú nói.

- Vậy nếu theo kiểu thiết kế này khanh có thể đóng ra cho Trầm thuyền dài bao nhiêu?

Thuyền sư như một bộ đã tính trước liền nói.

- Bẩm bề hạ, chúng thần đã từng thảo luận, tính toán cuối cùng đưa ra kết luận rằng hiện tại chúng thần có thể đóng chiến hạm dài chừng bốn mươi mét, trang bị mỗi bên mạn tàu mười lăm ổ M102.

Lý Anh Tú tính toán một chút, hiện tại M102 vẫn còn khá nặng, nếu trang bị thêm súng pháo lên cho tàu sẽ ảnh hưởng cực lớn đến khả năng cơ động là ưu điểm của chiến hạm, cái được không bù được cái mất. Lý Anh Tú nói.

- Không cần, trước mắt các ngươi cứ đóng loại thuyền này, Trầm đặt tên cho lớp tàu này là hộ vệ hạm lớp Chu Tước. Các ngươi đại khái một chiếc đóng trong thời gian bao lâu?

- Bẩm bề hạ, mỗi ụ tàu toàn lực đóng mà nói mỗi hai mươi ngày có thể đóng thành một chiếc, thêm thời gian phối trí vũ khí, thử nghiệm sai biệt lắm ba mươi ngày thì một chiếc tàu có thể bàn giao cho thủy sư.

Thuyền sư nghe vậy liền vui mừng nói. Danh tiếng đặt tên của bề hạ cực kì nát đã loan truyền đến Giác Long xứ, đến Công bộ thị lang Hồ Nguyên Trừng chế tạo ra thân cơ hỏa sang còn bị bề hạ đổi tên lại thành M202, bọn hắn đã chuẩn bị trước tâm lý đứa con cưng của họ bị đặt tên theo những con số, không ngờ bề hạ lại có thể đổi với bọn hắn khai ân đặt cho một cái tên mỹ miều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Bắc Hải hải sư

Thực ra thuyền sư tuyệt đối là nghĩ nhiều, Lý Anh Tú đặt tên là do ảnh hưởng từ hiện đại, các loại súng, pháo đều đặt tên thành các chữ cái và chữ số, nhưng chiến hạm tuy có số hiệu nhưng các lớp tàu chiến đều có tên riêng của nó, ví dụ như lớp tàu hộ vệ hạm lớp Gerpard mà Việt quốc hiện đại sử dụng chẳng hạn. Lý Anh Tú không biết đặt tên lớp như thế nào nhớ đến quê hắn có tục đua thuyền tứ linh tế thần biển liền đặt tên lớp đầu tiên là Chu Tước, về sau chắc chắn sẽ là các lớp tàu Thanh Long, Bạch Hổ và Huyền Vũ đi.

Không bao lâu sau chiến hạm liền quay trở lại bến tàu. Lý Anh Tú đi trước xuống tàu, tay miết vào lang cang bằng gỗ. Cảm nhận chất gỗ mang đến sự mát lạnh, trong lòng Lý Anh Tú cảm thấy càng thoải mái. Lý Anh Tú chỉ về chiến hạm do Bravia đóng đằng xa hỏi Lê Chân.

- Lê Chân, nếu Trầm giao chiến hạm đó cho khanh thì khanh sẽ đặt tên là gì?

Lê Chân hai mắt tỏa sáng, mặc dù chiến hạm này được đưa về Bắc Hải thủy sư nhưng một mực chưa được biên chế, phải biết Thần Sách quân bên kia cũng liên tục đòi chiến hạm, ụ tàu bên Giác Long xứ thực sự có chút căng thẳng. Hiện tại nghe giọng điệu của bề hạ có vẻ như sẽ chấp nhận giao chiến hạm cho nàng, chiến hạm to như vậy ai lại chả thích. Lê Chân suy nghĩ nói.

- Bẩm bề hạ, nếu là thần thần sẽ đặt là Hải Long hạm.

Tốt một cái tên uy vũ, ai bảo nó là chiến hạm lớn nhất Đại Việt đây, tên này tạm thời cũng xứng với nó. Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Vậy thì từ này nó sẽ là Hải Long hạm. Tất cả các tàu sau này nếu không đạt được kích thước của Hải Long hạm thì sẽ không có tên mà đánh số thứ tự. Chiếc lớp Chu Tước hạm này ra đời đầu tiên thì tạm gọi là 001 đi.

Thuyền sư phía sau nghe đến đây liền muốn học máu mà Lê Chân cũng muốn ngất xỉu. Quả nhiên đồn như lời, bề hạ đặt tên không thể trông đợi được. Bất đặt tên, lại không cho tàu, sau đó tuyên bố tàu nhỏ không có tên chỉ có số hiệu. Thực là hiếp người quá đáng.

Ngược lại Lý Anh Tú lại rất vui vẻ dẫn theo mọi người về nha môn, bên trong phòng nghị sự Lý Anh Tú ngồi ghế chủ vị, Trần Thư đứng bên cạnh, Lê Chân ngồi phía bên phải, thuyền sư ngồi phía bên trái. Lý Anh Tú hỏi.

- Lê Chân, hiện tại trong Bắc Hải thủy sư có bao nhiêu người rành nghề đi biển? Ta nói ở đây tức là chỉ huy độc lập cho một chiến hạm.

Chỉ huy được một chiến hạm chứng tỏ đã có địa vị rất cao, được xếp vào hàng tướng quân rồi. Lê Chân nói.

- Bẩm bề hạ, theo quy định hiện tại các chiến hạm Mông Đồng đều do một viên Bách hộ chỉ huy, các Lâu thuyền thì do một phó Thiên hộ chỉ huy. Nhưng hiện tại trong quân mới chỉ hơn ngàn người, con người hạn chế nên hiện tại chỉ có ba mươi sáu Bách hộ tạm thời chỉ huy các chiến thuyền, Lưỡng Phúc thuyền đóng vai trò vận tải nên chỉ chọn binh sĩ có kinh nghiệm đề bạt lên làm Võ úy để chỉ huy mà thôi.

Thực sự thì số lượng quân đội của Đại Việt rất căng thẳng, toàn quốc cũng chỉ chín ngàn quân chính quy, nhiều đơn vị chỉ để không tên hiệu mà không hề

có quân số, đến khi nào có chiến tranh lực lượng dự bị bù vào thì mới có được đầy đủ binh sĩ. Các quân lúc nào cũng kêu than binh bộ tăng cường binh sĩ nhưng khổ nỗi dân số Đại Việt bất quá chỉ hơn mười lăm vạn, lấy đâu ra binh sĩ để mà tăng cường quân bị. Do đó Lý Anh Tú luôn hướng đến cải tạo công cụ, kỹ thuật áp dụng vào lao động sản xuất để có thể giải phóng được lực lượng lao động đi vào trong quân ngũ. Bên phía Cao Lỗ có bao cáo máy chạy bằng sức nước đã sắp hoàn thành, sớm thôi năng suất lao động của Đại Việt sẽ có thể tăng một mảng lớn, khi đó quân đội Đại Việt cũng có thể tăng binh.

Lý Anh Tú nghe Lê Chân báo cáo tình hình cũng âm thầm nhủ mảy lại, tiểu tướng quá ít là sao có thể chỉ huy được tàu, nhất là khi chuyển sang pháo hạm, đòi hỏi trưởng hạm phải có tài năng có thể tác chiến độc lập. Lý Anh Tú gọi.

- Trần Thư, tại Diễn Võ trường có khoa mục đào tạo thuyền trưởng không?

Trần Thư lắc đầu nói.

- Bẩm bệ hạ, hiện Diễn Võ trường cũng không có khoa mục này, bởi giảng dạy cũng chỉ có các vị quan lại tại binh bộ, chú trọng chủ yếu vẫn là bộ binh, kỵ binh, hướng dẫn đội hình, chiến thuật, huấn luyện bắn súng... Không có khoa mục liên quan đến Hải quân.

Lý Anh Tú cảm thấy vô cùng phiền muộn, tại sao trước đó hắn không nghĩ đến việc này đây, để bây giờ Đại Việt lại thiếu khuyết nhân lực về Hải quân. Việc này cần đề hắn suy nghĩ sau. Lý Anh Tú quay sang Lê Chân nói.

- Tạm thời dừng hết việc đóng các tàu khác, toàn lực đóng mới Chu Tước chiến hạm. Từ nay Bắc Hải thủy sư đổi tên thành Bắc Hải hải sư, biên chế Hải Long hạm, mười tám chiếc hộ vệ hạm Chu Tước. Cho phép tăng binh thêm lên ba ngàn.

Lê Chân bị niềm vui đến bất ngờ nên cho choáng váng. Biết bao nhiêu quân khác liên tục đòi tăng binh không được bệ hạ lại phê chuẩn cho thủy sư, à không là hải sư tăng quân số lên gấp bội, đã vậy cho cho thuyền, cho pháo, đây tuyệt đối chính là Thánh ân.

Lê Chân liền ôm quyền khom người nói.

- Thần tạ ơn bệ hạ.

Lý Anh Tú lại nói.

- Đừng vội vui mừng. Trẫm giao cho khanh số pháo hạm lớn như vậy nhưng yêu cầu khanh trong thời gian ngắn phải huấn luyện, đào tạo cho Trẫm một số lượng lớn người có năng lực chỉ huy được pháo hạm. Chiến thuật, cách huấn luyện Trẫm sẽ bảo người đưa đến cho khanh sau.

Mười tám chiếc Chu Tước hạm đóng có thể mất đến hai tháng, trong thời gian này muốn huấn luyện được thuyền trưởng lại là một việc khó.

- Trần Thư nghe lệnh.

Nghe bệ hạ gọi Trần Thư lập tức cúi đầu chờ lệnh.

- Lập tức gửi văn thư hỏa tốc về lại bộ và binh bộ. Phong Yết Kiêu làm Tổng binh đồng tri Bắc Hải hải sư phụ trách giúp đỡ Bắc Hải hải sư đô đốc. Phong Phạm Sư Mạnh làm Giác Long tuyên phủ sứ thay thế cho Thánh Chân công chúa, hai người lập tức nhậm chức.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú muốn Lê Chân trước mắt phải tập trung vào Hải sư. Dù sao Giác Long bây giờ đã ổn định, Phạm Sư Mạnh tuy nói quản lý đất đai không tài giỏi như Tinh Thiều nhưng ngược lại khả năng ngoại giao của hắn khéo đưa đẩy thu mua lòng người, tương lai Giác Long mở cửa kỹ năng này của Phạm Sư Mạnh cũng sẽ đem lại một đóng góp tốt. Mặt khác nơi đây có Bắc Hải hải sư thường trực đóng giữ, có Lê Chân cũng không cần thiết một người nắm giữ cả quân và chính như Lê Chân.

- Khanh còn việc gì nữa không?

Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Lê Chân Lý Anh Tú liền hỏi. Lê Chân có chút ngại ngùng hiếm thấy nói.

- Bệ hạ, không biết bệ hạ có thể cho phép chúng thần đặt tên cho các chiến hạm lớp Chu Tước được không?

Đối với một chiến hạm mà nói không có tên gọi quả thực là một xi nhục, dù là các Lâu thuyền hay Lưỡng Phúc thuyền đều có được tên riêng của mình đấy, huống chi là những chiếc Chu Tước hạm. Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Những thuyền trưởng các tàu có thể đặt tên cho chiến hạm mình. Tuy nhiên mỗi tàu phải vẽ lên số hiệu, lúc đăng ký vào sổ sách cũng vẫn phải là số hiệu.

- Thân tuân chỉ.

Lê Chân thở dài may mắn, như vậy còn hơn là chiến hạm không có tên, thuyền sư cũng quay sang Lê Chân với ánh mắt cảm kích, bọn hắn cũng không muốn những đứa con của mình có cái tên với những con số.

Lý Anh Tú lại hỏi thuyền sư.

- Nếu Khanh đóng thuyền vận tải dài khoảng bốn mươi mét có thể không? Ý Trầm là kiểu long cốt thuyền. Nó có thể chở bao nhiêu?

Thuyền sư nhanh chóng đứng lên nói.

- Bấm bệ hạ thuyền vận tải không có vấn đề, theo thần tính toán nó có thể chở đến hai trăm tấn hàng hóa. Nếu bệ hạ muốn nó hoàn toàn có thể mang đến tám trăm, chín trăm binh sĩ, hoặc mười thớt voi.

Thói quen của những thuyền sư thời này chính là đóng những chiến thuyền có không gian thật lớn, thuyền chiến phương Đông thậm chí khi đánh nhau có thể lập thành một chiến tuyến dài, lừa voi chạy từ đầu này sang đầu kia để giết quân địch đây. Bây giờ có kiểu thiết kế mới bọn hãn ngược lại muốn sáng tạo ra cái còn mới hơn nữa. Lý Anh Tú nói.

- Không cần phải nhiều như vậy. Nhưng Trầm đòi hỏi thuyền này phải chở được ít nhất năm trăm binh sĩ hoặc hai trăm kỵ. Phải có thuyền đổ bộ, thuyền cứu hộ lớn, một lần chở phải được năm mươi người, có thể chở được cả ngựa. Khanh nghĩ thế nào?

Thuyền sư có chút khó khăn nói.

- Bấm bệ hạ điều này thần chưa chuẩn bị, xin phép có thể về thảo luận với những người khác, hôm sau sẽ có câu trả lời cho bệ hạ.

Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Được, Trầm chờ tin tức của người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Hiểu lầm

Sáng hôm sau Lý Anh Tú thay một bộ thường phục dẫn theo Trần Thụ đi ra khỏi Nha môn, các Cẩm quân cũng không có đi theo, dù sao đây cũng là xứ An Bang, dân số phần lớn là Việt tộc một mực trung thành với bệ hạ nên về trị an tuyệt đối không có vấn đề.

Lý Anh Tú ở tại Giác Long công việc không phải quá nhiều, dù sao nơi này nông nghiệp vẫn chiếm chủ đạo, mặc dù dưới sự trị vì của Lý Anh Tú nền kinh tế hàng hóa đã du nhập vào xứ Giác Long phá vỡ kinh tế tự cung tự cấp nơi đây, thế nhưng thương nghiệp tính ra vẫn còn hạn chế bởi quân cảng chưa đối ngoại mở ra, thương nhân ngoại quốc đến đây buộc phải đi từ An Bang đến Giác Long, giá thành sản phẩm tăng cao, không cạnh tranh lại với các hàng hóa của thương lái quốc nội. Đây cũng là một biện pháp Lý Anh Tú muốn thực thi để bảo vệ nền thương nghiệp quốc nội còn non trẻ, chỉ khi nào tập đoàn thương mại quốc doanh đủ lớn mạnh, đủ sức lãnh đạo nền kinh tế quốc nội đương đầu với các thương hội nước ngoài, khi đó Đại Việt mới toàn diện mở cửa với bên ngoài.

Thành Giác Long về cơ bản rất rộng rãi so với thành An Bang, người cũng nhiều hơn, nhưng lại ít sầm uất hơn, khu vực thương nghiệp phát triển nhất vẫn là ngoài phía bên cảng, các thương nhân phục vụ khác hàng lại là các binh lính của Bắc Hải hải sư.

Lý Anh Tú đi trên đường bỗng nhiên thấy được một cửa hàng hoa, cái này lại rất hiếm rồi, thông thương ở trong thành thị Đại Việt rất ít cửa hàng hoa, hoặc chỉ mở bán vào những ngày đặc biệt tại ven đường. Ví như tại Thăng Long Lý Anh Tú biết có một, hai cửa hàng gì đó, còn như ở An Bang thành thị tuyệt đối không có.

- Chị gái, hoa này bán thế nào?

Lý Anh Tú liền đi đến chỉ vào những đóa hoa hồng đỏ được buộc gọn gàng thành từng bó hỏi. Hắn cũng thật không ngờ rằng tại nơi đây lại có hoa hồng đỏ, Lý Anh Tú mặc dù không có nghiên cứu về hoa hồng nhưng hình như Việt quốc thời xưa vốn không có loại này.

Bán hoa là một phụ nữ tầm khoảng ba mươi tuổi, vắn tóc lên theo lối người thiếu phụ. Nàng nhìn thấy người thanh niên trước mặt ăn vận áo lụa màu trắng nhìn liền biết không phải tầm thường, phải biết dân chúng Đại Việt ăn vận quần áo đa phần là sẫm màu, ăn mặc sáng màu như vậy tuyệt đối chính là công tử ca nhà quyền quý chuyên đi chọc phá con gái nhà lành. Nếu Lý Anh Tú biết ý nghĩ của nàng tuyệt đối là học máu, nhìn hắn có chỗ nào giống công tử ca, giống con họa mi à. Nàng mang theo ánh mắt đề phòng nói.

- Bấm công tử, hoa này năm tiền một hoa. Công tử tùy tiện chọn lựa.

Lý Anh Tú kinh nghi một tiếng.

- Hoa này lại đắt như vậy.

Với giá cả hiện tại của Đại Việt một cân gạo bất quá cũng chỉ là mười tiền, một hoa này lại đến năm tiền. Thiếu phụ kiên nhẫn giải thích nói.

- Công tử không biết, hoa này vốn không phải là trồng được mà là mọc hoang dã, từ sáng sớm chông của ta đã phải leo lên núi cao để hái về mới được màu sắc như vậy, số lượng cũng không nhiều. Của hiếm thì đắt. Nếu công tử muốn mua ta có thể bán cho công tử ba tiền một bông, không thể giảm nữa rồi.

Lý Anh Tú lại tò mò hỏi.

- Giác Long đất đai bao la, tại sao các người không thử trồng gây giống xem sao?

Thiếu phụ lắc đầu nói.

- Chông của ta cũng từng hái đem giống về trồng, nhưng không hiểu sao trồng rất khó sống, không bao lâu liền bị chết. Nên nhà ta cũng không tiếp tục rồi. Dù sao vùng núi đó hoa hồng cũng còn đầy rẫy, mỗi ngày hái một ít cũng không hết.

Lý Anh Tú không hiểu biết về trồng hoa nên cũng không đưa ra ý kiến gì. Hắn nói.

- Lấy cho ta chín mươi chín hoa, giúp ta gọi lại hình thù như thế này.

Thiếu phụ lập tức vui vẻ, mặc dù hoa này rất hiếm như giá đất, bình thường cũng không có mấy người mua đây. Nàng nhanh chóng dưới sự hướng dẫn của Lý Anh Tú xếp thành một bó hoa hình trái tim. Đến khi Lý Anh Tú hài lòng liền lấy ra năm quan đưa cho nàng. Thiếu phụ vội nói.

- Công tử, tiền không có nhiều như vậy.

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Hoa rất đẹp, ta không chiếm tiện nghi của người, còn lại năm tiền xem như tiền người giúp ta bó lại hoa. Đúng rồi, người biết Hoa Hồng Đen thương hội ở đâu không?

Thiếu phụ đang bị tiền nện choáng vô thức nói.

- Công tử đi đến thành Đông, bọn họ ở nơi đó.

- Cảm ơn rồi. Trần Thu, đi.

Lý Anh Tú đi rồi thiếu phụ mới chợt bừng tỉnh. Nha, vị công tử ca này mua hoa lại hỏi Hoa Hồng Đen thương hội làm gì? Nhất định là để gây rối Elina tiểu thư rồi. Lý Anh Tú không biết rằng Elina tại Giác Long xử cũng rất có danh tiếng bởi nàng làm người nhân hậu, lại xinh đẹp, hay giúp đỡ người khác nên được dân chúng xứ Giác Long khá yêu quý mặc dù nàng là người ngoại quốc. Việt tộc là vậy, bọn họ có lòng yêu thương rộng lớn, ai đối xử tốt với bọn họ bọn họ tuyệt đối ghi nhớ lấy.

- Cu Tí.

Thiếu phụ hướng trong nhà hô lên, lát sau một cu nhóc bốn tuổi cắt đầu tóc ba chòm, mặc áo phanh bụng chạy ra hỏi.

- Mẹ gọi con có chuyện gì không?

Thiếu phụ chống nạnh nói.

- Chạy nhanh sang Hoa Hồng Đen thương hội nói rằng có một vị công tử ca mặc áo màu trắng sang tìm Elina tiểu thư gây rối đây.

Lý Anh Tú cùng Trần Thu đi đến thành Đông, Lý Anh Tú ăn mặc như một vị công tử ca, trên tay còn cầm một đóa hồng lớn làm dân chúng xung quanh nhìn theo, không những vậy hắn đi đến đâu còn bị nê ra xa đến đó như tránh tà. Lý Anh Tú khẽ cười khổ, dân Việt tính tò mò quả nhiên bắt nguồn từ xa xưa đây.

Bởi không biết đường nên phải mất một lúc lâu, hỏi thêm hai người nữa bọn họ mới có thể tìm đến được Hoa Hồng Đen thương hội. Nhưng bất thường là hộ vệ ở đây ai vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm trọng như lâm đại địch vậy. Vừa rồi có một cu nhóc đến báo với bọn họ có người đến muốn gây rối với Phó hội trưởng, quả thực là ăn gan hùm gan báo, Phó hội trưởng đối với bọn hắn là bậc nữ thần không thể xâm phạm, làm sao có thể để một tên nước Việt gây rối đến đây, vì vậy bọn hắn thề nếu tên đó dám bén mảng tới sẽ đập cho một trận.

- Đội trưởng, ngài nhìn có phải là tên kia không?

Một tên hộ vệ chỉ phía bên kia đường liền thấy quả nhiên là một tên công tử ca mặc áo màu trắng, trên tay còn cầm một bó hoa lớn, người xung quanh thấy hắn liền tránh xa, rõ ràng không phải loại tốt đẹp gì. Đám hộ vệ này là hộ vệ tại Giác Long, nếu là những tên hộ vệ ở Thăng Long hay đi theo Elina tuyệt đối sẽ nhìn ra người này chính là người yêu của Phó hội trưởng bọn hắn, còn cái áo kia chính là của Phó hội trưởng bọn hắn tặng đấy. Tên đội trưởng nói.

- Gọi anh em tới đây, cẩn thận đề phòng xem bọn hắn muốn là gì.

Rất nhanh mười tên hộ vệ khác đã xông ra dàn trận chờ địch nhân đến. Lát sau Lý Anh Tú cầm theo bó đi đến trước cửa, hắn hồn nhiên không để ý đến đại đội nhân mã đang nhìn chằm chằm hắn, dù sao hắn cũng không phải lần đầu đến Hoa Hồng Đen thương hội tìm Elina đấy. Thế như Trần Thu lại cầm

nhận được không khí chiến trận trùm khắp, tay liền nắm chặt thanh Spadroon, sẵn sàng tiến lên bất cứ lúc nào.

Lý Anh Tú bước lên chào viên đội trưởng nói.

- Xin chào, phiền phức thông báo Elina tiểu thư, có người quen đến tìm nàng.

Quả nhiên là hướng đến Phó hội trưởng tìm phiền phức, Phó hội trưởng mới đến đây không lâu, hẳn đi theo bảo vệ cũng không thấy Phó hội trưởng gặp người này, làm sao có chuyện quen biết ở đây. Tên đội trưởng kìm nén sự phần nộ nói.

- Phó hội trưởng ta đâu phải muốn gặp liền gặp, loại công tử ca như ngươi mấy ngày nay đến không phải chục cũng là một tá người rồi. Mời ngươi trở về đi.

- Công tử ca?

Lý Anh Tú ngạc nhiên nhìn nhìn lại bản thân, nơi nào giống công tử ca? Các ngươi có bị mù không? Lý Anh Tú nhìn đây là Hoa Hồng Đen thương hội cũng bình tĩnh nói.

- Ta thực sự quen với Phó hội trưởng các ngươi, mời thông báo một tiếng nàng sẽ ra mặt.

Tên đội trưởng càng phần nộ nghiêng răng nói.

- Ta nói lại lần nữa, mời công tử đi về.

=====++

Cái giống hoa hồng ta không biết đâu, nhưng nghĩ nghĩ hình như loại đó không bắt nguồn từ nước Việt đây, ngày trước ba ta cũng có trồng hoa Hồng nhưng khó nuôi cực.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Ấu đả

- Kovalov tử tước, kia là khách nhân của Phó hội trưởng, chúng ta làm vậy không tốt lắm đâu.

Phía sau cổng của Hoa Hồng Đen thương hội Kovalov chứng kiến được tất cả, nhìn bó hoa trên tay của Lý Anh Tú Kovalov đương nhiên hiểu được tên này muốn làm gì. Kovalov lặng lẽ chặn tất cả các hộ vệ quen biết Lý Anh Tú bên trong, chỉ để lại những hộ vệ của Hoa Hồng Đen thương hội tại xứ Giác Long bên ngoài. Nghe tên hộ vệ khuyên nhủ Kovalov hừ lạnh nói.

- Tên đó rõ ràng là muốn tán tỉnh phó hội trưởng của các ngươi. Chẳng lẽ các ngươi lại muốn nữ thần Bravia lại cho heo gặm. Cứ xem như chưa từng thấy, phó hội trưởng tuyệt đối sẽ không trách tội các ngươi.

Nghĩ muốn của nữ thần của ta, mơ khá lắm, tiếp tục nằm mơ đi, hẳn mới không thêm giúp đỡ. Kovalov trong lòng cười lạnh, lần này muốn giáo huấn Lý Anh Tú một trận. Hộ vệ thấy không ngăn cản được cũng đành thôi. Dù sao người ta cũng là tử tước, đánh thắng một trận hải chiến kia sớm muộn cũng sẽ được đề thăng tước vị, hẳn chỉ là một hộ vệ thấp cổ bé họng, làm sao dám chen vào hai con trâu đang đến tuổi động dục này.

- Ta nói lại lần nữa, mời công tử đi về.

Hộ vệ giọng điệu cứng rắn cùng làm Lý Anh Tú trong lòng dâng lên hỏa khí. Hẳn là ai? Là quân vương một nước, nay đi tán gái, à không, là đi vi hành làm sao có thể để một tên hộ vệ nước ngoài lấn áp, triều đình mà biết được còn không giáo huấn hẳn xối máu đầu. Lý Anh Tú hít một hơi sâu nói.

- Người anh em này, ta đã nói rằng ta quen biết phó hội trưởng các ngươi, các ngươi chỉ cần thông báo một tiếng nàng liền sẽ biết. Hôm nay ta nhất định phải gặp được nàng.

Tên đội trưởng hừ lạnh nói.

- Người Việt các ngươi có câu rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là lễ độ.

Vừa nói dứt lời hắn liền vung nắm đấm về phía Lý Anh Tú. Thấy Lý Anh Tú vẫn còn ngơ ngát đứng yên những tưởng lần này sẽ dạy được tên công tử ca này một bài học, ai ngờ nắm đấm của hắn liền bị một bàn tay chop lấy, sau đó là một cái tát vào mặt như trời giáng khiến hắn ngã lăn ra đất.

- Hồn trưởng, các ngươi lại dám mạo phạm chủ nhân ta?

Trần Thụ đứng chắn trước mặt Lý Anh Tú, đôi mắt tràn đầy sương lạnh nhìn đám hộ vệ như những người đã chết. Dám mạo phạm bề hạ chi còn đường chết mà thôi. T

Tên đội trưởng hộ vệ được những người khác đỡ dậy, trong lòng tức giận nhưng hắn cũng biết lần này gặp được cao thủ, vừa rồi hắn hoàn toàn không thấy người này ra tay như thế nào. Hắn gầm lên.

- Tất cả xông lên giáo huấn bọn hắn.

Lý Anh Tú cũng nói.

- Trần Thụ, cố gắng đừng để chết người.

- Tuân lệnh chủ nhân.

Trần Thụ vâng một tiếng liền nắm lại hai nắm đấm xông lên. Đám hộ vệ cũng biết đây là đất Đại Việt không phải là Bravia nên cũng không dùng đến vũ khí mà đều dùng tay không xông lên. Thế nhưng bọn hắn không biết người Việt từ khi sinh ra và lớn lên gắn bó với họ chính là môn đấu vật truyền thống đây. Trần Thụ xuất thân Bách phu trưởng Thiên Tử quân vốn cũng là được tuyển lựa từ những lực sĩ từ môn đấu vật này. Chỉ thấy Trần Thụ thân hình nhanh như sóc né tránh các đòn tấn công của hộ vệ, hắn tay nhanh như điện chớp lấy nắm đấm của một tên thực hiện một cú ném qua vai, thân hình gần tám mươi cân của tên hộ vệ vậy mà bị Trần Thụ nhấc lên trên cao vung mạnh xuống đất, tên này hô thảm một tiếng liền nằm lăn lộn. Đám hộ vệ bị chấn trụ, không ngờ đối phương lại khỏe đến vậy. Thế nhưng Trần Thụ cũng không dừng lại, hắn tung người lên cao hai chân phải quét ngang vậy mà trúng quai hàm của hai tên hộ vệ khác, lực đá mạnh đến nỗi hai tên này theo quán tính mà lộn người trên không ba trăm sáu mươi độ rồi mới té phịch xuống đất, tiết đó Trần Thụ lại cận thân áp sát, dùng đầu ngón tay bẻ khớp một tên, phé đi khả năng chiến đấu của hắn, rất nhanh từ mười tên hộ vệ giờ đứng trên mặt đất chỉ còn lại sáu tên mặt mày đầy sợ sệt.

Tên đội trưởng vô cùng kinh hãi, phải biết bọn hắn tuy nói là hộ vệ của Hoa Hồng Đen thương hội nhưng thực tế là lực lượng thân binh của Pavong thân vương, lực chiến không thua quốc vương vệ đội là bao nhiêu, vậy mà lại bị người thanh niên trước mặt này hạ gục gần một nửa trong chớp mắt. Thế nhưng vì nữ thần, hắn cùng liều mạng rồi.

- Xông lên.

Gầm lên một tiếng tên đội trưởng xông lên đầu làm gương nhưng sự thật bao giờ nó cũng phù phàng đấy, vừa đến gần Trần Thụ hơn một mét hắn đã bị một cước ngay giữa ngực. Lần này Trần Thụ ra tay đặc biệt nặng, bởi vì trong suy nghĩ của Trần Thụ tên này chính là kẻ cầm đầu, cũng là kẻ đã xúc phạm bề hạ đây. Lực của cú đá mạnh đến nỗi người xung quanh có thể nghe được tiếng xương ngực vỡ ra, tên đội trưởng bay một mạch từ phía ngoài rơi vào bên trong cổng lan lông lốc dưới chân Kovalov bất tỉnh không biết sống chết.

- Chết tiệt.

Nhìn thảm trạng của tên đội trưởng Kovalov cũng bị chọc giận mà quên mất rằng hắn cũng là tác nhân của cuộc ẩu đả này. Kovalov lao ra cửa không nói một lời liền vung nắm đấm đến Trần Thụ. Trần Thụ bình tĩnh lùi về một bước tránh khỏi đòn tấn công của Kovalov. Trần Thụ một tuần trước và lúc bây giờ có thể nói là khác nhau một trời một vực. Hắn vừa mới tốt nghiệp xong từ Diễn Võ trường, vũ lực được đề thăng lên không phải chỉ một cấp bậc.

Chỉ thấy Kovalov tấn công liên tục, nhưng Trần Thụ luôn bình tĩnh hóa giải, nhất là chỉ đến khi quyền cước đến sát mặt Trần Thụ mới né tránh, điều này như một sự khinh thị làm Kovalov càng thêm phần nộ.

Lý Anh Tú cũng không ngăn cản bọn hắn đánh nhau, dù sao Lý Anh Tú lần đầu tiên gặp mặt Kovalov cũng rất khó chịu. Phải chăng là giác quan thứ sáu của tình địch với nhau?

- Anh em, bắt tên mặt trắng kia lại.

Thấy Trần Thụ bị Kovalov quán lấy sáu tên hộ vệ lại đánh chủ ý đến Lý Anh Tú, hơn nữa lại rút kinh nghiệm từ Trần Thụ nên đám này rút ra trường kiếm xông lên. Lý Anh Tú thấy vậy cũng rút ra thanh Spadroon của Trần Thụ ra. Hắn cũng không phải võ lực mạnh mẽ như Trần Thụ để mà solo với đám hộ vệ này.

Lý Anh Tú thấy đám hộ vệ xông đến liền theo bộ pháp của kiếm thuật di chuyển, nói thật đây cũng là lần đầu hắn áp dụng kiếm thuật mới học vào thực tế đây. Đám hộ vệ tuy nói rút đao nhưng cũng không dám chém đến những nơi hiểm yếu mà chủ yếu dùng man lực để trấn áp Lý Anh Tú. Hắn cũng nhận ra điều này nên cũng không chủ động đón đỡ, đùa, Spadroon mà đón đỡ trường kiếm của đám hộ vệ này tuyệt đối sẽ gây làm đôi.

Spadroon trong tay Lý Anh Tú lại linh hoạt như một con trườn xà, Lý Anh Tú dùng sống kiếm khéo léo tía lực của trường kiếm hộ vệ sang bên, hơn nữa lại nhanh như chớp chọc mũi nhọn vào bàn tay cầm kiếm của hắn. Lúc trong thức hải Lý Anh Tú từng dùng chiêu này với Trần Ích Tắc thế nhưng lúc đó chỉ là trạng thái thần hôn nên Trần Ích Tắc không bị sao, nhưng đây là người thật, bàn tay tên hộ vệ tóa máu ra, hắn đau đớn buông bỏ trường kiếm, Lý Anh Tú liền bồi thêm một cước đánh ngã sấp tên này xuống đất.

Năm tên khác thấy đồng đội bị thương liền phần nộ xông lên đánh rát, Lý Anh Tú chật vật né tránh năm tên hộ vệ vây đánh, tuy tất cả đòn đều hữu kinh vô hiểm nhưng Lý Anh Tú cũng rất chật vật. Buồn cười là tên này đánh nhau vậy mà tên này một tay vẫn giấu bó hoa sau lưng, một tay vừa đánh nhau đây.

- Chết tiệt.

Trần Thụ thấy bệ hạ rơi vào thế yếu liền gầm lên một tiếng, kỹ năng cận vệ kích hoạt vũ lực lại tăng lên một bậc. Kovalov vùng nắm đấm đến Trần Thụ cũng vùng nắm đấm đón đỡ.

Crack.

Chỉ nghe thấy một tiếng xương gãy, Kovalov hét thảm lùi lại một bước, cánh tay phải buông thõng, Trần Thụ được thế không lùi, tay trái làm một cú đâm móc trúng cằm gương mặt đẹp trai của Kovalov làm hắn ngã ra về phía sau nhất thời không đứng lên được.

Knock out.

Trần Thụ cũng mặc kệ Kovalov liền xông qua hộ chủ, có Trần Thụ tham chiến áp lực của Lý Anh Tú liền không còn, chỉ là trong năm tên thì có hai tên bị đánh rất thảm, ai bảo bọn hắn dám mạo phạm bệ hạ cơ chứ.

- Dừng tay lại, ban ngày ban mặt lại dám ẩu đả trên đường phố. Mau bỏ vũ khí xuống.

Một tiếng hô lớn vang lên, thành quân đại đội từ phía cuối đường xông đến bao vây tất cả mọi người lại. Thành quân đại đội tương đương với quan binh địa phương được tuyển lựa từ lính dự bị hoạt động theo thời vụ đảm nhiệm nhiệm vụ canh giữ và bảo đảm trị an bên trong thành thị. Lần này nghe nói có vụ ẩu đả lớn tại thành Đông bọn hắn liền xông đến bắt người rồi.

Một tên hộ vệ Hoa Hồng Đen thương hội nói.

- Quân gia, là bọn hắn muốn xông vào thương hội, chúng ta buộc phải tự vệ. Ngài xem, chúng ta còn rất nhiều người bị thương đây.

Đúng là người ác cáo trạng trước, nhưng nhìn thảm trạng trước mắt thì đây quả thực là một cuộc đồ sát đây. Thế nhưng thành quân đại đội cũng không có quyền quyết định.

- Không nói nhiều, bắt hết về nha môn, Tuyên Phủ xử đại nhân sẽ giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Elina nổi bão

- Lớn mật, đứng trước mặt người chính là Thiếu Úy đại nhân.

Trần Thụ tức giận quát lớn. Đám hộ vệ Hoa Hồng Đen thương hội thì kinh ngạc, tuy không biết Thiếu Úy là chức vụ gì nhưng nghe bộ dạng vẫn rất lớn. Thế nhưng đội trưởng thành quân đại đội lại tỉnh như sáo nói.

- Thiếu Úy? Chứng minh đi, đừng ý ta ít học lại lẻo người, Thiếu Úy hẳn phải ở kinh thành phục vụ bệ hạ, hơi đâu đến xứ Giác Long này.

- Ặc.

Trần Thụ bị tên thành quân binh lính này nói đến cứng họng, âm thầm liếc qua Lý Anh Tú. Vốn Thiếu Úy thân phận chứng minh là có một lệnh bài, thế nhưng vị hoàng đế bệ hạ này lại đem tặng cho giai nhân mất rồi. Đúng vậy, tấm lệnh bài kia Lý Anh Tú chính là đưa cho Elina, đó cũng chính là lệnh bài Thiếu Úy. Lý Anh Tú suy nghĩ đơn giản Cẩm quân là quân nhà hắn, tất nhiên đều biết mật, nên lệnh bài Thiếu Úy cũng không cần lắm nên tiện tay đưa cho Elina để ra vào hoàng cung rồi. Nếu Trần Thụ biết được ý nghĩ của Lý Anh Tú chắc chắn sẽ gào lên “bệ hạ óc chóá vãi !**”.

Thấy Trần Thụ cứng họng tên đội trưởng thành quân đại đội phát tay ra lệnh.

- Bắt lại.

- Ai dám

Trần Thụ chần chờ người Lý Anh Tú cố gắng bảo vệ bệ hạ nhưng thành quân đại đội vẫn xông đến, không những bắt đám người Lý Anh Tú mà còn bắt cả Kovalov cùng đám cận vệ. Lý Anh Tú trong lòng phiền muộn, ta chỉ đi tặng hoa thôi được không, đường đường là vua của một nước lại bị thành quân đại đội bắt, chuyện này mà bị Lê Văn Hưu biết được ghi vào sử sách thì quả là bách nhục. Chẳng lẽ sử viết: “Thừa Mệnh năm thứ hai bệ hạ đi chơi gái, à không đi tán gái bị thành quân đại đội xứ Giác Long bắt giữ giam vào lao ngục”. Thừa Mệnh hoàng đế sau này cũng trở thành chuyện cười cho con cháu mất.

- Có chuyện gì vậy?

Một giọng nói quen thuộc với Lý Anh Tú vang lên, nhưng quả thực lúc này hắn không muốn nghe giọng nói này, hắn cố nấp mình sau Trần Thụ để nằng

không thấy đi. Đúng vậy, người đi ra ngoài chính là Elina. Đám hộ vệ nghe được giọng nói của nàng liền vui mừng hô lên.

- Là phó hội trưởng.

- Phó hội trưởng, có người đến muốn tìm người gây rối, bắt quá đã bị chúng ta đánh ở ngoài cửa.

Đám hộ vệ tranh công nói láo, rõ ràng là bọn ta đánh các người toi tã được không? Lý Anh Tú âm thầm kêu khổ, hắn đã cố gắng giấu mình nhưng lại bị mấy tên ngu ngốc này khai ra.

- Kê quấy rồi?

Elina ngạc nhiên nói, rồi nàng bỗng nhiên thấy một bóng gián quen thuộc lấp ló đằng sau một người. . . là Trần Thụ. Đúng, Lý Anh Tú lại quên Elina biết Trần Thụ luôn đi theo hắn đây. Nàng liền đi nhanh đến bên cạnh Trần Thụ liền thấy Lý Anh Tú đang khép nép người cố gắng nấp sau lưng Trần Thụ đây, cảnh tượng mắc cười thật không thể nhìn nổi. Elina nhìn thấy Lý Anh Tú đôi môi xinh đẹp khẽ mở ra một nụ cười.

- Anh Tú, chàng không cần nấp nữa rồi.

Đám hộ vệ kinh ngạc hô lên một tiếng, tên mặt trắng này vậy mà thực sự quen biết phó hội trưởng đại nhân, như vậy hắn không có quấy rồi phó hội trưởng, bọn hắn còn dám đánh, à không, bị hắn đánh, như vậy chắc chắn bị phó hội trưởng trách phạt. Đừng nhìn bình thường Elina trước mặt Lý Anh Tú điềm đạm đáng yêu như vậy nhưng ở trong thương hội nàng có một mặt khác cực kì nghiêm khắc, nên nàng trong thương hội mới có địa vị bất khả xâm phạm chứ không phải thân phận Elina Nikolai.

Lý Anh Tú ngẩng mặt lên thấy gương mặt giai nhân đang từ từ nhìn hắn liền nở ra một nụ cười khổ, hắn lấy đóa hoa đằng sau ra đưa đến trước mặt nàng nói.

- Ta thực sự chỉ muốn đi tặng hoa cho nàng.

Nhưng nụ cười là chín mười chín đóa hoa hồng vừa này giao đầu đều bị đám hộ vệ chém sạch trụi rơi là tả dưới đất, trong đó cũng chẳng có mấy bông. Lý Anh Tú quả thực muốn kiếm cái lỗ để chui xuống đất đây.

Elina hí mắt cười, đôi tay khẽ tiếp nhận lấy bó hoa nói.

- Hoa đẹp lắm, cảm ơn chàng.

- Khụ, khụ. Elina tiểu thư, ta biết phá vỡ hai người ân ái là rất vô lễ nhưng tên này đang là tội phạm ta muốn đưa hắn về nha môn đây.

Đội trưởng thành quân đại đội ho một tiếng cắt đứt khung cảnh “lãng mạn” này. Elina ngạc nhiên chỉ Lý Anh Tú hỏi.

- Người nói hắn là tội phạm.

Đội trưởng hồn nhiên gật đầu nói.

- Đúng vậy, tên này gan to bằng trời, không những ẩu đả trên đường phố còn dám mạo nhận mình là Thiếu Úy đương triều đây.

Elina nhìn hắn, rồi lại nhìn gương mặt phiến muộn của Lý Anh Tú liền hiểu ra tất cả, nàng không kiềm được cười nói.

- Ha ha, cười chết ta. Chàng vậy mà bị hắn nghĩ là đồ giả mạo.

Bị người yêu cười chê Lý Anh Tú quả thực không biết giấu mặt đi đâu. May đâu lúc này Trần Thụ nói.

- Elina tiểu thư, ngài có đem lệnh bài chủ nhân tặng ngài không?

- Có, ta luôn đem theo bên mình đây.

Elina nghe vậy gật đầu móc ra một chiếc lệnh bài bằng vàng, bởi là của Lý Anh Tú tặng nên nàng luôn thiếp thân mang bên mình. Trần Thụ nhận lấy lệnh bài giờ ra trước mặt tên đội trưởng. Tên này vừa nhìn thấy hai chữ Thiếu Úy trên mặt lệnh bài, trên đầu còn có một hình đầu hổ liền biết lần này đã phải thiết bản rồi nên vội quỳ xuống hồ.

- Thuộc hạ bái kiến Thiếu Úy đại nhân.

Đám lính tốt đằng sau thấy vậy cũng vội vã quỳ xuống. Trần Thụ hừ lạnh bước sang bên một bước lộ ra Lý Anh Tú nói.

- Đây mới là Thiếu Úy đại nhân.

Đám thành quân đại đội vội quay sang Lý Anh Tú hô.

- Bái kiến Thiếu Úy đại nhân, xin thứ lỗi thuộc hạ có mắt như mù không nhận ra ngài.

Lý Anh Tú ho khan một tiếng lấy lại vẻ uy nghiêm của mình nói.

- Đứng lên đi, các người chỉ làm đúng chức trách của mình thôi. Trở về đi.

Quả thực đám thành quân này cũng không có tội, Lý Anh Tú càng khen ngợi bọn hắn vì bọn hắn đúng là không sợ người nào, chỉ cần không chứng minh được thân phận liền bị bắt về nha môn.

- Tạ ơn Thiếu úy đại nhân.

Cả đám hô lớn, sau đó ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi vùng đất thị phi này. Ai lại ngờ Thiếu Úy đại nhân vậy và xuất hiện ở Giác Long cơ chứ.

Elina thấy Lý Anh Tú giải quyết xong liền dẫn mọi người vào bên trong, dù sao bọn họ đánh nhau đã làm trước thương hội tụ tập một lượng lớn dân chúng. Elina nhẹ nhàng nói với Lý Anh Tú.

- Chàng vào bên trong đợi ta một lát, ta có chuyện cần nói với bọn họ.

Lý Anh Tú biết nàng có việc cần giải quyết liền gật đầu cùng Trần Thu đi theo tì nữ vào trong. Chờ Lý Anh Tú đi khuất Elina mới quay lại nhìn Kovalov và đồng bọn lạnh lùng nói.

- Chuyện này là như thế nào? Nói đi.

Giọng điệu lạnh lùng như thiếu nữ vừa cười vừa nói khi này với nàng là hai người hoàn toàn khác nhau vậy. Thế nhưng đám hộ vệ trong lòng lại thả một hơi. Đây mới đúng là phó hội trưởng của bọn hắn, vừa này là ảo giác, đúng vậy, là ảo giác.

Thấy cả đám im lặng Elina nói.

- Không nói, tốt lắm, vậy thì hôm nay tất cả hộ vệ đều bị chịu phạt đi.

Cả đám hộ vệ mặt mày đau khổ nhăn nhó, hình phạt bên trong thương hội quả thực không phải dễ gì chịu nổi, dù là những chiến sĩ tinh nhuệ như bọn cũng không thể tránh khỏi một hồi da thịt bong tróc.

Kovalov lúc này đành phải lên tiếng, dù sao hắn cũng là chủ sự sau màn, nếu không đứng ra nữa tuyệt đối sẽ bị đám thiết huyết chiến sĩ này khinh bỉ đấy.

- Phó hội trưởng đại nhân, thực ra bọn hắn cũng chỉ bảo vệ ngài, nhận được tin có kẻ muốn gây rối nên...

- Im miệng.

Elina giận dữ quát lên chỉ thẳng mặt Kovalov mắng.

- Ta còn chưa nói người. Bọn họ không nhận biết Anh Tú đã đành chẳng lẽ người lại không biết. Đừng chối cãi, trong lòng người nghĩ gì ta đều biết rõ.

Thông minh như Elina làm sao không biết được đứng sau mọi việc là Kovalov đây. Nên nàng thực sự tức giận, nam nhân nàng thương yêu lại dễ dàng bị xâm phạm đến như vậy sao? Nếu Pavong ở đây tuyệt đối sẽ thấy con gái hắn bao che khuyết điểm cực kì giống hắn đi. Không đợi Kovalov phản ứng Elina nói.

- Ngày mai người lập tức thu dọn hành lý rút về Bravia. Ta không muốn thấy mặt người tại Đại Việt.

Kovalov kinh ngạc, vì một người nam nhân Đại Việt nàng vậy mà mắng hắn, còn đuổi hắn đi về.

- Elina...

- Im miệng, tên đó không phải để người gọi. Ý ta đã quyết, đừng để ngày mai ta còn thấy mặt người. Còn lại tất cả hộ vệ ra ngoài thành chạy bộ mười dặm, tối này không có cơm ăn.

Nói rồi Elina liền bỏ vào phía trong để lại Kovalov trên mặt vẫn còn sững sờ và đám hộ vệ mặt mày nhăn nhó.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Thế giới này quá loạn rồi

Kovalov thần thờ. Hắn thua, thua một cách ngu ngốc. Bản tính Elina hắn hiểu rằng một khi nàng đã nói ra lời như vậy tức là ý nàng đã quyết, hắn không còn một chút cơ hội nào để theo đuổi nàng nữa. Kovalov thất thần trở về thu dọn đồ đạc, đám hộ vệ nhìn theo bóng lưng đáng thương của hắn có chút

thương hại, bọn họ cũng không ngờ rằng Phó hội trưởng vậy mà tuyệt tình như vậy, dù sao Kovalov và phó hội trưởng quen biết nhau cũng rất lâu rồi, vậy mà lần này Phó hội trưởng đuổi thẳng cổ Kovalov chứng tỏ vị trí của tên hoa công tử người Việt kia trong lòng nàng vô cùng nặng. Từ đó trong thương hội lan truyền một câu nói, có thể đắc tội hội trưởng đại nhân nhưng tuyệt đối đừng đắc tội Thiếu Úy Đại Việt, nếu không sẽ bị Phó hội trưởng chinh rất thảm.

Trở lại với Elina, sau khi giải quyết xong Kovalov nàng liền đi đến phòng mình, Lý Anh Tú còn đang chờ nàng đây. Elina đi vào bên trong vẫn còn thấy Lý Anh Tú còn đang phiền muộn không khỏi bật cười. Lý Anh Tú nhìn nụ cười nàng như hàng vạn ánh nắng ban mai rực rỡ, bỗng nhiên buồn phiền đều tan biến sạch. Thực sự nếu cho hắn lựa chọn là một con cá ướp muối ở kiếp trước hay là bậc đế vương như lúc này có lẽ hắn sẽ lựa chọn kiếp trước, sống tại một thế giới pháp trị, yên bình. Thân là người đứng đầu Đại Việt, trên vai hắn quả thực gánh quá nhiều áp lực, có lẽ điều hắn cảm thấy may mắn nhất chính là tại thế giới này hắn lại tìm được một người tri kỷ.

- Chẳng làm gì mà nhìn ta chăm chăm như vậy?

Elina thấy hắn giương mắt nhìn nàng gương mặt không khỏi xấu hổ nói. Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Bởi vì nàng xinh đẹp, ta nhìn hoài không chán đấy.

- Miệng lưỡi trơn tru.

Elina phụng phịu nói nhưng trong lòng tràn đầy ngọt ngào, giờ nàng như một thiếu nữ đang đến mùa xuân, nào có phải là một phó hội trưởng một thương hội lớn đáng sợ như vừa nãy đâu. Nàng ngồi xuống ghế bên cạnh hắn hỏi.

- Sao chàng lại đến xứ Giác Long? Vết thương của chàng đã lành hẳn chưa đấy?

Lý Anh Tú gạt đầu nắm lấy tay nàng để lên ngực trái nói.

- Vết thương đã bình phục rồi, nàng xem, giờ có đâm vào cũng không đau đâu? Đám thử đi.

Dẫu biết hắn đang trêu chọc nàng nhưng nàng nào dám thử, lỡ vết thương vỡ ra thì lại khổ. Hai người trò chuyện đôi chút lại nói về chuyện làm ăn của thương hội. Hoa Hồng Đen thương hội tại Đại Việt về cơ bản vẫn lấy thu mua các loại đặc sản, hương liệu là chính sau đó chuyển vận đi sang nước khác để bán, còn viện bán hàng hóa tại Đại Việt khá hạn chế.

Bởi nền kinh tế Đại Việt còn chịu nhiều ảnh hưởng của nền kinh tế tự nhiên tự cung tự cấp, thêm chính sách bảo hộ nên thương nghiệp của Lý Anh Tú nên hàng hóa của nước ngoài kể cả chính Hoa Hồng Đen thương hội cũng khó có thể cạnh tranh lại được với tập đoàn thương mại quốc doanh. Lý Anh Tú hỏi.

- Vậy hàng hóa bán tốt nhất của thương hội tại các quốc gia khác là gì?

- Tất nhiên là len và dạ rồi. Không phải nói khoác như len và dạ của Bravia tại Bắc Hải chính là số một, thậm chí đến cả Franzt đế quốc cũng không bằng đây.

Elina tràn đầy tự hào nói, nhưng sau đó lại phiền muộn nói tiếp.

- Thế nhưng len, dạ đem đến Đại Việt lại không thể bán được. Người Việt mùa hè đã có vải dệt bằng sợi chuối, vải lụa đến mùa Đông lại chuộng mặc vải bông, ngoại trừ lớp quyền quý còn có thể mua vải len, vải dạ, tầng lớp bình dân lại không ưa chuộng mấy.

Phải nói nền dệt may của Bravia cực kỳ phát triển, vải dệt của Bravia rất tốt, màu sắc cũng đẹp, nhất là những loại vải dệt từ lông thú. Tuy nhiên người Việt sống tự cung tự cấp đã quen, chỉ mới chuyển mình sang kinh tế hàng hóa, họ quen sử dụng những loại vải có xuất xứ từ nền nông nghiệp bản địa, giá rẻ nên vải dệt của Bravia ngược lại không bán được tại Đại Việt.

Lý Anh Tú nghe đến đây cũng nhớ đến Đại Việt cũng sở hữu một nền dệt vải rất phát triển, từ thời Bắc thuộc dân Việt đã biết dùng đến cây chuối xé nhỏ ra làm tơ dệt thành một loại vải mặc rất mát, màu vàng nhạt, rất đẹp nhưng lại dễ rách, người Việt cũng biết nuôi tằm lấy tơ dệt lụa chất lượng cũng không thua kém nước phương Bắc, người Việt còn có một loại vải đặc biệt dệt từ bông gọi là vải “Cát Bá”. Thế nhưng nền dệt của Đại Việt từ đầu thế kỷ mười lăm trở về trước vẫn có nhiều hạn chế, sản lượng vẫn chưa quá cao, sản phẩm lại chưa đa dạng. Tại thế giới này vải của Đại Việt cũng vẫn mang theo luôn cái hạn chế của nó là chưa phong phú về chủng loại, và màu sắc còn chưa đa dạng. Lại nói xuyên về vải dệt phương pháp dệt trước kia là độc quyền của các nước phương Đông, nhưng sau đó lại được lan truyền sang các nước phương Tây, người phương Tây học được cách dệt vải, không những vậy còn sáng tạo ra nhiều kiểu dệt hơn, mẫu mã đẹp hơn, sản lượng cao hơn cả các nước phương Đông.

Lý Anh Tú nghĩ đến đây liền không khỏi muốn đa dạng hóa loại vải trong nước một chút. Lý Anh Tú nói.

- Nàng cho ta xem một chút loại vải các nàng dệt được không?

- Có thể, chàng xem, đây chính là vải của Bravia dệt thành.

Elina gạt đầu liền lấy trong tủ ra một xấp vải có rất nhiều loại. Lý Anh Tú nhìn một chút đúng là loại vải rất đa dạng đây. Vải dạ lại rất mịn, có các màu đỏ, sẫm, tím những màu này ở Đại Việt nhuộm cực kỳ khó nên màu tím khi xưa là giành riêng cho hoàng tộc dùng đây. Còn có các loại vải bông màu trắng thô, vải sọc kẻ caro, màu sắc đều rất đẹp. Đa số các loại vải đều được dệt từ lông cừu và bông, nhưng nét dệt lại rất tinh xảo, Lý Anh Tú thực sự không tìm ra được điểm yếu. Lý Anh Tú không khỏi cảm thán nói.

- Vải quả thực rất tốt, chỉ tiếc là giá thành thực sự cao, thực sự không phải ai cũng mua được.

Elina nghe vậy cũng thờ dãi nói.

- Thực ra cũng không phải là hết cách, chỉ là thương hội còn chưa có nhận định rõ ràng về Đại Việt nên vẫn dùng giá cả, phương thức khi bán tại các nước khác. Có lẽ tương lai sẽ phải giảm giá thành xuống.

Lý Anh Tú kinh ngạc hỏi.

- Vải đẹp như thế này dệt ra rất kỳ công, giảm giá cả xuống các nàng còn có lợi nhuận sao?

Elina thấy Lý Anh Tú kinh ngạc lại hỏi một câu hỏi nàng xem là “ngây thơ” như thế liền bật cười nói.

- Không hẳn đâu. Nếu là năm năm trước chàng nói ngược lại rất đúng, nhưng từ ba năm trước sau khi máy dệt được cải tiến và máy kéo sợi được áp dụng vào sản xuất vải dệt ra rất nhanh, chất lượng lại tốt, giá cả cũng giảm xuống không ngờ.

- Cái gì?

Lý Anh Tú vừa uống một ngụm nước liền phun ra, may mắn Elina ngồi cạnh hắn mà không phải là đối diện, nếu không sẽ dính toàn bộ ngụm nước vừa rồi. Lý Anh Tú kinh ngạc hỏi.

- Bravia lại có máy dệt và máy kéo sợi?

Elina nhìn Lý Anh Tú biểu cảm như vậy có chút không hiểu nói.

- Có gì là ngạc nhiên? Năm năm trước từ khi thoi dệt được cải tiến tốc độ dệt vốn đã tăng lên rất nhanh, nhân công se sợi tốc độ làm ra còn không kịp để dệt đây. Nhân công kéo sợi đã dùng máy xe sợi nhưng sợi se ra to, thô, chất lượng cũng kém nhưng sau đó một năm máy kéo mới được nghiên cứu ra tốc độ se sợi nhanh hơn gấp nhiều lần, sợi cũng tốt, dệt vải ra rất đẹp. Ba năm trước máy dệt và máy kéo sợi được áp dụng rộng rãi giá thành vải thẳng tắp hạ xuống, lại được ưa thích ở khá nhiều nước đây.

Lý Anh Tú tròn mắt, làm sao hắn có thể không kinh ngạc sao được. Trước kia hắn qua nàng tìm hiểu về các quốc gia tại Bắc Hải và một số quốc gia ở phương Tây rõ ràng ngoại trừ Bravia và Franzt đế quốc là phong kiến tập quyền đỉnh cao, các nước khác vẫn đang là nền quân chủ phân quyền, ảnh hưởng của Thần giáo còn khá lớn, Lý Anh Tú nhìn trình độ sản xuất của bọn họ ước chừng cũng chỉ tầm ở thế kỷ 15-16 so với kiếp trước. Ấy vậy mà dùng một cái Elina lại nói Bravia đã có được máy dệt và máy se sợi cải tiến. Lý Anh Tú thông qua nàng mô tả thì máy kéo sợi này ít nhất cũng cỡ như máy kéo sợi Jenny. Nhưng loại máy này ở kiếp trước là khi nào ra đời? Là thế kỷ 18 khi nền phong kiến đã thoái trào, chủ nghĩa tư bản lên ngôi. Thế nhưng tại thế giới này thì sao? Vẫn tồn tại phong kiến tập quyền, vẫn tồn tại phong kiến phân quyền, hơn nữa đại diện hai thể thức này là Bravia và Germanic vẫn đang phát triển ở đỉnh cao, nhưng nền sản xuất của Bravia nói riêng lại đi trước thời đại 200 năm? Như thế là như thế nào? Thế giới này quá quý dị, quá loạn lạc. Mẹ ơi, con muốn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Công ty liên doanh đa quốc gia

Thế giới kiếp trước của Lý Anh Tú quá trình phát triển của xã hội loài người luôn tuân theo một quy luật nhất định, khi một hình thái kinh tế phát triển thì đi kèm với nó là sự thay đổi về một hình thái xã hội. Nhưng thế giới này đây? Lý Anh Tú có cảm giác như nó không hề tuân theo một quy luật nào cả, hay chỉ là bởi vì bọn hắn tích lũy tư bản vẫn chưa đến?

- Anh Tú, Anh Tú, chàng không sao chứ?

Elina quơ quơ tay trước mặt Lý Anh Tú, nàng có cảm giác từ lúc nàng nói đến máy móc sản xuất Lý Anh Tú biểu hiện vô cùng kỳ lạ, như có sự bối rối, hoang mang nào đó.

Lý Anh Tú giật mình nói.

- Không việc gì. Ta chỉ là suy nghĩ đến một số chuyện thôi.

Lý Anh Tú điều chỉnh lại tâm tình của mình liền nói.

- Elina, ta có thể nhờ nàng giúp ta một chuyện được không?

Elina thấy Lý Anh Tú trịnh trọng như vậy cũng không tự chủ thẳng lưng lên lắng nghe.

- Nàng thấy đấy, hiện tại về công nghiệp dệt Bravia đã đi trước khá nhiều. Không biết ta có thể thông qua thương hội để mua một chút máy móc và công thức nhuộm được không?

Lý Anh Tú phát hiện ra phương hướng phát triển của mình có sai lầm. Hắn tuy có hiểu biết một chút ít về máy móc, hiểu biết về phương hướng phát triển của sản xuất, thế nhưng hắn lại sai lầm khi chỉ giao việc nghiên cứu cho các đại thần Hàn Lâm Viện và Công bộ nghiên cứu. Thế nhưng hắn quên rằng các sản phẩm máy móc ứng dụng vào sản xuất đầu tiên tại kiếp trước không phải xuất phát từ những nhà khoa học mà là những người công nhân lành nghề. Ví như thoi dệt nhanh cũng là do một thợ thủ công cải tiến, máy kéo sợi Jenny cũng là do một ông chủ xưởng dệt chế tạo. Họ là những người lành nghề, chuyên nghiệp trong sản xuất, họ nắm vững được tính chất của công việc sản xuất, từ đó mới từ từ cải tiến công cụ lao động. Trong khi đó Đại Việt thì sao? Ngoại trừ Công bộ có các thợ thủ công, Hàn Lâm viện là một đồng nhà “khoa học gia” vừa mới chuyển từ “đọc sách thánh hiền” sang học khoa học tự nhiên, kiến thức cơ sở cũng kiến thức thực tiễn của bọn họ bị khuyết thiếu trầm trọng, làm sao có thể dễ dàng nghiên cứu ra cái mới được. Chính vì vậy mà đến nay Đại Việt bỏ công, bỏ tiền nghiên cứu rất nhiều nhưng thành tựu lớn nhất chỉ có hai loại, một là điều chế diêm tiêu từ C** và đúc ra được hỏa khí mà thôi, ngược lại về mặt các loại thủ công nghiệp sản xuất còn rất hạn chế. Lý Anh Tú hiện tại chính là muốn mua lấy máy móc của Bravia làm tiền đề để cho bọn hắn biết máy móc làm việc như thế nào làm tiền đề cho sự nghiên cứu của Đại Việt.

Thế nhưng trước yêu cầu của Lý Anh Tú Elina tỏ vẻ khó khăn nói.

- Xin lỗi chàng, nhưng việc này ta thật khó có thể giúp chàng. Máy móc dù sao hiện tại cũng vẫn còn là nguồn lợi lớn thu vào của Bravia, nên nó sẽ không dễ gì được bán ra. Tuy cha ta trong nước có ảnh hưởng cực lớn nhưng riêng máy móc nếu không được Nikolai quốc vương phê chuẩn liên không thể bán cho một nước thứ hai.

Lý Anh Tú tỏ vẻ đã hiểu, công nghệ là nền tảng cho sự phát triển của một quốc gia, tất nhiên không dễ gì đem cho nước ngoài. Ví dụ như hỏa khí của Đại Việt, mặc dù tình thế khi đó Đại Việt lựa chọn đem công nghệ chuyển giao cho Bravia, tuy nhiên không phải là chuyển giao hoàn toàn. Loại đạn, thuốc súng là thứ mà Đại Việt giữ lại riêng cho mình, không chia sẻ với Bravia đó thôi.

Thế nhưng cơ hội ở trước mắt Lý Anh Tú không dễ gì buông tha. Hắn im lặng một chút bỗng nhiên liền suy nghĩ đến một phương án tốt. Lý Anh Tú nói.

- Ta có một cách này nàng xem như thế nào. Len, dạ mà nói nếu Hoa Hồng Đen thương hội hạ giá, bán được hay không chưa nói, nhưng dù bán được thì lợi nhuận cũng không quá lớn. Chưa kể đến với chính sách của Đại Việt hiện tại thương nhân ngoại quốc rất khó cạnh tranh lại với các thương nhân quốc nội.

Elina cũng gật đầu đồng ý, còn nói.

- Đúng vậy, đều là do quốc vương hỗn dân của chàng còn gì? Nếu không thương hội đã không gặp khó rồi.

Lý Anh Tú đậu đen rau muống, nàng nói như vậy chính là đang mắng người yêu của nàng là hỗn dân được không. Hắn ho khụ khụ hai tiếng nói.

- Câu này không nên nói ra ngoài, bệ hạ cũng là vì thân dân trong nước thôi.

Elina cũng biết mình trước mặt một vị thần tử nói quốc vương bọn họ như vậy là sai nên cũng tỏ vẻ biết lỗi. Lý Anh Tú bình phục tâm tình nói tiếp.

- Nên ta có ý kiến thế này. Đại Việt hiện tại có nguyên liệu, có nhân công giá rẻ vô cùng. Cản trở duy nhất là chính sách bảo hộ của Đại Việt. Nên ta đề nghị thành lập công ty liên doanh đa quốc gia.

- Công ty liên doanh đa quốc gia?

Elina không hiểu lại lặp lại một lần, người yêu này của nàng quả thực cái gì cũng tốt nhưng nhiều khi phát ngôn ra những từ ngữ quá kinh người. Lý Anh Tú gật đầu giải thích.

- Đại khái là ta và nàng thành lập một doanh nghiệp, ta tại đây có thân phận sẽ tranh thủ các mức ưu đãi thuế quan, cũng như chính sách, nàng đầu tư máy móc công nghệ, xây dựng nhà xưởng tại Đại Việt, doanh nghiệp dựa vào nguồn nguyên liệu và giá nhân công rẻ tại Đại Việt đưa giá thành sản xuất giảm xuống từ đó thu được lợi nhuận lớn hơn.

Elina không ngờ Lý Anh Tú thân là một vị tướng quân lại có thể nghĩ ra một phương pháp kinh doanh như vậy. Vừa nhìn có thể nói chỉ cần nàng gật đầu đồng ý Hoa Hồng Đen thương hội tuyệt đối thu được nguồn lợi rất lớn, đồng thời điều kiện của Lý Anh Tú đưa ra cũng rất hấp dẫn. Hiện tại Bravia thường mua nguyên liệu thô từ Đại Việt trở về gia công, sản xuất, sau đó lại đem đi bán, một đoạn đường di chuyển xa như vậy làm giá cả tăng gấp đi lên, do đó đứng trên vị thế là một thương nhân nàng nhìn nhận thấy được lợi ích lớn từ thương vụ này. Tuy nhiên nàng cũng không phải là một thương nhân thuần túy. Nhìn về mặt mong chờ của Lý Anh Tú Elina liền bật cười nói.

- Chàng chính là đánh chủ ý đến máy móc của Bravia đúng không?

Kế hoạch của Lý Anh Tú chính là một biến thể từ hình thức FDI theo thể thức liên doanh. Theo đó chỉ cần Hoa Hồng Đen thương hội đồng ý đầu tư vào xây dựng nhà xưởng, đưa máy móc sang, Đại Việt có thể danh chính ngôn thuận tiếp cận được những máy móc này từ từ biến công nghệ thành của mình, cộng với động cơ chạy bằng sức nước Cao Lỗ nghiên cứu bấy lâu Lý Anh Tú tin tưởng không bao lâu Đại Việt có thể chế tạo ra được máy móc chạy bằng hơi nước, dĩ tất đóan đầu vượt hẳn phần còn lại của thế giới, hơn nữa dựa trên cơ sở có những máy móc đơn giản Đại Việt theo phương hướng của Lý Anh Tú chỉ đạo việc sản xuất ra máy hơi nước cũng không phải là điều không tưởng. Thế nhưng người phụ nữ của hắn, à không, là bạn gái hắn quá thông minh, mặc dù nàng không biết đến FDI là gì nhưng nàng biết rõ được mục đích cốt lõi của hắn chính là công nghệ. Lý Anh Tú thấy nàng phát hiện cũng thẳng thắn thừa nhận nói.

- Đúng vậy, nhưng đây là hình thức hai bên cùng có lợi đi. Sản xuất tại Đại Việt nàng có thể xâm nhập được thị trường khá khắc khe tại Đại Việt chưa nói, nàng cũng có thể đem xuất khẩu sang các nước khác tuyệt đối sẽ là nguồn lợi lớn. Hơn nữa nếu ta đoán không lầm máy móc của Bravia cũng sẽ không quá phức tạp, đơn thuần là cải tiến nên sớm muộn cũng sẽ bị các nước khác sao chép làm theo. Vậy tại sao bây giờ chúng ta không tranh thủ lợi thế trước mắt để chiếm lĩnh trước các thị trường đây?

Elina sững sờ, nàng không ngờ Lý Anh Tú lại có thể đoán được đến bước đó. Quả thực dù có là máy móc mới nhưng cũng không phải là một cuộc cách mạng thực sự, dầu sao máy kéo sợi và máy dệt cũng rất đơn giản, các quốc gia khác đều có, chỉ là bọn họ khuyết thiếu sự cải tiến, thế nhưng ưu thế này không duy trì được bao lâu. Lý Anh Tú thấy nàng đang do dự liền tranh thủ rên sắt khi còn nóng nói.

- Thực ra không giấu gì nàng Đại Việt cũng đang nghiên cứu một loại công nghệ mới có thể giảm tiêu hao nhân lực trong sản xuất, đội ngũ nghiên cứu của Đại Việt cũng rất tốt và hùng hậu. Dựa vào công ty liên doanh Đại Việt và Bravia có thể chia sẻ công nghệ lẫn nhau trong vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Khiêu chiến

- Đại Việt lại có công nghệ mới? Vượt qua Bravia sao?

Elina lại kinh ngạc lần nữa, dưới cái nhìn của nàng Đại Việt tuy phát triển nhưng nền sản xuất lại tụt hậu lại so với Bravia, làm sao có thể có công nghệ vượt qua Bravia được?

- Nàng hiểu nhầm, quả thực Bravia có nền sản xuất phát triển hơn, nhưng công nghệ của Đại Việt ở đây là vấn đề động lực. Ví dụ như máy kéo sợi cần người quay, với công nghệ Đại Việt lại không cần người đó nữa, như vậy sản xuất có thể giảm bớt đi một người bên công việc này để làm việc khác, như vậy năng suất sẽ cao hơn, chi phí sản xuất cũng sẽ giảm rất nhiều.

Lý Anh Tú chỉnh lại suy nghĩ của Elina. Cuối cùng tung ra một chiêu cuối cùng lấy lui làm tiến nói.

- Thực ra ý kiến của ta chỉ như vậy, vừa giải quyết được vấn đề của nàng, vừa tiết kiệm thời gian nghiên cứu cho Đại Việt, dù sao máy móc sớm muộn Đại Việt cũng sẽ nghiên cứu ra được.

Lý Anh Tú chém gió dựa vào Elina vẫn chưa rõ ràng về năng lực sản xuất của Đại Việt. Cải thiện máy móc sản xuất đối với các nước khác có thể là việc dễ dàng bởi vì bọn hắn có nền tảng kỹ thuật cơ sở vững chắc, ngược lại Đại Việt lại bị tụt hậu so với các quốc gia trong vùng, vì vậy việc nghiên cứu sẽ còn gặp rất nhiều khó khăn, nếu có thể tiếp cận được kỹ thuật của Bravia Đại Việt ngược lại có thể tiết kiệm được khối việc.

- Nga, nếu giúp chàng không phải là không được, nhưng ta có điều kiện.

Elina suy nghĩ một chút cuối cùng nói. Lý Anh Tú nghe nàng nói vậy trong lòng liền vui mừng. Không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần có công nghệ là được, còn về điều kiện, hẳn là vua một nước lại không thể làm được sao.

- Nàng có điều kiện gì?

Elina lừ lóat nói như đã tính kỹ từ trước.

- Thứ nhất công ty liên doanh đa quốc gia mà chàng nói không thuộc Hoa Hồng Đen thương hội, cũng không thuộc triều đình Đại Việt mà là dùng danh nghĩa của ta và chàng đăng ký, và ta là người đứng đầu quản lý doanh nghiệp này. Thứ hai chàng phải đảm bảo được các ưu tiên giành cho thương hội và doanh nghiệp, như vậy ta mới dễ dàng thuyết phục được cha ta giúp chàng. Thứ ba về sau công nghệ cộng đồng nghiên cứu ra phải chia sẻ để đảm bảo được quyền lợi của hai bên. Chàng có chấp nhận không?

- Tốt, ta đồng ý.

Lý Anh Tú lừ lóat một ngụm đồng ý xuống, những yêu cầu của Elina không những không quá đáng, còn có điều phù hợp với ý nghĩ của hắn, còn ưu tiên giành cho thương hội càng dễ dàng, chỉ cần một mệnh lệnh của hắn mà thôi.

- Được, chúng ta quyết định như vậy. Ta sẽ viết thư cho cha thuyết phục hắn sau đó sẽ trả lời chàng.

Trong đôi mắt Elina ánh lên sự giao hoạt, thực ra những điều kiện vừa rồi cũng là nghĩ đến Lý Anh Tú. Nàng xem doanh nghiệp sắp thành lập này là vật chung của giữa hai người, nàng không muốn ai được can thiệp vào nó. Lý Anh Tú là một tướng quân đương nhiên sẽ không thể biết quản lý được doanh nghiệp, nàng ngược lại tự gánh trọng trách này thay hắn, cũng có thể nhờ vậy nàng có thể danh chính ngôn thuận ở lại lâu dài tại Đại Việt được. Còn những điều kiện sau này chỉ là lấy một chút quyền lợi cho Bravia mà thôi. Dù sao Lý Anh Tú nói cũng đúng, công nghệ của Bravia sớm muộn cũng bị các nước khác phá giải, hiện tại nàng phải làm trước hai bước, tiếp tục phát triển công nghệ và chiếm lĩnh thị trường.

Lúc Lý Anh Tú đi ra ngoài thì đã là buổi chiều, hắn cũng một mặt mọng bức, không ngờ buổi hẹn hò của hắn đầu tiên là tạo ra một trò hề trước cổng Hoa Hồng Đen thương hội, sau đó lại trở thành buổi thương lượng của hai người về thành lập công ty. Vậy cuối cùng hắn là đi đánh nhau, đi làm ăn hay là đi hẹn hò đây?

- Đứng lại.

Đi cách không xa Hoa Hồng Đen thương hội Lý Anh Tú cùng Trần Thư lại bị một giọng nói kêu lại. Lý Anh Tú cười khổ nói.

- Lại là ngươi, chúng ta không thù không oán được không, việc gì cứ phải đi theo chúng ta. Ngươi muốn gì đây?

Người đến lại chính là Kovalov, hắn đã đi theo Lý Anh Tú từ Hoa Hồng Đen thương hội, Trần Thư phát hiện ra từ sớm, chỉ là chưa có lệnh của Lý Anh Tú nên hắn chưa động thủ mà thôi. Kovalov chậm rãi đi đến trước mặt Lý Anh Tú, trên mặt hắn vẫn còn vết thâm tím vì bị Trần Thư đánh khi sáng. Kovalov đứng cách Lý Anh Tú tầm hai mét lạnh lùng rút ra một cái găng tay trắng đưa đến nói.

- Ta, Mattelo Kovalov tại đây với tư cách là một người theo đuổi Elina, ta muốn khiêu chiến ngươi.

Lý Anh Tú mọng bức, tiếp đó liền xì một tiếng cười nói.

- Ta...không đồng ý.

Kovalov nghe xong liền muốn té sấp. Hắn trước giờ chưa thấy người nào vô si đến như vậy, truyền thống của Bravia vẫn tôn sùng tinh thần kỵ sĩ, thường khi nhận được khiêu chiến, tinh thần kỵ sĩ dũng cảm, cao thượng sẽ không bao giờ từ chối lời khiêu chiến từ đối phương. Kovalov đã thách đấu quá rất nhiều người, nhưng lần đầu tiên có một tên từ chối hắn thẳng thừng như vậy. Kovalov nổi giận nghiến răng nói.

- Tên nhát gan, ngươi lại không dám nhận lời khiêu chiến? Tinh thần kỵ sĩ của ngươi đâu rồi?

Lý Anh Tú dừng dừng nói.

- Xin lỗi, đây là Đại Việt chứ không phải Bravia, tại tòa thành này chúng ta chính là cấm đấu trên đường phố. Còn ngươi nói ta nhát gan? Ok, I'm fine. Ta đi được chưa?

Nói rồi liền quay lưng bước đi, đùa hắn chắc, Lý Anh Tú cũng không phải loại người dễ nóng đầu óc mà đánh nhau, ngược lại hắn là người khá lạnh tính, nhưng mặt khác hắn lại dễ bị chiến trận kích động, bằng chứng là hai lần nhìn thấy đánh nhau hắn liền xông vào và kết quả là bị thương cả hai lần. Quả nhiên là chủ tịch giả vờ đánh nhau và cái kết...khụ khụ. Ta cũng không muốn bị độc giả đánh.

Không ngờ Lý Anh Tú lại dừng dừng bỏ đi Kovalov liền la lớn.

- Đồ nhát gan, ngươi không xứng là thủ hộ kỵ sĩ của Elina. Elina thật mất mủ mới lựa chọn ngươi. Người như ngươi không xứng ở bên nàng. Hãy rút đi.

Lý Anh Tú bước chân bỗng nhiên dừng lại, đôi bàn tay nắm chặt lại, sắc mặt bỗng đỏ lên. Trần Thư âm thầm hô không tốt, bình thường bộ hạ tính cách vô cùng lạnh tính, nhẫn nại, nhưng Elina chính là vảy ngược của bộ hạ, nhắc đến nàng tuyệt đối có chuyện.

- Chủ nhân...

- Trần Thư, đưa kiếm cho ta.

Lý Anh Tú lạnh lùng cắt ngang lời Trần Thư, đôi mắt liếc sang làm lòng Trần Thư siết lại. Lần này bộ hạ chính thức động chân nộ, chuyện lớn không tốt sắp xảy ra rồi. Thế nhưng Trần Thư cũng hiểu ý bộ hạ đã quyết dù chín trâu hai hổ cũng không thể suy chuyển được, hắn đành đưa thanh Spadroon cho bộ hạ. Lý Anh Tú cầm lấy kiếm lạnh lùng nói.

- Ở ngoài lược trận, thành quân đại đội đến liền cản lại cho ta.

Nói rồi liền cầm kiếm đi đến trước mặt của Kovalov giật lấy chiếc găng tay nói.

- Ta, Lý Anh Tú, tại đây chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi.

Kovalov thân người còn cao hơn cả Lý Anh Tú một cái đầu vậy mà lại bị khí thế của Lý Anh Tú hù đến. Nhưng dù sao cũng là tướng quân trải qua hàng chục trận Kovalov rất nhanh điều chỉnh lại tâm thế của mình khinh thường nói.

- Sao? Không phải định làm con rùa rút đầu sao?

Lý Anh Tú long nhãn vẫn trừng trừng nhìn lấy Kovalov lạnh lùng nói.

- Ta chấp nhận khiêu chiến không phải vì ngươi xỉ nhục ta, mà là những lời ngươi nói như vậy chính là xúc phạm đến Elina. Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết như thế nào gọi là họa từ miệng mà ra.

- Bớt gáy lại đi.

Vừa dứt lời cả hai người liền kéo rộng khoảng cách ra đến mười mét đồng loạt rút kiếm. Dân chúng hai bên đường thấy vậy liền nháo nhào né tránh, tuy nhiên họ không bỏ đi mà lại đứng thành một vòng tròn làm thành một sân đấu cho hai người. Dân chúng Việt tộc vừa gan dạ, nhưng lại vừa tò mò, cũng hay đánh nhau. Nhớ kiếp trước dân buôn ma túy bắn nhau với cảnh sát nhân dân còn vây đứng xem như xem phim hành động nói chỉ đây chỉ là chém nhau trên đường phố. Trước kia người trong làng đánh nhau là chuyện thường đây. Thế nhưng từ khi bệ hạ lập quốc, Thánh Chân công chúa theo lệnh bệ hạ thành lập Giác Long thành đã cấm chỉ tuyệt đối ấu dâm trên đường. Ấy vậy mà chỉ trong ngày hôm nay thành đông đã có đến hai vụ, bọn họ còn muốn xem kịch hay đây. Quá đáng hơn nữa là có một số người lại leo lên tầng lầu mở cửa sổ ra, tay còn cầm hạt dưa cắn chuẩn bị thách đấu. Quả thực là quá đáng đến cùng cực mà.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Chiến thắng

Lý Anh Tú vốn không muốn đánh nhau với Kovalov, hẳn trước giờ vẫn luôn cho rằng bản thân không phải là người ưa thích bạo lực đây. Thế nhưng đối với hẳn người yêu là một thứ gì đó bất khả xâm phạm, là vậy ngược của hẳn.

- Người là đang khinh thường ta sao?

Kovalov nhìn Lý Anh Tú dẫu hai tay mình sau lưng không bày ra tư thế chiến đấu liền nghĩ là Lý Anh Tú đang khinh thị hẳn. Thế nhưng hẳn không biết là đây chính là tư thế chiến đấu của Lý Anh Tú.

- Vậy thì thế nào, có giỏi thì tiến đến.

- Được, hôm nay ta sẽ cho người một bài học.

Kovalov gầm lên một tiếng liền lao đến. Trường kiếm của Kovalov là loại một tay trường kiếm, không to như hai tay đại kiếm, nên tốc độ ra kiếm cũng cực nhanh, mười mét đối với Kovalov chỉ là một bước nhảy, mũi kiếm đã đâm đến trước mặt Lý Anh Tú. Thế nhưng Lý Anh Tú tính từ lúc học được kiếm thuật trong thức hải đánh nhau với Trần Ích Tắc đã không biết bao nhiêu lần, làm sao có thể dễ dàng bị trúng chiêu, mặc dù Kovalov nhanh nhưng Lý Anh Tú càng nhanh hơn, thân thể khẽ nghiêng, cổ tay phải đảo một cái lưỡi kiếm từ dưới nhắm về cổ tay Kovalov chém đến.

Spadroon tuy điểm mạnh là mũi kiếm đâm nhanh như điện nhưng lưỡi kiếm cũng vô cùng sắc bén, nếu bị chém trúng đòn này Kovalov dùng hông dùng kiếm bằng tay phải nữa. Kovalov cũng phát hiện ra chiêu này liền vội vàng biến chiêu từ đâm thành chém, đón đỡ. Lúc này hẳn mới biết được vì sao Lý Anh Tú giấu tay đằng sau, chính là vì để hẳn không biết được hướng ra chiêu của Lý Anh Tú.

Lý Anh Tú gặp Kovalov đón đỡ, được thế chẳng tha, Lý Anh Tú bước lên thu gần khoảng cách, cùi chỏ thúc thẳng vào lồng ngực của Kovalov.

Hự.

Cả hai cùng hô lên một tiếng. Kovalov lui ra kéo dài khoảng cách mà Lý Anh Tú cũng không tấn công nữa. Hẳn cảm thấy cánh tay mình tê dại đi, tên khốn kiếp này bên trong vậy mà mặc xích giáp, vậy mà đòi quyết đấu, tinh thần kỳ sĩ chó má gì. Kovalov nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Lý Anh Tú liền nhếch mép cười.

- Quên nói với người ta trong người luôn là mặc xích giáp đây.

- Quên con mẹ người à.

Lý Anh Tú quát lớn lao lên, Spadroon trong tay hẳn vô cùng linh động, nhanh nhẹn, đâm vào các điểm yếu hại của Kovalov, thế nhưng tên này lại vô ý lấy thân mặc xích giáp Spadroon đâm không thủng được cứ mặc kệ phòng ngự nhằm đầu của Lý Anh Tú mà đánh đến. Kết quả Lý Anh Tú thì bị Kovalov đè lên đầu đánh còn quần áo của Kovalov lại bị Lý Anh Tú đâm thành cái giẻ rách.

- Lại có ai dám ấu dâm trong thành Giác Long.

- Tránh đường, tránh đường cho thành quân đại đội làm việc.

Theo tiếng la ó vang lên, dân chúng xung quanh vội tản ra một con đường, thành quân đại đội lập tức xông vào định bắt người, thế nhưng vừa chui ra khỏi đám đông đập vào mắt hẳn chính là một tấm lệnh bài màu vàng óng, bên trên khắc hai chữ nổi “Thiếu Úy”. Tên đội trưởng nhìn vào bên trong liền thấy được hai thanh niên như hai con trâu đực động dục lao vào nhau, một trong hai người chẳng phải là vị Thiếu úy đại nhân khi sáng sao. Thành quân đại đội đội trưởng cười khò, vị Thiếu Úy này không phải đến thị sát, hẳn tuyệt đối là đến gây bất ổn trị an, chắc chắn là như vậy.

- Thiếu úy đại nhân đang làm việc, các người bảo vệ vòng ngoài.

Trần Thư một tay giơ ra lệnh bài, đôi mắt vẫn dõi theo trận đấu vừa ra lệnh.

Làm việc con em nguoi. Rõ ràng là đang vi phạm luật pháp gây rối trị an được không? Thế nhưng bọn hần biết mình thấp cổ bé họng nên cũng không dám nói gì liền cho người búa ra xung quanh, kéo dần khoảng cách với “sàn đấu”. Điều này làm những khán giả đang xem bắt mắt không ít, nhưng làm sao được, bọn hần chỉ đành lùi ra một chút, chỉ một chút mà thôi.

Rầm

Bên trong sàn đấu Lý Anh Tú bất cẩn bị Kovalov bắt lấy tay kiếm, lực lượng cực lớn từ Kovalov lôi kéo Lý Anh Tú về phía hần sau đó lại tung một cước thẳng vào ngực đá bay Lý Anh Tú vào một sạp hàng rong bên cạnh đường. Lý Anh Tú chỉ thấy ngực mình như bị nghẹn lại, vết thương trước ngực vừa mới lành liền có dấu hiệu muốn nứt ra. Hần biết nếu kéo dài đối với hần không có lợi, dù sao hần cũng mới bị thương lành lại, không thích hợp vận động mạnh kéo dài.

Kovalov thấy thắng thế được Lý Anh Tú liền cảm thấy thắng lợi của mình sắp đến, hần liền vùng kiếm xông đến, hần cũng cảm giác được điểm yếu của Lý Anh Tú, kiếm thuật nhanh, xảo nhưng thiếu lực lượng, gấp xích giáp của hần gần như vô hại. Kovalov hoàn toàn có lợi thế, mặc dù hơi trái với tính thần kỵ sĩ một chút.

Lý Anh Tú thấy Kovalov lao đến liền bật người dậy. Lần này sẽ là lần quyết định, trận đấu không thể kéo dài thêm nữa.

- Chết đi.

Cả hai gầm lên một tiếng đều đồng loạt đâm kiếm đến, Kovalov biết không thể giết chết Lý Anh Tú nên đâm ra hướng về phần mô mềm, nhìn Lý Anh Tú hướng ngực mình đâm đến ngực lại khinh thường, dù sao có xích giáp, hần không thể bị Lý Anh Tú tổn thương đến. Thế nhưng lúc này hần lại thấy trên mặt Lý Anh Tú hiện lên một nụ cười xảo quyết liền hô không ổn.

Quả nhiên chờ đến khi Kovalov sắp đâm trúng Lý Anh Tú liền đẹp đẽ xoay người né tránh, đồng thời thu về trường kiếm, nắm tay cầm đốc kiếm vùng thẳng vào đầu của Kovalov. Kovalov chủ quan tránh né không kịp liền bị đập trúng. Đùng nhìn Spadroon nhỏ như vậy nhưng đốc kiếm của nó lại làm bằng thép, bên trên còn khảm một viên đá quý, đập trúng một đòn như vậy đầu Kovalov lập tức toát máu, hần choáng váng lùi về sau ba bước không nhận rõ phương hướng.

Lý Anh Tú biết thời cơ của mình đã đến liền chạy mấy bước chạy đà liền nhảy cao lên không quá lớn.

- Xem tuyệt chiêu của ta, đoạt mệnh chân cây kéo.

Lý Anh Tú bay người lên không hai chân duỗi thẳng ra kẹp chuẩn xác vào cổ của Kovalov, eo vận sức xoay người một trăm tám mươi độ quật ngã thân hình đồ sộ như con gấu của Kovalov ngã xuống.

- Tốt, hay lắm

- Trời ơi, đây chẳng lẽ là đoạt mệnh chân cây kéo trong truyền thuyết?

- Đoạt mệnh chân cây kéo là gì?

- Không biết, ta vừa nghe hần nói thôi.

.....

Dân chúng xung quanh vì chiêu thức đẹp mắt, hiệu quả của Lý Anh Tú mà tán thưởng. Hai chân Lý Anh Tú kẹp chặt cổ của Kovalov, một tay nắm lấy tay của hần, tay còn lại đâm mạnh vào ngực. Mặc dù Kovalov mặc xích giáp nhưng cũng không cản được lực lượng từ nắm đấm của Lý Anh Tú, cổ lại bị kẹp chặt gỡ ra không được. Hần cảm giác không khí không thể vào phổi được, trời đất tối sầm. Hần sắp chết. Sắp chết rồi.

- Đầu hàng, ta thua rồi. Ta thua.

Kovalov vỗ vỗ tay xuống mặt đường đầu hàng, hần quả thực chịu koong được, dù sao đây cũng là một hồi quyết đấu mà không phải là trận chiến sinh tử, hần cũng rất quý trọng tính mạng của mình, nếu không đã không thường xuyên mặc xích giáp trong người rồi.

Lý Anh Tú nghe Kovalov đầu hàng cũng buông chân ra khỏi cổ hần, thờ dốc một hơi, trận chiến này đối với một người mới bị thương như hần quả thực là quá sức. Trần Thư liền chạy đến đỡ hần dậy ân cần hỏi.

- Chủ nhân, ngài không sao chứ?

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Ta không sao.

Nói rồi liền quay sang đối với Kovalov nói.

- Ngươi đã bại. Từ này tránh xa Elina một chút, đừng làm phiền nàng nữa.

Lý Anh Tú nói dứt lời tiền tiêu sải quay người đi. Kovalov ảo não, hần bại không oan, nhân duyên của hần và Elina cũng đã chấm dứt. Cũng tốt, như vậy

hắn sẽ không phải ảo tưởng theo đuổi nàng nữa. Nghĩ đến đây Kovalov thất tha thất thểu cảm kiếm rời khỏi xứ Giác Long, hắn sẽ không trở lại nơi này nữa.

Hai người đều bỏ đi, dân chúng thấy không còn gì hấp dẫn cũng dần tán đi để lộ ra một bóng dáng xinh đẹp. Elina. Nàng đến chậm một chút, khi nàng đến Lý Anh Tú cũng đã chiếm được lợi thế, nếu không nàng tuyệt đối sẽ ngăn cản trận chiến này lại. Thế nhưng nam nhân của nàng rất lợi hại, đánh thắng được cả Kovalov. Dưới cái nhìn của nàng tuy hai người cùng đánh nhau nhưng phần sai tuyệt đối là do Kovalov sai đây, biết sao được. Nữ nhân khi yêu thì người yêu mình làm gì mà chẳng đúng.

Lý Anh Tú đi được một đoạn liền cảm thấy ngực mình đau nhói, không chịu được liền ngã quỵ xuống. May mắn Trần Thu ở phía sau nhanh tay đỡ lấy hắn. Lý Anh Tú cười khổ.

- Vết thương lại vỡ ra rồi. Trở về nha môn, tìm đại phu băng bó lại một chút.

Nghe vậy Trần Thu liền kinh hoàng, phải biết bệ hạ cũng chỉ mới được lành vết thương thôi, nếu lần này lại vỡ ra rất dễ để lại di chứng. Hắn nhanh chóng đưa Lý Anh Tú chạy về nha môn sau đó liền đi tìm Lê Chân mời đại phu đến. Bệ hạ lại lần nữa bị thương nha môn tức khắc bị loạn lên thành một bãi.

- ----

Không biết các bác thấy những đoạn gần đây có bị loãng truyện không nhưng ta cảm thấy ngoại trừ xây dựng để chế ra thì cũng nên viết một chút về những câu chuyện nhỏ lẻ của nhân vật chính (sắp đến là một nhân vật phụ nhưng quan trọng) như vậy thì truyện về sau cũng hợp lý và hay hơn chứ chỉ chăm chăm xây dựng vương quốc thì khô khan quá.

Tôi viết thêm một chương nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Gặp lại cha vợ tương lai

Lý Anh Tú được đưa trở về nha môn, không bao lâu sau Lê Chân đã dẫn một vị đại phu đi đến. Bởi chính sách y tế của Lý Anh Tú tại Giác Long cũng được xây một bệnh viện đa khoa, vị đại phu này cũng tốt nghiệp từ học viện y dược Thăng Long nên cũng nhận biết Lý Anh Tú. Biết người trước mặt là đương kim thánh thượng người này khám chữa càng vô cùng cẩn thận. Lý Anh Tú quả nhiên là vết thương lần nữa bị vỡ ra, đại phu liền băng bó lại một chút, sau đó liền kê một đơn thuốc nói.

- Bệ hạ vết thương vừa mới lành, không nên vận động quá mạnh. Hạ quan kê một đơn thuốc bổ sung khí huyết cho bệ hạ, mong bệ hạ sớm lành bệnh.

Theo luật của Đại Việt đại phu tốt nghiệp ra từ học viện Thăng Long đều được phong hàm bác sĩ, hưởng thụ bổng lộc quan lục phẩm. Lý Anh Tú gật đầu nói.

- Trẫm đã biết, phiền phức khanh rồi.

- Hạ quan không dám, đây là nghĩa vụ của hạ quan.

Rất nhanh đại phu cũng liền rời đi. Lê Chân ngồi bên cạnh giường có chút trách cứ nói.

- Bệ hạ lại không cẩn thận như vậy, nếu bệ hạ có chuyện gì thân làm sao ăn nói với Thái hậu nương nương đây.

Quan hệ giữa Ý Lan và Lê Chân luôn rất tốt, có lẽ xuất phát từ hai người đều có sự tương đồng với nhau đi. Bị Lê Chân cầu nhậu một hội Lý Anh Tú cười khổ nói.

- Tốt, tốt rồi. Trẫm đã biết, lần sau Trẫm sẽ cẩn thận. Tất cả tại Trần Thu, hắn lại không ngăn cản Trẫm.

Trần Thu tròn mắt. Bệ hạ, ngài cũng thật biết nói láo, rõ ràng là ngài không để ta can ngăn được không? Thế nhưng ai bảo hắn lại có một thủ trưởng bụng đen đây. Thế nên Trần Thu đành cáo lỗi nói.

- Thân hộ giá bất lực, mong bệ hạ thứ tội.

Lê Chân liếc một cái liền biết được mọi việc nói.

- Bệ hạ cũng đừng có đổ tội cho Trần tướng quân rồi, cả triều đình ai chẳng biết Trần tướng quân luôn một lòng theo bệ hạ, dù có thành Thái giám cũng nguyện ý.

- Khụ, khụ.

Trần Thụ ho hai tiếng, vị nữ Tuyên phủ sứ này lại bói móc hần rồi, hần thực sự sai lầm khi trước mặt bàn dân thiên hạ nói ra câu đó nha. Lý Anh Tú nghe vậy cũng gật gù nói.

- Khanh nói không sai, nên lần này ta đang định mạng hần về cho người cắt...

- Bệ hạ... thần một lòng trung thành cảnh cảnh...

Trần Thụ kêu lên một tiếng thảm thiết làm Lý Anh Tú cùng Lê Chân bật cười. Lý Anh Tú nói.

- Được rồi, không đùa nữa. Lê Chân, Trẫm muốn hỏi khanh một việc.

Lê Chân thấy bệ hạ nghiêm túc cũng thẳng lưng lên chờ bệ hạ mở kim khẩu. Lý Anh Tú nói.

- Như khanh thấy hiện tại Trẫm đang muốn phát triển Hải quân, nhưng Bắc Hải hải lực còn quá yếu, chưa đủ người để đảm trách vị trí thuyền trưởng. Trẫm muốn khanh tuyển chọn những người có tài có đức đưa về Thăng Long để học tập. Những người này Trẫm yêu cầu độ tuổi thấp nhất là mười lăm, lớn nhất là hai mươi bảy tuổi, cấp bậc thấp nhất phải là Phủ úy, cao nhất là Võ úy.

Lý Anh Tú suy nghĩ đối với tương lai nhu cầu về thuyền trưởng chỉ huy chiến hạm là vô cùng lớn, tại Diễn Võ trường mở khoa hải quân là điều tất yếu. Mặc dù tại đây Lê Chân có thể huấn luyện được nhưng có Diễn Võ trường phụ trợ nhân tài tạo ra sẽ tốt hơn, nhanh hơn và trở thành một hệ thống. Lý Anh Tú lấy từ cấp bậc quân quan được tính phẩm trật thấp nhất là Phủ úy cho đến tòng lục phẩm là Võ úy, những người này đem đi đào tạo ngược lại sau này sẽ trở thành các quan quân cấp cơ sở, xương sống cho Bắc Hải hải lực, còn những người khác trước mắt cứ để Lê Chân đề bạt, huấn luyện.

Lê Chân suy nghĩ một chốc nói.

- Bẩm bệ hạ, thực sự thì nhân tài Giác Long không hiếm, nhưng không biết bệ hạ có sử dụng nữ quân nhân hoặc người bản địa hay không?

Tuy nói hiện tại Đại Việt trên bình diện chính sách luôn bình đẳng giữa người Việt tộc và người bản địa, bình đẳng giữa nam và nữ nhưng trong quân đội sự góp mặt của nữ nhân là khá ít, còn người bản địa chức vụ trong quân đội cũng không được cao, chỉ có một thiếu niên nào đó Lý Anh Tú đã quên tên thăng lên được đến chức vụ lang phó tướng nhưng một mực muốn trở về Thánh Đức quân mà thôi. Lý Anh Tú cũng từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng Đại Việt trước giờ một mực tính quân công vô cùng nghiêm ngặt, rõ ràng binh sĩ Việt tộc tinh nhuệ hơn, lập được nhiều công lao hơn thì Lý Anh Tú cũng đành chịu mà thôi.

- Đại Việt mọi công dân bất kể nam, nữ, già, trẻ, chủng tộc tất cả đều bình đẳng, Diễn Võ trường đương nhiên cũng sẽ đối xử bình đẳng với bọn họ. Khanh cứ lên danh sách, nói bọn họ chuẩn bị cho tốt, ngày mốt Trẫm về kinh sẽ mang theo họ.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Qua buổi sáng ngày thứ hai các thuyền sư báo cáo việc sửa chữa chiến hạm đã hoàn tất. Lý Anh Tú liền dẫn theo mọi người thử hộ vệ hạm lớp Chu Tước cùng Hải Long Hạm. Thông qua sửa chữa sức phòng ngự của hộ vệ hạm lớp Chu Tước đã tăng lên không ít, sức cơ động vẫn giữ được, ngược lại Hải Long Hạm bởi vì bỏ đi dàn mái chèo, thêm vào không ít pháo, mỗi bên mạn đã lắp đến hai mươi ỏ, nên tốc độ trở nên khá chậm chạp nhưng bù lại hỏa lực lại mạnh hơn không ít. Lý Anh Tú vô cùng hài lòng liền thưởng cho bọn thợ thuyền cùng thuyền sư rất hậu, tuyên bố ai có sáng tạo đóng góp phát triển chiến hạm, phát triển sản xuất sẽ được thưởng lớn, đồng thời cũng có thể ban tước hiệu dẫn đến được bọn thợ thuyền vô cùng phấn khởi, ai cũng ra sức trau dồi kiến thức, nghiên cứu làm sao để tạo ra các chiến hạm tốt nhất đây.

Cùng ngày hôm đó Lý Anh Tú cũng tạm biệt Elina trở về Thăng Long. Đi theo Lý Anh Tú ngoại trừ hai trăm kỵ Cấm quân còn có mười hai kỵ sĩ khác gồm có hai nữ và mười nam, trong đó một nữ và bốn nam là người bản địa, một người khác là Man tộc, những người còn lại đều là Việt tộc. Đối với những người này Lý Anh Tú cũng rất hài lòng, dù sao cũng là người do Lê Chân đề cử, chắc chắn đều có thực lực, Lý Anh Tú vô cùng mong đợi bọn họ có thể đạt được những thành tựu gì.

Trên đường đi vô cùng nhàm chán, tuy đoạn đường Giác Long - Thăng Long đã được làm rất tốt nhưng cũng phải mất đến hơn hai ngày để đến nơi. Trời tuy đã sắp chuyển sang thu nhưng cũng vẫn còn khá oi bức, Lý Anh Tú cảm thấy hơi khát liền gọi.

- Trần Thụ, lấy cho Trẫm bình nước.

Thế nhưng Trần Thụ lúc này vậy mà không trả lời mà hồn treo mất cành cây. Lý Anh Tú gọi liền tiếp hai lần mà không được liền thúc Song Vỹ Hồng đi lên chắn trước mũi ngựa của Trần Thụ hỏi.

- Ta nói Trần Thụ, Trần tướng quân, người có muốn chết hay không mà hồn lại treo cành cây thế kia?

Trần Thụ lúc này mới giật mình ra vội nói.

- Thần suy nghĩ chút chuyện, mong bệ hạ thứ tội.

- Được rồi, tập trung một chút đi. Lấy cho Trẫm bình nước.

Lý Anh Tú cũng không để ý, dù sao Trần Thụ cũng là con người mà không khỏi tránh những lúc bị xao lãng, nhưng làm một cận vệ thì điều đó không nên chút nào. Lý Anh Tú không để ý rằng ánh mắt Trần Thụ trên suốt quãng đường luôn nhìn về một bóng hình mảnh mai trong đoàn người.

Đến buổi trưa ngày thứ ba cuối cùng đoàn người cũng về đến được Thăng Long. Trần Thư xưng phong việc sắp xếp cho đám tân học viên, Lý Anh Tú liền đi thẳng về cung Minh Nguyệt.

- Mẹ, con đã về.

Lý Anh Tú vừa vào cung Minh Nguyệt liền cất tiếng chào, dù sao bình thường hắn vẫn làm như vậy. Thế nhưng lúc này trong phòng khách Ý Lan lại không phải ngồi một mình mà lại có một người mà Lý Anh Tú vô cùng quen thuộc. Là Thân vương của Bravia, cha đẻ của Elina, thân vương Pavong.

- Khụ khụ. Bái kiến quốc vương bệ hạ.

Pavong ho hai tiếng liền đứng lên chào Lý Anh Tú nói. Lý Anh Tú nhìn vị cha vợ tương lai này cũng căng cứng da mặt lên chào.

- Thân vương vẫn khỏe chứ? Ngài đến Đại Việt từ bao giờ?

- Bẩm bệ hạ, thần đã đến Đại Việt được một ngày, hôm nay may mắn lại được Thái hậu mời vào hoàng cung làm khách.

Pavong đáp, hắn đã đến An Bang từ mấy ngày trước nhưng mãi hôm qua mới đến được Thăng Long. Nhưng được Hồng Lô tự nói bệ hạ đã đi Giác Long nên không thể tiếp kiến. Nào ngờ hôm nay hắn lại được Thái Hậu Đại Việt mời vào cung, cũng bất ngờ Thừa Mệnh hoàng đế vậy mà hôm nay cũng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Vấn đề lập hậu

Pavong càng ngạc nhiên hơn nữa là vị Thái hậu Đại Việt này vậy mà đối với hắn vô cùng khách sáo. Lại hay hỏi về gia đình, nhân thân, đặc biệt là con gái hắn. Pavong biết con gái mình kinh doanh tại Đại Việt, nhưng làm sao có thể liên quan đến Thái hậu đây.

Lý Anh Tú tròn mắt nhìn Ý Lan đang tủm tỉm cười bên kia, ánh mắt nhìn hắn như muốn nói: “Thế nào? Mẹ chính là đang chạy tiền tiêu trước cho con”. Không hiểu sao từ khi Lý Anh Tú tỉnh dậy Ý Lan đối với việc tuyển phi của hắn vô cùng coi trọng, liên tục giới thiệu, dùng nhiều mưu kế để hắn lập phi, chỉ thiếu điều đem nữ nhân trời đem lên giường của hắn mà thôi.

Cũng đến giờ cơm trưa Ý Lan giữ Lý Anh Tú cùng Pavong giữ lại dùng cơm. Phải nói ẩm thực của Việt quốc không kén người ăn, hương vị tuyệt đối phong phú hơn nhiều so với những nền ẩm thực khác, đặc biệt là ẩm thực giống phương Tây như Bravia. Pavong mặc dù không phải lần đầu ăn cơm trong cung đình nhưng vẫn khen không dứt miệng. Đến khi tàn bữa cơm Lý Anh Tú mới hỏi.

- Không biết Thân vương đến bản quốc có chuyện gì?

Pavong cũng biết lúc này đã đi vào chính đề liền buông đũa xuống nói.

- Không giấu gì bệ hạ, hiện tại tình hình Bắc Hải đang khá căng thẳng bởi vì Gemanic vương quốc.

Pavong lời nói tuyệt đối miêu tả mọi nguyên nhân đều xuất phát từ Gemanic vương quốc, ngược lại Bravia là một đất nước luôn yêu chuộng hòa bình, không muốn gây xung đột với ai. Trong lòng Lý Anh Tú âm thầm kinh hoàng, Bravia nếu thực sự là đất nước yêu hòa bình thì đã không có quốc thổ rộng như ngày nay, sau cuộc chiến hai mươi năm trước diện tích của nó còn mở rộng hơn nguyên bản gấp mấy lần, trong đó còn có những quốc gia là phụ thuộc của Gemanic khi đó bị Bravia nuốt trọn cũng là một phần nguyên nhân Gemanic căm hận Bravia đến như vậy. Chẳng qua là hiện tại cục diện Bắc Hải đã khá ổn định, ngoại trừ Đại Việt là tân vương quốc mới xuất hiện, các nước khác Bắc Hải đều như cây tầm tìm kiếm nước phụ thuộc nên Bravia cũng không dễ gì động tay động chân. Đối với Bravia mà nói xung đột lần này là một nguy cơ, nhưng cũng là một cơ hội để bọn hắn đè bẹp Gemanic vương quốc, nên bọn hắn muốn tranh thủ sự giúp đỡ của Đại Việt, nhất là về vũ khí.

- Lần này thần sang Đại Việt đặc biệt mang theo năm mươi ngàn quan tiền bản quyền súng đạn, một chiến thuyền như trong thỏa thuận.

Pavong trước tiên liền đưa ra lễ vật trước, Lý Anh Tú vẫn im lặng, hắn biết đằng sau câu nói này mới là vấn đề chính.

- Như bệ hạ cũng biết Bravia và Gemanic cũng đã sắp khai chiến đến nơi, Bravia muốn phổ biến hỏa khí cho binh lính, nhưng ngặt nỗi đạn không đủ dùng tiêu hao, hi vọng bệ hạ có thể bán thêm cho Bravia một số súng và thuốc súng.

Hiện tại Đại Việt căn cứ theo hiệp nghị chính là chia sẻ số đạn chế tạo được từ trong xưởng sản xuất súng là năm năm, một tháng Đại Việt có thể bán cho Bravia ba trăm ký thuốc súng. Lý Anh Tú cũng biết được Bravia cũng mở xưởng sản xuất đạn, nhưng năng suất bao nhiêu cũng không rõ ràng. Lý Anh Tú nói.

- Thân vương cũng biết xưởng của Đại Việt hằng tháng sản xuất số thuốc súng rất có hạn, lại cung cấp cho cả hai vương quốc cũng đã rất miễn cưỡng,

nếu tăng thêm, thực sự binh sĩ Đại Việt không còn cái gì để dùng.

Pavong cũng đã lưỡng lự trước Lý Anh Tú sẽ nói như vậy liền nói.

- Mong bệ hạ thông cảm, Bravia chỉ riêng số binh sĩ dùng súng hiện đã tăng lên đến hơn một vạn người, hỏa pháo cũng dùng rất nhiều, nên nhu cầu vô cùng lớn, hiện tại thời kỳ chiến tranh nên càng cấp thiết hơn bao giờ hết. Bravia có thể giá cao mua lại thuốc súng.

Lý Anh Tú kinh hãi. Mới có bao lâu mà Bravia lại có thể sản xuất đến một vạn súng? Phải biết Đại Việt hiện tại cũng chỉ mới có hơn một ngàn khẩu súng, đủ thấy chênh lệch sản xuất giữa hai bên là vô cùng lớn. Một phần vì công nghệ Bravia đã phát triển hơn Đại Việt rất nhiều, mặc khác là dân số Đại Việt còn ít, lực lượng làm trong xưởng rèn vẫn còn khá nhỏ dẫn đến dù có buff nhưng vẫn không đủ để sản xuất ra lượng lớn được.

Ỗ Lan thái hậu này giờ im lặng cũng cất tiếng nói.

- Thân vương ngài phải hiểu rằng vấn đề ở đây không phải là tiền, Đại Việt và Bravia là đồng minh đương nhiên bệ hạ phải giúp đỡ, nhưng Đại Việt cũng rất khó khăn.

Ỗ Lan đặc biệt nhấn mạnh chữ khó khăn, này giờ Lý Anh Tú cũng một mực tỏ vẻ tội nghiệp, đây là muốn Bravia phải giao ra thành ý. Bravia đúng là thừa tiền nhưng Đại Việt thiếu tiền sao? Không có. Đầu dễ gì móc ra lợi ích từ Đại Việt như vậy. Pavong cuối cùng thờ dài nói.

- Không biết bệ hạ có yêu cầu gì mời nói.

Lý Anh Tú lắc đầu giả dối cười.

- Thực ra Trẫm một mực muốn giúp Bravia, hay Thân vương có thể chờ hai ngày, Trẫm sẽ bàn bạc với triều đình để đưa ra quyết sách.

- Vậy thần xin cáo lui, tạ ơn bệ hạ và Thái hậu khoan đãi.

Pavong biết thương lượng tạm thời thất bại cũng đành lui rồi. Ỗ Lan chờ Pavong lui đi rồi mới vỗ vai Lý Anh Tú trêu chọc.

- Lừa dối cha vợ tương lai như vậy là không tốt đâu nhé con.

Thực ra sản lượng thuốc súng của Đại Việt đồng ý là không cao, nhưng bởi Đại Việt lính trang bị hỏa khí còn chưa phổ biến, phần lớn thuốc súng đều được đem đi tích trữ, chỉ một phần lấy ra cho binh sĩ luyện tập và cho Công bộ thử nghiệm mà thôi, nên hiện tại trong kho thuốc súng Đại Việt phải chứa đến đơn vị hàng tấn. Nếu lấy đơn vị một ngàn binh sĩ chỉ riêng bắn súng thôi cũng đủ dùng đến cả năm không vấn đề gì.

Lý Anh Tú cười khổ nói.

- Mẹ đừng có trêu chọc con nữa. Là một quân vương con biết lợi ích quốc gia vẫn là trên hết. Thế nhưng sau này Pavong mà biết không biết có chịu gả Elina cho con không đây.

Ỗ Lan gật đầu chột giảo hoạt nói.

- Vì vậy còn có bốn phương án để lựa chọn. Thứ nhất phải để cho Elina tình nguyện bỏ nhà theo trai, khụ, là bỏ nhà theo con, thứ hai là phải để thực lực Đại Việt hùng cường đến mức Bravia phải thần phục, thứ ba phải để cho Pavong cảm thấy mắc nợ con, tình nguyện đem con gái gả cho con đây, thứ tư là con tổng hợp tất cả các phương án trên rồi.

Lý Anh Tú nghe vậy cười lớn nói.

- Mẹ thật cao minh, tất nhiên là con sẽ chọn phương án thứ tư rồi.

Ỗ Lan híp mắt gật đầu, trong lòng cũng vui vẻ, Lý Anh Tú trước giờ một mực rất hiếu thuận, giữa hai mẹ con nói chuyện cũng vô cùng thoải mái. Ỗ Lan nói.

- Tú, nhưng con có nghĩ rằng nếu con lập Elina làm hậu triều đình liệu có phản đối hay không?

Thấy Lý Anh Tú định nói dân chúng bình đẳng, chủng tộc bình đẳng như mọi lần Ỗ Lan liền cướp lời.

- Mẹ biết con luôn đem mọi sắc tộc đối đãi bình đẳng với nhau, thế nhưng con cũng phải nhìn vào tình hình hiện tại. Việt tộc không hề chiếm số đông so với hai tộc người khác trong vương quốc, nhiệm vụ chính của con là đảm bảo được Việt tộc tồn tại được trên thế giới này. Các đại thần tuy nghe theo lời con nhưng bọn họ cũng đều là người Việt tộc, đương nhiên sẽ không ủng hộ quốc mẫu tương lai lại là người bản địa.

Lý Anh Tú suy nghĩ đúng như Ỗ Lan nói, lập hậu cũng là một việc vô cùng hệ trọng với quốc gia, sẽ gặp phải sự cản trở rất lớn đến từ các vị đại thần. Ỗ Lan thấy Lý Anh Tú cân nhắc liền nói tiếp.

- Hơn nữa với tính cách của Elina con cũng hiểu, nàng vô cùng hiếu động, ưa thích kinh thương, một người như vậy con nghĩ nàng sẽ quản được tốt hậu cung? Quân thần cũng sẽ đồng ý sao?

Trong lời nói của Ỗ Lan rõ ràng ám chỉ Elina không thích hợp làm hoàng hậu. Lý Anh Tú phản kháng yếu ớt nói.

- Hậu cũng không phải có mẹ rồi sao?

Ỗ Lan bật cười ký nhẹ vào đầu hấn nói.

- Làm gì có vị vua nào lại để mẹ mình chưởng quản hậu cung. Chờ con có phi rồi mẹ sẽ lui về sau chờ ẵm cháu đây, việc gì phải quản hậu cung cho mệt mỏi.

Âm thấy đến đây đã đủ Ỗ Lan liền đứng lên nói.

- Mẹ chỉ nói vậy thôi, con suy nghĩ một chút, dù sao quyết định vẫn là của con. Hơn nữa nếu con muốn cưới Elina thì phải để nàng biết con là ai, mẹ không nghĩ con cứ mãi giấu như vậy là điều tốt.

Nói rồi nàng liền rời đi trở về phòng, để lại Lý Anh Tú ngồi một mình suy nghĩ. Lập hậu. Một chuyện tưởng chừng như dễ vô cùng nhưng đối với một quân vương mà nói là biết bao nhiêu sự ràng buộc. Còn Elina nữa, với cá tính của nàng liệu có chấp nhận chung chồng với người khác không?

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148

Trở về Thăng Long Lý Anh Tú lại lao vào công việc bận rộn của hấn. Phải nói rằng nền phong kiến quân chủ tập quyền áp lực trên vai người đứng đầu là vô cùng lớn, thảo nào mấy vị vua chúa thường hay chết sớm. May mắn Lý Anh Tú còn có một đám đại thần tài năng, đáng tin, Đại Việt gần hai năm qua cũng không có thiên tai dịch bệnh nào thành ra Đại Việt vẫn là một nơi yên ổn, thái bình.

Buổi chiều hôm đó Lý Anh Tú liền triệu tập Cơ mật viện. Khác với Cơ mật viện hay xu mật viện tiền triều là một cơ quan thường trực, có xu mật sứ là người đứng đầu, Cơ mật viện của Đại Việt hiện tại là cơ quan không thường trực, số lượng thành viên tham gia thường trực chỉ có Thượng thư sáu bộ, hai viện, ngoài ra còn có Âm bộ bộ trưởng Trần Thủ Độ, Đội trưởng Thiên Long vệ Lý Thường Kiệt. Đôi lúc khi bàn những chuyện có liên quan Cơ mật viện cũng sẽ triệu tập các thị lang, học sĩ... của các viện, các bộ để bàn bạc, ví dụ như ngày hôm nay Lê Văn Thịnh và Hồ Nguyên Trừng cũng được gọi đến để tham gia.

Việc ưu tiên hôm nay bàn bạc đương nhiên vẫn là đối sách đối với Bravia. Tuy trước đó trước triều đình đã thống nhất đường lối Đại Việt sẽ trợ giúp Bravia, nhưng để thu về lợi ích như thế nào mới là tốt nhất mới là vấn đề cần đem ra bàn bạc.

- Bẩm bệ hạ, theo thần thấy chúng ta trước tiên phải đặt vấn đề quần đảo Sắt lên hàng đầu, một ngày quần đảo Sắt chưa được bình định, ngày đó Đại Việt ta còn chưa thể an tâm.

Phạm Tu là thượng thư bộ binh, đương nhiên đưa ra quan điểm về khí cạnh quân sự trước. Lê Văn Hưu lại nói.

- Bẩm bệ hạ, thần lại cho rằng chúng ta cần có một sự cam kết tương trợ lẫn nhau đối với Bravia, nếu chúng ta động binh tại quần đảo Sắt, sau đó người Gemanic sau khi kết thúc chiến tranh sẽ đối phó chúng ta, với tình hình Đại Việt hiện tại động binh vẫn là lợi bất cập hại.

Lê Văn Hưu lại theo xu thế cầu toàn một chút, dù sao thực lực của Gemanic vẫn còn ở đó, Đại Việt vẫn còn phải kiên dè. Chu Văn An lại lần đầu tiên phản đối ý kiến của Lê Văn Hưu.

- Thần lại cho rằng khoảng cách địa lý của Bravia cách Đại Việt quá xa, cầu người không bằng cầu mình, trước tiên vẫn là dùng các loại điều kiện để tranh thủ xây dựng sức mạnh của Đại Việt trước.

Lý Anh Tú nghe vậy liền hứng thú, dù sao Chu Văn An vẫn là một bậc đại tài của dân tộc. Lý Anh Tú biết bản thân chưa sử dụng hết tài năng của Chu Văn An nhưng cũng đành chịu, Đại Việt lúc này có rất nhiều nhân tài, vai trò của Chu Văn An cũng sẽ thấp đi.

- Theo ý Chu khanh gia, chúng ta nên làm thế nào?

Nghe bệ hạ hỏi Chu Văn An khẳng khái trả lời.

- Bẩm bệ hạ muốn đất nước phát triển, quốc thái dân an, không gì bằng đầu tư vào giáo dục. Tuy mô hình bệ hạ đưa xuống đã rất phát triển, bao hàm nhiều kiến thức mới lạ, nhưng thần xin mạn phép nói một câu hệ thống tri thức đó vẫn còn chưa chặt chẽ, lỗ hổng kiến thức còn quá nhiều, kiến thức cơ bản thì có, nhưng vận dụng chuyên sâu, thực tế kiểm nghiệm vẫn chưa có. Vì vậy, thần kính xin bệ hạ nhân cơ hội lần này cử một đội ngũ du học sinh sang Bravia để học những điều mới, điều lạ để trở về phục vụ phát triển đất nước.

Quả nhiên là một nhà giáo dục của Việt tộc. Cũng quá thẳng thừng, lại dám chê hệ thống giáo dục của bệ hạ. Nhưng Lý Anh Tú cũng biết Chu Văn An nói không sai, bởi trước kia mặc dù Lý Anh Tú ngành học nằm trong phạm trù giáo dục, nhưng kiến thức những môn học tự nhiên cũng chỉ nằm ở mức cơ bản, hơn nữa qua nhiều năm cũng có nhiều thứ cũng đã quên đi, dẫn đến hệ thống kiến thức giáo dục còn nhiều thiếu sót. Những thiếu sót này Đại

Việt không bổ sung được, chỉ có thể mong tìm được tại Bravia vương quốc mà thôi.

- Chuẩn tấu. Khanh trở về chuẩn bị danh sách một chút, chọn những học sinh ưu tú, cũng có thể chọn những thợ thủ công ưu tú, có tư duy sáng tạo lập thành một đội du học sinh, Trẫm sẽ cùng thân vương Pavong nói chuyện này.

Trước một yêu cầu có lợi cho đất nước như vậy Lý Anh Tú không có cách nào không đồng ý. Chu Văn An lại nói.

- Bẩm bệ hạ, thần còn có một việc xin bệ hạ ân chuẩn. Thần cảm thấy bản thân mình hiện tại kiến thức cũng không còn đủ để giáo dục học sinh, xin phép bệ hạ cũng cho thần tham gia vào đoàn du học sinh, đi sang ngoại quốc tìm hiểu cái mới.

Chu Văn An là một người luôn có tinh thần cầu thị, cầu tiến. Theo ông tri thức là vĩ đại, học một đời người không bao giờ là đủ, không theo một bộ Nho giáo sáo điều, độc tôn Nho gia. Cũng chính vì vậy khi Lý Anh Tú đưa ra hệ thống giáo dục mới tiến bộ Chu Văn An là người ủng hộ nhiệt tình nhất. Lần này có cơ hội vị giáo giả này càng muốn mình học được nhiều hơn.

- Thế nhưng ái khanh tuổi đã cao...

Lý Anh Tú lại có chút lo lắng, Chu Văn An tuổi tác cùng Lữ Gia không sai biệt lắm, đường đi đến Bravia nếu thuận lợi lắm cũng phải mất mười ngày đi biển, không thuận lợi thậm chí có thể mất nửa tháng, gần một tháng, với tuổi tác như vậy làm sao một ông già như Chu Văn An có thể chịu đựng được.

- Thần một lòng cầu tiến bộ, sức khỏe của thần vẫn còn đảm bảo, mong bệ hạ ân chuẩn.

Chu Văn An lần này thậm chí còn dùng đến lễ bái để cầu xin, Lý Anh Tú cũng không thể từ chối được.

- Được rồi, Trẫm chuẩn tấu.

- Tạ ơn bệ hạ.

- Hồ khanh gia, chúng ta có thể cung cấp được cho Bravia bao nhiêu vũ khí?

Lần này Lý Anh Tú hỏi Hồ Nguyên Trừng, tuy nói Cao Lỗ là Công bộ thượng thư, nhưng về hỏa khí tên này tuyệt đối hiểu rõ hơn Cao Lỗ nhiều. Hồ Nguyên Trừng mấy tháng qua vẫn một bộ dáng đen nhem vì nắng và khói thuốc súng, tóc bị xoắn lại, da đen như cái đất nồi, nhe hàm răng trắng bóc ra nói.

- Bẩm bệ hạ, thần đã tính toán qua, nếu chúng ta quyết định viện trợ cho Bravia, lò rèn một tháng có thể cung cấp cho bọn hắn một trăm khẩu Type 02, pháo M202 2 ô, thuốc súng cung cấp sáu trăm ký, các loại khác như áo giáp, đao kiếm này ngược lại có thể nhận gia công, dù sao lực lượng gia công của nước ta vẫn rất sung túc.

Lực lượng gia công ở đây đến từ gia quyến của những thợ rèn quanh xưởng rèn. Bởi vì nơi đó không thuận lợi cho việc trồng trọt nên bọn họ cũng chuyển thành công nhân gia công cho triều đình, hằng tháng vẫn được phát lương ăn theo sản phẩm đây.

- Tốt lắm, khanh trở về nói với công tượng sẵn sàng một chút, thời gian sắp đến phải tăng ca, tiền lương, thức ăn phải chu đáo, tuyệt đối không được bạc đãi bọn họ.

Công tượng Đại Việt đều được hưởng lương rất cao, ngoại trừ bị hạn chế phạm vi đi lại, còn lại những điều kiện khác đều được triều đình cung cấp từ a đến z.

- Thần tuân lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú lại nhìn Cao Lỗ nói.

- Cao Lỗ, sắp đến ta cùng Hoa Hồng Đen thương hội có thể mở một nhà máy dệt, lúc đó máy móc sẽ được nhập vào Đại Việt, ta muốn khanh chọn lựa các thợ thủ công lành lợi đi vào làm việc, tranh thủ làm quen cấu tạo máy móc, từ đó phát triển máy móc cho Đại Việt, rõ chưa?

- Thần đã rõ.

Cao Lỗ vẫn một bộ dáng ít nói như vậy. Lý Anh Tú cũng an tâm, không cần nói nhiều. Cuối cùng hắn vẫn tìm đến nhân vật từ đầu buổi giờ đứng im như tượng phật không nói một lời.

- Bảo Công, đừng im lặng như vậy, khanh cũng phải nói một lời đi chứ.

Lữ Gia nghe thấy liền nở nụ cười nói.

- Nhìn bệ hạ càng ngày càng trưởng thành thần vô cùng cảm thấy vui mừng, về sau thần cáo lão cũng an tâm.

- Khanh lại nói bậy, khanh giờ vẫn còn thanh xuân phơi phới lại nói đến chuyện cáo lão. Cho Trẫm ý kiến đi.

Đối với Lữ Gia quan hệ giữa hai người vừa là quân thần, nhưng cũng vừa là thầy trò, Lữ Gia luôn âm thầm ở phía sau dạy Lý Anh Tú như thế nào mới có thể điều hành đất nước, như thế nào mới có thể trở thành một vị vua đúng nghĩa.

Lữ Gia như một ông cụ già tám mươi chậm chậm nói.

- Bẩm bề hạ, những ưu sách các vị đại thần đã nói mà trong lòng bề hạ cũng đã có quyết định. Thần chỉ muốn nhắc bề hạ một việc mà bề hạ xem chừng đã quên. Chúng ta cần phải tổ chức kỳ thi nữa.

Đúng nha, Lữ Gia không nói tưởng chừng Lý Anh Tú đã quên. Đáng ra mùa hè cuộc thi đã tổ chức, nhưng giờ đã sang thu vì nhiều lý do mà Lý Anh Tú cũng quên băng đi.

- Theo ý của thần Chu giám trưởng nói đúng. Hiền tài là nguyên khí của quốc gia, quốc gia muốn phát triển thì giáo dục cũng phát triển. Chuẩn bị đi du học cần chuẩn bị, ít ra đến năm sau mới có thể đi được. Lúc này mở khoa thi xem như vừa tuyển chọn người đi du học, cũng là tuyển chọn quan lại cho triều đình.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Chương Thánh quân

Theo Đại Việt ngày càng mở rộng, nhu cầu quan viên phục vụ trong triều cũng ngày càng nhiều, nhất là tại các phủ huyện mới thành lập như Tân Bình và phủ Triệu Phong. Theo chiến lược của Lý Anh Tú chỉ cần Đại Việt phòng thủ xây dựng được xứ Thuận Hóa, Đại Việt có thể không cần lo lắng gì mà khai phá Từ Vong rừng rậm. Lý Anh Tú không phải là một quân vương có ước muốn chinh phục dân tộc khác, trải qua những trận chiến trước hẳn biết cái giá của chiến tranh chính là tính mạng của những con dân Việt tộc. Thế nhưng chỉ cần khai phá tốt Từ Vong rừng rậm hẳn cũng đã có thể hoàn thành sứ mệnh của Lạc Long quân bàn giao, tìm kiếm được cho Việt tộc một mảnh đất cắm dùi. Thế nhưng để có thể giữ vững được vùng đất này, Đại Việt phải mạnh lên trước cái đe.

- Việc này đã thảo luận từ trước, các khanh lập tức lên kế hoạch, ra đề thi, tuyên bố toàn thiên hạ tháng sau sẽ tổ chức cuộc thi đầu tiên của Đại Việt, mọi chi phí đi lại sẽ do triều đình chi trả. Cứ quyết định như vậy.

Lý Anh Tú ra lệnh cũng dễ dàng bởi vì kỳ thi này đã được dự trù chuẩn bị từ năm ngoái, mọi kế hoạch cũng đã hoàn thành cơ bản, chỉ còn những khâu cuối cùng mà thôi. Lý Anh Tú lại hỏi Hồ Nguyên Trừng

- Hồ khanh, việc Trẫm giao cho ngươi về nghiên cứu khương tuyền như thế nào rồi?

Sau khi sản xuất ra được súng Type 02, Lý Anh Tú đã nghĩ đến chuyện làm khương tuyền cho nòng súng, nhưng khổ nỗi công nghệ hiện tại của Đại Việt thực sự không cho phép, đến mũi khoan nòng súng cũng không có. Thực tế đúc nòng súng Đại Việt chính là dùng thủ công đánh thép, uốn cong thép lại thành nòng súng, đó là một lý do Đại Việt sản xuất súng đạn còn rất chậm, thua xa Bravia.

- Thần bắt tài, vẫn chưa thể nghiên cứu ra, mong bề hạ thứ tội.

Hồ Nguyên Trừng xin lỗi nói, nghiên cứu khương tuyền khác biệt hoàn toàn so với nghiên cứu ra súng đạn bởi vì còn liên quan không những đến vật liệu thép mà còn phải tính toán độ xoắn của khương tuyền sao cho phù hợp với đạn, tạo điều kiện cho đạn bay chính xác nhất. Phương pháp hữu hiệu nhất chính là dùng phép thử - sai nhưng lại vô cùng tốn kém và mất thời gian. Lý Anh Tú cũng biết điều này nên cũng không trách tội, cô vũ Hồ Nguyên Trừng một chút.

Bởi hẹn gặp Pavong là ba ngày sau nên Lý Anh Tú sáng hôm sau quyết định đến Chương Thánh quân một chuyến, đi cùng còn có cả Lý Thường Kiệt và Trần Thủ Độ. Trần Thủ Độ tên này hôm nay không biết hít phải lá đu đủ hay liều fake mà tăng động lực thường, bình thường hẳn luôn một mực ở trong cơ quan Ám bộ đây, hôm nay tự nhiên đi ra phơi ánh nắng mặt trời...ờ, thì cũng tốt, như vậy mới càng có sức khỏe.

Nếu Thần Sách quân đóng tại sông Lục Giang phía Tây Thăng Long thì Chương Thánh quân đóng tại gần Mục trường phía Nam Thăng Long. Bởi Lý Anh Tú muốn tận dụng nguồn lợi từ buff của Mục trường, suốt thời gian qua Đại Việt đã hưởng Mục trường mua rất nhiều ngựa, đặc biệt là ngựa Đại Lý. Ngựa thò lại càng nhiều, lên đến cả ngàn con, voi bên trong Mục trường cũng lên đến hơn sáu mươi thớt. Hơn nữa ngựa và voi bên trong cũng đã sản sinh đời F1, khiến số lượng càng thêm phong phú.

Chương Thánh quân là một binh chủng kiểu mới do đích thân Lý Anh Tú chỉ đạo thành lập. Mọi ưu ái hầu như Chương Thánh quân được hưởng nhiều nhất. Ban đầu Lý Anh Tú dự định Chương Thánh quân chỉ một ngàn người, nhưng về sau tăng binh nên Chương Thánh quân trực tiếp tăng lên hai ngàn người, chiếm trọn một phần ba số lượng binh lính được tăng lên. Hơn nữa một phần ba số học viên Diễn Võ trường tốt nghiệp đợt đầu chính là được điều phối về đây, binh lính theo chỉ đạo của Lý Anh Tú được nhận trang bị mới bao gồm balo, súng... thậm chí đến loại pháo mới nhất của Công bộ đúc ra là P3 pháo 3 pound đúc bằng đồng, được đặt trên xe kéo cũng được ưu tiên trang bị cho Chương Thánh quân.

Từ xa, đến cách quân doanh vài trăm mét đã nghe tiếng gầm, rống vang vọng cả rừng núi Từ Vong rừng rậm. Hàng ngàn binh sĩ để mình trần, thân dưới mặc độc một cái quần đùi chia thành hàng trăm tổ, hai mươi binh sĩ làm một tổ lại vác trên vai từng khúc gỗ lớn vừa chạy vừa hô vang khẩu hiệu “rèn luyện thân thể, xây dựng quân đội, rèn luyện thân thể, bảo vệ tổ quốc”. Đến gần, Lý Anh Tú mới tròn tròn mắt ra, mấy tên trâu bò này vác trên vai chính là Thiết mộc nha. Một cây này dài cũng phải hơn mười mét, tất cả đều là gỗ quý dùng để đóng tàu nha.

- Là ai, là ai phê chuẩn đem thiết mộc giao cho bọn hần.

Lý Anh Tú tiếc đứt ruột nói, phải biết Đại Việt không sinh sản được Thiết mộc, phải lấy từ quần đảo Sắt đem về đây. Trần Thủ Độ cười khể nói

- Bầm bệ hạ, không phải từ lúc thành lập Chương Thánh quân ngài đã nói đáp ứng mọi yêu cầu của Chương Thánh quân nha. Trần tướng quân yêu cầu như vậy, Công bộ chỉ có thể cần răng mà giao ra thôi.

Lý Anh Tú trừng mắt, đúng là như vậy nha. Nhưng Trần Quốc Toàn, tên này cũng quá phá sản đi. Trong rừng có biết bao nhiêu là cây, tùy tiện chọn vài trăm cây, cả ngàn cây đều được, vì sao phải chọn Thiết mộc nha. Phá cửa, quá phá cửa.

Trong lúc Lý Anh Tú đang tiếc đứt ruột thì Trần Quốc Toàn đã nhìn thấy đoàn tùy giá liền vội vàng dẫn theo đại bộ đội chạy đến trước mặt Lý Anh Tú hành lễ.

- Bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú thu lại tinh thần nhìn Trần Quốc Toàn, chỉ mười mười mấy tuổi thôi nhưng bây giờ đã ra một bộ dáng tướng quân thần võ, chứng tỏ trong Diên Võ trường đã được Phạm Tu truyền dạy không ít.

- Miễn lễ, hôm nay Trẫm muốn đi xem xét quân doanh, phiên khanh có thể dẫn Trẫm cùng các vị đại thần đi chứ.

Nghe được thánh lệnh Trần Quốc Toàn vội nói.

- Đó là vinh hạnh của thần.

Nói rồi liền quay sang đại bộ đội nói.

- Groot tổng lĩnh, người tiếp tục cho binh sĩ huấn luyện.

Một tên người Man tộc thân hình to như con gấu xám liền bước lên chào quân lễ nói.

- Tuân lệnh tổng binh đại nhân.

Lý Anh Tú âm thầm gật đầu, trong Chương Thánh quân vậy mà để một người Man tộc làm tổng lĩnh, chức tỏ sự hòa hợp với nhau vô cùng tốt đây. Trần Quốc Toàn đưa đoàn người vào trong quân doanh. Quân doanh Chương Thánh quân bên ngoài được tường gỗ bao quanh, có tháp canh cao canh gác, phía trước ngoài chiến hào còn có cả một hàng cự mã, bên trong doanh trại là các khu nhà gỗ được đám binh lính dựng lên rất chắc chắn, bên phía Tây là một chuồng ngựa nuôi dưỡng chiến mã cùng ngựa thồ, phía Bắc là nhà kho, phía Đông lại là khu pháo binh. Trần Quốc Toàn vừa đi vừa giới thiệu nói.

- Bầm bệ hạ quân số của Chương Thánh quân hiện tại là hai ngàn một trăm ba mươi sáu binh sĩ. Trong đó có năm trăm kỵ binh, ba trăm trọng trang binh sĩ, bảy trăm xạ thủ, một trăm pháo thủ, bốn trăm binh sĩ khác là nô và cung tiễn thủ, hơn một trăm binh sĩ còn lại là hậu bị quân vẫn đang huấn luyện.

Bởi chưa đại trà được hỏa khí đến từng binh sĩ nên trang bị của Chương Thánh quân vẫn còn rất nhiều hỗn tạp, tuy nhiên đặc điểm khác biệt nhất của Chương Thánh quân là khả năng di chuyển nhanh, cơ động. Bọn hần ra trận không cần phải chạy bằng chân mà có xe ngựa chở đi, nên trang bị toàn bộ là trang bị nặng, sức mang cũng rất lớn. Ví như ba trăm trọng trang kỵ sĩ nếu bình thường bọn hần di chuyển nhanh lại rất khó, ngược lại bộ binh cơ giới bọn họ vẫn có thể mặc đầy đủ trang bị chạy thẳng ra chiến trường đánh nhau mà không hề suy giảm chiến lực.

Lý Anh Tú gật đầu đi vào một căn nhà nhỏ bên trong quân doanh, ngôi nhà này bốn vách làm bằng gỗ, mái nhà lại lợp rạ, đông ẩm, hèn mát, giữa nhà còn có cả một lò lửa nhỏ, sát bốn vách kê những cái giường tầng có thể ngủ hai người, chăn gối đều được gấp vuông vức như quân đội hiện đại. Một căn nhà như thế này lại có thể chứa được mười sáu người, nhìn vào bên trong Lý Anh Tú không khỏi nhớ đến lúc hần đi học quân sự cũng như thế này đây.

Lý Anh Tú lại được đưa sang khu chuồng ngựa, nơi này nuôi nhốt cũng chỉ một số chiến mã và ngựa thồ trực chiến thôi, còn lại đều được nuôi nhốt ở mục trường cách đó không xa. Nổi trội nhất nơi này chính là những dãy hàng trăm chiến xe ngựa lớn, xe ngựa làm bằng gỗ rất chắc chắn, bên trên thành xe còn có lỗ châu mai, nếu bị phục kích binh sĩ trên xe hoàn toàn có thể dựa vào thành xe làm công sự để chiến đấu. Tuy bánh xe làm bằng gỗ hạn chế sức bền và tốc độ của xe ngựa nhưng so với thời đại này đã là một bước tiến vượt bậc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Hiệp nghị

Lợi thế của bộ binh cơ giới chính là nhờ có nhiều ngựa, khả năng cơ động hơn các binh chủng khác, nhưng điểm yếu của nó cũng chính là điểm lợi thế đó. Giống như thời hiện đại bộ binh cơ giới di chuyển bằng các loại xe bọc thép thì cần có xăng dầu, nếu không có xăng dầu bộ binh cơ giới cũng chẳng khác nào bộ binh bình thường là mấy, thậm chí còn ị ạch hơn, bộ binh cơ giới Đại Việt hiện tại cũng như vậy, ngựa là cần cở để cấp dưỡng, điểm này gây nên

gánh nặng trên vai của hậu cần, do đó bộ binh cơ giới không được chiến đấu quá xa đại bộ đội, nếu không việc hậu cần sẽ rất khó khăn. Chưa kể đến chi phí để duy trì một đội quân cơ giới tốn kém chẳng khác gì tổ chức nên một đội kỵ binh là mấy.

- Hiện tại biên chế của Chương Thánh quân có năm trăm chiến mã Đại Lý, ngựa thồ cũng có ba trăm năm mươi con, xe ngựa ba trăm hai mươi cỗ, pháo P3 có mười ỏ.

Pháo P3 là một loại pháo hạng nhẹ mới, Lý Anh Tú ưu tiên trang bị cho bộ binh cơ giới và Thủy quân lục chiến. Nếu M202, M102 là sản phẩm của Hồ Nguyên Trừng thì P3 là sản phẩm kết hợp giữa Cao Lỗ và Hồ Nguyên Trừng. Cao Lỗ vậy mà chế tạo ra bộ đồ gắn bánh xe kết hợp với cần chống giật, khi bắn bộ đồ pháo sẽ mở ra hai cần chống giật thành một hình chữ V, nếu di chuyển hai cần pháo có thể xếp lại, phía đuôi có một cái lỗ có thể bắt chốt vào để ngựa kéo đi. Ngoài ra pháo P3 còn có một miếng gang chắn ở trước pháo thủ, bên trên có một cái lỗ để pháo thủ có thể ngắm đường bắn lại vừa có thể an toàn nếu bị kẻ địch tấn công.

Thẩm thú xong doanh trại Lý Anh Tú lại được Trần Quốc Toàn đưa vào tòa nhà trung tâm của doanh trại. Xếp đặt vị trí chủ vị Trần Quốc Toàn tuy là chủ tướng nhưng cấp bậc và bối phận thấp nhất nên ngồi vị trí sau cùng, Trần Thư ngược lại đứng sau lưng Lý Anh Tú.

- Trần khanh quả nhiên không phụ lòng của Trẫm, đã xây dựng lên một Chương Thánh quân hiện đại, chính quy trong thời gian ngắn như vậy, giao Chương Thánh quân cho khanh Trẫm rất yên lòng.

Trần Quốc Toàn chấp tay nói.

- Bệ hạ quá khen, tất cả là nhờ sự chỉ đạo tài tình của bệ hạ cũng sự chi bảo tận tình của Thái Úy đại nhân.

Dẫu biết là Trần Quốc Toàn vỗ mông ngựa nhưng Lý Anh Tú vẫn cảm thấy rất thoải mái. Phải biết số với Thần Sách quân Lý Anh Tú rất ít tham gia, Chương Thánh quân lại như đứa con tinh thần của hắn, từ các tổ chức, cách huấn luyện, quy định trang bị đều do một tay hắn soạn thảo nên, do đó Chương Thánh quân trong mắt các binh sĩ chính là “Hoàng quân”, cái gì cũng được ưu tiên trước. Lý Anh Tú nói.

- Có công ắt phải thưởng. Trần Thư, lấy quân kỳ trao cho Trần Quốc Toàn.

Trần Thư phía sau liền trịnh trọng lấy từ trong hộp gấm ra một lá cờ màu đỏ, trao cho Trần Quốc Toàn. Trần Quốc Toàn cẩn thận mở ra liền thấy lá cờ ở giữa thêu một con rồng trắng, nhưng phía bên góc lại thêu sáu chữ vàng: “Phá cường địch, báo hoàng ân”.

- Tạ ơn bệ hạ, thần thề cố gắng hết sức để báo đáp hoàng ân.

Hơn ai hết Trần Quốc Toàn hiểu được ý nghĩa của sáu chữ này như thế nào. Tuy đơn giản nhưng là lời thề son sắt của một quân nhân đối với bệ hạ, lãnh tụ tối cao của Đại Việt. Lý Anh Tú nói.

- Tốt lắm. Trẫm hi vọng Chương Thánh quân chính là lá chắn thép cho Thăng Long, sẽ phá tan được mọi cường địch.

- Thần sẽ không làm bệ hạ thất vọng.

Tuổi trẻ chính là tốt như vậy, lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết chiến đấu. Đến trưa Lý Anh Tú liền trở về kinh thành rồi, đối với Chương Thánh quân hiện tại Lý Anh Tú vẫn rất yên tâm. Chờ đợi bọn hắn quen thuộc với cách chiến đấu mới, chiến thuật mới lực chiến ắt sẽ tăng lên.

Trước khi trở về Trần Thủ Độ liền khế lùi lại một bước nói nhỏ.

- Ba ngày sau gặp nhau tại quán rượu Bạch Vân.

Lý Anh Tú bận rộn Pavong cũng không khá hơn là bao. Hắn tại Thăng Long lợi dụng sức mạnh của Hoa Hồng Đen thương hội bắt đầu mua vào những vật phẩm cần cho chiến tranh sắp đến. Đứng nhìn Bravia to như vậy, tuy nhiên chiến tranh nổ ra gánh nặng hậu cần đối với Bravia cũng không hề nhỏ. Thế nhưng Pavong chính là chậm một bước, trước đó triều đình Đại Việt đã tích cực chuẩn bị cho chiến tranh, đã hạn chế bán ra các vật tư, nên những thứ đồ này một mực tăng giá, nhất là giá lương thực, đồng, quặng sắt và củi khô. Thế nhưng Bravia tài đại khí thô, giá cao cũng mua sạch sẽ, đóng góp cho GDP Đại Việt không phải là con số ít.

Hai ngày sau Pavong đã được gọi lên triều. Vẫn như thường lệ Lý Anh Tú thượng triều trước tiên giải quyết chuyện trong nước, sau đó mới gọi Pavong vào tiếp kiến. Nhìn Lý Anh Tú ăn mặc Cồn Miện Pavong cảm thấy vị vua trẻ trước mặt này ngày càng có khí thế của một đấng quân vương, không khác gì Nilolai đệ tứ cả. Đại Việt sắp tới chắc chắn sẽ đón tiếp một đợt phát triển rực rỡ giống như Bravia hai mươi năm trước vậy. Lý Anh Tú nói.

- Trẫm cùng triều đình đã thương lượng với nhau từ nay cho đến giữa năm sau Đại Việt mỗi tháng sẽ cung cấp cho Bravia một trăm khẩu súng Type 02, 2 ỏ pháo M202, thuốc súng sáu trăm ký. Đây đã là cố gắng lớn nhất của Đại Việt giành cho Bravia. Nếu Bravia muốn thêm các loại áo giáp, vũ khí lạnh mà nói Đại Việt có thể gia công giúp Bravia, đương nhiên Bravia sẽ phải trả tiền công cho công nhân. Đại Việt xưa nay đối xử với bằng hữu luôn rất chân thành, giá tiền tuyệt đối sẽ công đạo.

Đối với giá cả nhân công Lý Anh Tú cũng không tham lam, đó chỉ là món lợi nhỏ, thay vì vậy có thể bán cho Bravia một chút nhân tình. Pavong ngược lại cũng biết đây là cố gắng lớn nhất của Đại Việt nên cũng không yêu cầu gì hơn.

- Đa tạ bệ hạ, Bravia sẽ nhớ kỹ ân tình này.

- Ngược lại Trẫm cũng có một số yêu cầu đối với Bravia vương quốc.

Pavong biết tiết mục chính đến rồi liền cẩn thận lắng nghe. Lý Anh Tú nói.

- Như thân vương đã biết Đại Việt ta và Crow công tước có thù oán không nhỏ, cả hai xảy ra xung đột là điều tất yếu. Nên Trẫm muốn đối với quần đảo Sát động binh nhưng chướng ngại tại chỗ người Gemanic. Trẫm hi vọng khi Trẫm thu phục quần đảo Sát thì Bravia có thể đứng ra kiềm chế Gemanic ít nhất là một năm. Đổi lại Đại Việt trong một năm đó hằng tháng sẽ cung cấp cho Bravia một tấn diêm tiêu.

Pavong từ kinh ngạc liền chuyển sang vui mừng. Nếu Đại Việt đánh Crow, áp lực của của Bravia sẽ được giảm bớt, ngoài ra mỗi tháng liền có được một tấn diêm tiêu, một tấn diêm tiêu chứ không phải là một tấn thuốc súng. Nếu có thể như vậy thực lực của Bravia lại tăng lên thêm một mảng lớn.

- Bệ hạ yên tâm, Bravia và Đại Việt là đồng minh, tương trợ nhau là điều tất yếu.

Lý Anh Tú nghe Pavong đáp ứng cũng cười thầm. Tính toán của Lý Anh Tú nếu Bravia bảo vệ đại Việt thì mâu thuẫn lại càng thẳng cấp, chiến tranh cũng sẽ không thể kết thúc trong thời gian ngắn được, Đại Việt càng có nhiều thời gian để chinh phục quần đảo Sát. Ngược lại một tấn diêm tiêu lại đơn giản, có mỏ rồi hẳn muốn bao nhiêu lại không có.

- Còn một điều nữa, Trẫm đối với sự phát triển của Bravia luôn có sự ngưỡng vọng, hi vọng Đại Việt có thể cử một đoàn du học sinh đến quý quốc để học tập những kiến thức mới.

Điều này lại càng không thành vấn đề Pavong liền gật đầu một cái rụp. Kết thúc buổi lên triều Bravia và Đại Việt tổng cộng ký hai hiệp nghị. Một là hiệp ước đồng minh tương trợ lẫn nhau, một là hiệp nghị trao đổi du học sinh giữa hai nước.

Lý Anh Tú lần này không muốn đặt điều kiện quá khắt khe đối với Bravia. Dù sao Bravia cũng là một chủ thể lớn. Thế giới có trật tự của thế giới, Bravia tuy có thể phải cầu cạnh, nhường Đại Việt nhưng với điều kiện Đại Việt sẽ không quá tham lam. Lý Anh Tú học được duy trì lợi ích lâu dài mới là thượng sách, quá tham lam cái lợi trước mắt thì sẽ không ai dám chơi với Đại Việt nữa, và cốt yếu là Đại Việt vẫn chưa đủ mạnh mẽ. Lần này hiệp ước nhìn cả hai bên đều có lợi, nhưng Lý Anh Tú tin tưởng rằng, phần lợi lớn hơn chắc chắn sẽ là của Đại Việt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Mật nghị

Hai ngày sau Elina đã trở về Thăng Long lại gặp được Pavong tại trụ sở của Hoa Hồng Đen thương hội. Nhìn thấy cha mình Elina như một chú chim hoạt bát liền nhảy đến ôm lấy cổ hắn cười nói.

- Cha, sao cha lại đến đây?

Pavong khẽ véo cái mũi nhỏ nhắn của nàng một cái trêu chọc.

- Ta không đến chắc phải mất luôn con gái tại Đại Việt đây.

Elina nghe Pavong trêu chọc liền chu môi.

- Mới không đây, ta rõ ràng là đi làm ăn được không.

Nói rồi nàng liền ngồi tại bên cạnh Pavong uống một ngụm nước nói.

- Cha, thực ra ta có chuyện này muốn nói với ngươi.

- Thành lập công ty liên doanh đa quốc gia?

Nghe Elina kể hết mọi việc Pavong khẽ rơi vào trầm tư. Đúng như Lý Anh Tú nói, hình thức này sẽ mang lại lợi nhuận cực lớn cho thương hội. Thế nhưng tên thiếu úy chết tiệt kia lấy gì để bảo đảm rằng thương hội đầu tư vào sẽ không bị lỗ đây?

- Ta cũng không muốn thương hội đầu tư vào, đây là ta và chàng cùng sáng lập ra công ty. Ta muốn nó chỉ là của riêng ta mà thôi.

Elina nói ra ý định của mình, sống trong thương hội bấy lâu tài sản của nàng cũng không phải là ít. Nàng bây giờ chính là đang tuổi chạy theo tình yêu của mình, nàng muốn trợ giúp người mình thương yêu. Pavong là người từng trải, đương nhiên biết được ý định của nàng. Đúng là nữ sinh ngoại tộc mà, lớn lên rồi cũng theo về nhà người ta. Pavong thực ra đối với con rể tương lai không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cần nàng yêu thích và tên kia biết đối xử tốt với nàng liền có thể. Tiền, quyền, địa vị Pavong không thiếu, Nilolai gia tộc càng không thiếu, nhưng Elina lại thiếu tình yêu của mẹ từ nhỏ, hẳn cũng không muốn hôn nhân của nàng bị lấy ra làm vật hi sinh.

- Đầu tư máy móc ta có thể thuyết phục quốc vương cho phép, nhưng ta muốn gặp mặt hắn một lần.

Pavong nói. Hắn muốn gặp mặt người đã cướp đi trái tim của con gái hắn là ai, nếu không gặp được hắn thực sự không an tâm. Elina cũng hiểu được trước sau gì con rể và cha vợ cũng phải gặp mặt nên cũng đồng ý nói.

- Tốt, ta sẽ đi hẹn chàng ấy gặp mặt.

Trong khi đó tại quán rượu Bạch Vân lúc này trong phòng thượng hạng đang ngồi mấy người ăn mặc cẩm bào quý giá, ngồi chủ vị là một người trung niên, có một đôi mắt vô cùng sắc xảo, một người khác diện mạo vô cùng thần tuấn, hiên ngang chính trực. Đây là một cuộc họp gia tộc, à không, là một cuộc gặp mặt của những người họ Trần với nhau. Vì vậy người ngồi chủ vị đương nhiên là Thái sư tiền triều Trần Thủ Độ, mà người thứ hai là Trần Quốc Tuấn, ngồi đối diện lại là ba người Trần Quốc Toàn, Dã Tượng và Trần Khánh Dư. Trần Khánh Dư vốn đã mất ký ức kiếp trước nhưng không hiểu sao lại sau mấy lần nói chuyện với Trần Thủ Độ lại bị lôi kéo vào Trần gia gia phá, đây mới là sự lợi hại của siêu cấp boss họ Trần đây. Mặt khác Dã Tượng chính là một mục tiêu mà Trần Thủ Độ muốn lôi kéo, kiếp trước Dã Tượng bất quá là một gia tướng dưới trướng Trần Quốc Tuấn có chút tài năng, so với thế hệ dòng tướng họ Trần khi đó Dã Tượng thực sự không quá nổi bật. Thế nhưng tại lúc này Dã Tượng được Lý Anh Tú vô cùng tin tưởng phong tước Tượng Lâm hầu, quản lý hầu hết tượng binh trong quân đội đây, nên được Trần Thủ Độ vô cùng trọng vọng.

- Trần Thủ Độ, hôm nay gọi chúng ta đến đây có việc gì thì nói đi.

Trần Quốc Tuấn hừ lạnh nói. Thực sự mà nói Trần Thủ Độ và Trần Quốc Tuấn không quá ưa nhau, hai người còn có cả gia thù kìa. Bất quá khi đó quân Nguyên quốc mạnh mẽ xâm lược, hai người không khỏi phải gạt bỏ thù nhà mà đồng tâm chống giặc. Đó cũng là điểm đáng kinh của hai vị đại Boss nhà Trần này.

- Hôm nay ta gọi mọi người đến đây là muốn bàn về sự tồn vong của họ Trần.

Trần Thủ Độ chậm rãi nói. Quả thực hắn còn muốn gọi Trần Bình Trọng, Trần Nhật Duật, Yết Kiêu nữa nhưng không thể vì bọn họ ở quá xa. Trần Quốc Tuấn vẫn mặt lạnh như tiền nói.

- Bệ hạ đối với họ Trần rất tốt, cơ hồ không có sự phân biệt, ta cảm thấy họ Trần không việc gì phải lo lắng.

Quả thực trong triều đình hiện tại họ Trần nắm lấy quân quyền cực lớn, Thánh Dực, Chương Thánh, Ngự Lâm ba quân đều do người họ Trần nắm giữ đây. Trần Thủ Độ nói.

- Đây chính là vấn đề, bệ hạ hiện tại rất sùng ái họ Trần, nhưng sau này đây? Nếu họ Trần chúng ta không có được lòng tử thì sau này sẽ như thế nào? Phải biết Thái hậu hiện tại trong cung chính là họ Lý. Ân oán hai họ Lý - Trần các người cũng không thể nào không biết.

Trần Quốc Tuấn tức giận vỗ bàn nói.

- Ân oán hai nhà Lý - Trần không phải là do người. Huệ Tông liền không phải do người bức tử, chôn sống tôn thất nhà Lý tại Thái Đường lại không phải là người? Để họ Trần mang danh vọng ân phụ nghĩa lại không phải là người?

Nghe Trần Quốc Tuấn kể tội Trần Thủ Độ chỉ thản nhiên nói.

- Không phải là ta.

Không đợi Trần Quốc Tuấn phản ứng Trần Thủ Độ liền nói tiếp.

- Nhưng cho dù là ta đi nữa tất cả những gì ta làm cũng là vì Đại Việt, vì họ Trần. Như thế thì đã sao?

- Người...

Trần Quốc Tuấn cạn lời, không thể không thừa nhận Trần Thủ Độ nói đúng. Khi đó Đại Việt suy vong, họ Lý đế mệnh đã tận, họ Trần lên thay là điều tất yếu, Trần Thủ Độ diệt hết họ Lý để bảo vệ họ Trần khi đó lại có gì là sai? Sai chính là sai ở đạo lý làm người, nhưng người khác có quyền nói vậy, nhưng Trần Quốc Tuấn thân là một phần tử họ Trần liền không có quyền nói, bởi vì Trần Thủ Độ làm chính là những điều tốt nhất cho họ Trần.

- Trần thêm sự bình tĩnh. Chúng ta là người cùng tông tộc, có việc gì từ từ nói chuyện.

Trần Khánh Dư nhìn thấy hai người căng thẳng liền đứng ra hòa giải, Trần Quốc Tuấn cũng có bậc thang mà đi xuống. Dù sao luận miệng lưỡi Trần Quốc Tuấn tuyệt đối không bằng Trần Thủ Độ.

- Mời Trần bộ trưởng nói. Tuy chúng ta là người cùng tông tộc nhưng hiện tại thời thế đã khác, thiên hạ không phải của họ Trần, làm việc bất lợi cho bệ hạ, xin thứ Quốc Toàn không phụng bồi.

Trần Quốc Toàn tuổi trẻ nhưng một bộ chính khí hiên ngang nói. Mỗi danh nhân triệu hoán ra tuy có ý thức riêng, nhưng dấu ấn của Lý Anh Tú trong tâm thức của bọn họ không hề nhỏ, cùng với những động thái thu mua lòng người của Lý Anh Tú càng làm lòng trung thành của bọn họ thêm kiên cố, nhất là những người tuổi trẻ như Trần Quốc Toàn vậy.

Trần Thủ Độ đương nhiên cũng hiểu được điều đó, hắn biết Trần gia hiện tại không giống như Trần gia khi trước, không có đoàn kết như vậy, bọn họ vẫn lấy bệ hạ là trung tâm. Trần Quốc Tuấn sở dĩ vừa nảy phản ứng lớn như vậy chính là vì lo sợ Trần Thủ Độ lại mưu toan đoạt vị giống như đã làm với triều Lý. Vừa hay Đại Việt hiện tại cũng đang là triều Lý đây. Trần Thủ Độ nói.

- Ta không muốn gây bất lợi gì cho bệ hạ hay Đại Việt, ta chỉ muốn cầu đường sinh lâu dài cho Trần gia.

Dừng một chút Trần Thủ Độ nói.

- Bệ hạ hiện đang là độ tuổi phải tuyển hậu để nối dõi hoàng tộc, như vụ bệ hạ bị hành thích, nếu bệ hạ có mệnh hệ gì, Đại Việt thực không biết phải làm sao. Vừa hay An Tư vừa được Thái hậu yêu thích, cũng nhận được sự thương yêu của bệ hạ. Ta muốn mọi người ở đây dùng toàn lực ủng hộ An Tư lên làm vương hậu. Chỉ cần như vậy Trần gia ta ít nhất được đảm bảo gần trăm năm.

Trần Quốc Tuấn hừ lạnh nói.

- Người muốn chính là để An Tư làm vương hậu, sau đó sinh long tử, lại phò tá long tử lên ngôi đúng không? Người khác không biết tâm can của người chẳng lẽ Quốc Tuấn ta lại không hiểu rõ.

Trần Thủ Độ vẫn bình thản nói.

- Đây không phải là chuyện đương nhiên sao? Như vậy không có hại gì cho bệ hạ, không có hại cho Đại Việt, càng không có hại đến Trần gia.

Trần Quốc Tuấn vỗ bàn đứng lên nói.

- Chuyện này ta sẽ không tham gia. Người tính toán như thế nào tùy ý người, nhưng đừng đem âm mưu nhỏ mọn đó đặt lên người bệ hạ, nếu ta phát hiện ra người lại có mưu đồ gì, ta, Trần Quốc Tuấn sẽ là người đầu tiên cắt đầu của người.

Nói rồi liền đi thẳng ra khỏi phòng. Dã Tượng thấy vậy cũng liền khom người một cái cũng liền lui ra. Trần Thủ Độ cũng không ngăn cản, dù sao Dã Tượng trước kia vẫn là gia tướng của Trần Quốc Tuấn, đương nhiên chủ ý cũng sẽ nghe theo Trần Quốc Tuấn, phản ứng của Trần Quốc Tuấn như vậy cũng là trong dự liệu của hắn đây.

Ở đây về việc Trần Thủ Độ bức tử Huệ Tông và giết tôn thất nhà Lý tuy Đại Việt sử ký toàn thư có ghi lại nhưng dù sao cũng không có bằng chứng rõ ràng, ta cũng không muốn mang tội vu cáo cho danh nhân lịch sử. Ở đây ta để Trần Thủ Độ không chối cãi, cũng không thừa nhận cũng là để xây dựng nên một hình tượng nhân vật riêng cho Trần Thủ Độ. Nên đừng anh em nào nói ta phi báng nhá:))

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Bại lộ thân phận

Trần Quốc Tuấn đi rồi trong phòng cũng chỉ còn lại ba người mà thôi. Trần Thủ Độ nhìn hai thanh niên tài俊, một người là Tổng giám đốc Tập đoàn thương mại quốc doanh Đại Việt, một người là Tổng binh “hoàng quân” Chương Thánh. Nói thực so với Trần Quốc Tuấn Trần Thủ Độ lại càng trông đợi hai người hơn. Bởi hơn ai hết Trần Thủ Độ nhìn được cục diện hiện tại.

Trần Quốc Tuấn tuy nói là danh nhân bậc nhất của nhà Trần được nhiều người ngưỡng vọng, dù chưa có được chiến công nhưng vẫn giữ được chức Ngự Lâm quân thiêm sự đủ thấy sự trọng vọng của bệ hạ và cả triều đình. Thế nhưng trong hàng võ tướng Trần Quốc Tuấn lại chưa hẳn sẽ có sự ảnh hưởng lớn, trước Trần Quốc Tuấn còn có lão tướng Phạm Tu chưa về hưu, còn có Lê Phụng Hiểu quân công đầy mình, còn có Ngô Tuấn cũng không kém bao nhiêu, có thể nói Đại Việt hiện tại đừng tướng như mây, tướng soái tùy tiện bắt một người cũng có thể chống đỡ một quân.

Ngược lại Trần Khánh Dư và Trần Quốc Toản lại khác. Lý Anh Tú xem trọng không phải tài cầm quân mà là tài kinh doanh của Trần Khánh Dư, Tập đoàn thương mại bây giờ và sau này sẽ luôn là trụ cột xương sống cho cả nền kinh tế Đại Việt, theo sự phát triển của tập đoàn sức ảnh hưởng của Trần Khánh Dư sẽ ngày càng lớn. Còn Trần Quốc Toản theo Trần Thủ Độ cảm giác được chính là bệ hạ thực tâm yêu thích, nên con đường phát triển của Trần Quốc Toản sẽ vô cùng rộng mở.

- Ý của hai người như thế nào đây?

Im lặng hồi lâu Trần Thủ Độ mới mở miệng ra hỏi. Trần Khánh Dư lập tức nói.

- Chuyện có lợi cho gia tộc, không làm hại cho bệ hạ ta liền đồng ý.

Trần Khánh Dư là người theo chủ nghĩa thực dụng, xuất phát từ bản tính tư bản, thêm trước đó bị Trần Thủ Độ thuyết phục nên đồng ý không hề có nghi vấn gì. Ngược lại Trần Quốc Toản lại lâm vào giấy dựa. Bệ hạ đối với hắn là hoàng ân cuộn cuộn, lần này tuy nói không làm hại bệ hạ nhưng cũng là tính kế đối với bệ hạ thực lòng Trần Quốc Toản không muốn. Thế nhưng mặt khác quan hệ giữa Trần Quốc Toản và An Tư một mực rất tốt, hắn cũng biết được An Tư yêu thích bệ hạ từ lâu, luôn âm thầm ủng hộ bệ hạ, nếu An Tư có thể thành vương hậu đối với bệ hạ mà nói cũng không phải là chuyện xấu. Suy nghĩ hồi lâu cuối cùng Trần Quốc Toản nói.

- Ta đồng ý.

Mặt khác sau khi ra khỏi quán rượu Bạch Vân Trần Quốc Tuấn liền trở về phủ, nét mặt của chuyển từ lạnh lùng sang trầm tư. Dã Tượng đuổi theo phía sau hồi nhỏ.

- Chủ tướng, sao ngài không ngăn cản bọn họ lại?

Dã Tượng hỏi không phải không có lý, dù sao với uy vọng của Trần Quốc Tuấn hoàn toàn có thể khiến kế hoạch của Trần Thủ Độ bị phá sản. Trần Quốc Tuấn nói.

- Ta làm vậy là để cho bệ hạ xem, là để bảo đảm họ Trần còn có thể phát triển.

- Để cho bệ hạ xem?

Dã Tượng có chút không hiểu, quả thực chính trị mấy vị đại nhân làm việc một mảnh tướng như hán không hiểu được nhiều lắm. Trần Quốc Tuấn chậm rãi nói.

- Người chẳng lẽ không hiểu vì sao bệ hạ cho Trần Thủ Độ nắm trong tay Âm bộ lại để Ngô Tuấn nắm Thiên Long vệ đây? Âm bộ quyền lực quá lớn, Ngô Tuấn chính là bệ hạ dùng để giám sát Trần Thủ Độ. Người nghĩ bệ hạ sao lại có thể không biết buổi gặp mặt ngày hôm nay đây? Ta biết điều này, Trần Thủ Độ cũng biết, ta phản ứng như vậy chính là phù hợp ý tứ của Trần Thủ Độ, cũng là phù hợp với tâm ý của bệ hạ rằng Trần gia chúng ta không kết thành một đoàn để chống đối lại bệ hạ.

Một người là Thái sư tiền triều, một người là Quốc công tiền triều, hai siêu cấp đại Boss lại há có thể đơn giản. Lý Anh Tú tuy vẫn rất tin tưởng quân thần nhưng đối với các đại thần Lý - Trần hán vẫn sử dụng cơ chế giám sát lẫn nhau, ngược lại các chức vụ lớn trong bộ máy chính trị vẫn là do nhóm của Lữ Gia đứng đầu nắm lấy.

Trần Quốc Tuấn tuy không thích mưu mẹo của Trần Thủ Độ nhưng không thể phủ nhận rằng An Tư nếu được lập là vương hậu sẽ có ích lợi rất lớn. So với Elina, An Tư lại càng thêm phù hợp với thân phận chủ mẫu Đại Việt.

Đúng như Trần Thủ Độ và Trần Quốc Tuấn dự đoán, buổi gặp mặt của họ Trần đã được Ngô Tuấn trình lên Lý Anh Tú. Lý Anh Tú cũng chỉ đọc qua một lần liền bỏ qua, dù sao vấn đề này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Lý Anh Tú gọi.

- Trần Thư, truyền lệnh ta, gọi Trần Nhật Duật trở về, Trần Khánh Dư chuẩn bị hai tháng sau mở đường thông thương đến Đông Tấn hoàng triều.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Người ta nói không tự tìm đường chết sẽ không chết. Tuy nói động tác của Trần Quốc Tuấn và Trần Thủ Độ không làm cho Lý Anh Tú sinh ra nổi một tia nghi kỵ nhưng làm bậc quân vương hán cũng phải tỏ thái độ một chút. Trần Nhật Duật trước tiên thu lại binh quyền, dù sao cục diện quân đảo Sát ổn định, duy trì như vậy sẽ hao tổn chi phí rất cao, còn Trần Khánh Dư cho hán đi xuất ngoại một chuyến cũng tốt.

Ra lệnh xong Lý Anh Tú còn phải giải quyết một chuyện đầu đầu gấp bội lần. Elina truyền lời Pavong đòi gặp mặt hán đây. Đi gặp mặt thân phận của hán chắc chắn bị lộ, nhưng nếu không đi Elina lại nói hán đối với nàng không chân tâm đây. Lý Anh Tú chợt nhớ đến lời của Ý Lan nói. Mãi giấu nàng như vậy cũng không phải là cách. Suy nghĩ một hồi cuối cùng Lý Anh Tú nói.

- Trần Thư, thay đổi thường phục, chúng ta đi Hoa Hồng Đen thương hội.

Hoa Hồng Đen thương hội Elina đã nhận được phản hồi của Lý Anh Tú liền cùng Pavong chờ đợi hán ở phòng khách. Chốc lát một tên hộ vệ đi vào nói.

- Bẩm hội trưởng, phó hội trưởng, Lý thiếu úy cầu kiến.

- Để hán vào.

Pavong lạnh nhạt nói. Đối với tên khốn kiếp cướp đi trái tim con gái hán hán mới không muốn cho sắc mặt tốt đây, dù hán có là thiếu úy của triều đình Đại Việt đi chăng nữa. Pavong vừa cầm lên ly trà uống vào miệng thì Lý Anh Tú đã từ ngoài cửa đi vào nói.

- Xin chào hội trưởng đại nhân.

Phụt.

Vừa nhìn thấy Lý Anh Tú toàn bộ nước trà trong miệng của Pavong toàn bộ phun ra. Tại sao lại là hán? Tại sao lại là hán nha? Elina thấy phản ứng của cha liền vuốt vuốt ngực hán hỏi.

- Hai người quen biết nhau sao?

Pavong chưa kịp đáp lời thì Lý Anh Tú đã nói trước.

- Đúng vậy, ta may mắn được gặp hội trưởng đại nhân mấy lần.

Vừa nói Lý Anh Tú vừa nháy mắt với Pavong. Pavong lúc này cũng định thần lại phối hợp Lý Anh Tú nói.

- Ta mới là người may mắn được diện kiến thiếu úy đại nhân mấy lần đây.

Pavong lúc này nhấn mạnh hai chữ may mắn đây. Nghĩ lại thảo nào lần đầu tiên gặp Thừa Mệnh hoàng đế hẳn liền cảm thấy quen đến như vậy, đó chẳng phải là người thanh niên mà con gái hẳn tặng y phục đó sao? Elina nghe vậy cũng không nghi ngờ gì liền kéo Lý Anh Tú ngồi xuống oán trách.

- Chẳng thật là, biết trước cha của ta lại không nói cho ta biết.

Lý Anh Tú cũng cười ha ha không giải thích. Chẳng lẽ nói ta không những biết cha nàng, còn lừa cha nàng không ít tiền sao? Pavong lúc này lên tiếng nói.

- Elina, con xuống dưới nói nhà bếp làm mấy món ăn, cha có chuyện muốn nói với vị Lý Thiếu úy này một chút.

- Vâng, cha.

Elina vâng một tiếng liền đi xuống, bên trong phòng chỉ còn lại hai người đàn ông với nhau, không khí có chút lúng túng. Pavong mở lời đầu tiên giọng điệu có chút mỉa mai nói.

- Ta nên gọi ngài là Lý thiếu úy hay là Thừa Mệnh hoàng đế bệ hạ đây?

- Ha ha, ngài gọi như thế nào tùy tiện.

Lý Anh Tú ha ha cười nói. Người xưa có câu đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu nha.

- Ngài cũng thật cao tay, một mặt giao thương với ta, mặt khác lại cướp con gái ta vào tay.

- Thân vương nói sai rồi. Giao thương với ngài là chuyện giữa hai nước, còn ta đối với Elina ta tình cảm chân thật, hai thứ này không thể lẫn lộn vào nhau.

Đối với vấn đề tình cảm Lý Anh Tú hoàn toàn không muốn lời chính trị vào đây. Đối với hắn nếu một cuộc hôn nhân vì chính trị thì nó chỉ là một đồng c** không hơn không kém. Pavong cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Lý Anh Tú, hẳn nhìn người thanh niên trước mặt này một lúc, Lý Anh Tú cũng không hề yếu thế trừng lại Pavong, hai người như đang trong một cuộc thi ai nháy mắt trước sẽ thua vậy. Cuối cùng Pavong thờ ra một hơi hạ giọng nói.

- Ta gọi ngài là Anh Tú được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Kết quả khoa thi đầu tiên

Pavong hạ giọng nói như vậy chứng tỏ hắn đã buông bỏ sự thù địch vì Lý Anh Tú cướp mất con gái của hắn mà nói chuyện. Lý Anh Tú liền gật đầu nói.

- Được chứ, thân vương tự nhiên.

- Người có thể gọi ta là chú hoặc bác. Hôm nay ta nói chuyện với người lấy thân phận là một người cha chứ không phải là một thân vương Bravia.

Pavong nói, Pavong là một thân vương, nhưng lớn hơn hết Pavong là cha của Elina. Hắn cảm thấy mình thiếu nợ con gái một người mẹ, thiếu nợ con gái một gia đình đầy đủ, nên hắn luôn muốn những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với con mình. Hắn đối mặt Lý Anh Tú hoàn toàn loại bỏ thân phận chính trị của mình và đối phương, việc làm ăn cũng tuyệt đối gạt bỏ. Hắn chỉ quan tâm con gái hắn mà thôi.

Pavong hỏi Lý Anh Tú từ từ về quá trình hai người quen biết, yêu nhau, hắn muốn thông qua đó để tìm hiểu về tính cách của vị quân vương, là người yêu của con gái mình là như thế nào.

- Người thực sự yêu con gái của ta?

- Đúng vậy, nàng là mối tình đầu của ta, ta không biết dùng từ gì để diễn tả được cho ngài biết, nhưng trong tim ta, nàng luôn có vị trí vô cùng quan trọng mà không ai có thể thay thế.

Pavong nghe Lý Anh Tú nói vậy chợt nghiêm mặt nói.

- Nếu có thể lựa chọn giữa Đại Việt và Elina người sẽ lựa chọn bên nào?

Pavong nhìn tưởng Lý Anh Tú sẽ suy nghĩ cẩn thận, nhưng không, Lý Anh Tú lập tức hùng hồn đáp.

- Nếu phải lựa chọn như thế ta sẽ lựa chọn cả hai.

Câu trả lời làm Pavong bất ngờ. Một lúc sau Pavong liền phì cười khen ngợi.

- Tốt lắm, đây mới là khí thế của một đáng nam nhi.

Không thể không nói câu trả lời của Lý Anh Tú làm Pavong vô cùng hài lòng. Là một người cha Pavong đương nhiên muốn Lý Anh Tú sẽ lựa chọn con mình, nhưng đứng trên lập trường của một người nam nhân thì lựa chọn của Lý Anh Tú lại hoàn toàn chính xác. Nam nhân phải có tham vọng, phải có sự nghiệp, như thế mới bảo vệ được nữ nhân của mình, chỉ bằng một câu nói này Pavong tin tưởng Lý Anh Tú là người mà con gái mình có thể phó thác.

- Thế nhưng so với Bravia Đại Việt vẫn chưa là gì đâu. Người có thể bảo chứng có thể bảo vệ được con gái ta?

- Chưa đến bốn rưỡi...à không mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây, Đại Việt chỉ cần ba năm ngài sẽ phải có nhận thức khác.

- Tốt, ta mỗi mắt mong chờ đây.

Đối với tham vọng của Lý Anh Tú như vậy Pavong cũng có chút tin tưởng, dù sao Bravia chính là đang tồn tại một vị thần nhân như vậy đây.

- Cha, Anh Tú, hai người nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?

Lúc này Elina đi vào thấy hai người vui vẻ, cha còn cười lớn như ấy liền yên lòng. Tính cách của cha là con gái nàng hiểu hơn ai hết, Pavong rất thương nàng, luôn lo sợ sẽ có người cướp nàng đi. Do đó cũng sẽ làm khó Lý Anh Tú.

Món ăn đưa lên ba người trò chuyện cũng rất vui vẻ, có Elina cả ba lại nói về chuyện sẽ thành lập công ty liên doanh đa quốc gia. Phải nói rằng Lý Anh Tú đưa ra lý giải về kinh tế học làm Pavong không khỏi không khâm phục, thậm chí Pavong còn vui đùa nói từ này Hoa Hồng Đen thương hội đổi tên thành Tập đoàn thương mại Hoa Hồng Đen mà hẳn là chủ tịch hội đồng quản trị đây.

Về cơ bản việc thành lập công ty Elina và Lý Anh Tú cũn đã bàn luận xong, không hề có tranh cãi gì, các chính sách ưu đãi với thân phận của Lý Anh Tú cũng khiến Pavong tin tưởng. Pavong tỏ ý sẽ trở về thuyết phục Nikolai đệ tứ, sớm nhất sẽ đem máy móc sang đầu tư.

Tàn cuộc lợi dụng lúc không có Pavong và Lý Anh Tú đều có vẻ say, Trần Thư cùng Elina vất vả đưa bọn hắn ra ngoài, trước khi đi Pavong còn ghé vào tại Lý Anh Tú nói nhỏ.

- Anh Tú, ta giao con gái cho người. Chuyện của các người ta không xen vào, nhưng nếu người làm con gái ta tổn thương thì đừng trách ta vô tình.

- Ngài yên tâm, ta sẽ đối xử tốt nàng.

Đội Elina và Trần Thư đỡ Lý Anh Tú ra ngoài Pavong liền khôi phục lại sắc mặt bình tĩnh. Hắn sở dĩ đồng ý mối quan hệ này thứ nhất là bởi Elina yêu thích Lý Anh Tú, thứ hai cũng là vì nhân tình mà Lý Anh Tú đã bán trước đó, thứ ba nếu Đại Việt và Bravia có thể gắn kết Bravia cũng có lợi mà không có hại.

Mặt khác Lý Anh Tú được đỡ lên xe ngựa cũng đổi lại sắc mặt bình tĩnh. Hắn cũng giống Pavong, đều là giả say mà thôi. Ý tứ trong lời nói của Pavong Lý Anh Tú liền hiểu được. Việc của hắn Pavong không can dự, thân phận cũng sẽ không bại lộ, đồng thời Pavong cũng uy hiếp lấy nếu tổn thương Elina Pavong tuyệt đối sẽ đem Đại Việt chôn cùng Lý Anh Tú, đó cũng là một lời khiêu khích đối với lời hứa ba năm của hắn đi.

Một tuần sau Pavong dẫn theo Elina trở về Bravia rồi. Lý Anh Tú cũng tiếp tục bận rộn đi. Một tháng sau khoa thi đầu tiên của Đại Việt chính thức bắt đầu. Đề thi do Quốc Tử Giám ra đề, chia làm hai ban tự nhiên và chính trị. Ban tự nhiên phần lớn lại là học sinh của Quốc Tử Giám, ban chính trị thì tuyển lại đến từ hai xứ Giác Long và An Bang. Nguyên nhân chính dẫn đến tình trạng này là vì Đại Việt hút giáo viên dạy các môn học tự nhiên. Những môn này đa số đều do các học sĩ của Hàn Lâm viện chuyển ngành nghiên cứu giảng dạy. Ở các trường địa phương ngược lại không có. Bởi tình hình thiếu hụt lực lượng trí thức Lý Anh Tú buộc phải kéo dài hình thức đào tạo này để lấy lực lượng giáo viên các môn học điều phối về các địa phương. Hắn dự định phải đến hai năm nữa mới có thể hoàn toàn phổ cập kiến thức cơ bản các môn tự nhiên và xã hội về các địa phương, lúc đó giáo dục cũng sẽ lần nữa cải cách theo hướng hiện đại.

Kỳ thi ban tự nhiên lại rất ngắn, bởi vì chỉ trải qua một kỳ thi trong Quốc Tử Giám. Còn kỳ thi chính trị lại trải qua đến hai vòng, vòng một là thi kiến thức, vòng hai là thi vận dụng kiến thức vào giải quyết các tình huống xã hội. Bởi thi chính trị là để đi làm quan. Lý Anh Tú không muốn lấy một đám chỉ biết tư thư ngũ kinh mà phải biết giải quyết các tình huống tại địa phương.

Trải qua hai tuần thi Lý Anh Tú nhìn vào danh sách người thi đậu không khỏi dờ khóc dờ cười. Hai ban thi mỗi ban lại lấy một trạng nguyên, một bảng nhãn, một thám hoa, bốn tiến sĩ, tám cử nhân. Ấy vậy mà đứng đầu lại vẫn là mấy cái tên Lý Anh Tú vô cùng quen thuộc. Chỉ thấy ban tự nhiên Trạng nguyên: Mạc Đình Chi (24 tuổi), bảng nhãn: Phạm Văn Tuấn (25) tuổi, thám hoa: Bùi Quốc Khải (24 tuổi). Trong ba người Phạm Văn Tuấn là người Lý Anh Tú chưa được nghe tên, liền muốn gặp mặt nhất. Mạc Đình Chi ngược lại Lý Anh Tú mong chờ khi gặp Mạc Hiến Tích sẽ ra sao. Lý Anh Tú kinh ngạc hơn là bốn tên tiến sĩ tất cả đều là người bản địa, còn có một người là nữ đây. Gồm có Anthur (32 tuổi), Gozalet (27 tuổi), Alex (16 tuổi) và nữ sinh duy nhất Chrissy (24 tuổi). Thế nhưng khi tìm hiểu lai lịch của bốn người này Lý Anh Tú cũng không ngạc nhiên lắm. Anthur và Gozalet lại là học trò cưng của Cao Lỗ, Alex lại là học sinh của Hồ Nguyên Trừng, còn Chrissy...ai nói cho Lý Anh Tú biết vì sao lại là học sinh của Nguyễn Phi Khanh được không? Không phải hắn đã nói nữ sinh tất cả phải tránh xa Nguyễn Phi Khanh sao? Tên này sớm muộn cũng làm con gái nhà người ta có bầu sau đó liền cao chạy xa bay.

Sang đến danh sách thi đậu ban chính trị lại càng là những cái tên quen thuộc hơn. Trạng nguyên: Nguyễn Hiền (13 tuổi), bảng nhãn Đặng Ma La (13 tuổi), thám hoa: Lưu Thúc Kiệm (27 tuổi). Tốt, lần này vậy mà lời cả ra Trạng Nguyên nhỏ tuổi nhất và thám hoa nhỏ tuổi nhất của Việt tộc rồi. Bốn tiến sĩ Lý Anh Tú cũng gặp vài cái tên quen thuộc Bạch Liêu (24 tuổi) và Lý Đạo Tái (20 tuổi). Hai người này kiếp trước đều là trạng nguyên của Việt quốc, nhưng số tuổi đỗ trạng nguyên của bọn họ cũng phải ngoài ba mươi, chắc hẳn lần này thi quá sớm lại có ảnh hưởng đến thành tích. Các tiến sĩ, cử nhân ban chính trị vậy mà không có người bản địa nào đỗ đạt, đây là điều Lý Anh Tú cảm thấy rất tiếc nuối, nếu sau này có những vùng đất mới đưa người bản địa đến cai quản tuyệt đối sẽ tốt hơn rất nhiều. Nhưng dù sao Đại Việt cũng có một kỳ thi đầu tiên rất thành công, đào móc ra một đồng danh nhân đây.

- Truyền lệnh ngày mai tất cả Tam khôi và tiến sĩ cả hai ban thượng triều gặp Trẫm tại Càn Nguyên điện.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Đầy đường tiểu Boss

Càn Nguyên điện hôm nay đặc biệt đông đúc, trải qua một kỳ thi bận rộn cuối cùng triều đình cũng đã có thể an tâm vì toàn bộ bộ máy nhà nước về cơ bản đã đủ người, các lão bộ chính cũng không cần phải ngày đêm tăng ca gánh vác. Ai cũng hiểu được bọn hắn đã già, qua ngày hôm nay Đại Việt tương lai đặt vào tay những người trẻ tuổi, mà bọn họ thì sẽ lui về sau ở nhà dưỡng cháu mà thôi.

- Bệ hạ giá lâm.

- Bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú ăn mặc Cỗn Miện ngồi uy nghi trên long ý nhìn xuống quần thần, Đại Việt hôm nay đã có những nét phồn vinh, Lý Anh Tú vô cùng vui mừng. Lý Anh Tú nói.

- Buổi thiết triều hôm nay Trẫm và các khanh sẽ cùng chào đón những đồng liêu mới, bọn hắn chính là tương lai của Đại Việt sau này. Cho truyền Tam khôi và các tiến sĩ vào điện.

Sau vài tiếng hô vang từ ngoài cửa điện liền có một đội người xếp thành hai hàng ngay ngắn bước vào, dẫn đầu hai hàng một bên lại là một cậu nhóc đáng người bé tý, chỉ cao được một mét hai tầm đó, mũ phốc đầu đội quá rộng muốn sụp xuống tận mắt nhìn trông rất buồn cười. Mà bên kia một người tướng mạo lại vô cùng xấu xí, da đen, trắng đỏ, môi trên dày y như con khi đột vậy, Lý Anh Tú vừa nhìn liền chắc chắn đây chính là Mạc Đình Chi trong truyền thuyết nha. Lại nhìn xuống dưới Mạc Hiền Tích vẫn nhắm mắt đứng im như một tượng đất, dung nhan hai người quả thực không thể liên tưởng bọn họ là ông cháu cách nhau năm đời đây. Đoàn Tam khôi, tiến sĩ vào điện liền khom người hành lễ.

- Chúng thần bái kiến bệ hạ.

- Miễn lễ. Đầu tiên Trẫm chúc mừng các khanh đã thi đậu kỳ thi vừa rồi, hi vọng các khanh có thể càng cố gắng phục vụ nước nhà, phục vụ nhân dân.

- Thần can tuân ý chỉ của bệ hạ.

Lý Anh Tú lại tranh thủ nhìn thông tin của mấy vị danh nhân.

Nguyễn Hiền: Trạng nguyên nhỏ tuổi nhất Đại Việt, võ nghệ toàn tài. Tư chất (S+???). Trị thủy, mưu lược.

Trị thủy: Người này có sự hiểu biết sâu rộng về sông nước, giỏi về việc trị thủy phát triển nông nghiệp.

Mưu lược: Người này không những giỏi về hành quân, đánh trận mà còn giỏi cả về mưu kế ứng đối trong chính trị, văn hóa, xã hội.

Nếu như nói thời Lý Lý Thường Kiệt là siêu cấp đại Boss, thì ít ra Nguyễn Hiền hiện tại cũng là cấp tiểu Boss, mới mười ba tuổi tư chất lại cao như vậy, kèm theo hai kỹ năng thực dụng vô cùng. Quả không hổ danh: “Thập nhị tuế khôi khai lưỡng quốc, vạn niên thiên tuế lập tam hài” (Mười hai tuổi khai khoa hai nước, nghìn năm ghi mãi chữ tam hài).

Mạc Đình Chi: Trạng nguyên thời Trần, có nhiều công lao trong việc đi sứ, trời sinh thông tuệ, không gì không hiểu. Tư chất (S+??). Kỹ năng: Ứng đối, thiên tài.

Ứng đối: Người này sở hữu khả năng ứng đối tình huống nhanh nhạy, xử lý mọi việc hợp tình hợp lý.

Thiên tài: Người này là thiên tài, học tập không gì không hiểu, hơn nữa còn có khả năng sáng tạo phi thường.

Quả nhiên là siêu cấp tiểu Boss, kỹ năng không hề làm Lý Anh Tú thất vọng. Kiếp trước Mạc Đình Chi theo học Nho học, kiếp này theo học Toán học, ấy vậy mà vẫn xếp đầu Tam nguyên đủ thấy Mạc Đình Chi khả năng học tập là kinh khủng cỡ nào.

Phạm Văn Tuấn: Báng nhãn nhà Trần, vô cùng thông minh, hiểu học. Tư chất (S??). Kỹ năng: Chăm chỉ.

Chăm chỉ: Người này có sự chăm chỉ khó ai bì được, lại vô cùng tận tụy với công việc.

Bùi Quốc Khái: Tiến sĩ nhà Lý, bản tích thanh liêm, không ham quyền thế, đầy lòng trung nghĩa. Tư chất (S??). Kỹ năng: Dạy học.

Đặng Ma La: Thâm hoa cùng thời với Nguyễn Hiền, vô cùng nhỏ tuổi, thông minh, văn võ toàn tài. Tư Chất (S??). Kỹ năng: Mưu lược, Công chính.

Công chính: Người này có tài phá án, công chính nghiêm minh.

Lưu Thúc Kiệm: Trạng nguyên đầu tiên của nhà Hồ. Tư chất (A+??). Kỹ năng: Biện bạch.

Biện bạch: Người này giỏi dùng lý lẽ để thanh minh, bào chữa.

Bạch Liêu: Trạng nguyên nhà Trần nhưng không ra làm quan. Tư chất (S???). Kỹ năng: Mưu lược, ngoại giao.

Lý Đạo Tái: Là Huyền Quan thiên sư văn hay chữ tốt. Tư chất (S???). Kỹ năng: Bác học.

Bác học: Người này hiểu biết sâu rộng trên nhiều lĩnh vực, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết.

Nhìn xong thông tin các vị danh nhân Lý Anh Tú càng hài lòng. Mặc dù đều chưa phát triển toàn diện nhưng cấp độ tư chất đều rất cao. Cũng bởi nền giáo dục cũng chỉ mới phát triển gần hai năm, nên vừa thi tuyển nếu không có những bậc danh nhân người bình thường quả thực thi không nổi.

Tiếp theo lại bộ bắt đầu tuyển bổ ban thường, chức quan cho từng người. Các cử nhân thi đậu để ở lại Quốc Tử Giám để đào tạo chuyên sâu, về sau họ sẽ trở thành lực lượng giáo viên phân bổ trên toàn quốc. Bốn vị tiến sĩ ban tự nhiên liền được phân bổ về công bộ để Cao Lỗ phân bổ nhiệm vụ cho bọn hần, Lý Anh Tú tuyệt đối không yên tâm khi để Chrissy lại đi theo Nguyễn Phi Khanh đi. Lưu Thúc Kiệm và Lý Đạo Tái được đưa sang Hàn Lâm viện, Bùi Quốc Khái, Phạm Văn Tuấn được đưa sang Quốc Tử giám, Bạch Liêu được đưa sang Lễ bộ. Cuối cùng cũng chỉ còn ba người Nguyễn Hiền, Mạc Đình Chi và Đặng Ma La. Đối với ba vị tiểu Boss này Lý Anh Tú muốn có sự phân bổ riêng.

- Đặng Ma La văn võ toàn tài, làm người công chính, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, tạm thời chưa phong chức tước. Trước tiên đi theo Trương Hanh đi hình bộ học tập. Người có ý kiến gì không?

Nghe Lý Anh Tú nói như vậy Đặng Ma La trong bộ quần áo thùng thình, cất tiếng nói vẫn còn non nớt.

- Thần tuân lệnh bệ hạ.

Lý Anh Tú hài lòng lại đối với Nguyễn Hiền nói.

- Nguyễn Hiền văn võ toàn tài, tuổi vẫn còn nhỏ, tạm thời chưa phong chức tước. Nhưng tài năng của người làm Trẫm vô cùng mến mộ liền đặc phái người đi xứ Thuận Hóa làm phụ tá cho Tô Hiến Thành.

- Tạ ơn bệ hạ.

Lại một giọng nói non nớt vang lên, Lý Anh Tú nhìn xuống tên này vẫn còn đang chật vật với cái mũ quá rộng đây. Lý Anh Tú không khỏi cười khỏ, nếu mình lại tổ chức thêm mấy kỳ thi như thế này không biết có phải Đại Việt sẽ toàn quan lại là thiếu niên hay không. Nguyễn Hiền và Đặng Ma La tài năng là không thể phủ nhận, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, thiếu sót kinh nghiệm xử lý công việc, chưa thể đảm nhiệm một phương, có Tô Hiến Thành và Trương Hanh dạy bảo Lý Anh Tú càng yên tâm.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Mạc Đình Chi Lý Anh Tú nói.

- Mạc Đình Chi, tuy người văn hay chữ tốt, hiểu biết sâu rộng, nhưng Trẫm cũng chưa muốn người đảm nhiệm chức vụ trong triều đình. Trẫm càng có một nhiệm vụ muốn giao cho người, người dám nhận hay không.

Mạc Đình Chi lúc này tuổi đã ba mươi vô cùng chững chạc nói.

- Mời bệ hạ nói, Thần dám nhận.

Lý Anh Tú thấy hần tự tin như vậy liền hài lòng nói.

- Sắp đến Chu Văn An sẽ dẫn một đoàn du học sinh sang Bravia, Trẫm muốn khanh đi theo, học điều hay, điều tốt của bọn họ để đem về Đại Việt phát triển.

Mạc Đình Chi sững sốt, hần tưởng mình sẽ làm quan, không ngờ bệ hạ lại muốn hần đi học đây. Thế nhưng Thánh mệnh đưa xuống hần cần phải làm theo.

- Thần tuân lệnh bệ hạ.

Triều đình Đại Việt nhân sự xem như đã bổ túc đầy đủ, Lý Anh Tú lại ra lệnh chuẩn bị hai đoàn đi xứ, một đoàn do Chu Văn An dẫn đầu đi sang Bravia,

một đoàn do Trần Khánh Dư dẫn đầu đi về phía Đông tìm đường giao thương. Một tháng sau khi hai đoàn sứ bắt đầu rời đi cơn mưa tuyết đầu tiên cũng đã phủ xuống Đại Việt. Lãnh thổ Tử Vong rừng rậm thay một màu áo mới, Đại Việt cũng trở nên âm đạm hơn, nhưng lấp ló dưới đó là bùng bùng sinh cơ chuẩn bị chào đón Thừa Mệnh năm thứ ba.

- ++++++=====

Đây sẽ là đợt buff danh nhân nhiều cuối cùng, hôm nay lật lại nhìn mới thấy có nhiều danh nhân triệu hoán ra nhưng chưa có chỗ dừng, cảm thấy lãng phí vô cùng

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Thừa Mệnh năm thứ ba

Mùa Đông Thừa Mệnh năm thứ hai trôi qua quả thực không dễ dàng gì. Bởi tích cực chuẩn bị chiến lược cho tình hình sắp đến, cung cấp lương thực cho năm vạn cư dân mới triệu hoán đến khiến tình hình lương thực của Đại Việt trở nên căng thẳng. Thừa Mệnh hoàng đế tuyên bố toàn quốc hạn chế bán lương thực cho ngoại quốc, chỉ chủ trương tiêu dùng trong nước, đồng thời ra lệnh cho giới thương nhân dẫn đầu là Tập đoàn thương mại quốc doanh không được tăng giá lương thực lên quá cao. Đồng thời triều đình cũng như năm ngoái, chuẩn bị hầu hết các vật phẩm, nhu yếu phẩm thiết yếu cho mùa Đông, năm nay lại có thêm đồ len, dạ từ ngoại quốc, màu sắc y phục của dân chúng Đại Việt càng thêm phong phú. Thế nhưng tình hình căng thẳng về lương thực khiến cả bộ máy triều đình Đại Việt căng thẳng. Lúc này Thái hậu Ý Lan lấy tư cách là hội trưởng Hội Chữ Thập Đỏ ra lệnh phía hậu cung giảm bớt chi tiêu, vận động thương gia quyên góp, lại đi đến từng hộ gia đình tặng quà, động viên dân chúng cố gắng, cùng bệ hạ vượt qua mùa Đông gian khó. Thừa Mệnh bệ hạ cũng tuyên bố ngày chủ nhật chỉ ăn một bữa cơm, số gạo còn lại để quyên góp Hội Chữ Thập Đỏ cứu tế cho người dân. Các quan trong triều cũng học theo, dân chúng Thăng Long cũng học theo sau đó liền lan ra sang toàn quốc. Người ta gọi đó là “Ngày đồng tâm”, ngày mà toàn quốc đồng lòng để quốc gia có thể vượt qua thời kỳ khó khăn.

May mắn thay Đại Việt có đến hàng chục vạn mẫu ruộng tốt trên toàn quốc, tốc độ sinh trưởng của cây lương thực trên những mẫu ruộng này gấp đôi bình thường, nên vào cuối mùa Đông. Lúc này năm vạn cư dân mới phát huy ra sức mạnh của bọn hắn, sản lượng lương thực sản xuất ra vậy mà vượt cùng kỳ năm ngoái đến hơn ba mươi phần trăm, các ngành nghề khác cũng có nguồn nhân lực bổ sung, đều tăng trung bình mười phần trăm. Vui mừng nhất chính là lò rèn, được bổ sung công tượng, tốc độ sản xuất súng đạn trực tiếp tăng cao. Chỉ riêng hai tháng cuối năm và tháng đầu tiên của năm thứ ba lò rèn đã sản xuất ra súng kíp năm trăm chi, đại pháo năm mươi ô các loại, bằng tổng sản lượng của gần năm tháng trước đó cộng lại.

Nhờ đó tuy mùa Đông khá vất vả nhưng dân chúng Đại Việt lại được đón một cái tết ấm no đầm ấm, trên khắp lãnh thổ mọi dân chúng đều hoan ca, kể cả những nô lệ trong các đền điện, lâm trường, hầm mỏ cũng được cấp phát quần áo mới, khẩu phần ăn cũng tăng lên.

Tháng một Thừa Mệnh năm thứ ba, những đoàn tàu vận tải đầu tiên của Bravia trong năm mới cũng đã cập cảng Đại Việt, chỉ khác lần này cập cảng không phải là cảng An Bang, mà lại là cảng Giác Long. Đoàn tàu này dưới danh nghĩa không phải Hoa Hồng Đen thương hội mà là một cái tên rất là lấm: Công ty liên doanh E&W. Vừa nghe mọi người liền không hiểu đây là gì, nhưng tất cả vị đại thần trong Cơ mật viện đều có thể đoán ra đây chắc chắn là cái tên cùi bắp do vị Thừa Mệnh hoàng đế này đặt ra đấy.

Thuyền của công ty E&W cập bến Giác Long đưa xuống không phải là máy móc hay vật liệu gì, một đội tàu hơn mười chiếc toàn bộ đều là các loại gia súc như cừu, dê... còn có cả một loại bò đối với dân chúng Đại Việt rất là lấm, loại bò này thân to cao, béo vô cùng, da lại không phải là nâu mà là trắng và đen đay. Tất cả đều là những thứ mà Lý Anh Tú tranh thủ dựa vào quan hệ với Pavong, đồng thời cũng là sự bang giao giữa hai nước mà mua về. Một phần đám gia súc này được để tại Giác Long nuôi dưỡng, một số khác lại đưa về trang trại tại Thăng Long để gây giống.

Một sự kiện lớn nữa của Đại Việt chính là Thừa Mệnh bệ hạ đã ký sắc lệnh mở trường dạy nghề tại bốn thành thị trên cả nước gồm: Thăng Long, Giác Long, An Bang và Triệu Phong, giáo viên là những công tượng, thợ thủ công giỏi từ công bộ, lễ bộ và một số thợ giỏi trong vùng. Ai muốn vào học đều được, học phí cũng lại rất rẻ, chỉ một quan một năm mà thôi, hơn nữa ai học tập tốt còn có thể nhận thưởng tại mỗi kỳ khảo sát. Nghe tin này toàn bộ dân chúng đều vui mừng không thôi, thực tế trước giờ dù là cư dân Việt tộc triệu hoán ra hay dân bản địa muốn có nghề nghiệp đều phải tự đi tìm sư phụ chỉ dạy, giờ Đại Việt tập trung những thợ có tay nghề giỏi lại, trực tiếp mở trường dạy tại địa phương, có thể tiết kiệm cho bọn họ không ít thời gian.

Tháng hai, Thừa Mệnh năm thứ ba, Càn Nguyên điện, Lý Anh Tú nhìn quần thần bên dưới ai nấy cúi đầu, trong lòng hắn cùng buồn phiền không thôi. Năm mới, ăn tết xong mấy tên đại thần dẫn đầu là Trần Thủ Độ ăn no rùng mỡ lại dâng tấu xin bệ hạ tuyển phi.

- Bẩm bệ hạ, hiện tại bệ hạ cũng đã đến tuổi lập thất, dưới sự trị vì của bệ hạ, đất nước yên vui, an ổn, dân chúng đều mong bệ hạ sớm tuyển phi tử, sinh con nối dõi hoàng tộc, để vận nước càng thêm thịnh vượng.

Trần Thủ Độ một mực nghĩa bất dung từ chối, đi theo sau lại có một số quần thần ủng hộ. Những vị quan này thực chất không phải là vì lợi ích của họ Trần mà bị Trần Thủ Độ lôi kéo, bọn hắn chính là thực tâm muốn Lý Anh Tú có thể cưới vợ sinh con, kéo dài hoàng tộc, dù sao hoàng đế hai mươi lăm tuổi vẫn chưa có con như Lý Anh Tú thực ra vẫn là chuyện hiếm. Hoàng tộc có nhiều trụ thì vận nước mới lâu dài, như vua Minh Mạng từ khi biết được công năng tạo người cho đến lúc chết cũng tạo được đến một trăm bốn mươi hai vị hoàng tử và hoàng nữ, các con của Minh Mạng cũng không chịu thua kém kiến tạo mỗi người lại vài chục vị, phải nói dòng họ Nguyễn Phúc con đàn cháu đống, nối dài mãi đến thời hiện đại mới thừa bót đi để lại mấy con một suốt ngày mang danh “hoàng tộc” đi chửi bới chế độ, phá rối đất nước.

Lý Anh Tú nhìn xuống Lữ Gia muốn Lữ Gia đứng ra cứu mình một phen nhưng Lữ Gia vẫn đứng im như tượng đất, xem ra vẫn là bị Trần Thủ Độ thuyết phục rồi. Lý Đạo Tái vậy mà đứng ra thêm dầu vào lửa nói.

- Bẩm bệ hạ, đêm qua thần chiêm tinh, nhận thấy Văn Khúc tinh cực sáng, dự báo điềm lành, bệ hạ trong năm nay lập phi tuyệt đối mang lại điềm lành cho đất nước.

Chiêm tinh con em người à? Mặc dù ta ít học nhưng ta cũng biết Văn Khúc tinh không liên quan gì đến đám cưới nhà người ta được không? Lý Anh Tú thật muốn đem Lý Đạo Tái ra đánh một trận vì tội chém gió trên triều đình. Lý Anh Tú ho một tiếng nói.

- Việc tuyển phi của Trẫm tự Trẫm có thể cân nhắc, các khanh không cần nhiều lời. Chuyện này không nên nhắc lại nữa.

- Bệ hạ...

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết, một vị quan lễ bộ bước ra. Lý Anh Tú nhận biết người này, người này tên là Thái Tuấn, là một trong ngũ tự khanh Thường bảo tự Lễ bộ, từng theo Lê Văn Thịnh đi sứ. Thái Tuấn tuổi đã ngoài lục tuần đã xem như sống thọ, xuất thần từ bỏ chính đi lên đến chức Ngũ tự khanh, theo Lý Anh Tú cũng đã trọn vẹn gần hai năm.

- Xin bệ hạ mau tuyển phi, nếu không con gái lão thần tuyệt đối ở giá rồi.

Lão Thái Tuấn kêu khóc thảm thiết, Lý Anh Tú tròn trừng mắt nói.

- Nói vậy, Trẫm lập phi hay không thì liên quan gì đến con gái nhà người?

Lão Thái Tuấn chùi giọt lệ bên khóe mắt nói.

- Bẩm bệ hạ, thần tuổi đã cao, có một đứa con gái năm nay vừa ba mươi tuổi, không ai chịu lấy. May mắn gặp được Phạm tướng quân tâm đầu ý hợp liền muốn kết hôn. Nhưng Phạm tướng quân lại nói phận làm thần tử nào dám cưới trước quân vương nên nhất quyết chờ bệ hạ cưới vợ thì Phạm tướng quân mới cưới con gái thần.

Lý Anh Tú như bị chận bông rơi xuống trúng đầu mắt tròn trừng như muốn lòi cả ra.

- Khanh nói Phạm tướng quân nào? Trẫm nhớ trong hàng ngũ tướng quân không có vị nào họ Phạm lại đến tuổi lập thất.

Thái Tuấn tỉnh bơ nói.

- Bẩm bệ hạ, là Chấn Vũ Bá Phạm Cự Lượng tướng quân.

Trời ạ, Lý Anh Tú muốn kêu thảm, Phạm Cự Lượng chính là tuổi trung niên rồi được không, lại còn muốn lấy vợ. Thế nhưng Lý Anh Tú nghĩ lại nhưng danh nhân triệu hoán đến cơ hồ đều đơn côi, kiếp trước bọn họ chính là đều có gia đình, có con cái, nhưng triệu hoán đến thế giới này cũng chỉ bơ vơ một mình họ. Như Lữ Gia chẳng hạn. Nghe Ám vệ báo cáo không ít lần Lữ Gia từ triều về ở trong một phủ đệ lớn như vậy nhưng cũng chỉ lui cui một mình. Lữ Gia già rồi, Phạm Tu cũng thế, Chu Văn An cũng vậy. Bọn hắn đã qua tuổi thành gia lập thất, súng cũng hết sạch đạn, còn cưới vợ làm gì, Phạm Tu, Chu Văn An ngày ngày đi Diễn Võ Trường hay Quốc Tử Giám dạy học sinh, Lữ Gia thì trở về nhà cũng nuôi con chó, trồng hoa, cắt cỏ cho khuây khỏa mà thôi. Nếu tính ra Lý Anh Tú thực sự nợ bọn họ rất nhiều, có những thứ mà hắn vĩnh viễn không thể nào bù đắp được cho bọn họ.

=====++

Ngày mai sáng, trưa, chiều, tối đều ở trên trường cả, nên có lẽ sẽ ra chương chậm. Tệ nhất là không có chương luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Hai nước tuyên chiến

Thế nhưng những vị danh nhân trẻ hơn lại khác, ít ra như Phạm Cự Lượng đã bắt đầu có một cuộc sống mới, tìm cho mình một nửa mới tại thế giới này, Lý Anh Tú làm sao có thể ngăn cản điều đó được. Thế nhưng Lý Anh Tú điên đầu chính là vì sao Phạm Cự Lượng lại cố chấp như vậy, sao không học theo tên Nguyễn Phi Khanh kia đi, vừa đi đến đây được mấy tháng đã có hai phòng tiểu thiếp rồi được không. Lý Anh Tú thật không biết nếu sau này triệu hoán ra Nguyễn Trãi thì Nguyễn Phi Khanh sẽ ăn nói thế nào đây. Càng nghĩ đến đây Lý Anh Tú càng hận nghiêng răng nói.

- Được rồi, chuyện này Trẫm sẽ bàn với Thái hậu cùng suy xét thêm như thế nào, lần sau sẽ cho khanh câu trả lời.

Hắn cũng chỉ đành dùng kế hoãn binh trước mà thôi. Dù sao đa số đại thần vẫn là muốn tốt cho hắn, hắn cũng không tiện trừng phạt bọn họ. Trần Thủ Độ vừa định nói gì từ bên ngoài liền có tiếng hô lên.

- Hòa tước cấp báo, xin cầu kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú liếc nhìn sang Ngô Tuấn phía dưới đang nhếch mép lên cười, xem ra đây chính là Ngô Tuấn đã chuẩn bị sẵn đây. Trần Thủ Độ cũng hung hăng nhìn sang Ngô Tuấn nhưng vô hiệu, siêu cấp Boss họ Lý à không, họ Ngô có thể dễ dàng bị hù dọa như vậy sao. Âm bộ và Thiên Long vệ là chung một cái tổ chức, quyền lợi chia đôi, giám sát lẫn nhau đấy, hai người cũng không làm gì được nhau. Lý Anh Tú nói.

- Cho vào.

Từ bên ngoài một tên kỵ sĩ có vẻ phong trần mặt mũi, trên lưng còn cắm một ngọn cờ đỏ đi vào điện khom người nói.

- Bái kiến bệ hạ.

- Có tin tức gì mau nói.

Tên kỵ sĩ thở vài hơi lấy hơi liền nói.

- Bẩm bệ hạ, Gemanic đã có động thái mới.

- Dừng lại. Bãi triều, lập tức triệu tập Cơ mật viện.

Lý Anh Tú vừa nghe đến đây liền cho dừng lại. Hắn cũng phát hiện ra trên mặt Ngô Tuấn tràn đầy vẻ ngạc nhiên, tên kỵ sĩ này tuyệt nhiên không phải hần phái đến đấy.

Lần này triệu tập Cơ Mật viện ngoại trừ những thành viên thường trực Lý Thường Kiệt và Trần Thủ Độ cũng được gọi đến. Mọi người bắt đầu lắng nghe tên kỵ sĩ báo cáo. Thực ra không phải là Gemanic động binh mà là các tiểu quốc giữa biên giới hai nước đã động binh. Biên giới của Bravia và Gemanic không liền nhau, mà ở giữa có một vùng đệm gồm bốn tiểu quốc, mỗi tiểu quốc đất đai nhỏ hẹp nhưng lại có dân số tương đối lên đến một trăm ngàn người, hai tiểu quốc phụ thuộc vào Bravia, hai tiểu quốc khác lại phụ thuộc vào Gemanic.

Một tuần trước A nước và B nước là hai nước phụ thuộc của Gemanic vậy mà xua quân đi tấn công C nước. Bị tấn công bất ngờ C nước bại trận nhanh chóng trong vòng ba ngày, A và B nước liền tấn công tiếp D nước, nhưng bị chặn lại. Tuy vậy tình hình của D nước đang rất nguy cấp, liên tục cầu cứu Bravia. Hiện tại Bravia vẫn chưa có động thái nào đáng kể ngoại trừ uy hiếp, đe dọa, yêu cầu hai nước kia phải rút quân.

Lý Anh Tú hiểu rõ, chiến tranh giữ bốn tiểu quốc thực chất chỉ là những bước đi thăm dò phản ứng của Bravia mà thôi, hai bên đang thử thăm dò thái độ của đối phương mà thôi, chiến tranh ắt hẳn sẽ xảy ra mà chưa phải bây giờ. Lý Anh Tú quay sang Trần Thủ Độ hỏi.

- Tình hình tại quần đảo Sắt như thế nào?

Trần Thủ Độ nói.

- Bẩm bệ hạ, tại quần đảo Sắt về cơ bản vẫn ổn định, cả hai đều đang tĩnh dưỡng vết thương. Lazson bên ngoài tuy vẫn tỏ ra bình thường yếu đuối, tuy nhiên sau khi Trần Nhật Duật rút quân đi vẫn đang một mực tuyển lựa binh sĩ, gia tăng sức mạnh cho gia tộc mình, hần bây giờ trong tay đã có đến một ngàn năm trăm binh sĩ tinh nhuệ, đồng thời lại có vẻ đang đè ép Alonso. Tên Alonso này lợi dụng quan hệ với Đại Việt, khai thác lâm trường đang có vẻ giàu có trông thấy, nhưng một mực vẫn không có ý tuyển quân.

Sau khi Lý Anh Tú bất tỉnh, Ý Lan đã quyết định đưa thêm một ngàn nô lệ đi đến quần đảo Sắt để khai phá Lâm trường tại đó, nên Đại Việt mới có thêm càng nhiều Thiết mộc để đóng tàu và cho Trần Quốc Toàn phá của. Alonso liền đứng ra nhận việc, một mực tỏ vẻ trung thành. Lý Anh Tú đối với Alonso thực rất hài lòng, hần cần chính là một con chó như vậy, biết làm ăn, có tham vọng, nhưng không có khả năng nắm giữ binh quyền. So với Lazson, Alonso tham vọng ít hơn, ít thông minh hơn, nhưng đồng thời lại là kẻ hiền lành chủ nhân hơn. Lý Anh Tú lại hỏi Ngô Tuấn.

- Thiên Long vệ hiện tại huấn luyện thế nào?

Ngô Tuấn nói.

- Bẩm bệ hạ, Thiên Long vệ đã huấn luyện vô cùng hoàn hảo, ngoại trừ nhân số hơi ít ra, Thiên Long vệ cực kỳ tinh nhuệ, biết sử dụng nhiều loại vũ khí, cực giỏi ám sát.

Còn nhân số Thiên Long vệ bao nhiêu Ngô Tuấn cũng không báo cáo, hần chỉ phụ trách báo cáo với bệ hạ, có người khác, dù là bộ trưởng Âm bộ như Trần Thủ Độ hần cũng sẽ không nói, ngược lại Âm bộ cũng sẽ như vậy. Lý Anh Tú nói.

- Ta sẽ giao cho Âm bộ và Thiên Long vệ nhiệm vụ đầu tiên. Âm bộ sẽ phụ trách lôi kéo, tạo thế cho Alonso, còn Thiên Long vệ...ta không muốn đến tháng sau Lazson còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Đối với hai vị siêu cấp Boss Lý Anh Tú thực sự rất tin tưởng, việc còn con như vậy chắc chắn bọn hần sẽ hoàn thành. Lý Anh Tú lại ra lệnh.

- Phạm Tu. Trầm lệnh cho binh bộ trừ bị vật tư, binh sĩ, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

- Tuân lệnh bệ hạ.

- Lê Văn Hưu.

- Có thần.

Lê Văn Hưu vừa nghĩ bệ hạ sẽ giao cho hắn nhiệm vụ gì Lý Anh Tú liền nói.

- Trẫm lệnh cho người lập tức chuẩn bị hôn lễ cho Phạm Cự Lượng. Nói với hắn nếu hắn chịu kết hôn Chấn Long hạm sẽ cho hắn, nếu hắn không kết hôn thì ở nhà đi, đừng có mơ mà xuất chinh.

Lê Văn Hưu tròn tròn mắt, bắt Lễ bộ thượng thư đi ép cưới, wtf, bệ hạ nghĩ quá ngu bực. Chấn Long hạm chính là chiến hạm thứ hai của Bravia vừa mới được sửa xong đi.

Quả nhiên Lý Anh Tú vừa nói câu này Phạm Cự Lượng không cần suy nghĩ liền lập tức chọn phương án kết hôn rồi. Phải biết Chấn Long hạm Phạm Cự Lượng đã mơ ước từ lâu nhưng một mực bệ hạ không cho Thần Sách quân, hắn còn sợ bệ hạ sẽ cho Bắc Hải hải sư đi. Nhận được tin tức hắn liền quay về phía đám binh sĩ vừa cười vừa khóc nói.

- Đám nhóc con, ta vì các người mà đem bản thân mình cũng ném vào rồi.

Đón lại hắn là một loạt ánh mắt khinh bỉ. Không phải người cũng rất muốn kết hôn hay sao?

Tiếp hai tuần sau chiến tranh của các tiểu quốc ngày càng thăng cấp. Giữa tuần thứ hai biên giới D quốc bị xuyên phá, binh sĩ D quốc lui về giữ kinh đô, lúc này đột nhiên D quốc liên tục xuất hiện những toán binh lạ lẫm xen kẽ liên tục đánh cho A quốc và B quốc thua ngã nhào vài trận. Giữa tuần thứ ba D quốc cuối cùng phản công không những giành lại được toàn bộ quốc thổ của mình, mà còn lấy lại được nửa C quốc. Germanic quốc vương suy nghĩ bằng đầu gối cũng biết Bravia đã đổ quân vào chiến trường rồi tuyên bố bảo vệ đồng minh hướng Bravia tuyên chiến. Cuối tháng hai năm vạn quân Germanic đã tràn sang biên giới của A quốc và B quốc. Bravia cũng tuyên bố Germanic vừa ăn cướp vừa la làng, tuyên bố cuộc chiến tranh bảo vệ đồng minh, lập tức cũng đưa bốn vạn quân tiến vào D nước. Hai bên đồng thời tuyên chiến như hai con hổ gầm gừ sẵn sàng lao vào nhau bất cứ lúc nào.

Đối với Đại Việt tình hình như vậy chính là tốt nhất rồi, hằng tháng Đại Việt không những cung cấp hỏa khí, súng đạn cho Bravia, còn thông qua tập đoàn thương mại quốc doanh Đại Việt bán vũ khí, giáp trụ cho D quốc, những nước vùng ven Bắc Hải thấy hai con hổ đánh nhau cũng dón dập muốn gia tăng quân bị, nhất thời đơn đặt hàng về Đại Việt tăng lên một cách chóng mặt làm Lý Anh Tú cười miệng kéo đến mang tai. Chỉ là đơn đặt hàng nhiều nhưng nhân lực thiếu một cách trầm trọng. Lý Anh Tú ra lệnh mở rộng lò rèn, tạm thời trưng dụng các thợ rèn trong dân gian về làm việc, những người không biết rèn cũng được tuyển chọn làm việc gia công, rất nhanh tình hình liền tạm ổn. Mà Lý Anh Tú tâm mắt cũng dần dần hướng về quần đảo Sắt.

=====++

Hôm nay một chương thôi nhé. Tối còn phải đi chương trình gì đó trên trường nữa. Ta là một người rất ghét đặt tên nước là A B C D nhưng mấy nước nhỏ nhắc đến ít ta cũng lười nghĩ ra một cái tên. Nên anh em thông cảm đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Xứ Trán Ninh

Quần đảo Sắt, màn đêm đầu tháng ba. Nơi cực Bắc quần đảo Sắt khí hậu luôn ổn định, dù là mùa hè hay mùa đông thì nó vẫn lạnh, chỉ là mùa Đông tuyết dày phủ xuống, nó lại càng lún sâu vào giá rét mà thôi. Celt thành cũng chìm trong màn đêm sâu thẳm, chỉ có vài đóm lửa nhỏ sáng le lói như những con đom đóm chiếu sáng được một chút không gian bên cạnh nó mà thôi. Trên đầu thành ba binh sĩ của Lazson gia tộc chui rúc vào nhau, trời lạnh như vậy bọn hắn cũng chả buồn canh gác, điều quan trọng bây giờ chính là phải giữ ấm cho bản thân trước đã. Từ ngày quân Đại Việt rút đi Lazson bắt đầu tuyển chọn binh sĩ nhiều lắm, tuy chưa đạt đến thời kỳ đỉnh phong nhưng có áo giáp, có vũ khí, lại có lương thực, binh sĩ lúc này đều được huấn luyện vô cùng tinh nhuệ mà không phải đám nông nô bỏ cuộc cầm thương như trước. Bọn hắn chỉ lo tránh đi cái lạnh mà không biết rằng đã có những bóng đen đã nhanh như sóc vượt qua được tường thành chạy vào trong phủ lãnh chúa rồi.

Trong phủ lãnh chúa Lazson đang chìm say vào trong giấc ngủ, bên cạnh hắn lại là một mỹ nhân lửa thể, có lẽ vừa sau một hồi vận động mạnh nên bọn hắn ngủ rất say.

- Lazson, dậy đi. Lazson.

Lazson mơ màng mở mắt, hắn nghe ai đó gọi tên mình, nhưng hắn đang ở trong phòng riêng cơ mà. Lazson giật mình vội vàng bật dậy, trong phòng chính là ba người mặc áo đen, đang ngồi lại là một vị mỹ nam tử, gương mặt trắng trẻo, thanh tú, đặc trưng của người phương Đông, vừa nhìn Lazson liền đoán được người này đến từ Đại Việt.

- AAAAA!

Lúc này mỹ nhân bên cạnh Lazson cũng tỉnh lại, thấy nhiều người trong phòng liền hét toát lên. Thế nhưng Lazson kinh ngạc chính là dù tiếng hét của nữ nhân kia lớn đến như vậy mà bên ngoài cận vệ của hắn lại không có một chút phản ứng chút nào, phải biết bình thường Lazson rất lo lắng cho an toàn của mình nên bố trí rất nhiều binh sĩ, trạm gác bảo vệ mình. Giờ không có phản ứng chút nào dùng đầu gối cũng biết tất cả binh sĩ bảo vệ đều bị hạ rồi.

- Các vị quân gia Đại Việt không biết đêm tối đến phòng của ta có việc gì?

Lazson ngược lại rất bình tĩnh nói, tay phải từ từ đưa xuống gối. Mỹ nam từ nhìn thấy động tác của hắn nhưng cũng không để ý, mỉm cười nói.

- Giới thiệu một chút, ta là Ngô Tuấn, Chỉ huy thêm sự Điện tiền quân Đại Việt.

Đúng vậy, người đến chính là Ngô Tuấn, đề nhiệm vụ lần này thành công đẹp để Ngô Tuấn tự mình ra tay, tự mình đến thực địa để chỉ huy hành động nên mới có cảnh này. Lazson ngược lại bố trí rất nhiều trạm gác, nhưng với những Thiên Long vệ qua hai danh tướng là Phạm Ngũ Lão, sau đó là Ngô Tuấn huấn luyện đã trở thành những sát thủ vô cùng tinh nhuệ, không tốn mấy hơi sức, các trạm gác của Lazson đều bị dọn dẹp sạch sẽ. Lazson miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói.

- Không biết Ngô tướng quân đến tìm ta làm gì?

Ngô Tuấn hồ hững như nói chuyện với một xác chết.

- Bệ hạ muốn mạng của ngươi. Giờ ta cho ngươi hai lựa chọn, một là tự mình kết liễu, hai là ta tự mình đến tiễn ngươi đi.

- Ta chọn phương án thứ ba đây.

Lazson gầm lên, từ dưới gối vậy mà rút ra một thanh trường kiếm đâm đến Ngô Tuấn, Lazson rất sợ chết, đến mức hắn luôn cảm thấy sẽ có người mưu hại mình, đến đi ngủ trường kiếm cũng đặt dưới gối. Thế nhưng thấy trường kiếm đâm đến Ngô Tuấn chỉ nhếch môi khinh thường, trong tích tắc tay phải đưa ra như một cái gong kim bất lấy được tay kiếm của Lazson, dùng một đòn khóa bẻ ngược tay hắn lại để Lazson quỳ xuống trước mặt Ngô Tuấn, dù Lazson vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Ngô Tuấn. Ngô Tuấn cúi người xuống bên tai của Lazson nói nhỏ.

- Xuống nói với Diêm vương rằng Thiên Long vệ Ngô Tuấn là người giết ngươi.

Vừa dứt lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ nhẹ nhàng vẽ ra một đường máu ngang yết hầu của Lazson. Động mạch bị cắt đứt, máu đỏ ra như suối, Lazson chỉ có thể phát ra vài tiếng ách ách rồi ngã xuống dưới sàn nhà giật giật vài cái liền không cam lòng chết đi.

- AAAAAAA.

Nữ nhân thấy ấy liền lần nữa la lên. Ngô Tuấn chán ghét lạnh lùng nói.

- Các ngươi xử lý đi.

Nói rồi liền quay lưng đi ra, hai tên Thiên Long vệ chậm rãi đi đến bên giường, nữ nhân lúc này không quan tâm thân thể mình không có mảnh vải liền vội vàng quỳ trên giường cầu xin.

- Làm ơn tha cho ta, ta không liên quan gì đến Lazson, ta tình nguyện làm trâu làm ngựa cho các ngươi.

Chiếc chăn rơi xuống lộ ra thân hình vô cùng đẹp đẽ, nữ nhân này chính là một mỹ nhân chính cống đây, thế nhưng đối diện với nữ nhân cũng chỉ là hai ánh mắt lạnh như băng, không có một chút rung động nào. Tiếp theo trong phòng liền vang lên một tiếng hét thảm liên im bật. Trong các cơ sở của Lazson gia tộc đêm nay liên tục vang lên một tiếng hét thảm thiết.

Sáng ngày hôm sau, binh sĩ không thấy trong phủ lãnh chúa có phản ứng gì liền đi vào kiểm tra, bọn hắn kinh hoàng phát hiện toàn bộ gia tộc Lazson ba mươi sáu miệng ăn toàn bộ bị giết sạch sẽ rồi.

Tin tức cả gia tộc Lazson bị huyết tẩy làm các lãnh chúa của vùng cực Bắc quần đảo Sát rồi loạn lên. Ngay lập tức một cuộc hội nghị được mở ra, hai mươi hai vị lãnh chúa đều được triệu tập. Nơi bọn họ tổ chức hội nghị là lâu đài của Alonso gia tộc, dù sao trong các lãnh chúa tên này chính là giàu nhất đây.

- Hiện tại Lazson gia tộc đã hủy diệt, cần một gia tộc lên lãnh đạo các gia tộc khác để có thể đối kháng bọn người Crow. Gia tộc Basten chúng ta nguyện ý nhận trọng trách này.

- Đánh rầm, vị trí đó phải là của gia tộc Holder ta.

- Là của gia tộc ta mới đúng.

....

Các vị lãnh chúa vậy mà tranh nhau vị trí lãnh đạo liên minh, bọn hắn còn chưa nhận thức được vị trí của mình đây. Alonso ngồi im lặng trên ghế nhìn đám lãnh chúa tấu hài trước mắt.

Cũng có một số lãnh chúa trung thành với gia tộc Lazson đứng ra nói.

- Nhất định phải điều tra ai là hung thủ giết Lazson công tước, người nào trả thù được cho Công tước liền có thể kế vị ngài.

- Còn phải hỏi, nhất định là đám người Gemanic kia rồi.

...

Kettt

Đột nhiên cánh cửa phòng mở ra phát ra một tiếng kêu ê rằng. Đi vào bên trong là một đoàn người mặc áo đen, dẫn đầu không ai khác chính là Ngô Tuấn. Thấy Ngô Tuấn đi vào Alonso vội vàng đứng lên chào hỏi.

- Bái kiến Ngô tước quân.

Các lãnh chúa khác lại nghi ngờ nói.

- Người là ai? Đây là hội nghị của các lãnh chúa? Ai cho phép các người vào đây?

Ngô Tuấn đi lên trước vị trí chủ vị liền ngồi xuống bình tĩnh nói.

- Ta là Ngô Tuấn, Chỉ huy thiêm sự Điện tiền quân Đại Việt.

- Đại Việt!

Hai chữ Đại Việt như sét đánh ngang tại mỗi vị lãnh chúa ở đây, bọn hắn biết sức mạnh của Đại Việt rất cường đại. Thấy tất cả im lặng Ngô Tuấn lấy ra một cuộn da dê nói.

- Đây là văn thư Lazson công tước trước khi bị ngộ hại đã viết, theo đó công tước nguyện ý quy phục Đại Việt, dâng tất cả mọi thứ cho Đại Việt, chấp nhận luật lệ cho Đại Việt.

- Cái gì? Hiến dâng, thần phục Đại Việt?

Các lãnh chúa xôn xao, ngược lại Alonso và Ngô Tuấn rất bình tĩnh. Văn thư này đương nhiên là giả đấy, bọn hắn mới chỉ viết trong đêm qua mà thôi. Thế nhưng chuyện đó cũng không quan trọng. Ngô Tuấn nói tiếp.

- Theo đó Thừa Mệnh bệ hạ muốn biến nơi đây thành một xứ, đặt tên là Xứ Trấn Ninh. Vấn đề Lazson công tước làm Tuyên phủ sứ, nhưng Lazson đã ngộ hại, nay để Alonso lên kế vị, các vị lãnh chúa đều phải phục tùng hắn. Theo luật lệ của Đại Việt, các người có thể giữ đất đai, nhưng phải giao nộp quân đội cùng nông nô cho Tuyên phủ sứ giải quyết.

- Cái gì? Các người muốn lấy quân đội của bọn ta?

- Người là cái thá gì lại dám ra lệnh cho bọn ta?

- Chỉ dựa vào tên béo này, ha ha, cười chết ta.

...

Các vị lãnh chúa nhao nhao lên phản ứng, cười nhạo Ngô Tuấn và Alonso. Ngô Tuấn mặt vẫn thản nhiên hỏi.

- Vậy là các người không chấp nhận phục tùng mệnh lệnh của bệ hạ?

- Đúng vậy, người làm gì được chúng ta.

Các vị lãnh chúa liền kết đoàn tỏ thái độ. Muốn quân đội, muốn nông nô, vậy thì bọn họ làm lãnh chúa còn ích gì. Ngô Tuấn vẫn cười nhẹ nhàng nói.

- Tốt lắm, vậy giúp ta đỡ rách việc.

Đầu ngón tay như bạch ngọc đẩy chén rượu trên bàn xuống dưới đất, ngay lập tức có hàng loạt bóng đen xuất hiện sau lưng của các vị lãnh chúa.

Phập, phập, phập,...

- Ách.

Các vị lãnh chúa liên tục kêu thảm, từng lưỡi kiếm từ trước ngực của bọn hắn thò ra mang theo máu huyết. Rất nhanh hơn hai mươi vị lãnh chúa chỉ còn đứng được bốn năm người, là những người không đứng ra phản đối đây. Ngô Tuấn vẫn nhẹ nhàng cười tươi như gió xuân nhưng làm người ta lạnh nổi da gà.

- Còn ai phản đối nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Phái binh

Những người còn đứng tại bên trong phòng vô cùng kinh hãi, ngược lại Alonso lại vô cùng thản nhiên như tất cả hắn đã biết là như vậy.

- Cứu...cứu ta, ta...nguyện thần phục.

Trên nền nhà những lãnh chúa còn chưa chết liên tục rên rỉ cầu cứu, nhưng Ngô Tuấn vẫn một mặt thờ ơ như cảnh tượng thảm thiết trước mặt không phải là do hắn tạo ra vậy. Ngô Tuấn bình tĩnh đòi một ly rượu khác nhâm nhi uống như đang chờ đợi một điều gì đó. Ngô Tuấn không nói chuyện, trong phòng cũng không ai dám nói một câu, chỉ có những tiếng rên rỉ yếu ớt của người bị thương mà thôi.

Lát sau một tên Thiên Long vệ từ ngoài cửa đi vào bước qua những xác chết và những người còn đang bị thương nói.

- Bẩm đại nhân, bọn hắn đã đến.

Ngô Tuấn nghe vậy chậm rãi buông ly rượu xuống nói.

- Cho bọn vào đi.

Lập tức từ bên ngoài đi vào mười mấy vị thanh thiếu niên ăn mặc áo lông vô cùng sang trọng, nhìn thấy đầy đất xác chết bọn họ liền tràn đầy vẻ vui mừng. Những lãnh chúa còn sống lại vô cùng kinh hãi.

- Đây...đây là những con cháu của các vị lãnh chúa kia.

Đúng vậy, đây chính là những người thân của các lãnh chúa bị đâm gục, bọn hắn lần lượt bước qua xác của cha, chú, bác mình đi đến trước mặt Ngô Tuấn nói.

- Bái kiến đại nhân.

Ngô Tuấn gật đầu nói, từ tháng trước Ám bộ đã lên kế hoạch hết thảy, gặp mặt các vị lãnh chúa, đồng thời cũng gặp luôn con cháu của bọn hắn, những người không có tư cách kế vị. Ngô Tuấn nói.

- Kể từ giờ các ngươi chính là lãnh chúa của các vùng đất, làm quan cho Đại Việt, phải tuân thủ luật lệ của Đại Việt, rõ chưa?

- Đã rõ thưa đại nhân.

Đám con cháu, à không, là lãnh chúa mới đều răm rắp nghe theo. Bọn họ là những người không có tư cách thừa kế, sau này sẽ luân lạc thành một kỵ sĩ lang thang, thậm chí là một nông phu nào đó không biết chừng, đột nhiên có một miếng bánh roi xuống đầu như vậy bọn hắn phải nắm bắt cơ hội rồi. Ngô Tuấn lại nói.

- Những người kia còn sống, các ngươi tự giải quyết đi.

Lập tức một vị lãnh chúa mới rút ra trường kiếm đâm thẳng vào ngực một vị lãnh chúa cũ còn đang thoi thóp, hắn nhe răng cười nói.

- Cha, xin lỗi rồi, huynh trưởng sớm thôi sẽ cùng xuống dưới với ngươi gặp Tử thần.

Liên tục mấy vị lãnh chúa mới kết liễu những vị lãnh chúa cũ như những người dưng. Loài người là vậy, vì quyền lợi của chính mình bọn hắn sẵn sàng làm tất cả, dù cho phải giết chính đồng loại, giết chính thân nhân của mình. Đó là sự đáng sợ của tham vọng, nó khiến loài người mất đi nhân tính, còn không bằng một loài cầm thú đấy.

- Chúng ta nguyện thần phục, nguyện dân lên nông nô và quân đội.

Các lãnh chúa cũ còn sống vội vàng quỳ xuống xin thần phục, bọn họ biết Đại Việt cường đại, nhưng hôm nay mới biết được một bộ mặt khác của Đại Việt đáng sợ đến như vậy. Ngô Tuấn nói.

- Tốt lắm, vậy từ nay các ngươi có quyền giữ đất đai và lâu đài của mình, những thứ khác đều thuộc về Đại Việt. Tuyên Phủ sứ xứ Trấn Ninh do Alonso đảm nhiệm, về binh quyền sớm thôi sẽ có người đến đảm nhiệm.

- Tuân lệnh đại nhân.

Ngay sau ngày hôm đó dưới sự trợ giúp của các lãnh chúa cũ và Đại Việt, các lãnh chúa mới lần lượt giết hại các người thừa kế chính thức, bản thân lại leo lên kế vị, tuyên bố trung thành với Đại Việt, như vậy toàn bộ vùng cực Bắc của quần đảo Sắt đều thuộc về Đại Việt.

“Đinh, Chúc mừng kỷ chủ chiếm lĩnh 1 tòa thành thị (trung), 24 tòa thành (nhỏ). Lãnh thổ vương quốc được mở rộng. Ban thưởng một ngàn điểm chiến công, quả trứng (1), 1 lượt triệu hoán danh nhân, Thánh Dực cầm quân kỵ binh (200)”.

Lý Anh Tú tròn mắt, không ngờ Ngô Tuấn chỉ đi hơn nửa tháng liền có thu hoạch như vậy. Lý Anh Tú thấy trước mặt mình bỗng nhiên hiện lên một quả trứng to hơn cả trứng ngỗng, lại màu vàng óng ả. Đây lại là trứng gì? Không phải trứng khủng long ư? Thông tin hệ thống đưa ra chỉ có một.

Trứng: Trứng ấp sẽ nở ra sinh vật huyền bí.

Lý Anh Tú lại càng muốn thử má nó. Ấp, lại ấp như thế nào nha? Thời gian ấp bao lâu. Lý Anh Tú nhất thời có ý nghĩ muốn đem chăn cuộn mình lại ấp trứng như Nobita ấp trứng khủng long vậy.

Nghĩ không ra Lý Anh Tú dứt khoát mặc kệ. Hẳn việc làm tiếp theo cần chính là phải sắp xếp lại quần đảo Sắt. Dù phần cực Bắc của nó nhỏ như vậy nhưng dân cư cũng phải đến ba vạn người, quân đội của các lãnh chúa cũng có đến năm ngàn người. Lý Anh Tú cũng không thể sử dụng hết năm ngàn người đó, tiêu chuẩn tuyển binh của Đại Việt rất khắc khe, không phải ai cũng có thể tham gia vào được.

- Lão thần bái kiến bệ hạ.

Theo lệnh truyền Lữ Gia liền đi vào bên trong ngự thư phòng. Tuy kế hoạch đối với quần đảo Sắt đã có quyết sách nhưng Lý Anh Tú cũng cần phải hỏi thăm Lữ Gia một chút. Kế hoạch của Lý Anh Tú khá đơn giản, vùng cực Bắc nơi này sắt không có, muối cũng không, giá trị duy nhất của nó vẫn là vùng rừng có rất nhiều Thiết mộc, ý tứ của Lý Anh Tú chính là lấy nó khai thác lâm nghiệp làm chủ, đồng thời cũng xây dựng ụ đóng tàu phát triển ngư nghiệp và xây dựng một căn cứ hải quân tại đây.

- Bảo Công, khanh cho rằng người nào phải đến đây thì hợp lý?

Lý Anh Tú nói, thực ra hẳn không muốn cử quan viên là người Việt đến đây quản lý, trong mắt hẳn khu cực Bắc này không phải là vị trí chiến lược, nhiều lắm nó cũng chỉ là bước đệm để có thể xâm chiếm quần đảo Sắt mà thôi. Giá trị kinh tế của cả quần đảo đều nằm ở phía Nam mà không phải là phía Bắc, đó cũng là lý do mà đám tàn dư của Celt quốc có thể sống đến bây giờ.

Lữ Gia chậm chậm vuốt râu, Lý Anh Tú để ý rằng Lữ Gia rất thích vuốt râu đây, thảo râu của Lữ Gia không dày mà chỉ thưa thưa vài cọng, hẳn là bị rụng sạch cả rồi. Suy nghĩ được một lúc Lữ Gia nói.

- Thực ra nếu cử người đi không ai thích hợp bằng Trần Nhật Duật, thế nhưng Nhật Duật bản tính lương thiện thực khó có thể đảm bảo được ổn định tại Trấn Ninh.

Lý Anh Tú gật đầu đồng ý, tuy nói Trần Ninh đã bị thu phục, nhưng nơi đó vẫn là dị địa, hầu như không có một người Việt nào tại đó cả. Lý Anh Tú nói.

- Nên bản ý của Trẫm chính là trước mắt sẽ thi hành chính sách quân phiệt tại đó. Sử dụng quân đội để trấn áp mọi mối quan hệ bạo loạn sẽ xảy ra. Sau khi thống nhất được cả quần đảo Sắt thì mới thi hành đường sức dân sau. Trẫm cần một người giỏi ứng biến, lại thiết huyết để bảo đảm được tình hình tại đây.

Tuy nói Alonso được quyền làm Tuyên phủ sứ nhưng Lý Anh Tú làm sao có thể cho hẳn hoàn toàn chương quản Trấn Ninh được. Bản ý của hẳn chính là có thể để Alonso nắm quyền nội chính, nhưng phải nhận được giám sát nghiêm ngặt, không được nắm quân quyền. Lữ Gia suy nghĩ nói.

- Thực chất có một ứng cử viên có thể, nhưng tuổi còn nhỏ, thân lại sợ không đủ khả năng.

- Ý của khanh là Đặng Ma La?

Lý Anh Tú rất nhanh liền đoán được. Tuổi nhỏ trong triều chỉ có Nguyễn Hiền và Đặng Ma La, Nguyễn Hiền thì đã đi Thuận Hóa, chỉ có Đặng Ma La còn ở bên hình bộ. Đặng Ma La có tài văn võ, giỏi cầm binh lại làm người công chính, quả thực rất thích hợp. Nhưng tuổi còn nhỏ, chưa đủ kinh nghiệm để ứng đối các mối quan hệ tại dị địa.

- Bệ hạ anh minh, thần thiết nghĩ bệ hạ cử một đạo quân do một tướng lĩnh dẫn đầu, Đặng Ma La làm phụ tá, kiêm nhiệm cố vấn cho Tuyên phủ sứ Trấn Nam. Như vậy xứ Trấn Nam có Đặng Ma La giám sát mà Đặng Ma La cũng có người làm cố vấn bù đắp thiếu khuyết kinh nghiệm của hẳn.

Theo ý kiến của Lữ Gia Lý Anh Tú cũng âm thầm suy nghĩ người nào thích hợp, người này phải quen thuộc với xứ Trấn Nam, lại không quá nhân hậu như Trần Nhật Duật. Trong đầu Lý Anh Tú từng hình ảnh lướt qua, cuối cùng Lý Anh Tú nói.

- Trẫm nghĩ Nguyễn Cảnh Chân đi là thích hợp nhất.

Lữ Gia nghe vậy cũng gật gù đồng ý. Nguyễn Cảnh Chân từng có thời gian tại xứ Trấn Nam, đối với mọi thứ cũng quen thuộc, Nguyễn Cảnh Chân tài trí cũng hơn người, giỏi ứng biến, làm người cũng không mềm yếu mà vô cùng cứng rắn, nếu không hẳn đã không thể chống đỡ được cơ ngơi nhà Hậu Trần đây. Quyết định như vậy Lý Anh Tú liền gọi Trần Thư ra lệnh.

- Truyền lệnh Trẫm phong Nguyễn Cảnh Chân làm Trấn Nam phòng ngự tổng binh, phong Đặng Ma La làm tổng binh đồng tri, phong Đỗ Cung làm

Tổng binh thêm sự, mang theo năm trăm binh sĩ Tả vệ Ngự Lâm quân lập tức đến xứ Trấn Nam lãnh chức.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Trần Thụ bị đánh

Lý Anh Tú xử lý xong mọi việc thì cũng đã đến chiều, Lý Anh Tú liền như thường lệ đi Minh Nguyệt cung để dùng bữa cùng với Ý Lan. Hôm nay đặc biệt còn có cả An Tư. Bình thường An Tư đều vừa điều giáo cung nữ trong cung, vừa phải đi xưởng rượu hoàng gia để đôn đốc việc nấu rượu. Lại nói rượu của Đại Việt tại các nước khác vô cùng được hoan nghênh đây, nhất là những vùng xứ lạnh như ở Bắc Hải, một ngụm rượu Đế đi vào bụng cũng có thể ấm lòng chiến sĩ. Ngoại trừ rượu gạo, rượu nếp xưởng rượu do An Tư nghiên cứu cũng điều chế ra các loại rượu trái cây giành cho nữ sĩ bán cũng rất chạy, đặc biệt là giới quý tộc các tiểu quốc Bắc Hải. Rượu sản xuất ra đều bán trực tiếp cho Tập đoàn thương mại, sau đó thông qua tập đoàn mới đưa đi nơi khác. Lý Anh Tú thực sự không có tinh lực để ỷ sang mảng kinh doanh.

- Bái kiến bệ hạ.

Hai người thấy Lý Anh Tú đi vào liền chào hỏi. Lý Anh Tú cười nói.

- Mẹ, An Tư ngồi đi, đã nói bao nhiêu lần rồi, chúng ta không cần đa lễ như vậy.

Hậu cung như nhà hân vậy, chỉ có tại đây hân mới có thể tự nhiên thoải mái. Ý Lan nói.

- Tự nhiên thì tự nhiên nhưng lễ vẫn phải có. Hôm nay An Tư có tin vui muốn báo cho con đây.

Lý Anh Tú nghe vậy liền vui vẻ hỏi.

- Không biết An Tư có tin gì vui báo cho ta đây.

Tại Minh Nguyệt cung Lý Anh Tú nói với An Tư xưng ta mà không phải là Trẫm, quan hệ hai người vốn là gần không ít. An Tư nghe vậy liền đặt lên một chiếc lọ sứ nói.

- Mời bệ hạ xem qua.

Lý Anh Tú cầm lấy lọ sứ, bên ngoài làm rất tinh mỹ, lớn chỉ bằng hai ngón tay, miệng được đục bằng một nút vải đỏ. Lý Anh Tú mở nút lọ ra liền ngửi thấy được một mùi hoa hồng thoang thoảng. Lý Anh Tú kinh ngạc nói.

- Đây là...nước hoa?

- Bệ hạ anh minh. Bệ hạ giao công thức cho An Tư từ năm ngoái, An Tư cùng các thợ thủ công dày công nghiên cứu đến giờ cuối cùng cũng tạo ra được một bản mẫu, ước chừng một tháng nữa liền có thể tạo ra thành phẩm rồi.

An Tư trả lời làm Lý Anh Tú bất ngờ. Thực ra Lý Anh Tú nói đến điều chế nước hoa chỉ là vì hứng chí nhất thời mà chính hân cũng đã quên, không ngờ An Tư lại một mực nhớ rõ mà đem đi nghiên cứu. Đây quả là một tin đáng vui mừng. Nước hoa giá trị khác rượu, nó có thể bán với giá cực cao mà không một nữ nhân nào có thể từ chối nó được. Có hai thứ mà nữ nhân không bao giờ tiếc tiền, một là son môi và thứ hai chính là nước hoa, đối với bọn họ hai thứ này có bao nhiêu cũng không đủ đây. Lý Anh Tú xoay xoay chiếc lọ sứ liền nói.

- Thứ như thế này không thể đựng trong lọ sứ được, phải dùng lọ thủy tinh để đựng, phải trang trí thật xinh đẹp.

Thực ra thủy tinh không xa lạ gì với người Việt như đa phần người hiện đại nghĩ. Từ thời Bắc thuộc người Việt đã có thể chế tạo được thủy tinh, nhưng lúc đó thủy tinh có rất nhiều tạp chất, không được trong suốt, bên trong lại có nhiều bọt khí, đồ gốm Đại Việt lại rất phát triển nên người ta ưa thích sử dụng đồ gốm hơn là thủy tinh, do đó thủy tinh dần dần mai một đi. Buồn cười chính là sau này chính các quý tộc Đại Việt lại bỏ ra hàng ngàn quan tiền để mua lại những thứ đồ thủy tinh làm bằng đất cát đây. Ngược lại kiếp này vùng Bắc Hải bởi ở vùng ven biển, có nguồn tài nguyên tại chỗ, thủy tinh thủ công nghiệp ngược lại rất phát triển, bọn hân còn biết sử dụng ống thổi để tạo thành hình thủy tinh đây, chỉ là độ trong suốt của thủy tinh vẫn chưa được cao, vẫn còn bị ám màu xanh một chút. Lý Anh Tú hấp thu nhiều vùng đất, dân cư cũng học được làm thủy tinh, chỉ là một mực không được trọng dụng mà thay vào đó là đồ sứ mà thôi.

- Nàng lấy tiền từ trong xưởng rượu đi thành lập một xưởng đúc thủy tinh, dành riêng cho đựng nước hoa và rượu trái cây. Lấy giấy bút đến, ta sẽ vẽ cho nàng xem hai cơ cấu.

An Tư vâng lời đi tìm giấy bút đến. Lý Anh Tú liền vẽ ra hai thứ đầu nút khác nhau, một loại dùng bi lăn, một loại khác là dùng bình phun. Lý Anh Tú nói.

- Loại này đầu nút hình bi lăn, chỉ cần lăn trên cơ thể hoặc quần áo, trên người liền sẽ dính được nước hoa, loài này là bình phun, thứ xoắn này gọi là lò xo, dùng kèm làm càng nhỏ càng tốt, dùng đầu nút gắn vào, nó sẽ tạo áp lực hút nước hoa từ dưới lên và phun ra.

An Tư cái hiểu cái không gật gù như gà mổ thóc, tai lắng nghe, tay thì không ngừng viết vào sổ con những gì Lý Anh Tú nói. Nhìn hai người chụm đầu vào thân mật như vậy Ý Lan không khỏi thầm vui vẻ. Hai đứa nhỏ rõ ràng ưa thích lẫn nhau nhưng sao lại cứ bị một đạo ngăn cách đây.

Lý Anh Tú giảng giải xong cũng mất đến nửa giờ, com nước đều đã soạn sẵn, ba người chỉ việc dùng bữa mà thôi. Trong bữa com An Tư vẫn còn suy nghĩ làm sao để phát triển nước hoa đây, xong bữa nàng liền vội vã đi làm việc, Lý Anh Tú chỉ kịp nói nàng cẩn thận một chút An Tư liền mất bóng. Ý Lan cười nói.

- Anh Tú, con không cần nhắc đến việc tuyển An Tư làm phi hay sao?

Lý Anh Tú ngạc nhiên, bình thường Ý Lan chỉ là ám chỉ, nói thẳng như thế này vẫn là lần đầu tiên đây. Lý Anh Tú nói.

- Hiện tại con chỉ muốn chăm lo cho Đại Việt, ít nhất cũng phải đợi hai năm nữa.

Ý Lan lắc đầu nói.

- Không phải là tại mặc kệ Elina đi. Chuyện của hai đứa mẹ không xen vào, nhưng An Tư rõ ràng là ưa thích con, đã âm thầm lâu nay như vậy, nếu con không cho nàng một công đạo thì đừng nhìn mặt mẹ.

Thấy Ý Lan có dấu hiệu nổi bão Lý Anh Tú ngay lập tức cầu xin tha thứ.

- Được rồi, con biết rồi. Con sẽ suy nghĩ. Con về nghỉ ngơi đây.

Nói rồi cũng liền co giò chạy thẳng. Ý Lan lắc lắc đầu. Người trẻ tuổi thật là, luôn làm người lớn phải phí tâm đây.

Lý Anh Tú buồn bực trở về điện Long An, hẳn yêu thích An Tư là có thật, đàn ông có năng lực ai chẳng muốn có năm thê bảy thiếp đây, nhưng nếu chưa thể giải quyết được Elina hẳn tuyệt đối không dám lập phi.

- Trần Thụ.

Lý Anh Tú buồn bực kêu gọi. Nhưng kỳ lạ lần này Trần Thụ lại không có lên tiếng mà đi vào lại là viên Bách hộ. Lý Anh Tú kỳ lạ hỏi.

- Trần Thụ vẫn chưa trở về sao?

Buổi chiều lúc Lý Anh Tú đi sang điện Minh Nguyệt Trần Thụ liền xin phép hẳn rồi đi một chút, không ngờ đến giờ vẫn chưa trở lại. Viên Bách hộ nghe bệ hạ hỏi liền bối rối một chút, cuối cùng cắn răng nói.

- Bẩm bệ hạ, Trần Đô chỉ huy sứ bị đánh nhập viện, hiện tại đang nằm tại bệnh viện đa khoa đây.

- Cái gì?

Lý Anh Tú sững sốt. Trần Thụ vậy mà bị đánh đến nhập viện? Ai lại có thể đánh hắn đến mức vậy? Phải biết dù gì Trần Thụ cũng là nhất lưu võ tướng đi. Nghĩ đến đây Lý Anh Tú nói.

- Thay y phục đi bệnh viện, đừng làm quá rầm rộ.

Nửa giờ sau một chiếc xe ngựa chạy ra khỏi Tử Cấm thành thẳng đường đến bệnh viện đa khoa Đại Việt. Bệnh viện lớn nhất Đại Việt này hiện tại được dân chúng Thăng Long vô cùng hoan nghênh, bởi bọn họ đi vào đây đều được những thầy thuốc cấp ngự y cứu chữa, lại được giảm giá nhờ bảo hiểm y tế đây, bọn hắn cảm thấy đồng tiền mình bỏ ra đáng giá vô cùng. Lý Anh Tú đi vào bệnh viện rất nhanh tìm đến khoa ngoại, Trần Thụ được đặc cách nằm một phòng riêng biệt, bên trong còn có cả Phạm Công Bân. Hai người nhìn thấy bệ hạ mặc thường phục đi vào liền vội cúi chào.

- Bái kiến bệ hạ.

- Miễn lễ.

Lý Anh Tú khoác tay đi đến bên cạnh giường bệnh. Trần Thụ không bị gì nặng lắm, chỉ là mắt trái bị bầm đen như gấu mèo, tay phải treo lủng lẳng trước ngực. Lý Anh Tú hỏi.

- Phạm khanh, hẳn như thế nào?

Phạm Công Bân liền đáp.

- Bẩm bệ hạ, Trần Đô chỉ huy sứ cũng không bị gì nặng lắm, bị trầy xước ngoài da, tụ máu một số nơi, cánh tay cũng bị trật xương một chút, chừng hơn một tuần sẽ tốt lên.

Lý Anh Tú nghe vậy cũng triệt để yên tâm. Trần Thụ đi theo hắn từ lâu, là người chống đao cản thương cho hắn, phải nói rằng là tâm phúc chỉ đứng dưới ba vị đại Công của Đại Việt mà thôi. Nghe nói Trần Thụ tổn thương Lý Anh Tú tâm cũng vô cùng lo lắng.

Hôm nay cho phép ta lười một chút để cày mấy bộ phim nhá anh em. Còn 1 chương nữa nha.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Chiến tranh Gemanic - Bravia (1)

Nghe Phạm Công Bản nói vết thương của Trần Thư không đáng ngại Lý Anh Tú thở dài một hơi. Thế nhưng sau đó hần lại kỳ quái hỏi.

- Trần Thư, người ít gì cũng là nhất lưu võ tướng đi, làm sao lại bị đánh thành ra thế này?

Vấn đề này Lý Anh Tú một mực kỳ quái, chỉ là vừa rồi quan tâm Trần Thư nên bỏ qua mà thôi. Trần Thư mặt mũi quần bách vô cùng, không biết trả lời ra sao. Phạm Công Bản bên cạnh lại cười nói.

- Bệ hạ không biết đó thôi, Trần Đô chỉ huy sứ chính là bị nữ nhân đánh nha.

Nghe Phạm Công Bản cười trên nỗi đau của người khác Trần Thư liền phản ứng.

- Chỉ là ta nhường nàng thôi. Nếu là đánh thật chưa chắc nàng đã thắng được ta.

- Nữ nhân nào lại có thể đánh khanh đến như vậy?

Lý Anh Tú kinh ngạc, có thể đánh được Trần Thư hẳn không phải hạng vô danh. Trần Thư cuối cùng mặt mũi buồn bực nói.

- Nàng là một học sinh của Diễn Võ trường.

Hóa ra buổi chiều Trần Thư xin phép nghỉ chính là để đi Diễn Võ trường truy cầu cô gái kia, nào ngờ tán gái không được ngược lại còn bị người ta đánh một trận. Tuy Trần Thư luôn miệng không chịu thừa nhận bản thân thua, nhưng nhìn vết thương trên người hẳn Lý Anh Tú liền có thể tưởng tượng ra được trần diện thảm thiết đến mức nào. Phạm Công Bản đứng bên cạnh lại đồ thêm dầu vào lửa nói.

- Nếu không phải Điện tiền quân quanh đó thấy được lao vào ngăn cản chắc thương tổn của Trần Đô chỉ huy không dừng lại ở mức này đâu.

Nghe Phạm Công Bản nói vậy Lý Anh Tú vui vẻ bật cười. Tên Trần Thư này bình thường vô cùng lạnh lùng, ít nói, gặp chuyện gì cũng bình tĩnh, không ngờ cũng có ngày chật vật đến vậy. Thế nhưng dù gì Trần Thư cũng là tâm phúc của mình Lý Anh Tú nói.

- Nàng là ai đây? Nếu khanh thực sự ưa thích nàng như vậy Trẫm sẽ tứ hôn cho khanh.

Tại Đại Việt tuy Nho giáo không còn được thịnh hành như kiếp trước, nhưng Lý Anh Tú vẫn giữ lại một số điều về giáo dục con người, về lễ giáo. Tuy Nho giáo càng về thời đại phát triển nó liền có những điểm không phù hợp nhưng những điểm về giáo dục con người của nó chưa bao giờ bị lỗi thời. Lý Anh Tú cũng không muốn đất nước mình cai trị suy đồi về đạo đức như kiếp trước, cha không ra cha, con không ra con, vợ không ra vợ, chồng không ra chồng. Tại đây Lý Anh Tú có quyền lực độc tôn, hẳn tứ hôn được xem là một vinh hạnh đây. Thế nhưng Trần Thư lại từ chối.

- Bẩm bệ hạ, nàng tính tình cương liệt, chắc chắn sẽ thà chết chứ không chấp thuận. Thần sẽ từ từ cố gắng, dù có thất bại cũng không hối tiếc.

Lý Anh Tú nghe vậy liền vui vẻ vỗ vai hẳn làm Trần Thư đau đến nhe răng.

- Tốt lắm, làm đàn ông phải có cốt khí như vậy, mặt dày tán mỹ nhân. Trẫm phê chuẩn cho người được nghỉ ngơi hai tháng. Trong hai tháng này tùy ý người đi tán gái...à không, là dưỡng thương. Có gì khó khăn cứ nói với Trẫm.

=====Lại là phân cách chạy ngang qua=====

Chiến trường tại C nước đầy khói lửa. Ba ngày trước tại pháo đài Latxan, pháo đài lớn nhất của C nước, năm ngàn binh sĩ Bravia đã tiến vào trú đóng. Pháo đài Latxan nằm giữa hai tòa pháo đài khác, tạo thành một phòng tuyến ba điểm vắt ngang qua giao lộ đi qua phần phía Tây của C nước. Muốn đi qua đây bắt buộc phải đánh hạ được Latxan. Quân Gemanic và liên quân hai nước A và B đông một mặt dùng ba vạn binh sĩ kéo chân Bravia tại D nước, mặt khác lại đặc phái hai vạn người tấn công pháo đài Latxan. C nước là một nước nhỏ, sức mạnh quân sự yếu kém, chỉ một trận đã đại bại hoàng toàn, quốc tộ C nước sụp đổ, dân chúng như những con chim con bị vỡ tổ chạy tứ tán, làng mạc bốc cháy, xác người khắp nơi, dân chúng lầm than. Thế nhưng hai nước lớn là Bravia và Gemanic nào có quan tâm, đối với bọn hắn lợi ích của cả hai nước lớn mới là quan trọng đây, bốn nước phụ thuộc có ra sao không liên quan gì đến bọn họ. Nên cả hai nước lớn cũng không để ý rằng bắt đầu từ tuần thứ hai kể từ khi cuộc chiến xảy ra đã có những chiếc thuyền lén lút cập các bến cảng bỏ hoang của C nước đón các dân chúng lang thang lên tàu chờ đi nơi khác.

Rầm Rầm Rầm

Máy bắn đá của Gemanic liên tục phóng những viên đá nặng đến gần hai mươi ký va đập vào pháo đài. Tấn công pháo đài Latxan binh lực đông đến hai vạn do Philip chỉ huy. Hắn là một trong mười hai vị đại công của Gemanic xếp hàng thứ năm. Dưới trướng của Philip có hàng trăm phong thần, binh lực lại càng đông đảo. Quân Gemanic đứng bên dưới pháo đài xếp thành hàng trăm phương trận, với đủ mọi cờ xí gia tộc khác nhau.

Trái ngược với sự lộn xộn về quân dung của Gemanic, trên pháo đài quân Bravia lại một màu thống nhất bên trong là giáp lưới bên ngoài mặc áo giáp màu xanh, ở giữa có hình một con sư tử màu trắng biểu hiện cho Nikolai gia tộc.

- Cẩn thận.

Một tiếng hét to vang lên, một viên đá lớn lao đến phá toan lỗ châu mai trên đầu thành, ba binh sĩ không may đứng đó bị đá tảng đè thành thịt vụn. Máy bắn đá chính là vậy, độ chính xác không ra sao nhưng uy hiếp tinh thần cực lớn, quân Bravia chỉ biết co rúc trên tường thành mà không thể làm được gì. Bọn hãn tiến quân nhanh, những vũ khí hạng nặng đều không kịp đem theo.

Chỉ huy năm ngàn quân tại pháo đài Latxan là Pulisic thượng tướng quân, năm ngàn quân này cũng là thuộc Trần Đông quân của hắn. Bởi đại bộ đội đều bị kéo lại tại D nước nên chỉ có năm ngàn binh sĩ của Trần Đông quân theo Pulisic đến đây. Chiến trận đã kéo đến tuần thứ tư của tháng hai, nghe đâu Gemanic đang dần tăng quân đầu nhập vào trận chiến, trước mắt đã lên đến hơn sáu vạn, ngược lại Bravia lại chưa có phản ứng gì, làm Pulisic không khỏi lo lắng. Ba ngày trước hắn đã hướng hậu phương cầu viện nhưng vẫn chưa có tin tức gì cả.

Trái ngược với sự lo lắng của Pulisic, phía bên kia chiến tuyến Phil lại khá thoải mái. Ba ngày qua tấn công đám người Bravia vẫn chỉ cố thủ ở bên trong pháo đài, binh lực dần bị tiêu hao. Nhưng Philip biết cứ tấn công bằng máy bắn đá như thế này không phải là cách bởi pháo đài Latxan xây sau lưng chính là dựa vào núi, không dễ gì bắn sập được tường thành của pháo đài này, sớm muộn gì cũng phải đổ quân vào chiến trường.

- Thế đội thứ nhất, tấn công.

Theo lệnh của Phil năm ngàn quân đầu tiên của Gemanic đã bắt đầu tham chiến, hàng chục chiếc xe thang được đẩy lên, bên dưới bộ binh cầm theo thuẫn bài xếp thành phương trận hộ tống xe thang chậm rãi tiến về phía trước, phía sau cung tiễn đội cũng xếp thành hàng chậm rãi đi lên bắn yểm hộ.

- Chết tiệt, bọn chúng lại có xe thang.

Pulisic lo đầu qua lỗ châu mai liền thấy những xe thang cao đến hàng chục mét cập rầy tiếp cận tường thành, thì ra ba ngày qua quân Gemanic chờ đợi chính là thứ này đến. Bravia không có vũ khí hạng nặng rất khó có thể phá hủy thứ này.

- Cung thủ, cung thủ đi lên đầu thành.

Theo tiếng quát lớn của thượng tướng quân hàng ngàn cung tiễn thủ đã chạy lên đầu thành vào vị trí.

- Dầu lòng chuẩn bị. Cung tiễn thủ lăm tên, châm lửa.

Tùng thùng dầu được nấu lên pha lỏng, đen sên được nấu trực tiếp trên đầu pháo đài, cung thủ lại dùng đầu tên quân vải tẩm nhựa thông đốt lên đầu mũi tên. Pulisic chờ đợi quân Gemanic bước vào khoảng cách lập tức ra lệnh.

- Cung tiễn thủ, bắn.

Vút vút vút.

Hàng loạt mũi tên lửa phá không trút xuống đầu đội hình Gemanic đang tiến lên. Thế nhưng người Gemanic quanh năm đánh trận, đối với chiêu bài được sử dụng hàng trăm năm này cũng vô cùng quen thuộc, những tấm thuẫn được giương lên che chắn chống lại cơn mưa tên như nước đổ trút xuống, mặc dù cũng có những mũi tên lọt qua được lớp phòng ngự nhưng chung quy lại kết quả vẫn là rất hạn chế.

Vào đến tầm một trăm mét, cung thủ Gemanic bắt đầu phản công, khoảng cách này chính là khoảng cách thâm liệt nhất khi hai bên cùng nhau đối xạ, trong khoảng cách gần và độ nghiêng lớn như thế này thuẫn bài lại bị hạn chế tác dụng, hàng thuẫn không thể che chắn được cho cung tiễn thủ, hai bên cung tiễn thủ đối xạ với nhau không ngừng có người bị bắn gục, con số thương vong hai bên bắt đầu tăng lên nhanh chóng. Đặc biệt là khi xe thang đến gần, cung thủ từ trên xe thang có ưu thế độ cao dùng nỏ bắn giết xông đầu thành, trong khoảng cách năm mươi mét nỏ thủ trên xe thang hoàn toàn làm chủ chiến trường, binh sĩ Bravia bị bắn ngã như rạ, không thể áp chế được quân Gemanic. Mũi tên lửa phóng ra thì bị lớp da bên ngoài của xe thang cản lại, Bravia có vẻ như vô lực.

- Nấp vào tường thành, nấp vào tường thành. Dầu lòng vào bình.

Pulisic vừa ra lệnh, bản thân cũng nép sát vào lỗ châu mai, hắn cũng không ngu mà cho rằng bản thân mình có thể chống được cung nỏ. Phía bên kia Philip cũng nở nụ cười lạnh lùng. Không có vũ khí hạng nặng làm sao có thể phá hủy được xe thang của hắn đây.

=====++

Xong nhá, ta đi xem phim đây. he he

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Chiến tranh Gemanic - Bravia (2)

Xe thang là một loại vũ khí công thành các nước học được từ chiến tranh hai mươi năm trước từ phương Đông, lúc đó đối với loại phương tiện chiến tranh này bọn hãn hoàn toàn bó tay, nếu không có sấm nỏ, máy bắn đá thì không thể phá hủy xe thang được. Ba ngày trước Phil tấn công thăm dò chỉ để muốn xem thử Latxanh pháo đài có vũ khí hạng nặng hay không, sau đó lại chờ xe thang đến liền tiến công.

Pulisc nép sát mình vào tường thành, thông qua lỗ châu mai liền thấy được xe thang chỉ còn cách tường thành khoảng chừng năm mươi mét. Lần này hãn quyết tâm phải cho người Gemanic một cái bất ngờ đây.

- Mang dầu đến.

Hàng chục binh sĩ lực lưỡng hai tay xách hai bình gốm bên trong lại chứa thứ chất lỏng màu đen đầu miệng được bịt kín. Lúc này xe thang cũng đã đến khoảng cách ba mươi mét. Bên dưới thành thông qua ống nhòm Philip cũng có thể thấy những thân hình lực lưỡng của lính Bravia chạy lên trên đầu thành, với góc quan của một vị tướng hãn liền cảm thấy có điều không ổn liền vội ra lệnh.

- Cung tiễn thủ xông lên, áp chế trên đầu thành.

Thế nhưng đã muộn, trên thành Pulisc đã ra lệnh phóng ra. Hàng loạt vại gốm chứa dầu được những cánh tay lực lưỡng ném ra xa, hàng trăm vại được ném ra như vậy làm hơn một nửa xe thang đều bị dính “đạn”, vại gốm vỡ ra tưới lên xe thang thứ chất lỏng màu đen vẫn còn nghi ngút khói, từng giọt dầu đen bắn ra rơi vào da thịt binh sĩ Gemanic gây ra những vết bỏng, lở loét đến kinh người, binh sĩ Gemanic kêu thảm liên tục nhưng địa ngục chính là đang chờ bọn họ trước mắt.

- Phóng tên lửa.

Theo hiệu lệnh từng loạt tên lửa phóng ra, mà mục tiêu lại chính là những chiếc xe thang cách đó chỉ hai mươi mét. Tên lửa vừa tiếp xúc với dầu liền cháy bùng lên, xe thang từ một vũ khí công thành lại bỗng nhiên hóa thành một cái lò lửa không lồ thiêu cháy các binh sĩ Gemanic bên trong. Nhìn hàng chục cỗ xe thang lại hóa thành những ngọn đuốc thiêu sống chính binh sĩ của mình mắt Philip muốn nứt ra.

- Chết tiệt. Thế đội thứ hai xông lên, cung tiễn thủ bắn áp chế.

Lại năm ngàn quân được đổ vào chiến trường, tuy phần lớn xe thang bị đốt cháy nhưng vẫn còn vài chiếc đáp được lên tường thành. Vãn thì được đẩy ngã xuống bất ngang qua đầu thành, binh sĩ Gemanic lập tức xông ra ngoài.

- Giết!

Binh sĩ Bravia đã chuẩn bị sẵn, hàng trăm binh sĩ chặn trước vãn thì đánh giáp lá cà với binh sĩ Gemanic, không cho bọn hãn tiến lên nửa bước. Hai nước có mối hận thù sâu sắc, nhìn thấy nhau liền như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

- Thang mây, bọn hãn đang leo lên.

Thế đội thứ hai đã đến, bọn hãn vác theo hàng trăm chiếc thang mây bắt lên đầu thành chia thành các tiểu đội lần lượt leo lên, cung tiễn thủ đến sát tường thành chỉ có mười mét bắn áp chế, nỏ thủ Bravia vừa mới lộ đầu ra liền bị bắn chết, khiến binh sĩ Gemanic rất thuận lợi leo lên tường thành. Thế nhưng bọn hãn vừa đến mép tường thành còn chưa kịp vui mừng liền thấy từ tường thành lộ ra một cái lỗ đen ngòm, tiếp theo đó là một thứ chất lỏng đỏ xuồng, vừa tiếp xúc da thịt bọn hãn liền biết chính là cái gì. Nước sôi.

Binh sĩ Gemanic hét thảm một tiếng, hai tay ôm mặt liền rơi xuống gọi thang mây, thân thể tiếp xúc mặt đất chết đi chết lại không biết mấy lần. Binh lính Gemanic leo lên được tường thành sau đó lại bị binh sĩ Gemanic quả cảm đánh bật xuống, cứ qua lại như thế không biết bao nhiêu lần. Thế nhưng khi thế đội thứ ba của Gemanic được tung vào thì tình thế bắt đầu thay đổi, xe công thành được đưa vào chiến trường, số lượng thang mây thay thế đưa vào tăng lên gấp đôi. Áp lực trên đầu thành tăng mạnh đến mức Bravia không thể nào đánh trả xuống dưới mặt thành được.

- Tướng quân, cửa thành sắp không trụ được nữa rồi.

Pulisc vừa mới chém đầu một tên địch quân liền nhận được tin dữ. Nhìn khắp chiến trường quân Bravia liên tục bị áp đảo, số lượng quân của Gemanic leo lên được đầu thành ngày càng nhiều, mà dưới chân thành đã tụ tập một lượng lớn quân địch đông như kiến cỏ. Pulisc quyết đoán ra lệnh.

- Đổ toàn bộ dầu xuồng dưới đốt sạch bọn chúng cho ta.

- Tuân lệnh. Đổ dầu.

Hàng chục thùng dầu đen ngòm được các binh sĩ Bravia liều mạng đổ xuống dưới như một cơn mưa hắc thủy trút xuống đầu binh sĩ Gemanic. Đám binh sĩ Gemanic đầu trần đã biết đến thứ chất lỏng này gặp lửa sẽ bốc cháy vội hô lên.

- Chạy mau.

Thế nhưng một cây đuốc từ trên đầu thò rơi xuống phụt chốc bùng lên ngọn lửa đốt dưới chân tường thành, ngọn lửa lớn vô tình thiêu rụi những sinh linh yếu ớt bên trong vô tận lửa đỏ.

- Rút lui.

Philp cắn chặt răng, lại là thứ chất lỏng đó. Cuối cùng nó là cái gì. Bình thường để châm lửa bọn hắc vẫn dùng dầu thông, nhưng cháy cũng không hề mãnh liệt như vậy, hắc lần này thua chính là thua bởi thứ chất lỏng này đây.

Pulisc đẩy tên Gemanic cuối cùng xuống tường thành mới ngồi bệch xuống dưới đất thở phào, binh sĩ xung quanh cũng đều nằm vật ra cả tường thành mà nghỉ ngơi. Trận chiến kéo dài suốt một ngày, ngọn lửa vẫn còn cháy cho đến đêm, đến mức gạch đá của tường thành cũng bị nung nóng lên.

Tại chiến trường phía Bắc quân Bravia do Peter Crouh thượng tướng quân chỉ huy xuất lĩnh hai vạn quân Bravia bất ngờ tràn sang A quốc. Peter lợi dụng ba vạn quân Gemanic đang bị náu lại tại B quốc để đánh bất ngờ tạo thành thế gọng kìm bao vây ba vạn quân này. Khác với D quốc có một yếu tắc chắn ngang qua, A quốc chính là một dãy bình nguyên, hai vạn quân Bravia lại đều là kỵ binh, chỉ một đợt trùng kích bọn hắc đã phá tan liên quân ba nước tại đây.

- Đuổi theo, đừng để bọn hắc chạy thoát.

Trên bình nguyên, những ngọn cỏ mùa xuân màu xanh cao đến ngực người, chạy phía trước là mấy ngàn tàn quân liên quân, đằng sau lại là hai vạn kỵ của Bravia. Trên bình nguyên hai chân tuyệt đối không chạy lại bốn chân đây, nên kỵ binh Bravia tha hồ giết chóc ra một con đường đầy máu trên bình nguyên xanh biết.

Hí . . hí.

Bỗng nhiên một con chiến mã, hai con chiến mã, tiếp theo đó là hàng loạt chiến mã của Bravia bỗng nhiên bí ngã sắp xuống mặt đất.

- Giết.

Trên bình nguyên bỗng nhiên xuất hiện vô số binh sĩ Gemanic trên người cầm đầy cỏ xông đến tấn công kỵ binh Bravia. Thì ra bọn hắc ngụy trang ẩn nấp tại đây đã rất lâu, chỉ chờ Bravia mắc mưu mà thôi. Không những xung quanh mai phục hàng vạn binh sĩ, mấy ngàn tàn quân liên minh vừa bỏ chạy lúc nãy cũng quay lại tham chiến. Peter nhận ra rằng toàn bộ hai vạn quân của hắc vậy mà đều bị bao vây, lúc này dừng lại chỉ có con đường chết.

- Giết. Xông qua cho ta.

- Giết.

Bravia vốn sùng bái tinh thần kỵ sĩ, bọn hắc không dễ gì chịu thua, kỵ binh Bravia hung hãn có tiếng, toàn bộ kỵ binh gầm lên một tiếng liền tiếp tục trùng kích, dù sao đây cũng là bình nguyên có lợi cho bọn hắc, mặc dù bị tấn công bất ngờ không còn giữ được đội hình nhưng kỵ binh Bravia vẫn vô cùng đáng sợ, binh sĩ liên quân vừa xông vào liền bị bọn hắc giết chết đánh bật ra, trong chốc lát kỵ binh Bravia đã mở ra một đường mất dài một trăm mét. Thế nhưng cảnh tượng phía trước liền làm Peter tuyệt vọng, trên bình nguyên bỗng nhiên xuất hiện vô số kỵ binh của Gemanic, hơn nữa đều là trọng kỵ. Peter kinh ngạc hét lên.

- Bọn hắc làm sao có thể xuất hiện ở đây, đáng ra bọn hắc phải ở B quốc mới đúng?

Chẳng lẽ người Gemanic lại tăng binh? Phải biết trước đó Gemanic đã đổ vào trận chiến đến bảy vạn quân, nếu lên nữa nó đã chiếm một nửa tổng quân đội của cả Gemanic. Hoặc có một khả năng khác... chính là bọn hắc vốn không có trọng kỵ ở B quốc, mà một mực chờ bọn hắc ở A quốc.

- Bọn oắt con Bravia, đại gia Thomas đợi các ngươi ở đây đã lâu.

Dẫn đầu đội kỵ binh này lại chính là Thomas đại công. Đúng như Peter suy đoán, bọn hắc không hề ở B quốc mà một mực đợi ở A quốc, tất cả chỉ là nghi binh, chờ đợi Peter mắc câu mà thôi. Để giăng ra cái lưới này Gemanic chính là hi sinh một vạn quân liên minh, mai phục thêm ba vạn binh kỵ bộ nữa.

Biết mình trúng bẫy Peter nhắm mắt tuyệt vọng gào to.

- Anh em, hôm nay chúng ta có thể hi sinh tại đây, nhưng Bravia là bất diệt. Giết.

- Giết.

- Giết.

Hai đội kỵ binh tổng cộng bốn vạn người lao vào nhau, thế nhưng kỵ binh Bravia bỗng nhiên như tờ giấy trắng bị xé toạt ra. Khác với Trọng kỵ của Gemanic, Bravia lại là khinh kỵ, chính là không cùng một cấp bậc. Thế nhưng bọn hắc vừa bị kỵ binh đánh trực diện, lại bị bộ binh bao vây, căn bản là không thể chạy thoát. Thế nhưng lúc này tinh thần kỵ sĩ của Bravia không hề vụt tắt, bọn hắc liều mạng dùng chính tính mạng của mình đổi lấy mạng của đối phương.

Mặt trời dần dần xuống núi, từng ánh chiều dương soi sáng càng óng ánh những vết máu đỏ thẫm trên chiến trường. Chiến trường yên lặng một cách lạ thường. Một ngọn cờ Bravia rách nát nhuộm máu cắm trên mặt đất, trên ngọn cờ đó có một chiếc thủ cấp bị cắm chặt vào, chính là Peter thượng tướng của Bravia. Bravia bại, hai vạn kỵ binh toàn diệt.

Ngồi năm tiếng mới ị ra được một churong, hôm nay cảm xúc nhạt quá

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Pháo đài Babaria (1)

- Cái gì? Peter thượng tướng quân bại trận? Hai vạn kỵ binh toàn diệt.

Tại đại bản doanh của Bravia đóng tại D quốc Alexander thống soái không khỏi kinh hoàng với tin tức kỵ binh mang đến. Viên kỵ binh nói.

- Bẩm thống soái Peter thượng tướng quân ý đồ dẫn hai vạn kỵ tập kích hậu phương của A quốc nhưng không ngờ lại bị trùng phục kích của quân địch, toàn bộ hai vạn quân đều bị toàn diệt. Đặc biệt lần này bọn chúng còn xuất hiện trọng kỵ. Hiện hai vạn trọng kỵ đã công phá yêu tắc xông vào cảnh nội A quốc.

Tin tức như sét đánh ngang tai khiến chúng tướng bên trong quân doanh khủng hoảng. Vốn ý đồ của Alexander là dồn lực tấn công B quốc, tại C quốc dùng một vạn binh kéo chân hai vạn quân của Gemanic, tại phía Bắc có Peter thống lĩnh hai vạn kỵ có thể phòng ngự bên sườn, không ngờ Peter tự ý xuất binh, hơn nữa còn toàn diệt, hai vạn trọng kỵ hiện tại như một con dao sắc đâm thủng sườn chiến tuyến của quân Bravia, nếu làm không tốt năm vạn quân còn lại của Bravia chỉ có thể nằm lại nơi đây, lúc đó Bravia sẽ đối mặt với nguy cơ cực lớn.

Đứng bên trong doanh trước ngoại trừ các tướng còn có một nhân vật Lý Anh Tử sẽ rất quen thuộc chính là cha vợ tương lai của hãn Pavong thân vương. Vốn Pavong thân vương không tham chiến, nhưng đặc thù trận chiến lần này có tân quân tham dự, Pavong được Nikolai đệ tử đại đệ tin tưởng cho nắm giữ tân quân.

Pavong nhìn thật kỹ trên bản đồ sau đó liền nói.

- Hiện tại hai vạn trọng kỵ cùng hai vạn bộ binh Gemanic tiến vào A quốc đánh thọc sườn ta nhưng vô tình để lộ ra mặt chính diện của bọn hãn. Đây chính là thời cơ để công phá B quốc tốt nhất.

- Thân vương, ngài đã lâu không đánh trận, hiện tại Gemanic chính là đang xông đến chúng ta, theo mặc tướng, hiện chúng ta nên lui chiến tuyến về phía sau để ổn định phòng ngự trước.

Một tên tướng nói, thế nhưng ý kiến hãn vừa đưa ra lập tức có người nói.

- Lui lại? Vậy là chúng ta phải bỏ lại A quốc? Bỏ lại gần một vạn quân ở chiến tuyến Latxanh? Latxanh pháo đài chỉ năm ngàn quân vẫn còn trụ vững, sao chúng ta lại phải rút lui?

Alexander ra hiệu cho tất cả viên tướng im lặng, vị tướng quân lão thành quay sang Pavong hỏi.

- Hiện tại chúng ta có năm vạn quân tại đây, bên kia địch hãn vẫn còn hai vạn binh phòng ngự. Tuy nói đây là thời cơ tấn công tốt nhất, nhưng hai vạn trọng kỵ Gemanic như con dao nhọn đâm vào sườn chúng ta, thân vương ngài nói phải làm sao?

Pavong liền cầm lấy một quân cờ đen biểu hiện cho quân Gemanic đặt lên trên bản đồ nói.

- Tấn công vào A quốc có bốn vạn quân kỵ bộ, nhưng hai vạn trọng kỵ lấy tiên phong đi trước đã bỏ khá xa hai vạn bộ binh một ngày đường. Hiện chúng đã đi đến Cogate hành tỉnh. Trước mặt bọn hãn là Babaria pháo đài, ta sẽ chặn bọn chúng ở đây.

Pavong đặt một quân cờ xanh xuống Babaria pháo đài. Chúng tướng vô cùng kinh ngạc, một tên nói.

- Ngài điên rồi? Babaria pháo đài nằm giữa đồng không mông quạnh, làm sao có thể chống lại được kỵ binh.

Babaria pháo đài là một lâu đài cũ của một vị lãnh chúa nằm ở giữa một bãi bình nguyên, nếu trọng kỵ Gemanic muốn đến đại bản doanh nhanh nhất buộc phải qua pháo đài này. Pavong nói.

- Ta sẽ dẫn theo một vạn tân quân đến đây, cố sức trì hoãn bọn hãn, lúc này các ngài sớm phá được B nước, như vậy đối với chúng ta mới có lợi.

Alexander nhìn lên bản đồ, không phải nói Pavong nói rất có lý, một vạn quân đóng trong một pháo đài cô quạnh chính là miếng mồi thơm ngon mà trọng

ky không thể chối từ, nhưng nó cũng đồng nghĩa với việc đây là nhiệm vụ cảm tử.

- Thống soái, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ kéo chân được bọn hán.

Pavong thấy thống soái do dự liền cam kết nói. Lần này hán nhất định phải cho mọi người biết sự lợi hại của tân quân. Alexander cuối cùng gật đầu nói.

- Thân vương dũng cảm, ta rất kính phục sự dũng cảm của ngài. Ngài cần ta trợ giúp gì đây?

Pavong suy nghĩ một chút liền nói.

- Có lẽ ta cần thêm hai ngàn binh sĩ, ta để lại cho ngài một chút đồ chơi và hai trăm pháo thủ.

- Tốt, ta chờ đợi tin tốt từ ngài. Còn có rất nhiều ngựa.

Hai ngày sau pháo đài Babaria vốn vô cùng cô quạnh nay đã nhộn nhịp, đông đúc hẳn. Hơn một vạn quân sau hai ngày đêm liên tục di chuyển cuối cùng cũng đến được Babaria pháo đài, nhưng bọn hán không được nghỉ ngơi, hàng vạn binh lính cùng nông dân bị Pavong bắt đi ra phía ngoài thành bắt đầu đào công sự, Babaria là một tòa cô thành, xung quanh trống vắng, nếu không có công sự Babaria chắc chắn sẽ bị đánh bại nhanh thôi. Tân quân chính là do các giáo quan của Đại Việt huấn luyện nên, kỷ luật hơn xa binh sĩ bình thường, mặc dù đã vô cùng mệt mỏi nhưng bọn hán vẫn nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh. Pavong nhìn công trình đồ sộ đang dần dần hình thành trong lòng không khỏi vui mừng, may mắn Bravia chính là có quan hệ với Đại Việt nên mới huấn luyện ra được một chi quân đội tinh nhuệ như vậy, may mắn Bravia đã không vì lòng tham mà nổi lên xung đột với Đại Việt, nếu không bọn hán chắc chắn bị sa lầy tại Tử Vong rừng rậm không biết khi nào mới thoát ra được.

Đến chiều tối công sự mặt ngoài của pháo đài Babaria cuối cùng cũng hoàn thành, trong vòng hai trăm mét xung quanh pháo đài khắp nơi nếu là hồ sâu, hầm chông, cự mã, tất cả đều là để phòng ngừa kỵ binh xung phong. Pavong cũng không keo kiệt liên ban thưởng, giết thịt mở tiệc cho những người tham gia, chỉ thiếu có rượu là không được phép uống. Pavong ước chừng với ngày mai kẻ thù sẽ đến trước ngõ mà thôi.

Quả nhiên như dự đoán, đến trưa ngày hôm sau hai vạn trọng kỵ do Thomas đại Công thống lĩnh đã đến được Babaria pháo đài. Nhìn xung quanh công sự quanh pháo đài cũ kỹ Thomas không khỏi ê răng. Đua nhau, mặc dù hán nào toàn cơ bắp nhưng cũng không ngu đến mức đem kỵ binh nướng vào công sự như vậy. Nhưng miếng mồi phía trước thực sự quá thơm ngon, hán không bỏ qua được, phải biết đột kích sâu vào nội địa đối phương vẫn đề hậu cần gặp rắc rối rất lớn, bọn hán phải lấy chiến tranh nuôi chiến tranh. Pavong đã sớm biết điều đó, xung quanh vài chục dặm dân chúng đều bị đem về pháo đài, Gemanic không còn gì để cướp cả.

- Truyền lệnh toàn quân dựng trại, chờ bộ binh phía sau. Truyền lệnh cho bọn hán bắt dân chúng D nước đến đây, càng nhiều càng tốt.

Thomas tính toán bộ binh cũng chỉ cách một ngày đường mà thôi, cũng là để cho Trọng kỵ của hán nghỉ ngơi một chút.

Pavong nhìn thấy quân Gemanic tính toán đóng trại nghỉ ngơi cũng không có ý đi quấy rối, Thomas tên kia tuy ngu ngốc ưa thích sử dụng bạo lực để giải quyết công việc nhưng không thể không nói hán hành quân vẫn rất có một bộ, không dễ gì có thể tấn công bọn hán được.

- Truyền lệnh cho binh sĩ nghỉ ngơi cho tốt, đêm nay có thể kê cao gối mà ngủ.

Thế nhưng mãi đến chiều ngày hôm sau bộ binh phía sau mới có thể đến hội tụ cùng Thomas được, hơn nữa bởi Pavong đã sớm dồn dân chúng vào bên trong pháo đài nên bọn hán chẳng bắt được chỉ vài trăm người. Thomas nhìn thấy kế hoạch của mình không được theo như ý liền tức giận ra lệnh chém đầu toàn bộ dân chúng D nước mà bọn hán bắt được, nhất thời tiếng kêu khóc của dân chúng D nước thấu cả một góc trời. Thomas cố tình sắp dân chúng D nước thành một hàng đối diện với pháo đài mà xử chém.

- Bọn chúng vậy mà dám công khai giết dân thường. Thần điện sẽ bỏ qua cho bọn chúng sao?

Một viên tướng nhìn cảnh tượng trước mặt không kiềm được nói. Dẫu biết chiến tranh dân chúng ắt hẳn bị liên lụy, nhưng công khai giết dân thường chính là một tội ác. Pavong lạnh lùng nói.

- Thần điện sớm đã không còn như ngày xưa, tại Bắc Hải có ba nước lớn, Thần điện nếu còn muốn tiếp tục tồn tại thì cũng có thể nhắm mắt bỏ qua mà thôi.

Cuộc chiến hai mươi năm trước không những ảnh hưởng đến vô số quốc gia, nó còn ảnh hưởng cực lớn đến Thần điện, từ vị trí độc tôn cả vùng phía tây, ảnh hưởng đến vượn quyền tại các vương quốc sau cuộc chiến cùng với sự sụp đổ của các cổ quốc, sự lên ngôi của các vương quốc vùng Bắc Hải, Thần Điện hiện chỉ còn giữ được sự ảnh hưởng nhất định tại vùng trung tâm, còn vùng Bắc Hải thần điện hiện chỉ còn biểu tượng tượng trưng mà thôi. Như những quốc gia hùng mạnh như Franz, Gemanic, Bravia tuyệt đối không hề nể mặt Thần điện đấy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Pháo đài Babaria (2)

- Phóng!

Tùng cổ máy bắn đá của Gemanic liên tiếp bắn ra các vật thể hình cầu bay đến pháo đài Babaria, máy bắn đá đặt ngoài hai trăm mét, bỏ xa tầm bắn của cung tên, quân Bravia cũng không thể làm gì.

- Phòng ngự.

Theo lệnh của Pavong hai ngàn binh sĩ trên đầu thành đồng loạt giơ thuẫn lên đón đỡ. Thế nhưng khác hẳn với sức nặng của đá tảng, những vật thể này lại rất nhẹ, còn mang theo mùi tanh tươi, vật thể va chạm với thuẫn phát ra từng tiếng “bang, bang” liên rơi xuống đất.

- Là đầu người.

- Bọn hán vậy mà dám ...

Binh sĩ Babaria và binh sĩ D quốc trong pháo đài tràn đầy phấn nộ, những vật thể kia chính là hàng trăm khóa đầu lâu lớn nhỏ của dân chúng D quốc đã bị đám người Gemanic sát hại ngày hôm qua.

- Đám chuột nhất Bravia bên trong nghe đây. Ta lệnh cho các người một giờ sau phải lập tức đầu hàng, nếu không đây chính là kết cục của người.

Bên ngoài liên vang vọng tiếng gọi hàng cuồng vọng của Thomas. Thực ra bên trong pháo đài có một vạn quân, nếu Babaria là một pháo đài vững chắc Thomas chưa chắc đã dám tấn công vì cái giá bỏ ra sẽ không hề nhỏ, thế nhưng pháo đài Babaria lại cũ kỹ, đơn bạc, một vạn quân như một miếng thị thom ngon đã nằm trên đĩa, chiến công này Thomas thực sự muốn lấy.

Nghe thấy tiếng gọi vọng lại của Thomas bên trong pháo đài Babaria lại là một mảnh im lặng, không khí trầm thấp bị đè nén đến mức cực độ. Pavong chậm chậm quay lại hướng với các binh sĩ bên dưới nói.

- Ta chỉ muốn nói với các người một câu thôi. Các người thấy được người Gemanic tàn ác như thế nào, hãy nghĩ xem bây giờ các người chiến đấu vì cái gì? Babaria là chốt chặn cuối cùng của D nước, mất D nước Bravia cũng sẽ lâm vào hoàn cảnh bây giờ. Các binh sĩ, các người nói các người chiến đấu vì cái gì đây?

- Vì Bravia.

Hơn một vạn binh sĩ đồng loạt hô lên, tiếng hô vô cùng vang dội, đến quân Gemanic bên ngoài còn nghe được. Pavong gật đầu nói.

- Tốt lắm, hôm nay tại pháo đài Babaria này, thành mất người vong. Ta sẽ thề chết để bảo vệ nơi này.

- Thành mất người vong. Thề chết vì Bravia.

Thomas bên ngoài nghe được tiếng hô vang của binh sĩ Bravia liền cười lạnh.

- Như vậy mới thú vị đây. Truyền lệnh, chuẩn bị tấn công.

Hắn cũng không muốn mất thêm thì giờ nào nữa. Lệnh vừa ban xuống binh sĩ Gemanic liền bắt đầu đào đất vào bao, chuẩn bị. Dù sao trước mặt pháo đài Babaria đều là công sự dày đặc, bọn hắn muốn tấn công phải phá bỏ lớp công sự này cái đã.

- Tấn công. Máy bắn đá, phóng.

Trong khi đó hai mươi giàn máy bắn đá của Gemanic bắt đầu phát huy uy lực của nó, từng tảng đá nặng gần hai mươi ký lần lượt đánh mạnh vào tường của pháo đài Babaria làm tường thành chấn động liên tục, mặt thành bị bong tróc lở loét vô cùng thảm thương. Pavong cũng không hi vọng vào tường thành có thể chống đỡ được bao lâu liền cho binh sĩ tạm thời rút lui xuống, chỉ để vài người trên đầu thành quan sát.

Thấy Bravia không làm ra phản kích, binh sĩ Gemanic bắt đầu tháo dỡ công sự, bọn hắn lấp đầy hố đất, phá bỏ cự mã, hai vạn bộ binh gần như được đầu nhập vào đây, mà Bravia cũng không có sự phản ứng nào, rất nhanh một trăm mét đầu tiên đã được sang lấp.

- Phóng tên.

Bất ngờ lúc này hàng ngàn mũi tiễn bắt ngờ từ bên trong pháo đài phóng ra. Trong vòng một trăm mét không phòng bị, binh sĩ Gemanic nhất thời thương vong thảm trọng.

- Cung thủ đội tấn công.

Thomas lập tức cho cung tiễn thủ tham chiến vào trong vòng một trăm mét phản kích, mặt khác bộ binh vẫn tiếp tục sang lấp công sự, mặc dù tốc độ chậm hơn rất nhiều. Quân Bravia nắm địa lợi liên tục bắn tên xuống. Mặc dù tân quân đều trang bị súng nhưng Pavong không hề cho bọn hắn sử dụng, con mồi của hắn còn chưa xuất hiện đây.

Chiến trường vẫn như cũ thảm liệt, thương vong phần lớn vẫn là cung tiễn thủ của hai bên, công sự của Bravia quá dày đặc, hiện tại Gemanic chính là phải dùng đến tính mạng để đi lấp. Babaria tuy là một pháo đài rách nát nhưng cũng đem lại ưu thế vô cùng cho Bravia so với người Gemanic đứng giữa đồng không mông quạnh.

- Rút lui.

Đánh nhau một buổi sáng không có kết quả quân Gemanic lùi lui về bỏ lại hơn hai trăm cái xác chết, bọn hán đánh nhau từ sáng đến giờ thu hoạch duy nhất chính là công sự hầu như bị dọn dẹp sạch, buổi chiều lập tức có thể toàn lực tấn công.

Bên phía Bravia Pavong cũng cho binh sĩ nghỉ ngơi. Hẳn biết đây mới chỉ là mở đầu, không có công sự chắn ngang quân Gemanic sẽ càng dễ tấn công hơn. Pavong cũng không trông đợi lắm, hẳn để Gemanic thuận lợi phá công sự cũng chỉ muốn để bọn chúng tập trung đánh vào một mặt thành, ba mặt còn lại vẫn còn công sự người Gemanic cũng không dễ gì đánh lên. Tính ra trận đầu hẳn vẫn còn lời ba trăm cái xác đấy.

- Tấn công.

Đến buổi chiều quả nhiên Thomas lại lệnh cho toàn quân tiến công. Hai vạn bộ binh dẫn theo thang mây xông lên đầu thành. Bọn hán quân nhẹ hành quân, mang theo hai mươi cỗ xe bắn đá đã rất vất vả, nào có khi giới hạng nặng công thành, đến xe công thành còn không có đấy.

Khác không nói hai vạn binh sĩ đồng loạt xung phong khí thế vẫn rất kinh người. Thế nhưng Pavong vẫn như cũ chỉ điều động hai ngàn quân lên đầu thành. Babaria nhỏ, không chứa được quá nhiều người đấy.

- Giết.

- Phóng tên.

- Vì Bravia, giết.

Vẫn chiến tranh như quy cũ cũ, cung tiễn bắn xuống, binh sĩ leo lên tường thành đánh nhau giáp lá cà vô cùng thảm thiết. Phải công nhận rằng thời kỳ vũ khí lạnh yêu cầu tốt chất binh sĩ vẫn là rất cao. Nghĩ đến đao thật, thương thật đâm vào cơ thể con người, tận mắt chứng kiến một người thảm thiết lòi cả ruột gan không phải là điều người bình thường có thể chấp nhận. Thế nhưng bây giờ bọn hán chính là hai dân tộc lòng mang hận thù sâu nặng đây. Gemanic binh sĩ vô cùng hiếu chiến, tinh nhuệ, dù bị mưa tên từ trên đầu thành phóng xuống bọn hán vẫn dũng cảm xông lên đầu thành. Thế nhưng binh sĩ Bravia cũng không phải là ăn chay. Tinh thần kỵ sĩ hung ác lên dân tộc Bravia, bọn hán không dễ dàng gì khuất phục trước lũ người Gemanic tàn bạo. Hai ngàn binh sĩ trên đầu thành chiến đấu quên mình, quân Gemanic vậy mà không thể tiến lên thêm một bước. Chiến trường đầy khói lửa, đầu tường đầy rẫy xác chết, Gemanic có, Bravia cũng có, không những vậy số lượng còn càng ngày càng tăng, chỉ có một điều không thay đổi là quân Gemanic không thể tiến thêm một bước.

- Đại đội thứ nhất lên trên đầu thành tiếp viện.

Mặc dù không muốn vận dụng đến tân quân nhưng dù sao hai ngàn người kiên trì một buổi chiều với hai vạn người vẫn là rất khó khăn, Pavong buộc phải tung vào thêm năm trăm binh sĩ tân quân để cứu viện. Thế nhưng bọn hán cũng chỉ dùng cung tên, thương thương. Pavong thả dây dài, bắt cá lớn, cũng không muốn bị người Gemanic phát giác.

Năm trăm tân quân tuy được huấn luyện vũ khí nhưng trước đó đối với vũ khí lạnh giáo quan Đại Việt cũng không thiếu huấn luyện, nhất là bọn hán đội hình trường thương vô cùng kỷ luật, nghiêm cẩn, trấn giữ một phương tường thành vậy mà đến nước cũng không lọt, quân phòng giữ áp lực chột giảm không ít.

Nhìn thấy sắc trời đã sẫm tối, tiếp tục đánh nhau không có lợi Pavong liền quyết đoán tung ra thêm đại đội thứ hai, thứ ba. Thêm một ngàn quân tham chiến, tàn dư còn lại của Gemanic trên đầu thành trực tiếp bị đẩy xuống dưới. Thomas cũng không muốn tiếp tục liên cho quân rút lui. Ngày đầu tiên người Gemanic mất đến hai ngàn quân, Bravia đỡ hơn nhiều chỉ mất tám trăm người.

Đến sáng ngày hôm sau Thomas cũng không vội vàng tấn công. Tuy hán binh sĩ dưới trướng nhiều nhưng cũng không thể cứ như vậy đốt. Phải biết bọn hán lợi hại chính là ở trọng kỵ, cứ đem bộ binh nườm nượp thế này các đại công khác không cười thì hẳn cũng tự mất mặt. Vì vậy hẳn quyết định trước phải hạ bước tường thành trước đã rồi tính.

Máy bắn đá theo lệnh của Thomas không ngừng công kích vào pháo đài Babaria, tường thành pháo đài đã rách nát, nay càng thảm hại hơn. Bỗng nhiên một viên đá vô tình lại bắn trúng giữa cổng thành phá ra một lỗ hổng lớn.

- Không tốt, cổng thành bị bắn trúng.

- Báo cáo, tường thành bị đục ra một lỗ hổng lớn, tường thành sắp sụp rồi.

Liên tiếp là những tin báo không vui. Pavong biết tường thành sớm muộn trong sáng hôm nay cũng không thể trông đợi được liền ra lệnh.

- Bộ binh lui xuống phòng ngự cổng thành và lỗ hổng, cố gắng sửa chữa. Tân quân chuẩn bị, chúng ta dạy bọn hán thế nào là chiến tranh của thời đại mới.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Hỏa khí phát uy

Ba ngày, một tòa cô thành vậy mà giữ chân bốn vạn quân Germanic đến ba ngày. Thomas biết quân Bravia đang tập trung tấn công vào B nước, hẳn nhiệm vụ là đánh vào đại bản doanh của Bravia, vậy mà bây giờ hắn bị ghìm chân ở đây. Babaria có một vị trí rất độc đáo, nó là một tòa cô thành xung quanh đó vài chục dặm, nhưng nếu Thomas bỏ qua Babaria, thì hơn một vạn quân ở đây lại là cái gai đâm vào sau lưng của quân Germanic, con đường tiếp viện cho bọn hắn rất dễ bị cắt đứt. Vì vậy mà bằng mọi giá hắn phải san phẳng được Babaria.

- Bẩm đại Công, tường thành sắp không chịu được nữa rồi.

Binh sĩ vui mừng thông báo. Thomas nhìn về phía xa Babaria đã xơ xác không chịu nổi, chỉ một chút nữa thôi mặt thành này cơ hồ sẽ sụp đổ. Lúc đó kỵ binh của hắn sẽ không gì có thể cản lại nữa.

- Truyền lệnh, trọng kỵ chuẩn bị cùng ta xuất quân.

Bên này Pavong đã lệnh cho binh sĩ toàn bộ rút xuống khỏi thành, tường thành pháo đài có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, Pavong lệnh cho bọn hắn tránh xa một chút. Hai ngàn binh sĩ đi theo giờ chỉ còn lại vài trăm người, lúc này trận chiến chỉ còn có thể dựa vào một vạn tân quân.

- Bẩm Thân vương, tường thành đã sắp đổ rồi.

- Bẩm Thân vương, cửa thành đã bị đánh sập.

Liên tục là những tin báo xấu về trạng thái của tường thành. Pavong vẫn trầm ngâm im lặng, chờ đợi bọn hắn chính là con lũ sắt trọng kỵ sắp kéo đến. Hắn sắp chờ được thời khắc này rồi.

Cuối cùng tường thành của pháo đài Babaria tội nghiệp cũng không chịu được sự công phá của máy bắn đá, một dãy tường thành dài hai mươi mét toàn bộ bị đổ sụp kể cả cổng thành. Pavong lập tức ra lệnh.

- Đẩy pháo lên.

Pháo thủ Tân quân lập tức kéo pháo lên phía trước, đúng vậy, là pháo, hai mươi môn pháo 6 Pound do Bravia sản xuất, bởi thép của bọn hắn vô cùng tốt, pháo này chỉ nặng vài trăm ký mà thôi. Pavong suốt ba ngày qua không vận dụng đến nó chính là chờ đến thời khắc này, hai mươi khẩu pháo hoàn hảo che lấp đi lỗ hổng, tường thành đổ sụp chỉ còn chân tường cao hơn một mét lại vô tình trở thành công sự hoàn hảo cho bọn hắn.

Bên kia Thomas không hề biết có một cái bẫy đang giăng ra chờ bọn hắn, nhìn tường thành đổ sụp, khói bụi tan đi để lộ ra từng bóng lam sắc của quân Bravia đứng đó Thomas không khỏi vui mừng. Đây là thời khắc hắn chờ đợi, trọng kỵ của hắn sẽ sang phẳng bất kỳ địch nhân nào. Thomas đóng sập mặt nạ kỵ sĩ xuống rút kiếm ra lệnh.

- Trọng kỵ, tấn công.

- Giết!

Hai vạn trọng kỵ nhất tề xung phong, bọn hắn chia ra làm năm hướng theo trùy hình tấn công đến Bravia, lỗ hổng rộng hai mươi mét, đối với hai vạn kỵ xông đến tuyệt đối là không thể cản phá.

Bên kia một vạn binh sĩ Tân quân đều được điều lên tường thành, bọn hắn tất thấy chia làm bốn đội, ở dưới thành trảm vào lỗ hổng còn có một đội và hai mươi ở pháo. Pavong nhìn thấy đội hình dày đặc của Trọng kỵ đối phương như con lũ sắt thép xông đến không khỏi nở ra một vòng cười lạnh. Đối mặt với pháo binh xếp đội hình dày đặc chỉ sợ là lo không chết sớm mà thôi.

- Hai trăm mét. Bắn.

Ầm, ầm, ầm, ầm...

Từng môn pháo nổ ra như những tiếng sấm trời giáng, Thomas vừa nghe thấy tiếng sấm này, chưa đến một giây sau mặt đất đã nổ tung, hắn thấy rõ ràng kỵ sĩ bên cạnh hắn bị vật thể gì đó đập trúng, nửa người sắt thép vậy mà toàn bộ biến mất. Mặt đất nổ tung, chiến mã sợ hãi hí vang ngã sập xuống kéo theo là kỵ sĩ trên người chúng, các kỵ sĩ phía sau phản ứng không kịp lập tức dẫm đạp lên thân thể của đồng bạn biến hắn thành bãi thịt nát. Loạt đạn đầu bởi đội hình dày đặc, khoảng cách chỉ hai trăm mét hai mươi phát đạn pháo toàn bộ đều trúng đích, gần một trăm kỵ sĩ đã về với Thần.

- Tấn công. Tấn công cho ta.

Mặc dù không biết là chuyện gì xảy ra nhưng hai mươi phát đạn pháo cũng chỉ là muối bỏ bể so với hai vạn trọng kỵ, chỉ là tinh thần của bọn chúng bị xuống thấp mà thôi.

- Nạp đạn rìa.

Pavong đứng bên cạnh đội hình pháo, đôi tai bởi vì đạn pháo nổ mà cũng trở nên ù ù cạc cạc. Nhưng hắn tuyệt nhiên không để ý, dù sao đôi mắt hắn

cũng đã chứng kiến được sức mạnh của pháo binh mang đến trong thực chiến là thế nào. Không phải trước đến nay trên chiến trường Germanic vẫn lần áp Bravia là bởi vì có trọng kỵ sao? Nhưng giờ đã hết, áo giáp không thể so với đạn pháo, ở đây chỉ mới là hai mươi khẩu, nếu là hàng trăm khẩu thì sao đây? Hơn nữa, hắn còn đến một vạn xạ thủ đây. Pavong tốt kiểm ra hướng về phía trước hô lên.

- Hàng thứ nhất bắn.

- Bắn.

- Bắn.

Ầm, ầm, ầm

Keng, keng, keng...

Đạn chì va vào giáp kim loại phát ra những tiếng kêu thanh thúy, nhưng khác với mũi tên sẽ bị văng ra, viên đạn chì mềm mại vậy mà xuyên thủng cả bản giáp. Trong khoảng cách một trăm năm mươi mét, đội hình dày đặc, lần đầu tiên ba ngàn xạ thủ nhất tề nổ súng. Các trọng kỵ Germanic trúng đạn liền ngã nhào đầu xuống, lần này không phải là một trăm mà là đến hàng trăm, gần một ngàn Trọng kỵ bị bắn ngã gục xuống, ngựa bị tiếng pháo, tiếng súng hoảng sợ lồng lộn lên, không còn giữ được hàng ngũ, bọn nó không phân biệt chủ tớ liền quay đầu đạp nát những kỵ sĩ ngã xuống, bọn nó chỉ muốn tránh xa nơi này mà thôi.

Một trăm mét.

- Hàng thứ hai, bắn.

Ầm thanh kinh khủng đó lại dội vào tai của Thomas lần nữa, hắn thấy từng kỵ binh quý giá của mình vậy mà lần lượt bị trúng đạn ngã xuống, dù là thập tự nô đi chăng nữa cũng không thể bắn xa, uy lực lại mạnh như vậy. Thế nhưng hắn biết không thể lui. Hai loạt súng kỵ binh ngã xuống vượt quá hai ngàn, nhưng hắn vẫn còn gần hai vạn, hắn không thể lui được. Lui lại liền sẽ chết.

- Thần ở bên chúng ta, không cần sợ hãi, xông lên.

Thomas trong lúc bối rối vậy mà đem ra cả thần linh, thứ mà bọn hắn vốn rất khinh thường để cổ vũ sĩ khí, Thomas tự đem thân mình ra xung phong hàng đầu. Những kỵ sĩ bị thuốc nổ hù dọa đến thấy đại Công vậy mà tự mình xung phong trong lòng không khỏi dâng lên sự dũng cảm liền cố gắng không chể chiến mã lao đến.

Năm mươi mét. Pavong sắc mặt vẫn bình tĩnh, hai hàng bắn xong đã lùi lại nạp đạn, còn để hàng thứ ba ở lại.

- Hàng thứ ba, bắn.

Ầm, ầm, ầm

Uy lực kinh khủng của hỏa khí càng đến gần càng đáng sợ, ngoài một trăm mét, đạn có thể lạc, giáp xích bên trong có thể bảo vệ bọn hắn, nhưng trong vòng năm mươi mét Trọng kỵ không thể chạy đi đâu được, dù hai lớp áo giáp cũng không thể bảo đảm được mạng sống của bọn hắn.

Hai trăm mét, hai trăm mét vậy mà phải lấp đầy bằng tính mạng của hơn ba ngàn kỵ sĩ, hỏi Thomas có đau không? Chắc chắn là hắn đau, đây là binh của hắn, là kỵ sĩ của hắn nha. Hắn đã thấy được thứ vũ khí chết người kia chính là những ống tròn hình đạn như cây còn kia, nhưng hắn thấy rõ ràng, bọn hắn nạp đạn đã không kịp nữa, năm mươi mét đối với kỵ binh chỉ là trong nháy mắt. Đôi mắt của Thomas long sọc lên, hắn thấy được kẻ thù cả đời của hắn, Pavong thân vương vẫn còn đang bình tĩnh đứng bên cạnh những cái ống sắt lớn hơn kia. Kẻ thù thấy nhau liền sôi máu, Thomas thúc ngựa càng nhanh hơn, hắn quát lên.

- Pavong, hôm nay sẽ là ngày đổ của ngươi.

Pavong giữa chiến trường hỗn loạn vậy mà nghe được một tiếng gào thét tên mình, nhìn gia huy của kỵ sĩ đang lao đến hắn đương nhiên biết đây chính là ai. Lúc này hàng thứ nhất đã nạp đạn xong nhưng đã không còn kịp, kỵ binh địch chỉ còn cách hai mươi mét. Pavong chỉ nhỏ giọng nói.

- Ta lại nghĩ hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi đây.

- Khai pháo.

Một tiếng quát lên, Thomas trừng lớn đôi mắt, hắn thấy được hai mươi cái ống sắt kia phun ra một đóa hoa lửa khổng lồ, và xông vào hắn chính là hàng hà sa số bi thép.

Phập, phập, phập.

Thomas chỉ cảm thấy thân thể mình bị giật ngược về sau, ngực của hắn hoàn toàn bị đánh nát rồi, hắn thấy trời, thấy những đám mây trắng kia vậy mà bây giờ bị nhuộm thành một màu đỏ lôm, rồi mọi thứ liền đen tối đi. Mà chung hoàn cảnh với Thomas chính là hàng loạt trọng kỵ đi đầu, một phát đạn ria bắn ra hàng trăm bi thép vô tình xé nát thân thể bọn kỵ sĩ ra thành từng mảnh.

- Công tước tử trận, công tước chết rồi.

Nhìn thấy Đại Công bị biến thành đám thịt vụn không những đám kỵ binh mà còn cả bộ binh phía sau lập tức lâm vào khủng hoảng. Tiếng nổ lớn kia chính là tiếng gọi của thần chết, Đại Công của bọn hắn chính là bị tiếng nổ lớn kia tiễn về với thần rồi.

Nhìn thấy quân đội Gemanic vì cái chết của chủ tướng mà tạm thời dừng lại, sĩ khí mê mẩn, Pavong lập tức gầm lên.

- Toàn quân, tấn công
- Tấn công

Một vạn tân quân gầm thét, bọn hắn bắn toàn bộ đạn trong nòng súng tiêu diệt vô số tên địch, sau đó liền nhất tề xung phong xông lên phía trước, mặc kệ là trọng kỵ hay bộ binh cản đường bọn hắn chỉ có con đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Cảnh thị Fullham (1)

Tình hình của chiến tranh rất danh thay đổi, chỉ cần một biến cố đủ lớn, cục diện chiến tranh sẽ hoàn toàn đảo ngược. Đang lâm vào tình thế nguy kịch, dựa vào chiến thắng tại pháo đài Babaria quân Bravia trực tiếp xoay mình. Tại pháo đài Babaria hơn hai vạn quân Gemanic trực tiếp tuần tảo theo lãnh chúa của bọn họ là Thomas công tước, trong đó có hơn một vạn Trọng kỵ trực tiếp bị Tân quân của Bravia mai táng. Chiến thắng trực tiếp đụng chạm đến cấu trúc thượng tầng của Gemanic. Khác với Bravia, mặc dù tôn sùng tinh thần kỵ sĩ nhưng bọn hắn là chế độ quân chủ tập quyền, kỵ binh tuy có vinh dự nhưng lại không phải là quý tộc, có tước vị, có đất phong. Gemanic thì ngược lại, Trọng kỵ binh chính là thân mang tước vị, có tài sản, có đất phong, một vị Nam tước tham gia kỵ binh thì đem theo ít nhất là ba vị kỵ sĩ khác, trong hơn một vạn Trọng kỵ tử trận có đến hơn một ngàn danh quý tộc nằm lại. Mặc dù Gemanic quý tộc chạy đầy đường nhưng tử trận một lúc nhiều như vậy khiến trật tự xã hội của Gemanic bị bắn loạn, tình hình này tuyệt đối không thích hợp cho chiến tranh tiếp diễn. Thế nhưng Bravia sẽ dừng lại sao?

Chỉ ba ngày sau chiến thắng Bravia, Tân quân do Pavong thống lĩnh đã giải phóng hoàn toàn vùng đất đai D nước bị chiếm lĩnh, đuổi gần hai vạn tàn quân của Gemanic trở về co cụm phòng thủ tại A nước. Hai ngày sau đó Alexander Thống soái công phá biên giới B nước, trực tiếp vòng đằng sau muốn bao vây hai vạn quân của Philip đại công tại C nước. Philip đại công vừa nhận được tin tức cũng mặc kệ pháo đài Latxan rút lui trở về B nước hội hợp cùng Macro đại công.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Tiếng gầm thét tức giận vang vọng trong cung đình của Gemanic, tiếng đập phá đồ đạc liên tiếp vang lên, trên nền đất trảng đầy mảnh gốm sứ vỡ, Vinhêm đệ tam trên mặt đỏ bừng bừng tức giận mà bên dưới hội đồng quý tộc đều im lặng, không dám nói đến một tiếng. Ác mộng hai mươi năm trước lại tràn về, khi đó Gemanic trong chiến tranh hai nền văn hóa mặc dù không bị tổn hại nặng, nhưng sau đó với sự vươn lên của Bravia Gemanic bị mất không ít đất đai phụ thuộc, nếu không phải Gemanic có Trọng kỵ hùng mạnh có lẽ đã bị Bravia leo lên đầu gối. Thế nhưng giờ thời thế thay đổi, hai vạn trọng kỵ vậy mà không hiểu sao bị một vạn bộ binh sử dụng thứ vũ khí kỳ quái tiêu diệt rồi. Thử hỏi Vinhêm đệ tam làm sao không tức giận.

- Tình báo làm cái gì? Vì sao đến bây giờ vẫn chưa tra được vũ khí của bọn chúng sử dụng là cái gì?

Vinhêm đệ tam tức giận quát. Hắn thề nếu phát hiện ra ai phát minh ra thứ vũ khí đó hắn sẽ sang bằng quốc gia đó.

Nghe quốc vương tức giận quát mắng cả đám lãnh chúa im thin thít. Dù sao hai vị đại công là cánh tay phải và cánh tay trái của quốc vương, một người tử trận, một người vẫn ở tiền tuyến, không ai khuyên ngăn được cả. Lát sau một vị ăn mặc áo lụa đen, trên thêu hoa văn đồ án rồng xà màu xanh bước vào điện. Đó là gia huy của Space gia tộc, cũng là một vị đại công của Gemanic đứng hàng thứ bảy, tuy thực lực không mạnh nhưng cũng được Vinhêm đệ tam tín nhiệm giao cho làm tình báo.

Space không phải là một kỵ sĩ, dáng người cao gầy, đôi mắt lõm sâu, mũi cao thành ra nhìn có chút âm nhu. Hắn cất lên giọng khàn khàn nói.

- Bối kiến quốc vương. Thần cuối cùng cũng đã điều tra được thứ vũ khí mà những tên Bravia sử dụng là gì.

Vinhêm đệ tam nghe được liền nói.

- Đó là thứ gì? Xuất xứ từ đâu?

Space làm như không thấy Vinhêm đệ tam vội vàng, vẫn chậm chậm với cái giọng khàn khàn đó nói.

- Bẩm quốc vương, thứ vũ khí kia cái lớn gọi là pháo, thứ nhỏ gọi là súng, là một vũ khí xuất xứ từ một tiểu quốc tên là Đại Việt nằm ở trong Từ Vong rừng rậm.
- Đại Việt? Hình như ta đã nghe qua ở đâu đó.

Vinhem đệ tam lẩm bẩm cố gắng nhớ lại. Space cũng không để quốc vương của mình suy nghĩ quá lâu.

- Đại Việt chính là quốc gia đã đánh bại Crow đại công thừa quốc vương.
- Đúng, chính là vùng đất Crow đã nói có rất nhiều tơ lụa và hương liệu.

Vinhem vỗ trán nói, năm ngoái đúng là hắn đã nghe được tin tức từ Crow, không những vậy còn cử hai ngàn quân tham chiến đây. Không ngờ Crow lại thảm bại. Space nói tiếp.

- Đại Việt và Bravia có quan hệ rất tốt, nghe nói Bravia đã mua lại cách chế tạo súng pháo từ Đại Việt, binh sĩ Đại Việt cũng sang Bravia huấn luyện cho Bravia cách sử dụng. Xuất hiện trên chiến trường chính là một vạn binh sĩ Bravia được huấn luyện, trang bị vũ khí mới. Thần cũng nhận được tin tức Franz đế quốc cũng đã chế tạo ra được vũ khí tương tự và đang trang bị cho toàn quân.
- Đại Việt lại lợi hại như vậy?

Vinhem đệ tam im lặng tiêu hóa tin tức vừa nhận được. Nếu toàn bộ nước Bắc Hải đều được trang bị súng pháo như vậy chẳng phải là trọng kị của hắn sẽ hoàn toàn vô dụng sao?

Thực ra Vinhhe nghĩ nhiều, đối với Đại Việt mà nói Trọng kị không tạo được uy hiếp quá lớn, đừng quên Đại Việt còn có voi đây. Chỉ cần thêm một hai năm, đàn voi của Đại Việt lên đến ngàn con, khi đó ngàn chiến tượng cùng lúc xông trận Đại Việt sẵn sàng chấp cả hai vạn trọng kị Gemanic cùng xung phong đây. Mặc dù chiến tượng không phải là không có điểm yếu nhưng sức mạnh của chiến tượng chính là dùng để uy hiếp tinh thần, không phải ai cũng có dũng khí để đối mặt với cả ngàn tòa núi nhỏ xông đến đâu.

- Space, ta mặc kệ người dùng cách nào, bạo lực cũng được, mua bán cũng được, trộm cắp cũng tốt. Ta muốn người phải có trong tay được cách chế tạo vũ khí đó, người nghe rõ chưa?

Vinhem đệ tam gần như gào gào nói. Space vẫn một mặt bình tĩnh nói.

- Thần tuân lệnh bệ hạ. Tuy nhiên thần muốn nói trước mắt vẫn là tình hình chiến tranh với Bravia, hiện tại chúng ta phải hạn chế tổn thất xuống thấp nhất, các lãnh địa lãnh chúa từ trận đã bắt đầu rục rịch rồi.

Vinhem đệ tam hừ lạnh nói.

- Đây cũng không phải là lần đầu tiên, các người xem đó mà làm.

Đúng là hai mươi năm trước đại lượng quý tộc Gemanic cũng từ trận gây đến bán loạn cho xã hội của Gemanic, cách làm của Vinhhe đệ tam cũng rất tàn khốc, tịch thu toàn bộ đất phong của các lãnh chúa từ trận phân chia cho các quý tộc khác, mượn tay các quý tộc khác tiêu diệt các thành phần không ổn định. Gemanic chính là lấy máu và sắt để lập quốc, không có chuyện quốc vương như hắn lại tỏ lòng thương hại với mấy tên phong thần tép riu đây.

Fullham thành là một trong mười tòa cảng thị của Gemanic, nằm trong tay Neuer gia tộc, Neuer đại công xếp hạng thứ mười, hơn Crow hai bậc. Sức mạnh của gia tộc này chủ yếu đến từ đường biển, là một trong những gia tộc hiếm hoi biết sử dụng kinh tế biển để kinh thương. Do đó số chiến hạm của Neuer gia tộc cũng rất nhiều, lên đến gần bốn mươi chiếc, chưa kể đã có mười chiếc tham gia vào hạm đội của vương quốc. Cùng với gần bốn mươi chiếc chiến hạm là một vạn binh sĩ dày dạn kinh nghiệm trận mạc và đi biển, so về chiến thuyền lúc trước Neuer gia tộc có thể thua kém Crow về số lượng, nhưng chất lượng hạm đội Crow chỉ đáng xách dép. Giả sử nếu thay vì là hạm đội của Crow đánh Đại Việt mà là Neuer đánh Đại Việt kết quả chưa chắc đã khác nhưng Đại Việt cũng sẽ không dễ có chiến thắng Lục Giang về vang như vậy.

- Các người nhìn. Kia là cái gì?

Binh sĩ canh giữ thành hô lớn. Chỉ thấy từ đường chân trời dần dần xuất hiện những chấm đen đang từ từ di chuyển gần lại thành, phía cuối đường chân trời như vậy ít gì cũng cách thành đến mười dặm. Viên tướng lĩnh canh giữ trên thành cũng đã từng là một thủy thủ kinh nghiệm, hắn theo chân từ cha của Neuer đại công cho đến đại công hiện tại, từ từ được thăng tước vị lên làm Từ tước, được giao trọng trách trấn thủ cảng thị này. Chờ nhìn thêm một chút, lại dùng thêm ống nhòm hắn có thể xác định đây không phải là chim biển, đây chính là chiến hạm. Từ phía cuối chân trời chấm đen xuất hiện ngày càng nhiều, cũng đã lên đến hơn một trăm. Bình thường thương thuyền đến đây dù là có hộ tống cũng chỉ tầm vài chục chiếc, đến đông như vậy tuyệt đối là lại giả bất thiện. Tại vùng Bắc Hải này có số lượng chiến hạm lớn như vậy cũng chỉ có một. Là quốc gia đang chiến tranh với Gemanic. Bravia vương quốc. Hắn quay sang binh lính nói.

- Kéo chuông báo động. Có địch nhân tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Cảng thị Fullham (2)

Tiếng chuông báo động đã thật lâu không vang lên trên cảng thị Fullham. Lần gần nhất vang lên có lẽ cũng phải ba mươi, bốn mươi năm trước rồi. Thế nhưng các binh sĩ bản thân đều là những binh sĩ tinh nhuệ của Neuer gia tộc, vừa nghe được tiếng chuông lập tức di chuyển về phía bến tàu. Bên bến tàu Fullham luôn neo đậu gần bốn mươi chiếc chiến hạm để bảo vệ cho tòa cảng thị quan trọng này, cảng thị cũng được trang bị rất nhiều vũ khí hạng nặng để hỗ trợ phòng ngự bờ biển như sào nỏ, máy bắn đá. Mọi người đều tin tưởng với những trang bị “tân tiến” của thời đại như vậy Fullham là một pháo đài bất khả xâm phạm.

- Kéo căng buồm lên. Chúng ta sẽ dạy cho bọn chúng một bài học.

Trên bến tàu các thủy thủ liên tục hô hoán, cánh buồm của những chiến hạm được kéo căng lên, chậm rãi đón gió rồi bển. Viên Từ tước tướng lĩnh kéo tay lại phó thống lĩnh nói.

- Ta nghe nói chiến hạm Bravia có một vũ khí mới có thể bắn rất xa, các ngươi phải cẩn thận một chút, phải liên tục cơ động nếu không muốn chết, đã rõ chưa?

Viên phó thông lĩnh cẩn thận lắng nghe, việc hạm đội của quốc vương bị đánh bại hẳn cũng có nghe nói.

- Từ tước đại nhân yên tâm, ta sẽ cẩn thận.

Tuy tên phó thống lĩnh nói như vậy nhưng Từ tước vẫn không yên tâm. Dù sao đối mặt với một vũ khí mà mình chưa rõ ràng không phải chỉ có cẩn thận là được. Viên Từ tước quay sang một thần binh nói.

- Trở về nói phu nhân thu dọn đồ đạc, lập tức rời khỏi thành, nơi này chúng ta không thể ở lại.

Toàn bộ hạm đội của Gemanic rời cảng mất một giờ thì hạm đội của Bravia cũng đã xuất hiện trước mắt toàn bộ con mắt của quân dân thành Fullham. So chiến hạm quả thực chiến hạm của Fullham cảng thị không hề thua kém về kích thước, chỉ là số lượng lần này Bravia chính là đông gấp đôi mà thôi. Phía bên trong cảng ít gió, ảnh hưởng cực lớn đến sự cơ động của các tàu, đặc biệt là những tàu trọng tải nặng của Bravia. Bọn chúng di chuyển một cách vô cùng chậm chạp.

Thống lĩnh hạm đội này là Kuznetsov nguyên soái, đô đốc huyền thoại của Bravia. Kuznetsov nguyên soái năm nay đã sáu mươi hai tuổi, nhưng vẫn rất phong độ, trên người mặc một bộ quân phục hải quân lam sắc, đầu đội mũ thuyền trưởng, chòm râu trắng được cắt tỉa gọn gàng ôm sát vào cằm. Kuznetsov hơn bốn mươi năm chinh chiến trên biển đã thu thập được no đủ vinh quang của một người thống soái, những tưởng cuộc đời đến đây đã viên mãn, không ngờ thuyền pháo xuất hiện làm ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng vị đô đốc già lại cháy lên lần nữa. Biển cả là cả cuộc đời hắn, có thể nhìn hạm đội Bravia treo quốc kỳ trên mọi vùng biển là ước mơ của hắn, thuyền pháo xuất hiện như giúp giấc mơ của hắn có thể hiện thực hóa. Bởi vậy Kuznetsov lần nữa xin phép Nikolai đệ tứ lần nữa cho phép mình thống lĩnh hạm đội ra trận.

Hai bên chiến hạm chỉ còn cách nhau hơn một cây số, thậm chí bọn hắn còn có thể nhìn được chiến kỳ của đối thủ. Kuznetsov thông qua ống nhòm quan sát đội hình của đối phương. Hạm đội của Gemanic chia làm hai mũi như hai ngọn giáo, ý đồ tiếp cận sẽ xuyên phá đội hình của Bravia, như vậy bọn hắn dễ dàng giáp lá cà, hạn chế ưu thế về số lượng chiến hạm của Bravia. Kuznetsov nói.

- Pháo hạm sang trái ba mươi độ, khinh hạm bảo vệ cánh.

- Pháo hạm sang trái ba mươi độ.

Tiếng thủy thủ gào to, lại tàu dùng hết sức mình gồng lên đôi tay lực lưỡng xoay chuyển bánh lái, các thủy thủ khác lại dồn sức kéo điều chỉnh lại cánh buồm sao cho đúng hướng gió. Trước khi máy móc ra đời làm thủy thủ một tàu buồm không phải là việc đơn giản, cần có những kiến thức nhất định về hàng hải, thời tiết,...

Kẹt, kẹt, kẹt.

Những chiến hạm to lớn chậm rãi rẽ ngang, những thót gổ cọ sát vào nhau phát ra những âm thanh ê răng.

- Tám trăm mét.

Trình sát ở trên cột buồm hô lớn, khoảng cách giữa hai bên dần dần được thu hẹp, mà đội hình của Bravia cũng đã giãn ra, càng dễ dàng hơn cho chiến hạm Gemanic xâm nhập.

- Tăng tốc cho ta.

Tên phó thống lĩnh cười lạnh, không biết đối phương thống soái là tên nào lại ngu đến như vậy, lại tự đem điểm yếu khoe ra cho đối phương. Nếu hắn biết được thống soái Bravia chính là Kuznetsov đô đốc chắc chắn hắn sẽ hối hận vì suy nghĩ này.

Hai hàng mái chèo từ trong thân thuyền Gemanic thò ra. Chiến hạm của Gemanic được thiết kế có thuyền buồm và mái chèo, buồm là để bình thường di chuyển, mái chèo dùng để tăng tốc, bởi sức người có hạn, không thể bền bỉ được trong thời gian dài.

- Bảy trăm mét.

- Sáu trăm mét.

Chiến hạm Gemanic tăng tốc làm khoảng cách giữa hai bên dần dần thu hẹp lại. Kuznetsov lúc này ra lệnh.

- Nạp đạn pháo.

- Nạp đạn pháo.

Hải quân Bravia nhanh chóng nạp đạn đầy lên từng ô pháo M202 mới nhất do bọn hán chế tạo. Đáng sợ hơn chính là những chiến hạm lần này của Bravia đã được cải tạo, không những chỉ có những khẩu pháo trên boong, thân tàu bên dưới các lỗ châu mai cũng được mở ra để lộ ra những nòng pháo 6 pound, nâng tổng số pháo mạn của tàu lên đến bốn mươi ô. Lúc này toàn bộ pháo hạm của hạm đội Bravia đã hướng về Gemanic, hai cánh các khinh hạm cũng đã làm thành một vòng cung. Một cái hạm quái vật đang mở rộng ra chỉ chờ hạm đội Gemanic tội nghiệp tiến vào nữa mà thôi.

- Năm trăm mét.

- Bắn.

- Bắn.

Rầm, rầm, rầm, rầm.

Ba mươi pháo hạm đồng loạt khai hỏa, quân Gemanic chỉ nghe tiếng nổ, sau đó là tiếng rít rợn người, một giây sau mọi thứ trên boong tàu bị xối tung lên, thân tàu trúng đạn nổ tung tóe ra hàng chục mảnh vỡ. Hai mũi khoan của hạm đội Gemanic như trúng va vào đá, từ mũi rồi đến thân tuôn tụt vụn vỡ. Chỉ ngay loạt pháo đầu hạm đội Gemanic bị trực tiếp xóa sổ một phần tư.

- Thần trên cao? Cái này là thứ quý gì vậy?

Tên phó thống lĩnh thì thảo nói. Quả thực hán bị dọa sợ rồi, hạm đội vậy mà trực tiếp mất gần mười chiếc, những chiếc khác cũng bị thương, xung quanh hán thủy thủ trúng đạn, trúng mảnh văng đang ôm lấy vết thương gào khóc thảm thiết, còn có tên xui xẻo trúng đạn pháo, thân xác lập tức bị xé làm đôi.

Bên trong bờ dân quân Gemanic liền hoảng sợ, bọn họ chỉ nghe thấy tiếng nổ, lập tức hàng chục chiến hạm của bọn hán bốc cháy. Từ tước là người duy nhất chứng kiến được điều gì xảy ra, thông qua ống nhòm hán thấy được hạm đội thành Fullham xong rồi, cảng thị Fullham cũng xong rồi. Máy bắn đá bắn nhiều lắm cũng chỉ đến ba trăm mét là hết tầm, nhưng đây vũ khí của Bravia có thể bắn xa ngoài năm trăm mét.

Tên Từ tước lặng lẽ cùng đám thân binh lui lại. Phải nói người càng già thì lại càng sợ chết, hán chinh chiến hơn nửa đời người mới giành được tước vị này, vinh hoa phú quý hán hưởng được không bao lâu, còn lâu hán mới muốn chiến tử cùng thành để rồi tài sản của hán tiện nghi cho kẻ khác đây.

Ngược lại tên phó thống lĩnh sau loạt pháo đầu tiên cũng hoàn hồn lại. Hán biết được báo cáo từ trận chiến lúc trước, vũ khí của Bravia cần thời gian để nạp lại đạn, vì vậy bọn hán vẫn còn cơ hội đây.

- Xông về phía trước, áp sát bọn hán.

Dù sao cũng không còn đường lui nữa, các khinh hạm Bravia đã bọc kín phía sau, ý định của Kuznetsov chính là muốn tiêu diệt hoàn toàn bọn hán. Trong điều kiện ít gió, các pháo hạm của Bravia ngược lại di chuyển cũng rất chậm, không đủ độ cơ động, chiến hạm Gemanic đã rất nhanh chạy vào tầm ba trăm mét.

- Máy bắn đá, phóng.

Các cỗ máy bắn đá trên chiến hạm Gemanic may mắn được nổ phát đạn đầu, từng viên đạn đá hướng đến các pháo hạm của Bravia lao đến.

- Ẩn nấp.

Các binh sĩ Bravia gào lên lập tức nấp xuống sàn tàu hoặc sau cột buồm. Thế nhưng độ chính xác của máy bắn đá trên bộ đã không ra sao chứ đừng nói đến là trên biển đây, chỉ có hai ba pháo hạm trúng vài đạn, những cũng chỉ bị trầy xước sơ, sát thương không có bao nhiêu. So với kiểu chiến hạm mới của Bravia mà nói Gemanic rõ ràng đã lạc hậu hơn không ít.

- Một trăm mét.

Điều kỳ lạ là pháo hạm của Bravia cũng không hề tiếp tục nổ pháo mà để mặc cho hạm đội của Gemanic tiếp cận, lúc này vòng tròn bao vây đã hoàn toàn khép lại, khinh hạm của Bravia đã căn được đuôi hạm đội này, chỉ còn soái hạm và vài chiến hạm của Gemanic vẫn còn có thể lao đến pháo hạm của Bravia. Thậm chí viên phó thống lĩnh đã có thể nhìn thấy được nụ cười chết người của Kuznetsov.

- Năm mươi mét.

Tên phó thống lĩnh gào to.

- Chuẩn bị đổ bộ.

Binh lính Germanic lập tức chuẩn bị móc câu, cung tiễn, gươm giáo chạy ra mạn tàu chuẩn bị đổ bộ. Thế nhưng Kuznetsov chỉ lạnh lùng phun ra một chữ.

- Bắn.

- Bắn.

Rầm, rầm, rầm.

Tiếng pháo lại nổ, những khác với tiết rít trước kia, lần này bắn ra từng nòng pháo không phải là viên đạn gan mà là hăng hà sa số đạn bị lít nha lít nhít bắn về phía chiến hạm Germanic đang đứng đầy hàng binh sĩ. Nhất thời sàn tàu của Germanic biến thành địa ngục, máu bắn tung tóe, mảnh sọ, mảnh óc văng ra tứ tung như đậu hũ, trên thân tàu, cột buồm lít nha, lít nhít đầy lỗ đạn. Đạn ria như một cái chổi quét ngang toàn bộ binh sĩ Germanic trên chiến hạm, không còn mấy người có thể đứng vững. Lúc này Kuznetsov rút ra trường kiếm hô to.

- Đổ bộ, tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Đại Việt xuất binh

Kể từ sau chiến thắng của Bravia tại pháo đài Babaria cục diện chiến tranh dần dần thay đổi. Bravia liên tiếp giành chiến thắng trên các chiến trường, giải phóng được hoàn toàn C nước, đánh hạ được B nước. Phía A nước ngược lại Bravia không thể tiếng quân, bởi tuy một vạn kỵ Germanic đã nằm lại Babaria nhưng tại A nước vẫn còn một vạn Trọng kỵ đây. Với địa hình là bình nguyên như A nước Bravia đúng là vẫn sợ hải Trọng kỵ Germanic xung phong, dẫu là một vạn Tân quân có được trang bị hỏa khí trên bình nguyên tấn công tuyệt đối vẫn không thể đánh lại được một vạn trọng kỵ. Tiếp đến là sự kiện cảng thị Fullham, toàn bộ hạm đội Neuer gia tộc bị tiêu diệt hoặc bắt sống, liên tiếp hai tháng sau đó, lần lượt các toàn cảng thị khác của Germanic bị hạm đội của Bravia bắn phá, hạm đội Germanic hầu như không còn sức phản kháng trước sự tấn công của Bravia. Hơn nữa với việc B nước bị tiêu diệt, biên giới Germanic như một cô gái đã bị lột sạch, chỉ còn chờ Bravia đến hiếp nữa mà thôi.

Trước tình hình đó quân Germanic dưới sự chỉ huy của Macro đại công tổ chức rút quân co cụm phòng thủ biên giới, chỉ để lại hơn một vạn trọng kỵ và một vạn bộ binh phòng thủ A nước.

Đến tháng năm bước tiến của Bravia đã chậm lại không ít, một phần vì Macro đại công đã co cụm phòng ngự, một phần là bởi... hết thuốc súng. Sở dĩ với lực lượng không mấy áp đảo Bravia có thể đánh bại được Germanic là nhờ có hỏa khí. Có hỏa khí Trọng kỵ không dám tấn công ra ngoài, mà bộ binh hạng nặng - một vương bài của Germanic cũng bị hỏa khí bắn cho tan nát, chỉ biết bị động phòng ngự. So với máy bắn đã hỏa pháo lại dùng tốt hơn nhiều. Một phát đạn M202 trúng đích liền có thể đục ra một lớp tường mỏng, các pháo đài cũ kỹ tại B nước thì lại càng đừng nhắc đến, cơ hồ chỉ sau vài đợt pháo, tường thành đã bị bắn rách nát đến không chịu nổi.

Thế nhưng vừa cung cấp cho hải quân đánh trận, vừa cung cấp cho chiến trường trên bộ điểm yếu của Bravia cuối cùng cũng lộ ra, bọn hãn không có đủ thuốc súng để tiếp tục đánh mạnh mẽ như vậy. Sử thần liên tục xin xỏ Đại Việt bán thêm thuốc súng, nhưng Đại Việt hồng lô tự chỉ lắc đầu nói: "Không có". Bravia cũng chẳng thể làm gì ngoài tạm dừng tấn công, bọn hãn cũng cần củng cố phần đất vừa chiếm được, mà Germanic cũng được một cơ hội thở dốc.

Thế nhưng so với hai nước Đại Việt lại trở nên bận rộn lên hẳn. Hiện tại hai nước lâm vào cục diện giằng co rất đúng ý của Đại Việt, hơn nữa, hạm đội hùng mạnh của Germanic đã bị Bravia tiêu diệt, đây đúng là cơ hội của Đại Việt. Sau khi nhận được tin tức Lý Anh Tú liên triệu tập Cơ mật viện, đồng thời mời các võ tướng khác vào tham dự. Ngay sau đó hàng loạt thánh chỉ được ban bố, Đại Việt toàn diện chuẩn bị cho chiến tranh.

Đầu tuần tháng năm Lý Anh Tú triệu tập Cơ mật viện lần cuối cùng. Lần này xuất hiện bên trong Cơ mật viện ngoài thượng thư lục bộ, hai viện còn có Lê Phụng Hiểu, Lê Chân, Phạm Cự Lượng, Trần Nhật Duật... đều là thống lĩnh các quân của Đại Việt.

- Bẩm bệ hạ, lương thảo, khí giới, thuyền bè, binh sĩ đều đã sẵn sàng cho cuộc viễn chinh, chỉ chờ lệnh của bệ hạ.

Phạm Tu đại diện Binh bộ nói. Từ hai tháng trước Lý Anh Tú hạ chiếu tuyển quân, lần này tuyển số lượng lên đến một vạn binh sĩ. Ý muốn không phải đem bọn hãn ra chiến trường mà là để thay thế cho các quân phòng giữ tại các địa phương trong khi bọn hãn đi viễn chinh. Lần này đánh quân đảo Sát Lý Anh Tú gần như dốc toàn bộ lực lượng: Hải Đông quân, Thần Sách quân, Bắc Hải hải sư, Đền ngay Cẩm quân Lý Anh Tú cũng cất cử hai ngàn quân đi cùng. Bốn quân cộng lại lên đến một vạn quân, cộng thêm dân phu cũng lên đến một vạn ba bốn ngàn người.

- Tốt lắm, Phạm Cự Lượng, Thần Sách quân làm quen trang bị mới như thế nào?

Lý Anh Tú quay sang hỏi, Phạm Cự Lượng lập tức đáp.

- Bẩm bệ hạ, theo lệnh bệ hạ Thần Sách quân luôn nghiêm túc luyện tập, làm quen với trang bị mới đã vô cùng thuần thục.

Sau Chương Thánh quân quân, Thần Sách quân là quân tiếp theo được tái trang bị, thậm chí đến Cẩm quân cũng tái biên. Không những nhiên hạm cũ được bỏ đi tái trang bị là một loại tàu vận tải mới đóng theo kiểu long cốt dài đến hơn bốn mươi mét, trang bị ba cột buồm, là tàu vận tải hạng nặng mà Lý Anh Tú đặc biệt đặt tên là tàu vận tải lớp Huyền Vũ.

Thân tàu Huyền Vũ vô cùng rắn chắc, chịu được sóng gió, có ba cột buồm chính cùng tám mảnh buồm phụ. Một thuyền có thể chở đến năm trăm lính, hoặc có thể chở chiến mã, chiến tượng, các loại pháo cũng không thiếu. Trang bị phổ biến của bọn hán chủ yếu là pháo M102 và pháo P3 giống như Chương Thánh quân, nhưng vũ khí cá nhân lại được thay đổi, không phải là Type 02 mà là súng mới do Hồ Nguyên Trừng mới chế tạo ra gọi là Type 02A2. Khác biệt duy nhất giữa Type 02 và Type 02A2 chính là Type 02A2 có một bộ thước ngắm đầy đủ so với Type 02 chỉ có độ ngắm đầu ruồi. Hơn nữa thước ngắm lại ngắm đến khoảng cách hai trăm mét, mặc dù Lý Anh Tú biết sẽ chẳng bao giờ dùng đến. Dù sao súng chưa có rãnh xoắn ngoài một trăm mét đã không biết đạn bay đi đâu rồi.

Còn chưa kể đến chiến hạm hộ tống của bọn hán cũng được thay đổi. Ngoài trừ các chiến hạm chiến lợi phẩm của Crow còn có Chấn Long hạm và hai hộ vệ hạm lớp Chu Tước. Đây chính là kết quả của Phạm Cự Lượng mặt dày mày dạn đi ôm chân Lý Anh Tú ủy khuất cầu xin đây. Nếu không phải Phạm Cự Lượng nhây Lý Anh Tú không chịu được thì còn lâu Thần Sách quân mới có hai chiếc chiến hạm lớp Chu Tước đây.

- Tốt lắm, trận chiến lần này thành bại hay không chính là xem sự phối hợp của Khanh và Lê Chân.

Lý Anh Tú khen ngợi một câu. Lê Chân cùng Phạm Cự Lượng liền ôm quyền nói.

- Chúng thần sẽ không làm bệ hạ thất vọng.

Lý Anh Tú hài lòng lại quay xuống quân thần híp mắt cười nói.

- Hiện tại chỉ còn việc chọn người dẫn quân đi viễn chinh. Ai xung phong đi đây?

- Thần nguyện ý đi.

Quả nhiên không ngoài Lý Anh Tú dự đoán, ngoài trừ Lê Chân và Phạm Cự Lượng đã xác định vị trí còn lại đều gờ tay. Lê Phụng Hiểu quay sang Phạm Tu nói.

- Lão tướng quân, ngài để cho chúng ta kiến công lập nghiệp đi. Dù sao ta đối với quần đảo Sát vẫn rõ ràng hơn ngài.

Phạm Tu liếc mắt hừ một tiếng.

- Lần trước bệ hạ đã ưu ái nhường người đi rồi, lần này ta nhất định sẽ không nhường lại. Nằm mơ đi.

Lê Phụng Hiểu lập tức không phục lại nói.

- Lão tướng quân, dù gì ngài cũng là binh bộ thượng thư nha. Nếu ngài đi công việc của binh bộ lại rối loạn.

Phạm Tu lần này đến liếc mắt cũng không thèm chỉ quay sang Lý Anh Tú ôm quyền khom người nói.

- Bẩm bệ hạ. Xin cho phép thần xuất chinh lần này. Dù sao thần già rồi, cơ hội ra chiến trường cũng không còn bao nhiêu. Lần này viễn chinh trở về thần cũng xin cáo lão hồi hương.

Lý Anh Tú nghe vậy cũng chợt nhìn thật kỹ Phạm Tu. Nhìn qua tuy Phạm Tu vẫn không có khác biệt mấy so với lúc mới được triệu hoán, nhưng nhìn kỹ lại rõ ràng Phạm Tu đã già hơn không ít, dù sao trước kia nhìn lão tướng quân vẫn khỏe mạnh như tuổi trung niên, nhưng hiện tại khí thế hùng mãnh trước kia không còn, ngược lại thu về nội liêm, lại có chút già nua, Lý Anh Tú nhớ mùa Đông năm ngoái Phạm Tu lại bệnh hai trận đây. Cũng dễ hiểu, dẫu sao Phạm Tu ba năm đến đây tuổi cũng đã bảy mươi sáu. Thất thập cổ lai hi, người ngoài bảy mươi nhưng vẫn còn đánh trận như Phạm Tu lại càng hiếm. Nhưng đây có lẽ cũng là cơ hội ra trận cuối cùng của lão tướng quân đi. Lý Anh Tú cũng không nỡ từ chối.

- Trẫm chuẩn tấu, tuy nhiên Lê Phụng Hiểu Trẫm chắc chắn sẽ phái đi. Khanh chọn cho Trẫm một người có thể thống lĩnh binh bộ.

Phạm Tu nghe vậy liền vui mừng nói.

- Tạ ơn bệ hạ ân chuẩn. Thần cũng có một người đề cử. Là Ngự Tiền quân Chỉ huy thêm sự Trần Quốc Tuấn.

Lý Anh Tú không ngờ Phạm Tu lại đề cử Trần Quốc Tuấn, nhưng dù sao đề Trần Quốc Tuấn thay thế Phạm Tu vẫn vô cùng ổn, tuy tại kiếp này chưa có chiến công nhưng uy danh cùng công tích của Trần Quốc Tuấn vẫn còn đó.

- Tốt, Trẫm chuẩn tấu.

Lý Anh Tú nói. Cuối cùng Lữ Gia thay mặt Lý Anh Tú tuyên bố.

- Phong Phạm Tu làm Phục Man đại nguyên soái thống lĩnh đại quân đi chinh phạt Crow đại công. Phong Lê Phụng Hiểu làm thượng tướng quân, phong Lê Chân, Phạm Cự Lượng làm tả hữu Vũ vệ tướng, phong Trần Nhật Duật Đô tướng, phong Nguyễn Cảnh Chân làm giám quân, phong Đặng Ma La làm tham tướng...

Một loạt cái tên được nhắc đến, lần này Đại Việt không dùng hết sức để đánh quân đảo Sắt còn dùng hầu hết tất cả tướng lĩnh có thể sử dụng, chỉ để chiến dịch này có thể thành công tốt đẹp. Lý Anh Tú tin tưởng với sự can trọng của Phạm Tu, lại có một bầy danh tướng làm tham mưu Đại Việt sẽ có một chiến thắng vẻ vang.

Cuối cùng cũng đến lúc san bằng quần đảo Sắt. Keke

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Chiến thư

Sau khi sắp xếp tất cả cho cuộc xuất chinh Lý Anh Tú hạ lệnh cho Lê Văn Thịnh hạ chiến thư báo cáo thiên hạ. Một ngày sau Đại Việt thông qua Lễ bộ phát ra thông cáo toàn thiên hạ, đối với Crow công tước tuyên chiến. Trong văn thư ghi rõ Đại Việt sở dĩ tuyên chiến với Crow là để trả thù hai năm trước Crow công tước đã đưa binh xâm lược Đại Việt. Đại Việt không biết xâm lược là gì, Đại Việt còn sợ bị kẻ khác xâm lược đây. Đại Việt tuyên bố chiến tranh với Crow công tước mà không phải tuyên chiến với Gemanic vương quốc, đối với Gemanic vương quốc Đại Việt luôn có thái độ ngưỡng vọng, chỉ là lần này bị ép đến cùng cực, bị Crow hiếp đáp, bla, bla... nên Đại Việt mới vùng lên chống trả, mong Gemanic quốc vương lượng thứ.

Tin tức này phát ra sau khi thiên hạ biết được liền bùng lên như một vụ nổ lớn, tất cả đều suy đoán Bắc Hải này muốn loạn rồi. Gemanic tuyên chiến với Bravia bại trận liên tục, hiện giờ Đại Việt là một nước nhỏ cũng muốn dấn lên một cước. Nhưng lời lẽ tuyên chiến này quả thực không bắt bẻ đi đâu được. Đọc qua dường như không phải là chiến thư mà là một bức thư khóc lóc kể lể, người đọc dĩ nhiên lại cảm nhận được Đại Việt trước sự dày ép của Crow công tước đã nhẫn nhục chịu đựng, nhưng Crow công tước ngày một làm tới khiến Đại Việt không thể chịu được nữa phải đem binh thảo phạt Crow công tước. Nhất thời trong làn sóng nhân dân các nước Bắc Hải nổi lên ủng hộ Đại Việt, đồng thời mắng nhiếc Crow công tước là kẻ cướp, dùng vũ lực để bức hiếp người khác. Đặc biệt là các nước thân cận Bravia và các quốc gia ven biển hằng năm bị Crow đánh phá càng phản ứng quyết liệt hơn.

- Có lý nào lại như vậy chứ.

Trong cung điện kinh đô Gemanic lại vang lên tiếng đồ vỡ. Vinhêm đệ tam tức giận lại đập phá đồ đạc. Bravia đánh vào quốc thổ bọn hán có thể nhin, dù sao Bravia cũng là cùng cấp độ với Gemanic, hiện tại Đại Việt vô danh tiểu tốt vậy mà cũng muốn leo lên đầu bọn hán ngồi, điều này chính là không thể nhin.

- Ai? Ai xưng phong đi đánh Đại Việt, ta lập tức phong cho bọn hán làm đại công.

Vinhêm đệ tam gầm thét nói, thậm chí chức vị Đại Công cũng không tiếc treo ra. Phải biết từ rất lâu rồi đại công không có được phong qua. Nhiều đó đủ thấy Vinhêm đệ tam có bao nhiêu tức giận. Thế nhưng hội đồng quý tộc bên dưới tuyệt đối im thin thít. Bọn họ phần lớn tước vị cùng chỉ nằm ở từ tước, hầu tước, quân đội nhiều lắm cũng chỉ bảy tám ngàn, làm sao dám đánh Đại Việt, phải biết trước kia Đại Việt chính là đánh bại một vạn quân của Crow đại công đây.

- Bẩm quốc vương. Đại Việt địa thế cách trở, con đường duy nhất cũng chỉ có đường biển. Nhưng hiện giờ đường biển của chúng ta... đã bị Bravia phong tỏa hoàn toàn.

Một tên quý tộc dè dặt đứng ra nói, lập tức hán bị ném ngay một cái ly vào đầu. Thực không biết kiếp trước Vinhêm đệ tam có phải là vận động viên ném tạ hay không mà ném ly lại tuyệt đối chuẩn xác.

- Vô dụng. Ta nuôi các người làm cái gì? Toàn một lũ thùng com. Gemanic vinh quan hàng trăm năm chính là bị lũ thùng com các người phá hủy.

Làm sao có thể không tức giận, từ lúc nào Gemanic chịu ủy khuất đến vậy, đến một nước nhỏ cũng dám leo lên đầu bọn hán ngồi, vậy từ nay các nước Bắc Hải tuyệt đối dám đi ngang qua mặt bọn hán. Lúc này một tên quý tộc khác đi vào, trên tay run rẩy đưa lên một bức thư nói.

- Bẩm quốc vương, các nước Bắc Hải dâng quốc thư đến nước ta, mời quốc vương đọc qua.

Vinhêm đệ tam hừ lạnh một tiếng giật lấy thư trong tay tên quý tộc, vừa nhìn Vinhêm đệ tam liền phun ra một ngụm máu, ngã ra phía sau.

- Quốc vương.

Quần thần hoảng hốt chạy đến đỡ quốc vương dậy. Vinhêm đệ tam mặt mày tái nhợt, cánh tay run run đưa bức thư lên nói.

- Bọn hán thật quá đáng, quốc thể của Gemanic bị ta làm mất hết. Ta có tội với các gia tộc.

Nói rồi liền ngắt đi. Các quý tộc nhìn vào bức thư mặt mày cũng biến sắc. Đây chính là bức thư của liên hợp mười mấy quốc gia vùng ven biển Bắc Hải ký tên dâng lên, trong thư bọn hán nói Gemanic quốc vương tuyệt đối không được tham gia vào chiến tranh giữa Đại Việt và Crow đại công.

Khi Lý Anh Tú nhận được tin báo thì đã là ba ngày sau. Đọc đến Vinhem đệ tam vậy mà tức giận đến lâm bệnh Lý Anh Tú cười nói.

- Trần khanh, Trầm thực phục khanh, chiều này của khanh quả thực quá cao.

Bên dưới Trần Thủ Độ được bề hạ khen cũng tỏ ra vui vẻ nói.

- Bề hạ quá lời, so chơi chính trị, Vinhem đệ tam còn quá non.

Lời nói khiêm tốn nhưng cuồng ngạo của Trần Thủ Độ thực sự chứng minh tính cách của hắn. Quả thực trong lịch sử thế giới Lý Anh Tú chưa thấy qua nước nào có chính sách ngoại giao khôn ngoan như Việt quốc, không những là thời phong kiến mà đến thời hiện đại vẫn vậy. Mà trong các triều đại lịch sử của Việt quốc lại không có thời nào có thể ngoại giao khôn khéo như thời Trần.

Nhớ năm xưa kháng chiến chống Mông quốc, Hưng Đạo vương cosplay thành nhà sư đến thăm dò giặc, đến Hưng Ninh vương - anh trai Hưng Đạo vương lại xăm xăm đi vào doanh trại Mông quốc thế hứa sẽ hàng nhưng cuối cùng “hứa thật nhiều thất hứa thì cũng thật nhiều” xin khát ngày hàng từ mông một đến mừng hai, mừng hai đến mừng ba, ấy vậy mà Thoát Hoan vẫn tin tưởng “chờ người nơi ấy mà chờ hoài sao hồng thủy” cho đến khi lính hết lương ăn mới thôi. Lại nói đến vua Lê Thánh Tông đánh sắp mặt Chăm quốc, đến khi quốc vương Chăm quốc chạy đi ôm đuôi cầu cứu đại ca Bắc quốc, vua Bắc quốc hỏi tội Tư Thành đại ca tuyệt nhiên nói: “Thần chính là sợ bị xâm lược nha”. Hai trường hợp đủ thấy dù nước Việt mạnh hay yếu các vua Việt cũng sẽ luôn chứng minh rằng mình yếu bỏ mẹ, luôn bị kẻ khác ức hiếp đây.

Trong khi đó Crow sau khi nhận được chiến thư của Đại Việt chính là tức giận không có chỗ phát tiết. Quả thực hắn có xâm lược Đại Việt nhưng bị đánh đến tơi bời, nạn nhân là hắn có được không? Đúng là hắn xâm lược Đại Việt nhưng còn chưa gặp được một tên dân chúng người Việt chứ đừng nói đến là giết người như ngóe. Lại còn gì? Làm việc ác bất tận, đẩy bà già xuống biển, hiếp dâm một con heo, hắn thế là hắn không có làm. Khẩu vị hắn có nặng như vậy sao? Thế nhưng chiến thư đã phát ra Crow cũng biết quân đội Đại Việt đang lăm lăm đến đây đòi lấy mạng hắn, Crow lập tức mệnh lệnh chư hầu góp quân, chuẩn bị quyết chiến với Đại Việt một trận.

Thế nhưng dù sao quần đảo Sắt trải qua hai cuộc chiến tranh với Đại Việt quả thực nhân lực và vật lực đều tiêu hao không còn. Ba ngày gom góp Crow chỉ nhận được sáu ngàn quân, hơn nữa trong đó một nửa lại cũng chỉ là quân già yếu. Đến kỵ sĩ Crow cũng chỉ còn một trăm người. Crow biết vận động cả quần đảo Sắt không chỉ được bấy nhiêu. Phải biết tuy bị thiệt hại nặng nề nhưng quần đảo Sắt vẫn còn đến hơn hai mươi vị quý tộc đây. Gom góp lại ít gì quân số cũng phải hơn một vạn, ấy vậy mà hiện tại chỉ có sáu ngàn người già yếu, nhất định đám phong thần bất trung này lưu giữ lại thực lực cho mình. Tại quần đảo Sắt Crow đã thất thế, hắn không còn mạnh mẽ đến mức một tiếng thò ra cũng làm người run rẩy, các lãnh chúa khác cũng bắt đầu không còn sợ hãi hắn, huống chi còn có một đạo quân của Đại Việt đang chờ lấy đầu hắn đây. Nhân tính là vậy, khi người mạnh bọn hắn liếm chân người đều có thể, khi người bị tể họ bọn hắn chỉ hận không kịp dẫm người thêm một cước.

Lại nói đến hạm đội của Đại Việt, đông đến gần chiếc, phần lớn đều là tàu vận tải, ngoại trừ các chiến hạm lớp Chu Tước, vận tải hạm lớp Huyền Vũ bởi thiếu tàu nên còn dùng thêm các chiến hạm cũ để tải quân, số lương thảo mang theo cũng ít. May mắn trước đó Lý Anh Tú nghe theo lời khuyên của Đặng Ma La sắp xếp lương thảo tại Trần Nam, quân đội viễn chinh đi mất mười ngày đến Trần Nam, sắp xếp tổ chức hết hai ngày, sau đó lần nữa dong thuyền đi xuống phía Nam. Phạm Tu không muốn tốn thời gian với hàng loạt pháo đài nơi phía Bắc, ngược lại đi xuống phía Nam là đầu não của Crow, chỉ cần đánh bại nơi đó hệ thống ở đây sẽ bị tê liệt, Đại Việt cũng sẽ không có quá nhiều tổn thất, dù sao thời cơ sẽ tồn tại không quá lâu, bọn hắn phải quyết tâm nắm lấy.

Cả Đại Việt đều ngón trông lấy tin tức chiến thắng từ phía Bắc, bọn họ tin tưởng quân viễn chinh sẽ đem vinh quang về cho Đại Việt mà không để ý rằng hiểm họa đang đến gần Đại Việt chính là ở phía Nam.

=====++

Hôm nay hết chương nha anh em. Lần nữa cảm ơn anh em đã theo dõi ủng hộ và đề cử, buff cho mình, đặc biệt là bác Kipsailam68@.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Đổ bộ (1)

Aden thành là một thành thị phía Nam của quần đảo Sắt trực thuộc Hauer Tử tước. Khởi nguyên của gia tộc Hauer xuất phát từ trên lục địa vương quốc Germanic, tuy nhiên theo thời gian gia tộc Hauer dần lui bại và trở thành phong thần của gia tộc Crow, định cư tại quần đảo Sắt đã hơn nửa thế kỷ. Aden có một vị trí rất thuận lợi, mặt trước là biển cả mang đến nguồn lợi ngư nghiệp, phía sau là một mảnh rừng rậm mang lại cho gia tộc Hauer một số sản vật khiến tại quần đảo Sắt Hauer cũng là một gia tộc giàu có. Thế nhưng việc không may xuất phát từ hai năm trước Hauer Tử tước tham chiến tại Đại Việt tử trận, các gia tộc khác bỗng nhiên nổi dậy chèn ép khiến Hauer gia tộc chịu tổn thất vô cùng lớn. May mắn trước khi qua đời Hauer lão lãnh chúa vẫn còn để lại cho con trai một ngàn trọng trang bộ binh trang bị hoàn mỹ. Vũ lực còn đó các gia tộc khác muốn đến cắn Hauer gia tộc một miếng cũng phải dè chừng.

- Lãnh chúa đại nhân, nghe nói Đại Việt chính là đang hướng đến Crow công tước, chúng ta chỉ gửi cho Crow công tước hai trăm quân già yếu liệu có ổn không?

Bên trong phủ lãnh chúa một tên tước sĩ khẽ nói, mà bên cạnh hắn là Masen Hauer trưởng tử của cố lãnh chúa, hiện chính là đang kế thừa tước vị Hauer Từ tước. Masen nằm ngả người ra một cái ghế dài để tỉ nữ xoa bóp, đôi mắt lim dim thư giãn không thèm để ý nói.

- Người không nhìn thấy Crow đại công như thế nào sao? Bình lực của hắn bị tiêu hao sạch, lần này góp quân nhiều lắm cũng là hơn sáu ngàn. Lại đánh nhau với Đại Việt dù có chiến thắng cũng hao tổn nặng, lúc đó lão già Crow dám làm gì ta. Khi đó ta lại tẩu lên bộ hạ, liên kết với các quý tộc khác sút lão già đó đi. Crow gia tộc đã ngồi trên đầu chúng ta quá lâu rồi.

Masen mở ra đôi mắt đầy tham lam, hắn còn mơ tưởng đến hắn sẽ được kế vị đại công, trở thành vị đại công đầu tiên của gia tộc đây. Tên tước sĩ vẫn lo lắng nói.

- Bẩm lãnh chúa, nhưng Đại Việt đánh Crow có khi nào lại đánh chúng ta không? Dù sao chúng ta khoảng cách đến lãnh địa của Crow rất gần.

Masen khinh thường nói.

- Ta nhận được tin tức đám người Celt ở phía Bắc bị Đại Việt thu phục rồi. Có nơi đó làm bàn đạp chúng sẽ tấn công từ Bắc xuống. Đến lúc đó chúng ta lại quan sát, nếu bên nào thắng lợi chúng ta sẽ ngã về bên đó.

Đối với Masen mà nói cái gì là lòng trung thành không dám nhắc đến, chỉ có lợi ích mới là vĩnh cửu. Tên tước sĩ nghe lãnh chúa nói vậy cũng an tâm một chút, nhưng không hiểu sao hắn cứ cảm thấy có chỗ nào không ổn đây.

- Lãnh chúa đại nhân, không xong rồi. Có chuyện lớn rồi.

Bỗng nhiên một tên người hầu xông vào hốt hãi nói. Masen không vui quát lớn.

- Im miệng, bối rối như vậy còn thể thống gì?

Tên người hầu liền im miệng lại, lúc này Masen mới nói.

- Có chuyện gì? Nói đi.

- Bẩm Lãnh chúa đại nhân, chiến hạm Đại Việt đang tiến gần đến thành Aden.

- Cái gì?

Nghe tên người hầu nói Masen liền giật mình té xuống ghế dài mà tên tước sĩ bên cạnh cũng mặt mày trắng bệch run rẩy nói.

- Đến... cuối cùng bọn hắn cũng đến rồi.

Masen đỏ mặt lên hít thở vài hơi liền quát.

- Sợ cái gì, thành Aden tổ tiên ta đã xây dựng bao nhiêu năm. Để gì bị đánh bại như vậy. Người đến, đem áo giáp đến cho ta. Truyền lệnh triệu tập lũ nông nô ngu ngốc kia, đem chúng lên đầu thành.

Thành Aden trở nên nhốn nháo lên, nhưng tên nông nô làm lùi bị người ta ném cho một cái cuốc, một cây trường thương liền bị xách như con vịt lên đầu thành. Lãnh chúa vệ đội, một ngàn trọng trang bộ binh cũng đã được tập hợp lên chia ra vào vị trí, bọn hắn đẩy lên thành mười cái máy bắn đá lớn. Đây chính là vũ khí bảo mệnh do tổ tiên Hauer gia tộc để lại. Thành Aden chỉ cách bờ biển gần hai trăm mét, thứ này ngược lại để chống đỡ bộ vẫn rất tốt.

Masen vỗ trang đầy đủ đi lên đầu thành, kẻ bên hắn lúc nào cũng có hai tên binh sĩ bảo vệ. Lên đến đầu thành Masen không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Phía ngoài biển là đến hàng trăm tàu buồm, trên cột buồm lá cờ Long Tinh kỳ đại diện cho Đại Việt tung bay phát phới.

- Trời ơi, là bọn hắn, chính là lũ ma quỷ kia.

Một tên nông nô đã từng tham chiến tại Đại Việt may mắn trở về giờ nhìn thấy Long Tinh kỳ một lần nữa liền không kiềm được tiểu tiện tại chỗ, hắn ôm đầu dựa sát vào tường thành kêu khóc rên rĩ.

- Đồ phế vật, kẻ địch chưa đến đã sợ hãi ta giữ người làm gì?

Masen quát lớn liền rút kiếm chém chết tên nông nô đáng thương kia. Hắn ngược lại là biết nếu giữ lại tên này sĩ khí binh sĩ sẽ xuống vô cùng thấp. Dù sao tập hợp cả nông nô thành Aden cũng có đến hai ngàn người có thể chiến đấu, đủ để cho đám người Đại Việt không thể đổ bộ được.

Phía ngoài chiến hạm Đại Việt, Chấn Long hạm được chọn trở thành Soái hạm chuyên chở bộ chỉ huy của quân viễn chinh. Lúc này Lữ Gia đang cầm ống nhòm quan sát phía bên trong bờ. Phải nói thứ này dùng thật tốt, Đại Việt chính là mua thủy tinh từ Bravia trở về, sau đó tự chế tạo. Lý Anh Tú ngày xưa ưa thích ngắm cảnh, cũng có thói quen tò mò đã từng phá một chiếc ống nhòm, sau đó lên mạng xem cách chế tạo, lắp ráp ống nhòm hiện đại là như thế nào, may mắn hiện tại lại có ích. Hắn chế tạo ống nhòm không phải đơn giản chỉ là hai thấu kính đồng trục như các nước khác vừa nhìn không quá xa, hình ảnh lại mờ. Hắn chế tạo là ống nhòm hai mắt hiện đại bằng cách sắp xếp các vật kính, lăng kính, thị kính theo kiểu porro cho phép nhìn xa và hình ảnh rõ hơn nhiều. Để chế tạo nó Lý Anh Tú đặt từ Bravia những thấu kính tốt nhất, mặc dù chưa hoàn toàn trong suốt nhưng vết xanh đã khá ít, hơn nữa mua về công tượng Đại Việt còn phải mài, gia công, lắp ghép lên khung gỗ, lại hiệu chỉnh qua mấy lần mới tạo ra được một cái ống nhòm, vì vậy so với

ống nhôm một mắt của các nước khác giá thành của ống nhôm Đại Việt rất đắt đỏ. Thế nhưng Lý Anh Tú cũng mặc kệ, trang bị cho mỗi vị tướng một cái, lại cho mỗi Thiên phủ trưởng một cái, cho bách phủ trưởng của Trình sát kỵ một cái.

- Bọn chúng đã đưa vũ khí hạng nặng lên tường thành chuẩn bị chống đỡ bộ rồi. Xem ra chúng phải “làm mềm chiến trường” trước.

Phạm Tu quan sát xong mỉm cười nói. Phải nói ống nhôm dùng quá tốt, nếu năm xưa có thứ này chưa hẳn Phạm Tu đã thất bại tại thành Tô Lịch đây. Thế nhưng đó cũng chỉ là nếu, thời Phạm Tu thủy tinh vẫn còn đục ngầu đầy tạp chất đây.

Một chiếc khoái thuyền liền chạy đi truyền tin, bởi hệ thống truyền tin còn chưa thể xây dựng lên, hải quân liền lạc chỉ có hai cách, thông tin đơn giản thì dùng cờ, tin hiệu phức tạp liền phải dùng đến khoái thuyền.

Lê Chân trên Hải Long hạm nhận được tin tức liền lắm bầm.

- Làm mềm chiến trường ư?

Đây là một thuật ngữ nằm trong binh pháp huấn luyện “tác chiến chiều sâu” do bộ hạ cùng Phạm Tu cộng đồng viết ra đưa cho các tướng và giảng dạy trong Diễn Võ trường. Theo đó tác chiến chiều sâu cần có ba điều kiện:

Thứ nhất, nguồn lực dồi dào.

Thứ hai, hợp đồng tác chiến giữa các quân binh chủng.

Thứ ba, khâu chuẩn bị và tổ chức cẩn thận.

Khi tác chiến chiều sâu lại phân ra bốn giai đoạn: Chuẩn bị, làm mềm chiến trường, xung kích, chiếm lĩnh.

Làm mềm chiến trường nằm ở giai đoạn hai tức là dùng pháo binh phá hủy các công sự, vũ khí hạng nặng, chia cắt quân đội đối phương để các thế đội phía sau có thể tấn công.

- Các Chu Tước hạm tiến lên phía trước cách bờ biển ba trăm mét. Chuẩn bị đạn pháo.

Lê Chân ra lệnh, lần này các pháo hạm ngược lại đứng gần nhau nên cũng không cần đến khoái thuyền, chỉ cần la to truyền tin là được. Chu Tước hạm mỗi bên mạn tàu có mười họng pháo, Hải Long hạm nhiều hơn mỗi bên mạn tàu có hai mươi hai họng pháo. Lý Anh Tú muốn giảm tải cho hậu cần vì vậy các loại pháo chế tạo ra đều có quy định cỡ nòng. Ví dụ như bộ binh sử dụng các loại pháo M102, pháo P3 thì Hải quân đồng thời cũng dùng pháo M102, pháo P3, chỉ là cấu tạo khác biệt để lắp đặt trên chiến hạm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Đổ bộ (2)

Đừng nhìn chỉ một việc thống nhất cỡ nòng như vậy nhưng nó đã tiết kiệm cho Đại Việt rất nhiều thời gian cùng tiền bạc. Đồng thời trong chiến tranh việc chi viện cũng dễ dàng hơn không ít.

Nhận được lệnh của Lê Chân hạm đội Đại Việt chậm rãi tiến lên, bọn hán không có gì phải vội vã cả, bọn họ có rất nhiều thời gian, càng kéo dài thì binh sĩ thủ thành càng mệt mỏi chứ không phải của bọn hán.

- Tính toán phía trước năm trăm mét ngắm bắn. Ngay loạt đạn đầu nhất định phải bắn trúng đích cho ta.

Lê Chân nói. Hải Long hạm thiết kế có sự thay đổi, tại vị trí của thuyền trưởng có các ống đồng được truyền xuống các khoang tàu bên dưới, Lê Chân chỉ cần hướng ống đồng nói binh lính bên dưới khoan đều nghe được, không cần phải cần người truyền tin.

Hải Long hạm cùng mười tám chiếc Chu Tước hạm giàn hàng ngang trước bãi biển, cách thành Aden năm trăm mét, hải quân Đại Việt nhận được lệnh của Lê Chân cũng cẩn thận tính toán rất nhiều. Phía bên trong thành Aden đám nông nô nhìn mười mấy chiến hạm phía trước nổi hoảng sợ dâng lên đến cổ họng, chiến hạm Đại Việt càng không có cử động, bọn hán liền thấp thòm không yên.

- Bắn đo đốc, đã chuẩn bị xong.

Một tên phó tướng hướng Lê Chân nói. Lê Chân trên mặt cuối cùng lộ ra vẻ hài lòng, nàng bước lên phía trước một bước rút ra trường kiếm ra lệnh.

- Khai pháo.

Viên hoa tiêu trên cột buồm giờ lên lá cờ đỏ phát xuống, các thuyền trưởng trên Chu Tước hạm liền nhận được lệnh.

- Khai pháo.

- Khai pháo.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Hàng trăm tiếng nổ lớn vang lên, phía trong thành Aden bọn binh lính và nông nô chỉ nghe thấy âm thanh như sấm đánh, sau đó là những vật thể màu đen bay vòng cung trên không trung về ra một vòng cung tuyệt đẹp kèm theo tiếng rít rợn người.

Rầm, rầm, rầm

Như thiên thạch va chạm địa cầu, đạn pháo bằng gang va chạm tường thành pháo đài liền phát ra một vụ nổ lớn, xung kích của vụ va chạm hất văng đám nông nô trên tường thành rơi thẳng xuống đất. Các lỗ châu mai trên thành trúng đạn liền bị vỡ ra thành từng tảng đá nhỏ, mà người bị trúng đạn pháo liền tìm không thấy xác nữa.

Đám nông nô chỉ thấy mặt đất như rung chuyển, nổ ra hàng chục lỗ lớn nhỏ, tường thành lở lóe, người nằm la liệt trên mặt đất, đầy máu huyết, nội tạng vỡ tung tóe tựa như con đường của thần chết trong truyền thuyết. Tiếng rên rĩ của những người bị thương càng làm trên tường thành như cảnh địa ngục trần gian.

- Thần phát, đây chính là thần phạt. Bọn hần là ma quỷ, chúng ta không thể chống lại bọn họ được.

Đám nông nô tin quỷ thần hô to, không ít người bởi không chịu được áp lực tâm lý liền ném cả trường thương chạy thẳng xuống thành. Bọn hần thà mang danh làm kẻ đào ngũ chứ không muốn ở lại bị yêu quỷ giết đi, đến chết làm sao cũng không biết.

- Làm sao có thể? Chẳng lẽ bọn chúng thực sự là ma quỷ?

Masen cũng bị uy lực của đạn pháo dọa sợ rồi. Thế nhưng làm quý tộc hần nhanh chóng nghĩ đến một việc, không lâu trước kia đã có tin tức Bravia sử dụng một vũ khí có tiếng nổ rất to tiêu diệt một vạn Trọng kỵ của vương quốc, chẳng lẽ Đại Việt cũng có. Nếu như vậy thành Aden thực khó giữ được.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Không đợi Masen suy nghĩ xong một trận pháo lại dồn dập trút xuống đầu đám binh lính tội nghiệp. Dù là toàn thân giáp sắt đối mặt với đạn pháo chỉ có một kết quả: Tan xác. Thế nhưng Masen phát hiện điều quan trọng hơn chính là những máy bắn đá vậy mà đều bị phá hủy cả rồi. Hai loạt pháo, gần năm trăm viên đạn pháo rơi xuống thành Aden đến tường thành cũng không chịu được nứt ra một mảng lớn chứ đừng nói đến là máy bắn đá đặt trong trên tường thành.

- Mau, mau kéo lui máy bắn đá về sau.

Đám trọng trang bộ binh vội vàng đi lên tháo dỡ máy bắn đá, thế nhưng những cỗ máy bắn đá nào dễ tháo dỡ như vậy, chưa kịp làm gì thì loạt đạn pháo thứ ba đã đã xuống đầu bọn hần lần nữa. Lần này toàn bộ máy bắn đá triệt để báo hỏng, mấy chục tên binh lính cũng tuần táng theo máy bắn đá, tan xương nát thịt, những bộ phận cơ thể bay lên cao vỡ ra máu huyết làm vài tên nông nô không chịu được liền nôn mửa tại chỗ. Quá đáng sợ, tựa như địa ngục vậy, từ lúc sinh ra đến giờ bọn hần còn chưa thấy được qua khung cảnh đáng sợ như vậy.

- Rút lui, rút lui khỏi đầu thành.

Cuối cùng Masen cũng hạ lệnh rút lui, nhưng thực ra không chờ hần ra lệnh các binh sĩ cũng nông nô cũng đã chạy sạch không còn mấy nóng rồi.

Đến loạt pháo thứ sáu tường thành Aden cuối cùng cũng không chịu được nữa đổ sập ra một đoạn dài đến ba mươi mét, thêm một loạt pháo nữa, lỗ hổng càng mở rộng hơn, lúc này Lê Chân cũng ra hiệu dừng lại. Bọn hần đạn pháo đã cạn, không thể phun phí được. Chỉ bảy loạt đạn pháo, hơn một ngàn viên đạn pháo đã biến mất kèm theo đó là tiền thuế của nhân dân. Đủ thấy chơi hòa khí hao phí cỡ nào.

- Truyền lệnh, đổ bộ.

Phạm Tu lúc này ra lệnh. Phạm Cự Lượng nhận lệnh lập tức phát ra hiệu lệnh tấn công. Đổ bộ chính là nghề của bọn hần đây.

- Thê đội thứ nhất đổ bộ lên bờ.

Hàng trăm chiến thuyền đổ bộ nhỏ từ trên vận tải hạm Huyền Vũ thả xuống. Thuyền đổ bộ được thiết kế chở một lần năm mươi quân và mười tay chèo, thuyền đóng đáy bằng sắt rất nặng, ba bên mạn thuyền đều được đóng cao qua đầu người, phía sau có một cửa lửng có thể mở ra để binh sĩ bên trong đi ra, hai bên mạn thuyền có lỗ châu mai để các tay chèo thò mái chèo ra làm động lực để thuyền di chuyển được. Thiết kế này Lý Anh Tú dựa trên tàu đổ bộ của Mỹ thời thế chiến hai, chỉ thay đổi cửa ra thành phía sau, động lực là bằng máy chèo, vật liệu làm bằng gỗ mà thôi, nhìn nó lại càng giống thuyền đổ bộ của Pháp trong chiến tranh trăm năm Chi là yếu điểm của nó rất rõ ràng: Quá chậm.

- Lên trên thành, nhanh, nhanh lên.

Masen ôm đầu nấp dưới gầm giường một căn nhà, thấy không gian yên ắng, liền chấn hần loạt pháo đã dừng liền chui ra hô hoán binh sĩ. Đám binh sĩ cũng lục đục chui ra khỏi chỗ ẩn nấp. Khung cảnh thực quá thảm, tường thành sụp một mảng lớn, không những vậy, những căn nhà gần tường thành cũng

gần như bị oanh tạc cho nát bét. Hai ngàn người mà Masen tập hợp được giờ cũng chỉ còn gần một ngàn, phần lớn là những binh sĩ trung thành, nông nô hoặc bị tạc chết, hoặc bỏ chạy cả rồi.

- Mau mau tu bổ tường thành.

Bên dưới tường thành luôn luôn đặt những cao cát, đá tảng, hoặc thành gỗ chính là để tu bổ tạm thời lỗ hổng của thành khi nó bị máy bắn đá bắn thủng. Nhưng lần này lỗ hổng thực sự lớn lắm, ba mươi mét tường thành đổ sụp cơ hồ chỉ còn mỗi chân thành mà thôi.

- Lãnh chúa đại nhân, bọn hán đang đổ bộ.

Binh sĩ leo lên tường thành hô lớn. Masen nhìn ra phía ngoài liền thấy hàng trăm con thuyền đổ bộ đã đến sát bờ biển, chuẩn bị đổ quân đây. Masen ra lệnh.

- Cung tiễn thủ lên trên tường thành.

Mấy trăm binh sĩ đem theo cung tên liền leo lên trên tường thành, bờ biển chỉ cách tường thành gần hai trăm mét, quân Đại Việt đổ bộ chính là nằm trong tầm bắn tên của bọn hán.

- Còn ba mươi giây chuẩn bị đổ bộ.

Lái thuyền hô lớn. Viên đội trưởng một thuyền là bách phu trưởng quỳ một gối trên sàn tàu quay lại đối với các binh sĩ nói.

- Ta muốn các người phải di chuyển nhanh ra khỏi tàu, lập tức tập kết thành chiến tuyến. Cố gắng đừng để cát rơi vào nòng súng. Làm đúng như những gì chúng ta đã luyện tập, đã rõ ràng chưa?

- Rõ ràng.

Các binh sĩ đồng thanh hô lớn. Lái tàu lúc này hô lên.

- Có mưa tên.

Viên đội trưởng mặt không biến sắc hô lớn.

- Nâng thuẫn.

Năm mươi quân Thần Sách trên tàu thì có hai mươi lăm người là trọng trang bộ binh, hai mươi lăm người khác là xạ thủ. Vừa nghe mệnh lệnh hai mươi lăm trọng trang bộ binh lập tức nâng lên tám thuẫn bài lớn tạo thành một thuẫn trận che chắn cho đồng đội, các tay chèo cũng cố gắng nép sát vào thuẫn trận để tìm che chở.

- A.

Một tiếng hô thảm thiết vang lên, một tay lái thuyền không may trúng tên vào cổ họng, nhìn chính là không thể sống được. Thế nhưng đó chỉ là một trong những số ít không may. Đội hình đổ bộ của Đại Việt chia làm hai phần rõ rệt, năm mươi chiếc thuyền đổ bộ đi đâu phân bố đều chín là đội hình này, cung tên uy hiếp đối với bọn hán lại rất ít.

Lái tàu quan sát lần nữa thông báo.

- Mười giây.

Viên bách phu trưởng lần nữa quay lại với các binh sĩ trên tàu hô lớn.

- Vinh quan cho hải quân đánh bộ. Bệ hạ vạn tuế, Đại Việt vạn tuế.

- Bệ hạ vạn tuế.

- Đại Việt vạn tuế.

Các binh sĩ đồng thanh hô vang. Lái tàu lúc này lần nữa hô lớn.

- Cửa mở.

- Đi thôi các chàng trai.

- Xung phong.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Đổ bộ (3)

- Xung phong.

Cửa thuyền đổ bộ mở rộng ra, Trọng trang bộ binh che chở cho xạ thủ chạy vào bờ biển, năm mươi thuyền đổ bộ đồng loạt đổ bộ vào bờ biển cảnh tượng thực sự quá hoành tráng. Hải quân đánh bộ vừa chạy ra khỏi, thuyền đổ bộ lập tức lùi ra ngoài, trong khi đó các binh lính Đại Việt nhanh chóng che chở nhau chạy lên năm mươi mét.

- Bắn tên.

Masen ra lệnh, các cung thủ lập tức rút tên xuống đầu binh sĩ Đại Việt, nhưng thực sự quân Đại Việt không chịu tổn thất bao nhiêu, các trọng trang bộ binh đều nâng cao thuẫn che chắn cho xạ thủ phía sau, bản thân bọn hắn bọc sắt vốn không hề sợ mũi tên đầy.

- A. Cứu ta.

Lại một tiếng hét thảm, một xạ thủ trúng tên vào chân ngã xuống, trọng trang bộ binh đi cùng lập tức chuyển đổi tư thế thành một tay cầm thuẫn, khom người xuống, tay kia nắm lấy cổ áo của đồng đội kéo lê trên mặt cát.

Thê đội đầu tiên năm trăm người lập tức hình thành nên một đạo thuẫn tường cách tường thành một trăm năm mươi mét, các tấm thuẫn được dựng lên xem như công sự tạm thời.

- Nổ súng.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Các xạ thủ Đại Việt được trang bị súng Type 02A2 thông qua các kẻ hở của thuẫn trận mà bắn lên. Trên đầu thành Trọng trang kỵ binh trúng đạn liên ngã xuống rên la thảm thiết. Masen trở mặt.

- Làm sao có thể? Lại có thể bắn xuyên giáp trọng trang bộ binh? Cho ta bắn trả. Tiêu diệt bọn hắn.

Thế nhưng muốn bắn trúng binh sĩ Đại Việt bên dưới không phải đơn giản, thuẫn tường rất kín, các xạ thủ hoàn toàn nấp mình sau thân hình to lớn của trọng trang bộ binh.

- Quân y, cứu người.

Trọng trang bộ binh nhìn thấy đồng đội bị trúng tên liền hô lớn. Lập tức một tên binh lính trên tay mang một băng đô trắng, in hình chữ thập đỏ khom người chạy dưới thuẫn tường chạy đến. Đây chính là quân y được huấn luyện bên trong quân đội Đại Việt, bọn hắn được các lang trung từ học viện y được Đại Việt huấn luyện ra đến, hiểu được cách sơ cứu trên chiến trường. Bởi số lượng còn ít nên một thê đội năm trăm người cũng chỉ có năm quân y mà thôi.

- Cẩn chặt lấy.

Quân y lấy ra một khăn vải nhét vào trong miệng thương binh, sau đó liền dứt khoát rút mũi tên trên đùi ra. Thương binh rên lên một tiếng, miệng cắn chặt khăn vải, từng giọt, từng giọt mồ hôi trên trán hắn chảy xuống, sắc mặt trắng bệch. Quân y trấn an hắn.

- Bình tĩnh, rất nhanh sẽ hết.

Quân y vừa nói vừa lấy trong ba lô ra một lọ thủy tinh, đổ lên vết thương một thứ bột trắng, sau đó dùng bông gạc băng vào, còn tiện tay thắt hình một cái nơ xinh xắn. Thương binh chỉ thấy một hơi tê dại tại chân, vết thương liền triệt để không còn đau nữa. Đây chính là một loại thuốc gây tê được Lý Anh Tú đặt tên là “thuốc gây tê cấp độ 1” được điều chế dựa trên “Ma Phí tán” tương truyền chính là thuốc tê mà Hoa Đà từng dùng để gây tê khi mổ cho Quan Vũ, loại thuốc này được các lang y của Học viện y được Đại Việt điều chế từ cây cà độc dược giống như Ma Phí tán nhưng được thêm vào các vị thảo dược hương liệu khác như lô hội, đinh hương, tỏi... để loại bỏ độc dược từ cà độc dược, vừa thay thế thuốc kháng sinh vừa có thể gây tê tốt.

- Tốt rồi. Nằm yên tại đây, ta đi cứu chữa cho người khác. Đừng ngủ.

Quân y vỗ vỗ vai thương binh liền chạy đi đến người bị thương khác. Thế nhưng thương binh rất nhanh ngồi dậy vỗ vỗ cát trên người lẩm bẩm nói.

- Ta mới không cần ngồi yên một chỗ đây.

Mặc dù chân mất cảm giác nhưng còn một chân hắn vẫn cố gắng lết đến cạnh tên trọng trang bộ binh cứu hắn lúc này vỗ vỗ vào giáp sắt nói.

- Đồng chí, cảm ơn người đã cứu ta.

Tên trọng trang bộ binh đang nâng thuẫn che chắn cũng không quay đầu lại nói.

- Không có việc gì, chúng ta là đồng đội, tuyệt đối sẽ không bỏ lại nhau. Còn có thể chiến đấu chứ?

Thương binh vỗ ngực nói.

- Không vấn đề gì. Chỉ là chân không chạy được mà thôi.

Nói rồi hấn liền nằm xuống thông qua khe hở của thuẫn tường bắn trả lên phía đầu thành. Lợi thế của súng chính là vậy, có thể bắn ở bất kỳ tư thế nào, không gian chật hẹp cũng không là vấn đề, bọn hấn chỉ cần một lỗ nhỏ, ngắm qua thước ngắm nổ súng, sau đó liền co rút sau trọng trang bộ binh. Ngược lại bên phía các trọng trang bộ binh muốn bắn tên phải lộ ra nửa người để ngắm bắn đương nhiên trở thành tấm bia sống cho xạ thủ Đại Việt, thành thử mặc dù chiếm địa lợi, số lượng quân đông hơn nhưng con số không trúng đạn không ngừng tăng lên, chỉ mười mười lăm phút giao đầu đã có đến năm mươi binh sĩ bị trúng đạn ngã xuống.

- Thê đội thứ hai tiếp cận.

Lúc này thê đội thứ hai đã bắt đầu đổ bộ vào bờ biển. “Tác chiến chiều sâu giai đoạn hai: Xung kích: Thê đội thứ nhất tấn công tạo hòa điểm thu hút hỏa lực địch, tạo điều kiện cho thê đội thứ hai, thứ ba tấn công”.

Thê đội thứ hai vẫn là năm trăm binh sĩ thuộc Thần Sách quân, có thê đội thứ nhất thứ nhất thu hút hỏa lực bọn hấn tuyệt nhiên không gặp cản trở nào liền có thể đổ bộ. Năm trăm binh sĩ lập tức chia ra làm hai đội, đội thứ nhất đến bốn trăm xạ thủ lập tức chạy đến chi viện cho thê đội thứ nhất, trên đường di chuyển có vài binh sĩ trúng tên ngã xuống liền bị đồng đội nắm áo kéo lê vào bên trong thuẫn tường cứu chữa. Có quân tăng viện, hỏa lực của Đại Việt lập tức tăng lên gấp ba lần, bắn đến quân Masen ngóc đầu lên không nổi, bất cứ trọng trang bộ binh nào lo đầu ra đều bị bắn chết.

Thế nhưng con ác mộng chỉ mới bắt đầu, một trăm binh sĩ của đội thứ hai phần lớn là pháo binh, bọn hấn chờ trên thuyền đổ bộ chính là pháo kéo bộ binh P3. Mười khẩu pháo 3 pound liền được đẩy lên phía trước cách Aden thành một trăm tám mươi mét, các binh sĩ nhanh chóng bê từ dưới thuyền lên những thùng đạn bằng gỗ, bên trong lót rom và giấy dầu, bởi sợ thuốc súng bị ẩm nên được bao bọc rất kỹ.

- Đội trưởng, cát mềm quá, không thể đào hố chống giật được. Có thể không cần đào không?

Một tên pháo thủ nói. Một khẩu đội tám người vốn phải đào hố để chôn hai càng chống giật, nhưng cát biển quá mềm, ngược lại không thể đào được một cái hố vững chắc. Viên đội trưởng nói.

- Không được, các đồng chí phía trên cách chúng ta quá gần, không có hố chống giật tụt nòng ngược lại sẽ bắn vào quân ta. Không có hố liền dùng người chặn lấy.

- Tuân lệnh.

Hai binh sĩ liền dùng hai cái thuẫn bài làm điểm tựa cho cần pháo, dùng thân thể mình phía sau để chặn lại cần pháo. Các binh sĩ khác lập tức nạp đạn vào nòng pháo, thỉnh thoảng có người bị trúng tên lạc ngã xuống, thế nhưng bọn hấn vẫn mặc kệ, chỉ cố gấn nép mình vào tấm thép bảo vệ của pháo càng thấp càng tốt.

- Khai pháo.

Ầm, ầm, ầm

Theo hiệu lệnh mười khẩu pháo bộ binh P3 đồng loạt nổ pháo. Bởi khoảng cách quá gần, đạn pháo 3 pound một trăm phần trăm bắn trúng thành Aden. Đầu thành lập tức nổ tung tóe, Trọng trang bộ binh trúng đạn tuy không tan xác như trúng đạn 102 li, nhưng trúng đạn 3 pound các bộ phận thân thể cũng bay lên trời, máu phun ra như vòi nước.

- Lãnh chúa đại nhân, chúng ta không chịu nổi rồi.

Tên tước sĩ vậy mà số mạng may mắn vẫn còn sống sót, hấn ép sát thân thể mình trên tường thành, mỗi lần trườn thân thể lên cái móng vại vênh lên nhìn thật buồn cười. Thế nhưng Masen lúc này không cười nổi, hấn chính là đang co rút để tránh đạn pháo đây. Ba mươi phút chiến đấu, chín trăm Trọng trang bộ binh hiện tại chỉ còn hơn sáu trăm, hơn nữa lại bị ép một đầu không ngóc lên nổi.

- A, chết ta, chết ta.

Một viên đạn quả nhiên bắn trúng cái móng vênh lên của tên tước sĩ, móng là phần mô mềm, bị bắn trúng máu lập tức tuôn ra như suối chảy, tên tước sĩ một tay ôm móng, lăn lộn trên mặt đất đầm máu nhìn cực kỳ bẩn thỉu, nào còn phong thái quý tộc vừa có sáng nay.

- Lãnh chúa đại nhân, ngài nhìn, bọn chúng đổ bộ thứ gì vào kia?

Nghe binh sĩ hô to Masen lên lút ló đầu lên một chút, vừa đủ để cặp mắt hấn nhìn ra biển.

- Trời ơi, quái vật kia là thứ gì vậy?

Lần tàu tàu đổ bộ không phải chờ lính mà là chờ những hòn núi nhỏ đi vào. Không đúng, là chiến tượng. Là chiến tượng của Đại Việt. Hai mươi thớt voi

được Lý Anh Tú giao cho quân viễn chinh, dẫn đầu đội chiến tượng này đương nhiên là Dã Tượng. Hai mươi thót voi bước một chân xuống mặt biển, nước mát lạnh làm bọn chúng thoải mái gào rống. Nghe tiếng rống của voi chiến binh sĩ trên thành sắc mặt càng trắng bệch. Làm sao bọn hán có thể đánh bại được thứ to lớn như vậy?

Chiến tượng toàn thân được phủ lên một bộ váy giáp bằng đồng để chống tên, thực ra đám này da dày thịt béo làm gì sợ mũi tên, toàn thân kháng tên trừ mỗi cặp mắt, váy giáp thực chất chỉ giúp chúng nó tránh bị thương vật mà thôi. Trên lưng voi còn chở theo bốn người, cùng một khẩu pháo...3 pound.

Voi chiến từ từ đi vào bờ, đi vào thậm chí vượt qua cả hỏa điểm của thê đội thứ nhất, cung tên bắn vào chúng đều bị dội ra lại, có dính lại cũng không đâm qua được lớp da dày của chúng. Dã tượng tay cầm thuẫn bài nhìn đám binh lính lúc nhúc trên thành như gã hề ra lệnh.

- Khai pháo.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Chiếm lĩnh

Tượng binh có gắn kèm theo pháo có thể gọi chính là tiền thân của binh chủng tăng thiết giáp. Hiện tại Đại Việt biên chế có bốn mươi chiến tượng, được Lý Anh Tú xây dựng thành một quân độc lập chưa có phiên hiệu, nhận mệnh lệnh trực tiếp từ Thừa Mệnh hoàng đế.

Ầm, ầm, ầm

Pháo P3 phun ra từng tia hỏa lửa, đạn pháo lập tức trút xuống đầu đám binh sĩ tội nghiệp trên thành. Khác với các ỏ pháo P3 của thê đội thứ hai, chiến tượng to cao, khoảng cách đến Aden thành cũng rất gần, bách phát bách trúng khiến các lỗ châu mai vỡ tan nát, trên tường thành tuyệt đối không có chỗ nào có thể ẩn nấp.

- Đừng bắn, đừng bắn. Chúng ta đầu hàng.

Một lá cờ trắng được giơ lên phát phối trên đầu thành. Masen thực sự không chịu nổi rồi, chưa bao giờ hán ủy khuất đến như vậy, trong vòng một giờ bọn hán hoàn toàn bị đè lên đầu mà đánh, một ngàn trọng trang bộ binh của hán bị đánh cho tan nát chỉ còn một nửa, thử hỏi làm sao lại không đầu hàng đây, hán còn rất quý trọng tính mạng quý giá của mình.

- Dừng bắn.

Dã Tượng hướng binh lính phía dưới hô lớn, hiện tại hán chính là người có chức vụ cao nhất, tuyệt nhiên có thể nắm quyền chỉ huy. Các xạ thủ liền dừng lại, nhưng nòng súng vẫn hướng về đầu thành đề phòng, biết đâu địch nhân chỉ trá hàng đây. Dã Tượng hướng về thành Aden hô to.

- Người trong thành nghe đây, buông tất cả vũ khí xuống, hai tay ôm đầu, xếp hàng lần lượt đi ra khỏi thành.

Masen nghe vậy liền nhanh nhanh thúc hối các binh sĩ buông bỏ vũ khí, chỉ mười phút sau công thành đã mở rộng, Masen dẫn đầu đoàn hàng binh tuân tự đi ra ngoài, hết thấy có năm trăm hai mươi ba binh lính và nông nô. Masen hướng dã tượng nói.

- Ta là Hauer Tử tước, ta đề nghị được đối đãi với tư cách tù binh quý tộc.

Dã Tượng nghe vậy liền nở ra một nụ cười. Đám quý tộc tại thế giới này thực lạ, bọn hán nghĩ chính bản thân mình làm tù binh lại vẫn còn là quý tộc đây. Thực ra tù binh quý tộc phát sinh từ trăm năm trước khi các lãnh chúa rất rảnh rỗi không có chuyện gì làm, mâu thuẫn một chút liền đem nông nô đi đánh nhau binh binh bang bang, ai bị bắt gia tộc liền bỏ ra một số tiền chuộc về, nên mới đẻ ra thể loại tù binh quý tộc này.

- Thực xin lỗi, Đại Việt ta chỉ có hai loại, một là trở thành thi thể, hai là trở thành tù binh mà thôi. Bắt hán lại.

Dã Tượng ra lệnh, hai xạ thủ lập tức lao đến trời gô Masen lại. Dã Tượng lại cho người dẫn tù binh thành một đám, mười chiến tượng chia ra đứng hai bên làm đám tù binh sợ hãi không dám xê dịch một chút, có trời mới biết những quái vật to lớn này có ăn thịt người hay không.

Chú.

Một phát pháo hiệu phóng lên, từ bên ngoài Phạm Tu nhận được tín hiệu liền biết chiến đấu đã kết thúc. Phạm Tu quay sang Phạm Cự Lượng nói.

- Trận này Thần Sách quân đánh rất xinh đẹp, không phụ lòng bề hạ.

- Thượng Thư đại nhân quá khen, tất cả là nhờ bề hạ chỉ bảo tận tình.

Phạm Cự Lượng khiêm tốn nói. Nhưng nói thực Thần Sách và Chương Thánh quân chính là tâm huyết của Lý Anh Tú, bởi vì huấn luyện hai đội quân kiểu mới này Lý Anh Tú đã cố gắng nhớ lại những kiến thức quân sự lúc trước lại bàn bạc cùng Phạm Cự Lượng để thay đổi cho phù hợp tình hình hiện

tại của Đại Việt mới huấn luyện nên được hai quân này. Đến nay có thể xem như là viên mãn.

- Đừng để Dã Tượng chờ lâu, đồ bộ thôi.

Phạm Tu ra lệnh, lập tức thuyền đồ bộ được thả xuống, gần một vạn quân lần lượt vào bờ. Masen nhìn thấy hàng ngàn binh sĩ từ ngoài biển đồ bộ vào, kèm theo đó là chiến tượng, kỵ binh hạng nặng, ... sắc mặt liền trắng liền trắng bệch tràn đầy sợ hãi, nhưng hắn cũng âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đã có sự lựa chọn đúng. Nếu Đại Việt tung toàn lực quả thực Aden thành tuyệt đối sẽ trở thành bình địa.

- Bái kiến nguyên soái.

Các binh sĩ liền hướng Phạm Tu hành lễ. Phạm Tu gật đầu nói.

- Các người tốt lắm, không làm xấu mặt quân đội Đại Việt.

- Tạ ơn nguyên soái khen ngợi.

Các binh sĩ liền vui vẻ nói, từ khi tông quân bọn hắn đã được khắc sâu vào ý chí hình tượng một người quân nhân của Đại Việt là như thế nào, được Phạm Tu - người đứng đầu binh bộ Đại Việt khen ngợi như vậy chính là vinh dự.

Trần Nhật Duật lại chỉ huy một ngàn binh sĩ tiến vào thành, bọn hắn cần phải kiểm tra bên trong còn nguy hiểm hay không? Còn những thành phần chống đối hay không?

- Binh sĩ, dời toàn bộ dân chúng ra ngoài. Nhớ kỹ, không được giết hại, sách nhiễu dân chúng.

Nghe Trần Nhật Duật nói đám binh lính cười lớn.

- Tướng quân quá lo, đám thuộc hạ đương nhiên biết phải giữ quân kỷ nghiêm minh đây.

Các nông nô nhìn thấy binh lính ngoại quốc tràn vào thành trong lòng tràn đầy sợ hãi, nhất là vừa rồi Aden thành bị pháo kích, nhà cửa trong thành cũng không tránh được thảm kịch, người chết cũng không ít. Hơn nữa quần đảo Sắt quanh năm chiến tranh, hỗn loạn, tất cả đều dồn lên đầu đám nông nô tội nghiệp, bọn hắn đương nhiên biết kết cục của những kẻ bại trận là gì.

Thế nhưng khác với tưởng tượng của những nông nô, những binh sĩ này chỉ kiểm tra một chút liền mời bọn hắn đi ra ngoài thành, rất lịch sự, ôn nhu, nào có hung ác như những binh sĩ của lãnh chúa, một phần hung dữ cũng không có. Nông nô mặc dù sợ hãi nhưng nhận được trấn an của các binh sĩ cũng tạo thuận lợi đi ra phía bên ngoài.

Bên phía ngoài biển sau khi bảy ngàn binh sĩ đồ bộ hoàn tất, bọn hắn tiếp tục vận chuyển lên các môn pháo M102, P3, đạn pháo, lương thực, ... Đoạn đường tiếp theo chính là bộ binh tác chiến, hải quân lại không có quá nhiều tác dụng. Phạm Tu liền lệnh cho Lê Chân đi thu phục cách thành tri ven biển, tăng tốc độ cho quân viễn chinh.

- Bẩm nguyên soái, đây là tên lãnh chúa đứng đầu tòa thành này.

Dã Tượng một tay xách Masen đi đến trước mặt Phạm Tu, phải biết Masen cộng toàn thân giáp trụ cũng phải hơn trăm ký, Dã Tượng vậy mà chỉ một tay xách đi như chơi, thần lực của Dã Tượng làm cho các nông nô hoàn toàn bị chinh phục, bọn hắn thấy lãnh chúa của mình như một con gà bị xách đi vậy.

Dã Tượng để Masen quỳ trước mặt Phạm Tu, hắn bây giờ y giáp rồi rồi, sắc mặt đầy sợ hãi, nhìn cũng vô cùng đáng thương đây. Phạm Tu vậy mà nhẹ nhàng đỡ Masen lên ghế và trách móc Dã Tượng nói.

- Dù sao người ta cũng là Từ tước sao lại đối xử với hắn như vậy.

Nói rồi quay sang Masen nở một nụ cười ấm áp, tuy vậy nhưng gương mặt Phạm Tu vốn hung dữ, nụ cười này vừa ra làm Masen sợ hãi muốn tè cả ra quần. Phạm Tu nói.

- Người có nguyện lòng thần phục Đại Việt hay không?

Masen nghe vậy như người chết vớ được cọc liền nói.

- Nguyện ý, ta nguyện ý đầu nhập vào Đại Việt.

Đùa giỡn, hắn vốn là tù nhân, giờ có một cơ hội như vậy không biết nắm lấy mới là đồ ngu. Phạm Tu nhẹ nhàng nói.

- Vậy ta giờ có một nhiệm vụ muốn giao cho người. Nếu người hoàn thành tốt tuy lãnh chúa không thể làm nhưng vinh hoa phú quý cũng sẽ không thiếu người. Người đâu, đưa Hauer Từ tước đi tắm rửa, nghỉ ngơi.

Đương nhiên nghỉ ngơi ở đây tức là chỉ giam lỏng. Sau đó Phạm Tu dẫn theo các tướng đi vào bên trong, Aden chính thức trở thành căn cứ tạm thời cho Đại Việt. Phạm Tu lệnh cho các binh sĩ nhặt lại đạn pháo đã bắn, về sau chở về Đại Việt có thể nấu lại một lần, Đại Việt còn nghèo, cần phải tiết kiệm nha.

Dẫn đoàn người lại là tên tước sĩ bình thường theo hầu Masen, tên này bờ mông cũng được quân y chữa trị, đắp thật cao bông băng làm mông hấn càng vênh lên, đáng đi như con vịt. Dưới sự “chỉ điểm” tận tình của hấn từng nhà kho của Masen đều bị Đại Việt khám phá, dù sao hấn theo Masen đã lâu, hầu như bí mật nào của lãnh chúa hấn cũng biết.

Lại nói đến Masen tên này tài phú ngược lại cũng rất nhiều, tuy không thể bằng được thu hoạch lúc trước của Lê Phụng Hiểu tấn công vào Holf gia tộc, như thu thập cũng xem như trù phú, nhất là lương thực, ngọc trai và các loại hải vật quý hiếm. Masen tên này làm lãnh chúa cũng vợ vệt không ít, nông nô người nào cũng gầy tong teo, trong khi lương thực nhà lãnh chúa lại đầy kho như vậy.

- Nguyễn Cảnh Chân.

Nghe nguyên soái kêu gọi Nguyễn Cảnh Chân liền bước lên chờ lệnh. Phạm Tu nói.

- Thống kê lại lương thực và nhân khẩu trong thành, đem một nửa kho lương phân phát cho dân chúng.

Trong các tướng đi theo chỉ có Nguyễn Cảnh Chân và Trần Nhật Duật gọi là có một nửa văn nhân, nhiệm vụ cao cả này đương nhiên là đổ xuống đầu của hấn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Lính đánh thuê

Buổi chiều hôm đó Phạm Tu tập hợp toàn bộ nông nô lại, kể cả những làng mạc xung quanh trực thuộc Aden thành. Hauer gia tộc lãnh thổ cũng xem như khá lớn, dưới trước ngoại trừ hai tòa thành, bảo, còn có trên dưới mười mấy cái làng mạc phụ thuộc dân số ước chừng khoảng tám ngàn người. Masen đã bị bắt, các nơi khác cũng hoàn toàn đầu hàng rồi.

Tập hợp dân cư lại xung quanh Aden cũng đạt đến khoảng năm ngàn, bên trong thành không có mảnh đất nào đủ rộng để chứa đựng đủ nên quân Việt tạm thời đưa nông nô ra phía ngoài thành, dựng lên một cái điểm tương đài tạm bợ.

Đám nông nô không biết quân Đại Việt tập hợp họ lại làm cái gì. Tuy quân Đại Việt quân kỷ nghiêm minh, không đụng chạm gì đến dân chúng, nhưng dù gì bọn họ cũng là người ngoại lai, đám nông nô đương nhiên lo lắng rồi.

- Nhìn kia, kia có phải là lương thực hay không?

Từ bên trong thành, từng xe, từng xe chở bên trên là các bao bột mì được quân Đại Việt đẩy ra phía ngoài. Làm đám nông náo vô cùng thêm thường, nhưng bọn hấn cũng không dám manh động. Quần đảo Sát quanh năm khí lạnh, phần lớn đất đai không trồng trọt được gì, chỉ có phía Nam này khí hậu tương đối ấm áp lại có thể trồng ra các loại cây lương thực đến. Thế nhưng dù có trồng ra cây lương thực cũng không đến đám nông nô tội nghiệp này được hưởng dụng đây. Giá cả lương thực tại quần Đảo Sát cực kỳ đắt đỏ, bọn hấn làm ra tất cả đều thuộc về lãnh chúa, chỉ giữ lại một ít đem bán lấy tiền sau đó lại mua thứ khác mà ăn qua ngày, không biết đã bao lâu rồi bọn hấn chưa được nếm mùi thơm của bánh mì nữa.

Các tướng lĩnh được Phạm Tu dẫn đầu đi lên điểm tương đài nhìn xuống, đám nông nô liền ngược lên nhìn những quý tộc ngoại lai này, chính những người này đã đánh bại bọn họ, cầm tù lãnh chúa của bọn họ.

- Các nông nô, tự giới thiệu một chút, ta là Phạm Tu, Bình Định công, Phục Man đại nguyên soái, Thượng thư bộ binh của Đại Việt.

Đám nông nô tuy không biết Phục Man đại nguyên soái, thượng thư bộ binh là gì, nhưng công tước bọn hấn lại biết, hấn là như Crow đại công đi. Phạm Tu một hơi kể tội Crow công tước, tuyên bố Đại Việt vì tự vệ mới phản kích nhưng đám nông nô không quan tâm lắm. Đối với bọn họ ai thống trị cũng được, bọn hấn chỉ là đổi một cái chủ nhân mà thôi.

Phạm Tu nhìn xuống không khí ám đạm phía dưới cũng không có gì ngạc nhiên, dù sao hấn đã từng nghe Cao Lỗ kể về chế độ nông nô khắc nghiệt đến chừng nào. Nông nô và nông dân, khác biệt chỉ một từ nhưng cách biệt thân phận thực sự quá to lớn. Phạm Tu nói.

- Hiện tại Aden đã được đưa vào lãnh thổ của Đại Việt, chịu sự trị vì của Thừa Mệnh hoàng đế, đương nhiên các người cũng trở thành thần dân Đại Việt được thừa hưởng mọi quyền lợi và nghĩa vụ của một con dân Đại Việt. Bệ hạ Thánh ân cuồng cuồng, sáng suốt đã hạ lệnh, từ nay thân phận nông nô của các người được xóa bỏ, các người trở thành những nông dân, những thợ thủ công tự do, sẽ có tài sản, có ruộng đất để cấy cấy, con cháu cũng sẽ được đi học, nếu học giỏi có thể được bệ hạ trọng dụng mà đổi đời.

- Xóa bỏ thân phận nông nô?

- Có ruộng đất?

- Được đi học? Trời ơi, ta có nghe lắm không?

Tuyên bố của Phạm Tu như một viên đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, đám nông nô lập tức nhao nhao lên. Phải biết thân phận nông nô của bọn hần bị gắn chặt vào lãnh chúa, đời đời kiếp kiếp, muốn kết hôn cũng phải được sự đồng ý của lãnh chúa, cả con của bọn họ sinh ra cũng là tài sản của lãnh chúa. Trời ạ, chẳng lẽ hôm nay ông trời đã mở mắt sao?

- Các người nghe không hề nhầm, bề hạ ban ân đặc xá các người được tự do. Hơn nữa sau khi có người đến đây tiếp quản sẽ phân chia ruộng đất cho các người. Ai đi tòng quân càng nhận được nhiều ruộng đất hơn.

Phạm Tu lần nữa xác nhận lời nói của mình đám nông nô liền nô ẩm lên.

- Tòng quân, ta nguyện ý tòng quân.

- Có ruộng đất, đại nhân muốn gì ta cũng chấp thuận.

...

Thực ra ước muốn của một người dân rất đơn giản, có ruộng đất để cấy cấy, có cơm ăn, áo mặc liền đã là rất tốt. Bọn hần không ngờ kẻ xâm lược lại đối xử với bọn hần còn tốt hơn cả vị lãnh chúa suốt ngày ngoài miệng nói bảo vệ bọn họ, nhưng thực chất là bóc lột bọn họ đến cùng cực.

- Tốt lắm, hôm nay quân đội ta công thành, nhà cửa, tài sản của các người bị phá hủy không ít, để bồi thường ta đã đem lương thực ra đây, chia đều cho mỗi người, các người xếp hàng đến nhận, ai cũng có phần, người đăng ký tòng quân nhận được gấp đôi.

Phạm Tu nói, dù sao lương thực của Masen hần cũng không tiếc. Đám nông nô, à không, nông dân dưới sự hướng dẫn của binh lính liền trật tự xếp hàng, lại đăng ký tòng quân, lại một đội quân Lê Dương lần nữa được Phạm Thu thành lập nên.

Liên tiếp một tuần sau, lần lượt mười tòa thành phía Nam quần đảo Sát đều thuộc về Đại Việt với năm vạn dân. Phải nói rằng bởi vì phía Nam ẩm áp, dân cư tập trung càng nhiều, lãnh chúa tài sản cũng càng giàu mà chiến lợi phẩm của Đại Việt cũng càng phong phú. Đặc biệt dưới sự thuyết phục của Masen, năm vị lãnh chúa vậy mà mở cửa đầu hàng, quân Đại Việt có thể tiến vào mà không tốn một viên đạn. Đáp lại Phạm Tu cũng không làm khó bọn họ mà chỉ thu một nửa tài sản, tạm thời giam lỏng bọn hần. Ngược lại Lê Chân bước tiến chậm hơn không ít, bảy ngày mới chỉ hạ được hai tòa thành. Dù sao quân Lê Chân khá ít, lại chỉ có hải quân, mỗi trận đều phải đánh nhau khốc liệt mới giành được chiến thắng. Bởi vậy trong một tuần Đại Việt tổn thất bảy mươi hai người thì đã có bốn mươi người là của Bắc Hải hải sư rồi.

- Bẩm công tước đại nhân, tin báo đến Đại Việt đã đến sát lãnh địa của chúng ta rồi.

Crow đại công nghe tin tức sắc mặt liền trầm xuống, đây là ngày thứ mười sau khi Aden thất thủ. Crow biết đám phong thần của mình vốn không hề trung thành, góp quân chỉ để đối phó, hần cũng bỏ mặc. Hần cũng tính toán dùng những tên phản phúc này để cản đường Đại Việt một thời gian để Crow chuẩn bị. Nhưng hần không ngờ Đại Việt có thể tiến nhanh đến như vậy, chỉ trong mười ngày đã áp sát được lãnh địa của hần.

- Bẩm đại nhân, Fire lãnh chúa, Mout lãnh chúa, Gragas lãnh chúa đồng thời gửi đến hai ngàn binh sĩ, xin thề trung thành với chúng ta.

Tên kỵ sĩ bên cạnh Crow nói. Crow nghe vậy liền khinh thường cười lạnh.

- Đến bây giờ cảm thấy có nguy cơ mới chạy đến tỏ trung thành với ta. Thế nhưng cũng tốt, đúng lúc ta đang cần người đây.

Chính sách an dân của Đại Việt được lan truyền đi khắp quần đảo Sát, nông nô các nơi lập tức hưởng ứng nổi dậy, dù sao bọn họ cũng chịu đủ sự áp bức của đám lãnh chúa này lắm rồi. Nông nô khởi nghĩa rất mạnh mẽ, một số tiểu lãnh chúa không thể chống chọi được bị nông nô đánh bật ra khỏi lãnh địa, bọn họ tuyên bố mình đã trở thành thân dân của Đại Việt chờ đợi quân viễn chinh Đại Việt đến tiếp quản bọn họ. Thế nhưng Phạm Tu cũng tạm thời không để ý đến, chỉ tỏ ý cổ vũ, bảo bọn hần chờ đợi. Dù sao nhiệm vụ của quân viễn chinh là tiêu diệt Crow, hần không có quá nhiều quân để dàn trải các nơi. Mà lúc bấy giờ các lãnh chúa phía Bắc cũng cảm thấy được nguy cơ từ Đại Việt, bắt đầu liên kết lại ủng hộ Crow để chống lại Đại Việt, lục tục mấy ngày nay đã có đến bốn ngàn binh sĩ được gửi đến, cộng với sáu ngàn lúc trước, hiện Crow cũng có đến một vạn quân.

- Giáp Vàng đoàn lính đánh thuê còn mấy ngày nữa đến?

Crow hỏi. Khi Đại Việt tuyên chiến Crow đã liên hệ một đội lính đánh thuê đến giúp mình. Giáp Vàng đoàn lính đánh thuê là một tổ chức lính đánh thuê rất uy tín tại vùng Bắc Hải, đặc biệt bọn hần lại có số má tại Franzt đế quốc nên không ai dám đụng bọn họ. Giáp Vàng đoàn lính đánh thuê rất hùng mạnh, tinh nhuệ, trang bị tinh lương đều là các vũ khí đời mới nhất, thậm chí quân Franzt chưa trang bị bọn hần cũng đã có rồi, lại có người nói Giáp Vàng đoàn lính đánh thuê chính là của vua Franzt lập nên đây. Crow lần này chính là bỏ ra số tiền lớn để thuê đến lính đánh thuê, tuy đắt đỏ, nhưng hần tin tưởng có đoàn lính đánh thuê này quân Đại Việt tuyệt đối không chịu nổi một kích.

- Bẩm công tước đại nhân, Giáp Vàng đoàn lính đánh thuê hai ngày nữa liền có thể đến.

Tên kỵ sĩ báo cáo. Crow gật đầu nói.

- Lại chi viện cho Luis ba ngàn quân, nói hần kiên trì cho ta ba ngày.

- Tuân lệnh công tước.

Tên kỵ sĩ vâng một tiếng liền lui ra ngoài. Crow đi ra ngoài cửa sổ ánh mắt trở nên sắc lạnh. Hần lắm bầm.

- Đại Việt, ba ngày sau ta sẽ trả lại mỗi nhục này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Tây Gót và Đông Tấn

“Đinh, danh tướng Phạm Tu của ký chủ thu phục một tòa thành, ban thưởng hai trăm điểm chiến công, Thiên Tử quân (100), cư dân (1000),...”

- Cuối cùng cũng đã đủ.

Lý Anh Tú nghe hệ thống thông báo liền thở phào, trong ánh mắt tràn đầy vẻ vui mừng. Trong suốt khoảng thời gian xuất binh Lý Anh Tú liên tục nhận được những tin thắng lợi từ hệ thống, chỉ là điểm chiến công lại không quá nhiều nhưng những phần thưởng khác lại khá phong phú, ví dụ chỉ riêng cư dân hán đã được ban thưởng đến hai vạn, Thiên Tử quân một ngàn người, ba lượt triệu hoán danh nhân và một ngàn điểm chiến công.

Đúng vậy, Lý Anh Tú thiếu một ngàn điểm chiến công để thăng cấp thời đại cuối cùng cũng đã đủ. Mặc dù hán không thích chiến tranh nhưng cũng phải nói rằng chiến tranh đem đến lợi ích cho Lý Anh Tú vô cùng to lớn.

- Hệ thống, hiện tại ta đã có thể thăng cấp thời đại không?

Lý Anh Tú hướng hệ thống kêu gọi, hán quả thực không đợi được muốn thăng cấp rồi. Lý Anh Tú đã trị vì đất nước hơn một năm rưỡi trong thời đại Lý-Trần. Tuy chỉ một năm rưỡi nhưng Lý Anh Tú cảm giác được ở mức nào đó các lĩnh vực của thời đại Lý-Trần đưa vào Đại Việt đã lên mức cao nhất, hiện tại Đại Việt muốn tiếp tục cao tốc phát triển chỉ có thể thăng cấp thời đại. Phải biết thời đại Lê Sơ chính là đỉnh cao của phong kiến Việt quốc, thành tựu thời đại này không chỉ trên mặt chính trị mà còn có cả kinh tế, quân sự, văn hóa, khoa học - kỹ thuật... đều đạt đến đẳng phong tạo cực, có những thứ mà dù sau này đến giai đoạn sau đều không thể phục hồi được. Ví dụ như chỉ riêng kiến trúc hệ thống đấu cung hầu như bị phế bỏ, kỹ thuật xây dựng các công trình lớn bị thất truyền, thay vào đó lại là những công trình thấp bé. Hay nói đến luyện kim, quân sự thời đại này cũng là đỉnh cao của nó trong thời kỳ phong kiến Việt quốc, khi các nước đồng văn khác phải nhờ các nước phương Tây để đúc súng, thì Việt quốc đã có súng ống đầy đủ các loại, thậm chí còn trang bị đại trà theo tỉ lệ hỏa khí và vũ khí lạnh là 1:1.

“Đinh, ký chủ xác nhận tiêu hao năm ngàn điểm chiến công để thăng cấp thời đại?”

- Xác nhận.

“Đinh, tiêu hao năm ngàn điểm chiến công (dư 187) thăng cấp lên thời đại văn minh Hậu Lê, hệ thống lâm vào ngủ say hai tháng, tất cả điểm chiến công ghi được trực tiếp được biết thành phần thưởng sau khi hệ thống tỉnh lại. Tạm biệt ký chủ”.

- Lần này vậy mà mất đến hai tháng?

Lý Anh Tú kinh ngạc, lần trước thăng cấp lên thời đại Lý - Trần bất quá cũng chỉ mất ba ngày mà thôi. Lần này hệ thống ngủ say lâu như vậy, Lý Anh Tú thật chờ mong nó có thể đem đến cho bọn hán điều gì.

- Bẩm bệ hạ, có Trần tham chính cầu kiến.

Trần Thư giọng nói vọng từ bên ngoài vào. Trần tham chính tức chỉ Trần Thủ Độ, chức vụ không cao nhưng trong triều ai cũng phải kiêng dè. Bình thường Trần Thủ Độ cũng không hay yết kiến hán, dù sao Âm bộ chung quy phát triển chưa quá rộng rãi, quốc nội còn có thể nhưng quốc tế thì còn rất hạn chế, chung quy cũng bởi thiếu nhân thủ. Mà những chuyện trong quốc nội Trần Thủ Độ liền có thể tự mình xử lý, lần này Trần Thủ Độ đích thân đến chỉ sợ rằng có chuyện lớn đã xảy ra. Lý Anh Tú nghiêm túc lại nói.

- Cho truyền.

Trần Thủ Độ trong quan phục tòng tứ phẩm đi vào bên trong Ngự Thư phòng, nhìn thấy Lý Anh Tú liền khom người chào.

- Bái kiến bệ hạ.

Lý Anh Tú gật đầu nghiêm mặt nói.

- Hôm nay khanh cầu kiến Trẫm có việc gì?

Trần Thủ Độ ngẩng đầu nhìn long nhan nghiêm chỉnh chậm rãi nói.

- Bẩm bệ hạ, đoàn sứ của Trần Khánh Dư đã trở về, tuy nhiên trên đường lại bị phục kích, tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

- Cái gì?

Quay trở lại mười hai ngày trước, trên thảo nguyên Goldland có một đoàn người đông đến ngàn người chậm rãi di chuyển, đằng sau bọn hãn còn có hơn trăm chiếc xe ngựa chờ hàng hóa, xe hàng nặng đến nỗi hai bánh xe in hằn thật sâu dấu vết trên mặt đất, trên mỗi xe lại cắm một lá cờ Long Tinh kỳ bay phấp phới. Đây chính là đoàn sứ thần của Đại Việt do Trần Khánh Dư dẫn đầu trên đường đi đến phương Đông từ năm ngoái. Bởi Lý Anh Tú muốn trừng phạt việc đâm người Trần Thủ Độ mật mưu gài hãn, Trần Thủ Độ là Ám bộ đội trưởng, không thể điều động, Trần Quốc Tuấn là ý kiến phản đối, Trần Quốc Toản mới nắm Chương Thánh quân cũng không thể động, Trần Bình Trọng và Trần Nhật Duật đều nắm quân ở phương xa nên không tham dự, vậy thì đương nhiên hình phạt này liền rơi xuống đầu Trần Khánh Dư rồi. Lý Anh Tú buộc hãn phải đi xa ngàn dặm, không được ăn Tết đây. Lý Anh Tú cảm thấy mình đã rất tàn nhẫn.

Thế nhưng Trần Khánh Dư đi đường một mực rất thuận lợi, bọn hãn đi suốt hai tháng cuối cùng cũng đến được Đông Tấn hoàng triều. Đông Tấn hoàng triều là một cô quốc tại phía Đông đã tồn tại được hơn hai trăm năm, vốn đã từng là một đầu cầu nối giữa hai nền văn hóa Đông - Tây Đông Tấn có được một nền văn hóa đa dạng, phong phú, một nền kinh tế ngoại thương cực kỳ phát triển. Về đối ngoại Đông Tấn cũng rất cởi mở, quan hệ với các nước phương Tây và phương Đông, đặc biệt là đầu cầu bên kia Tây Gốt vương quốc, hai nước từng có một mối quan hệ vô cùng nồng ấm, dù rằng cuộc chiến tranh Đông - Tây hai mươi năm trước cũng không hề làm mối ban giao của bọn bị phá vỡ. Thế nhưng tất cả kết thúc vào mười năm trước.

Mười năm trước Sugar vương tử, con trai thứ hai của quốc vương Tây Gốt cầu hôn Hương Thiên công chúa - con gái út của Chấn Đông hoàng đế - vua của Đông Tấn hoàng triều. Sugar vô cùng được quốc vương Tây Gốt sủng ái liền đem một nửa đất phong của mình khi đó chính là một phần hai Goldland bình nguyên để làm sính lễ. Chấn Đông hoàng đế ngay lập tức đồng ý. Dùng một cô con gái đổi lấy trăm dặm đất đai Chấn Đông hoàng đế tuyệt đối có lời. Hai bên cũng thống nhất tổ chức tiệc cưới rất linh đình. Lúc đó bởi Tây Gốt có chiến sự, Sugar vương tử liền dẫn người nhanh chóng trở về, Hương Thiên công chúa dưới sự hộ tống của quân đội của Đông Tấn đưa đến Tây Gốt.

Tương chừng mỗi lương duyên đó sẽ làm cho tình hữu nghị giữa hai nước càng thêm thắt chặt, không ngờ đoàn hộ tống Hương Thiên công chúa lại bị phục kích rồi. Khi quân đội của Sugar vương tử chạy đến nơi thì đội hộ tống đã không còn người nào sống sót, Hương Thiên công chúa thì thể còn bị chặt nát không nhìn ra được hình thù gì.

Tức giận vì người mình yêu bị sát hại Sugar vương tử liền đòi hỏi Đông Tấn hoàng triều phải có một câu trả lời. Thế nhưng Chấn Đông hoàng đế chỉ nói đây là một hồi tai nạn, cũng chỉ trích Sugar vương tử không lưu tâm đến Hương Thiên công chúa, đòi hỏi nửa phần xứ Goldland phải thuộc về Đông Tấn hoàng triều.

Sugar vương tử đương nhiên không chịu, hãn đến người yêu mình cũng mất, vậy mà Chấn Đông hoàng đế không để ý đến, chỉ một mực đòi hỏi đất đai. Xung đột như thế vì một cuộc hôn nhân mà nổ ra. Quân Đông Tấn bất ngờ tấn công chiếm lấy một nửa xứ Goldland được cho là thuộc về bọn họ. Sugar vương tử mất người yêu, mất một nửa lãnh địa liền trở về kinh đô. Tuy yêu quý vương tử như Tây Gốt lúc đó không yên bình nên Tây Gốt quốc vương cũng chỉ ráng ngậm bồ hòn làm ngọt. Mọi chuyện tưởng chừng như vậy đã lắng xuống, không ngờ hai năm sau Sugar vương tử lại lên ngôi trở thành Tân Tây Gốt vương. Hãn chính là giết chết người cha mà hãn cho là nhu nhược, lại giết tất cả anh em trong gia tộc để trở thành kẻ kế thừa hợp pháp duy nhất. Điều kì lạ chính là Thần giáo vậy mà nhất mực ủng hộ Sugar lên làm quốc vương.

Trở lại vấn đề, sau khi Sugar lên làm quốc vương Tây Gốt liền tuyên chiến với Đông Tấn trả thù mối nhục năm xưa. Quân đội Tây Gốt tấn công như vũ bão, dần dần đẩy lùi Đông Tấn ra khỏi xứ Goldland, Đông Tấn chỉ còn nắm giữ được một phần tư, chiến tranh kéo dài năm năm dẫn đến quốc lực hai nước suy giảm trầm trọng.

Đông Tấn bởi vì chiến tranh, mất đi ngoại thương phía Tây, tác động liền thấy được rõ ràng nhất chính là kinh tế suy giảm, các đô thị bởi không có giao thương mà trở nên tiêu điều. Tây Gốt lại bởi chiến tranh lâu dài dẫn đến xã hội rối loạn, Sugar không thể không tập trung lại nguồn lực để bình định trong nước. Tây Gốt cuối cùng cũng không đủ lực để lấy lại phần đất mình đã mất. Hai nước đoạn tuyệt quan hệ ngoại giao, cấm tuyệt đối thương nhân qua lại xứ Goldland. Một nửa xứ Goldland từng một thời trù phú vì giao thương Đông - Tây nay lại trở nên hoang vắng tiêu điều, Đông Tấn và Tây Gốt cũng không thêm quan tâm đến nơi này, mặc dù cũng không muốn đối phương chiếm được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 176: Kỳ binh du mục

Chuyến đi về phía Đông này của Trần Khánh Dư ngược lại rất thuận lợi, bọn hãn không những đạt được quan hệ ngoại giao với Đông Tấn, cũng đã xin phép mở thương điểm tại Đông Tấn, đặt bước đầu cho con đường đi sang phía Đông. Đại Việt cũng là quốc gia đầu tiên sau bảy năm mới đến Đông Tấn buôn bán, điều này làm Chấn Đông hoàng đế mặt rồng vui vẻ, ban thưởng rất nhiều sản vật quý. Trần Khánh Dư sau đó cũng bán cho Đông Tấn những vật phẩm rất lâu rồi bọn hãn mới thấy như thủy tinh, thuộc da, dạ... thu về hàng trăm xe lương, cùng các sản vật hiếm có tại phương Đông. Hơn nữa Trần Khánh Dư cũng phát hiện tại Đông Tấn thuốc súng vậy mà rất phổ biến, hơn hãn các nước bên phía Tây.

Ở lại Đông Tấn gần nửa năm Trần Khánh Dư liền lên đường trở về Đại Việt, lần này bọn họ đem về các xe lương, sản vật, tiền tài trở về. Đại Việt đang phát triển cao tốc, những thứ này sẽ giúp Đại Việt có được sự ổn định trong sự phát triển đó.

- Tổng giám đốc, ngài nhìn kia là gì?

Một tên binh sĩ hô lên. Từ phía cuối chân trời bụi mù nổi lên, Trần Khánh Dư rút ống nhòm ra nhìn sắc mặt bỗng nhiên biến xanh. Hắn vội vàng quát lên.

- Kỵ binh tập kích, liệt trận.

Hộ vệ của Tập đoàn thương mại quốc doanh Đại Việt đều xuất thân từ binh lính Đại Việt, chỉ là bọn hắn không nằm trong biên chế mà thôi. Lần này trở về đội hình có một ngàn người, trong đó có đến bảy trăm người là nhân viên chiến đấu. Nhận được lệnh các binh sĩ lập tức xoay chuyển các xe hàng, các xe hàng đều bọc gỗ rắn chắc, rất khó phá vỡ được, rất nhanh hơn trăm chiếc xe hàng liền biến thành một chiến lũy hình vuông bao bọc lấy thương đội, bảy trăm binh sĩ chia ra phòng ngự bốn phía, không phải nhân viên chiến đấu thì dịch chuyển vào giữa.

Trận địa vừa bày xong thì phía đối diện hàng ngàn kỵ binh đã kéo đến, những người này trang phục hỗn tạp, chủ yếu mặc da lông ngược lại rất giống dân du mục, tóc bọn hắn được tết thành những đuôi sam dài treo ngược lưng lẳng phía sau. Trang bị của bọn hắn cũng khá tinh lương, ai ai cũng có cung, có gươm sáng loáng. Trần Khánh Dư âm thầm nhủ mầy, nhưng tên này rất giống dân du mục, cưỡi ngựa vô cùng tinh nhuệ, không thua kém gì kỵ binh của Mông quốc. Mặc dù hắn lợi dụng xe hàng lập nên chiến lũy nhưng giữa đồng không mông quạnh như thế này bảy trăm binh sĩ của hắn tuyệt đối không thể chống lại được.

Kỵ binh du mục không vội vã tấn công mà bắt đầu cưỡi ngựa vòng quanh phương trận, cung tên lăm lăm vào đội hình thương hội, các binh sĩ Đại Việt liền ép sát sườn xe, đưa thuẫn lên cao, trường thương nhô ra chỉ để lộ một cặp mắt để quan sát, cung tiễn thủ phía sau cũng lập tên cẩn thận. Trần Khánh Dư trong lòng xiết chặt, đám kỵ binh chính là đang tìm điểm sơ hở của Đại Việt. Goldland bình nguyên vốn yên bình bấy lâu nay, có gì hôm nay lại xuất hiện một đội kỵ binh đây. Không lẽ Trần Khánh Dư hẳn lại xui xẻo đến như vậy.

- Các kỵ sĩ trước mặt, ta là Trần Khánh Dư Đồng Tri giám sự Ngự Tiền quân của Đại Việt, nay xin gặp chủ tướng của các người.

Trần Khánh Dư nhìn thấy kỵ binh đã vòng qua mấy vòng bọn họ liền bước lên một bước hết lớn. Goldland bình nguyên vốn gió rất to, thổi bay phát phôi áo choàng đỏ của hắn, một thân Minh Quang giáp trắng bạc ngược lại làm hắn rất uy vũ đẹp trai.

Các kỵ binh du mục dần dần chạy chậm lại, đôi mắt bọn hắn vẫn nhìn chằm chằm vào thương hội. Lát sau đám kỵ binh liền bao vây lấy hai vòng chặt chẽ như đang chờ đợi gì đó. Trần Khánh Dư lần nữa nói lớn.

- Chỉ huy của các kỵ binh phía trước, mời xuất hiện, Khánh Dư xin cầu kiến.

Bỗng nhiên như đáp lại lời kêu gọi Trần Khánh Dư đội kỵ sĩ vậy mà chia tách ra làm hai, rồi một nữ nhân cưỡi ngựa tiến lên. Đúng vậy, là nữ nhân. Nữ nhân này bên ngoài mặc một áo khoác lông thú, bên trong áo dạ ôm sát dáng người thân thể lồ lộ, mái tóc suông dài, đôi mắt đẹp như những vì tinh tú trên cao, chỉ tiếc là nữ nhân vậy mà dùng một tấm lụa đen che mặt, làm không ai có thể ngắm nhìn được dung nhan của nàng. Nữ nhân đi đến đâu các kỵ sĩ liền cúi chào biểu lộ sự tôn kính đến đó. Nữ nhân cưỡi ngựa đi lên phía trước gần như đối diện với Trần Khánh Dư cất tiếng nói lạnh lạnh.

- Người cũng thật bình tĩnh, lúc này lại còn muốn gặp ta.

Nữ nhân trong ánh mắt tràn đầy sự thương thức, mặc dù Trần Khánh Dư nhìn nàng ước chừng chỉ mới hơn ba mươi tuổi, còn Trần Khánh Dư đây. Đã sớm bốn mươi hai tuổi. Trần Khánh Dư đồng dục nói.

- Bái kiến nữ thủ lĩnh. Ta là Đồng tri giám sự Điện tiền quân của Đại Việt. Chúng ta vừa đi sứ tại Đông Tấn về. Không biết các vị bao vây chúng ta là có ý gì?

Trần Khánh Dư gọi nữ nhân là nữ thủ lĩnh xem như biểu lộ một sự tôn trọng. Nữ nhân nghe Trần Khánh Dư nói trong đôi mắt liền có một chút nhỏ gọn nói.

- Đại Việt? Ta đã từng nghe qua? Các người không biết Tây Gốt vương quốc đã sớm ra lệnh không cho phép thương nhân giao dịch với Đông Tấn hay sao lại dám kháng lệnh?

Gọn sóng trong đôi mắt của nữ thủ lĩnh làm sao có thể qua được đôi mắt tinh tường của Trần Khánh Dư, nhưng hắn vẫn không hiểu vì sao một mực đậm mặt như nữ nhân kia vừa nghe đến Đông Tấn lại có chút xao động cảm xúc đây? Trần Khanh Dư tạm gác suy nghĩ lại nói.

- Đại Việt ta cũng không phải nước phụ thuộc của Đông Tấn, xét trên bình diện mà nói Đại Việt ta cũng không cần phải nghe lệnh của Tây Gốt.

Đại Việt thực chất Tây Gốt là như thế nào cũng không biết chứ đừng nói đến là thần phục, ngược lại đối với Đại Việt Tây Gốt cũng không hề biết gì cả, ngoại trừ tin đồn rằng Đại Việt đã đánh bại Crow công tước.

Nữ nhân nghe vậy cũng gật gù, tuy rất ít thông tin về Đại Việt nhưng tin tức về Đại Việt truyền về phía Nam không phải là không có. Nàng chỉ biết Đại Việt là một quốc gia giàu có về hương liệu, cũng như các loại hàng hóa quý hiếm, có thực lực, từng đánh bại một đại công của Gemanic vương quốc. Vén vén thông tin về Đại Việt chỉ có vậy. Trần Khánh Dư lại nói.

- Không biết nữ thủ lĩnh chặn đường thương đoàn chúng ta lại là không biết có ý gì đây? Phải biết chúng ta đại biểu cho Đại Việt. Đại Việt hi vọng hòa hảo với mọi quốc gia dân tộc mà không phải là chiến tranh.

Ý tứ của Trần Khánh Dư chính là bọn hắn đại biểu cho Đại Việt, nếu các người tổn hại đến ta, tuyệt đối không có quả ngọt ăn. Nữ thủ lĩnh trong đôi mắt thâm thúy nhìn Trần Khánh Dư một chốc liền cười nói.

- Chúng ta không có ý tứ gì? Chỉ là nghe danh tiếng Đại Việt đã lâu, nay gặp phải thương hội của ngài, ngược lại muốn mời ngài về chỗ của chúng ta làm

khách một chuyến. Không biết ý ngài như thế nào?

Nữ thủ lĩnh uyển chuyển từ cướp trở thành mời đây, Trần Khánh Dư mới không tin nàng chỉ vì muốn mời mà vận dụng đến cả ngàn kỵ binh như thế. Thế nhưng tình thế này thực sự không cho phép Trần Khánh Dư lựa chọn. Hắn nói.

- Tốt, vậy ta sẽ trở về cùng ngài một chuyến. Thứ lỗi ta là một thương nhân, không biết bộ lạc ngài cần gì đây?

Ý tứ của Trần Khánh Dư chính là các người cần gì, ta sẽ mang theo cái đó, số còn lại chính là thuộc về Đại Việt, các người cũng đừng mơ tưởng. Mặc dù là một cuộc làm ăn lỗ nhưng hắn buộc phải làm. Phải biết hiện tại dù là một tính mạng của một người Việt tộc thôi cũng đang giá chứ đừng nói đến là một ngàn người. Dân số Đại Việt vốn ít ỏi, người Việt tộc càng ít hơn, chỉ chiếm một nửa số đó. Dân Việt tộc không thể cứ thế dễ dàng tiêu hao. Đây cũng là một bước nhượng bộ của Trần Khánh Dư, nếu nữ nhân tiếp tục làm đến, chỉ còn đường cá chết lưới rách, bọn hắn tuần tiết ở đây mà đám kỵ binh cũng không có quả ngọt để ăn.

Như hiểu ý tứ của Trần Khánh Dư nữ nhân đôi mắt ánh lên vẻ lạnh lợi nói.

- Chúng ta cần lương thực và sắt đây. Những thứ khác, chúng ta cũng không cần thiết giao thương.

Trần Khánh Dư gật đầu nói.

- Tốt, vậy hiện tại ta dắt theo bảy mươi xe cùng các người đi giao dịch đi. Số còn lại liền tiếp tục trở về Đại Việt, hi vọng ngài không cản trở.

Nữ thủ lĩnh gật đầu nói.

- Thứ khác ta không quan tâm, các người cứ tùy tiện.

Nàng một bộ không quan tâm như vậy, trong lòng nàng liền biết nếu một hơi muốn ăn được thương đội này thậm chí còn khó hơn cả ăn vào thương đội hai ngàn người. Nhìn những ánh mắt của hộ vệ kia đều là vẻ chết cũng không chịu khuất phục. Nếu nàng cố gắng tấn công, bộ lạc sẽ bị thiệt hại nặng nề, bộ lạc này tuyệt đối không thể chịu được sự tổn thương nào nữa.

=====++

Mới viết nửa chương bị thằng bạn gọi đi nhậu, chương này viết trong khi đang say hi vọng sẽ không có vấn đề gì lớn. Sở dĩ ta viết về sứ đoàn này bởi vì hai sự kiện diễn ra song song nha. Từ từ mới đến quần đảo Sắt được

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Bộ tộc Alitia

Trần Khánh Dư nhìn thật sâu vào mắt nữ thủ lĩnh như xác định đối phương sẽ không đổi ý. Lát sau Trần Khánh Dư gọi một tên tùy tướng lại nói.

- Để lại bảy mươi xe, năm trăm binh sĩ, năm mươi nhân viên đi theo ta, những người còn lại theo ta.

- Tuân lệnh Tổng giám đốc.

Viên tùy tướng rất nhanh đáp ứng, Trần Khánh Dư lại ghé tai hắn nói nhỏ để không ai nghe được.

- Nói với Tô Tuyên phủ sứ đến cứu bọn ta.

Trần Khánh Dư nhanh chóng quay lại với nữ thủ lĩnh nở ra một nụ cười nói.

- Nữ thủ lĩnh, chúng ta đi thôi.

Đoàn người nhanh chóng chia ra làm hai, đoàn người của Trần Khánh Dư đi về phía Nam, đoàn người còn lại trở về Đại Việt, một kỵ nhanh chóng chạy về Xứ Thuận Hóa báo tin trước đi.

Xứ Goldland đã từng là một vùng đất trù phú, đông đúc dân cư trên suốt tuyến đường giao thương Đông - Tây, nhưng giờ đây nó cũng chỉ là một vùng đất hoang vu mà cả Đông Tấn và Tây Gôt không thèm để ý đến.

Trần Khánh Dư khẽ dục ngựa đi lên ngang hàng với nữ thủ lĩnh hỏi.

- Không biết tính danh của ngài là gì?

Nữ thủ lĩnh liếc mắt hần một cái liền lạnh nhạt nói.

- Người có thể gọi là là Địch Lực Mộc Lạp Đề.

Àch, cái tên này quả rất là lạ đấy. Trần Khánh Dư lại hỏi.

- Xứ Goldland ta trước giờ chưa từng nghe có kỵ binh du mục qua lại đây? Tại sao các người lại xuất hiện ở đây.

Nữ thủ lĩnh trong đôi mắt hiện lên một chút quang man trả lời.

- Xứ Goldland thực ra rất rộng, trước kia có rất nhiều dân tộc, sắc tộc sinh sống tại đây. Tuy nhiên sau chiến tranh Đông - Tây số lượng dân du mục suy giảm nghiêm trọng. Sau đó chiến tranh Đông Tấn - Tây Gốt buộc các dân tộc du mục phải xếp hàng lựa chọn phe phái, khiến tại xứ Goldland cũng không còn bao nhiêu mống.

Trần Khánh Dư nghe được trong giọng nói lại tràn đầy vẻ bi thương, kiếp trước nếu nói các nền văn minh nông nghiệp sợ hãi nhất là gì thì câu trả lời bọn hắn sợ hãi nhất là những dân tộc đến từ nền văn minh du mục. Thập chí Bắc quốc còn phải xây dựng trường thành vạn lý để ngăn chặn sự xâm lược của các dân tộc du mục. Không ngờ tại thế giới này dân tộc du mục lại thể thâm đến như vậy, bị các nước lớn chen ép, buộc họ phải có sự lựa chọn.

Đoàn người đi được một ngày liền thấy được một khu doanh trại. Đúng vậy, là một khu doanh trại, từng tấm bạt lớn được kéo căng thành những lều trại tạm thời, số lượng người cũng rất đông, đến gần một vạn người, đi theo bọn họ lại là rất nhiều dê bò. Những người này nam tử thân thể rất cường tráng, ăn mặc da lông, nữ nhân lại để tóc dài, ăn mặc váy dài vài cây đũa.

- Bái kiến phu nhân.

Thấy đoàn người trở về những người dân trong doanh trại liền chạy ra chào đón, nhất là những đứa trẻ kia liền vây lấy nữ thủ lĩnh. Nữ thủ lĩnh xuống ngựa khẽ vỗ vỗ đầu những đứa trẻ tràn đầy thương yêu. Lạp Đề nói.

- Mọi người chào đón một chút bằng hữu mới của chúng ta đến từ Đại Việt, đây là Trần Khánh Dư đại nhân.

Những người du mục liền chào Trần Khánh Dư. Làm Trần Khánh Dư ngạc nhiên chính là dù là dân tộc du mục nhưng bọn họ lễ tiết lại có phần giống với Đông Tấn hoàng triều. Ở Đông Tấn nửa năm đối với những thứ này Trần Khánh Dư rất quen thuộc. Trần Khánh Dư thấy có một điểm kỳ lạ chính là doanh trại này rất đông, có đến gần một vạn người, nhưng số lượng người già lại rất ít. Ngoại trừ thanh niên, tráng niên, phụ nữ, trẻ em ra, người già lác đác không có mấy.

Đoàn người Đại Việt được sắp xếp tại phía Đông dựng trại. Các nhân viên nhanh chóng bày lên mấy cái sạp bán hàng. Người dân du mục rất nghèo, các vật tư bọn họ có nhiều nhất cũng chỉ là da lông, sữa dê các loại. Thế nhưng đặc biệt bọn họ vậy mà có rất nhiều vàng. Trần Khánh Dư cũng lệnh thu lấy vàng để bán hàng hóa, hết thấy đều đưa xuống giá thấp nhất. Hắn còn chưa quên mình vẫn còn đang trong hang cộp đây này. Dân du mục luôn thiếu lương thực, muối và sắt. Giờ Đại Việt mang hai trong ba thứ tài nguyên thiết yếu đó đến, giá cả lại phải chăng nên được toàn thể dân du mục rất chào đón. Trần Khánh Dư còn được mời đến lều lớn của bộ tộc này để dự tiệc.

Buổi tối Trần Khánh Dư vẫn một thân Minh Quang giáp đến lều lớn dự tiệc, dù sao đây là địa địa, không biết chuyện gì sẽ xảy ra, hắn cần phải đề phòng.

Lều lớn nằm tại trung tâm của bộ lạc, lớn gấp bốn lần các lều bình thường, bên ngoài đều có binh lính canh giữ vô cùng nghiêm ngặt. Trần Khánh Dư được các binh sĩ rất khách khí mời vào bên trong. Bên trong lều lớn đã có bảy người ngồi sẵn. Ngồi chủ vị là Đề Lạp, phía dưới là hai lão nhân, bốn người còn lại đều là những nam tử vô cùng cường tráng, trong đó có hai người Trần Khánh Dư nhận biết chính là hai vị phó tướng của đội quân kỵ binh.

Chờ đợi Trần Khánh Dư ngồi vào vị trí Đề Lạp mới cầm lên chén rượu nói.

- Đối với sự chân thành của Đại Việt, bộ lạc ta rất biết ơn. Nay ta thay mặt toàn bộ người dân của bộ lạc kính Trần đại nhân một chén.

Nói rồi Đề Lạp liền khẽ nhắc khăn che mặt lên nhẹ nhàng uống rượu, bởi ngồi cách xa nên Trần Khánh Dư cũng không thể thấy được dung nhan nàng được, chỉ thấy được làn da mịn màng, trắng như bạch ngọc của nàng mà thôi. Rất nhanh Đề Lạp liền uống xong chén rượu đưa ra phía trước tỏ vẻ mình đã uống cạn, đến lượt Trần Khánh Dư.

Trần Khánh Dư vừa cầm chén đưa lên miệng, một mùi tanh từ chén rượu bốc lên, rượu này lại chính là rượu sữa lên men, có màu trắng đục, mùi tanh của sữa thực không phải ai cũng chịu được. Trần Khánh Dư lúc này ước giá như mình có khả năng giống Trần Nhật Duật như vậy, tên này có thể ăn, nói, sinh hoạt như một dân di tộc thuần gốc, chính Trần thái sư cũng từng nói Trần Nhật Duật rất... lạ.

Thế nhưng là một thương nhân đứng nghĩa Trần Khánh Dư cũng không tỏ ra vẻ khó chịu, nín thở một hơi uống cạn. Rượu vừa vào miệng mùi tanh liền xộc lên làm hắn muốn nôn ra ngay lập tức, nhưng Trần Khánh Dư nhanh chóng dằn lại, đưa chén ra phía trước tỏ vẻ mình đã uống cạn.

Nhìn thấy cái chén trống không những người du mục đều tỏ vẻ hài lòng, trong đôi mắt Đề Lạp cũng hiện lên vẻ tán thưởng. Không phải ai cũng có thể uống được rượu sữa của bọn họ.

Rượu qua mấy lần, chủ yếu là những lời khách sáo, cảm tạ, Trần Khánh Dư vậy mà phát hiện ra mình bây giờ lại ưa thích thứ rượu khó uống này. Trần Khánh Dư cũng hỏi dò được hóa ra bộ tộc này tên là Alitia bộ tộc, cũng vừa mới đến đây và Đại Việt rất may mắn là thương đoàn đầu tiên mà bọn họ gặp phải. Dân tộc du mục tại xứ Goldland này rất khó sống. Bởi hai đầu là hai quốc gia hùng mạnh, buộc bọn họ phải xếp hàng thần phục, Alitia bộ tộc không theo bất kỳ quốc gia nào ngược lại bị tẩy chay. Rất ít thương nhân dám trái lệnh giao thương với bộ tộc, có một số thương nhân liều mạng đến

giao thương lại treo giá trên trời, nào có chuyện hảo tâm giống như Đại Việt. Năm ngoái Alitia bộ tộc có chiến tranh với một bộ tộc khác theo Tây Gốt, Alitia bộ tộc bại trận, tù trưởng bọn họ cũng tử trận. Đề Lạp là vợ của tù trưởng lúc đó liền lên nắm quyền ổn định lại bộ tộc này. Đối với Đề Lạp Trần Khánh Dư cũng kính nể không thôi, hàng động này của nàng chẳng khác gì Ý Lan buông rèm nhiếp chính khi vua tôi còn nhỏ, giặc ngoài xâm lược.

- Nghe nói Trần đại nhân mới giao thương tại Đông Tấn, không biết hiện tại nơi đó như thế nào?

Đề Lạp đột nhiên hỏi. Trần Khánh Dư ngạc nhiên, tại sao nàng lại hỏi một câu hỏi lạ lẫm đến như vậy? Chẳng lẽ lại muốn thăm dò tình báo chuẩn bị xâm lược Đông Tấn? Chắc không phải, so với Đông Tấn mà nói Alitia nhỏ yếu vô cùng. Thế nhưng Trần Khánh Dư vẫn nói.

- Đông Tấn thực sự ta mới đến lần đầu tiên, tất cả cũng còn lạ lẫm. Không biết nữ Đề Lạp thủ lĩnh muốn hỏi đến việc gì?

Mặc kệ nha, dù có xâm lược thì cũng là Đông Tấn gánh chịu. Đại Việt sợ cái cọng lông. Đây chính là ý nghĩ của Trần Khánh Dư. Đề Lạp có chút suy nghĩ nói.

- Ví dụ như vua của Đông Tấn chẳng hạn.

Trần Khánh Dư nghĩ lại liền nói.

- Vua hiện tại của Đông Tấn vẫn là Chấn Đông hoàng đế đi. Tuy tuổi đã cao, nhưng sức khỏe ngược lại vẫn tốt. Theo như ta thấy hẳn còn có thể làm vua thêm mấy năm.

Trần Khánh Dư không hiểu vì sao nói đến đây đôi mắt của Đề Lạp lại có vẻ rung động đây?

=====++

Tôi nay một chương nữa nhé. Hôm nay không có cảm hứng viết truyện lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Kẻ địch đến

Đến tối khuya tiệc cuối cùng cũng tàn, Trần Khánh Dư trở về doanh trại của mình. Tuy chỉ là nơi ở tạm thời nhưng doanh trại của thương hội như một cứ điểm quân sự vậy. Bên ngoài đều là cự mã, phía sau được đào một con hào rộng hai mét, sâu một mét rưỡi, phía cổng trại thậm chí còn có cả một tháp canh. Năm trăm binh sĩ chia ra làm năm đội luân phiên canh gác, nếu kẻ địch tập kích, doanh trại Đại Việt cũng không hề bị bất ngờ. Bởi thường xuyên đóng quân dã ngoại, cắm trại đối với bọn họ thậm chí đã trở thành một kỹ năng.

Trần Khánh Dư nằm trên giường nhẹ vắt tay lên trán suy nghĩ. Bộ tộc Atilita này rất có vấn đề, nhất là Đề Lạp. Bộ lạc này rất có thể liên quan đến Đông Tấn hoàng triều, nhưng vì sao bọn họ lại không đi đầu nhập Đông Tấn hoàng triều đây? Rõ ràng đối với những bộ lạc du mục mà nói, nếu có một vương quốc đứng sau lưng bọn họ sẽ dễ sống hơn rất nhiều.

Sáng hôm sau Trần Khánh Dư bị tiếng ồn ào phía bên kia doanh trại đánh thức, những người dân du mục vậy mà thức dậy rất sớm, bọn họ dẫn dắt đàn súc vật đi kiếm ăn ở những đồng cỏ xung quanh, hàng ngàn vạn súc vật cùng chạy, cảnh tượng này làm Trần Khánh Dư hứng thú, dù sao kiếp trước Đại Việt không thể có cảnh tượng này đây.

Thích thú Trần Khánh Dư ăn sáng xong liền thúc ngựa chạy theo đàn súc vật. Đề Lạp cười ngựa rong ruổi trên thảo nguyên, cùng đám nhóc dẫn dắt đàn súc vật đến bãi chăn, nàng như một cánh chim được xõa cánh tự do giữa thảo nguyên rộng lớn vậy.

“Ta cho người ăn cỏ

Mau ăn chóng lớn đi

Đề cùng ta ra ruộng

Cây kéo lỗ vùi thì...”

Tiếng đồng dao vậy mà trong miệng của những đứa nhóc phát ra bay trong gió làm tâm hồn người ta trở nên thư thái. Con người cả cuộc đời luôn lao vào chốn xô bồ, đến lúc nhận ra bọn họ chỉ cần một nơi yên bình để tâm hồn thành thản như thế này thôi.

Trần Khánh Dư thúc ngựa lên phía trước đi ngang hàng với Đề Lạp.

- Bài đồng dao này hẳn là người dạy cho chúng đi.

Đề Lạp ngạc nhiên nhưng vẫn thản nhiên hỏi.

- Ngươi đoán được?

Trần Khánh Dư gật đầu ngẩng đầu nhìn về phía đám trẻ nói.

- Bài đồng dao này tại Đông Tấn ta đã nghe qua. Trong bộ lạc mọi vết tích văn hóa đều có liên hệ rất nhiều đến Đông Tấn, nhưng bọn họ tất cả đều là người du mục gốc, vậy làm sao có thể thuần thực văn hóa Đông Tấn như vậy? Ngươi lại rất quan tâm đến Đông Tấn. Như vậy câu trả lời duy nhất chính là đến từ ngươi, là vợ của tù trưởng. Ngươi hẳn là người Đông Tấn đi, không những vậy địa vị lại còn không thấp.

Đề Lạp nghe vậy khanh khách cười.

- Đúng vậy, ta chính là người của Đông Tấn. Nhưng có là sao, hiện tại ta đã không thuộc về nơi đó.

Tuy giọng cười vui vẻ như vậy nhưng Trần Khánh Dư vẫn nhận ra được trong đó sự bi thương. Đặc biệt giọng điệu này Trần Khánh Dư lại còn nghe rất quen, dường như hắn đã chứng kiến một người nói cũng như vậy.

Hết ngày hôm đó toàn bộ hàng hóa của Đại Việt đều bán hết sạch, Đại Việt còn thu về được mười xe vàng đây. Trần Khánh Dư nhìn tường chuyển hàng này xem bộ sẽ mất trắng, nhưng không ngờ thu về như vậy cũng xem như thu về được vốn, còn lời một chút ít. Dù sao giá cả của Đại Việt rất công đạo, Alitia bộ tộc cũng rất hữu nghị đối với bọn họ. Điều này chính là quý giá nhất.

- Các ngươi chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ trở về Đại Việt.

- Tuân lệnh Tổng giám đốc.

Nghe Trần Khánh Dư nói toàn bộ nhân viên đều rất vui mừng. Bọn họ đã quá nửa năm chưa được về nhà đây. Tổng giám đốc bị Việt vương trừng phạt bọn họ đương nhiên cũng bị chịu khổ theo rồi. Đến bây giờ cuối cùng cũng được trở về, không vui mừng sao được nha.

Sáng sớm hôm sau đoàn thương hội dậy từ rất sớm để thu dọn lều trại. Sáng sớm trên thảo nguyên không khí vô cùng mát mẻ, thậm chí giọt sương ẩm đêm qua vẫn còn đọng lại trên ngọn cỏ đây, không hề giống với trưa ngày vô cùng nóng bức. Chênh lệch nhiệt độ lớn như vậy nếu như người nào không quen tuyệt đối sẽ bị sinh bệnh.

Trần Khánh Dư dẫn theo vài nhân viên chủ chốt của Tập đoàn đi sang doanh trại của tộc Atilita. Tộc Atilita biết hôm nay đoàn người Đại Việt sẽ rời đi cũng thức dậy từ sớm để đưa tiễn bọn họ. Người du mục rất lưu luyến tình hữu nghị này, đã rất lâu rồi mới có những người đối xử với bọn họ thân thiện, hòa nhã đến như vậy.

Đề Lạp dẫn theo hai vị trưởng lão đi lên phía trước đối với Trần Khánh Dư nói.

- Trần đại nhân, đối với sự chân thành của Đại Việt tộc Atilita bọn ta rất biết ơn. Đây là hữu nghị kỳ của tộc chúng ta, nếu sau này có việc gì cần đến tộc ta, chúng ta tuyệt đối không chối từ.

Nói rồi Đề Lạp hai tay đưa cho Trần Khánh Dư một lá cờ màu xanh, có một đầu hùng ưng màu đen. Hữu nghị kỳ là một vật quý giá của dân tộc du mục, bọn họ không dễ gì đưa tặng người khác, đưa cho Trần Khánh Dư hữu nghị kỳ chúc tỏ tộc Atilita thực sự xem Đại Việt là bạn bè.

Trần Khánh Dư cũng dùng hai tay tiếp nhận hữu nghị kỳ nói.

- Tạ ơn phu nhân cùng các tộc dân những ngày qua đã khoan đãi. Đại Việt ta sẽ không quên tình hữu nghị này. Đây là một chút quà nhỏ, mong mọi người nhận lấy.

Nhân viên liền đưa lên một cái hộp, bên trong là những hương liệu đến từ Đại Việt vô cùng quý giá, nếu đem sang các nước phương Tây bán tuyệt đối là có giá trên trời. Đề Lạp cũng không kiểm tra mà giao lại cho trưởng lão bên cạnh. Trần Khánh Dư nói.

- Như vậy xin cáo từ, chúng ta chuẩn bị xuất phát.

Trần Khánh Dư trở về doanh trại, hầu như các lều trại đã dọn dẹp xong, hàng hóa, tiền tài còn lại cũng đã chất lên xe, tất cả các nhân viên đã sẵn sàng chỉ còn công sự còn chưa tháo dỡ mà thôi. Trần Khánh Dư nói.

- Tốt rồi, hiện tại nhờ bỏ công sự, chúng ta lên đường.

- Tuân lệnh Tổng giám đốc.

Các nhân viên vui vẻ hô lên chuẩn bị đi nhỏ bỏ công sự.

Uuuuuuuuuu!

Đột nhiên từ phía doanh trại của tộc Atilita phát ra tiếng tù và vang dội làm tất cả mọi người đều giật mình. Từ bên này nhìn sang có thể thấy tộc Atilita đang náo loạn lên.

- Tổng giám đốc, ngài nhìn bên kia.

Phía Tây khỏi bụi vậy mà nổi lên mù mịt. Quen thuộc với chiến trường Trần Khánh Dư liền đoán được nổi lên khói bụi như vậy ít nhất phải đạt đến hai ngàn kỵ binh cùng nhau đột kích. Kẻ địch của tộc Atilita đã đến sao? Trần Khánh Dư hạ lệnh.

- Dừng nhỏ công sự, toàn quân sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

- Tuân lệnh.

Bên trong doanh trại của tộc Atilita sắc mặt của Đề Lạp cũng trắng bệch. Đến, cuối cùng bọn hắn vậy mà cũng đến, tộc Atilita đã di chuyển đến đây nhưng cuối cùng bọn chúng vẫn tìm được, xem ra lần này Atilita hẳn phải diệt tộc. Đề Lạp quát lớn.

- Toàn thể những người không thể chiến đấu tìm chỗ trốn đi. Tất cả những người có thể cầm đao kiếm cùng ta xông lên giết địch.

- Tuân lệnh phu nhân.

Các tráng hán bên cạnh Đề Lạp gào lớn. Bọn họ là dân tộc du mục, quanh năm sống trên lưng ngựa nói không thể chiến đấu là chuyện đùa. Rất nhất một ngàn ba trăm kỵ lập tức đã tập kết.

Lúc này kẻ địch của bọn họ cũng đã xuất hiện, vẫn là những người du mục bên ngoài mặc áo choàng lông, thể nhưng xét trang bị mà nói bọn họ tốt hơn nhiều, chỉ riêng bên trong áo choàng mỗi người đều ánh lên ánh sáng kim loại, rõ ràng bên trong có mang giáp sắt đây, hơn nữa mỗi người bọn họ đều có đầu khôi bằng đồng, bên trên có một mũi nhọn như cột thu lôi. So với bạch thân như kỵ sĩ Atilita mà nói chẳng khác nào là “Rich kid”.

- Đề Lạp phu nhân, hôm nay các người không đầu hàng thì tộc Atilita tuyệt đối sẽ bị xóa sổ khỏi Goldland bình nguyên này.

Tên dẫn đầu đám kỵ binh là một tên tráng hán đầu trọc thất bím, à không, là đội mũ sắt có thất bím đằng sau, bộ râu như hai cục s*** táo bón ị không ra vênh ngược lên. Hắn thúc ngựa lên trước kiêu ngạo nói. Đằng sau hắn chính là hai ngàn kỵ binh, tuy nói lực lượng không quá đông đảo nhưng không phải là hơn ngàn kỵ binh của Atilita tộc có thể đối phó, chưa kể đến trang bị lại còn chênh lệch như vậy. Hắn đã đuổi theo tộc Atilita suốt ba tháng trời, không phải Đề Lạp tiểu nương tử này cực kỳ thông minh, cũng rất giáo hoạt liên tục trốn thoát mấy lần vây bắt của hắn thì hắn đã không cần phải cực khổ như vậy. Nhưng sẽ rất nhanh thôi, tộc Alitia này sẽ bị tiêu diệt, bị hắn nuốt trọn, Raiken đại nhân nhất định sẽ hài lòng, hắn sẽ càng dễ dàng thống nhất mảnh bình nguyên này hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Cứu vớt (1)

Sau cuộc chiến Đông Tấn - Tây Gốt, các bộ lạc trên xứ Goldland suy giảm một cách đột ngột. Dân du mục trên bình nguyên này mười phần cũng chỉ còn lại hai ba phần, số lớn đều tự xếp hàng vào hai phe, hằng năm vẫn đánh lẫn nhau, không về phe nào như tộc Alitia càng là số ít, cũng là món mồi thơm ngon cho những bộ tộc khác. Bởi chỉ cần thu phục được một bộ tộc, bộ tộc của bọn hắn sẽ càng phát triển hơn một vòng.

- Đề Lạp phu nhân, ta là rể tình xưa đối với Lạc Chân đại huynh nên mới nói nhằm với các người lâu như vậy. Alitia tộc các người đừng có mà không biết trời cao đất rộng.

Nghe được tên thủ lĩnh kia nói trong đôi mắt Đề Lạp bùng lên lửa giận

- Lang Cự, người còn mặt mũi nhắc đến Lạc Chân, còn dám xưng huynh gọi đệ? Nếu trận chiến năm đó không phải đồ phản phúc nhà người Lạc Chân lại có thể chết? Alitia tộc có thể luân lạc đến tình trạng này hay sao?

Lạc Chân là chồng của Đề Lạp, tộc trưởng của Alitia tộc, đứng sĩ bậc nhất ở xứ Goldland này, năm xưa cả Đông Tấn và Tây Gốt đều ra sức mời chào Lạc Chân nhưng Lạc Chân nhất quyết từ chối, hắn không muốn tộc Alitia trở thành con cò bị người khác thao túng đây. Thế nhưng một năm trước, trong trận chiến đó Lạc Chân lại bị chính người mà mình coi là huynh đệ là Lang Cự một đao chém chết trong chiến trận. Trận chiến đó không những làm tộc Alitia mất đi người thủ lĩnh tài ba, còn chôn vùi luôn cả năm ngàn chiến sĩ tinh nhuệ nhất của tộc Alitia. Không những vậy Lang Cự còn dẫn người truy sát, bắt buộc tộc Alitia phải thần phục hắn. Đề Lạp mang theo ý nguyện của chồng dẫn dắt bộ tộc chạy trốn khỏi nanh vuốt của Lang Cự cho đến hôm nay.

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Hôm nay các người đừng hòng chạy thoát. Đêm nay Đề Lạp người sẽ phải rên rỉ dưới háng của ta. Ha ha. Giết bọn chúng cho ta.

Lang Cự ra lệnh, hai ngàn kỵ binh lập tức xung phong. Phía bên này các chiến sĩ của Alitia tộc nghe phu nhân mình bị Lang Cự sỉ nhục cũng đã tức đến mắt nỏ đom đóm. Một cơn gió mạnh thổi ngang qua khiến áo choàng Đề Lạp bay phấp phới, mái tóc đen dài tung bay trong gió, nhìn nàng thật xinh đẹp nhưng uy vũ bất phàm. Đề Lạp rút ra loan đao hô lớn.

- Vì Lạc Chân, vì bộ tộc, vì người thân của chúng ta. Các chiến sĩ, cùng ta giết địch.

- Giết.

Các chiến sĩ của tộc Alitia gầm thét xung phong, khoảng cách của hai bên kỵ binh quá gần nên cung tiễn hầu như không có quá tác dụng, một đợt tiễn vu vơ qua đi tất cả liền rút loan đao mà xông vào nhau.

Ở doanh trại Đại Việt nhờ có ống nhòm mà Trần Khánh Dư có thể thấy rõ mồn một trận chiến đang diễn ra. Lang Cự có quân số đông gấp bội, Đê Lạp chiến đấu vì bộ tộc sĩ khí lại càng lớn, tuy bị áp đảo về số lượng, trang bị nhưng các chiến binh của Alitia vẫn chiến đấu vô cùng dũng cảm.

Chiến trường vô cùng huyết tính, hai đội kỵ binh cứ thế lao vào nhau, tất nhiên liền xảy ra tai nạn giao thông, Trần Khánh Dư thấy rõ ràng hai đầu ngựa xông vào xương sọ liền vỡ toát ra, hất tung hai kỵ sĩ rơi xuống đất, nhưng ngay lập tức bọn họ liền đứng dậy lao vào cắn xé nhau, chiến sĩ Alitia không có giáp trụ nên bị thương nặng hơn, nhưng trước khi chết hấn vật kịp cắn đứt cả động mạch của địch nhân, xé ra một miếng thịt, sau đó...không có sau đó, bởi vì thân thể hấn đã bị một mũi thương đâm xuyên qua hất lên không trung rồi.

- Tổng giám đốc, chúng ta không làm gì sao?

Một tên tùy tướng không nhìn được nói. Dù chỉ chung sống hai ngày nhưng người Đại Việt đối với người Alitia vẫn rất có hảo cảm, có lẽ số phận của hai dân tộc cũng gần tương đương nhau đi. Trần Khánh Dư đôi mắt vẫn quan sát, tay đưa lên nói.

- Chờ đợi.

Trần Khánh Dư vẫn cân nhắc xem thiệt hơn, dù sao đây là mâu thuẫn trên bình nguyên, Đại Việt không thuộc vùng đất này, nếu hấn xen vào rất dễ dẫn đến tai họa cho Đại Việt.

Chiến đấu vẫn diễn ra vô cùng quyết liệt, dù bị áp đảo nhưng những chiến sĩ Alitia cho thấy bọn họ không dễ bị bắt nạt, tất cả đều dùng đầu pháp mạng đổi mạng làm cho kỵ binh của Lang Cự run sợ. Đê Lạp thân là nữ nhi càng tự mình xung phong trận tuyến làm cho sĩ khí của tộc Alitia dâng cao hơn bao giờ hết.

Lang Cự nhủ mảy nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ trong vòng vùn vùn vài chục phút, mẹ nó hấn vậy mà mất hơn ba trăm kỵ binh, nếu cứ tiếp tục đi xuống đội quân này của hấn xem như không tàn cũng phế. Mặc dù hấn có thể rút lui, chờ đợi quân tiếp viện đến nhưng nếu một khi lui đám Alitia này lại chạy mất thì sao? Những lần rượt bắt trước đã chứng tỏ người Alitia chạy rất nhanh, bọn hấn cũng chỉ bắt được những kẻ già yếu ở lại chịu chết mà thôi.

Chợt hấn nhìn thấy doanh trại Atilia vậy mà bỏ không, bởi binh lực hạn chế nên Đê Lạp phải dùng mọi lực lượng để có thể chống cự lại với hai ngàn kỵ binh của Lang Cự, dẫn đến bỏ trống doanh trại. Lang Cự khả khả cười lớn.

- Người đến, theo ta tấn công trại địch.

Lập tức Lang Cự xuất lĩnh một trăm kỵ thoát ly chiến đấu lao thẳng đến phía doanh trại bỏ không chỉ còn phụ nữ và trẻ em ở bên trong. Phía Đại Việt phía ngoài quan sát rõ ràng, Trần Khánh Dư thấy được Lang Cự thoát ra lao đến doanh trại liền hiểu bọn hấn muốn làm gì. Trần Khánh Dư lập tức ra lệnh.

- Xông lên phía trước bảo vệ người dân Alitia rút về đại doanh.

- Tuân lệnh.

Viên tùy tướng bên cạnh đã nóng máu này giờ, vừa nhận được lệnh liền dẫn theo bốn trăm người lao về phía doanh trại Alitia. Trần Khánh Dư nghĩ nghĩ một chút liền điểm thân vệ quân của mình nói.

- Năm mươi người các người lấy ngựa theo ta. Những người còn lại ở yên thủ vững doanh trại.

Bên trong chiến trận Đê Lạp chiến đấu vô cùng dũng mãnh, dù là phận nữ nhân nhưng theo trượng phu học tập thời gian dài, trên người nàng cũng có một thân võ nghệ, nếu không làm sao nàng có thể thuận phục được đám hấn từ đi theo nàng được. Nhưng dù sao cũng là nữ nhân, chiến đấu vài chục phút làm nàng liền thở dốc liên tục, đôi mắt sâu quan sát khắp chiến trường tìm kiếm Lang Cự, đánh rắn phải đánh vào đầu, chỉ có thể giết chết Lang Cự thì bọn họ mới vượt qua được kiếp nạn này mà thôi. Thế nhưng Lang Cự đâu rồi?

Chợt đôi tai nàng rung động, tiếng kêu khóc vậy mà từ phía sau vọng lại, nàng kinh hoàng phát hiện từ khi nào Lang Cự lại thoát li chiến trường chạy đến sau lưng đại doanh rồi. Trong đó là những mầm mống tốt của Alitia tộc, là tương lai của bộ tộc, nếu bọn hấn bị giết đồng nghĩa với việc Alitia tộc cũng bị tiêu diệt.

- A! Vô sĩ, Lang Cự, ta giết người.

Đê Lạp khàn giọng gầm thét liền thúc ngựa chạy về đại doanh, lập tức sáu thân vệ cũng chạy theo bảo vệ nàng. Lúc này Lang Cự nhìn thấy Đê Lạp như con cọp cái chạy theo phía sau, gương mặt liền hiện lên vẻ cười lạnh.

- Nhìn kia, cá lớn đã mắc câu rồi.

Thế nhưng hấn làm như không biết vẫn thống lĩnh kỵ binh xông đến đại doanh của Alitia, thủ vững trước cổng đại doanh lại là sáu lão giả, bọn họ ngày xưa cũng là những chiến sĩ dũng mãnh trên chiến trường, lúc này dầu đã già, không thể chiến đấu nhưng khí thế vẫn còn, sáu người, sáu cây trường

thương giã hàng ngang không hề sợ hãi đối đầu với bách kỵ đang lao đến.

- Đơn thuần là đi chịu chết.

Lang Cự cười lạnh, bách kỵ xông lên, phòng tuyến của sáu lão giả đơn giản bị xung lực của ngựa xé nát, sáu lão giả bị đánh văng ra, người bị vó ngựa đạp nát, nhìn chính là chết không thể chết lại.

Lúc này Đề Lạp đã chạy đến chỉ còn cách vài chục mét, tận mắt thấy sự hi sinh của sáu lão giả, bọn họ chính là những người già ít ỏi còn lại của bộ tộc rồi, cuối cùng vẫn lấy tính mạng mình ra để bảo vệ bộ tộc.

- Lang Cự, ta giết ngươi.

Đề Lạp đôi mắt đỏ ngầu, cung tên liền xuất hiện nơi tay, một mũi tên nhanh như cắt phóng về phía Lang Cự. Lang Cự chỉ thấy sáu gáy mình mát lạnh khẽ né đầu sang bên, mũi tên lướt qua đầu hấn găm thẳng vào cổ một kỵ sĩ phía trước. Lang Cự sắc mặt trắng bệch quay lại nhìn Đề Lạp tràn đầy phẫn nộ. Nữ nhân này vậy mà suýt nữa giết hấn? Đáng giận. Lang Cự quát lên.

- Tìm bên trong cho ta, gặp người nào giết người đó, đừng tha cho bất luận kẻ nào. Còn các ngươi, đi theo ta bắt tiện nhân kia lại.

Lang Cự hô lớn liền dẫn theo năm mươi kỵ xông lên, năm mươi kỵ khác thì chạy vào bên trong doanh trại, lùng sục, tìm kiếm người Alitia. Lang Cự thúc ngựa chạy lên phía trước quát.

- Tiện nữ nhân, hôm nay ta sẽ bắt ngươi, để ngươi hầu hạ ta xong lại để cho ngàn thuộc hạ của ta XXXX ngươi, để cho ngươi biết thế nào là vạn nhân cười. Lúc đó ngươi có thể an tâm xuống dưới suối vàng gặp Lạc Chân mà kẻ chiến tích đi. Ha ha.

Đề Lạp bị Lang Cự nhục mạ nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, nàng biết cãi lại với hấn chỉ là vô ích, thà tiết kiệm chút khí lực để giết hấn đây. Muốn cứu bộ tộc chỉ còn con đường này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Cứu vớt (2)

Thế nhưng đầu phải chỉ có một mình Đề Lạp biết đánh rắn phải đánh đập đầu đây, bản thân Lang Cự cũng biết được điều đó, sở dĩ hấn dùng một trăm kỵ tấn công đại doanh của Alitia cũng bởi muốn dẫn dụ Đề Lạp đi ra. Sức chiến đấu của các chiến sĩ Alitia quá sức tương tượng của Lang Cự, do đó muốn giảm thiểu tổn thất, chỉ có thể bắt được Đề Lạp.

- Giết bọn chúng.

- Giết.

Hai tiểu đội kỵ binh gào thét xông vào nhau, tuy không đông đảo nhưng khí thế tuyệt đối không thua mấy ngàn kỵ binh lao vào như lúc nãy. Đề Lạp phóng ra một mũi tên bắn gục một kỵ binh, sau đó liền rút ra loan đao xông đến giáp chiến. Nàng khẽ ngã người ra phía sau, một lưỡi đao liền lướt ngang qua, hai chân Đề Lạp kẹp chặt bụng ngựa, hông vận sức bật người lên lại, lưỡi đao như nguyệt nha chém về phía sau chặt lưng của tên kỵ binh Lang Cự, các thân vệ của Đề Lạp cũng vô cùng dũng mãnh, một hơi liền chém rơi hai tên kỵ binh khác, đây chính là những thân vệ cuối cùng mà Lạc Chân lưu lại cho nàng.

Thế nhưng chênh lệch về số lượng nhanh chóng lộ ra, chỉ một lần xung phong kỵ binh Lang Cự bị chém rụng năm người, thân vệ của Đề Lạp cũng ngã xuống ba người, nàng tuyệt đối không chịu được một lần xung phong nữa. Thế nhưng Lang Cự được thế không tha liền thúc ngựa xông lên. Đề Lạp hô một tiếng liền thúc ngựa bỏ chạy, Lang Cự phía sau đuổi theo.

Phập.

Lại một mũi tên từ Đề Lạp phóng ra bắn chết một tên kỵ binh, ba tên thân binh cũng phóng tên bắn ngã được hai tên kỵ binh khác. Kỵ binh Lang Cự liền phản kích, nhưng hàng chục mũi tên vậy mà bị ba người Đề Lạp tránh thoát đi.

- Đưa cung đây cho ta.

Lang Cự nổi giận rồi, mấy chục kỵ binh đuổi theo ba kỵ đã không được còn bị bắn chết mấy người, đây quả thật là đánh mặt của hấn mà. Lang Cự lắp tên vào cung, hai cánh tay vận sức kéo cung căng tròn như ánh trăng rằm, mặc dù ngựa phi vô cùng rung lắc nhưng tay hấn vẫn vững vàng ngắm chuẩn vào Đề Lạp, hấn khẽ cười lạnh.

- Bắt được ngươi rồi.

Păng.

Đây cung buông ra, mũi tên như một ánh sao xẹt qua chuẩn xác ghim trúng vào ngựa của Đề Lạp, chiến mã đau đớn hí lên một tiếng liền ngã chúi xuống phía trước mang theo cả Đề Lạp. Đề Lạp mặc dù bất ngờ nhưng theo phản xạ vẫn kịp nhào lộn hai vòng trên mặt đất tránh khỏi chấn thương, nhưng nàng lúc này tuyệt đối không thể chạy được nữa rồi.

- Bảo vệ phụ nhân.

Hai tên thân vệ lập tức thúc ngựa quay trở lại, bọn hãn muốn kéo theo Đề Lạp lên ngựa nhưng đã muộn, Lang Cự đã hình thành được thế bao vây bọn họ. Lang Cự thúc ngựa đi lên phía trước ngạo mạn nói.

- Chạy đi, để ta xem các người chạy được bao lâu?

- Giết.

Hai tên thân vệ hét lớn liền xông lên đâm đến Lang Cự. Thế nhưng Lang Cự mặc dù không phải là dũng sĩ đệ nhất của xứ Goldland nhưng cũng không phải là hai tên thân vệ có thể đối phó, huống chi bên cạnh hắn còn có cả một bầy binh lính đây. Hai tên thân vệ không gây được sóng gió gì ngược lại chết rất thảm thiết.

- Bây giờ chỉ còn lại chúng ta.

Lang Cự khả khả cười từ từ tiến lại gần. Đề Lạp trở nên tuyệt vọng, trong tay nàng lặng lẽ xuất ra một cái tiểu đao, đây chính là di vật duy nhất mà trượng phu nàng để lại. Nếu thực sự không thể chống cự nàng sẽ tự sát, quyết không để đám người này ô nhục.

- Tự sát, ta xem người tự sát được không?

Lang Cự tất nhiên thấy được tiểu đao, hung quang đại thịnh liền lao đến, chợt cảm giác sau đầu rợn tóc gáy lên lần nữa, hãn vội cúi đầu xuống, một mũi tên sắc bén đâm vào đầu khôi của hắn, dư lực từ mũi tên mang theo đầu khôi lăn lóc xuống mặt đất. Cảm giác chiến trường lại giúp Lang Cự sống thêm lần nữa. Hôm nay hắn vậy mà suýt chết hai lần. Hắn phần nộ quay về phía sau. Một đội kỵ binh dẫn đầu là một kỵ sĩ mặc Minh Quang giáp sáng loáng. Không ai khác chính là Trần Khánh Dư. Cuối cùng hắn cũng đuổi kịp rồi.

Chạy phân cách

Bên trong đại doanh năm mươi kỵ của Lang Cự đi vào bên trong lũng vực tìm kiếm những người còn lại của tộc Alitia. Bọn hãn cẩn thận lắng nghe, doanh trại có nhiều trẻ nhỏ, bị chiến tranh dọa sợ ắt sẽ có tiếng khóc, chỉ cần bọn hãn nghe được tiếng khóc trẻ em lập tức sẽ tìm được bọn chuột nhất đang trốn tránh. Lũng vực nhiều bộ lạc đã giúp bọn hãn rèn luyện được một kỹ năng nghe ngóng vô cùng tài tình.

- Híc.

Quả nhiên không tốn sức bao lâu bọn hãn đã nghe được một tiếng rất nhỏ. Thanh âm này phát ra kiên im bất, có vẻ như gia trưởng đã bị miệng đứa nhóc đi. Nhưng như thế cũng đã đủ để cho bọn hãn xác định được phương vị. Năm mươi tên kỵ binh chậm rãi xuống ngựa tiếp cận đến một cái lều lớn, bọn hãn chắc chắn tiếng nắc vừa rồi phát ra từ trong này. Không gian yên tĩnh đến lạ thường, bọn hãn từ từ đến gần, gió thổi nhẹ làm vài tấm lều khẽ đung đưa lộ ra những người bên trong. Tên kỵ binh khả khả cười nói.

- Bọn nhóc con, đại gia tới đây.

Phập.

Nhưng hãn vừa dứt lời một mũi trường thương lập tức từ trong lều phóng ra đâm thủng cổ họng của tên kỵ binh. Một giọng nói lạnh lùng với đám kỵ binh vang lên.

- Đ*t mẹ, anh em, làm cò hết đám súc sinh này.

Từ trong các lều trại xung quanh mấy trăm binh sĩ Đại Việt nhất tề xung phong vây đánh năm mươi tên kỵ binh. Chỉ nghe thấy tiếng ĐM, ĐM vang lên liên hồi, lát sau năm mươi tên kỵ binh đã thành năm mươi cái bánh thịt băm.

Ngay từ lúc năm mươi tên kỵ binh tiến vào thì binh sĩ Đại Việt đã tiềm phục quanh lều lớn của bọn chúng. Vì để tránh kỵ binh gây tổn thương đến các huynh đệ viên tỳ tướng liền làm một kế dụ địch để năm mươi tên kỵ binh xuống ngựa, tự động lại gần. Đúng vậy, tiếng nắc vừa rồi chính là do hãn gây ra. Năm mươi tên kỵ binh xuống ngựa liền mất đi một nửa chiến lực, lập tức bị mấy trăm binh sĩ Đại Việt băm cho cái nát bét.

- Nhanh đi tản dân chúng vào trong trại của chúng ta.

Viên tỳ tướng ra lệnh. Dân chúng của Alitia cũng lên đến mấy ngàn, các binh sĩ cũng rất cực khổ mới thuyết phục, đưa bọn hãn sang bên doanh trại của Đại Việt.

- Bẩm đội trưởng, đã di tản hoàn tất.

Binh sĩ báo cáo lại nói. Tỳ tướng gật đầu liền ra lệnh.

- Tốt lắm, chúng ta đi trợ giúp tướng quân.

Phân cách chạy ngang qua

Nhìn thấy kỵ binh phía trước lao đến Lang Cự đột nhiên cảm thấy nguy hiểm sắp xảy ra. Hắn ra lệnh cho kỵ binh.

- Giết bọn hắn.

Kỵ binh của Lang Cự gầm thét lên một tiếng liền lao lên, bọn họ sinh ra trên lưng ngựa, đối với kỵ binh có một sự kiêu ngạo, cũng là một sự chấp nhất. Những kỵ binh này lấp tên vào cung liền thuận thực phóng ra những mũi tên gào thét bay đến tiểu đội của Trần Khánh Dư.

- Cự thuận.

Trần Khánh Dư lập tức ra lệnh, tất cả thân binh đồng loạt giơ lên thuận tròn, người cúi hẳn xuống sát lưng ngựa. Bọn hắn tuy xuất ngũ phục vụ cho Tập đoàn nhưng trang bị vẫn tốt vô cùng, theo đúng tiêu chuẩn của một kỵ binh hạng nhẹ của Đại Việt, một cây cung, một trường thương, một tấm thuẫn và một thanh gươm.

Bang, bang, bang...

Mũi tên ghim thẳng vào khiên đồng phát ra từng tiếng vang thanh thúy, Đại Việt tuyệt đối không bị mũi tên của quân Lang Cự tổn thương đến.

- Đột kích.

Lúc này khoảng cách hai bên đã chưa đầy năm mươi mét, kỵ binh liền rút ra loan đao xông đến, hai bên kỵ phi nước đại lao vào nhau. Trong đôi mắt của Trần Khánh Dư liền ánh lên vẻ giảo hoạt. Đang lúc kỵ binh hai bên sắp lao vào nhau Trần Khánh Dư hô to một tiếng.

- Bắn.

Chỉ thấy kỵ binh Đại Việt mỗi người vẩy mà giơ ra một khẩu súng ngắn K02. Đúng vậy, là súng ngắn, bởi là thân vệ của Trần Khánh Dư nên bọn hắn cũng được phân phối đến mỗi người một khẩu.

Ầm, ầm, ầm...

Súng đã lên đạn sẵn, không cần phải kéo và ngắm như cung, năm mươi khẩu súng lập tức phun lửa, trong khoảng cách mười mét, bọn hắn cơ hồ không cần phải ngắm. Lập tức kỵ binh của Lang Cự trúng đạn ngã xuống như rạ, chiến mã đâm vào lẫn nhau khiến đội hình rối loạn không còn nhìn ra hình dáng gì. Lúc này kỵ binh Đại Việt lần nữa đột kích đến, trường thương so với loan đao lại dài hơn, lập tức xuyên qua ngực những tên kỵ binh còn trên lưng ngựa. Chỉ một đợt xung phong hơn bốn mươi kỵ binh của Lang Cự vậy mà bị toàn diệt rồi.

Lang Cự bị kinh sợ đến rồi, hắn hoàn toàn không hiểu vì sao kỵ binh của mình lại ngã xuống như rạ như vậy, hắn chỉ hiểu nếu bây giờ không chạy chỉ còn một con đường chết, binh lính hắn vẫn còn đó, chỉ cần chạy được liền có thể lần nữa tấn công. Nghĩ đến đây Lang Cự lập tức leo lên ngựa bỏ chạy về phía chiến trường hỗn loạn. Chỉ lát sau tiếng tù thối lên, kỵ binh của Lang Cự lập tức rút lui, tuyệt nhiên không ham chiến.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Cứu vớt (3)

Cùng lúc Lang Cự bỏ chạy bốn trăm binh sĩ Đại Việt từ bên trong bộ lạc vọt ra. Các kỵ binh của Lang Cự rút chạy, bỏ lại chiến trường đầy xác chết. Lần này bộ lạc Alitia thực sự thắng thảm, hơn một ngàn kỵ binh cứ thế giờ chỉ còn lại năm trăm người, Lang Cự cũng bỏ lại đến một ngàn kỵ, đủ thấy chiến trường thực sự khốc liệt đến thế nào.

Các kỵ binh tộc Alitia đối với việc này tâm gần như cũng đã lạnh nhạt, họ lẳng lặng thu thập di hài của đồng đội, cứu chữa những người bị thương, không khí vô cùng trầm mặc, chỉ có tiếng kêu của các loài chim ăn xác thối lượn quanh trên trời chờ đợi bữa ăn thịnh soạn của chúng.

- Tạ ơn Trần đại nhân đã vớt ra viện thủ. Tộc Alitia chúng ta sẽ không quên.

Đề Lạp đi đến trước mặt Trần Khánh Dư nói. Lúc này hắn mới phát hiện bởi chiến đấu quá kịch liệt khăn che mặt của nàng đã bay đi đâu mất để lộ ra dung nhan thiếu phụ vô cùng phong vận, đẹp đẽ. Đôi mắt đen lánh, sâu lắng vô cùng mị hoặc, gương mặt thon gọn, da trắng như bạch ngọc, cả người nàng vừa phát ra khí chất thành thực, lại rất quý phái đây. Sắc đẹp của nàng làm Trần Khánh Dư ngỡ người một chút liền phụ hồi nói.

- Không có việc gì, chúng ta là bằng hữu đương nhiên phải tương trợ lẫn nhau rồi.

Nói rồi liền trầm ngâm một chút hồi.

- Các ngươi có dự định nào không?

Đề Lạp cũng nhìn về phía các chiến sĩ bộ tộc giờ chỉ còn năm trăm người vô cùng bi thương lắc đầu nói.

- Ta thực không biết phải làm gì. Suốt một năm qua ta đã rất cố gắng. Ta theo di nguyện của Lạc Chân, không muốn bộ tộc trở thành con cò của người khác, nhưng đến lúc này xứ Goldland rộng lớn vậy mà không có chỗ đặt chân.

Nàng có thể rõ ràng số phận của những bộ tộc đầu nhập vào cả Đông Tấn và Tây Gốt như thế nào. Quanh năm đều bị đem ra làm con tốt thí đi đánh nhau, chính vì vậy số lượng dân du mục liên tục hạ thấp, hằng năm con số bộ lạc bị diệt tộc không phải là số ít. Trần Khánh Dư suy nghĩ một chút liền nói.

- Ngươi cảm thấy Đại Việt như thế nào?

Đề Lạp trong đôi mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên sau đó mặt mỉm cười.

- Đại Việt ta cũng không nghe nói nhiều, chỉ biết bọn hán ở vùng Bắc Hải, đánh thắng mấy trận lớn. Ta còn không biết Đại Việt nằm ở đâu đây?

Bởi Đại Việt chưa từng xuất hiện tại phía Nam nên các nước ở phía Nam cũng không hề biết Đại Việt nằm trong Tử Vong rừng rậm, đa số mọi người đều nghĩ Đại Việt là một quốc gia Bắc Hải nào đó đây.

Trần Khánh Dư nói.

- Đại Việt hùng mạnh, quốc thổ rộng lớn, đức vua nhân từ, cả vương quốc chính là thiên đường. Nếu các ngươi gia nhập mà nói tuyệt đối sẽ có một cuộc sống tốt đẹp, các ngươi có ruộng đất cày cấy, con cái được đi học,...

Trần Khánh Dư thực sự không nói quá. Mặc dù hiện tại Đại Việt dân số còn ít nhưng phải để người khác phải dè chừng đúng không? Thừa Mệnh hoàng đế lại không nhân từ, người người đều có ruộng cày cấy, mùa Đông có áo ấm mặc, có cơm ăn, cả nước tuyệt đối không có ăn xin, chưa kể đến các phúc lợi khác, so với các nước khác Đại Việt không phải là thiên đường là gì?

Nghe Trần Khánh Dư nói Đề Lạp có thể tưởng tượng được Đại Việt là một đất nước xinh đẹp cỡ nào, nếu bộ lạc có thể được sống trong một hoàn cảnh như vậy thì thật... quá tốt. Nhưng Đề Lạp vẫn ái ngại nói.

- Chúng ta là ngoại nhân, là dân du mục, liệu Đại Việt quốc vương có chấp nhận chúng ta?

Người Đông Tấn và người Tây Gốt đều đối với người du mục luôn có thành kiến, khinh bỉ bọn họ xuất thân ở một vùng văn hóa thấp kém, vẫn còn đắm chìm trong xã hội bộ lạc đây. Bất cứ bọn họ đi đâu, dù gia nhập trận phurong nào cũng đều nhận được một ánh mắt khinh bỉ.

TRẦN KHÁNH DƯ từng đi qua Đông Tấn, cũng đã thấy được thái độ của người Đông Tấn với người du mục là như thế nào, chẳng khác nào người bản địa lúc trước đối xử với người Man tộc vậy. Trần Khánh Dư nói.

- Không sao. Đại Việt thực ra tồn tại rất nhiều sắc tộc người. Ngươi hẳn biết Man tộc đi, bọn họ bây giờ cũng là những công dân Đại Việt, được đối xử bình đẳng. Chỉ cần ngươi tuân thủ luật pháp, không ai sẽ làm khó ngươi. Thừa Mệnh bệ hạ là người nhân từ đương nhiên sẽ thu nhận các ngươi.

Đề Lạp khẽ suy nghĩ, lại nhìn lại những chiến sĩ bộ lạc, nhìn những di hài của những người đã chết được chôn thành đống chuẩn bị thiêu đốt kia trong lòng cũng liền quyết định.

- Vậy tất cả xin nhờ Trần đại nhân rồi. Tạ ơn Trần đại nhân.

Nghe Đề Lạp đồng ý Trần Khánh Dư cũng vui mừng. Đại Việt hiện tại cũng đang cần nhân khẩu đây, lần này thu được gần một vạn dân du mục cũng là một bút không nhỏ, hướng chi dân phong Alitia dừng mãi, là chiến sĩ trời sinh cũng sẽ là một nguồn mộ lính cho Đại Việt. Trần Khánh Dư gật đầu nói.

- Tốt rồi, vậy chúng ta mau thu dọn, chuẩn bị xuất phát thôi.

Thế nhưng không đợi bọn hán rút đi, chỉ nửa giờ sau từ phía cuối chân trời đã nổi lên khói bụi mù mịt. Lính trinh sát có trang bị ống nhòm quan sát liền hô lớn.

- Phía Tây có kỵ binh tập kích.

Trần Khánh Dư nhủ thầm lại, không ngờ lại đến quá nhanh đi. Đề Lạp nói.

- Thế lực của Lang Cư rất lớn, bộ tộc của hán ít nhất cũng phải có năm ngàn kỵ, vốn bị chúng ta giết rơi một ngàn, giờ còn kéo đến ít nhất cũng phải là ba ngàn kỵ.

Đề Lạp nói không sai, đuổi theo Alitia bộ lạc có tổng cộng bốn ngàn kỵ chia ra làm hai đoàn, vốn nghĩ chỉ với hai ngàn kỵ có thể để Alitia bộ tộc đầu hàng, nhưng không ngờ lại hao tổn mất một ngàn kỵ. Lang Cư quả thực nuốt không trôi, trên đường trở về gặp đạo quân còn lại hán lập tức dẫn theo ba ngàn kỵ chạy đến. Lần này hán chính là quyết tâm diệt sạch Alitia bộ tộc, gà chó không tha. Còn có cả đám kỵ binh kia nữa.

- Di tản mọi người vào trong doanh trại của bọn ta. Chúng ta trước tiên dựa vào công sự cố thủ.

Mọi người liền chạy vào bên trong doanh trại. Một doanh trại bé tí chưa gần một vạn người liền có vẻ chen chúc, nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác. Hai cái chân tuyệt đối không chạy lại bốn cái chân đấy, bọn hắn chỉ có thể cố gắng dựa vào doanh trại cố thủ mà thôi.

- Bảo an tập đoàn. Chuẩn bị chiến đấu.

Hộ vệ của Tập đoàn quốc doanh được hoàng đế bệ hạ ban cho một cái tên rất mỹ miều - bảo an đội. Do đó bọn hắn gọi Trần Khánh Dư là tổng giám đốc, xưng mình là bảo an, tên tùy tướng lại là đội trưởng.

Các bảo an Đại Việt nhanh chóng vào vị trí của mình, bọn hắn diễn luyện qua không biết bao nhiêu lần đã vô cùng thuần thục. Năm trăm kỵ binh của Alitia tộc cũng xuống ngựa cầm lấy cung tên chuẩn bị chiến đấu, đối với cường địch bọn hắn chưa bao giờ biết sợ hãi là gì.

- Đừng quá lo lắng, chúng ta ít gì cũng có đến ngàn người đây. Lại có công sự bảo vệ, không cần sợ bọn hắn.

Trần Khánh Dư trấn an mọi người, nhưng ai cũng biết đây chính là bình nguyên, có lợi nhất cho kỵ binh, bọn hắn chỉ có một người, đối phương có đến ba ngàn người lại gây lên tác dụng gì?

Từ phía xa Lang Cự lần nữa đã xuất hiện, sau lưng hắn là ba ngàn tinh kỵ, khí thế hùng hổ. Lang Cự nhìn đối phương vậy mà thủ trong doanh trại không ra khê nhú mảy. Đây không phải là phong cách của Alitia tộc, cũng không phải phong cách của dân du mục. Huống chi Long Tinh kỵ vẫn còn bay phát phối phía trên kia, đây tuyệt đối là doanh trại của những người ngoại lai kia. Tốt, tiện thể diệt một lần.

- Các chiến binh của ta, nhìn phía doanh trại phía trước kia không? Chỉ cần đánh tan nó mọi thứ liền thuộc về các ngươi, phụ nữ, tiền tài tùy các ngươi lựa chọn. Ai có thể xông vào đầu tiên ta liền thưởng hắn một rương vàng cùng trăm con dê.

- Hống!

Lang Cự treo thưởng làm các kỵ binh của hắn tinh thần phấn chấn, trong đôi mắt tên nào cũng tràn đầy vẻ tham lam muốn mau mau xông vào phía trong tùy ý cướp phá. Lang Cự rút ra loan đao trực chỉ doanh trại ra lệnh.

- Giết cho ta!

- Giết!

Kỵ binh gầm thét lao đến mang theo đại lượng khói bụi, tên nào cũng muốn mình là người đầu tiên có thể xông vào doanh trại liền trở nên vô cùng cuồng bạo và liều mạng. Trần Khánh Dư hô lớn.

- Tất cả nhân viên phòng ngự.

Theo lệnh của Trần Khánh Dư các bảo an liền đưa thuẫn lên cao, các cung thủ lập tức nép sát vào người bọn họ. Những nhân viên không chiến đấu và các cư dân Alitia lấy ra những vật gỗ để che chắn, có người còn dút khoát nắp dưới gầm xe. Ngoại trừ cự mã là phòng tuyến đầu tiên, ở giữa các xe hàng còn được đem ra để làm phòng tuyến thứ hai, chỉ là vòng này quá nhỏ, không chứa hết được bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Cứu vớt (4)

Nhìn đối diện kỵ binh hùng mãnh lao đến Trần Khánh Dư trong đôi mắt cũng tràn đầy nghiêm nghị. Tuy trấn an đám thuộc hạ như vậy nhưng Trần Khánh Dư biết lần này sống chết cũng chỉ có thể mặc theo số trời. Điều may mắn duy nhất có lẽ điều may may mắn duy nhất chính là đám kỵ binh này chỉ là khinh kỵ mà không phải là trọng kỵ đi, nếu không công sự đối với bọn hắn cũng chỉ như là tờ giấy.

- Phóng tên.

Theo lệnh của Trần Khánh Dư các bảo an và chiến sĩ tộc Alitia cùng lúc phóng ra mũi tên, một cơn mưa tên trút xuống đầu đám kỵ binh của Lang Cự. Thế nhưng cũng giống với tộc Alitia, những kỵ binh này đều là lớn lên trên lưng ngựa, cung kỵ vô cùng tinh nhuệ, đối mặt với mưa tên phóng đến bọn hắn vậy mà bình tĩnh điều khiển chiến mã luồn lách qua những kẻ hồ tránh thoát, lúc không tránh được liền đưa khiên ra đỡ. Tóm lại một lượt vũ tiễn qua đi không hề gây được quá nhiều tổn thương đối với kỵ binh của Lang Cự. Trần Khánh Dư ngựa đến nghiêng chặt răng, nếu không phải Đại Việt hạn chế nguồn cung thép, dẫn đến sản xuất súng cá nhân còn thiếu, chưa phổ biến ra toàn quân, thì hiện tại ba ngàn kỵ của Lang Cự đã bị bọn hắn đánh đến đầu rơi máu chảy, nào có chuyện để bọn chúng huênh hoang như vậy.

- Bắn tên.

Đại Việt vừa bắn xong một lượt liền đến Lang Cự phản kích, một đợt mũi tên như con mưa rào bao trùm gần như toàn bộ doanh trại. Trần Khánh Dư nhìn thấy tên bay rợp trời chỉ kịp hô lên một tiếng.

- Phòng ngự.

Sau đó lập tức dùng một tấm gỗ lớn che chắn lên thân thể của mình.

Cộc, cộc, cộc.

Trần Khánh Dư có thể nghe thấy được tiếng ba mũi tên chuẩn xác găm vào tấm gỗ, nếu hắn không kịp phản ứng chắc chắn hiện tại trên thân thể hắn đã có ba cái lỗ rồi. Trần Khánh Dư chợt nghe tiếng rên rỉ liên tiếp vang lên. Bảo an của tập đoàn tuy có khiên chắn để bảo vệ mình nhưng thực sự mưa tên quá rậm rạp, không ít người bị mũi tên bắn trúng liền bị thương, thậm chí hơn chính là những nhân viên không chiến đấu và dân Alitia ở bên trong, bọn hắn tuy cũng có vật che chắn nhưng không đủ để phủ hết, lập tức trúng tên rất nhiều người, Trần Khánh Dư thấy được một nhân viên của mình bị mũi tên xuyên qua cổ, chắc chắn không sống được nữa.

- Chết tiệt.

Mưa tên qua đi Trần Khánh Dư liền vứt bỏ đi tấm ván gỗ, tuy không có chỉ huy của Trần Khánh Dư nhưng các tiểu đội trưởng bảo an đã sớm chỉ huy nhân viên cứu chữa thương binh, ổn định lại đội hình. Đây chính là tác dụng của hệ thống đào tạo, huấn luyện của Đại Việt, tác chiến theo kiểu tiểu đội, mỗi tiểu đội trưởng đều có những khả năng chỉ huy nhất định.

- Kỵ binh đến.

Các tiểu đội trưởng gào lớn, đội hình Đại Việt liền dâng lên cao ba bước áp sát với cự mã phía trước, trường thương liền dựng lên. Lúc này kỵ binh Lang Cự đã tiến vào đến năm mươi mét.

- Giết chúng cho ta.

Lang Cự hét lớn, cự mã cao bất quá gần hai mét, với tốc độ cao của kỵ binh cùng với khả năng điều khiển chiến mã thuần thục của kỵ sĩ bọn hắn tuyệt đối có thể vọt vào trong.

- Hào chông, hào chông, mau dừng lại.

Bỗng nhiên những tên kỵ binh đi đầu hét lớn. Bọn hắn vậy mà kinh khủng phát hiện ra phía trước cự mã kia là gì? Là hai mét hào chông nha. Nếu chỉ có cự mã thì bọn hắn dễ dàng vượt qua, thậm chí nhảy qua đầu binh sĩ Đại Việt cũng có thể, nhưng thêm hai mét hào chông nữa thì lại là chuyện khác. Hai mét, chỉ hai mét mà thôi.

Hmmmmmm

Thế nhưng giờ đã muộn, bọn hắn dừng lại kỵ binh phía sau lập tức xông vào ụp vào sau lưng bọn hắn, chiến mã lập tức ngã nhào xuống chiến hào, bị những chiếc chông gỗ vót nhọn đâm xuyên qua lồng ngực của hắn ném hắn bay ra bên ngoài chết đến không thể chết lại.

Lang Cự trợn trắng mắt, lừa gạt, đám này chính là lừa gạt, bọn hắn lấy cự mã làm phép che mắt để bọn hắn từ xa liền không phát hiện được hào chông. Thế nhưng kỵ binh đột kích như mũi tên đã phóng ra, không thể thu lại, kỵ binh người này cứ nối tiếp người kia xông đến, lại thay nhau ngã nhào xuống chiến hào.

- Đám.

Trần Khánh Dư vừa dứt tiếng trường thương lập tức đâm ra phía trước xuyên chết những tên kỵ binh vừa mới vượt qua. Chỉ hai mét hào chông, trường thương rất ngắn lại là bức tường mà những kỵ binh không thể nào vượt qua. Có tên thông minh chiến mã lao đến liền nhảy qua cự mã, nhưng lập tức chào đón hắn chính là những mũi thương nhọn hoắt đâm xuyên qua lồng ngực của hắn ném hắn bay ra bên ngoài chết đến không thể chết lại.

- Chiến hào bị lấp rồi, xông lên phá tan cự mã, giết sạch bọn chúng.

Thế nhưng dù sao hào chông cũng chỉ là do Đại Việt tạm xây dựng lên cứ điểm tạm thời, Trần Khánh Dư chưa hề nghĩ đến việc phải đụng độ với đại lượng kỵ binh. Dưới sự lạnh lùng ra lệnh của Lang Cự, các kỵ binh chỉ bỏ ra hơn trăm kỵ, hào chông hai mét liền bị lấp đầy, các kỵ binh của Lang Cự mặc kệ trường thương Đại Việt liền xông vào phá vỡ cự mã. Những tên du mục chính là liều mạng như vậy.

Không có cự mã kỵ binh lập tức xông thẳng vào đội hình của Đại Việt. Một đợt, hai đợt, đội hình của bảo an Đại Việt lập tức tan vỡ, không có đội hình bộ binh đối với kỵ binh chính là những con cừu non. Bản thân Đại Việt cũng như vậy, không có đại bộ đội, không có đội hình, các bảo an của thương hội liền bị các kỵ binh của Lang Cự giơ cao loan đao đồ sát, chỉ trong phút chốc chiến trận tan vỡ, một trăm bảo an đã bị tử trận.

- Đội hình ba người, thiết lập đội hình ba người.

Trần Khánh Dư lôi một tên kỵ binh xuống ngựa chém chết hắn quát lớn. Thế nhưng tác dụng không quá lớn, chỉ có hơn trăm bảo an ở gần nghe được mệnh lệnh liền kết thành chiến trận cầm cự.

Ầm, ầm, ầm

Tiếng súng K02 lại vang lên, các kỵ binh ý đồ xông đến giết các nhân viên không thể chiến đấu lập tức bị cận vệ của Trần Khánh Dư bắn chết. Bọn hán bây giờ sử dụng súng K02 còn thuận thực hơn cả cung tên đây. Thế nhưng đại doanh đã loạn thành một bầy, bảo an tuyệt đối không thể chịu đựng được bao lâu nữa. Lần đầu tiên Trần Khánh Dư bởi vì mình bố trí doanh trại không chu toàn mà hối hận đây.

Chiến trường trở nên quyết liệt, mũi tên bay ợp trời, thi thoảng còn có tiếng súng vang lên, thế nhưng Đại Việt dần dần rơi vào thế hạ phong. Con số thương vong của bảo an nhanh chóng tăng lên gần hai trăm người, khoảng cách để vỡ trận đã không còn xa nữa.

Chợt Trần Khánh Dư nhìn thấy Lang Cự chính là đang đắc ý chém giết lấy bảo an của Tập đoàn, nắm tay liền xiết chặt. Chỉ còn con đường duy nhất, chính là trầm thủ. Chỉ còn con đường đó mà thôi.

- Trần Độc, dẫn người đi theo ta.

Trần Khánh Dư gào lên một tiếng liền đoạt lấy một con ngựa phóng đi, Trần Độc là một trong những cận vệ của Trần Khánh Dư lập tức leo lên chiến mã.

- Bảo vệ Tổng giám đốc.

Hô lớn một tiếng Trần Độc lập tức dẫn theo mười kỵ khác phóng đi. Bên này Đề Lạp cũng đang khổ chiến, bọn hán thành lập một phòng tuyến cuối cùng để địch nhân không thể tiếp cận được đến những người dân Alitia, các chiến sĩ Alitia lần lượt ngã xuống, người này ngã xuống, người khác lập tức thế chỗ vào. Chợt Đề Lạp thấy một kỵ phóng qua, rõ ràng chính là Trần Khánh Dư, theo sát hán là mười tên cận vệ chạy theo, lại nhìn thấy Lang Cự phía trước Đề Lạp liền hiểu ý đồ của Trần Khánh Dư. Nâng hô lớn.

- Mọi người cố gắng, chỉ một chút nữa thôi, chúng ta có thể chiến thắng.

- Tuân lệnh phu nhân.

Các chiến sĩ Alitia hét lớn một tiếng, chiến đấu lại càng kiên cường, kỵ binh của Lang Cự sa lầy, không thể dễ dàng đột phá được phòng tuyến của bọn họ.

Ầm, ầm, ầm

Tiếng súng liên tiếp vang lên, Trần Khánh Dư nhanh chóng mở ra một đường máu, ai cản đường hán lập tức bị các cận vệ phía sau nổ súng giết chết. Trong đôi mắt của Trần Khánh Dư chỉ tồn tại một hình ảnh: Lang Cự.

Phập.

Bỗng nhiên Trần Khánh Dư cảm thấy bả vai đau đớn, một mũi tên từ sau lưng vậy mà xuyên thủng cả vai hán, Trần Khánh Dư thậm chí có thể nhìn thấy được đầu mũi tên mang theo máu thịt của hán lò cả ra ngoài.

Ầm

Trần Độc lại nổ súng giết chết tên ám hại chủ tướng của mình. Trần Khánh Dư cắn răng không kêu rên một tiếng thúc ngựa càng nhanh hơn, máu từ vai chảy xuống tay hán, làm hán cảm thấy lòng bàn tay mình sền sệt, cảm trường thương lại có vẻ trơn trượt đây.

Cuối cùng tiếng súng bên tai cũng gây nên sự chú ý của Lang Cự, nhìn thấy tên kỵ sĩ đang lao đến mình Lang Cự liền có chút hoảng hốt hô lên.

- Giết hán cho ta.

Quả thực Lang Cự có chút sợ hãi. Hán chính là sợ hãi thứ vũ khí kỳ lạ kia, hán không sợ chết, hán chỉ sợ mình không hiểu sao mà chết, chiến thần chắc chắn sẽ không tiếp nhận hán.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Cứu vớt (5)

Các cận vệ của Trần Khánh Dư nhanh chóng bị quán lấy, trong khi trước mặt hán vẫn còn đến sáu tên kỵ binh của Lang Cự. Nếu thể trạng bình thường sáu kỵ binh đối với Trần Khánh Dư chỉ là chuyện nhỏ, thế nhưng hiện tại hán chính là bị thương đây. Mũi tên rất xảo, đâm vào bả vai hán làm cánh tay cử động khá khó khăn. Bởi đang trong kích nên hán cũng không có thời gian để rút mũi tên ra.

- Giết.

Trần Khánh Dư gầm lên một tiếng, chiến mã nhanh như chớp xông lên. Sáu kỵ binh trước mắt cũng hình thành thế bao vây lấy, ý đồ dùng số đông để giết chết Trần Khánh Dư, sáu tên kỵ binh vậy mà cùng lúc tấn công đến, đủ mọi góc độ. Thế nhưng Trần Khánh Dư là ai? Hẳn lúc thi tuyển vào còn có thể đánh tay đôi với Ngô Tuấn đây. Trần Khánh Dư lựa chọn góc độ vô cùng xảo diệu, chiến mã vừa vặn đi lên phía trước tránh thoát hơn phân nửa đòn tấn công, trường thương cương mãnh đâm xuyên yết hầu của một tên kỵ binh trước mặt, đồng thời tránh thoát được vòng vây.

- Giết hắn.

Các kỵ binh khác lập tức thúc ngựa vây lại, bọn hắn kỹ năng cưỡi ngựa cao siêu, thậm chí Trần Khánh Dư cũng không thể độ lại được, nhất thời không thể tránh thoát liền bị vây lấy. Lang Cư nhìn thấy Trần Khánh Dư bị kiềm tỏa đắc ý nói.

- Lấy mạng ta, ta ở đây có giới đến mà lấy. Người đầu xông lên giết hắn.

Thêm mười kỵ nữa lập tức xông lên. Tình hình lúc này của Trần Khánh Dư càng trở nên gian nan. Mười lăm kỵ vây lấy hắn đánh giết, mỗi tên đều là những chiến sĩ tinh nhuệ. Đến nước này chỉ còn nước liều mạng, là con cháu họ Trần trong Trần Khánh Dư vẫn luôn chứa đựng hào khí Đông A đây, không gục ngã, thậm chí không được phép gục ngã, gian nan phía trước hắn càng phải đương đầu.

- Liều mạng.

Trần Khánh Dư vậy mà buông tha phòng ngự, một cây trường thương lập tức đâm vào phía eo của hắn, một mũi thương khác đâm thẳng ngực, Trần Khanh Dư khẽ dịch thân người, dùng chính Hộ Tâm kính đón đỡ đấy, hộ tâm kính làm bằng thép tốt, mũi thương cùi bắp của kỵ binh du mục không thể nào xuyên thủng được.

- Chết đi cho ta.

Trần Khánh Dư gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt lấy trường thương quét ngang một vòng, mũi thương sát bén liền cắt đứt cổ của những tên kỵ binh xung quanh, dư lực của nó thậm chí làm cổ một tên đứt lìa, đầu lăn lông lốc. Máu tươi bắn lên đầy mặt của Trần Khánh Dư làm những tên khác hoảng sợ lùi lại một chút.

Trần Khánh Dư như một vị chiến thần, được thế chẳng tha, chiến mã lập tức lao lên xé tan đội hình của các kỵ binh, người gặp hắn đều là một chiêu mạng đối mạng, Trần Khánh Dư dùng chính là nhờ sức phòng ngự mạnh mẽ của Quang Minh giáp, luôn lấy thương thế ít nhất để nhanh chóng kết liễu đối phương. Cả người hắn đều là máu nhưng kỵ binh xung quanh hắn cũng chỉ còn một tên mà thôi.

Tên kỵ binh hoảng sợ, hắn chính là bị đầu pháp liệu mạng của Trần Khánh Dư dọa sợ rồi, chính là áo giáp tên này quá chắc chắn, bọn hắn không thể tổn thương chỉ mạng đến được.

- Chết đi.

Trần Khánh Dư gầm lên, cánh tay vung mạnh ra, nếu có Ngô Tuấn ở đây chắc chắn nhận ra chiêu số này chính là của hắn dùng trong kỳ thi võ, giờ này vậy mà bị Trần Khánh Dư học được rồi. Trường thương kỵ binh như một căn phi lao lao vút đi chuẩn sát xuyên qua ngực của tên kỵ binh du mục, dư lực loi tên kỵ binh rơi khỏi ngựa, bay đến ba mét xa.

Hộc, hộc.

Trần Khánh Dư thờ dốc, mắt màu quá nhiều làm mắt hắn có chút nhòà đi, nhưng hắn rõ ràng trước mắt mục tiêu của hắn cũng chỉ có một, là Lang Cư.

Lang Cư cười lạnh, hắn bản thân cũng là dũng sĩ thuộc hàng top của thảo nguyên, chẳng lẽ một tên bị thương nặng như vậy cũng đánh không lại. Nghĩ đến đây Lang Cư rút loan đao ra xông đến. Trần Khánh Dư nhìn thấy kỵ binh trước mặt xông đến, là Lang Cư, hắn chiến đấu như vậy chẳng phải chính là chờ giây phút này sao? Trần Khánh Dư cũng rút ra gươm của mình, chiến mã lần nữa chạy nước rút đột kích.

Keng.

Loan đao của Lang Cư bị chém gãy, nhưng thanh gươm của Trần Khánh Dư cũng bị đánh bật ra khỏi tay. Cánh tay của Trần Khánh Dư đã bị thương quá nặng rồi, hắn cảm thấy cánh tay phải của mình dường như không còn cảm giác, muốn phế bỏ.

“Bốp”.

Lang Cư thúc ngựa lại lần nữa va chạm, Trần Khánh Dư chỉ thấy cánh tay mình như bị đứt lìa, một sức mạnh khủng khiếp va chạm vào người hắn đánh bay hắn rơi xuống đất, đầu óc trở nên choáng váng lên. Hắn nhìn thấy các bảo an của mình ngã xuống, thấy nhân viên của mình trúng tên chết đi, thấy người Alitia bị chém giết, ... hắn đã thua rồi ư? Hắn lại nhìn thấy Đề Lạp, trong đôi mắt nàng ánh lên vẻ không muốn, hắn phải đứng dậy, nhưng người hắn không còn cảm giác, chân hắn có vẻ như gãy đây, còn tay phải? Không còn cảm giác nữa. Hắn thấy Lang Cư đang tiến về phía gần hắn. Hắn phải làm sao đây? Đứng, là nó.

Lang Cư kiêu ngạo như một kẻ thắng trận, nhìn thấy Trần Khánh Dư thảm hề hề nằm trên mặt đất hắn leo xuống ngựa cầm lấy một loan đao trên mặt đất đi đến. Tên này đã suýt nữa lấy mạng hắn, làm sao có thể để hắn chết dễ dàng như vậy, Lang Cư muốn Trần Khánh Dư phải chịu đựng thống khổ đến cùng cực. Hắn phải chặt tay, chặt chân tên này ra, làm như một cây gậy người như vậy.

- Di, tên này vậy mà còn có thể ngóc đầu dậy.

Lang Cu thấy Trần Khánh Dư nhúc nhích trong lòng liền cười lạnh, thế nhưng trong nháy mắt hắn liền biến sắc. Tay trái giơ lên một vật, chính là đoản côn kia, chính vật này đã hạ gục hàng loạt kỵ binh của hắn. Lang Cu cảm thấy da đầu mát lạnh, cảm giác kia lần nữa xông lên, Lang Cu lập tức làm ra động tác né tránh.

Àm

Lang Cu cảm thấy vai mình đau nhói, mặc dù đã né tránh nhưng vẫn bị bắn trúng. Trần Khánh Dư buông tay thả rơi khẩu K02, hắn biết mình bắn trượt, không thể bắn trúng được Lang Cu, hắn cũng chỉ có một cơ hội như vậy, nhưng bắn trượt đồng nghĩa hắn sẽ chết ở nơi đây.

Lang Cu nhìn vai mình bị đục ra một lỗ trong lòng tràn đầy hoảng sợ, nếu không phải hắn kịp tránh né, bây giờ lỗ này không phải nằm ở vai mà là ở tim mình đi. Một ngọn lửa giận trong lòng hắn dâng lên, hắn muốn băm Trần Khánh Dư ra làm trăm mảnh.

- Người đáng chết.

Lang Cu gầm lên xách đao lăm lăm đi đến trước mặt Trần Khánh Dư cao cao tại thượng nhìn xuống, mũi đao khẽ đặt cổ của Trần Khánh Dư. Hắn cười lạnh nói.

- Người rất tốt, đã suýt giết ta hai lần, nhưng ta mạng lớn, người chết ngược lại là người. Ha ha.

Trần Khánh Dư chẳng buồn tranh cãi, hắn cảm thấy mình rất mệt, không còn sức lực nữa, hắn muốn ngủ, nhưng tên Lang Cu đáng ghét này cứ lải nhải, có thể cho hắn một cái thống khoái không? Nên Trần Khánh Dư nhất quyết bày ra một bộ mặt không đếm xỉa đến Lang Cu.

Lang Cu nhìn thấy Trần Khánh Dư tuyệt nhiên không để ý đến mình cũng không muốn đùa giỡn với hắn nữa. Lang Cu dơ lên đồ đao nói.

- Nể tình người cũng là một dũng sĩ, ta cho người một cái thống khoái.

Nói rồi liền nhất quyết đâm đao xuống.

- Không được.

Đề Lạp hét lên, Trần Độc trừng trừng lên đôi mắt, tất cả các nhân viên bắt lực nhìn Tổng giám đốc của mình sắp bị giết, những người dân Alitia cũng trợn trừng mắt nhìn bằng hữu của bọn họ bị giết chết. Tất cả đều không cam lòng.

Keng

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, một mũi tên bắn trúng lưỡi đao, lực mạnh đến nỗi đánh lệch lưỡi đao sang một bên, xẹt qua gò má của Trần Khánh Dư vẽ ra một đường máu.

Keng, keng, keng.

Tiếp đến tiền là mũi tên thứ hai, thứ ba, thứ tư đều chuẩn xác bắn trúng Lang Cu như đều bị Lang Cu đón đỡ, nhưng bốn mũi tên đã cứu mạng Trần Khánh Dư, đồng thời đẩy lui Lang Cu ra khỏi Trần Khánh Dư. Mọi người liền nhìn về hướng Bắc, từ khi nào một đội kỵ binh đông nghìn nghịt đã xuất hiện, bọn hắn trên thân đều mặc Sơn Văn giáp bạc trắng, đầu đội mũ Sơn cấm tua đỏ, chiến mã phía dưới cũng được bọc ngư lân giáp, Long Tinh kỳ dẫn đầu phát phối tung bay trong gió, bên cạnh nó lại là một lá cờ nền vàng ở giữa là hình một đôi cánh màu đen.

- Là Thánh Dực quân, Thánh Dực quân đến cứu chúng ta.

Nhìn thấy là có các nhân viên Tập đoàn lập tức hô lên, bọn hắn không cần chết, quân cứu viện đã đến rồi. Đúng vậy, quân đến chính là Thánh Dực quân, người vừa bắn ra bốn mũi tên cứu Trần Khánh Dư cũng chính là Trần Bình Trọng. Thánh Dực quân phụng mệnh Lý Anh Tú bình định vùng Thuận Hóa, bảo vệ nơi đây, hai ngày trước Tô Hiến Thành nhận được thư cầu cứu lập tức phái Trần Bình Trọng lĩnh theo một ngàn Thánh Dực quân đi cứu viện. Thánh Dực quân sớm đã thay đổi, không phải như lúc trước, bọn họ bây giờ chính là binh chủng hạng nặng duy nhất của Đại Việt ngoại trừ Cẩm quân. Thậm chí bọn hắn thiết kỵ đến Cẩm quân cũng không đông bằng. Thánh Dực quân đều là kẻ liều mạng, sức chiến đấu lại không cần bàn cãi.

- Giết.

Trần Bình Trọng hô lớn một tiếng. Thiết kỵ lập tức xếp thành trụ hình xông vào doanh trại, bọn hắn như một lưỡi đao cắt tan tành khinh kỵ du mục của Lang Cu. Thiết kỵ đi đến đâu máu chảy đầu rơi đến đó, không người cản được.

- Bọn người này là từ đâu đến đây?

Lang Cu hoảng sợ, hắn biết đại thế đã mất, tuy quân mình đông đúc nhưng một ngàn kỵ binh hạng nặng thừa sức làm gỏi ba ngàn khinh kỵ của hắn, đây chính là sự khắc chế của binh chủng.

- Rút lui, mau rút lui.

Lang Cu lập tức lên ngựa là kẻ bỏ chạy đầu tiên. Hắn là người thông minh, tuyệt đối không phải là kẻ đầu óc cơ bắp chỉ biết đánh nhau, chính vì vậy mà hắn mới có thể còn sống và phát triển bộ lạc đến bây giờ.

Tiếng tù vang lên, kỵ binh du mục như thủy triều rút khỏi. Trần Bình Trọng cũng ra lệnh cho Thánh Dực quân dừng lại, trọng kỵ sao có thể đuổi kịp khinh kỵ đây. Trần Khánh Dư mí mắt mở ra nhìn thấy từng đoàn kỵ binh rút lui, khóe miệng khẽ nở ra một nụ cười. Hắn đã thắng rồi. Lập tức tất cả lâm vào tối đen.

Chương trước viết sai, Trần Khánh Dư là đi đầu thai mà không phải triệu hoán đến nên chỉ là thanh niên mà không phải là trung niên nha.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Đông Thành An phủ sứ

Sau trận chiến đó Trần Khánh Dư lập tức được đưa về xứ Thuận Hóa, tin tức được truyền đi hỏa tốc đến tay của Trần Thủ Độ. Nghe Trần Thủ Độ nói Lý Anh Tú quan tâm nói.

- Trần Khánh Dư hiện tại như thế nào?

- Bẩm bệ hạ, theo tin tức mới nhận được thì vẫn chưa tỉnh lại.

Trần Thủ Độ nói, Trần Khánh Dư mất máu quá nhiều, bị thương rất nặng, đã qua mấy ngày nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại. Lý Anh Tú gật đầu gọi Trần Thụ đi vào nói.

- Lệnh cho Phạm Công Bân lập tức đi về xứ Thuận Hóa chữa trị cho Trần Khánh Dư, không được chậm trễ.

- Tuân lệnh.

Trần Thụ vâng một tiếng liền đi ra ngoài, Lý Anh Tú liền gọi với lại.

- Truyền chỉ Lữ Thái Sư vào cung gặp Trẫm.

Lát sau Lữ Gia đã đi vào ngự thư phòng. Nhìn thấy Trần Thủ độ bên trong liền biết có chuyện xảy ra liền nghiêm mặt cúi chào.

- Bái kiến bệ hạ.

- Miễn lễ, Trần khanh trình bày lại một lần cho Bảo Công chuyện đó đi.

Trần Thủ Độ bắt đầu đi lại nói lại một lần, nói cả buổi sáng còn không thêm cho lấy một chén nước uống, bệ hạ quả thực rất biết cách bóc lột đây.

Nghe Trần Thủ Độ nói xong, Lữ Gia mới hỏi.

- Bệ hạ muốn hỏi ý thần về việc sắp xếp gần một vạn người Alitia?

Lý Anh Tú bật cười nói.

- Bảo Công thật hiểu ý Trẫm. Theo ý khanh Đại Việt ta nên thu nhận bọn họ hay không?

Lữ Gia nhẹ nhàng cười nói.

- Bệ hạ đã có ý định hà tất phải hỏi thần. Nếu là thần thần sẽ không thu nhận bọn họ. Nhưng bệ hạ là bậc thánh quân, đương nhiên sẽ thu nhận.

Lữ Gia ở bên người bệ hạ cũng đã có một thời gian rất dài, đương nhiên hiểu được tính cách của thánh quân. Nếu có ai đến nhờ cậy bệ hạ thường sẽ rất ít khi cự tuyệt chứ đừng nói đến gần một vạn người đã bị bức đến đường cùng. Lữ Gia nói tiếp.

- Tuy nhiên thần vẫn mong bệ hạ cân nhắc, gần một vạn người này sau lưng có kẻ thù, thần e sợ tai họa này sẽ giáng xuống đầu Đại Việt.

Lý Anh Tú lắc đầu nói.

- Trẫm đã suy nghĩ kỹ, tộc Alitia đã đến đường cùng, nay nương nhờ Đại Việt, Trẫm không thể bỏ mặc bọn họ. Về kẻ thù phía sau Đại Việt ta chưa bao giờ sợ cường địch, huống chi chưa chắc chỉ vì gần một vạn người mà bọn chúng muốn gây chiến với ta đây. Trẫm chỉ muốn hỏi ý khanh nên sắp xếp gần vạn người này như thế nào?

Lý Anh Tú biết rằng mình không nên có lòng thương cảm như vậy, nhưng làm người hiện đại hẳn không thể cứ bỏ mặc bọn họ. Chẳng khác nào những dòng người di cư bị chặn lại tại các nước ở kiếp trước đây. Lữ Gia đi theo hẳn lâu như vậy đương nhiên hẳn hiểu bề hạ muốn gì. Lữ Gia nói.

- Bẩm bề hạ, những người du mục sống vô pháp vô thiên đã lâu, chưa biết cái gì là kỷ cương, trên dưới, theo ngu ý của thần, chúng ta nên tạm thời để họ tại phủ Triệu Phong, Tân Bình để tạm thời giáo hóa bọn họ, cho bọn họ biết như thế nào để tuân thủ pháp luật, như thế nào là nghĩa vụ của một thần dân Đại Việt, cũng cho bọn họ biết những quyền lợi của một người dân Đại Việt là như thế nào, dần dần tâm của bọn họ cũng sẽ hướng về Đại Việt.

Ý của Lữ Gia đơn giản chính là những người Alitia đã tính chưa thuần, nên tạm thời đặt ở vùng biên cương, dùng văn hóa Đại Việt để cảm hóa bọn họ. Đối với sức đồng hóa của Đại Việt Lý Anh Tú không hề có chút nghi ngờ gì, nền văn hóa mạnh như của Bắc quốc còn bị Việt quốc đồng hóa lại còn gì. Lý Anh Tú lại hỏi.

- Vậy theo khanh bọn họ nên để bọn sống bằng gì đây? Bọn họ quen chăn nuôi, cũng không thể cấp cho bọn họ ruộng đất.

Lữ Gia cười nhẹ nói.

- Bẩm bề hạ, tại phủ Tân Bình và Triệu Phong thần muốn thực hiện mô hình trang trại từ lâu, nhưng kệt nổi còn chưa đủ nhân lực và tài nguyên, nay người Alitia đến lại vừa vặn. Chúng ta có thể liên kết bọn họ với dân ta để xây lên trang trại, từ đó bù đắp cho nhau.

Mô hình trang trại Lữ Gia nói chính là do Lý Anh Tú đã nói qua một lần. Trang trại được xây theo mô hình V-A-C, lấy ruộng tốt của các hộ binh dịch làm xương sống, đào ao nuôi cá, sau đó là các chuồng nuôi gia cầm, gia súc với số lượng lớn, để tăng khả năng cấp dưỡng của nền nông nghiệp Đại Việt. Vốn trước kia phủ Triệu Phong và Tân Bình còn thiếu súc vật và nhân lực, nay tộc Alitia đến liền vừa vặn. Lý Anh Tú hài lòng nói.

- Việc này hệ trọng, cần giao cho một người phụ trách, khanh nghĩ nên chọn người nào?

Lữ Gia nói.

- Bẩm bề hạ, thần xin đề cử Nguyễn Hiền đang phụ tá Tô Hiến Thành tại xứ Thuận Hóa. Chúng ta cũng nên thử tài vị trạng nguyên này một chút xem sao.

Lý Anh Tú liền nhớ đến khi xưa Nguyễn Hiền đối với dân khai hoang cũng có một bộ sáo lộ đây, để Nguyễn Hiền chấp sự việc này cũng có vẻ phù hợp.

- Vậy truyền lệnh cho Nguyễn Hiền phụ trách vấn đề an dân tại phủ Tân Bình và Triệu Phong, bảo hắn làm cho Trẫm một bản kế hoạch đưa lên cho Trẫm phê duyệt, cần nhân lực đến Lại bộ nói, cần tiền đến Hộ bộ nói.

- Tuân lệnh bề hạ.

Đối với việc này Lý Anh Tú vô cùng coi trọng. Mô hình V-A-C tại thời hiện đại đã vô cùng phát triển, mang đến nguồn lợi to lớn, không thể bàn cãi, nếu mô hình này có thể lập nên được không chỉ giải quyết được việc an dân tại xứ Thuận Hóa, xứ Giác Long còn có thể giảm được rất nhiều gánh nặng, Đại Việt cũng không cần quá phụ thuộc vào một vùng đất làm hậu cần.

Cách Đại Việt gần ngàn dặm, tận vùng viễn Tây của xứ Goldland, Thành Basten, đây là chủ thành của xứ Goldland, đặt Đồng Thành An Phủ sứ của Tây Gốt. An Phủ sứ là mô hình đức vua của Tây Gốt học tập từ phía Đông. Đồng Thành An Phủ sứ quản lý toàn bộ công việc tại xứ Goldland này, kể cả việc giao thương, quân sự,... chẳng khác nào một quốc gia nhỏ cả. An phủ sứ nơi đây là Thiết Hán Cơ. Thiết Hán Cơ trước kia là tù trưởng của một bộ lạc du mục, thế nhưng hắn sớm đã đầu nhập vào thế lực của Sugar vương tử. Khi Sugar vương tử lên làm quốc vương Tây Gốt hắn cũng được thế lên thuyền, được Sugar vương tử vô cùng tin tưởng giao cho Đồng Thành An phủ sứ, quản lý toàn bộ các bộ lạc du mục trên xứ Goldland.

Qua mấy năm thế lực của Thiết Hán Cơ ngày càng mở rộng, mọi bộ lạc trên xứ Goldland này đều sợ hãi hắn, lần lượt đầu phục vào hắn, ngoại trừ một đám bộ lạc không biết điều do Lạc Chân của tộc Alitia dẫn đầu, liên tục chống lại hắn. Thiết Hán Cơ biết khối xương này khó gặm liền tìm cách mua chuộc hảo huynh đệ của Lạc Chân là Lang Cư bắt ngờ ám sát Lạc Chân. Lạc Chân chết, các bộ lạc không còn lãnh tụ hoàn toàn tan vỡ, tộc Alitia cũng bị suy sụp, Thiết Hán Cơ vẫn không yên tâm liền phái Lang Cư đi truy sát. Thế nhưng ngày hôm nay Lang Cư chính là bị máu chảy đầy đầu trở về, bốn ngàn kỵ cứ thế chỉ còn không quá hai ngàn.

- Đồ vô dụng, bọn chúng chỉ đều là phụ nữ, trẻ em vậy mà ngươi cũng đánh không lại? Ta nuôi thùng com các ngươi làm cái gì.

Thiết Hán Cơ tức giận ném một cái ly trứng vào đầu Lang Cư đến đổ máu, nhưng tên này không dám phản kháng một chút nào. So với Thiết Hán Cơ, Lang Cư chỉ con muỗi, tự nhiên không dám lên tiếng, chỉ biết nằm yên chịu trận. Chờ một lát sau Thiết Hán Cơ người giận Lang Cư mới nói.

- Bẩm đại nhân, sở dĩ thuộc hạ lần này thất bại chính là vì bọn người Alitia vậy mà xuất hiện một đám người kỳ lạ, đám người này thuộc hạ chắc chắn không phải xuất thân từ thảo nguyên. Thuộc hạ thử thăm dò biết được đám người này tự xưng đến từ Đại Việt, có người nói bọn chúng đến từ phía sau Từ Vong rừng rậm.

- Đại Việt? Từ Vong rừng rậm?

Thiết Hán Cơ lẩm bẩm chợt kinh ngạc nói.

- Ngươi nói Đại Việt, bọn hắn đến từ Từ Vong rừng rậm.

Danh tiếng của Đại Việt đã truyền khắp vùng Đông và Tây. Ai cũng biết đây là nơi vô cùng giàu có tài nguyên, hương liệu, nhưng Đại Việt vô cùng thần

bí, ngoại trừ đi vào từ đường biển phía Bắc, bọn họ tuyệt không biết phải đi đường nào nữa. Không ngờ Đại Việt lại nằm trong Tử Vong rừng rậm. Thật là không thể ngờ đây. Nếu hãn có thể tìm ra được Đại Việt liền có thể đánh cướp một phen, như vậy hãn có thể trở thành người giàu nhất Tây Gốt này.

Xứ Goldland này đã sớm suy bại, thương nghiệp chẳng có, nông nghiệp cũng không, các bộ tộc du mục ngoại trừ chăn nuôi cũng chỉ biết đi đánh trộm, đánh cướp các dân tộc khác. Mấy năm qua hãn liên tục cử quân đánh Đông Tấn cũng chỉ để cướp bóc mà thôi. Nghĩ đến đây Thiết Hãn Cơ nói.

- Lang Cự, hiện tại cho người một cơ hội lập công chuộc tội. Thăm dò cho ta Đại Việt nằm ở vị trí nào, ta cho người một tuần để thăm dò, qua một tuần còn không thăm dò được liền đem đầu đến gặp ta.

Lang Cự nghe vậy mồ hôi lạnh chảy ra đầy đầu vội nói.

- Đại nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ tìm được

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: An bài

Thành Tân Bình là trung tâm chính trị của cả phủ Tân Bình, năm sau Hải Vân quan mười dặm. Đây là hậu phương cho Hải Vân quan nên được xây dựng lớn vô cùng, một tòa thành cỡ trung, có thể dung nạp đến mười vạn dân. Tuy Tô Hiến Thành không đặt thủ phủ Tuyên Phủ sứ tại đây, nhưng thay vào lại là một tòa nha môn cỡ lớn. Dân chúng sống ở trong thành Tân Bình có đủ loại người, Việt tộc, Man tộc, người bản địa đều có, mấy ngày trước bọn họ còn chào đón một tộc người mới. Người Alitia.

Mấy ngày trước Trần Bình Trọng dẫn quân nhập quan, dẫn theo một đoàn người tơi tả, có thật nhiều người bị thương làm dân chúng bàng hoàng, tưởng rằng quốc thổ bị tấn công đây. Về sau mới nghe nói là Tập đoàn thương mại thương đoàn bị tập kích rồi, chết rất nhiều người. Năm trăm bảo an hộ vệ trở về không quá hai trăm người, ngay cả Tổng giám đốc cũng bị thương nặng.

Đây là một chuyện lớn ở xứ Thuận Hóa này, Tô Hiến Thành lập tức từ phủ Triệu Phong chạy đến. Lúc này Trần Khánh Dư đã được quân y cấp cứu, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Tô Hiến Thành tiếp nhận gần vạn nhân khẩu, vốn làm việc dưới tay Lữ Gia từ sớm, Tô Hiến Thành đồng quan điểm với Lữ Gia không muốn thu nhận người Alitia, thế nhưng hộ vệ của Trần Khánh Dư là Trần Độc nói Trần Khánh Dư chính là dùng mạng sống của mình để bảo vệ những người này Tô Hiến Thành cũng không thể không cho Trần Khánh Dư mặt mũi. May mắn ba ngày sau khoải nã đem theo thánh chỉ đến lệnh cho Nguyễn Hiền phụ trách việc an dân nên người Alitia cũng chính thức trở thành một công dân Đại Việt.

Bên trong nha môn phủ Tân Bình, Trần Khánh Dư sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, bên cạnh là Phạm Công Bân đang kiểm tra cho hãn. Đứng xung quanh giường là những nhân vật cộm cán của xứ Thuận Hóa như Tô Hiến Thành, Nguyễn Hiền, Trần Bình Trọng... còn có cả Đề Lạp. Bởi có sự xác nhận của Trần Độc quan hệ giữa Đề Lạp và Trần Khánh Dư tương đối thân thiết nên Tô Hiến Thành cũng cho phép nàng vào thăm Trần Khánh Dư.

Đề Lạp nhìn Trần Khánh Dư nằm bất tỉnh trên giường khẽ cắn môi đỏ mọng. Tộc Alitia thiếu nợ Trần Khánh Dư rất nhiều, nếu không có Trần Khánh Dư ắt hẳn tộc Alitia đã bị toàn diệt. Nếu Trần Khánh Dư có chuyện gì tộc Alitia không biết phải trả ơn như thế nào.

Một lúc lâu sau Phạm Công Bân mới đứng lên thở dài một hơi. Tô Hiến Thành lập tức hỏi.

- Phạm Thái y, không biết tình hình Trần tướng quân như thế nào?

Mọi người trong phòng đều khản trương nhìn Phạm Công Bân chờ đợi câu trả lời. Phạm Công Bân thở dài một hơi nói.

- Tình mạng của Trần tướng quân không có gì nguy hiểm, chỉ do mất máu quá nhiều, sức khỏe suy yếu nên tạm chưa tỉnh lại, ta ước chừng ngày mai Trần tướng quân sẽ tỉnh lại. Chỉ là...

Phạm Công Bân một bộ muốn nói lại thôi càng làm cho mọi người lo lắng. Tô Hiến Thành nói.

- Phạm Thái y cứ nói, đừng ngại.

Phạm Công Bân lắc đầu nói.

- Tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng Trần tướng quân vết thương tại vai này rất chí mạng. Chỉ sợ từ này cánh tay phải này không thể động đao thương được.

- Cái gì?

Mọi người trở nên kinh khủng. Cánh tay đối với một võ tướng quan trọng đến như thế nào không cần nói, tuy Trần Khánh Dư nhiệm vụ không phải thuần một võ tướng, nhưng giờ đây không thể động đao thương chẳng khác nào muốn nửa cái mạng của hãn đây.

- Trần tướng quân, ngài có thể giải thích cho ta hấn nói gì không?

Đề Lạp quay sang Trần Bình Trọng hỏi. Bởi mọi người đều nói tiếng Việt nên nàng cũng không hiểu được, chỉ thấy sắc mặt tất cả mọi người khủng hoảng nàng liền đoán có chuyện chẳng lành. Trần Bình Trọng nói.

- Tay phải của Khánh Dư không thể dùng đao thương được nữa.

Nghe được câu trả lời Đề Lạp liền hiểu vì sao mọi người lại khủng hoảng như vậy. Nàng chợt nhớ đến hình ảnh Trần Khánh Dư dù bả vai vẫn còn mũi tên đâm xuyên qua nhưng vẫn dũng mãnh chiến đấu với mười mấy kỵ binh, mang một thân thương tích vẫn đối mặt với Lang Cự. Một dũng tướng như vậy bây giờ không thể động đao thương, hấn sẽ thương tâm thế nào đây. Không hiểu sao trong lòng nàng yên lặng đã lâu lại trở nên rung động lạ thường.

- Vết thương ở vai rất nghiêm trọng, nếu tính đường mấy tháng có thể phục hồi, nhưng Trần tướng quân vẫn cật lực dẫn đến vết thương trở nên trầm trọng hơn đã ảnh hưởng đến gân và xương. Xin thứ lỗi ta y thuật còn kém, không thể chữa trị hết cho Trần tướng quân.

Phạm Công Bân bắt đầu nói. Tô Hiến Thành trầm trọng gật đầu trầm giọng nói.

- Phiến phúc Phạm thái y, hi vọng ngài không tiết lộ chuyện này với Trần tướng quân. Ta sợ hấn chịu đựng không được.

Phạm Công Bân gật đầu nói.

- Tô đại nhân cứ yên tâm. Ta hiểu được. Giờ ta kê một đơn thuốc để Trần tướng quân mau chóng bình phục.

- Phiến phúc Phạm thái y.

Đưa tiễn Phạm Công Bân rồi Tô Hiến Thành quay lại nói.

- Những gì nghe ngày hôm nay không được tiết lộ ra ngoài. Rõ chưa?

- Tuân lệnh đại nhân.

Tô Hiến Thành quay sang đối với Đề Lạp nói.

- Đề Lạp phu nhân, mời phu nhân theo ta đến thư phòng nói chuyện một chút.

Đề Lạp không biết Tô Hiến Thành muốn nói chuyện gì với mình nhưng theo bản năng liền run lên một cái. Cảm giác đầu tiên của nàng đối với Tô Hiến Thành chính là sâu không lường được, nàng không thể phán đoán được thái độ của Tô Hiến Thành là như thế nào, hấn tựa như một cái hồ thăm thẳm vĩnh viễn không nhìn thấy đáy được. Không có cách Đề Lạp chỉ có thể đi theo Tô Hiến Thành.

Thư phòng của tri phủ hiện tại được Tô Hiến Thành trưng dụng. Tô Hiến Thành dẫn theo Đề Lạp vào trong nói với nha dịch.

- Người đi ra ngoài canh gác, chưa có sự cho phép của ta không ai được đi vào.

- Tuân lệnh đại nhân.

Nha dịch vâng một tiếng liền đi ra ngoài. Tô Hiến Thành lúc này mới ra hiệu để Đề Lạp ngồi xuống. Hấn nói.

- Đề Lạp phu nhân, hôm nay bệ hạ đã hạ xuống thánh chỉ, tiếp nhận gần vạn người Alitia. Bệ hạ an bài các người ở xứ Thuận Hóa này, hi vọng các người có thể sớm thích nghi, tuân thủ theo luật lệ của Đại Việt.

Đề Lạp lưng thẳng lên nói.

- Tô đại nhân yên tâm, người Alitia sẽ tuân thủ theo pháp luật của Đại Việt.

Tô Hiến Thành gật đầu nói.

- Đề Lạp phu nhân đã thông hiểu như vậy thì ta cũng xin nói thẳng. Các người đã gia nhập vào Đại Việt, phải chấp nhận thể chế của Đại Việt. Tuy bệ hạ nhân từ nhưng cũng sẽ không chấp nhận các người tồn tại theo bộ lạc như vậy. Nên ta sẽ chia dân cư các người ra từng vùng đất của xứ Thuận Hóa để càng dễ làm lụng kiếm lấy cái ăn.

Tìm Đề Lạp xiết chặt, nàng hiểu được đây chính là chính sách chia để trị, tộc Alitia bị chia tách ra còn sức lực nào để chống lại sao? Tô Hiến Thành nhìn sắc mặt Đề Lạp nói tiếp.

- Đương nhiên ta có thể cam đoan người Alitia sẽ được đối xử công bằng. Đại Việt là một quốc gia đa chủng tộc, bệ hạ đối xử với mọi người đều như nhau, người trước khi đồng ý có thể thử đi thăm dò. Nếu thấy có sự bất công nào người có thể dẫn người của người ra đi, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản.

Tô Hiến Thành một bộ bất cần, những lời của hấn đều là thực sự, người Alitia có thể chấp nhận cũng tốt, không chấp nhận lại càng tốt, dù sao thu nhận bọn họ có quá nhiều rủi ro.

Tô Hiến Thành để yên lặng cho Đề Lạp suy nghĩ, đây là một sự lựa chọn rất tàn nhẫn, để tộc nhân có đường sinh sống phải đánh đổi lấy bộ tộc không còn tồn tại, hoặc rời đi bảo tồn bộ tộc nhưng tộc nhân không còn đường sống, bộ tộc ngược lại cũng sẽ bị hủy diệt. Lát sau Đề Lạp thờ dài nói.

- Không cần kiểm tra, ta tin tưởng Tô đại nhân nói, ta sẽ thuyết phục các tộc nhân quy thuận theo lệnh của ngài. Chỉ là ta hi vọng trong vòng ba năm Đại Việt sẽ không đem những tộc nhân ta ra chiến trận. Bộ tộc ta không thể chịu thêm tổn thất nữa.

Giữa hai sự lựa chọn nàng liền chọn đầu nhập rồi, dù sao tộc nhân còn, bộ tộc vẫn còn hi vọng mà. Tô Hiến Thành trong đôi mắt hiện lên vẻ khen ngợi, thực ra đây cũng chỉ là một phép thử của hắn mà thôi.

- Bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của mỗi thần dân Đại Việt. Các người gia nhập vào Đại Việt đương nhiên phải đảm đương nghĩa vụ đó. Nhưng ta có thể bảo đảm bọn hắn chỉ ra trận khi có kẻ địch xâm phạm, sẽ không dùng bọn hắn đi viễn chinh.

Tô Hiến Thành đưa ra điều kiện như vậy. Dựa theo tốc độ phát triển của Đại Việt trong vòng ba năm tới cũng sẽ không có ý định mở rộng xuống phía Nam, nên cũng sẽ không cần đến những người Alitia này. Tô Hiến Thành lại nói tiếp.

- Người cũng không cần phải quá bị quan, tuy tách các người ra, nhưng người có thể lựa chọn những người có uy tín lãnh đạo từng nhóm nhỏ, tại nơi ở mới thành lập nên các làng, những ngày lễ hằng năm của các người tại phủ Tân Bình cũng có thể cho các người tụ họp lại. Như vậy người không cần lo lắng tộc Alitia dần dần bị thoái hóa.

=====++

Chờ ta qua kỳ thực tế nha anh em

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Tin xấu

Đề Lạp nghe vậy liền vui mừng. Không phải nàng sợ hãi chính là tộc nhân dần dần bị đồng hóa, sau đó bộ tộc Alitia cũng không còn tồn tại hay sao? Nếu có thể được như vậy thì không còn gì bằng, tuy tộc nhân không thể thường xuyên tụ họp nhưng văn hóa không bị mất đi, tộc Alitia vẫn sẽ còn tồn tại. Văn hóa còn, dân tộc còn, văn hóa mất, dân tộc vong. Đề Lạp hiểu được điều đó.

- Tạ ơn đại nhân. Ta cam đoan sẽ thuyết phục tộc nhân hợp tác với quan phủ tốt nhất.

Đề Lạp đôi mắt ánh lên một vọng lệ cảm kích nói. Tô Hiến Thành gật đầu xem như nhận lời tạ ơn đó. Thực ra Tô Hiến Thành có thể rộng rãi với tộc Alitia như vậy là nhiều lý do. Quan hệ của Trần Khánh Dư đối với tộc Alitia chưa nói, vừa rồi Tô Hiến Thành vừa làm một phép thử xem người Alitia có thực lòng muốn gia nhập Đại Việt hay không, may mắn chính là Đề Lạp đã lựa chọn đúng. Tiếp đó chính là Alitia khác với những tộc người khác, bọn họ đông hơn Man tộc rất nhiều, bản thân lại mang theo nền văn hóa riêng, nếu giờ Đại Việt cưỡng chế chia tách bọn họ sẽ gặp phản ứng dữ dội, đó là điều mà Tô Hiến Thành không muốn, xứ Thuận Hóa là nơi nhiều dân cư đổ về, Tô Hiến Thành cần chính là sự ổn định để có thể gắn kết dân cư lại sớm nhất có thể. Như vậy một chính sách thông thả nhẹ nhàng sẽ phù hợp hơn so với dùng vũ lực cưỡng chế.

Tô Hiến Thành cũng không sợ bọn họ tạo phản, dân dĩ thực vi thiên, ai cho dân ăn no thì người đó chính là trời, với chính sách của Đại Việt, khi bọn họ nếm được chỗ tốt còn muốn rời đi nữa hay sao?

- Đề Lạp phu nhân, ta cũng không ngại nói thẳng, người Alitia đã gia nhập Đại Việt, đồng nghĩa với Đại Việt cũng sẽ phải thay Alitia đối chọi với những mầm họa sẽ xảy đến. Ta hi vọng phu nhân có thể nói cho ta nghe tất cả về Alitia, nhất là người, thân phận vô cùng thần bí.

Đề Lạp cũng biết được sớm muộn cũng sẽ hỏi đến vấn đề này, trước kia Trần Khánh Dư đã khám phá ra, tuy nhiên khi đó quan hệ giữa Đại Việt và Alitia không sâu, nên Trần Khánh Dư cũng sẽ không hỏi dò quá nhiều. Tuy nhiên hiện tại đã khác, Alitia gia nhập Đại Việt, Tô Hiến Thành cũng không phải là Trần Khánh Dư, bản năng chính trị của Tô Hiến Thành cao hơn Trần Khánh Dư rất nhiều, tính toán mọi việc lại càng thêm chu toàn. Đề Lạp cúi đầu chậm chậm nói.

- Thực ra thân phận của ta chính là công chúa Hương Thiên công chúa của Đông Tấn mất tích từ mười năm trước.

Lời nói của Đề Lạp làm Tô Hiến Thành vô cùng kinh ngạc, hắn thông qua thương đoàn của Tập đoàn thương mại cũng biết được chuyện mười năm trước, ai cũng nghĩ Hương Thiên công chúa đã chết thảm, không ngờ nàng lại biến thành Đề Lạp. Hóa ra chuyện mười năm trước đoàn tùy tùng đưa đầu chính là bị các bộ lạc du mục tấn công cướp bóc, nàng may mắn được Lạc Chân cứu thoát, Hương Thiên vốn không muốn chấp nhận cuộc hôn nhân này, thấy Lạc Chân dũng mãnh, đẹp trai như vậy liền đem lòng yêu thích. Lạc Chân biết thân phận của Hương Thiên cũng không hề sợ hãi, lấy xác của một thị nữ vóc người tương tự nàng cho mặc lấy quần áo của Hương Thiên, sau đó lại rạch nát mặt để không ai có thể nhận ra. Cứ như thế Hương Thiên xem như đã chết mà tộc Alitia có một phu nhân tên là Đề Lạp.

Nghe xong Đề Lạp kể chuyện Tô Hiến Thành khẽ chau đôi mày lại, việc này nói đơn giản cũng đơn giản, phức tạp liền phức tạp, ai cũng cho rằng

Hương Thiên đã chết, nếu việc này được giữ kín đương nhiên sẽ không có vấn đề gì xảy ra, nhưng nếu bại lộ rất có thể sẽ xảy đến vấn đề ngoại giao với Đông Tấn. Tô Hiến Thành nói.

- Nếu phu nhân đã gia nhập Đại Việt, xem như việc này Đại Việt sẽ gánh vác. Chỉ mong phu nhân cố gắng đừng để lộ thân phận của mình.

Đề Lạp đương nhiên hiểu được vấn đề của sự việc liền nói.

- Đại nhân yên tâm, ta hiểu được, trước giờ luôn giấu kín thân phận của mình. Chỉ là ta có một yêu cầu nhỏ.

Tô Hiến Thành gật đầu nói.

- Mời phu nhân nói.

Đề Lạp sắc mặt hơi ửng đỏ nói.

- Nếu có thể xin phép cho ta được ở bên cạnh hầu hạ Trần tướng quân.

Như sợ Tô Hiến Thành hiểu lầm nàng vội nói thêm.

- Trần tướng quân như vậy hẳn sẽ rất khổ sở, hẳn vì bộ tộc bỏ ra như vậy ta chỉ là muốn báo đáp hẳn. Huống chi bộ tộc đã có đại nhân an bài, ta cũng không biết làm gì.

Phản sau nàng nói lại là sự thật, bộ lạc đã chia lìa ra, nàng chỉ là phu nhân của cố tù trưởng, hiện tại bộ lạc được an bài nàng đã hết trách nhiệm, nàng quả thực không biết mình phải làm cái gì đây. Tô Hiến Thành đôi mắt như nhìn thấu hiểu tất cả mỉm cười nói.

- Đây là việc của hai người, ta cũng không cách nào can dự vào, giữ phu nhân lại bên người hay không là tùy ý của Trần tướng quân. Ta sắp xếp một chút để phu nhân ở lại bên trong phủ nha đi.

- Tạ ơn đại nhân.

Mấy ngày sau tin tức của Trần Khánh Dư đã nằm trên bàn của Lý Anh Tú. Lữ Gia đọc lấy tin tức cũng lắc đầu cảm thán nói.

- Trần tướng quân còn trẻ, tiền đồ rộng lớn, đáng tiếc... haiz.

Trần Khánh Dư có thể nói là Thám Hoa của kỳ thi võ đầu tiên của Đại Việt, võ lực chỉ thua mỗi Ngô Tuấn, hiện tại tay phải không thể động đao, ảnh hưởng đến một võ tướng thực sự quá lớn. Lý Anh Tú nhíu đôi mày kiểm lại nói.

- Cũng chưa hẳn đã hết cách. Nhưng chúng ta phải chờ xem vận khí như thế nào đã.

Phạm Công Bân nói y thuật hẳn có hạn không thể trị khỏi cho Trần Khánh Dư, như vậy Lý Anh Tú có thể tìm người có y thuật cao hơn đây. Lý Anh Tú nhớ thời Hậu Lê, Lê Trung Hưng vẫn có những danh thần y đây, chỉ cần có thể gọi đến những người đó Trần Khánh Dư không phải là hết hi vọng.

Bỗng nhiên từ bên ngoài Trần Thư bước vào cung kính nói.

- Bẩm bệ hạ, có binh bộ Tả thị lang Trần đại nhân cầu kiến.

Bởi Phạm Tu và Lê Phụng Hiểu đều đi viễn chinh cả, Trần Quốc Tuấn liền được thăng lên làm Tả thị lang chương quản binh bộ. Lý Anh Tú nói.

- Cho truyền.

Trần Quốc Tuấn thân mặc quan phục hổ bộ đi vào bên trong Ngự Thư phòng, Lý Anh Tú không khỏi thán thán. Đại Boss quả nhiên là đại Boss, dù là mặc quan phục hay quân phục cũng đều uy vũ bất phàm. Trần Quốc Tuấn hướng Lý Anh Tú cúi chào.

- Bái kiến bệ hạ, thần có tin tức chiến sự tại quần đảo Sát muốn bẩm báo.

Lý Anh Tú thấy sắc mặt Trần Quốc Tuấn nghiêm trọng cũng vội hỏi.

- Có chuyện gì khanh mau nói.

Trần Quốc Tuấn nghiêm mặt nói.

- Bẩm bệ hạ, Phạm Nguyên Soái gửi thư nói địch nhân có viện binh, tấn công quân ta bất ngờ, may mắn Trần Nhật Duật thủ vững được cứ điểm, thế nhưng quân ta vẫn thiệt hại thảm trọng. Phạm Nguyên Soái hi vọng có thể mau chóng được viện trợ quân khí, quân nhu để có thể đánh hạ các cứ điểm của địch nhanh chóng có thể.

- Cái gì?

Lý Anh Tú kinh ngạc, quần đảo Sát là nơi Đại Việt mưu đồ đã lâu, những tưởng một vạn quân lần này sẽ dễ dàng cầm xuống, không ngờ quần đảo Sát

lại có viện binh. Bravia và Gemanic đang đánh nhau như vậy viện binh của Crow là ở đâu ra? Nếu Crow đã có viện binh Đại Việt còn có thể đánh sao?

- Bẩm bệ hạ, có Trần bộ trưởng cầu kiến.

Trần Thủ bên ngoài lại đi vào nói. Lý Anh Tú nói.

- Đúng lúc Trẫm đang muốn tìm hấn. Để hấn đi vào.

Trần Thủ Độ dáng vẻ rất vội vã đi vào, chưa kịp hành lễ Lý Anh Tú một bụng tức giận liền quát.

- Trần Thủ Độ, Trẫm hỏi khanh Âm bộ làm việc như thế nào quân Crow có viện binh khanh liền một chút không biết đề đến nỗi quân viễn chinh bị tập kích bất ngờ như vậy? Trẫm giao Âm bộ cho khanh là để làm đôi mắt của Trẫm, chẳng lẽ mắt Trẫm bị mù rồi sao?

Trần Thủ Độ sững sốt trong chốc lát, hấn còn chưa kịp làm gì nha. Lát sau Trần Thủ Độ tỏ vẻ có tội nói.

- Thần đáng chết, mong bệ hạ thứ tội. Bởi Âm bộ thành lập chưa lâu, lực lượng còn mỏng, thăm dò tin tức còn chưa kỹ càng, mong bệ hạ giáng tội.

Trần Thủ Độ một mực thú tội vừa giải thích như vậy Lý Anh Tú liền như quả bóng xì hơi. Hấn hiểu mình quá nóng vội, Âm bộ mới chỉ thành lập bao lâu đây? Non nửa một năm, vừa thiếu thốn nhân lực, vừa thiếu thốn tài lực, làm sao có thể nhanh chóng mở rộng ra nước ngoài đây. Lý Anh Tú buồn bực nói.

- Trẫm không trách khanh, tuy nhiên khanh phải lập tức điều tra cho Trẫm quân cứu viện này chính là ở đâu đến.

Trần Thủ Độ thở phào một hơi, thật may nó cảm thấy ủy khuất, nhớ năm xưa hấn là quyền thần một tay che trời đây. Trần Thủ Độ nói.

- Bẩm bệ hạ Âm bộ đã điều tra được lần này cứu viện Crow là năm ngàn lính đánh thuê Giáp Vàng đến từ Franzt đế quốc. Những tên này trang bị tinh lương, tinh nhuệ, lại rất thủ tín nên rất được chào đón, lần này Crow chính là ra giá cao để mời bọn họ đến.

Lại là lính đánh thuê, còn đông, tinh nhuệ như vậy? Lý Anh Tú chán nản phát tay.

- Được rồi, khanh lui đi, Trẫm sẽ bàn với Cơ Mật viện.

Quả thực mỗi lần thấy Trần Thủ Độ tâm Lý Anh Tú rất phiền, toàn tin tức xấu. Trần Thủ Độ nhìn bệ hạ một mặt đuổi người như vậy cũng rất ủy khuất, tin tức tốt liền đã có người khác báo cáo, Âm bộ bọn hấn bận rộn như vậy lấy thời gian đâu mà báo tin vui nha.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Chi viện

Âm bộ theo dõi mọi chuyện trong thiên hạ, kết hợp với Thiên Long vệ để tiêu diệt mọi mầm họa cho Đại Việt. Hằng ngày Âm bộ tiếp nhận vô số tin tình báo từ khắp nơi truyền về, sau đó phân loại, việc nào Trần Thủ Độ cảm thấy có thể tự giải quyết liền cùng Ngô Tuấn bàn luận, sau đó lặng lẽ giải quyết, ngược lại chuyện quá hệ trọng Trần Thủ Độ hoặc Ngô Tuấn sẽ đích thân báo cáo, nhưng thông thường Trần Thủ Độ là người đem tin đến nên sẽ là những tin không tốt, làm Lý Anh Tú vô cùng phiền muộn.

Mặc dù bị đuổi ra ngoài nhưng Trần Thủ Độ vẫn cắn răng nói.

- Bẩm bệ hạ, thần còn chuyện muốn tấu.

Lý Anh Tú kinh nghi nói.

- Lại là chuyện gì? Không phải lại là tin xấu đi.

Trần Thủ Độ đáng chất nói.

- Bẩm bệ hạ, Franzt đế quốc bất ngờ can thiệp vào chiến tranh Bravia và Gemanic, hai bên đã bắt đầu hòa đàm.

- Cái gì?

Tất cả mọi người đều sững sốt. Nếu giả sử Đại Việt đang đánh nhau với Crow như vậy đột nhiên Gemanic và Bravia lại kết thúc chiến tranh chẳng phải quân viễn chinh sẽ phải hai mặt thọ địch sao. Lý Anh Tú quát lớn.

- Lập tức triệu tập Cơ Mật viện, gọi Hồ Nguyên Trừng đến gặp Trẫm.

Nửa giờ sau Cơ Mật viện cùng các vị đại thần hầu như đã được triệu tập đầy đủ. Lý Anh Tú lại để Trần Thủ Độ kể lại một lần tin tức làm cho tên này cảm thấy ủy khuất vô cùng. Chờ các vị đại thần nghe xong đều trầm ngâm suy nghĩ. Lê Văn Hưu nói.

- Bầm bề hạ, tình hình hiện tại rất khó khăn cho Đại Việt. Thần đề nghị tạm thời rút lui quân viễn chinh. Nếu quân viễn chinh xảy ra chuyện gì nước ta thực sự khó có thể chịu đựng nổi.

Một vạn quân chính quy tinh nhuệ hầu như chính là tám thành binh lực của Đại Việt, nếu quả thực bị bao vây Đại Việt sẽ trở nên vô cùng suy yếu. Lê Văn Hưu chính là theo lối an toàn, muốn bảo toàn thực lực của Đại Việt. Thế nhưng lời vừa ra Trần Thủ Độ liền nói.

- Chúng ta đã đánh đến chân bọn chúng, đã sắp có thể chiến thắng rồi, làm sao lại rút lui. Vì trận chiến này Đại Việt ta đã phải bỏ ra biết bao nhiêu người có hiệu không?

Quả thực vì trận chiến này Đại Việt đã bỏ ra rất nhiều, hơn ai hết Trần Thủ Độ biết được trù tính của bề hạ khổ tâm biết bao nhiêu, từ hai năm trước đã bắt đầu trù tính, đến hiện tại mới sắp thấy thành quả chẳng lẽ lại bỏ lỡ. Hắn không cam lòng.

Hai bên bắt đầu tranh cãi, ai cũng có cái lý của mình, ai cũng muốn những điều tốt nhất cho Đại Việt. Các vị đại thần khác ai nấy đều im lặng nhủ mảy. Thực sự thì lúc này tranh cãi cũng vô ích, quan trọng vẫn là ý kiến của bề hạ. Cái gì cũng có cái giá của nó, lựa chọn con đường cho một quốc gia chính là trách nhiệm của một vị hoàng đế.

- Đủ rồi.

Lý Anh Tú vỗ bàn quát lớn, hai vị đại thần lập tức im miệng chờ đợi Lý Anh Tú lên tiếng. Cả Cơ Mật viện đều im thin thít, không ai nói gì. Lý Anh Tú quay sang Lữ Gia ý bảo hắn nói chuyện. Thế nhưng Lữ Gia chỉ cung kính nói.

- Thần hoàn toàn ủng hộ ý kiến của bề hạ.

Các vị đại thần trợn trắng mắt, đây chính là vùng nòi bỏ chạy, đá trái bóng lại cho bề hạ nha. Thế nhưng giữ Lữ Gia và Lý Anh Tú chính là có một sự thấu hiểu vô hình đây. Lý Anh Tú nói.

- Trẫm... quyết định tiếp tục cuộc viễn chinh. Lê Văn Hưu.

Lê Văn Hưu mặc dù đối với quyết định của Lý Anh Tú có chút thất vọng, nhưng vẫn nói.

- Có thần.

Lý Anh Tú hít một hơi sâu nói.

- Trẫm lệnh cho Lễ bộ chuẩn bị sứ đoàn đi sứ đến Bravia thương thảo. Nếu trên bàn đàm phán liên quan đến quần đảo Sát phải bằng mọi giá tranh thủ cho Đại Việt. Ít nhất là phải giữ được nguyên hiện trạng của quần đảo Sát khi hòa ước được ký kết.

- Thần tuân chỉ.

Lý Anh Tú hài lòng gật đầu lại gọi.

- Hồ Nguyên Trừng, hiện tại hỏa khí, vật tư chúng ta còn có thể cung cấp cho quân viễn chinh số lượng lớn nhất là bao nhiêu?

Hồ Nguyên Trừng tính toán một chút liền nói.

- Bề hạ, hiện tại trong kho vẫn còn một ngàn khẩu súng Type 02, hai trăm khẩu súng Type 02A2, 4 môn pháo M101, 10 môn pháo P3, cùng nó các loại rất nhiều thần nhất thời không nhớ được nhưng cũng lên đến ngàn thanh. Vật tư các loại đủ cung cấp cho quân viễn chinh đánh trận ba tháng.

Lò rèn mở rộng, mặc dù tập trung sản xuất hỏa khí nhưng những vũ khí cho binh sĩ tuyến dưới vẫn còn trữ hàng rất nhiều. Lý Anh Tú theo tôn chỉ luôn chuẩn bị tất cả cho chiến tranh, hằng năm chi phí cho sản xuất vũ khí, trả lương cho binh sĩ lên đến một phần ba quốc khố đây.

Lý Anh Tú gật đầu lại quay sang Trần Quốc Tuấn nói.

- Khanh lựa chọn hai ngàn tân binh lập tức đưa vào Thần Cơ doanh huấn luyện chuyển loại. Lại lựa chọn hai ngàn tân binh khác trang bị vũ khí đầy đủ, Trẫm muốn hai ngày sau tất cả binh sĩ phải sẵn sàng lên đường tiếp viện cho Phạm thượng thư. Trẫm muốn nửa tháng sau đại quân phải cắm xuống được quần đảo Sát cho Trẫm. Rõ chưa?

Đại Việt vừa mới động viên một vạn quân, nay lại chuẩn bị đi bốn ngàn, quả thực quốc nội sẽ không còn bao nhiêu binh lính. Nhưng lần này Lý Anh Tú chính là đánh cược. Trong chiến lược quần đảo Sát quá quan trọng với Đại Việt, hắn không thể buông bỏ nó được. Trần Quốc Tuấn đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của việc này lập tức vâng mệnh nói.

- Bề hạ yên tâm. Hai ngày sau bốn ngàn binh sĩ sẽ lên đường đi chi viện cho Phạm Nguyên Soái.

Hồ Nguyên Trừng lúc này lại nói.

- Bầm bệ hạ. Thần có một loại vũ khí mới, thần nghĩ có thể sẽ giúp ích được cho Phạm Nguyên Soái.

Lý Anh Tú hơi ngạc nhiên một chút sau đó liền vui mừng hỏi.

- Khanh lại có vũ khí gì mới, đem lên cho Trẫm xem một chút.

Phải hơn hai giờ sau khi Cơ Mật viện gần như đã bàn thảo hoàn tất cho việc chi viện và cử người đi sứ thì Hồ Nguyên Trừng mới dẫn theo hai tên cấm quân khiên trên tay một khúc gỗ vào. Lý Anh Tú ngạc nhiên hỏi.

- Hồ khanh, vũ khí đâu khanh lại đem theo một khúc gỗ vào cung?

Hồ Nguyên Trừng nhe hàm răng trắng hếu ra nói.

- Bầm bệ hạ, đây chính là một loại pháo mới Công bộ vừa mới thiết kế.

Lúc này Lý Anh Tú mới nhìn kỹ lại, đây là một khúc gỗ óc chó có đường kính tầm ba mươi mét, hai đầu đều có vòng sắt cố định lại, phần đuôi lại có một lỗ nhỏ làm hỏa cốc, đường kích nòng chỉ khoảng 4 inch. Đây chính xác là một khúc gỗ được vòng sắt mà thôi, thế nhưng nó có thể gọi là dã pháo cũng không sai. Thời thế chiến thứ hai những thùng phuy lớn còn được đem làm nòng pháo, huống chi là một khúc gỗ đây.

Hồ Nguyên Trừng chỉ khúc gỗ giải thích.

- Bầm bệ hạ, pháo này uy lực yếu, độ chính xác không ra gì, nhưng có thể chống bộ binh trong cự li gần lại tốt vô cùng, ưu điểm nhẹ, sản xuất lại nhanh. Chỉ là bắn ước chừng hai mươi phát liền xem như phế bỏ.

Lý Anh Tú âm thầm gật đầu, nếu đúng như Hồ Nguyên Trừng nói mà nói đây ngược lại có thể là một vũ khí dùng lúc cấp bách. Dù sao sản xuất pháo P3 cũng khá mất thời gian, thay vào đó trong Tử Vong rừng rậm tùy tiện tìm cây óc chó nào đó niên vòng, khoét nòng, liền có một khẩu dã pháo này. Lý Anh Tú nói.

- Được, vậy những ngày tới Công bộ toàn lực sản xuất loại dã pháo này, hai ngày sau kịp thời trang bị lên cho tân quân chi viện cho quân viễn chinh.

Nghe nói vũ khí được chấp nhận Hồ Nguyên Trừng liền vô cùng vui mừng, hắn cũng không dám nhờ bệ hạ đặt tên lần nữa. Những tác phẩm của hắn, những đứa con tinh thần của hắn lần lượt bị bệ hạ đánh số, viết chữ rồi.

Bộ máy chiến tranh của Đại Việt lần nữa vận chuyển cấp tốc. Lúc này Trại lính và Thần Cơ doanh mới lộ ra lợi thế của nó, những tân binh đi vào bên trong huấn luyện chẳng bao lâu liền trở thành một binh lính chính quy tinh nhuệ. Tuy đối lại Đại Việt mất đi một lực lượng lao động, tiền lương lại tăng lên một nhóm lớn nhưng Lý Anh Tú cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Nếu binh lính huấn luyện được nhanh, lò rèn sản xuất càng làm cho Lý Anh Tú kinh hãi. Chỉ trong vòng hai ngày Công bộ vậy mà sản xuất ra hai trăm ỏ dã pháo như vậy. Hai trăm ỏ dã pháo lập tức được đưa vào trang bị. Nó chỉ nặng khoảng hơn năm mươi cân, thậm chí một người cũng có thể mang vác. Lý Anh Tú chợt suy nghĩ đến một ỏ dã pháo như thế này chẳng khác một khẩu Panzerfaust là bao.

Tuy nhiên điều đó cũng không quan trọng, hai ngày sau bốn ngàn binh sĩ trang bị tinh lương đã lập tức được chuyển vận đến An Bang lên tàu đi đến quần đảo Sắt. Đại Việt lần này đặt cược, chiến thắng Đại Việt có thể bước lên một bước phát triển mới, thất bại Đại Việt thậm chí có thể lâm vào vạn kiếp bất phục.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 188: Nguy hiểm phía Nam

Trong khi Đại Việt đang làm tất cả mọi cách để có thể chi viện cho tiền tuyến thì tại xứ Thuận Hóa, phủ Tân Bình, Trần Khánh Dư đã tỉnh lại. Hắn cảm thấy cánh tay phải của mình vô cùng suy yếu, dù là muốn nhấc lên cũng rất khó khăn. Phạm Công Bân nói với hắn bởi vì cơ thể còn suy yếu, vết thương trên vai lại chưa lành nên mới dẫn đến tình trạng như vậy. Thế nhưng Trần Khánh Dư vẫn cảm giác được Phạm Công Bân giấu hắn điều gì đó.

Cửa phòng mở ra, Đề Lạp đi vào bên trong, trên tay vẫn còn cầm chén thuốc. Từ ngày hắn tỉnh lại Đề Lạp vẫn luôn kề cạnh chăm sóc hắn. Theo như lời Đề Lạp nói Nguyễn Hiền đã bắt đầu kế hoạch an dân cho người Alitia, bọn họ cùng với những người Việt tộc bắt đầu xây dựng nên những trang trại dựa vào các sườn đồi. Điều này cũng không có cách, mặc dù thảo nguyên dễ dàng chăn nuôi nhưng cũng sẽ không có người bảo vệ bọn họ, chỉ có nằm sau Hải Vân quan bọn họ mới được an toàn. Nguyễn Hiền cũng cho xây dựng trường học, bệnh viện, các cơ sở vật chất cần thiết cho nhân dân định cư, mỗi cuối tuần đều có một nhân viên quan phủ đến làng giảng giải cho bọn họ biết luật lệ của Đại Việt, quyền lợi và nghĩa vụ của mỗi thần dân Đại Việt. Tuy cuộc sống bị các luật lệ ràng buộc nhưng những người Alitia cảm thấy vô cùng tốt, bọn họ được đối xử vô cùng công bình, không sợ đói khát, khí hậu tại Thuận Hóa cũng dễ chịu hơn ngoài xứ Goldland khá nhiều. Người Alitia được sắp xếp tốt Đề Lạp cũng trở nên rảnh rỗi hơn khá nhiều. Nàng nói không có việc gì liền ở bên cạnh chăm sóc Trần Khánh Dư xem như là báo ân rồi.

- Trần đại nhân, đến giờ uống thuốc rồi.

Đề Lạp cầm chén thuốc đưa lên cho hắn, chén thuốc đen sì vẫn còn nóng hổi đây, mùi thuốc bốc lên làm Trần Khánh Dư khẽ nhíu mày. Trần Khánh Dư nhận lấy chén thuốc nhưng cũng chỉ để sang một bên. Hắn nhìn thật sâu Đề Lạp hỏi.

- Đề Lạp, nàng nói thật cho ta biết, tình hình ta hiện tại là như thế nào? Ta biết mọi người sợ ta tổn thương không nói thật cho ta. Nhưng yên tâm, Khánh Dư ta không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ bệ hạ, nào sợ bệnh tình. Nàng nói thật cho ta đi.

Đề Lạp nghe vậy trong lòng không khỏi do dự, nàng biết chuyện này không thể giấu quá lâu, thông minh như Trần Khánh Dư làm sao không biết bọn hắn đang lừa dối đây. Chỉ là...hắn sẽ chịu được sao?

Đề Lạp nhìn Trần Khánh Dư, ánh mắt của người thanh niên này thật trong suốt, nàng thấy được trong ánh mắt đó sự quyết liệt, không buông bỏ. Nếu hôm nay không nhận được câu trả lời mới là điều thất vọng nhất của hắn. Đề Lạp cuối cùng cắn răng nói.

- Trần đại nhân, thực ra Phạm Thái y nói tay phải của ngài...không thể động đao thương được nữa.

Im lặng. Hoàn toàn im lặng. Đề Lạp ngẩng mặt lên nhìn Trần Khánh Dư, trong đôi mắt hắn mấy may không có một chút nào là bất ngờ, kinh sợ, thất vọng...Một đôi mắt vô cùng bình tĩnh. Thế nhưng Trần Khánh Dư càng bình tĩnh lại càng làm Đề Lạp không yên. Một người đối với sự thật tàn nhẫn càng bình tĩnh chứng tỏ lòng bọn họ bị tổn thương càng sâu.

- Trần đại nhân...

Đề Lạp vừa gọi Trần Khánh Dư đã nói.

- Đề Lạp, để ta yên lặng một chút.

Đề Lạp liền im miệng, tình hình như thế này Trần Khánh Dư chưa đuổi nàng ra ngoài đã là rất tốt, nam nhân đều rất để ý đến sĩ diện, bọn hắn sẽ không muốn nữ nhân nhìn thấy bộ mặt yếu đuối của mình.

Hai người cứ ngồi như vậy, yên lặng không biết bao lâu. Trần Khánh Dư nhìn ra phía ngoài cửa sổ, đôi mắt dường như không hề có tiêu cự. Đề Lạp ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn Trần Khánh Dư. Nhìn hắn như vậy nàng càng thương tiếc. Hắn còn quá trẻ, tương lai còn rất sáng lạn.

Bỗng nhiên Trần Khánh Dư đứng lên, Đề Lạp giật mình gọi một tiếng.

- Trần đại nhân...

Trần Khánh Dư lắc đầu đối với nàng mỉm cười nói.

- Đề Lạp, ta không sao. Ta chỉ muốn đi gặp Tô đại nhân một chuyến.

Nói rồi hắn liền đi ra ngoài, nhìn người thanh niên sống lưng thẳng tắp đi ra ngoài tâm Đề Lạp bỗng nhiên rung động, không hiểu sao nàng nhìn hắn thân ảnh thật tang thương đây.

Đông Thành An phủ sứ, Thiết Hán Cơ tại diễn võ trường như mọi ngày liên rèn luyện thân thể. Hắn cả đời chinh chiến, tuy hiện tại đã trở thành bá chủ một phương nhưng hắn vẫn không chăm chăm vào hưởng lạc. Hắn biết mình có thể trị vì tại xứ này dần dần du mục này không chỉ vì sau lưng hắn có Tây Göt quốc vương làm chỗ dựa mà còn vì thể lực bản thân của hắn mạnh mẽ mới có thể khuất phục được đám vô pháp vô thiên này, nếu hắn bản thân chỉ chăm chăm hưởng lạc, ngày mai đầu hắn tuyệt đối sẽ rời khỏi cổ.

Bỗng nhiên từ phía ngoài một binh sĩ đi vào cúi chào Thiết Hán Cơ nói.

- Bẩm đại nhân, có Lang Cư cầu kiến.

Thiết Hán Cơ hừ lạnh một tiếng nói.

- Nói hắn chờ đợi.

Bên ngoài Lang Cư nghe được lệnh của Thiết Hán Cơ liền không dám phản kháng một tiếng, ngoan ngoãn đứng bên ngoài chờ đợi. Một giờ sau binh lính mới đi ra dẫn hắn vào trong. Lúc này Thiết Hán Cơ đã tắm rửa sạch sẽ, thay vào một bộ thường phục ngồi ở chủ vị. Lang Cư đi vào trong liền hành lễ nói.

- Bẩm đại nhân, thuộc hạ không phụ lòng đại nhân đã tìm ra Đại Việt.

Thiết Hán Cơ nghe vậy lập tức mở ra đôi mắt hỏi.

- Tốt lắm, bọn chúng ở đâu?

Lang Cư cung kính nói.

- Bầm đại nhân, Đại Việt chính xác nằm trong Từ Vong rừng rậm, tuy nhiên thuộc hạ cũng chỉ nhìn thấy được một quan ải rất lớn chắn ngang lối vào. Từ Vong rừng rậm địa thế hiểm trở vô cùng, quan ải này quả thực rất khó công.

Thiết Hán Cur nghe vậy khẽ nhắm mắt lại im lặng như suy nghĩ điều gì đó. Lang Cur chờ đợi một lúc lâu cũng không thấy An phủ sứ phản ứng liền dò hỏi.

- Bầm đại nhân, đại nhân có ý xuất binh Đại Việt?

Thiết Hán Cur khẽ mở mắt cũng không trả lời Lang Cur mà lại hỏi.

- Ngươi có biết hiện tại Đại Việt và một đại công của Germanic đang có chiến tranh.

Lang Cur không hiểu nhưng vẫn gật đầu nói.

- Thuộc hạ có nghe nói, hai bên chiến tranh có vẻ rất quyết liệt, mấy ngày hôm trước thuộc hạ còn nghe nói Crow bỏ ra một khoản tiền lớn thuê lấy lính đánh thuê Giáp Vàng đây. Phải nói dính đến lũ người điên đó xem như Đại Việt không may.

Quả thực danh tiếng của lính đánh thuê Giáp Vàng vô cùng nổi tiếng, tinh thần chiến đấu dũng cảm và kỷ luật của bọn hán khiến người ta gọi đám này chính là một lũ người điên. Bọn hán chiến đấu không cần mạng, cho dù đối phương có thắng được trả giá tuyệt đối cũng không hề ít.

Nghe Lang Cur nói Thiết Hán Cur cười lạnh nói.

- Chính vì vậy đây chính là cơ hội để đánh Đại Việt tốt nhất.

=====Ta là đây phân cách=====

Chiến tranh Đại Việt và Crow đã đến tháng thứ hai, tháng sáu, đã giữa hè nhưng quần đảo Sắt quanh năm sương lạnh, cho dù là mùa hè đi nữa thì sương mù cũng chỉ mỏng hơn, khí hậu vẫn là hơi se lạnh. Đất đai thổ nhưỡng tại quần đảo Sắt vốn chẳng phì nhiêu, nông nghiệp lạc hậu nay bởi vì chiến loạn càng thêm tiêu điều. Những vùng đất dưới sự kiểm soát của Đại Việt còn tốt, dầu sao Đại Việt vẫn phá kho của lãnh chúa cấp lương cho dân chúng ăn, nhưng những tòa thành nông nô khởi nghĩa thì thảm rồi, chờ đợi suốt hai tuần quân Đại Việt vẫn chưa thấy đâu, các lãnh chúa xung quanh liền liên hợp lại đàn áp, hiện tại nông nô làm chủ cũng chỉ còn ba tòa pháo đài nhỏ mà thôi.

Atland là lãnh địa của nhà Crow, nơi đây có lẽ là một vùng hiểm có ở quần đảo Sắt có địa thế thoải mái, chỉ toàn là những gò đồi thấp, tuy vậy nó cũng chẳng thể phát triển được cái gì ngoại trừ chăn nuôi một chút súc vật. Bình thường Atland khá hoang vắng, chỉ có những đàn gia súc được đám trẻ chăn dắt thông thả gặm cỏ trừ mỡ mà thôi, thế nhưng từ mười ngày trước quân Đại Việt tiến vào Atland đã đụng độ với quân Crow tại đây.

Quân Crow nhận được sự viện trợ của lính đánh thuê Giáp Vàng đã tổ chức một cuộc tấn công bất ngờ, khiến Đại Việt thiệt hại nghiêm trọng, nhất là cánh quân của Trần Nhật Duật. Hiện tại quân Đại Việt trải dài theo ba gò đồi nhỏ của Atland lập thành một phòng tuyến. Ở bên kia Crow sau mấy lần thất trận cũng đã học thông minh, dù thành trì vững chắc bị pháo Đại Việt bắn gần một ngàn phát cũng sẽ đổ sụp, hán liền xây lên một chiến tuyến phía ngoài, tường dày bằng bùn đất, đạn pháo bắn vào liền không tổn hao gì mấy, lại dễ dàng sửa chữa. Quân Đại Việt quân số thậm chí còn ít hơn cả quân Crow, thành ra bị chặn đứng tại Atland này, Phạm Tu cũng không thể làm gì hơn ngoài việc hướng về hậu phương cầu viện.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Dự đoán

Chiến tuyến của quân Crow cùng lính đánh thuê Giáp Vàng nằm đối diện với chiến tuyến của quân Đại Việt. Đây có thể nói là phòng tuyến cuối cùng của Crow. Cả quần đảo Sắt hiện tại hoàn toàn mất khỏi quyền kiểm soát của Crow, hiện tại hán cũng chỉ còn làm chủ được một nửa lãnh địa của gia tộc mình, phía Bắc ngược lại vẫn còn một số lãnh chúa nhưng đám này cũng chỉ là tọa quan xem hồ đầu mà thôi, không hề có một chút ý tứ nào là giúp đỡ hán. Mấy hôm trước lính đánh thuê cuối cùng cũng đến giúp Crow kiểm soát được tình hình.

Lính đánh thuê Giáp Vàng là một tổ chức lớn, nhân viên bên dưới lên đến hai vạn người, không những nổi danh ở vùng Bắc Hải mà những vùng phía Nam cũng không hề thiếu. Lần này lãnh binh năm ngàn đến quần đảo Sắt là do một tên thủ lĩnh tên là Henry, tên này vốn xưa kia là một quý tộc, nhưng gia cảnh sa sút phải làm kỹ sư lang thang, sau đó lại gia nhập đoàn lính đánh thuê Giáp Vàng dần dần leo lên được đến địa vị như ngày nay.

- Henry thủ lĩnh, ta vừa mới nhận được tin tức Germanic và Bravia đã bắt đầu hòa đàm rồi.

Tuy là cố chủ nhưng Crow vẫn phải đối với Henry lễ độ có thừa. Ai bảo Henry đến từ Franzt đế quốc đây. Tại vùng Bắc Hải này địa vị hùng mạnh nhất là của Franzt đế quốc là điều không thể bàn cãi, cho dù là Bravia đang chiến tranh với Germanic cũng phải nhượng bộ mà ngồi vào bàn đàm phán không phải sao.

Henry nghe Crow nói cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, hán khẽ nhấp một miếng rượu hỏi.

- Vậy không biết ý của Công tước là như thế nào?

Crow có chút sốt sắn nói.

- Đại Việt là đồng minh của Bravia, tuy nói Bravia nể mặt Franz để quốc, nhưng không dễ gì bọn hán buông tha ta. Ta đoán Đại Việt sẽ cố gắng đàm phán để giữ nguy thực địa, việc này đối với ta vô cùng bất lợi. Vì vậy ta muốn trước khi đàm phán hoàn thành chúng ta phải đánh bật bọn hán ra khỏi lãnh địa của ta.

Ý nghĩ của Crow không hề nghi ngờ cũng tương tự như chiến lược của Đại Việt. Henry có chút suy nghĩ nói.

- Bọn Đại Việt có súng pháo, ngược lại là không dễ dàng.

Crow nhờ trong miệng Henry nói cuối cùng cũng biết vũ khí của Đại Việt tên là gì. Đối với Đại Việt có được hỏa khí Henry cũng vô cùng kinh ngạc, phải biết hỏa khí gần đây Franz để quốc mới hoàn thiện, bắt đầu đưa vào trang bị, Đại Việt giống như đã sớm trang bị vũ khí này, hơn nữa vũ khí Đại Việt còn tốt hơn vũ khí của Franz để quốc không ít. Vì vậy Henry vội viết một báo cáo gửi về đế quốc, chỉ tiếc là lần trước bọn hán cũng không cướp được một thứ hàng mẫu để gửi về. Lần này Henry quyết tâm phải cướp được một thanh trở về đây.

Nghe Henry tỏ vẻ khó khăn Crow cắn răng nói.

- Ta tăng gấp rưỡi số tiền thuê, nhưng ta muốn tháng sau quân Đại Việt phải rút khỏi lãnh địa của ta.

- Thành giao.

Henry lập tức đồng ý, tuy hỏa khí Đại Việt lợi hại nhưng số lượng ít, hướng chỉ hán cũng biết điểm yếu của hỏa khí là gì, trận này tuyệt đối sẽ không bại.

Phía đối diện bộ chỉ huy quân viễn chinh Đại Việt cũng bắt đầu họp. Mặt mũi người nào cũng tràn đầy vẻ nghiêm trọng. Bởi vì đám lính đánh thuê Giáp Vàng này quá khó chơi, bọn hán chỉ có giáp sắt, trường thương dài bốn mét rưỡi, thuần một sắc bộ binh, thế nhưng chiến đấu chính là kẻ liều mạng, đối mặt với đạn pháo bắn đến cũng nhất tề xông lên chiếm lĩnh yếu địa. Dù là quân Đại Việt vô cùng tinh nhuệ cũng ăn không tiêu một bộ này huống chi quân bọn hán còn ít hơn cả quân địch. Lần trước bị tập kích thiệt hại nặng nhất chính là cánh quân của Trần Nhật Duật, một doanh hai ngàn người hiện tại cũng chỉ còn tám trăm, chết mất hơn một nửa rồi. Nếu không phải Phạm Cự Lượng kịp thời dẫn theo đội súng trường cùng pháo P3 đến cứu viện có lẽ cứ điểm đã bị đánh chiếm.

- Hiện tại vũ khí của chúng ta còn quá hạn chế, quả thực đánh bọn chúng không có cách.

Trần Nhật Duật lắc đầu thở dài nói. Là người trực tiếp đối đầu với quân Giáp Vàng phải nói Trần Nhật Duật đối với đám người điên này có ấn tượng mạnh mẽ vô cùng. Trần Nhật Duật nói tiếp.

- Binh lính Giáp Vàng đều là bộ binh hạng nặng, được mặc giáp sắt, cung tên bắn quá xa ngược lại khó gây tổn thương được cho bọn hán. Bọn chúng thường xếp thành phurong trận, với trường thương dài bốn mét rưỡi kỵ binh chúng ta cũng không thể làm gì được bọn chúng. Chỉ có đại pháo và súng thì mới có thể đánh bại được bọn hán.

Phạm Tu nghe Trần Nhật Duật đúc kết kinh nghiệm liền gật đầu nói.

- Ta đã gửi cầu viện đến bộ hạ, chẳng bao lâu nữa viện quân sẽ đến với rất nhiều vật tư. Nghe nói lần này phần lớn đều là hỏa khí đây. Có những thứ này chúng ta sẽ đánh bại được bọn chúng. Chỉ là Bravia và Gemanic đã bắt đầu hòa đàm, bộ hạ lệnh cho chúng ta phải nhanh chóng đánh bại quân địch. Nhưng nếu chúng cố thủ không ra làm sao chúng ta có thể đánh bại được chúng đây.

Chiến lũy của Crow xây dựng rất kiên cố, bên trong có đến hơn một vạn quân, tuy nếu có năm ngàn viện binh quân Đại Việt sẽ đông hơn, nhưng muốn đánh hạ chiến lũy này cũng không phải là điều đơn giản.

- Nguyên Soái quá lo lắng.

Nguyễn Cảnh Chân lúc này lên tiếng nói.

- Đại Việt chúng ta gấp, bọn chúng lại càng gấp hơn đây. Crow là người thông minh, cũng sẽ đoán Đại Việt ta sẽ cố gắng động tay chân vào đàm phán. Nhưng hán người này lòng chiếm hữu rất mạnh, hán sẽ không cho phép quân Đại Việt ta chiếm lĩnh đất đai của hán, huống chi hiện tại tình thế tốt đang nghiêng về phía hán đây. Nhất định trong những ngày đến hán sẽ tìm mọi cách buộc chúng ta phải đánh với hán một trận chiến quyết định.

Phạm Tu gật đầu xem như đồng ý với quan điểm của Nguyễn Cảnh Chân, Phạm Tu nói.

- Vậy nếu đánh thì chiến trường sẽ đặt vào chỗ nào đây?

Mọi người trầm mặc, chiến tuyến quá kéo dài, bọn hán quân ít, nếu phân tán ra sẽ dễ dàng bị đánh bại. Lê Phụng Hiểu đột nhiên chỉ vào bản đồ nói.

- Ta nghĩ bọn hán sẽ lựa chọn nơi này.

Địa điểm đó là một vùng đất hơi lệch về phía Tây của chiến tuyến. Lê Phụng Hiểu nói.

- Như Trần Thiêm sự nói, chiến thuật của bọn hán chủ yếu là bộ binh phương trận, như vậy sẽ cần có không gian để trải quân. Nơi này tuy nằm giữa hai gò đồi, trước mặt lại là cứ điểm của ta. Tuy nhiên mảnh đất bằng phẳng ở giữa này đủ rộng để bọn hán trải quân, hoàn toàn thể hiện ưu thế về binh lực của mình.

Chúng tướng bên trọng gật gù đồng ý, Lê Phụng Hiểu nói không phải là không có lý. Lê Phụng Hiểu nói tiếp.

- Tuy nhiên chúng ta chỉ có thể đánh thắng bọn chúng ở đây nếu viện quân có thể đến. Vì vậy từ này cho đến khi viện quân đến chúng ta cần mê hoặc bọn hán một chút.

Phạm Tu gật đầu nói.

- Như vậy từ bây giờ chúng ta bắt đầu tập trung nguồn lực tại cứ điểm đó. Phạm Cự Lượng, Trần Nhật Duật nghe lệnh.

- Có mặt tướng.

- Hai người mỗi người lĩnh một nghìn quân hằng ngày đi tập kích trại địch, cố gắng hư trương thanh thế một chút, để bọn chúng có thủ trong trại, đừng để bọn chúng đi ra.

- Tuân lệnh nguyên soái.

=====Phân cách chạy ngang qua=====

- Cấp báo, Hải Vân quan cấp báo.

Buổi chiều Tô Hiến Thành vẫn ở phủ Tân Bình cùng Trần Khánh Dư trò chuyện thám báo từ bên ngoài hô lớn lập tức chạy vào. Màu đỏ cấp báo chính là có thể chạy vào mà không cần xin phép. Tô Hiến Thành nghe đến màu đỏ cấp báo liền biết đại sự không tốt liền hỏi.

- Hải Vân quan xảy ra chuyện gì?

Thám báo lập tức nói.

- Bẩm Tô đại nhân, bên ngoài Hải Vân quan xuất hiện ba mươi ngàn binh sĩ tự xưng là của Tây Gốt do Đông Thành An phủ sứ thống lĩnh. Bọn chúng nói Từ Vong rừng rậm vốn là đất đai của Tây Gốt, Đại Việt tự tiện chiếm lĩnh. Hiện tại phải lập tức đầu hàng, nếu không bọn chúng công thành gà chó không tha.

- Cái gì?

Tô Hiến Thành quát lớn. Cái gì Từ Vong rừng rậm lại là của Tây Gốt, tất cả chỉ là cái cớ, bọn hán chỉ muốn tìm một cái cớ để xâm lược Đại Việt mà thôi. Trần Khánh Dư lúc này nói.

- Tô đại nhân, hiện tại trước mắt ta nên chuẩn bị lực lượng, trước tiên hòa hoãn với chúng, sau lại hướng bệ hạ cầu viện.

Tô Hiến Thành biết Trần Khánh Dư nói có lý liền gật đầu nói.

- Hướng toàn bộ xứ Thuận Hóa tổng động viên, nam tử đến tuổi đi lính, đủ điều kiện nhập ngũ lập tức phải tham gia binh dịch.

=====++=====

Ngày hôm qua bí ý tưởng không viết được cái gì. Viết cả hai mặt trận một mõi chết được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Tổng động viên

- Màu đỏ hỏa tốc cấp báo, hỏa tốc cấp báo, mau tránh đường.

Trên đường phố Thăng Long kỵ binh từ cửa Nam phóng thẳng trực chỉ hoàng cung. Người Thăng Long rất ít khi thấy được màu đỏ cấp báo đây liền vội vã tránh đường.

- Màu đỏ cấp báo, hình như từ hai năm trước đến nay mới lại thấy đây.

- Xem ra lại sắp có chiến tranh rồi.
- Làm sao có thể, hiện tại Đại Việt đủ sức để tiếp tục đánh một mặt trận sao?
- Về nhà thôi, về nhà thôi. Chắc chắn chiến tranh sắp đến rồi.

Bách tính nhìn thấy màu đỏ hỏa tốc cấp báo liền đoán được chín mươi phần chuyện sắp xảy ra. Mà hiện tại trong hoàng cung Lý Anh Tú cũng đã gấp rút triệu tập Cơ Mật viện.

- Các ái khanh, Hải Vân quan báo nguy, ba vạn quân Tây Gốt xâm chiếm nước ta. Hiện tại chúng ta phải ứng đối như thế nào?

Lý Anh Tú lo lắng nói. Lê Văn Hưu nói.

- Bẩm bệ hạ, trước mắt phải tìm cách hòa hoãn với giặc, sau đó lại chuyển quân tiếp viện đến Hải Vân quan, thần nghĩ có Tô đại nhân Hải Vân quan sẽ cầm cự được đến lúc viện quân đến.

Thế nhưng Trần Quốc Tuấn lắc đầu nói.

- Không kịp. Dù Tô đại nhân rất tài giỏi, thế nhưng binh lực ít ỏi, Hải Vân quan chắc chắn không giữ được, Tân Bình chắc chắn sẽ sớm báo nguy.

Lý Anh Tú nói.

- Hiện tại Tô khanh đang hoãn binh với bọn chúng, nhưng hẳn không kéo dài được bao lâu. Hiện tại Thăng Long có thể điều động được bao nhiêu quân đội?

- Bẩm bệ hạ, hiện tại Thăng Long có thể điều động hai ngàn Chương Thánh quân, Cẩm quân có thể điều động được một ngàn, tân binh năm ngàn. Nếu tổng động viên quanh Thăng Long ước chừng có thể điều động thêm ba ngàn quân dự bị.

Trần Quốc Tuấn rành rọt nói. Cũng may trước đó Lý Anh Tú chỉ viện cho Phạm Tu cũng không điều động toàn bộ binh sĩ đi, hiện tại Đại Việt tuy có nguy cấp nhưng vẫn còn sức tự vệ. Nhưng Lý Anh Tú vẫn có chút lo lắng nói.

- Trẫm có nên gọi quân viễn chinh trở lại hay không?

Trần Quốc Tuấn lắc đầu nói.

- Không kịp thừa bệ hạ. Quân chi viện đi đến nay cũng đã bảy ngày, chờ nhận được tin hẳn cũng đã có một trận quyết chiến với quân Crow, lúc đó rút lui về ít nhất cũng mất gần một tháng, rút về đến nơi chỉ sợ chiến tranh tại chính quốc cũng đã xong. Như vậy chúng ta tổn thất càng nhiều.

Lữ Gia lúc này lên tiếng nói.

- Bẩm bệ hạ, thần đồng ý với Trần thị lang. Theo thần nghĩ trước hết cần phải di tản dân chúng sau Hải Vân quan. Nếu không Hải Vân quan mất dân chúng nhất định phải chịu tai ương.

Lý Anh Tú gật đầu đồng ý, Trần Quốc Tuấn lại nói thêm.

- Bẩm bệ hạ, theo ý thần xin bệ hạ cử Chương Thánh quân quân nhẹ hành quân tiếp viện Hải Vân quan trước, đại quân tại Thăng Long sau khi tập kết sẽ lập tức cứu viện.

Đúng, là Chương Thánh quân, Lý Anh Tú làm sao quên đội quân này chứ. Vốn dĩ hẳn xây dựng bộ binh cơ giới chính là để kịp thời cơ động cứu viện nhanh chóng cơ mà. Lữ Gia nói.

- Việc quân khẩn cấp, xin bệ hạ lập tức phát lệnh tổng động viên.
- Tốt, Trẫm phong Trần Quốc Tuấn làm Trấn Nam Thượng tướng quân, ban lệnh tổng động viên toàn quốc, toàn dân cùng Trẫm kháng chiến.

Ngay buổi sáng ngày hôm đó lệnh tổng động viên được Lý Anh Tú đích thân phát ra. Hai năm, chỉ mới hai năm lệnh tổng động viên lần nữa được ban bố, những thanh niên lần nữa từ đã gia đình, cầm lên vũ khí ra chiến trường chống giặc. Lần này bởi sự tình gấp gáp, Lý Anh Tú cho thời hạn tuyển quân chỉ diễn ra trong ba ngày, bởi vậy tổng quân lần này chủ yếu cũng chỉ là con em Thăng Long. Khai Quốc tự cũng lần nữa làm lễ đưa quân, tám trăm võ tăng trực tiếp đi đến Thăng Long chờ lệnh làm Lý Anh Tú xúc động không thôi. Người xuất gia thì không vấn vương trần tục, nhưng Đại Việt là quê hương của bọn họ, trong người họ vẫn cuộn chảy dòng máu Lạc Hồng, điều này làm sao có thể quên đây.

“... Ta thường thì tối bữa quên ăn, giữa đêm vỗ gối, nước mắt tràn xuống đầy mép, tấm lòng đau như bị đâm, vẫn lấy cái sự chưa thể ăn thịt nằm da, nuốt gan uống máu của chúng làm tức. Dẫu cho một trăm cái thân của ta phải đem đốt ở đồng cỏ, một nghìn cái thân của ta phải đem bọc vào da ngựa, ta cũng vui lòng...”.

Hịch tướng sĩ được phát ra khắp nơi, nhưng tên có khẩu tài được chọn lựa rất kỹ càng đi diễn thuyết khắp nơi. Đã đến lúc tổ quốc hưng vong, toàn dân phải cùng chung sức chống giặc. Nam tử thì đi tòng quân, nữ nhân thì vào các công xưởng để chế tạo vũ khí, giáp trụ với khẩu hiệu của bệ hạ: “Tất cả vì tổ quốc trường tồn”.

Chỉ sau khi lệnh tổng động viên được phát ra Trần Quốc Toàn cũng nhận được mệnh lệnh, toàn bộ hai ngàn Chương Thánh quân riêng phần mình chạy đến Mục Trường lĩnh ngựa, lập tức từng đoàn xe dài từ Thăng Long cấp tốc chạy đến Thuận Hóa.

Bên trong hoàng cung đêm khuya đèn vẫn thấp sáng trưng, Cơ Mật viện đã tan, nhưng Lý Anh Tú liên tục triệu kiến từng thần tử đi vào để giao phó nhiệm vụ. Đánh trận có lẽ hắn không giỏi, nhưng công tác dân vận, hậu cần hắn lại rất rành rọt. Dù sao thời hiện đại kiến thức về chiến tranh đã phổ biến, được giảng dạy từ cấp ba cho đến Đại học đây.

- Hồ Khanh, hiện tại xưởng rèn sản xuất tối đa có thể cung cấp toàn bộ cho đại quân sao?

Hồ Nguyên Trùng lắc đầu nói.

- Bẩm bệ hạ, tuy nói có nhân dân giúp sức, lực lượng lao động rất nhiều, nhưng dù sao việc rèn vẫn cần dùng đến những thợ có tay nghề cao. Chúng thần cố gắng vẫn không thể trang bị kịp cho nhiều người như vậy, chỉ có thể mở kho tái sử dụng những vũ khí cũ mà thôi.

Đại Việt hằng năm vũ khí đều thay mới, những vũ khí cũ liền được loại biên đưa xuống thành quân đại đội, hoặc cất trong kho, hiện tại tình hình cấp bách ngược lại mang đến tác dụng lớn. Lý Anh Tú nói.

- Tân quân trang bị súng được bao nhiêu người?

Hồ Nguyên Trùng nói.

- Bẩm bệ hạ, từ khi động viên tân quân Công bộ đã sản xuất súng để trang bị cho bọn họ, hầu hết đưa đi chi viện cho quân đảo Sát, hiện tại Tân quân trang bị hỏa khí còn có một ngàn người. Hiện tại muốn sản xuất thêm cũng đã không kịp.

Lý Anh Tú cũng hiểu được điều khó khăn, máy móc chưa nghiên cứu ra được, xưởng rèn cũng chỉ có cách làm thủ công, dẫn đến sản lượng rất thấp, dù sao công nghệ đúc nòng Đại Việt cũng chỉ mới nắm giữ sơ bộ mà thôi. Nhưng Lý Anh Tú tin tưởng chỉ cần lên thời đại vấn đề này sẽ hoàn toàn được giải quyết. Lý Anh Tú nói.

- Vậy khanh tập trung sản xuất dã pháo, loại này vẫn có thể bù đắp được sự thiếu hụt của quân đội.

Hồ Nguyên Trùng vâng lệnh, dã pháo sản xuất rất dễ, một thợ rèn, một thợ mộc liền có thể sản xuất ra loại này. Nhưng Hồ Nguyên Trùng tỏ vẻ khó khăn nói.

- Bẩm bệ hạ, thế nhưng bởi chi viện cho quân viễn chinh nên vật tư của Công bộ không còn nhiều. Nhiều lắm chỉ có thể đủ cung cấp cho đại quân trong một tháng.

Chiến tranh chính là đốt tiền. Quân viễn chinh Đại Việt lần đầu tiên sử dụng hỏa khí ở thực địa dẫn đến hao phí vẫn rất nhiều, gánh nặng trên vai hậu cần không hề nhỏ. Lý Anh Tú tỏ vẻ đã rõ nói.

- Khanh động viên mọi người cố gắng. Trẫm sẽ nghĩ cách. Khanh lui đi.

Hồ Nguyên Trùng hành lễ xong liền lui ra ngoài. Lý Anh Tú chợt cảm thấy một cơn mệt mỏi kéo đến. Nhìn ngoài trời hắn đã mười một giờ đêm, cả ngày hôm nay hầu như hắn đều ở bên trong Ngự Thư phòng mà không hề ra ngoài một bước nào. Lý Anh Tú ngã người nhẽ ra ghế khẽ nhắm mắt, hắn thực sự rất mệt mỏi đây.

- Bệ hạ.

An Tư từ bên ngoài đi vào cầm theo một chén cháo, nàng khẽ đặt chén cháo lên bàn, mùi cháo thơm phức khiến bụng Lý Anh Tú lại có cảm giác đói, lúc này hắn mới nhớ mình còn chưa ăn tối đây. An Tư đi vòng qua phía sau, đôi tay nhẹ nhàng đặt lên đầu hắn xoa bóp làm Lý Anh Tú thực cảm thấy thư thái. An Tư nói.

- Bệ hạ ăn một chút, dù sao ngài là người cầm lái của cả vương quốc. Nếu ngài đổ bệnh, vương quốc lại dễ dàng xảy ra rối loạn.

Lý Anh Tú được An Tư xoa bóp, cả người liền thoải mái không ít, hắn cười nói.

- Không phải Trẫm không muốn ăn, nhưng quả thực hôm nay không có thời gian để ăn đây.

Hôm nay đúng là quá bận rộn, Lý Anh Tú cầm lên chén cháo ăn một miếng, hơi ngọt, đúng khẩu vị của hắn đây. Lý Anh Tú cười nói.

- Đúng là chỉ có nàng hiểu được khẩu vị của Trẫm đây.

An Tư nhẹ nhàng cười, nàng như một bông hoa u lan, lúc nào cũng nhẹ nhàng đầm thấm, tỏa ra hương thơm làm người ta thư thái. An Tư nói.

- Bệ hạ, thần đã lệnh xưởng rượu ngừng sản xuất, toàn bộ lương thực cũng đã kéo đến hộ bộ, mong bệ hạ thứ tội.

Chiến tranh đương nhiên lương thực rất cần thiết, ngày hôm nay Lý Anh Tú cũng nhận được báo cáo của hộ bộ lương thực tại Thăng Long tăng giá đây. Xưởng rượu sản xuất tiêu tốn quá nhiều lương thực, trong tình hình này còn sản xuất thực sự quá không hợp lý. Lý Anh Tú gật nói.

- Nàng làm không sai. Nếu không có nàng nhắc nhở Trầm cũng thực quên điều này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Đối sách

Có An Tư nhắc nhở Lý Anh Tú mới nhớ mình còn chưa phát lệnh cấm nấu rượu đây. Tuy Đại Việt có xưởng nấu rượu của triều đình nhưng trong nhân dân vẫn có thói quen tự nấu rượu để uống. Thói quen này kéo dài đến ngàn năm thực sự quá khó sửa chữa. Lý Anh Tú trước đó cũng chỉ có lệnh ai muốn nấu rượu bán thì cần phải có giấy phép, nấu rượu tự uống ngược lại không cấm.

- Trần Thụ.

Lý Anh Tú hướng bên ngoài kêu gọi, Trần Thụ bên ngoài lập tức đi vào hành lễ. Gần đây Trần Thụ có biểu hiện rất lạ, hay xin phép hần đi ra ngoài, sau đó mang một thân thương tổn trở về, vết thương lành lại tiếp tục xin nghỉ, sau đó lại thành đầu heo trở về. Ví như hiện tại hần hai mắt cũng chỉ như gấu mèo ngược lại đã rất tốt. Lý Anh Tú từng nhiều lần hỏi nhưng Trần Thụ không nói nên hần cũng đành thôi. Lý Anh Tú nói.

- Sáng ngày mai Khanh lập tức chạy đến Hàn Lâm viện lệnh cho các học sĩ soạn thảo lệnh Cấm nấu rượu ban bố toàn thiên hạ.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Trần Thụ vâng mệnh nhưng cũng không lui ra, một bộ xoắn suốt muốn nói lại không làm Lý Anh Tú kỳ lạ hỏi.

- Khanh còn có điều gì muốn nói sao?

Trần Thụ cuối cùng vẫn nói.

- Bẩm bệ hạ, nghe nói bệ hạ động viên toàn bộ học viên của Diễn Võ trường.

Lý Anh Tú gật đầu. Cùng với lệnh tổng động viên toàn dân, ba trăm học viên hiện tại của Diễn Võ trường của cũng được điều động, hiện tại đang trong giai đoạn tổ chức biên chế đây. Dù sao các quân động viên không được tổ chức ngay ngắn thì cũng chẳng khác nào một đám ô hợp. Lý Anh Tú nói.

- Tuy nói bọn họ là học viên của Diễn Võ trường nhưng cũng là quân nhân, đương nhiên cũng là thuộc diện tổng động viên.

Trần Thụ nghe vậy trong đôi mắt tràn đầy vẻ dấy dục, một lát sau hần thờ dài một hơi như đã quyết định nói.

- Bệ hạ, xin cho phép thần theo quân xuất chinh.

- Khanh muốn xuất chinh?

Lý Anh Tú ngạc nhiên, tự nhiên Trần Thụ lại muốn đi đánh trận. Không phải Lý Anh Tú nghĩ Trần Thụ nhát gan mà là hần biết Trần Thụ vô cùng muốn ở bên cạnh bảo vệ hần, nhưng lần này đột nhiên muốn ra chiến trường, đây là một biểu hiện vô cùng kỳ lạ nha.

Trần Thụ quyết đoán nói.

- Đúng vậy thưa bệ hạ. Xin phép để thần được vào đội của các học viên.

- Vì sao Khanh lại muốn như vậy?

- Thần...

Lý Anh Tú hỏi vặn Trần Thụ sắc mặt lại đỏ lên không trả lời được. An Tư đứng bên cạnh Lý Anh Tú bật cười nói.

- Bệ hạ, mấy ngày quan thần có nghe một chuyện về Trần Thụ, không biết bệ hạ có nghe chưa?

Lý Anh Tú nghe vậy liền có chút tò mò nói.

- Nàng nói.

An Tư như ráng nhịn cười nói.

- Bên ngoài nói rằng Trần tướng quân cứ một đoạn thời gian lại đi đến Diễn Võ trường tìm một nữ học viên họ Triệu tí thí, nhưng mỗi lần đều mang một

thân thương trở về. Thần nghĩ lần này Trần tướng quân muốn theo quân xuất chinh là để bảo vệ nữ học viên kia đi.

Lý Anh Tú nghe vậy liền a một tiếng tỉnh quái hỏi Trần Thu.

- Trần Thu, khanh thích nữ học viên kia sao? Trả lời thực cho Trẫm biết.

Trần Thu im lặng, sắc mặt hần đỏ lên chứng tỏ điều Lý Anh Tú và An Tư đoán là sự thật. Thảo nào thời gian gần đây Trần Thu hay thần thờ tương tư đây, hóa ra là rơi vào lưới tình. Lý Anh Tú cười nói.

- Như vậy Trẫm liền lưu nàng lại kinh thành, khanh cũng không cần lo lắng như thế nào.

Trần Thu nghe vậy vội nói.

- Không được bệ hạ. Nếu bệ hạ lưu nàng, nàng biết được với tính tình cương liệt tuyệt đối sẽ vô cùng thất vọng, biết đâu lại đi tìm thần tính sở đây, nàng sẽ hận chết thần.

Trần Thu bối rối đến mức nói năng loạn xạ cả lên. Lý Anh Tú cũng âm thầm gật đầu, một nữ nhân cương liệt như vậy quả thực không hổ danh nữ nhân Việt tộc đây. Lý Anh Tú nói.

- Như thế này, ngày mai khanh gọi nàng đến gặp Trẫm. Trẫm thực sự tò mò người làm Trần khanh có thể rung động lại là một người như thế nào đây.

- Không muốn, không muốn. Chờ nàng đồng ý ta rồi bệ hạ mới gặp cũng không muộn đây.

Trần Thu vội vã từ chối. Lý Anh Tú nhìn bộ dạng hần như vậy bật cười cũng đành thôi. Dù sao đây là chuyện riêng của Trần Thu, hần cũng không miễn cưỡng.

Xứ Thuận Hóa, thành Tân Bình, Tô Hiến Thành ban bố lệnh tổng động viên đã qua hai ngày, toàn bộ xứ Thuận Hóa động viên triệu tập được tất cả hai ngàn người, trong đó tộc Alitia Tô Hiến Thành chỉ lấy hai trăm người. Cùng với đó Tô Hiến Thành phái người chạy đi khắp các làng mạc sau Hải Vân quan, vận động người dân di chuyển tài sản, súc vật về phía sau chiến tuyến. Cùng quan điểm với Thăng Long Tô Hiến Thành chắc chắn Hải Vân quan là giữ không được, chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi.

Những dân mới được tái định cư tại phủ Tân Bình vô cùng không muốn di dời. Bọn họ là từ những nơi khác đến đây khai hoang, gia viên mới xây dựng không được bao lâu, thậm chí trang trại cũng chỉ mới xây dựng xong không đến mấy ngày, hiện tại cũng phải di dời. Nhưng lúc quân địch sắp đến, triều đình cũng đã xuống vận động, dân chúng cũng phải kiếm nước mắt mà thu dọn đồ đạc, di chuyển súc vật về phía sau mà thôi.

Phủ Tân Bình, nha môn phủ, Tô Hiến Thành công việc cũng lu bu lên, ngày hôm qua người Tây Gót đã bắt đầu công thành, hiện tại trấn thủ Hải Vân quan là Trần Bình Trọng, trong tay của ả chỉ có hai ngàn Thánh Dực quân, năm trăm thành quân đại đội cùng một ngàn dân binh. Phía tiền tuyến liên tục báo nguy xin quân cầu viện, nếu không có quân cứu viện đến Hải Vân quan sớm muộn cũng sẽ bị công phá, lúc đó lá chắn trước mặt sẽ mất mà thành Tân Bình cũng sẽ báo nguy. Nguyễn Hiền hiện tại làm phụ tá cho Tô Hiến Thành, cả ngày cũng chạy ra chạy vào phủ nha, một thiếu niên mới mười ba tuổi lần đầu tiên đối mặt với thử thách của cuộc đời mình.

- Tô đại nhân cho gọi ta?

Trần Khánh Dư cánh tay vẫn còn băng vải từ bên ngoài đi vào hỏi. Tô Hiến Thành ngẩng đầu lên nói.

- Đúng vậy, ta có việc muốn nhờ tướng quân.

Trần Khánh Dư vội nói.

- Tô đại nhân quá lời, có việc gì cứ ra lệnh là được, mạc tướng tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh.

Tô Hiến Thành gật đầu nói.

- Bệ hạ ra lệnh cho ta lập tức phải chuyển dân chúng về tuyến sau. Ta cũng Nguyễn Hiền đã bàn thảo kế hoạch. Nguyễn Hiền nói cho Trần tướng quân một chút kế hoạch của chúng ta.

Nguyễn Hiền vâng một tiếng nói.

- Trần tướng quân, theo tình hình hiện tại quân ta quá ít, Hải Vân quan khó giữ, lúc đó phủ Tân Bình sẽ báo nguy, trong khi viện quân triều đình đến ít nhất cũng phải mất năm ngày, ta sợ lúc đó sẽ không kịp. Địa thế phủ Tân Bình nằm ở thế thấp, rất khó phòng ngự, do đó theo ngu ý của ta chính là từ bỏ phủ Tân Bình để lui lại phía sau.

Trần Khánh Dư đôi mắt nhú lại. Phải biết đánh trận tự tiện bỏ cứ điểm tội đó tuyệt đối là tội chết, thế nhưng tình thế chiến trường như vậy đúng là ở lại phủ Tân Bình tuyệt đối chỉ có con đường chết. Từ Thăng Long đến được xứ Thuận Hóa chính là mất mười ngày, chạy đến được phủ Tân Bình ít gì cũng mất mười hai ngày, Chương Thánh quân mặc dù nhanh cũng phải mất đến gần một tuần lễ may ra mới có thể chạy đến, lúc đó chỉ sợ mọi chuyện đã muộn. Thấy Trần Khánh Dư không biểu lộ ý kiến, Nguyễn Hiền nói tiếp.

- Vì vậy Tô đại nhân đã vạch ra kế hoạch, dùng một nửa binh lực cứu viện Hải Vân quan để cầm cự. Trong lúc này nhờ vả Trần tướng quân vận chuyển

toàn bộ vật tư về Triệu Phong, đồng thời xây dựng một phòng tuyến tại nơi này.

Nguyễn Hiền chỉ tay xuống bản đồ, nơi đó biểu hiện một con sông chảy ngang qua. Đây chỉ là một đoạn sông nhỏ, chiều rộng bất quá năm mươi mét mà thôi, được dân chúng gọi là sông Cầu. Nguyễn Hiền nói tiếp.

- Xây dựng lên phòng tuyến sông Cầu, đây sẽ là lá chắn cho phủ Triệu Phong cầm chân quân địch, đồng thời chờ đại quân từ kinh thành đến. Phòng tuyến này vô cùng quan trọng nên Tô đại nhân mới nhờ đến tướng quân.

Trần Khánh Dư biết tầm quan trọng của sự việc liền chấp tay nói.

- Tô đại nhân yên tâm, mặc tướng lập tức huy động nhân lực xây dựng phòng tuyến.

Tô Hiến Thành gật đầu nói.

- Trăm sự nhờ Trần tướng quân, bọn ta ở đây nhất định sẽ cố gắng hết sức kéo dài thời gian cho ngài.

- Tạ ơn Tô đại nhân, quân tình gấp gáp, ta xin phép lập tức khởi hành.

Nói rồi Trần Khánh Dư vội vã chạy ra ngoài, bên trong phòng chỉ còn lại Tô Hiến Thành và Nguyễn Hiền. Nguyễn Hiền cười khổ nói.

- Đại nhân, hiện tại cũng chỉ còn nhờ vào chúng ta rồi.

Tô Hiến Thành vuốt đầu hần như chịu một hậu bối nói.

- Được rồi, người cũng nên đi Hải Vân quan đi thôi. Cố gắng thủ vững nơi đó.

- Thuộc hạ sẽ không làm nhục mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Hải Vân quan

Hải Vân quan khói lửa ngậm trời, Trần Bình Trọng ngồi bệch xuống tường thành thở dốc. Hắn không biết hôm nay đã là lần công thành thứ mấy của quân Tây Gốt, bọn chúng quá điên cuồng, liên tục tấn công không ngừng nghỉ, nếu không phải Hải Vân quan dựa vào địa thế hiểm yếu xây dựng nên thì có lẽ thành quan đã bị đánh hạ từ lâu.

Tuy tạm thời đánh lui quân Tây Gốt nhưng quân Đại Việt ăn không tiêu được, từ ngày hôm qua đến giờ quân Đại Việt đã hi sinh đến hai ba trăm người, phần lớn là dân binh và thành quân đại đội, bọn họ vốn không tinh nhuệ, trang bị cũng kém hơn Thánh Dực quân, đánh nhau đương nhiên sẽ bị thiệt hại nhiều hơn. Quân Tây Gốt phần lớn là dân du mục, quanh năm đánh trận, cướp bóc, sống chính là nhờ máu trên lưỡi gươm vô cùng hung hãn, điều đó dân binh cùng thành quân đại đội ngược lại không có. Trần Bình Trọng cảm thấy mình có thể giữ được thành cho đến lúc này quả thực là quá tài giỏi.

- Tướng quân, tướng quân, viện binh đến.

Binh sĩ hô hào lên, khỏi cần suy nghĩ cũng biết viện binh chính là từ phủ Tân Bình cùng Triệu Phong chạy đến. Thăng Long quá xa, viện quân không thể đến nhanh như vậy được.

- Trần tướng quân.

Nguyễn Hiền thân hình nhỏ bé, chỉ cao bất quá một mét ba, ấy vậy mà mặc một bộ Quang Minh giáp, hông đeo đao, đầu đội một cái nón Sơn, bởi đầu hơi nhỏ nên mũ có chút rộng thùng thình, hắn liền lấy một dải lụa làm quai đeo buộc chặt dưới cằm nhìn có chút hơi luộm thuộm.

Nguyễn Hiền đi đến trước mặt Trần Bình Trọng nghiêm túc làm một cái quân lễ nói.

- Bẩm tướng quân, mặc tướng mang theo một ngàn hai trăm dân binh, hai trăm thành quân đại đội đến cứu viện, xin chờ lệnh của tướng quân.

Trần Bình Trọng nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn lại bật cười nói.

- Được rồi, nói người của người nghỉ ngơi một chút đi. Ước chừng đến buổi chiều chúng lại tấn công, các người phải lên thay người của ta, nói thực đánh nhau suốt hai ngày ta cũng có chút ăn không tiêu đây.

Quả thực liên tục hai ngày Tây Gốt liên tục tấn công, bọn hắn quân số đông đảo liên sử dụng xa luân chiến, quân Đại Việt liên tục chiến đấu hai ngày tinh thần và thể chất đều muốn suy sụp, bây giờ có viện quân đến ngược lại có thể nghỉ ngơi một chút. Nguyễn Hiền nghe xong cười nói.

- Tướng quân yên tâm, mặc tướng sẽ cố gắng hết sức.

Buổi chiều, sau bữa ăn trưa, trống trận bên phía Tây Gót lại vang lên, hàng vạn binh sĩ Tây Gót lần nữa dàn trận phía trước Hải Vân quan. Quan ải này bọn hán đánh đã suốt hai ngày, binh sĩ thương vong đã quá năm trăm người, nhưng quan ải này chẳng có một chút nào là dấu hiệu sẽ tan vỡ. Thiết Hán Cơ tâm tình vô cùng bức bối. Rõ ràng hán thấy trên quan ải này nhiều lắm cũng chỉ hơn ba ngàn quân, quân số của hán đông gấp mười vạn mà cũng không thể làm gì được. Tất cả cũng bởi vì Hải Vân quan địa thế quá ác độc, hai bên là núi cao, quan ải nằm ở giữa, diện tích phía trước cũng chỉ đủ cho hán giàn trận một lúc sáu bảy ngàn binh sĩ, ba mươi ngàn quân ngược lại không có chỗ dừng. Bởi vậy Thiết Hán Cơ cũng không vội vã đồ quân công thành, liền chia quân ra thay phiên tấn công liên tục, ý đồ làm suy yếu quân của Đại Việt.

Bên này nghe được tiếng trống trận của quân Tây Gót trống trận Đại Việt cũng nổi lên liên hồi. Tiếng trống trận không chỉ là hiệu lệnh mà còn là thể nâng cao sĩ khí, tiếng trống rầm rầm vang dội vào trong lồng ngực mỗi người làm máu huyết bọn họ dần dần trở nên sôi trào.

Hống!

Nguyễn Hiền đứng trên đầu thành nhìn xuống khe nhú này, lúc này hán mới cảm nhận được áp lực từ hàng vạn quân địch phía dưới đem lại, những tân binh chưa một lần thấy máu nghe được tiếng hống cả người liền run lấy bầy, sĩ khí tụt xuống vô cùng thấp.

- Bọn nhóc, sợ cái gì. Mẹ nó, lát nữa bọn chúng leo lên tường thành cứ một thương mà đâm đến, bọn chúng tuyệt đối chết chắc.

Một lão binh đứng xen kẽ với một tân binh cười lớn nói. Tuy nói quân cứu viện đến nhưng cũng quá ít ỏi, chỉ có một ngàn năm trăm người, trong đó chỉ có mấy trăm chiến sĩ đến từ tộc Alitia là thấy qua máu, những người khác đều là tân binh đây. Tuy hàng tháng vẫn được huấn luyện kỹ càng, nhưng chưa trải qua chiến trường thì dù có huấn luyện mấy thì cũng vẫn là tân binh. Trần Bình Trọng cũng rõ ràng điều đó liền cắt cử thêm một ngàn binh sĩ kết hợp với viện quân, hai ngàn quân còn lại thì cho phép xuống dưới chân thành nghỉ ngơi đi.

- Tấn công.

Binh sĩ Tây Gót gào thét một tiếng liền nhất tề xông lên tấn công quan ải. Từ bên trên quan ải nhìn xuống chỉ thấy kẻ địch phía dưới đông như kiến cỏ, khiến các tân binh sắc mặt ngày càng trắng, kẻ địch tấn công quân số chính là hơn gấp đôi bọn hán đây. Nguyễn Hiền rút ra đao bên hông quát lớn.

- Các binh sĩ, nhớ lấy mục đích hôm nay các ngươi đến đây là để làm cái gì, gia đình, người thân của các ngươi chính là đang ở sau bức tường thành này, nếu để một kẻ lọt qua được tường thành, người thân các ngươi lại thêm một phần nguy hiểm, cách duy nhất chính là chiến đấu, chiến đấu. Chính nghĩa thuộc về chúng ta. Thắng lợi sẽ thuộc về chúng ta.

Nguyễn Hiền quát lớn nhưng giọng điệu lại có chút non nớt. Điều này ngược lại làm các tân binh xấu hổ không thôi, tướng quân là một thằng nhóc mười ba tuổi còn không sợ hãi, bọn họ sợ hãi con chim nhá.

- Mẹ nó, đánh, cùng lắm thì chết, giết một mạng thì huê, giết hai mạng lời một mạng.

- Đúng vậy, giết đến cha chúng nó.

- Giết, giết, giết!.

Trần Bình Trọng nghe lấy tiếng hô giết trên đầu thành liền khẽ mỉm cười, Nguyễn Hiền tuy lần đầu ra trận nhưng cổ vũ quân sĩ vẫn có một bộ đây. Nhưng khí thế vẫn còn yếu, vẫn còn cần thêm chút lửa. Trần Bình Trọng nhìn binh sĩ đang nghỉ ngơi dưới chân thành liền quát lớn.

- Thánh Dực quân, quốc ca.

Các binh sĩ Thánh Dực quân đang nghỉ ngơi liền giật mình, đang yên đang lành tướng quân bọn họ lại bảo hát quốc ca làm gì đây? Thế nhưng thân làm lính bọn hán điều đầu tiên được học chính là tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp đây. Rất nhanh giai điệu hào hùng của Đại Việt dần dần vang lên.

“Cha ông đã cho chúng ta những vũ khí mạnh mẽ

Chúng ta đã mang lời thề với tổ quốc

Và chúng ta chỉ có một nhiệm vụ duy nhất:

Hiến dâng cả mạng sống cho đất mẹ trường tồn...”

Nghe được tiếng ca từ dưới chân thành vang lên tất cả binh sĩ trên đầu thành đều giật mình, tiếng ca ngày càng to hơn, dần dần lan tỏa, Nguyễn Hiền, sau đó đến các lão binh, các tân binh lần lượt hát lên bài quốc ca thần thánh của Đại Việt.

“Không làm phai màu lá quân kỳ đỏ thắm

Không phụ lòng đất nước kỳ vọng vào chúng ta

Những lời thần thánh: “Thăng Long ở phía sau lưng

Chúng ta lại nhớ về những thời kỳ Hùng vương dựng nước”

Bọn họ gần như là găm thét, phát tiết ra nỗi sợ hãi trong lòng, trước mặt bọn họ là kẻ thù, sau lưng bọn họ chính là tổ quốc, chỉ có giết chết địch nhân trước mặt người thân bọn họ mới có thể sống sót, gia viên của họ mới có thể an toàn.

- Bắn tên.

Nguyễn Hiền ra lệnh một tiếng, hàng ngàn mũi tên lập tức từ trên tường thành phóng ra về nên một chiếc cầu vòng màu đen giữa ánh nắng chiều trên Hải Vân quan.

Phập, phập, phập.

Con vũ tiễn trút xuống đầu những binh sĩ Tây Gốt găm sâu vào da thịt bọn hắn. Bọn hắn cũng chỉ là những dân tộc du mục được Thiết Hán Cơ thu nạp, từ nhỏ sống trên lưng ngựa, bây giờ tấn công Hải Vân quan ngược lại phải xuống khỏi lưng ngựa mà công thành, áo giáp đơn bạc, thuẫn bài nhỏ không đủ che chở cho bọn hắn an toàn. Đối mặt với con vũ tiễn bọn hắn chỉ còn cách xông lên thật nhanh.

- Giết!

Máu huyết của đồng đội ngược lại càng kích thích thú tính của dân tộc du mục, bọn họ càng xông lên dũng mãnh hơn, không có chút nào sợ hãi những mũi tên từ trên trời rơi xuống kia. Vào đến một trăm mét, răng nanh của những dân tộc du mục cuối cùng cũng lộ ra. Chỉ thấy ai ai cũng lấy ra một thành cung lắp tên, vạn tiễn tề hướng đến đầu thành phóng đi.

- Mau ẩn nấp.

Các lão binh thấy vậy lập tức ôm lấy một tên binh củi đầu xuống ép sát tường thành. Nhưng dẫu sao lão binh vẫn là số ít, những tân binh phản ứng không kịp lập tức bị đâm thành con nhím. Nguyễn Hiền cũng vội vã cúi xuống, một mũi tên xẹt qua bắn trúng chóp mũ của hắn vang lên một tiếng kim loại thanh thúy, nếu không có dải lụa buộc chặt có lẽ chiếc mũ đã bị bắn rơi đi. Nhưng cũng nhờ mũ giáp bảo vệ Nguyễn Hiền ngược lại trốn được một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 193: Chiến hải vân quan

Binh sĩ Tây Gốt đều là dân du mục liều mạng, bọn họ bắn cung thiện xạ đều có một tay, hàng ngàn cung thủ bắn áp chế quân Đại Việt bên trên đầu thành không thể góc đầu lên được. Dựa vào cung thủ yểm trợ những người khác lập tức bò cao theo sườn dốc, thang mây được bắt lên trên đầu thành bắt đầu leo lên.

- Ném đá.

Hải Vân quan kết hợp với địa hình chiều cao trung bình của quan ải cũng phải đến mười tám mét, có nơi cao đến hơn hai mươi mét, đá chỉ cần thả xuống dưới lập tức lăn xuống theo sườn dốc và chạm vào đội hình dày đặc của quân Tây Gốt làm bọn binh lính bên dưới lập tức bể đầu, máu chảy. Thế nhưng quân Tây Gốt thực sự đông lắm, bọn hắn mặc kệ mưa tên, đá lăn liên tục xông lên, mũi tên bắn trả như mưa, trên đầu thành đám tân binh sợ hãi thậm chí không dám góc đầu lên bắn trả, quân Tây Gốt ngược lại rất dễ dàng tiếp cận tường thành.

Cạch, cạch, cạch.

Hàng trăm chiếc thang mây được móc vào tường thành, quân Tây Gốt thoăn thoắt một tay cầm đao, một tay nắm vào thang mây mà theo, mấy ngàn tên cung thủ phía sau liên tục yểm trợ, thế nhưng đồng đội bọn hắn đang leo lên tường thành nên cũng phải kiềm hãm lại không ít, nhân lợi thế đó quân Đại Việt lại bắt đầu phản công. Những binh sĩ Đại Việt dùng nỏ nhanh như sóc thò đầu ra bắn một mũi tên liền lập tức lui vào, ngay sau đó hàng chục mũi tên liền phóng đến nơi hắn vừa lộ ra, nếu chậm một chút hắn tuyệt đối bị bắn thành cái sán.

Dù Đại Việt phản công quyết liệt nhưng quân Tây Gốt vẫn nhanh chóng leo lên đầu thành. Vừa thấy một tên binh sĩ Tây Gốt lộ đầu ra khỏi lỗ châu mai Nguyễn Hiền lập tức xuất đao, đao thể nhanh như chớp chém bay đầu tên địch, thân thể không đầu của hắn lập tức rơi tự do xuống phía dưới lại đè thêm hai tên nữa. Thế nhưng ở nơi khác quân Tây Gốt lại thay nhau leo lên tường thành cùng binh sĩ Đại Việt đánh giáp lá cà, hai bên kẻ thù gặp nhau liền đồ mất giết đến.

Nguyễn Hiền dẫn theo vài thân binh giết đến. Nguyễn Hiền là người văn võ toàn tài, ra đao nhanh vô cùng, dù hai ba binh sĩ Tây Gốt lực lưỡng có vây công Nguyễn Hiền thân thể nhỏ bé vẫn không hề nào núng, thân hình nhanh như sóc né tránh khỏi các đòn tấn công, sau đó liền một đao kết liễu. Bọn hắn đi đến đâu Tây Gốt liền không thể xông lên nơi đầu thành đó. Nhìn thấy quân Tây Gốt tập trung phía dưới thành mỗi lúc một đông, xe công thành cũng đã được vận đến và chạm vào cửa thành, nếu không có biện pháp chỉ trong một hai giờ nữa thành quan tuyệt đối thất thủ. Nguyễn Hiền quát lớn.

- Vũ khí bí mật đã xong chưa?

- Đã xong thưa tướng quân.

Một binh sĩ nào đó đáp lại. Nguyễn Hiền nghe vậy phần khởi hô lên.

- Trút xuống cho ta.

Mấy binh sĩ Đại Việt trên mặt có khăn bịt kín mũi lập tức mang những lu gốm to bên trên còn bốc khói nghi ngút ra sát tường thành, sau đó liền nhắm ngay chỗ đông người nhất của quân Tây Gốt mà ném xuống.

Binh sĩ Tây Gốt nhìn thấy trên thành hàng chục vật thể lạ rơi xuống liền tưởng là đá tảng lập tức giờ thuận lên đón đỡ. Thế nhưng lu gốm va chạm vào thuận liền vỡ ra, chất lỏng bên trong văng ra tung tóe, cùng theo đó là những thứ gì đó sệt sệt màu vàng nóng hổi bắn lên mặt bọn hắn. Binh sĩ Tây Gốt cảm thấy trên mặt bỏng rát, hấn lau thử đặc sệt màu vàng kia xuống, thứ chất này lại bốc ra mùi vị kinh khủng, hấn hét lên.

- Phân, là phân.

Đúng vậy, tất cả đều là phân người được đun nóng. Trước khi đến Hải Vân quan Nguyễn Hiền liền nghĩ đến chiêu này để thủ thành, hấn đi gom góp hầu như toàn bộ phân người và nước tiểu cả thành Tân Bình chở đến, một mực đun nóng, chỉ chờ đến khi quân Tây Gốt tập trung đông đảo liền lập tức ném xuống.

Hàng chục lu gốm mang đầy phân, nước tiểu trút xuống, bởi được đun nóng mùi hôi thối tăng lên cả chục lần lập tức lan tỏa ra toàn bộ quân Tây Gốt bên dưới, bọn hấn tuy chán nuôi nhưng quả thực chưa bao giờ tiếp xúc thử kinh tởm đến vậy, huống chi phân và nước tiểu trực tiếp bắn lên người, thậm chí rơi vào trong miệng bọn hấn. Quân Tây Gốt lập tức nôn ọe, ném cả vũ khí chỉ mong thoát khỏi nơi bẩn thỉu này, đồng đội bọn hấn cũng không nguyện ý đứng gần một tên bị dính c*t đầy người. Lập tức trận hình Tây Gốt trở nên rối loạn. Nguyễn Hiền chỉ chờ lúc này lập tức phát lệnh.

- Phản công.

- Giết.

Cung tên như mưa từ trên đầu thành trút xuống, bởi trận hình bị rối loạn lập tức tử thương vô số, nằm gục xuống dưới đồng phân. Quân Tây Gốt vừa chịu không nổi mùi hôi thối, vừa bị quân Đại Việt bắn giết lập tức toàn bộ ném vũ khí bỏ chạy.

- Đề tiện.

Thiết Hán Cơ tức giận quát lớn, những binh sĩ trên mình đầy c*t chạy về, mùi hôi thối lan tỏa hấn liền biết được chuyện gì xảy ra, hấn không ngờ Đại Việt liền tới chiến thuật hạ lưu, đề tiện này cũng dùng đến, mặc dù không khỏi thừa nhận chiêu này thật con mẹ nó quá hiệu quả. Nhìn thấy quân Tây Gốt tất tả chạy về liền biết được nó kinh khủng đến như thế nào. Thiết Hán Cơ quát lớn.

- Đề bọn hấn đi ra sông tắm sạch sẽ rồi mới được về quân doanh. Thật con mẹ nó thối.

Bịch.

Một tên lính bỗng ngã dúi dúi vào Thiết Hán Cơ, thế là một người c*t từ trên người hấn dính sang quần áo hoa lệ của Thiết Hán Cơ. Thiết Hán Cơ mặt mày đỏ lên, bỗng nhiên một mùi hôi thối còn nặng hơn lúc này xộc thẳng vào mũi hấn.

- Ọe.

=====Phân cách chạy ngang qua=====

- Chiến thắng, chúng ta chiến thắng.

Trái ngược với vẻ ảm đạm bên kia chiến tuyến, phía Hải Vân quan các binh sĩ liền vui mừng hô lớn. Mặc dù mới chỉ đẩy lui quân địch, nhưng đây chính là trận chiến thắng đầu tiên của đám tân binh làm bọn hấn không khỏi phần khởi, sĩ khí cao ngất.

Nguyễn Hiền cần chính là cái không khí này, chỉ có niềm tin vào chiến thắng, tự tin vào nó quân Đại Việt mới có thể phòng giữ được tại nơi này. Nguyễn Hiền ra lệnh.

- Mau cứu chữa những người bị thương, dọn dẹp chiến trường.

Trận chiến diễn ra trong thời gian cũng không quá giải, chỉ gần một giờ mà thôi, thế nhưng quân Đại Việt người thương vong cũng không thiếu. Ngay loạt tên đầu đã có đến hai mươi tên tân binh bị chết, lục tục sau đó cũng bị thương vong đến gần năm mươi người, nhưng đổi lại đám tân binh hiện tại đã thối biến, trải qua một trận chiến bọn hấn cũng tự đúc kết được những kinh nghiệm riêng cho mình. Bên Tây Gốt Nguyễn Hiền ước chừng bọn hấn cũng phải bỏ lại hai ba trăm cái xác đi.

Binh sĩ lập tức nghe lệnh của Nguyễn Hiền. Binh lính chỉ đi theo kẻ mạnh, được bọn họ tin phục, biểu hiện của Nguyễn Hiền vừa này bọn họ nhìn trong mắt, hoàn toàn thuyết phục được bọn hấn. Bây giờ Nguyễn Hiền không phải là một thằng nhóc mười ba tuổi mà là một vị tướng quân.

Binh sĩ Đại Việt nhanh chóng đưa những người bị thương đi xuống thành cứu trị, người chết sau khi xác nhận danh tính liền được đem thiêu đi, tro cốt bỏ vào trong hũ gốm, ghi tên tuổi, quê quán rồi chôn về Tân Bình mai táng. Xác của quân Tây Gốt thì bị các Tân binh lột ra khỏi giáp. Dù sao giáp da rách nát của binh sĩ Tây Gốt vẫn còn tốt chán so với áo vải của đám dân binh, hơn nữa đám lính Tây Gốt này trên người đem theo tiền tài cũng không ít. Tuy đồng dinar Đại Việt không xài được nhưng sau chiến tranh cũng có thể đem đi đổi tiền đồng mà. Sau khi bị trấn lột gần như không còn, thì thể của binh sĩ Tây Gốt liền được chôn phía dưới chân thành Hải Vân quan. Như Nguyễn Hiền nói.

- Bọn chúng dám xâm lược nước ta, chúng ta liền lấy máu thịt của bọn hắn để làm màu mỡ lên thổ nhưỡng của nước ta đền tội đi.

Tuy lời nói có tàn bạo nhưng trong lúc chiến tranh này lại được các binh sĩ ủng hộ vô cùng. Ai ai cũng quyết tâm giết địch đem làm phân bón cho quốc thổ.

- Hiền huynh đệ quả thật là có một tay đây. Quả nhiên vẫn nhân các người xài não vô cùng tốt.

Trần Bình Trọng thấy Nguyễn Hiền sắp xếp mọi việc đâu ra đấy liền không khỏi tán thưởng. Hắn tự nhận mình tuy lớn tuổi nhưng cũng không bằng Nguyễn Hiền đây, vẫn là xài não để lại cho vẫn nhân đi, hắn lo việc võ tướng của mình là được. Nguyễn Hiền khiêm tốn nói.

- Trần tướng quân quá khen, mạc tướng còn phải học hỏi nhiều.

- Hiền huynh đệ, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

Hiền nhiên Trần Bình Trọng chính là đem Nguyễn Hiền như quân sư để đối đãi. Nguyễn Hiền nói.

- Cứ như thế nào thì làm thế đó thôi. Nhiệm vụ của chúng ta chính là thủ vững Hải Vân quan càng lâu càng tốt.

Trần Bình Trọng cười lớn nói.

- Hôm nay “vũ khí bí mật” quả thực phát huy tác dụng lớn, người không biết mấy ngày trước quân ta thực vất vả mới đẩy lui được bọn chúng đây.

Nguyễn Hiền lắc đầu nói.

- Tuy hôm nay bọn chúng vì mùi thối nên rút lui. Nhưng hôm sau chắc chắn sẽ tìm ra biện pháp đối phó. Trận sau tuyệt đối khó đánh. Nhưng Trần tướng quân yên tâm. Hôm nay sĩ khí bọn chúng xuống rất thấp, chúng ta hẳn là được nghỉ ngơi vài ngày. Bất quá...

Nguyễn Hiền dừng một chút lo lắng nói.

- Bọn chúng công thành lại không thấy vũ khí hạng nặng. Mạc tướng chỉ sợ mấy ngày sau những thứ này sẽ xuất hiện.

Quả nhiên liên tiếp ba ngày quân Tây Gốt không hề tấn công, còn nghe nói Thiết Hán Cơ bởi người trúng mùi c*t mà lâm bệnh đây. Đến ngày thứ tư tiếng trống trận từ phía doanh địa Tây Gốt liền vang lên. Trần Bình Trọng và Nguyễn Hiền lập tức chạy lên đầu thành, nhìn cảnh tượng trước mắt chỉ đồng thanh hô lên.

- Thôi xong.

Trước đội hình của Tây Gốt vậy mà xuất hiện đến hai mươi giàn máy bắn đá khổng lồ đây

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Trận Atland (1)

Quần đảo Sắt, Atland, quân doanh công tước Crow. Đám binh lính Crow muốn điên lên rồi. Mấy hôm nay đám Đại Việt đối diện như uống thuốc lắc, cứ thỉnh thoảng lại tập kích vào chiến tuyến của Crow, có lúc nổ vài phát súng sau đó có giò chạy thẳng, đôi lúc lại từ trên đồi nổ một phát pháo vu vơ vào doanh trại của Crow. Đang hận hơn những phát pháo vu vơ này lại một lần bắn trúng vào một lều lính giết mất sáu binh sĩ. Mấy ngày qua chính vì những phát pháo này quấy doanh trại của Crow đến gà chó không yên.

- Henry, mấy ngày qua chúng liên tục quấy rối quân ta như vậy là ý đồ gì đây?

Crow đầu tóc rối bời, đôi mắt cũng có quần thâm nhìn bộ dáng hết sức chật vật. Những ngày qua Đại Việt liên tục quấy rối, tâm thần của Crow cũng không tốt đẹp gì mấy, hắn cảm thấy mình đang là một thùng hỏa dược theo lời của Henry nói, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Henry cũng âm thầm suy nghĩ. Làm người của lính đánh thuê Giáp Vàng hắn đã trải qua hàng trăm trận chiến lớn nhỏ, nhưng hắn lại không thể đoán được ý đồ của Đại Việt là như thế nào đây. Quả thực nếu xét về chiến thuật, chiến lược giữa phương Đông và phương Tây thời phong kiến mà nói thì phương Tây không thể bằng được. Phương Đông tuy tôn sùng người quân tử nhưng đánh trận lại có câu “bình bất yếm trá”, trong chiến tranh có thể dùng đến bất

kỳ thủ đoạn nào. Ở phương Tây lại tôn sùng tinh thần kỵ sĩ, mọi cuộc chiến tranh đều theo một khuôn phép, quy ước, thậm chí có thời điểm ban đêm muốn bắn tên còn phải châm lửa để kẻ địch biết là mình bắn tên kia. Dù là Franz để quốc đã bước ra khỏi thời kỳ đó từ lâu nhưng thực tế tinh thần kỵ sĩ vẫn còn ảnh hưởng rất nhiều, nhất là trong giới những tướng lĩnh, những ảnh hưởng này phần nào làm ảnh hưởng đến sự phán đoán của bọn hắn.

- Chúng có ý đồ gì không quan trọng nữa. Trận chiến này nhất định phải được kết thúc.

Henry trầm ngâm nói, hắn đã suy nghĩ kỹ, mặc kệ Đại Việt có âm mưu xảo quyệt như thế nào, dưới thực lực tuyệt đối mọi âm mưu đều vô dụng. Crow nghe vậy vui mừng hỏi.

- Tốt lắm, chúng ta khi nào động thủ.

Mấy ngày qua quả thực hắn muốn điên rồi, hắn thực muốn mau đuổi đám Đại Việt này ra khỏi lãnh địa của hắn. Trải qua mấy lần liên tục chiến bại làm cho ý chí của Crow đã bị mài mòn, hắn đã già, chỉ muốn làm một lão công tước bá chủ vùng quần đảo Sát này tận hưởng phú quý mà thôi. Henry ánh mắt sáng lên đầy nguy hiểm phun ra vài chữ.

- Tối ngày mai.

Cùng lúc đó phía đối diện, doanh trại Đại Việt là một mảnh hoan hỉ, mười ngày cuối cùng viện quân cũng đã chạy đến. Năm ngàn binh sĩ, kèm theo đó là rất nhiều quân nhu, quân dụng. Thêm một ngàn hai trăm tay súng đối với đại quân bây giờ chính là một trợ lực vô cùng lớn, chưa kể đến hai trăm khẩu mộc pháo đầy. Phạm Tu nhận ra hiện tại Đại Việt phụ thuộc rất nhiều vào hỏa khí để đánh trận đây, nhất là khi mũi tên gấp áo giáp dày trở nên vô dụng. Có hỏa khí đánh trận liền dễ dàng. Ví như lúc công phá các pháo đài tại quần đảo Sát, những pháo đài này cơ hồ đều xây bằng gạch, tuy đã cũ nhưng cũng vô cùng khó công phá, bởi vậy các lãnh chúa tại quần đảo Sát cũng không chú tâm sửa san lại mấy. Lần này Đại Việt đến ngược lại tốt, đạn pháo của Đại Việt cứ nhắm đến pháo đài mà bắn, bắn trăm quả không được liền lên đến ngàn quả, tường pháo đài liền sụp đổ. Mặc dù không giàu có như Mỹ quốc nhưng Lý Anh Tử vẫn xây dựng học thuyết quân đội theo kiểu dù tiêu tốn bao nhiêu đạn pháo cũng có thể, tính mạng binh sĩ vẫn là quan trọng nhất. Dù sao dân số Đại Việt cũng không có nhiều như thời hiện đại ở kiếp trước đây.

- Nguyên Soái, có số vũ khí này còn sợ gì đám giáp vàng kia nữa.

Dã Tượng hưng phấn nói. Quả thực hắn thích nhất chính là cưỡi voi xông lên, vừa đi vừa nã pháo vào quân địch, khung cảnh thực quá tráng lệ. Phạm Tu gật đầu nói.

- Đúng vậy, nhưng trước hết phải thực hành kế hoạch của Lê Phụng Hiểu đã. Truyền lệnh xuống các doanh chuẩn bị, chúng ta chuẩn bị phản công.

- Tuân lệnh Nguyên Soái.

Màn đêm buông xuống, nửa đêm quần đảo Sát lâm vào bóng đen vô tận, giờ năm ngón tay lên liền không thể thấy gì, chỉ có vài cây đuốc le lói thấp sáng trên chiến lũy như những vì sao giữa bầu trời tối đen như mực.

Mặt trời tắt đi, nhiệt độ không khí thẳng tắp hạ xuống, lần này xuất chinh Đại Việt chuẩn bị vô cùng kỹ càng, mỗi binh sĩ đều được phát áo bông dày mặc ngoài, không cần phải lo sợ cái rét của quần đảo Sát.

- Người nói bao giờ quân địch mới đến đây?

Trên trạm gác đêm binh lính Giáp nói với binh lính Ất, bởi đề phòng bị tập kích, mỗi trạm gác của Đại Việt đều có đến hai người đây. Binh lính Giáp đôi mắt lơ đãng thờ ra một hơi thở, hơi nước lập tức bốc thành khói trắng bay lên, hắn nói.

- Ai biết được đây. Nhưng không quan trọng, Nguyên Soái nhất định sẽ dẫn chúng ta đến thắng lợi

Rầm rập, rầm, rập

Một cơn gió lạnh thổi qua làm đuốc đưa ngọn đuốc, ánh sáng bỗng nhiên thu hẹp lại, binh lính Giáp hô lên.

- Người vừa rồi có nghe được tiếng gì không?

Binh lính Ất biến sắc gật đầu nói.

- Có, hình như là tiếng bước chân.

Rầm rập, rầm rập...

Thanh âm theo gió bay đến lúc to, lúc nhỏ, hai người cố căng mắt ra nhìn về phía trước, màn đêm đen đặc quả thực khó có thể thấy được thứ gì. Binh lính Giáp cầm ngọn đuốc lên ném thật mạnh về phía trước. Ngọn đuốc xoay vòng trên không, may mắn có tấm dầu thông nên dù ngọn lửa le lói nhưng không đến mức bị dập tắt. Dưới ánh sáng le lói của ngọn đuốc bay trên không trung hắn chợt nhìn thấy những ánh kim loại màu vàng chói lên, gương mặt binh lính Giáp liền trắng không còn một giọt máu, hắn hét lớn lên.

- Quân địch tấn công.

Keng, keng, keng.

Tiếng chuông vang vọng khắp chiến tuyến báo động. Tiếng chuông này vô cùng quen thuộc đối với binh lính Đại Việt, như trong huấn luyện, bọn hán lập tức bật người dậy cầm lấy vũ khí xông ra ngoài chiến lũy.

- Tấn công.

- Hống!

Quân Crow thấy quân Đại Việt đã phát hiện cũng không cần phải im lặng nữa, toàn bộ mấy ngàn quân lập tức gầm lên một tiếng xung phong về phía chiến lũy của quân Đại Việt.

Cứ điểm nơi này do Đặng Ma La đảm nhiệm phòng thủ có ước chừng hai ngàn quân và bốn ỏ đại pháo M101. Mấy ngày qua các loại pháo cũng đã chuyển đến nhưng để đề đánh lạc hướng quân địch nên đều đặt ở hậu tuyến, không ngờ lần này bọn chúng lại đánh thật rồi. Đặng Ma La quát lớn.

- Đốt lên phong hỏa đài cầu viện Nguyên Soái, toàn quân theo ta chặn quân giặc lại.

- Khai pháo.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Quân Đại Việt phản ứng rất nhanh, quân Crow còn chưa kịp tiến sát được chiến lũy bốn ỏ đại pháo đã phun ra lửa. Thế nhưng màn đêm tối đen như mực, không ai có thể xác nhận được đạn pháo bắn vào đâu? Liệu có bắn trúng được quân địch hay không.

- Áp sát chiến lũy của bọn chúng, đại pháo liền không thể bắn đến được.

Henry đối với đại pháo cũng là có phần hiểu rõ, Franzt đế quốc dần phổ biến hỏa khí nên Henry cũng biết hiện tại nó có ba hạn chế. Thứ nhất là nạp đạn lâu, thứ hai là không đánh trong trời mưa được, thứ ba chính là hỏa khí sử dụng ban đêm rất kém hiệu quả bởi vì không thể nhắm trúng được. Chính vì vậy mà Henry mới chọn tấn công vào lúc ban đêm.

- Giết.

Lính đánh thuê Giáp Vàng gào thét, giáp sắt màu vàng của bọn hán dưới ánh đuốc liên le lói ánh lên ánh kim, Đặng Ma La cũng phát hiện ra điều này liền gào lớn.

- Pháo binh, nhắm vào chỗ kia bắn.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Theo hiệu lệnh của Đặng Ma La bốn khẩu pháo lập tức thể hiện uy lực của mình, mặc dù không thấy được gì nhưng tiếng hét thảm thiết vọng lại liền chứng minh rằng quân Đại Việt đã bắn trúng.

Thế nhưng lúc này một đợt mưa tên lại bỗng nhiên trút xuống chiến lũy của quân Đại Việt. Quân Đại Việt bị bất ngờ không kịp đề phòng liền trúng tên ngã xuống một đám. Không biết sao được, Đại Việt không thấy được bọn hán, nhưng bọn hán lại cứ nhắm những ngọn đuốc mà bắn. Đặng Ma La bị một mũi tên bắn trúng ngực, may mắn hộ tâm kính lại cứu hán một mạng, mũi tên chỉ để lại trên hộ tâm kính một vết xước mà thôi. Đặng Ma La tuy sợ hãi nhưng cũng phát hiện ra vấn đề, lập tức tự mình rút lấy một cây đuốc trên chiến lũy quát lên.

- Ném toàn bộ đuốc trên chiến lũy xuống.

Nói rồi liền vung tay ném ngọn đuốc đi thật xa. Binh sĩ thấy vậy cũng liền lúc tục làm theo, những ngọn đuốc rơi xuống cách chiến tuyến chừng vài chục mét, soi sáng nơi đây. Lúc này quân Đại Việt đã có thể thấy kẻ địch, ngược lại chiến lũy bây giờ đã tối om như mực.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: Trận Atland (2)

- Bắn tên.

Theo hiệu lệnh của Đặng Ma La quân Đại Việt liền phóng ra tên nỏ. Khác với dân quân tại xứ Thuận Hóa mới được thành lập, chưa được trang bị kỹ càng, quân viễn chinh Đại Việt chính là trang bị đến tận răng, hơn một nửa xạ thủ trang bị chính là Liên Châu nỏ. Một ngàn người tề phóng, hàng vạn mũi tên lập tức trút xuống đầu binh sĩ Crow và lính đánh thuê Giáp Vàng. Lính đánh thuê Giáp Vàng rất tốt, trang bị tinh lương, dù là tên nỏ cũng không tính là gì, thiệt hại không đáng kể, nhưng binh sĩ của Crow thì thảm rồi, bọn họ không có giáp sắt như quân đội bạn đối diện với tên nỏ lập tức tử thương vô số, người người ngã xuống như rạ.

- Giết. Trèo lên cho ta.

Thế nhưng cuối cùng lính đánh thuê Giáp Vàng cuối cùng cũng áp sát được chiến lũy. Chiến lũy Đại Việt thực sự xây dựng rất đơn giản, cao bất quá ba mét, bên ngoài có cắm chông, đám lính đánh thuê Giáp Vàng chính là lợi dụng những mũi chông này để leo lên.

- Đây bọn chúng xuống.

Đặng Ma La quát lớn, binh sĩ Đại Việt lập tức bắn tên xuống ngăn cản quân địch trèo lên. Thế nhưng chiến lũy thực sự quá thấp, trường thương của lính đánh thuê Giáp vàng dài chính bốn mét rưỡi, còn dài hơn cả trường thương kỵ binh. Binh sĩ Đại Việt vừa mới lộ ra liền bị đám lính đánh thuê đâm xuyên lồng ngực rơi xuống không thể sống nổi. Không những thế bọn chúng còn nhanh như sóc leo thoăn thoắt lên chiến lũy giáp lá cà với quân Đại Việt. Đặng Ma La tức giận rút dao đâm theo thân binh xông vào trong chiến trận, cũng giống như Nguyễn Hiền, hẳn chính là văn võ toàn tài, so về thể hình Đặng Ma La vốn lớn hơn Nguyễn Hiền không ít, dao pháp cũng thực rất dũng mãnh, mặc kệ lính đánh thuê Giáp Vàng thân hình cao to, mặc thiết giáp thì một đao của Đặng Ma La cũng chém rụng được bọn hắn.

Thế nhưng có ngày càng nhiều quân địch xông lên được trên chiến lũy, quân Đại Việt chiến đấu vô cùng dũng cảm, gần như chính là dùng mạng mình đổi lấy mạng đối phương. Thế nhưng đồng dạng đối thủ của Đại Việt cũng là một đám người điên, hơn nữa bọn hắn trang bị đều là thiết giáp, so với Quang Minh giáp của Đại Việt lại rắn chắc hơn không ít, mặc dù chiến đấu kiên cường đi chăng nữa cũng dần dần rơi vào thế hạ phong. Một vạn binh sĩ tấn công leo lên được chiến lũy ít ỏi cũng đã ba ngàn.

- Không được lui lại, quân cứu viện sắp đến, chiến thắng nhất định thuộc về chúng ta.

Đặng Ma La vừa chém rụng một tên địch vừa la hét cổ động binh sĩ chiến đấu, bỗng nhiên từ phía sau một tên binh sĩ Crow hung hăng chém vào lưng hắn một nhát. Đặng Ma La cảm thấy sau lưng đau xót, không kịp suy nghĩ lưỡi dao đã vung về phía sau chém rơi đầu tên địch vừa tập kích. Một cơn thoát lực kéo đến làm Đặng Ma La ngã quỵ xuống, hắn biết vết thương của mình không xong, nhưng hắn không được nằm xuống, các binh sĩ còn nhìn hắn đây, hắn không được phép nằm xuống, hắn phải đứng dậy.

- Giết!

Đặng Ma La chống đao đứng lên gầm lên một tiếng lại tiếp tục lao vào chiến đấu, nhìn từ phía sau Quang Minh giáp của hắn đã bị xé toang thành một đường lớn, lộ ra da thịt be bét máu đỏ bên trong, thế nhưng hắn vẫn anh dũng chiến đấu. Các binh sĩ nhìn thấy tiêu tướng quân nhà mình dũng cảm như vậy sĩ khí cũng lập tức dâng lên cao ngất, chiến đấu càng ngày càng dũng cảm, càng liều mạng.

Henry giật mình, hắn cảm nhận được những binh sĩ Đại Việt này điên cuồng lên, thậm chí độ điên, độ liều mạng của bọn hắn còn vượt quá cả những lính đánh thuê Giáp Vàng, ngược lại đám binh lính của Crow nhìn thấy đối thủ liều mạng như vậy lại có vẻ chùng bước. Nếu không phải có năm ngàn lính đánh thuê chống đỡ có lẽ bọn hắn đã vỡ trận từ lâu. Thế nhưng con số thương vong của lính đánh thuê vẫn đang tăng gấp bội lên.

Henry quan sát quanh chiến trường, rất nhanh hắn tìm được một thân hình nhỏ bé nhưng chiến đấu lại vô cùng điên cuồng, trên người đã chồng chất vết thương nhưng chiến đấu vẫn vô cùng dũng mãnh. Henry trong ánh mắt tràn đầy vẻ khen ngợi, hắn rất yêu quý những chiến sĩ dũng cảm, thế nhưng người này, hẳn tuyệt đối phải giết.

Đặng Ma La lại chém rụng thêm một tên lính đánh thuê nữa, hắn chống đao thờ dốc, mất máu quá nhiều khiến hắn cảm thấy mình gần như không có khí lực nữa. Việc binh đến bao giờ mới đến đây? Hắn thực sự không thể cầm cự lâu hơn.

Chợt Đặng Ma La thấy một tên địch cầm theo trường kiếm đang bình tĩnh đi đến trước mặt mình, tên này giáp trụ có chút ít khác biệt với những binh sĩ bình thường. Lính đánh thuê Giáp Vàng mặc giáp màu vàng, lại chỉ có thân giáp, tên này trên thân giáp có đường viền bạc, còn có cả giáp vai, giáp tay, giáp đùi và ống giáp nữa. Đích thị là đối tượng của lính đánh thuê Giáp Vàng - Henry.

Nhìn thấy Đặng Ma La làm ra tư thế phòng thủ Henry bật cười nói.

- Thăng nhóc, nếu hiện tại ngươi chịu đầu hàng, gia nhập lính đánh thuê Giáp Vàng vinh hoa phú quý tuyệt không thiếu ngươi.

Nhìn Đặng Ma La nhỏ tuổi nhưng đã dũng mãnh như vậy Henry cũng có chút ái tài liền muốn chiêu hàng. Thế nhưng Đặng Ma La chỉ phun ra một bãi nước miếng kèm theo máu đỏ lôm khinh thường nói.

- Thứ chiến sĩ chiến đấu vì đồng tiền như các ngươi lại nghĩ mời chào ta? Nằm mơ đi.

Henry cười lạnh nói.

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Đi chết đi.

Vừa dứt lời Henry gầm lớn một tiếng, đôi chân dùng lực, cả thân hình kèm theo giáp trụ phóng lên cao chém xuống. Henry ra tay cực nhanh Đặng Ma La cũng không kịp né tránh, chỉ có thể hoành đao đón đỡ.

Keng.

Một tiếng kim loại thanh thúy vang lên, Đặng Ma La cảm thấy cánh tay mình tê dại, hồ khẩu rách toạc ra, Henry khí lực quá lớn, lại cộng thêm có lợi thế, Đặng Ma La một chiêu lập tức ăn thiệt thòi. Henry đương nhiên cũng biết thảm trạng của Đặng Ma La, cười lạnh một tiếng liền tiếp tục chém đến. Đặng

Ma La bị thất thế chỉ còn có cách chống đỡ liên tiếp lùi lại.

Keng.

Liên tiếp năm chiêu, bội đao của Đặng Ma La vậy mà gãy làm đôi, Henry thấy Đặng Ma La bởi lỡ đã lại để lộ ra cảm khu liền đập mạnh một cước vào giữa lồng ngực hắn. Đặng Ma trúng đòn lập tức phun ra một ngụm máu bay xa ra cả ba bốn mét, hắn cảm thấy lồng ngực mình tức đến khó chịu, mấy căn xương sườn tuyệt đối đã bị gãy.

Henry cầm lên một nửa bội đao bị gãy cười nhạt nói.

- Chất thép lại kém như vậy? Xem ra Đại Việt vẫn không có hùng mạnh như ta tưởng tượng đây.

Quả thực nhìn cách quân Đại Việt chiến đấu, hỏa khí của Đại Việt Henry cứ ngỡ Đại Việt là một quốc gia phát triển, có thể không bằng Franzt đế quốc, nhưng liền Germanic và Bravia cũng có thể, dù sao Đại Việt và Bravia là đồng minh đây. Thế nhưng hiện tại bội đao của Đặng Ma La vậy mà bị trường kiếm của hắn chém gãy, Henry mới phát hiện ra dường như mình hiểu lầm đây. Nếu Đại Việt là một quốc gia phát triển chất thép vì sao lại kém như vậy đây?

Henry ném nửa đoạn lưỡi đao sang một bên từ từ tiến lại gần Đặng Ma La híп mắt hỏi.

- Ta lại cho ngươi một cơ hội nữa, đầu hàng? Hoặc là chết?

Đặng Ma La phun thẳng một ngụm máu vào chân Henry, nhe hàm răng đầy máu cười nói.

- Muốn giết cứ giết, gia là người Đại Việt, chết đương nhiên cũng sẽ làm ma của Đại Việt.

Ánh mắt của Henry lạnh đi, hắn bởi vì ái tài nên mới mời mọc hai lần, vậy mà tên nhóc này còn không biết sống chết. Henry lạnh giọng nói.

- Tốt, vậy ta giúp ngươi toại nguyện đi. Chết đi.

Quát lạnh một tiếng, trường kiếm không kiêng nể gì đâm xuống, Đặng Ma La nhắm lại đôi mắt. Hắn thi cử chỉ vì đề phụng sự quốc gia, phụng sự bệ hạ, thế nhưng hôm nay lại phải bỏ mạng nơi này. Bệ hạ, thần thực xin lỗi.

Keng.

Không có đau đớn như tưởng tượng, mà chỉ có một tiếng kim loại thanh thúy phát ra. Đặng Ma La mở mắt ra. Một thanh trường thương đã đón đỡ lấy lưỡi kiếm đoạt mạng hắn. Dưới ánh sáng mờ mờ của chiến trường Đặng Ma La nhận ra người đến là ai. Trần Nhật Duật.

Henry vừa thấy lưỡi kiếm mình bị chặn lại liền biết không ổn, lập tức lùi về phía sau, vừa lúc đó Trần Nhật Duật đã vung trường thương chém ngang. Nếu không phải Henry kịp thời lui lại mũi thương sắc bén kia tuyệt đối đã kết liễu mạng sống của hắn rồi. Henry vừa thẹn vừa giận quát.

- Ngươi là ai?

Trần Nhật Duật mặc kệ Henry khẽ quay đầu về phía sau hỏi.

- Đặng tham tướng không sao chứ?

Đặng Ma La nhe răng ra cười vui vẻ nói.

- Nhờ tướng quân đến kịp, mạng tướng vẫn còn chưa chết được.

Bởi dùng sức, lồng ngực lại trở nên đau đớn Đặng Ma La không kiềm được lại rên lên một tiếng. Trần Nhật Duật cười lớn nói.

- Nếu không sao vậy thì tìm nơi nào đó chơi đi. Nơi này để ta tiếp quản.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Trận Atland (3)

Ngay từ lúc phong hỏa đài cú điểm vừa sáng lên tại khu trung tâm Phạm Tu lập tức cử Trần Nhật Duật dẫn theo vài trăm khinh kỵ chạy đi trước cứu viện, đại quân lập tức chạy theo sau. Mặc dù suy đoán vị trí quân địch sẽ tấn công, nhưng để đảm bảo cho cả phòng tuyến Phạm Tu liền thu quân lại đóng tại khu trung tâm để hình thành nên một lực lượng cơ động, chỉ cần phong hỏa đài nơi nào cháy lập tức phát binh đi nơi đó.

Cũng may Trần Nhật Duật xuất phát sớm nhất, vừa chạy đến phòng tuyến đã thấy quân địch leo lên chiến lũy đông đảo, đại pháo cũng bị vô hiệu hóa, giữa lúc Đặng Ma La sắp chết Trần Nhật Duật chạy đến kịp thời cứu hãn một mạng.

Henry thấy Trần Nhật Duật khinh thường không để ý đến hãn tuy tức giận nhưng cũng không dám khinh thường. Nhìn quanh trận địa mấy trăm khinh kỵ tuy chạy đến nhưng cũng không dám xông thẳng vào chiến trường mà chạy vòng bên ngoài dùng cung tên để giết địch. Đang loạn như vậy, khinh kỵ máu giã xông vào chiến trường tuyệt đối chỉ có phần chết. Henry nhìn thấy vậy cũng tạm thời yên tâm, chỉ cần chiếm được chiến lũy trước khi đại quân viện binh Đại Việt đến liền tốt.

- Tốt rồi, lần này để ta lãnh giáo tài năng của người một chút, ăn hiệp một đũa bé mười ba tuổi thì lấy gì làm anh hùng.

Trần Nhật Duật được triệu hoán đến ở thời kỳ đỉnh phong lúc ba mươi tư, ba mươi lăm tuổi, còn nhỏ hơn Henry một chút. Đối với hành vi của Henry Trần Nhật Duật khinh thường vô cùng, nhìn thảm trạng của Đặng Ma La hãn quyết tâm sẽ trả thù cho đàn em đây. Khụ khụ, tính ra kiểm trước Đặng Ma La còn lớn hơn hãn cả trăm tuổi đây.

Trần Nhật Duật gầm lên một tiếng, trường thương lập tức xuất ra nhanh như gió đâm thẳng đến. Henry chỉ cảm thấy như có thiên quân vạn mã đang lao đến trước mặt mình, khí thế bàn bạc từ trường thương phóng xuất làm Henry lạnh sống lưng. Trường thương chưa đến nhưng khí thế đã áp người. Thế nhưng dù sao Henry cũng là người trải qua trăm trận chiến cũng không bị khí thế của Trần Nhật Duật hoàn toàn áp chế. Henry bản thân cũng hét lên một tiếng, trường kiếm huy vũ đánh gạt đi trường thương.

Trần Nhật Duật cũng biết không thể nào hạ được Henry trong một vài chiêu, gặp đối phương đón đỡ lập tức thay đổi thế công xuống trung môn. Henry bị thế công của Trần Nhật Duật cuốn lấy liên tục đón đỡ, mồ hôi trên đầu toát ra như mưa, quả thực nếu không phải hãn nhanh nhẹn né tránh, Trần Nhật Duật đâm bảy thương tuyệt đối có thể khiến hãn biến thành cái sán.

Lúc này từ phía đằng xa viện binh Đại Việt chạy đến tiếp theo lại là đội Tượng binh do Dã Tượng đứng đầu. Dã Tượng dẫn theo hai mươi thốt voi, đằng sau mỗi thốt voi lại là một trăm binh sĩ. Nhìn thấy chiến trường hỗn loạn quả thực Dã Tượng có chút khó khăn. Quân hai bên đã hổ chiến, thế hình của voi lại quá to, xông vào rất dễ ngộ thương quân đội bạn. Nghĩ một chút Dã Tượng ra lệnh.

- Toàn quân xông thẳng về phía trước cứu viện, Tượng binh mở ra một đường máu đến.

- Rống!!!

- Xung phong.

Chiến tượng cùng binh sĩ Đại Việt gầm rống lên một tiếng liền xung phong về phía chiến trường. Binh sĩ Đại Việt nghe tiếng gầm rống lúc này liền hoan hô lên.

- Viện binh, là viện binh đến rồi. Ha ha, anh em xông lên giết sạch chúng nó.

Sĩ khí quân Đại Việt dân lên cao ngất, ngược lại quân Crow và lính đánh thuê Giáp Vàng nhìn thấy hai mươi hòn núi nhỏ đang lao đến lập tức bỏ chạy, né tránh, bọn hãn cũng không muốn mình bị quái vật này dẫm thành cái bánh thịt.

Xông lên gần đến chiến tuyến Dã Tượng lại hạ lệnh.

- Bắn pháo sáng.

Ầm, ầm, ầm

Pháo trên lưng chiến tượng lập tức phun ra lửa, những viên đạn cháy bay lên không trung phát ra ánh sáng sáng rực cả bầu trời. Pháo sáng chế tạo trong tự như pháo hoa, chỉ là nó không nổ mà đốt cháy các chất như bột nhôm và magie. Loại đạn pháo này hiện tại Đại Việt sản lượng cũng vô cùng nhỏ bởi vậy liền đem giữ bí mật, không bán ra ngoài và cũng chỉ trang bị cho vài đơn vị nhất định mà thôi.

Đạn pháo sáng sau khi bắn lên rơi xuống từ từ tỏa ra ánh sáng cực mạnh soi sáng gần như toàn bộ chiến trường, bây giờ hai bên chính thức nhìn thấy mặt nhau vô cùng rõ ràng, giết nhau lại càng đỏ mắt. Thế nhưng lợi thế lớn nhất lúc này của Đại Việt chính là pháo binh đã nhìn rõ chiến trường rồi.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Bốn ỏ pháo M101 và hai mươi ỏ pháo ba poud đồng loạt khai hỏa. Binh sĩ Crow và lính đánh thuê nằm giữa chiến trường rõ ràng như bia bắn bị trúng đạn pháo, mặt đất bị xới tung lên, mà thân thể của bọn hãn cũng bị xé nát ra chỉ còn những bộ phận riêng biệt. Lúc này dù là đứng cảm như lính đánh thuê Giáp Vàng đi nữa trong lòng cũng sản sinh thoái ý.

Bên này Henry biết đại thế đã mất, sĩ khí lúc này đề mê tiếp tục đánh lại không có lợi. Hãn dùng một chiêu quét ngang đẩy lui Trần Nhật Duật thoát ra khỏi vòng chiến hung hăng nói.

- Chờ đó, hôm sau ta lại lấy đầu của người.

Vừa dứt lời liền nhảy xuống khỏi chiến lũy, tiếng kèn rút quân vang lên, lính đánh thuê và quân Crow lập tức lui trở lại. Lúc này pháo sáng trên trời đã cháy hết, pháo binh cũng chỉ bắn được thêm vài phát đạn pháo cũng liền không thấy địch quân đâu nữa đề mà truy kích.

Trần Nhật Duật nhìn thấy địch quân rút lui liền chạy lại Đặng Ma La thì thấy sắc mặt hần trắng bệch, đã ngất xỉu từ lúc nào, hơi thở vô cùng yếu ớt. Trần Nhật Duật biến sắc liền hô lớn.

- Quân y, cứu người!

Lập tức một tên quân y liền chạy đến kiểm tra, hần nhìn vết thương sau lưng của Đặng Ma La âm thầm hít một hơi lạnh nói.

- Tướng quân, Đặng Tham tướng bị thương quá nặng, hiện tại cần phải chuyển gấp về phía sau để chữa trị.

Trần Nhật Duật gật đầu chỉ các thân binh ra lệnh.

- Được, các người lập tức cản Đặng tướng quân trở về phía sau, nhanh chóng, không được chậm trễ.

- Tuân lệnh.

Các thân binh lập tức phụ giúp quân y trải ra cán xếp. Cứ bốn quân y thì lại có một người phụ trách vác theo một cái hộp, bên trong chứa một cái cán dài một mét bảy, có thể xếp gọn gàng cất ở bên trong, vô cùng thuận lợi để đem theo. Rất nhanh Đặng Ma La đã được mang đi.

Chỉ một lát sáu Lê Phụng Hiểu lại dẫn theo ba ngàn quân cùng rất nhiều vũ khí nữa chạy đến. Trần Nhật Duật cũng đã thu xếp mọi việc ổn thỏa. Thấy Lê Phụng Hiểu đi đến Trần Nhật Duật và Dã Tượng lập tức hành lễ.

- Bái kiến Thượng tướng quân, mạc tướng phụng lệnh cứu viện, may mắn không làm nhục mệnh. Đặng Ma La bị thương nghiêm trọng đã chuyển về hậu tuyến, hiện tại cứ điểm tạm thời do mạc tướng nắm giữ.

Theo quân luật của Đại Việt, khi chỉ huy cứ điểm hi sinh, hoặc không còn khả năng chỉ huy, người có cấp bậc cao nhất tại chỗ có thể tiếp quản quyền chỉ huy. Như vậy Trần Nhật Duật chủ động thu xếp, dọn dẹp chiến trường cũng là hợp lý. Lê Phụng Hiểu hỏi.

- Trần tướng quân vất vả rồi. Kết quả trận chiến thế nào?

Trần Nhật Duật nói.

- Đã thống kê xong, trận này chúng ta loại khỏi vòng chiến hơn hai ngàn tên địch. Thế nhưng lại có gần bốn trăm binh sĩ hi sinh, một trăm người khác bị thương nặng không còn khả năng chiến đấu, hơn sáu trăm binh sĩ khác bị thương còn đang cứu trị.

Đây là trận chiến Đại Việt tiêu diệt nhiều kẻ địch nhất, nhưng đồng thời cũng hi sinh nhiều nhất. Chủ yếu là do lúc đầu bị tập kích bất ngờ, quân địch leo lên được chiến lũy. Chỉ riêng một trận ước chừng Đại Việt hoàn toàn mất năm trăm binh sĩ. Bọn họ đều là những thanh niên ưu tú của Đại Việt đây. Lê Phụng Hiểu rõ ràng liền nói.

- Thu dọn chiến trường đi. Làm theo quy định. Những người bị thương chuyển về phía sau. Viện binh đã đến cũng không cần lo lắng.

Hiện tại cứ điểm đóng quân lên đến năm ngàn, cộng thêm có nhiều đại pháo chiến lực liền tăng lên theo cấp số nhân đây.

Những binh sĩ hi sinh thân xác liền bị thiêu đi cất tro cốt vào trong bình, ngược lại những binh sĩ Crow và lính đánh thuê liền bị lột sạch. Lê Phụng Hiểu phát hiện thép của lính đánh thuê tốt hơn của Đại Việt nhiều lắm. Tuy nói quân địch thương vong hơn hai ngàn người, nhưng nằm lại chiến trường thực tế cũng chỉ có hơn một ngàn người, trong đó cũng chỉ có hai ba trăm tên là lính đánh thuê. Lính đánh thuê là lực lượng tiên phong nhưng số thiệt hại lại ít như vậy chứng tỏ sự chênh lệch về trang bị thực sự quá lớn. Lê Phụng Hiểu có thể thấy rõ ràng những giáp sắt kia gần như vẫn còn nguyên vẹn, đám lính đánh thuê bị giết đa số là bởi đạn pháo và bị chém vào chỗ yếu hại, đao, thương Đại Việt chém lên áo giáp thực sự chỉ để lại một vết nứt, hoặc phải tốn rất nhiều khí lực mới đem áo giáp có thể đâm thủng. Sự chênh lệch về chất thép lẫn nữa trở thành vấn đề khó cho quân Đại Việt. Lê Phụng Hiểu quyết định thật nhanh, lột sạch khỏi giáp, nhặt sạch vũ khí của đám lính đánh thuê, cái nào hỏng liền đem về tạo vũ khí mới, thứ nào còn tốt thì đem trang bị cho binh sĩ của mình.

=====++

Vậy là tròn hai trăm chương truyện của Đế Chế Đại Việt. Xin chân thành cảm ơn sự ủng hộ của mọi người trong suốt hơn một năm qua. Truyện ta viết vẫn còn nhiều thiếu sót, còn nhiều điểm sai lầm mong các độc giả có thể lượng thứ và tiếp tục ủng hộ bộ truyện. Sự ủng hộ của mọi người là động lực lớn giúp ta có thể tiếp tục đam mê này. Hi vọng Đế Chế Đại Việt có thể đem đến cho mọi người những kiến thức bổ ích, giúp mọi người có thêm sự yêu thích với lịch sử nước nhà. Xin trân trọng cảm ơn. Thân ái chào quyết thắng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Trận Atland (4)

Quần đảo Sắt, Atland, doanh trại quân Crow. Trời rạng sáng quân của Crow cùng lính đánh thuê Giáp Vàng tất tả mới chạy về đến doanh trại. Crow nhìn thấy quân mình sĩ khí tối tăm như vậy liền biết kết quả của trận chiến là như thế nào. Vừa nhìn thấy Henry đi vào lều Crow liền tức tốc hỏi.

- Henry, người nói rằng lần này sẽ đánh hạ được bọn chúng cơ mà.

Henry uống một ngụm nước liền ném chiếc ly xuống dưới sàn tức giận quát.

- Đội trời sáng ta lại tấn công lần nữa. Lần này nhất định sẽ có thể giết chết bọn chúng.

Henry cũng rất tức giận. Rõ ràng kế hoạch rất tốt, đánh ban đêm liền có thể hạn chế được sức mạnh của Đại Việt, nhưng hán không ngờ quân Đại Việt lại phản ứng nhanh đến như vậy, lại có vũ khí thực lạ kỳ, bắn vài phát cả bầu trời liền sáng rực lên. Thế nhưng trận này cũng không phải là không có thu hoạch. Chỉ ít hán phát hiện ra ngoại trừ hỏa khí ra thì các vũ khí khác của Đại Việt còn kém quân của hán nhiều lắm, còn nếu so với quân Crow thì... quên đi.

Nếu đánh đêm đối với Đại Việt vô dụng, như vậy chỉ còn cách cường công mà thôi. Hán không tin với gần năm ngàn binh sĩ trang bị tinh lương hơn hẳn Đại Việt lại không thể đánh bại được gần một vạn quân Đại Việt đây.

Henry lệnh xuống cho binh sĩ ăn uống no nê, nghỉ ngơi thật kỹ, chờ ngày sáng rõ sẽ tiếp tục tấn công lần thứ hai. Trong khi đó bên phía quân Đại Việt Phạm Tu nghe xong thám báo báo cáo tình hình liền nói.

- Vận chuyển toàn bộ khí tài, vũ khí đến cứ điểm. Bọn chúng tập kích không được chắc chắn sẽ cường công đây.

Nói rồi liền đi sang doanh quân y, cùng lúc quân y vừa mới bên trong lều đi ra. Phạm Tu hỏi.

- Bác sĩ, Đặng Ma La như thế nào rồi?

Người này ban đầu là lang y tốt nghiệp từ học viện y dược Đại Việt sau đó liền viết đơn đi tòng quân, chiến trường lịch luyện hán vậy mà hoàn thiện một bộ chữ trị ngoại thương bằng dao kéo, Lý Anh Tú vui vẻ ban cho hán một học hiệu là Bác sĩ, tương đương với Đông Các đại học sĩ vậy, nên đối với người này dù là Nguyên Soái như Phạm Tu cũng phải gọi một tiếng Bác sĩ để xem như tôn trọng với người có học thức.

- Bẩm Nguyên Soái, Đặng tham tướng bị thương rất nặng, nhát chém sau lưng đã tổn thương đến cột sống, ở xương sườn lại gãy mất bốn cây, tuy thuộc hạ đã khâu lại, băng bó vết thương, sắp xếp lại xương, các vết thương hiện tại đã cầm máu nhưng vẫn chưa qua được nguy kịch, cần phải theo dõi thêm.

Phạm Tu không ngờ Đặng Ma La lại bị thương nặng đến như vậy, hán chính là tương lai của Đại Việt, Đức Lạc Long Quân ở trên xin phù hộ cho hán. Phạm Tu thở dài nói.

- Bác sĩ, bằng mọi giá phải cứu được hán. Hán chính là tương lai của Đại Việt.

Quân y cung kính gật đầu nói.

- Nguyên Soái yên tâm, thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức.

=====Ta là phân cách chạy ngang qua=====

Chín giờ sáng, quần đảo Sắt, xứ Atland, mặt trời lên cao xóa tan màn sương mù trên xứ Atland. Cách chiến lũy của Đại Việt chừng hơn một dặm, quân Crow và lính đánh thuê Giáp Vàng đã sớm giãn ra đội hình. Lần này đích thân Crow ra trận cùng Henry chỉ huy, theo như lời của Crow nói rằng hán đi để cô vũ sĩ khí. Nhưng Henry thừa biết tên này nhìn trận chiến đêm qua sáu ngàn quân của hán trực tiếp mất đi một ngàn, hán nghĩ rằng Henry chính là đang dùng quân của hán làm bia đỡ đạn nên mới đi theo đây. Henry thầm mắng một tiếng ngu xuẩn, chỉ mong lát nữa chiến đấu hán đừng phá hoại mình là được.

Bên kia chiến tuyến quân Đại Việt nhìn thấy đối phương, tất cả binh sĩ cũng đã chạy lên chiến lũy. Bên địch có chừng tám ngàn quân thì bên Đại Việt sáng nay Phạm Tu và Nguyễn Cảnh Chân cũng đã đích thân dẫn đến thêm một ngàn quân nữa, nâng tổng số binh sĩ tại đây lên sáu ngàn. Tuy quân số ít hơn hán, nhưng thay vào đó lại là đại lượng hỏa khí, hai ngàn hai trăm tay súng đều sẵn sàng chiến đấu.

- Các binh sĩ, hai tháng qua ta biết các người rất nhớ nhà, rất nhớ gia đình. Nhưng chúng ta là lính, phải biết hi sinh vì tổ quốc.

Phạm Tu đi lại trên chiến tuyến quát lớn, vị Nguyên Soái già đã bảy mươi mấy tuổi nhưng tiếng hét vẫn còn rất uy lực vang vọng vào trong tai mỗi người.

- Trận đánh này đối với chúng ta rất quan trọng, chỉ cần thắng trận này quần đảo Sắt sẽ thuộc về chúng ta, các người cũng sẽ được trở về. Hãy lên tinh thần, các binh sĩ, chiến đấu hơn cả những gì các người có thể. Chiến thắng nhất định thuộc về chúng ta. Đại Việt vạn tuế.

- Đại Việt vạn tuế.

- Đại Việt vạn tuế.

Các binh sĩ khản cả cổ gầm thét, sĩ khí cao ngất ngưỡng. Bên kia binh sĩ Crow nghe thấy thanh âm của Đại Việt vang vọng, cái cổ không tự chủ rút một cái, dù sao bọn họ ăn quả đắng của Đại Việt quá nhiều rồi, thậm chí trong lòng đối với Đại Việt luôn tồn tại sự sợ hãi đây. Crow thấy vậy liền dục ngựa

lên nói.

- Các binh sĩ nghe đây. Ai giết được ba tên địch trở lên liền phong tước sĩ, ai giết được năm tên liền được phong nam tước, ban thưởng lãnh địa, ai giết được mười tên liền phong bá tước ấm tập, ai giết được một tước địch phong tử tước thế tập. Rõ chưa?

Người ta gọi ban thưởng ắt có dừng giả, đối với đám binh lính việc có tước vị chính là một điều xa xỉ, nhưng keo kiệt lãnh chúa vậy mà bây giờ hào phóng treo thưởng như vậy đây chính là cơ hội ngàn năm có một nha. Người chết vì tiền, chim chết vì mồi đây, huống chi đây lại là tước vị, nào là thế tập, nào là ấm tập. Binh sĩ Crow trở nên điên cuồng hô lên.

- Giết Đại Việt lập công.
- Đại công vạn tuế.
- Crow gia tộc muôn năm.

Henry khẽ liếc mắt sang quân đội nhốn nháo của Crow, lại nhìn lại lính đánh thuê của mình trầm tĩnh, lặng lẽ như một khu rừng rậm khẽ nhếch môi.

- Đúng là một lũ nhà quê.

Tại Franzt đế quốc mà nói tước vị thực sự đã không còn quá đáng giá, tại Franzt đế quốc người có tiền mới là kẻ thống trị, chỉ cần người phú khả địch quốc, quốc vương cũng đều có thể cho người một bộ mặt.

Bên phía Đại Việt đương nhiên cũng nghe được tiếng gào thét bên phía kia, đám binh lính Crow không hiểu tiếng Việt, nhưng binh sĩ Đại Việt lại hiểu được tiếng bản địa đây. Ai này mặt mày đỏ bừng, phấn nộ, thế lát nữa bọn chúng lên đây sẽ cho bọn chúng đẹp mặt. Nguyễn Cảnh Chân nhìn khí trời một chút liền mỉm cười đối với Phạm Tu nói.

- Nguyên Soái, hôm nay chúng ta vậy mà ở đầu gió đây.

Tác chiến có ba điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Tại quần đảo Sắt mặt trời lúc nào cũng mù mù liền không tính đến, Đại Việt vừa nắm độ cao, vừa thuận chiều gió, chính là chiếm thiên thời, địa lợi. Trận này Đại Việt tất thắng, Phạm Tu cười lạnh ra lệnh.

- Người đầu, truyền lệnh pháo binh, nhắm bọn chúng bắn một phát.

Pháo thủ ngạc nhiên, bởi pháo bắn ở tầm xa không hề chính xác, nên mặc dù tầm bắn hiệu quả đến hơn một dặm, nhưng trong tác chiến lúc nào cũng đợi quân địch đến gần tầm sáu trăm, năm trăm mét mới nổ pháo đây. Hiện tại bắn kẻ địch ngoài một dặm bọn hấn chính là chưa học nha. Thế nhưng lệnh đã truyền xuống bọn hấn cũng đành nhắm mắt bắn đại, dù sao Nguyên Soái cũng không yêu cầu nhất định phải bắn trúng đây.

Ầm

Một tiếng nổ vang dội vang lên. Binh sĩ Crow đang gào thét bỗng nhiên im miệng nhìn về phía Đại Việt, từ trên không trung một vật thể đen thui lù đang cao tốc lao về phía bọn họ. Một binh sĩ sợ hãi hét lớn.

- Đạn pháo, mau ẩn nấp.

Thế nhưng chỉ vừa dứt lời mặt đất bị xói tung lên, tên lính vừa gọi bị nổ nát bét chỉ còn lại vài mảnh thân thể, bên cạnh hấn vài tên binh sĩ cũng không thoát khỏi số phận liền đi gặp Minh thần rồi. Sĩ khí vừa lúc được lên cao lập tức rơi xuống tận đáy cốc, binh sĩ run lên bần bật.

Bên này trác thủ Đại Việt thôn qua ống nhòm vậy mà thấy ở trận hình của đối phương bay lên vài mảnh thân thể liền vui mừng hét to.

- Mẹ nó. Bắn trúng, ha ha, chúng ta vậy mà bắn trúng.

Phạm Tu đương nhiên cũng thấy được thành quả của pháo thủ liền cao hứng nói.

- Ban thưởng cho khẩu đội pháo vừa nãy mỗi người năm mươi tiền.

Phải biết rằng sĩ khí đối với một quân đội vô cùng quan trọng, đám pháo binh này bắn bảy bắn bọ vô tình lại lập được một cái công lớn đây.

Có người vui ắt có người buồn. Bên này Henry hận trắng mắt, đối với hiểu biết của hấn về đại pháo, hấn chắc chắn rằng phát pháo vừa rồi quân Đại Việt tuyệt đối là bắn bảy bắn bọ đây. Chẳng lẽ ông trời cũng muốn hại bọn hấn sao. Thế nhưng Henry không dám suy nghĩ nhiều lập tức phát lệnh tấn công. Hấn biết pháo nếu lấy tầm được thì sẽ nguy hiểm cỡ nào.

Quả nhiên đại quân vừa mới rời đi, tại vị trí cũ lập tức trút xuống một trận đạn pháo. Nếu bọn hấn còn ở đó tuyệt đối đã tan xương nát thịt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Trận Atland (5)

Tám ngàn binh sĩ Crow và lính đánh thuê Giáp Vàng chậm chậm tiến lên. Từ xa liền có thể nhìn thấy đội hình của bọn hắn chia ra làm ba khối rõ ràng, vùng trung tâm là lính đánh thuê Giáp Vàng với chiến giáp chói lọi dưới ánh nắng buổi sáng, vô cùng kỷ luật chậm rãi tiến lên. Hai bên cánh lại cấu thành từ binh lính của Crow. Trải qua gần hai tháng của cuộc chiến Crow đương nhiên biết hỏa khí của Đại Việt lợi hại, đặt lính đánh thuê Giáp Vàng vào giữa thuần túy cũng chỉ muốn bọn hắn làm bia thịt. Henry đương nhiên cũng biết điều này, tuy tức giận nhưng hắn cũng không thể làm gì, ai bảo Crow lại là chủ đây, lính đánh thuê Giáp Vàng mạnh mẽ, nhưng cũng rất thủ tín, chính vì vậy những người ở Bắc Hải mới ưa thích bỏ tiền ra để mời bọn họ đây.

Phạm Tu đích thân chỉ huy trên trận tuyến, thông qua ống nhòm quan sát địch tình, đây chính là trận chiến quyết định thắng bại của cuộc viễn chinh, dù là phe phòng ngự chiếm được nhiều lợi thế Phạm Tu cũng không dám khinh thường.

- Tám trăm mét.

Trắc thủ ước lượng khoảng cách liền hô lớn. Phạm Tu lúc này ra lệnh.

- Bắn thử, khoảng cách bảy trăm mét.

- Bảy trăm mét, bắn.

Ầm

Lệnh được truyền đi, một quả đạn pháo 101 ly bay vọt qua đầu quân của Crow xối tung mặt đất lên. Phạm Tu trên mặt bày tỏ sự không hài lòng, biết sao được, pháo nòng trơn bắn độ chính xác đôi lúc còn phải dựa vào vận khí nữa.

- Hiệu chỉnh đường đạn.

- Khai pháo.

Ầm. Rất nhanh pháo thủ đã hiệu chỉnh lại đường đạn, đạn pháo rơi xuống ngay trước mặt đội hình của lính đánh thuê Giáp Vàng, không những vậy còn lẫn đi cát đứt chân của một lính đánh thuê. Dù là chiến sĩ kiên cường nhưng tay đứt ruột xót, huống chi là mất đi một chân, tên lính này ngã xuống rên la vô cùng thảm thiết. Thế nhưng không ai dám đến đỡ hắn, bọn hắn phải bảo trì đội hình, từng người, từng người vô tình bước qua hắn, không ai có chút ý tứ nào là muốn giúp đỡ.

- Tốt. Toàn bộ pháo M101, khai hỏa.

Ầm, ầm, ầm

Theo hiệu lệnh của Phạm Tu mấy chục ổ pháo đặt trên gò đất cao lập tức khai hỏa, trút xuống đầu của quân địch. Đại Việt biết hiểm họa thực sự chính là đến từ đám lính đánh thuê kia, bởi vậy trọng pháo đặt biệt chiều cổ đến bọn hắn. Đạn pháo rơi trúng, cho dù ba tầng giáp sắt thì cũng không đỡ được, mặt đất dưới chân bọn hắn bỗng nhiên bị xối tung lên, sau đó thân thể bọn hắn bị hất bay lên không trung, xé ra thành từng mảnh, máu thịt của bọn hắn bắn tung tóe ra các đồng đội bên cạnh. Henry sắc mặt tái đi ra lệnh.

- Chạy nhanh lên, nhanh chóng áp sát. Toàn quân tấn công.

- Tấn công.

Quả nhiên không hổ danh là đám người điên của Bắc Hải, uy lực của đại pháo như vậy cũng không thể hù dọa đến bọn hắn được, nhận được mệnh lệnh bọn hắn gầm lên một tiếng, chân chạy như bay phóng về phía trước. Crow thấy vậy cũng cần răng ra lệnh.

- Toàn quân, tấn công.

- Giết.

Đám binh lính của Crow cũng nhất tề xung phong, tuy nhiên tốc độ lại chậm hơn không ít, nhất thời đội hình bọn chúng lại xếp thành hình vây cá với phần mũi nhọn do lính đánh thuê dẫn đầu.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Đại pháo nổ vang rền trời, khói thuốc súng mù mịt cả chiến lũy, hàng trăm viên đạn pháo trút xuống đầu bọn hắn nhưng lính đánh thuê Giáp Vàng với danh dự hàng trăm năm, bọn hắn như đám người điên xông ra khỏi màn khói bụi, trường thương giương cao, miệng hét lớn, chân chạy như bay xông lên. Người này trúng đạn pháo ngã xuống lập tức có người khác đi lên thay thế. Lê Phụng Hiểu cảm thán nói.

- Đám này quả thực là anh hùng đây.

Phạm Tu lắc đầu nói.

- Vì tiền chiến đấu thì chỉ có thể gọi là dũng sĩ, anh hùng vẫn là không đáng.

- Hai trăm mét.

Trắc thủ hô lớn, ba trăm mét, lính đánh thuê Giáp Vàng đổi lấy ba trăm mét này bằng một con đường máu. Giữa ban ngày uy lực của pháo binh được phát huy đến mức cao nhất, mỗi phát đạn pháo trúng đích đều mang theo tính mạng của ít nhất hai ba tên lính, con số thương vong của lính đánh thuê thậm chí đã vượt ngưỡng đêm hôm qua. Thế nhưng bọn hán không chút nào cảm thấy là sợ hãi cả, thậm chí lại đến mức điên cuồng.

- Cung thủ, phóng tên.

Hai trăm mét, hàng ngàn mũi tên được bắn đi, nhưng thay vì nhắm vào lính đánh thuê Giáp Vàng, bọn họ chính là nhắm vào hai bên cánh, những binh sĩ Crow trang bị khôi giáp yếu kém, đối mặt với mũi tên thực sự chính là ác mộng, mặc dù bọn hán đã giờ thuận lên đón đỡ nhưng lực tục vẫn có người ngã xuống. Crow vừa đón đỡ mũi tên bắn đến vừa ra lệnh.

- Cung thủ, các người chết đâu cả rồi, phản công cho ta.

Cung thủ Crow lập tức đáp trả, thế nhưng tác dụng thực sự không có mấy, hai trăm mét là tầm bắn tối đa của cung tiễn, nhưng bọn hán là nghịch gió đây, mũi tên bay chưa đến nơi thì đã vô lực rơi hết xuống đất, quân Đại Việt không hề bị hao tổn gì.

- Một trăm mét.

Pháo vẫn nổ, tên vẫn bắn, vào gần khoản cách quân Crow đã có những đáp trả nhất định, nhưng quả thực lực sát thương không có mấy, quân Đại Việt không như đêm qua bị đánh bất ngờ, bây giờ bọn hán đã cảnh giác, cộng với khôi giáp trang bị tốt vô cùng, đối với quân Crow phản kích liên không có ý nghĩa lớn lắm, chỉ có vài người bị thương ở tay, chân lập tức bị quân y kéo lui về phía sau.

- Nỏ thủ, phóng.

Nếu vừa rồi cung thủ tấn công chỉ là bữa ăn nhẹ nhàng đối với Crow thì hiện tại liên châu nỏ xuất hiện đối với bọn hán tuyệt đối là ác mộng. Hàng vạn mũi tên che kín cả mặt trời vẽ ra một hình parabol đẹp đẽ trút thẳng xuống đầu bọn hán, mật độ dày đặc của mũi tên không phải là cơn mưa tên vừa nãy có thể so sánh. Dù là Henry đêm qua đã thử uy lực của Liên Châu nỏ một lần rồi đến bây giờ thấy rõ ràng cũng không thể không hít một ngụm khí lạnh. Chỉ trong vòng một giây hơn ba vạn mũi tên lập tức trút xuống, đây chính là khái niệm gì?

Đối diện với cơn mưa tên trút xuống, lần này dù làm ra phòng ngự tác dụng cũng không có mấy, binh sĩ Crow lập tức tử thương thảm trọng, người người bị đâm thành con nhím ngã xuống nhìn tuyệt đối không thể sống nổi. Tọa kỵ của Crow cũng bị mũi tên đâm thành cái sán chết không nhắm mắt, Crow nếu không phải có khôi giáp phòng ngự thì hán số phận cũng không khác tọa kỵ của mình là bao, thế nhưng thân thể theo tọa kỵ ngã xuống bản thân hán cũng vô cùng choáng váng.

Thế nhưng ác mộng vẫn chưa kết thúc, chỉ là sắp chuyển từ người này sang người kia mà thôi. Phạm Tu ra lệnh.

- Xạ thủ chuẩn bị ba hàng bắn.

Lý luận chiến tranh của Đại Việt chính là hai trăm mét dùng cung tên, ngoài trăm mét dùng nỏ mà trong vòng một trăm mét thì dùng súng. Hai ngàn hai trăm xạ thủ được Phạm Tu chia làm ba thế đội, mỗi thế đội lại có hơn bảy trăm xạ thủ, tất cả đều do Phạm Cự Lượng chỉ huy.

- Thế đội thứ nhất, bắn.

Ầm, ầm, ầm

Theo hiệu lệnh của Phạm Cự Lượng cơn ác mộng của binh lính Giáp Vàng mới chính thức bắt đầu. Bọn hán chỉ vừa kịp nghe tiếng nổ, trước ngực giáp liền bị đục ra một lỗ lớn, bọn hán cảm thấy da thịt mình bị phá ra lập tức mất đi tri giác mà ngã xuống, chỉ ngay loạt đạn đầu, chỉ ít cũng có đến hơn một trăm binh lính đánh thuê trúng đạn ngã xuống. Bọn hán trang bị giáp sắt có thể đối với mũi tên không có sự sợ hãi, nhưng đối mặt với súng đạn mà nói lại trở nên không có tác dụng mấy. May mắn khôi giáp nếu đạn bắn lệch góc còn có thể đỡ được đạn, thế nhưng may mắn sẽ phần lớn xảy ra sao? Câu trả lời tất nhiên là không? Bộ binh mặc giáp gặp súng đạn lập tức phải nằm xuống.

- Thế đội thứ hai, bắn.

- Thế đội thứ ba, bắn.

Theo hiệu lệnh ba thế đội thay phiên nhau kéo dài hòa lực, viên đạn không chút nào ngơi nghỉ trút xuống đầu của binh lính Giáp Vàng, đồng dạng chính là mũi tên trút xuống đầu binh lính của Crow. Henry sắc mặt trắng bệch, hán cuối cùng cũng nhận ra chiến thuật của lính đánh thuê Giáp Vàng đã lỗi thời. Hàng trăm năm qua bọn hán chính là dựa vào áo giáp cùng trường thương, cộng với sự dũng cảm của lính đánh thuê liền có thể bỏ qua vũ khí tầm xa của địch nhân mà xông lên chiếm lĩnh trận địa. Thế nhưng lúc này đối diện với đại lượng hỏa khí, binh sĩ của hán chính là đang thiệt hại nặng nề vì thiếu khuyết vũ khí tầm xa. Hán nhận ra được khí hỏa khí đã ra đời thì thời đại của khôi giáp cũng sắp đi về hồi kết.

Thế nhưng hiện tại không phải là lúc để suy nghĩ cái này, quân của hán còn đang trở thành bia bắn cho người ta đây. Henry rút ra trường kiếm quá lớn.

- Xông lên, đừng chân lại sẽ chết, áp sát chiến lũy pháo của bọn hán sẽ không bắn đến được. Xông lên.

Chương 199: Trận Atland (6)

Thế nhưng hiện tại không phải là lúc để suy nghĩ cái này, quân của hắn còn đang trở thành bia bắn cho người ta đây. Henry rút ra trường kiếm quá lớn.

- Xông lên, đừng chân lại sẽ chết, áp sát chiến lũy pháo của bọn hắn sẽ không bắn đến được. Xông lên.

Như để cổ vũ tinh thần binh sĩ, Henry liền xông lên phía trước, các binh lính đánh thuê vốn cũng bị súng đạn của Đại Việt hù dọa lấy nhưng nhìn thấy đội trưởng xung phong như vậy các binh lính cũng lấy lại tinh thần xông về phía trước. Bọn họ là ai? Là lính đánh thuê Giáp Vàng? Niềm tự hào trăm năm không thể nào vì bọn họ mà bị xóa bỏ được.

- Các huynh đệ, xông lên, chỉ còn vài chục mét mà thôi.

Vài chục mét đối với chiến sĩ tinh nhuệ như bọn họ mà nói quả thực chỉ là vài giây sự tỉnh, quân Đại Việt thậm chí còn chưa kịp bắn ra loạt bắn thứ tư bọn hắn đã áp sát được tường chiến lũy, bắt đầu bám vào chông tường treo lên. Henry khẽ lau mồ hôi ẩm ướt trên trán. Đến được đây xem như bọn hắn đã an toàn dưới họng pháo của Đại Việt, cách một tầng chiến lũy, đại pháo là không thể hạ nòng xuống bắn được đây, còn đám binh lính của Crow, thời thì cứ kệ đi. Tuy Đại Việt còn súng có thể uy hiếp đến bọn hắn nhưng số lượng ít, đội quân hắn xông lên được chiến lũy nhất định giết bọn hắn ra bã.

Thế nhưng Henry chưa kịp vì mình tự tán dương chỉ huy sáng suốt xong thì từ trên đầu chiến lũy đã lộ ra những khối mộc đầu hướng xuống bọn hắn. Không hiểu tại sao nhìn khối mộc đầu này trong lòng hắn lại có cảm giác chằng lảnh đây.

Ầm

Chưa kịp nghĩ thông đã pháo đã khai hỏa bắn xuống đây đất lính đánh thuê Giáp Vàng bên dưới. Bọn chúng chỉ cảm thấy tai mình ong ong lên vì dư chấn, đôi mắt lại chứng kiến rõ ràng đồng đội mình vậy mà bị xé ra từng mảnh nhỏ, một con người sống sờ sờ vậy mà bỗng chốc trở thành đồng thịt vụn.

Đạn của dã pháo Lý Anh Tú chế định là đạn chùm, bi sắt, bắn ở cự li gần từ hai mươi mét trở lại, một phát đạn pháo vừa ra, hàng chục viên bi sắt đã phóng ra xé nát be, nát bét binh lính bên dưới, thậm trạng không cần diễn tả, có thể nghĩ. Henry đôi mắt muốn nứt ra, lăm lăm.

- Không thể nào? Bọn hắn lại có thể hạ nòng bắn.

Ầm, ầm, ầm

Hai trăm khẩu dã pháo lần lượt khai hỏa, lính đánh thuê liền tử thương thảm trọng, người bị trúng đạn tuyệt đối không chết cũng sẽ bị tàn phế. Henry tình hồn lạc nói.

- Leo lên phía trên, giết bọn chúng.

Nói rồi liền từ mình leo lên, thân hình của Henry nhanh như sóc leo thoăn thoắt lên chiến lũy, dù xạ thủ Đại Việt phía trên bắn xuống hắn cũng kịp thời làm ra động tác né tránh. Rất nhanh hắn trở thành người đầu tiên leo lên, nhưng đối mặt với hắn liền là hai thanh trường thương đâm đến.

Keng, keng.

Henry khéo léo dùng khôi giáp đón đỡ trượt đi hai mũi trường thương đoạt mạng, sau đó trường kiếm nhanh như chớp chém gục hai binh sĩ của Đại Việt, đối diện với hắn liền là các xạ thủ vẫn còn đang nạp đạn đây, Henry cười lạnh một tiếng liền vùng kiếm xông lên.

Các binh lính đánh thuê nhìn thấy đội trưởng mình xông lên được sĩ khí liền cao ngất, mặc kệ dã pháo, súng đạn của Đại Việt đều nhất tề xông lên chiếm cứ chiến lũy. Trong khi đó mấy ngàn binh sĩ Crow cũng áp sát được chiến lũy làm cho đại pháo trên đồi trở nên kém hiệu quả hơn hẳn.

Phạm Tu lúc này cũng đã biết thời điểm quyết định sắp đến liền rút đao ra nói.

- Chúng tướng cùng ta xông lên giết giặc.

- Tuân lệnh Nguyên Soái.

- Xung phong.

Mấy ngàn binh sĩ từ trung quân cũng gia nhập vào vòng chiến, các binh sĩ thấy Nguyên Soái tham chiến sĩ khí đại chấn liền xông đến quân địch chém giết thành một đoàn. Các xạ thủ lúc này cũng tạm ném súng ra sau lưng, rút ra đại đao xông đến. Trang bị cho các xạ thủ Đại Việt bấy giờ Lý Anh Tú vẫn để như thời Tây Sơn không sai biệt lắm. Ngoại trừ giáp trụ, súng đạn ra thì còn có một thanh đại đao dắt sau lưng. Không phải Lý Anh Tú không muốn

trang bị lưỡi lê cho binh sĩ mà bởi vì hấn cho rằng lưỡi lê gấp lá cà so với đại đao còn kém, huống chi là đối mặt với địch nhân có khôi giáp đầy. Huống chi bản súng Type 02 vốn không quá dài, dù có thêm vào lưỡi lê cũng không phải là có thể đối kháng với kỵ binh. Như vậy lưỡi lê không được Lý Anh Tú trọng dụng.

Hai bên chém nhau hết sức đồ máu, bên dưới chiến lũy không ngừng có binh sĩ trèo lên phía trên, mà trên chiến lũy binh sĩ Đại Việt tìm đủ mọi cách để đẩy kẻ thù xuống. Số lượng quân Đại Việt ưu thế hơn, nhưng lính đánh thuê Giáp Vàng ỷ vào giáp trụ rắn chắc, kiên cố bám trụ, tạo không gian cho người phía dưới leo lên. Chiến trường vô cùng thảm liệt, người chết, máu đỏ thành sông.

- Cuối cùng cũng tìm được người.

Trần Nhật Duật trường thương đâm xuyên yết hầu một tên lính đánh thuê liền đối diện lấy Henry. Henry lưỡi kiếm cũng cắt cổ một binh sĩ Đại Việt quay lại cười lạnh với Trần Nhật Duật.

- Vậy ta cũng nên giải quyết ân oán đêm qua đi.

- Hát.

Hai bên hét lên liền xông vào nhau, các binh sĩ tự động chừa ra cho họ một không gian. Trường thương của Trần Nhật Duật mạnh mẽ như rồng, mà trường kiếm của Henry cũng vô cùng cương mãnh, hai bên không ai chịu nhường ai, mỗi chiêu, mỗi thức đều va chạm, vũ khí chạm nhau phát hàng trăm tia lửa.

Ngược lại bên này Phạm Tu và Lê Phụng Hiểu chỉ hai người lại trấn giữ cả một đoạn chiến lũy. Cả hai đều sử dụng đại đao, mỗi binh sĩ nào bất kể là của Crow hay lính đánh thuê Giáp Vàng xông lên liền bị một đao bay đầu, Phạm Tu nhìn bên ngoài già cỗi nhưng sức lực vẫn còn vô cùng cường tráng, binh sĩ thấy một đao Phạm Tu bổ đôi được giáp sắt của quân địch làm binh sĩ bên cạnh phấn chấn không thôi. Tất nhiên bội đao của Phạm Tu chính là đúc từ thép Bravia, nếu không đao này tuyệt đối đã gãy.

- Ha ha, lâu rồi mới được giết thống khoái như vậy. Lần này trở về từ quan lão phu cũng không còn gì đáng tiếc.

Phạm Tu chém rơi một tên địch, dưới chân hấn xác người đã tự vẩy thành một vòng nhỏ, máu nhuộm đỏ cả chiến bào. Lê Phụng Hiểu nghe Phạm Tu nói vậy chém chết một tên cũng cười đáp.

- Lão tướng quân lại quá lời. Ngài vẫn còn khỏe, còn có thể ra trận thêm mười năm nữa đây.

Phạm Tu lắc đầu nói.

- Ta phải lui thôi, Đại Việt cuối cùng cũng là của lớp trẻ các người.

Quả thực so với Phạm Tu gần tám mươi, Lê Phụng Hiểu gần năm mươi chính là lớp “trẻ” đây.

Chiến trước ác liệt vô cùng, không ai chịu lùi bước, không có hỏa khí uy hiếp lính đánh thuê cuối cùng cũng phát huy ra sự điên cuồng của bọn chúng, lợi dụng trường thương dài hơn hấn liên tục đẩy lui binh sĩ Đại Việt tạo ra một khoảng trống lớn, bên dưới binh lính lúc tục leo lên, cơ hồ gần bốn ngàn quân Giáp Vàng đã leo lên trên chiến lũy, năm ngàn binh lính Đại Việt đối phó với bọn hấn lại lộ ra vẻ khó khăn.

- Nguyên Soái, bọn chúng sắp phá vỡ chiến tuyến rồi.

Binh sĩ kêu gọi, quả thực dưới ưu thế về trang bị, quân Đại Việt muốn ngăn cản được binh lính Giáp Vàng lại có chút quá sức. Phạm Tu nhìn về phương xa một chút quát lên.

- Cố gắng cầm cự, chỉ cần một chút nữa thôi. Nguyễn Cảnh Chân, yểm trợ cho bản soái.

Nguyễn Cảnh Chân lập tức thay thế vị trí của Phạm Tu, Phạm Tu dẫn theo vài Cẩm quân giết đến quân địch, bọn hấn đi đến đâu binh sĩ bất kể là của Crow hay của Henry đều bị đẩy xuống, nhờ vào sự nỗ lực đó chiến lũy rúc rịch có thể ổn định một chút.

Ầm, ầm, ầm

Bỗng nhiên tiếng đại pháo vang lên, mà binh sĩ của Crow còn ở dưới chân chiến lũy trúng đạn thân thể lập tức bị xối tung lên cao.

- Ha ha, viện binh đến.

Binh sĩ Đại Việt vui mừng reo hò. Từ phía Đông những hòn núi nhỏ không biết từ khi nào đã xông đến, mà theo sau bọn hấn lại là hàng ngàn binh sĩ, kéo theo những môn pháo M101 liên tiếp khai hỏa vào vị trí của quân địch.

Phạm Tu lau lau đi vết máu trên mặt cười nói.

- Bắc Hải hải sư đã đến, trận này chúng ta chiến thắng.

Đúng vậy, viện binh đến chính là Lê Chân. Phạm Tu từ sớm đã cho quân cầu viện Bắc Hải hải sư, mất đến ba ngày Lê Chân mới đến nơi. Rạng sáng Dã Tượng liền phụng mệnh đi hội hợp cùng với Lê Chân ẩn dấu đi, chờ đợi thời khắc quyết định liền nhào ra bọc lấy đằng sau quân địch.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Nào là pháo M101, pháo P3 liên tục nã đạn vào đội hình quân Crow phía dưới khiến chúng như một miếng phomat thùng trăm ngàn lỗ, kinh khủng hơn chính là một con lũ đen đang kéo đến, hàng trăm trọng trang kỵ binh Cẩm quân nhất tề xông về phía quân Crow chém giết, trên mảnh đất bằng phẳng như thế này trọng trang kỵ binh tuyệt đối là vô địch, dù là hỏa khí xuất hiện vẫn là như vậy.

- Chạy mau.

Quân Crow bị giết đến người ngã, ngựa đổ, liên quảng vũ khí đi mà chạy, thế nhưng sau lưng bọn hán chính là hai mươi thớt voi cùng hàng ngàn hải quân đây. Crow hốt hoảng, đối với hán kỵ ức về chiến tượng đường như chỉ mới là ngày hôm qua, không một chút đầu chí liền bỏ chạy. Thế nhưng chân người có thể chạy lại bốn chân voi sao? Huống chi giáp trụ hán hoa lệ như vậy tuyệt đối là hạc trong bầy gà bị Dã Tượng nhắm đến. Rất nhanh chiến tượng đã đuổi kịp, Crow vấp ngã lạng ra đất, nhìn bàn chân chiến tượng từ từ to dần lên hán chỉ kịp hét lên một tiếng sau đó liền trở thành bãi thịt nát.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Trận Atland (7)

Vậy là gã kiêu hùng một thời, nỗi khiếp sợ của các tiểu quốc ở Bắc Hải dưới sức nặng của voi đã trở thành cái bánh thịt, mãi mãi tan biến thành bụi phấn của lịch sử. Ai lại có thể ngờ có ngày như thế này cơ chứ.

- Crow lãnh chúa đã chết, các ngươi còn không mau đầu hàng.

- Đầu hàng, không giết.

- Đầu hàng, không giết.

Theo tiếng gọi của Dã Tượng, các binh sĩ Đại Việt gầm thét, các binh Crow không nhìn thấy lãnh chúa của mình đâu, quân tâm hoàn toàn tan rã, lần lượt buông bỏ vũ khí quý xuống đất, hai tay ôm đầu biểu thị đầu hàng.

Henry khi nghe tiếng pháo, nghe nói viện binh Đại Việt đến dần trở nên nôn nóng, hán biết mình thất bại, không ngờ quân Đại Việt lại còn có viện binh đây. Hiện tại chiến lũy chưa chiếm được, viện quân địch lại đến, nếu hiện tại không rút lui thì chỉ còn con đường chết mà thôi.

- Crow đã chết, đầu hàng không giết.

Đột nhiên tiếng gọi hàng vọng đến làm Henry bất ngờ. Crow vậy mà chết rồi. Lấy quân kỳ của đám nhà quê kia mà nói tuyệt đối là sẽ đầu hàng. Nhìn thấy Henry lơ đãng Trần Nhật Duật hừ lạnh.

- Chiến đấu với ta lại dám phân tâm.

Trùng thương đâm đến càng dũng mãnh hơn, thậm chí phân biệt thân bày thương ảnh đâm đến. Henry hoàn hồn vội vàng đón đỡ, nhưng cũng vì vậy mà dấn rơi vào thế hạ phong, trường thương áp bức đến Henry khổ không thể ta. Hơn nữa tình thế bây giờ không cho phép hán kéo dài thời gian nữa.

- Hấp.

Henry quyết định liều mạng, mặc trường thương đâm đến ngực của mình, tay phải cầm kiếm liền chém đến Trần Nhật Duật, hán tin tưởng với khôi giáp bảo vệ, chất thép Đại Việt kém như vậy tuyệt đối đâm không thủng được giáp sắt của hán.

- Chết đi.

Phập.

- Làm sao có thể?

Henry không thể tin vào mắt mình. Trước khi hán kịp chém Trần Nhật Duật, trường thương dài hơn đã đâm thủng ngực của hán. Thép Đại Việt không phải hán chưa từng thấy qua, rõ ràng còn bị hán chém gãy, mũi thương này làm sao lại dễ dàng xuyên qua giáp của hán đây?

Trần Nhật Duật hở khẩu bởi dùng lực quá lớn liền bị rách ra be bét máu, hai tay nắm lấy đầu thương vẫn còn run rung, nhưng trên mặt vẫn nở ra một nụ cười lạnh.

- Ngươi không thấy đầu thương quen thuộc hay sao?

Đầu thương này chính là của Đại Việt nhặt của lính đánh thuê Giáp Vàng từ trận. Cứ điểm đầu tiên nhận được sự tấn công đầu tiên của lính đánh thuê Giáp Vàng chính là của Trần Nhật Duật. Lúc đó Trần Nhật Duật đã sớm nhận ra đầu thương của mình rất khó khăn để xuyên thủng được giáp sắt của địch, do đó sau khi thu được chiến lợi phẩm Trần Nhật Duật từ rất sớm đã thay đổi đầu thương của mình, cũng chính là lý do mà Henry phải ôm hận ngày hôm nay.

- Người...

Henry không kịp trấn trối điều gì Trần Nhật Duật đã rút mũi thương ra, máu từ trong ngực hắn phun ra như suối đỏ, thân hình nặng nề mất đi chống đỡ liền đổ gục xuống. Trần Nhật Duật lại vung thương lần nữa, đầu thương sắc bén cắt đứt đầu Henry lăn lông lốc trên mặt đất, hắn mới không muốn nghe địch nhân nói nhảm đây. Trần Nhật Duật xiên đầu Henry trên mũi thương giờ lên cao hô lớn.

- Lính đánh thuê Giáp Vàng nghe đây, thủ lĩnh của các người đã chết. Hãy nhanh chóng đầu hàng, Đại Việt khoan hồng, kẻ đầu hàng không giết.

- Đầu hàng không giết!

- Đầu hàng không giết!

Các binh sĩ nghe vậy sĩ khí dâng cao đồng thanh hô lớn, các lính đánh thuê Giáp Vàng nhìn thấy chiếc đầu treo trên cao đúng là thủ lĩnh của mình, sĩ khí lập tức tụt xuống cực thấp, thế nhưng bọn hắn không giống như quân của Crow lập tức đầu hàng, mà lại vẫn tiếp tục chiến đấu, xu hướng liền tập trung vào một chỗ. Chỉ trong phút chốc hai ngàn lính đánh thuê Giáp Vàng còn sống sót đã có thể tập trung lại một chỗ, mà bên ngoài bao vây là bốn ngàn binh sĩ Đại Việt, thế nhưng bọn hắn không hề có một chút nào sợ hãi.

- Khoan hãy tấn công.

Phạm Tu cảm thấy không ổn liền phát lệnh dừng lại. Bốn ngàn binh sĩ Đại Việt cũng không vội vã tấn công mà dè chừng bao vây lấy. Các binh sĩ còn lại thì bắt đầu giải giáp binh sĩ của Crow. Hai mươi chiến tượng cùng hàng chục ỏ pháo cũng được vận đến, súng đạn cũng đã lên nòng.

Đối với hai ngàn lính đánh thuê này Phạm Tu cũng cảm thấy đau đầu vô cùng, không hổ danh là đám người điên Bắc Hải, đến nước này thế trận đã ngã ngũ nhưng bọn hắn vẫn chưa đầu hàng đây, trong tâm bọn hắn vẫn có sự kiêu ngạo, có uy tín hàng trăm năm nay làm tin điều, không dễ gì bọn hắn buông bỏ đầu hàng. Nếu muốn giết chết hoàn toàn hai ngàn người này Đại Việt tuyệt đối phải trả giá đắt, cái giá mà Đại Việt cũng không dễ dàng chịu được.

- Nguyên Soái, hay để mặc tướng thử một chút xem.

Lúc này Nguyễn Cảnh Chân tiến lên trước nói. Phạm Tu gật đầu nói.

- Tốt, người lên thử một chút.

Dù sao so với những người ở đây đều là võ tướng, Nguyễn Cảnh Chân ngược lại có thể tính là người có tài ăn nói của bên quan văn, có thể trông đợi đây. Nguyễn Cảnh Chân tiến lên phía trước hàng nói to, rõ ràng.

- Các người hiện tại ai là người thủ lĩnh hoặc nắm chức vụ cao nhất đứng ra cùng ta nói chuyện.

Các binh lính đánh thuê nhìn nhau một chút, lát sau một người thanh niên ăn mặc trang phục bình thường như các binh sĩ khác đứng ra nói.

- Ta là Raon, ở đây hiện tại ta là người có chức vụ cao nhất, có thể cùng người nói chuyện.

Nguyễn Cảnh Chân gật đầu nói.

- Tốt, ta là Nguyễn Cảnh Chân, đại diện cho Đại Việt đàm phán với các người.

Raon hừ lạnh nói.

- Muốn đánh thì đánh, có gì tốt đàm phán. Ta lính đánh thuê Giáp Vàng chỉ có tử sĩ, không có kẻ đầu hàng.

Nguyễn Cảnh Chân vẫn bình tĩnh nói.

- Ta cũng bắt buộc các người đầu hàng hay đi chết. Ngược lại ta muốn đưa các người một con đường sống. Hiện tại Crow đã chết quân đảo Sát sớm muộn cũng sẽ bị Đại Việt chiếm giữ, cô chủ chết, thủ lĩnh các người cũng chết, cũng sẽ không còn ai thanh toán tiền thuê cho các người, các người chiến đấu vì cái gì đây?

Các binh sĩ đánh thuê trở nên trầm mặc, đứng nha, cô chủ đã chết, tiền thuê bọn hắn không ai thanh toán, lại chiến đấu vì cái gì đây? Cũng chỉ còn danh dự mà chiến đấu sao? Bỏ mạng như vậy xứng đáng sao? Nguyễn Cảnh Chân chính là đánh vào điểm cốt lõi này. Dù là kẻ điên, dù là dũng mãnh nhưng bọn hắn chiến đấu mục đích lớn nhất cũng chỉ vì tiền mà thôi.

- Chỉ cần các người thả chúng ta đi, chúng ta tuyệt đối sẽ không đổi đầu với Đại Việt lần nữa.

Raon nói, cũng xem như là một sự lùi bước, dù sao muốn giết toàn bộ bọn hắn Đại Việt cũng không dễ dàng gì, Raon biết điều đó. Thế nhưng Nguyễn

Cảnh Chân lắc đầu nói.

- Không thể, không có gì bảo đảm lời nói của các người. Chỉ có thể đàm phán với cao tăng của các người mới có thể đảm bảo được. Đại Việt sẽ đàm phán cũng với cao tăng của các người. Đại Việt luôn muốn hòa hảo với tất cả các quốc gia, cũng không muốn nháo mâu thuẫn với Franz để quốc.

Raon không nói gì, thực sự thì Nguyễn Cảnh Chân nói vẫn có lý, dù sao thiên hạ đều biết Giáp Vàng đoàn lính đánh thuê tại Franzt vẫn có thể lực đây. Dù chỉ là hai ngàn người nhưng đối với cao tăng của lính đánh thuê Giáp Vàng vẫn là số tài phú rất lớn, dù sao tìm ra được hai ngàn kẻ điên vẫn là rất không dễ dàng, huống chi hai ngàn kẻ điên còn biết chiến đấu đây. Nguyễn Cảnh Chân nói tiếp.

- Người cũng đừng nghĩ Đại Việt ta không thể làm gì các người, thử nhìn xung quanh xem.

Raon nhìn xung quanh liền thấy được hàng trăm họng pháo lớn nhỏ không biết từ khi nào đã hướng nòng về phía bọn hắn, nếu hàng trăm khẩu pháo này cùng khai hỏa bọn hắn tuyệt đối là tan xương nát thịt.

Nhìn thấy sắc mặt của Raon, Nguyễn Cảnh Chân khẽ mỉm cười, dù sao Raon cũng chỉ là một giới mẫn phu mà thôi, có thể nói lại hắn sao? Nguyễn Cảnh Chân nhân lúc thời cơ còn nóng quyết định công phá chương ngại cuối cùng.

- Huống chi ta cũng không bắt buộc các người đầu hàng. Chúng ta chỉ muốn mời các người “làm khách” cho đến khi cao tăng các người đến liền có thể, được chứ?

“Làm khách” và làm tù binh bán chất vẫn giống nhau nhưng trên phương diện mặt mũi vẫn khác nhau một trời một vực, bọn hắn đương nhiên muốn sống, nhưng bởi vì sự kiêu ngạo, vì mặt mũi nên vẫn một mực không đầu hàng mà thôi.

Dựa suy nghĩ, nhìn các họng pháo Đại Việt, lại nhìn các đồng đội xung quanh, cuối cùng Raon buông tay, thanh trường thương rơi xuống dưới đất.

- Tốt, ta đồng ý với các người.

Xem như đàm phán thành công, lần lượt các binh lính đánh thuê buông bỏ vũ khí, vui lòng “làm khách” của Đại Việt. Nguyễn Cảnh Chân vui mừng gật đầu nói.

- Các binh sĩ, tiếp đãi các vị khách nhân của chúng ta cho cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Bình định quần đảo Sắt

Con người ai cũng muốn được sống sót cả, nhất là những người đi ra chiến trường vì tiền như lính đánh thuê, Nguyễn Cảnh Chân hứa hẹn hậu đãi, cùng với lời nói uyển chuyển liền thuyết phục được hai ngàn lính đánh thuê buông bỏ vũ khí, ngoan ngoãn đi vào doanh trại làm khách. Bọn họ bị tịch thu vũ khí và áo giáp, đương nhiên đổi lại Đại Việt cũng đưa cho bọn họ quần áo ấm mặc rất đàng hoàng, không có chút nào đáng dấp của tù binh, bọn hắn cũng được sắp xếp vào trong doanh trại, tự do hoạt động, chỉ là vòng ngoài có binh sĩ Đại Việt canh gác mà thôi.

Bên trong soái trường các tướng lĩnh cũng đã tập hợp lại chờ tổng kết sau trận chiến. Nguyễn Cảnh Chân vén màn đi vào, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào làm mọi người không khỏi run mình một chút. Nguyễn Cảnh Chân đến trước mặt hành lễ với Phạm Tu nói.

- Bẩm Nguyên Soái, bọn hắn đã được sắp xếp hoàn tất.

- Nguyễn giám quân vất vả.

Phạm Tu gật đầu mời Nguyễn Cảnh Chân ngồi xuống, sau đó lại hướng chúng tướng hỏi.

- Tốt rồi, hiện tại chúng tướng đã đông đủ, Phụng Hiểu, người đọc báo cáo cho mọi người nghe một chút.

Lê Phụng Hiểu đứng dậy, tay cầm theo một cuốn sổ, đây chính là thống kê của trận chiến vừa qua.

- Trận chiến vừa rồi quân ta tiêu diệt tổng cộng ba ngàn năm trăm tên địch, tù binh bốn ngàn năm trăm tên, thu được vũ khí vật tư vô số kẻ.

Chúng tướng nghe đến đây hoan hỉ vô cùng. Lực lượng của Crow hầu như bị tiêu diệt tại trận này, việc còn lại chỉ là bình định những lãnh chúa còn lại ở phía Bắc mà thôi. Thực tế binh lính từ trận đa số lại là người của lính đánh thuê Giáp Vàng, bọn hắn bị đạn pháo và súng đạn Đại Việt trọng điểm chiếu cố, xông lên lại đánh tuyệt đầu nên tử thương vô số, binh sĩ Crow ngược lại tổn thương khá ít, bởi chưa kịp đánh nhau gì mấy thì bọn hắn đã đầu hàng rồi.

Phạm Tu ngược lại đối với con số này rất bình tĩnh, chỉ trầm giọng hỏi.

- Vậy thương vong của quân ta là bao nhiêu? Thiệt hại vật tư thế nào?

Nghe Phạm Tu hỏi Lê Phụng Hiểu chỉ đáng chết nói.

- Quân ta tử trận sáu trăm người, trọng thương hai trăm người, bị thương các loại một ngàn hai trăm người, đạn pháo, thuốc súng hao hụt một phần hai, một pháo hỏng ba mươi khẩu, M101 hỏng hai ổ.

Thương vong tổng cộng hai ngàn người, như vậy Đại Việt tại Atland này đã phải trả giá đến bốn ngàn người thương vong, Đặng Ma La vẫn còn bị thương nặng hôn mê. Quân viễn chinh tiếp hao tổn một phần ba.

- Được rồi, gọi Âm bộ đến.

Phạm Tu ra lệnh, trong quân luôn có một số Âm bộ phụ trách liên lạc, tình báo cho đại quân, cấp bậc bọn họ quá thấp nên Phạm Tu cũng không cho bọn hắn dự họp, nếu là Ngô Tuấn hoặc Trần Thủ Độ lại là chuyện khác.

Nhân viên Âm bộ mặc toàn thân áo đen, có hoa văn vảy cá chep màu trắng, bên thân đeo thẻ bài cá chep bằng gỗ tượng trưng cho thân phận trong quân.

- Bái kiến Nguyên Soái.

Nhân viên Âm bộ đối với Phạm Tu cung kính hành lễ. Phạm Tu đưa ra một báo cáo đã có sẵn nói.

- Lập tức truyền tin hỏa tốc về kinh đô xin bệ hạ chỉ thị. Nên nhớ quân tình khẩn cấp, đi càng sớm càng tốt.

Nhân viên Âm bộ hai tay tiếp nhận lấy báo cáo nói.

- Nguyên Soái yên tâm, Âm bộ làm việc luôn nhanh gọn. Thuộc hạ lập tức truyền tin.

Nói rồi liền đi ra khỏi soái trường. Phạm Tu quay sang các tướng lĩnh nói.

- Hiện tại Crow đã chết, đại quân của hắn cũng đã bị tiêu diệt. Hiện tại nhiệm vụ của chúng ta chính là nhanh chóng bình định quần đảo Sắt.

Chúng tướng ngồi nghe không tự chủ dựng thẳng lưng lên chờ lệnh của Nguyên Soái. Quả nhiên Phạm Tu nói tiếp.

- Hiện tại đại quân ta còn khoảng một vạn quân. Ta quyết định chia binh làm ba đường, nhanh chóng bình định nơi này. Lê Chân.

- Có mặt tướng.

Lê Chân lập tức đứng lên, người thẳng như một cây tùng. Phạm Tu nói.

- Bắc Hải hải sư lập tức kết hợp với quân bản bộ xứ Trấn Ninh lập tức tạo thành một mũi tấn công từ phía Bắc xuống.

- Tuân lệnh Nguyên Soái, ta lập tức xuất phát.

Lê Chân lập tức đi ra ngoài trường. Bắc Hải hải sư quân bản bộ có ba ngàn người, kết hợp với quân ở xứ Trấn Ninh cũng có thể lên đến bốn ngàn người, các lãnh chúa phía Bắc tuyệt đối không phải là đối thủ.

- Lê Phụng Hiểu, Phạm Cự Lượng, hai người các người thống lĩnh Thần Sách quân, cùng một ngàn xạ thủ đi vòng tạo thành một mũi tấn công từ phía Đông vào Spanis, quét sạch toàn bộ tiểu lãnh chúa nơi đây. Âm bộ phụ trách kích động nông nô ủng hộ quân ta. Hai người điểm binh xong lập tức xuất phát.

- Tuân lệnh Nguyên Soái.

Hai người vâng lệnh một tiếng cũng lập tức đi ra ngoài. Phạm Tu lại nói tiếp.

- Nguyễn Cảnh Chân, người giữ lại một ngàn quân đóng quân tại chỗ canh chừng tù binh. Trần Nhật Duật điểm ba ngàn binh sĩ theo bản soái tấn công Sapien thành.

Sapien thành là thủ phủ của Crow gia tộc kinh doanh tại đây đã hơn trăm năm trở thành một tòa thành giàu có. Thế nhưng bây giờ cả tòa thành đã trở nên vô cùng ảm đạm. Công tước tử trận, quân địch áp sát thành, người người chạy tứ tán. Binh lực bên trong thành Sapien hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn mỗi một trăm lính già yếu, trưởng tử Crow ngày trong đêm liền lên ngôi đại công, cố gắng ổn định tình hình nhưng cũng vô dụng, không còn cách. Trưởng tử của Crow khóc không ra nước mắt, hắn đến nằm mơ cũng muốn mình thay thế cha trở thành đại công, nhưng tất nhiên không phải trong hoàn cảnh này nha.

- Bẩm đại công, quân Đại Việt đã áp sát thành yêu cầu chúng ta đầu hàng.

Trưởng tử của Crow, hay bây giờ cũng đã gọi là Crow đại công nhắm chặt mắt. Tự sát, hắn không dám, tử chiến? Không có hi vọng. Crow nói.

- Truyền lệnh của ta, tất cả binh sĩ buông bỏ khí giới. Đầu hàng.

Sáng sớm tinh mơ, ánh nắng ban mai còn chưa thể sưởi ấm lên không khí của quần đảo Sắt, không khí trôi nổi một màn sương mờ se lạnh, ba ngàn binh sĩ Đại Việt im phăng phắt đứng trùng trùng về phía tòa thành phía trước. Hai tháng, suốt hai tháng trời xa rời quê hương chính là để đánh đến nơi này, hôm nay bọn hắn sẽ giành chiến thắng, biến nơi này trở thành một phần của quốc thổ Đại Việt.

Kẹt, kẹt, kẹt.

Cổng thành mở rộng, chiếc cầu treo nặng nề được thả xuống. Crow từ bên trong đi ra, hắn không mặc giáp mà thay vào đó là một bộ quần áo bằng dạ, sau lưng hắn là hơn một trăm binh lính, hai tay trống không, cũng không cầm vũ khí, thay vào đó là một ngọn cờ trắng, đại biểu cho bọn hắn đầu hàng. Crow đi đến trước mặt Phạm Tu nói.

- Ta là gia chủ gia tộc Crow, đại công của Gemanic vương quốc hướng Đại Việt đầu hàng, mong Đại Việt tướng quân chấp thuận.

Nói rồi hai tay giơ cao bức thư đầu hàng, hắn thậm chí còn không dám ngẩng mặt nhìn lên, quá nhục nhã, nhưng hắn còn có sự lựa chọn nào khác sao?

Trần Nhật Duật thay mặt Phạm Tu nhận lấy thư đầu hàng, sau đó trình lên cho Phạm Tu. Phạm Tu nhìn lướt qua, đại ý thư rằng Crow gia tộc đầu hàng vô điều kiện, mong muốn được đối xử theo quy tắc tù binh quý tộc. Phạm Tu nhếch môi lên cười nói.

- Tốt lắm, Crow đại công là người hiểu đại nghĩa. Gia chủ tiên nhiệm làm ác bất tận, xâm phạm quốc thổ Đại Việt ta. Thừa Mệnh hoàng đế nhân từ vốn muốn tha thứ, nhưng nếu cứ để yên làm sao ăn nói với các anh linh chiến sĩ ngã xuống, làm sao đối mặt với nhân dân cả nước, vì vậy bệ hạ mới phải ta đến đây chinh phạt các ngươi. Nay các ngươi đã đầu hàng, mọi chuyện xem như xóa bỏ, ta cũng sẽ cho người trả người về Gemanic.

Phạm Tu một loạt lời nói ca ngợi Thừa Mệnh hoàng đế nhân nghĩa, lại lần nữa khẳng định lý do khơi mào chiến tranh, cuối cùng lại nói sẽ trao trả người, nhưng đất tuyệt đối sẽ không trao trả. Crow đắng chát trong lòng nhưng cũng chỉ đành chấp nhận mà thôi. Phạm Tu cũng không làm khó hắn, dù sao giết một cái Crow liền không sao, nhưng tuyệt diệt cả gia tộc Crow chính là trực tiếp đánh lên mặt của Gemanic vương quốc. Tuy Đại Việt không e sợ Gemanic vương quốc nhưng chuyện khiêu khích, đánh mặt như vậy Đại Việt mới không thềm làm đây, hình tượng của Đại Việt luôn là một đất nước yêu chuộng hòa bình đấy.

Mấy ngày sau tin tức chiến thắng liên tiếp truyền đến, từ xứ Trấn Ninh, hải quân Đại Việt tấn công từ phía Bắc xuống, lần nữa đốt trại Holf gia tộc, toàn bộ bờ Bắc của quần đảo trung tâm bị Đại Việt chiếm giữ. Phía Đông quân Đại Việt đổ bộ vào Spanis chiếm lấy mỏ diêm tiêu, từ Spanis tỏa ra đánh các thành bên cạnh, dưới sự kích động của Âm bộ, toàn thể nông nô ở các thành lần nữa nổi dậy, trong miệng bọn họ luôn truyền bá “Đại Việt là khát vọng, là miền đất hứa”, “lời nói Thừa Mệnh hoàng đế như mặt trời chân lý chói qua tim”, “đã đảo lãnh chúa, đã đảo quý tộc”, “cách mạng liên tục, cách mạng không dừng”, “giác ngộ chủ nghĩa Mác..khụ” cái này hơi quá. Nói chung toàn bộ quần đảo Sắt liền nóng lên bùng bùng không khí cách mạng. Lời hứa của Đại Việt sẽ chia ruộng đất cho nông nô làm bọn nông nô như những người điền điền tham gia vào đội quân lật đổ lãnh chúa. Phạm Tu vì tiết kiệm sinh mạng cho binh sĩ Đại Việt nên cũng chỉ cung cấp vũ khí cho họ tự đi lật đổ lãnh chúa của mình, sau đó lại quy thuận Đại Việt. Cứ như vậy đến ngày thứ tám toàn bộ quần đảo Sắt đã thuộc về quân Đại Việt, dân chúng ủng hộ Đại Việt cực cao. Việc chinh đã hoàn tất, bây giờ cũng chỉ chờ kết quả trên bàn đàm phán mà thôi.

=====++

Định viết thêm về quần đảo Sắt nhưng nghĩ lại mấy tiểu lãnh chúa trong tay nhiều lắm cũng chỉ có ngàn quân, hoàn toàn không phải đối thủ của quân Đại Việt có hỏa khí, viết tiếp cũng mắc công. Thay vì đó tập trung vào viết mặt trận khác. Các bác thông cảm, bây giờ qua thiếu ngủ quá, sức khỏe đang trong quá trình hồi phục. Tuần này ta sẽ tích chương và sẽ có ngày xả nha.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Thiêu quan

Rầm, rầm, rầm

Hải Vân quan rung chuyển dữ dội. Từ phía ngoài xa hàng chục cỗ máy bắn đá khổng lồ liên tục cầu những tảng đá nặng hàng chục ký va đập vào tường thành. Tường thành của Hải Vân quan khác với những tường thành trong nội địa, Hải Vân quan được xây đắp bằng đất, bên ngoài còn chưa có bọc gạch, mỗi lần đá tảng đánh trúng, tường thành lập tức bong tróc ra mảng lớn. Binh sĩ Đại Việt cũng không có cách phản kích, chỉ biết co cụm tránh né đá tảng bắn đến, đồng thời bắt đầu vận chuyển vật liệu sẵn sàng sửa chữa thành trì.

- Lập tức chuyển tin về cho Tuyên Phủ sứ, Hải Vân quan sắp thất thủ, không thủ được bao lâu, đề nghị phủ Tân Bình tăng tốc sơ tán dân cư.

Trần Bình Trọng dặn dò một thám báo, trên đầu hắn thậm chí còn băng vải trắng còn rướm máu đây. Một mái đình phía trên bị trúng đạn đồ sộ sụp vô tình đập trúng Trần Bình Trọng, may mắn các thân binh nhanh nhẹn đào hắn ra, nếu không Trần Bình Trọng đã lần nữa đi gặp Lạc Long Quân rồi.

- Báo cáo tướng quân, tường thành bị đục ra một lỗ rồi.

Kỵ binh thám báo vừa chạy đi binh sĩ lập tức báo cáo lại. Tường thành Hải Vân quan cuối cùng cũng không chịu nổi nhiều đá như vậy công đến, tường thành bị đục ra một lỗ hổng khoảng năm mét. Tuy lỗ hổng không lớn nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ dẫn đến sụp đổ cả hệ thống.

- Báo cáo tướng quân, quân địch đang xông đến lỗ hổng.

Trần Bình Trọng rút guom ra hướng lên trên tường thành, nơi Nguyễn Hiền đang cố thủ nói lớn.

- Nguyễn Hiền huynh đệ, phía trên đầu thành giao cho ngươi, ta lập tức dẫn người đến lỗ hổng.

Nguyễn Hiền một tay ôm lấy nón Sơn, trên mặt tràn đầy tro bụi nói vọng xuống.

- Trần tướng quân yên tâm, trên này có ta, không có việc gì.

Trần Bình Trọng nghe vậy liền yên tâm, vẫy các binh sĩ.

- Các huynh đệ, theo ta.

Các binh sĩ Đại Việt lập tức người ôm lấy bao cát, người ôm cây gỗ lập tức chạy theo Trần Bình Trọng chạy đến lỗ hổng. Nơi này đã sớm bị đục ra một lỗ lớn, cách mặt đất cũng chỉ có hai mét, nếu quân địch xung phong, lập tức có thể xông vào được. Trần Bình Trọng quay lại nói với vài trăm binh sĩ.

- Nhiệm vụ của chúng ta là thủ vững chỗ này cho đến khi sửa chữa xong tường thành, các ngươi đã rõ chưa?

- Tuân lệnh tướng quân.

Các binh sĩ đồng thanh hô lớn. Quân bản bộ của Trần Bình Trọng đều là Thánh Dực quân, đều là kẻ liều mạng, bọn họ làm sao biết được sợ hãi. Các binh sĩ cùng với dân phu bắt đầu nhét những bao cát, thanh gỗ vào bên trong lỗ hổng bắt đầu sửa chữa. Kỵ binh bên ngoài đương nhiên biết được ý đồ của bọn họ, cung tiễn lập tức hướng đến lỗ hổng mà bắn vào, trong phút chốc vài dân phu trúng tên ngã xuống được các binh sĩ kéo về phía sau.

Thông qua lỗ hổng Trần Bình Trọng liền thấy được các kỵ binh liên tục chạy vòng ngoài công kích vào bên trong lỗ hổng, bộ binh chậm chậm tiến lên phía sau. Trần Bình Trọng rút lấy cung tên ngắm chuẩn.

Păng.

Một mũi lợi tiễn phóng ra chuẩn xác ghim vào ngực một tên du mục kỵ binh khiến hắn ngã rơi xuống ngựa, các kỵ binh khác lập tức tản ra, lại không dám trắng trợn ngang ngược nữa.

- Phóng tên.

Từ trên đầu thành Nguyễn Hiền ra lệnh một tiếng, đầy trời mưa tên liền trút xuống đầu của đám bộ binh đang xông đến. Điều buồn cười chính là đám binh lính này ngoài trừ áo giáp, vũ khí vậy mà còn đeo thêm một cái khăn bịt chặt mũi lại. Xem ra bọn hắn chính là sợ vũ khí bí mật của Nguyễn Hiền đến tận xương tủy rồi.

- Giết!.

Bị quân Đại Việt phản kích, cung thủ Tây Gốt lập tức phát uy, hàng vạn mũi tên từ dưới đầu thành phóng lên trấn áp quân thủ thành phía trên. Bọn này ý quân số đông lại rất trắng trợn, thậm chí tiến vào đến một trăm mét để đối xạ với quân Đại Việt. Tình cảnh lại diễn ra giống hôm trước, quân Đại Việt hoàn toàn bị cung thủ Tây Gốt áp chế, bộ binh thuận lợi áp sát cửa thành, chỉ khác biệt chính là hôm nay bọn hắn còn mang cả xe công thành đến.

Ầm, ầm, ầm.

Xe công thành bên ngoài được bọc da chống lửa, bên trong là một thanh gỗ nặng, đầu thang mộc lại là một đầu kim loại được đúc thành hình đầu dê, phần nhọn của nó đâm vào cổng thành làm Hải Vân quan dường như trở nên run rẩy.

- Xông lên.

Thang mây được bắt lên đầu thành, quân Tây Gốt lần nữa xông lên. Trên đầu thành Nguyễn Hiền dẫn dắt quân bản bộ quỳ một chân xuống chờ đợi. Không có cách nào, quân Tây Gốt áp đảo bắn quá rát, bọn họ không thể nào làm ra hữu hiệu phản kích, chỉ có thể bắn vòng cung vọt qua đầu thành trút xuống đầu quân Tây Gốt, thế nhưng hiệu quả cực ít ỏi.

- Giết!

Tên binh sĩ Tây Gốt vừa ló lên khỏi đầu thành, Nguyễn Hiền quát lên một tiếng, lưới guom sắc lẹm vung ra gót bay đầu tên binh sĩ xấu số, các binh sĩ nhận lên lập tức xông lên, trường thương trong nhất tề đâm xuống, quân Tây Gốt nhất thời không phòng bị lập tức bị đâm xuyên ngực rơi thẳng xuống chân thành chết đến không thể chết lại.

- Ném thang mộc xuống.

Theo lệnh của Nguyễn Hiền từng đầu mộc được các binh sĩ ném thẳng xuống, bên trên đầu mộc còn găng những chiếc đinh vô cùng sắc nhọn, chẳng khác nào đầu của một thanh lang nha bổng. Đầu mộc từ trên cao ném xuống, trúng thân thể con người không chết cũng trở nên tàn phế.

- Phóng tên.

Quân Tây Gốt sau phút giây bất ngờ lập tức làm ra phản kích, mũi tên phóng lên, binh lính Đại Việt vừa ló đầu lên ném đầu gỗ lập tức bị bắn thành con nhím ngã gục xuống tường thành. Quân Tây Gốt cũng nhờ vậy liên leo lên đường đầu thành, một người, hai người, mười người, một trăm người,... ngày càng đông binh lính địch tràn lên đầu thành. Nguyễn Hiền lập tức dẫn quân kéo tới.

- Liệt trận, chiến đấu theo đội hình nhỏ.

Mười binh sĩ Đại Việt kết thành một hàng thuận nhỏ, chia làm ba hướng ép đến các binh sĩ Tây Gốt, Đại Việt lợi thế chính là thành cao, quân Tây Gốt không thể đổ quân nhanh, khiến hiện tại quân Đại Việt còn chiếm ưu thế về số lượng, nhưng nếu chậm trễ một chút thì tình hình sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

- Binh sĩ, giết.

Nguyễn Hiền quát lớn, thân hình nhỏ bé lại dẫn đầu đội quân lao vào chém giết, mười ba tuổi, Nguyễn Hiền phần nào bày ra sự dũng mãnh của mình, mỗi lần vung đao đều thấy máu, binh sĩ Đại Việt sĩ khí dâng cao, lập tức xông lên cũng tương quân giết địch, binh sĩ Tây Gốt chống đỡ không lại dần dần bị dồn vào một góc.

- Tướng quân, không xong rồi, cổng thành sắp không trụ được nữa.

Rầm.

Lời vừa dứt, một tiếng động lớn vang lên, đầu dê bằng đồng của xe công thành vậy mà đâm thủng qua đại môn của Hải Vân quan. Nguyễn Hiền nghe vậy sắc mặt trở nên tái nhợt, cổng thành phá, Hải Vân quan tuyệt đối sẽ thất thủ.

Xe công thành lần nữa lui ra, cổng thành đã bị đục ra một lỗ lớn, vừa để ba người xông vào, bộ binh Tây Gốt lập tức chớp thời cơ xông vào bên trong chém giết với thành quân đại đội bên dưới. Thành quân đại đội chỉ là lực lượng bán dân sự, làm sao là đối thủ của những chiến sĩ du mục hằng năm đánh trận như cơm bữa, một trăm thành quân đại đội lập tức bị chém hạ mất một nửa.

Leng keng, leng keng.

Tiếng lục lạc của kỵ binh từ xa vọng lại, từ phía Tây một đội kỵ binh toàn thân giáp đen phóng đến, dẫn đầu là một thanh niên trẻ tuổi toàn thân mặc Sơn Văn giáp, bên dưới ngựa cũng được phủ thêm một tầng Ngự Lâm giáp, nếu có Lý Anh Tú ở đây chắc chắn hẳn sẽ nhận ra đây chính là Phó Trung Úy Thánh Dực quân - Calos. Trải qua Thánh Dực quân gần ba năm Calos đã sớm trở thành một tướng lĩnh dũng mãnh, không còn là một thằng nhóc năm nào nữa.

- Đại Việt vạn tuế, Thánh Dực bắt diệt. Giết!

Calos quát lớn, các kỵ binh theo sau nhất thời cũng quát lớn.

- Giết!

Chỉ vài trăm kỵ nhưng lại mang đến khí thế của thiên binh vạn mã, Thánh Dực quân gầm thét xông vào quân Tây Gốt đông nghìn nghịt đang xông vào thành, trường thương cộng thêm mã lực xuyên vào thân thể con người, bọn hãn cũng mặc kệ ba bảy hai một như một mũi dao sắc lẹm xé toang toàn bộ quân Tây Gốt, chiến mã va chạm vào thân thể người lập tức hất văng tên đó ra một bên tuyệt đối không chết cũng bị tàn phế.

- Giết hết bọn chúng cho ta.

Calos quát lớn, trường thương trong tay từ khi nào đã gãy làm đôi, hãn dùng nửa đầu còn lại đâm thẳng vào cổ họng một tên lính địch, một tên lính Tây Gốt khác lập tức chớp thời cơ đâm trường thương đến, Calos tránh né đã không còn kịp, tay trái lập tức chộp lấy đầu thương, mũi thương vừa đâm đến Sơn Văn giáp liền bị cản lại, máu tươi từ lòng bàn tay chảy ra đỏ nhoe cả mũi thương nhưng Calos dường như không hề cảm thấy đau đớn, tay phải lập tức rút ra mã tấu bên hông chém bay đầu tên lính địch.

- Tướng quân, cổng thành sắp không giữ được nữa rồi.

Tuy có mấy trăm kỵ tham chiến nhưng tình hình cổng thành cũng không khá hơn là bao, dù sao cổng thành bị phá vỡ, quân Tây Gốt xông vào thực sự đông lắm, vài trăm kỵ cũng như muối bỏ biển. Ngược lại trên đầu thành nhờ có quân số áp đảo Đại Việt lại đẩy lui một đợt sóng Tây Gốt xuống.

Nguyễn Hiền chạy vội xuống thành, liền vết máu trên mặt cũng không kịp lau, dưới cổng thành hiện đã chiến thành một đoàn, Thánh Dực quân dựa vào sự dũng mãnh của mình mấy trăm kỵ vậy mà thủ cổng thành không hề thêm nhiều quân Tây Gốt xông vào nữa, thế nhưng bọn hãn ước chừng cũng không chịu được bao lâu. Nguyễn Hiền răng cắn chặt đến bật ra cả máu. Hải Vân quan xong, bọn hãn không thể giữ được. Nguyễn Hiền ánh mắt trở nên quyết liệt hướng lên đầu thành quát lớn.

- Truyền lệnh, đốt quan ải.

Chương 203: Thiêu quan (2)

- Truyền lệnh đốt quan ải.
- Tuân lệnh tướng quân.

Theo lệnh của Nguyễn Hiền, từng thùng gốm và bó củi đựng dầu được binh sĩ Đại Việt ném thẳng xuống bên dưới vỡ toang ra, dầu thông bắn tung tóe đầy mặt đất.

- Tránh ra, bọn chúng lại ném phân kia.

Nhìn thấy từng thùng gốm được ném xuống các binh sĩ Tây Gốt vội vàng tránh ra, bọn họ chính là bị phân dọa sợ rồi, phải biết hôm trước bọn hán tấy suốt một ngày mà trên người vẫn còn bốc mùi đấy. Thế nhưng khi thùng gốm vỡ ra, thứ chất lỏng bên trong bắn ra tung tóe, phát ra mùi hương đặc trưng đám bọn hán liền biết đây không phải là phân.

- Là dầu, chạy nhanh, bọn chúng chuẩn bị đốt chúng ta.

Binh sĩ Tây Gốt hô lên, đối với dầu bọn hán cũng không xa lạ gì, từ thời trung cổ bọn hán liền đã biết dùng dầu để công thành đấy. Các binh sĩ Tây Gốt nhận ra thì đã muộn, một ngọn đuốc từ trên đầu thành được ném xuống gặp phải dầu liền bùng lên ngọn lửa cao đến bốn năm mét, đốt luôn cả chân tường thành.

- Cứu mạng.
- Aaaa!

Tiếng la hét thảm thiết vọng thấu trời xanh, các binh sĩ Tây Gốt bị ngọn lửa hủy diệt thiêu đốt biến thành những ngọn đuốc sống, lăn lộn dưới mặt đất, đồng bọn bên cạnh cố gắng cứu lấy bọn hán nhưng vô ích, chẳng bao lâu tên lính Tây Gốt liền nằm yên bất động, linh hồn đã đi gặp Tử thần, thân xác tiếp tục bốc cháy cho đến khi hóa thành than.

Thiêu đốt quan ải là sách lược cuối cùng mà Nguyễn Hiền và Trần Bình Trọng đã thảo luận ra. Thủ thành chưa bao giờ là sở trường của Việt tộc, trong lịch sử biết bao nhiêu lần quân Việt bỏ thành trì mà lui ra dã ngoại đây? Huống chi hiện tại Hải Vân quan bị vây bởi mấy chục ngàn quân, trong khi quân phòng ngự chỉ không quá bốn ngàn. Chính vì vậy sách lược của Nguyễn Hiền chính là thiêu đốt quan ải khi không còn thể thủ được nữa, ít nhất liền có thể cầm chân quân địch trong một ngày.

- Chết tiệt.

Thiết Hán Cơ trừng mắt nhìn tòa quan ải đang bốc cháy, binh lính của hán bị biến thành những ngọn đuốc sống. Công thành bị rất nhiều đầu mộc và bó củi trút xuống, ngọn lửa bùng lên rất lớn, binh mã ở ngoài không thể xông vào được, mà quân Tây Gốt đã tràn vào phía trong cũng không thể ra được.

- Giết!

Lúc này tiếng hò hét từ phía sau quan ải vang lên, Trần Bình Trọng kéo theo Thánh Dực quân, Nguyễn Hiền kéo theo dân quân cùng nhau xông lại bao vây lấy đám binh sĩ Tây Gốt bị vây bên trong thành. Quân Tây Gốt nhìn thấy công thành bị đốt cháy, bọn hán hoàn toàn bị cô lập sĩ khí đã xuống cực thấp, quân Đại Việt dùng số đông cùng nhau vây đánh rất nhanh quân Tây Gốt liền bị giết sạch sẽ. Mấy trăm quân địch tràn vào thành bị đồ sát hầu như không còn.

Bịch.

Giết xong toàn bộ địch nhân Nguyễn Hiền thể lực cũng chịu không nổi liền ngã phịch xuống đất, dù sao hán cũng chỉ mới là một thiếu niên mười ba tuổi mà thôi, chiến đấu liên tục ba ngày quả thực là muốn mạng hán. Trần Bình Trọng xuống ngựa, bỏ mặt nạ đồng ra ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Hiền quan tâm nói.

- Hiền huynh đệ, không sao chứ?

Nguyễn Hiền miệng thở dốc từng ngụm lắc đầu, máu đỏ vẫn còn chảy dài trên gương mặt non nớt trắng bệch.

- Trần tướng quân, nơi này không ở được lâu, thành quan thiêu đốt bất quá đến tối mà thôi, bây giờ chúng ta không rút lui sẽ không còn kịp nữa.

Trần Bình Trọng gật đầu nói.

- Được rồi, mai táng xong các huynh đệ chúng ta sẽ rút quân.

- Không còn kịp, chúng ta phải lập tức rút nhanh.

Nguyễn Hiền lại lần nữa lắc đầu. Hiện tại thành quan mới chỉ đốt cháy ở mặt ngoài, bọn hắn còn cần phải lần nữa đốt toàn bộ thành quan, như vậy mới có thể chặn địch, làm sao còn thời gian đây.

- Nhưng ta không thể để binh sĩ của ta phơi thây đồng nội được.

Trần Bình Trọng lớn tiếng nói. Binh sĩ của hắn như huynh đệ của hắn, hằng ngày sống trong quân doanh, vào sinh ra tử có nhau, làm sao có thể để thân xác bọn hắn rơi vào tay quân thù ô nhục đây?

- Tướng quân...

Các binh sĩ bên cạnh nghe hai vị tướng quân tranh cãi lại tràn đầy xúc động. Trần Bình Trọng trầm giọng nói.

- Xếp di hài của các huynh đệ vào chân thành đi.

Theo lệnh của Trần Bình Trọng, từng di hài của những liệt sĩ hi sinh được sắp xếp ngay ngắn phía dưới chân thành, từng hàng dài thẳng tắp, uy nghiêm như lúc bọn họ còn sống vậy. Xung quanh các di hài liệt sĩ xếp đầy những bó củi, tường thành lần nữa được tẩm lên dầu, những giọt dầu thơm ngát cũng được tưới lên di thể của bọn họ. Sắp xếp hoàn tất thì trời cũng đã tối, ngọn lửa bên phía ngoài thành cũng đã yếu bớt đi. Trần Bình Trọng trên tay cầm lấy một ngọn đuốc, nhìn kỹ từng gương mặt quen thuộc. Bốn ngàn quân tốt thủ ở Hải Vân quan, hai ngàn hai trăm hai mươi ba người sẽ vĩnh viễn nằm lại nơi này.

- Các huynh đệ...

Trần Bình Trọng trầm giọng bi thống nói.

- Bản tướng bất tài không thể đưa các huynh đệ về quê quán an nghỉ, nay chỉ có thể đặt các huynh đệ nằm lại thành quan, nơi các huynh đệ đã hi sinh cả mạng sống của mình để bảo vệ. Các huynh đệ yên tâm, đất nước chúng ta sẽ thay các người bảo vệ, thân nhân của các người triều đình cũng sẽ chiêu cố, các người cứ yên tâm an nghỉ.

Dừng lại một chút Trần Bình Trọng lại nói, thanh âm càng lớn hơn.

- Sẽ không bao lâu nữa đầu bản tướng sẽ lần nữa quay trở lại nơi này. Chỉ cần bản tướng còn sống mỗi năm ngày này sẽ lại đến tế lễ các huynh đệ, những người anh hùng của Đại Việt. Tại đây trước mặt trời đất, trước mặt những binh sĩ phòng thủ Hải Vân quan, ta, Trần Bình Trọng xin thề. Các huynh đệ, xin hãy an nghỉ.

- Các huynh đệ, xin hãy an nghỉ.

Các binh sĩ còn sống sót gào lên, ngọn đuốc rời tay Trần Bình Trọng rơi xuống bó củi, ngọn lửa lập tức bùng lên ôm lấy di hài của các anh hùng, sau đó bao trùm cả tòa thành quan cao lớn. Bọn họ, những thanh niên trẻ tuổi, đã hi sinh vì sự toàn vẹn của tổ quốc, thân xác vĩnh viễn nằm lại nơi này, nơi bọn họ đã hi sinh, không có nấm mồ, không có mộ bia, chỉ có một tòa thành quan bốc cháy.

“Vũ trụ du du tang thương hồ hải, thế gian luôn biến cải giữa vô biên

Nhất phẩm nhân sinh trường cửu diên niên, như hùng sơn vững cùng muôn dặm gió...” (1)

- Rút quân.

Theo lệnh của Trần Bình Trọng, đội quân nhanh chóng rời khỏi Hải Vân quan, đi đến một dặm đường nhìn lại vẫn còn thấy Hải Vân quan bốc cháy rực sáng cả một góc trời. Trần Bình Trọng nghiêng chặt răng, đôi mắt long lên.

- Hải Vân quan, ta nhất định sẽ trở lại.

Sáng sớm hôm sau ngọn lửa trên Hải Vân quan đã hoàn toàn tắt rụi, tòa thành quan hùng vĩ hoàn toàn trở thành một tòa phế tích, chỉ còn vương lại những thanh củi gỗ bị đốt thành than vẫn còn bốc lên một chút khói.

Thiết Hán Cơ cười ngửa dẫn theo đại quân tiến vào bên trong quan ải, mọi thứ đều bị đốt cháy thành tro bụi, Đại Việt những thứ có thể đem đi liền đem đi, thứ nào không đem đi được liền đốt cháy.

- Giỏi cho đám Đại Việt, lại dám đốt cháy cả thành quan.

Thiết Hán Cơ then quá hóa cười, mấy vạn đại quân tấn công một tòa thành quan lại bị cầm chân suốt gần một tuần lễ, cuối cùng lại chỉ thu được một tòa phế tích. Thiết Hán Cơ quát lớn.

- Truyền lệnh khinh kỵ, toàn lực đuổi bắt bọn nhất con Đại Việt, gặp được liền giết sạch cho ta.

Phủ Tân Bình, những đoàn người cuối cùng đã rời đi thành phủ đi lên phía Bắc đến phủ Triệu Phong. Trên tường thành Tân Bình, Tô Hiến Thành nhìn từng hàng người dân chúng nối đuôi nhau rời đi, những xe hàng được chất đầy đem nhiều vật tư nhất có thể, phủ Tân Bình hầu như được dọn dẹp sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không để lại bất cứ thứ gì cho quân địch. Chiến tranh... biết bao giờ Đại Việt mới thoát khỏi chiến tranh đe dọa đây? Bao giờ dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp đây?

- Tuyên phủ sứ đại nhân, chúng ta cũng nên đi thôi.

Một quan viên đến sau lưng Tô Hiến Thành nói. Vốn Tô Hiến Thành được mời đi tản ở nhóm đầu tiên nhưng hần lúc đầu nói rằng làm Tuyên phủ sứ một vùng, quân giặc đến hần làm sao có thể bỏ đi trước đây, vì vậy mặc kệ các quan viên khuyên ngăn Tô Hiến Thành một mực chờ đợi nhóm dân chúng cuối cùng rời đi. Mà Tuyên phủ sứ đã ở lại quan viên ai lại dám đi trước đây, thế là cả đám một mực ở lại chờ Tuyên phủ sứ ra lệnh.

Nhìn nhóm dân chúng cuối cùng đã rời đi Tô Hiến Thành gật đầu nói.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

- Tin hòa tốc cấp báo, màu đỏ hòa tốc cấp báo.

Tô Hiến Thành vừa xuống khỏi đầu thành một kỵ binh lập tức từ hướng Hải Vân quan chạy đến, Tô Hiến Thành nhìn thấy ngọn cờ đỏ trên lưng kỵ binh trong lòng liền dân lên cảm giác không lành. Kỵ binh vừa dừng lại Tô Hiến Thành không kịp chờ đợi hỏi.

- Bên Hải Vân quan xảy ra chuyện sao?

Tên kỵ binh vừa leo xuống ngựa hành lễ liền nói.

- Bẩm Tuyên phủ sứ đại nhân Hải Vân quan thất thủ, quân địch đang trên đường xông đến phủ Tân Bình.

=====++

(1) Bài "tế văn" anh linh liệt sĩ sinh viên của tác giả Phạm Việt Long

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Chặn hậu (1)

- Bẩm Tuyên phủ sứ đại nhân Hải Vân quan thất thủ, quân địch đang trên đường xông đến phủ Tân Bình.

Thám báo vừa dứt lời sắc mặt Tô Hiến Thành liền khê biến. Nhóm dân chúng cuối cùng mới rời khỏi Tân Bình, hiện tại địch nhân kéo đến, làm sao dân chúng có thể chạy kịp địch nhân đây? Tô Hiến Thành hỏi.

- Trần Bình Trọng và Nguyễn Hiền hiện ở nơi nào?

- Bẩm đại nhân, hai vị tướng quân đã rút khỏi Hải Vân quan, hiện đã sắp về đến Tân Bình.

Nghe thám báo nói Tô Hiến Thành khê gật đầu ra lệnh.

- Đi thông báo cho hai vị tướng quân bản phủ chờ đợi hai vị tướng quân tại phủ Tân Bình.

Nghe vậy các quan viên phía sau không khỏi sững sốt, giọng điệu này nghĩa là Tô đại nhân sẽ không đi rồi hả? Quả nhiên là như vậy, Tô Hiến Thành cũng không rời đi mà đến cổng thành Nam chờ đợi đại quân trở về.

Một giờ sau, từ cuối quan đạo đại quân đã xuất hiện, một ngàn tám trăm người, người người đều mang thương tích, chiến bào thấm đẫm màu hồng, đủ thấy cuộc chiến tại Hải Vân quan đã thảm liệt đến mức độ nào. Trần Bình Trọng trên đầu thì quấn băng vải, Nguyễn Hiền bên cánh tay cũng treo một vòng trắng. Nhìn cảnh tượng này trong lòng mọi người bỗng nhiên trầm xuống. Trần Bình Trọng xuống ngựa cúi chào Tô Hiến Thành nói.

- Mặc tướng không thể thủ vững Hải Vân quan, xin Tuyên Phủ sứ đại nhân giáng tội.

Tô Hiến Thành liền đỡ Trần Bình Trọng dậy nói.

- Kẻ địch quá mạnh, Trần tướng quân kéo dài giúp bản phủ gần một tuần lễ đã là rất cố gắng, sao có thể trị tội người đây. Trần tướng quân đừng quá tự

trách. Quan trọng bây giờ là phải nghĩ cách để chặn lại quân địch.

- Đại nhân, vì sao ngài còn chưa đi tăn đây?

Nguyễn Hiền đột nhiên hỏi, đối với hấn Tô Hiến Thành vừa là quan hệ thượng cấp, vừa là sư đồ, không khỏi liên quan tâm. Tô Hiến Thành nói.

- Ta chính là chờ đợi hai người. Nghe nói hiện tại kẻ địch đã đuổi đến, nhưng dân chúng cũng chỉ vừa mới di tản, chênh lệch một ngày đường mà nói kẻ địch sẽ lập tức đuổi kịp, chúng ta phải cản đường bọn chúng lại.

- Mặc tướng nguyện ý dẫn theo Thánh Dực quân cản đường quân địch, kéo dài thời gian cho đại nhân.

Trần Bình Trọng đột nhiên nói, đây đúng là phong thái của hấn, phải biết kiếp trước Trần Bình Trọng hi sinh cũng chính là vì ở lại chặn hậu đi. Nguyễn Hiền kinh hãi nói.

- Làm sao có thể, Thánh Dực quân hiện tại còn bất quá một ngàn người, kẻ địch đuổi theo ít nhất cũng là một vạn, đây chính là hành vi chịu chết.

Thế nhưng Trần Bình Trọng quả quyết nói.

- Thánh Dực quân là đôi cánh của bộ hạ, là lá chắn bảo vệ nhân dân. Hiện tại kẻ thù đuổi theo phía sau lưng là lúc Thánh Dực quân phải đứng ra đảm trách. Ta tin rằng các huynh đệ ở đây cũng cùng một suy nghĩ với ta, mong Tuyên phủ sứ đại nhân phê chuẩn để chúng ta ở lại chặn hậu.

- Xin Tuyên phủ sứ đại nhân phê chuẩn.

Một ngàn binh sĩ Thánh Dực quân nhất tề quỳ xuống hô lớn. Bọn hấn là Thánh Dực quân, càng là Hắc Thánh Dực quân, thân mang ân trách của bộ hạ, một lòng muốn chiến đấu để đáp đền tổ quốc, trong xương tủy họ là niềm kiêu hãnh của Thánh Dực không thể nào phai nhòa. Khí thế của Thánh Dực quân làm Tô Hiến Thành không khỏi rung động nói.

- Được, bản phủ đồng ý.

- Đại nhân...

Nguyễn Hiền vừa lên tiếng liền bị Tô Hiến Thành cắt ngang.

- Đây là niềm kiêu hãnh của bọn hấn, chúng ta không thể xâm phạm được.

Nói rồi liền quay sang Trần Bình Trọng nói.

- An nguy của dân chúng phụ Tân Bình trông cậy vào tướng quân, hãy cố gắng còn sống.

Ai cũng biết đây chính là một nhiệm vụ cảm tử, một khi ra đi sẽ chẳng có ngày về, thế nhưng Trần Bình Trọng chỉ mỉm cười ôm quyền đáp.

- Tuyên phủ sứ đại nhân yên tâm, mặc tướng sẽ cố gắng hết sức kéo dài thời gian cho dân chúng.

Nửa giờ sau đoàn người ngựa cuối cùng cũng đã rời khỏi phủ Tân Bình, ngoại trừ nha dịch, các quan viên còn có cả Nguyễn Hiền và tám trăm dân quân, Thành quân đại đội. Toàn bộ Thành Tân Bình cũng chỉ còn lại Trần Bình Trọng cùng một ngàn Thánh Dực quân mà thôi. Trần Bình Trọng quay lại đối với các binh sĩ nói.

- Thánh Dực quân, các người có cảm thấy hối hận không?

- Không có!

Cả ngàn người như một đồng thanh hô lên. Trần Bình Trọng hài lòng gật đầu nói

- Tốt lắm, không hổ danh là binh sĩ của ta. Hiện tại các người có thể nghỉ ngơi, có thể ngày mai sẽ là trận chiến cuối cùng của chúng ta đây.

=====Ta là đường phân cách chạy ngang qua=====

Thiết Lặc là cháu họ của Thiết Hán Cơ, từ nhỏ đã trời sinh thần lực, dũng mãnh vô cùng, được Thiết Hán Cơ vô cùng yêu thích, lớn lên mười tám tuổi Thiết Lặc đã được Thiết Hán Cơ giao cho đảm trách tiên phong đội gồm mười ngàn du kỵ. Đứng nhìn hấn nhỏ như vậy mà khinh thường. Thiết Lặc đi lính từ năm mười ba tuổi, năm năm chinh chiến qua vô số trận mạc, hình thành nên bản tính hung hăng vô cùng khát máu, cũng vì vậy tiên phong đội của hấn phạm phải vô số tội ác, cướp giết bộ lạc nhỏ yếu, tàn sát bình dân chỉ là chuyện bình thường của bọn hấn, điều Thiết Lặc ưa thích nhất chính là truy kích địch nhân, nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của kẻ địch là điều Thiết Lặc cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Đám Đại Việt này vậy mà làm đường xá thật tốt, quả thực quá thuận lợi cho chúng ta rồi.

Thiết Lặc cưỡi ngựa chạy trên con đường gạch đỏ không khỏi đắc ý nói. Từ Vong rừng rậm rất ít người khai thác ngoài trừ bên ngoài nó là xứ Goldland gần như bị bỏ hoang, mặt khác là vị địa hình nó khá hiểm trở, có nhiều đoạn đồi núi, sông, suối,... hầu như không có quá nhiều giá trị khai thác. Thiết Hán Cơ cũng đã từng rất lo ngại địa hình của Đại Việt bên trong Từ Vong rừng rậm sẽ hiểm trở sẽ cản bước chân kỵ binh của hấn. Thế nhưng sau khi đi

vào Hải Vân quan hán mới phát hiện quan đạo Đại Việt vậy mà làm rất khang trang, rộng rãi, kỵ binh chạy đi vô cùng tốt, lúc này mới phải Thiết Lặc dẫn theo mười ngàn du kỵ truy kích.

Phốc xích.

Bỗng nhiên một mũi tên từ trong rừng cây phóng ra găm thẳng vào cổ một tên du kỵ đang phi nước đại, thân thể kỵ binh ngã xuống nhưng một chân của hán còn kẹt lại bàn đạp ngựa, chiến mã lôi kéo thì thể hán đi một đường dài mới dừng lại, lúc này thì cái đầu của hán đã va đập với mặt đường đến nát bét.

- Có kẻ phục kích.

- Cảnh giới.

Các du kỵ thét lớn, lập tức rút ra cung tên bắn vào phía mũi tên phóng ra. Thế nhưng xứ Thuận Hóa dù được Tô Hiến Thành khai phá nhưng dù sao thời gian cũng quá ngắn, rừng rậm còn rất hoang sơ, có một con đường quan đạo từ Tân Bình đến Hải Vân quan đã là rất may mắn, mũi tên bắn vào trong rừng rậm như ném kim khâu vào biển lớn, không hề có một chút phản hồi.

- Xuống ngựa, vào rừng truy tìm bọn hán.

Thiết Lặc ra lệnh, một đội kỵ binh trăm người lập tức xuống ngựa, tiến vào phía bên trái quan đạo. Cây cối của Tử Vong rừng rậm rất rậm rạp, thực sự nếu không phải dân chúng Việt tộc được hệ thống buff tốc độ khai thác thì không biết đến bao giờ Đại Việt mới khai hoang xong nữa.

Một trăm du kỵ xuống ngựa rất nhanh chui vào bên đường liền biến mất sau những tán cây rừng. Thế nhưng chỉ được một lúc hàng loạt tiếng hét thảm vang lên. Thiết Lặc sững sờ hỏi.

- Chuyện gì xảy ra?

Thế nhưng không ai có thể trả lời hán, rừng rậm mà, dã thú xuất hiện là điều quá bình thường, thế nhưng bọn hán đầy đủ một trăm người, dã thú nào lại dám tấn công bọn hán?

Thêm một chốc nữa tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, lần này số tiếng hét còn nhiều hơn cả lần trước. Thiết Lặc gọi một tên du kỵ vạm vỡ đến nói.

- Thiết Hùng, người dẫn theo năm trăm người vào xem chuyện gì xảy ra.

Thiết Hùng là một trong những dũng sĩ của bộ lạc, thân cao đến một mét chín, vô cùng vạm vỡ, cánh tay da màu cổ đồng như hai cái kim sắt, cơ bắp cuồn cuộn. Nhìn Thiết Hùng có vẻ thô kệch thế nhưng hán lại là một tên vô cùng có đầu óc, được Thiết Lặc rất tin tưởng, một mực đem làm trợ thủ của mình. Thiết Hùng lập tức dẫn theo năm trăm người biến mất sau cánh rừng. Thế nhưng cũng cứ cách một đoạn thời gian lại có những tiếng hét thảm rợn tóc gáy vang lên, mà người thì lại không thấy đâu cả.

=====++

Hôm nay laptop bị hỏng, ta đã rất cố gắng để đề ra được chương này, anh em đọc tạm. Laptop đang sửa, ngày mai có chương hay không ta cũng không chắc chắn được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Chặn hậu (2)

Thế nhưng năm trăm binh sĩ đi vào cũng chỉ liên tiếp là những tiếng kêu thảm vang lên. Tử Vong rừng rậm lại trở về vẻ im lặng đáng sợ như cái tên của nó. Thiết Lặc nhíu mày, hán chưa từng đi vào Tử Vong rừng rậm nhưng cũng có nghe nói về sự hiểm trở ở nơi này. Thế nhưng mấy trăm binh sĩ đi vào lại không có động tĩnh gì, trong tâm hán cảm thấy thực sự không ổn.

- Tướng quân.

Lát sau Thiết Hùng đã trở về, năm trăm binh sĩ của hán vẫn còn nguyên, thế nhưng một trăm binh sĩ đi trước lại không toàn vẹn, chỉ còn được hơn hai mươi người, hơn nửa người nào người nấy rõ ràng nhận được sự kinh hãi tột độ. Phải biết bọn họ đều là những dũng sĩ thảo nguyên, hung hiểm nào lại không trải qua, ấy vậy mà bây giờ lại bị dọa đến sắc mặt trắng bệch. Thiết Lặc nhíu mày hỏi?

- Thiết Hùng, có chuyện gì?

Thiết Hùng sắc mặt cũng không dễ nhìn trả lời.

- Bẩm tướng quân, thuộc hạ cũng không rõ ràng, chỉ nghe bọn họ nói trong rừng có ma, những bóng người thoát ẩ, thoát hiện, bọn hấn bị tấn công từ đầu cũng không rõ ràng. Thuộc hạ đã kiểm tra, có dấu vết người để lại, hơn nữa bên trong rừng cũng có vô số bầy rập. Kẻ địch rõ ràng rất thiện chiến bên trong rừng, thuộc hạ đề nghị chúng ta không nên cố gắng tìm bọn chúng, truy kích đại bộ đội của Đại Việt vẫn là hơn cả.

Thiết Lặc gật đầu. Thiết Hùng nói đúng, hiện tại bọn hấn ở ngoài sáng, kẻ địch ở trong tối, không dễ dàng gì để truy đuổi, ngược lại bọn hấn đông như vậy Đại Việt cũng không dễ gì đánh úp được.

- Truyền lệnh đại quân, tiếp tục hành quân về phía trước, trên đường cẩn thận một chút.

- Tuân lệnh tướng quân.

Cách quan đạo không xa, phía sau khu rừng là một con đường mòn nhỏ, đây vốn là con đường của những người thợ săn hay di chuyển trong Tử Vong rừng rậm, người ngoài không thể nào biết được. Một ngàn Thánh Dực quân của Trần Bình Trọng chính là lợi dụng con đường này để tổ chức phục kích quân địch. Lúc này nghe thám báo báo cáo lại Trần Bình Trọng sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Vốn Trần Bình Trọng muốn dùng chính bản thân để làm mồi nhử kẻ địch chạy theo mình, thế nhưng Thiết Lặc lại bỏ qua hấn để đuổi theo đại bộ đội. Hiện tại hai bên chỉ cách nhau một ngày đường, với tốc độ của du kỵ binh đến chiều tối tuyệt đối sẽ đuổi kịp đoàn người, lúc đó dân chúng phủ Tân Bình sẽ vô cùng nguy hiểm.

- Bẩm tướng quân, quân địch bỏ qua thành Tân Bình, tiếp tục truy kích đại bộ đội.

Nghe Calos hồi báo chân mày của Trần Bình Trọng càng nhíu chặt hơn. Vốn bên trong thành Tân Bình hấn đã bày rất nhiều cạm bẫy, chỉ chờ quân địch đi vào, không ngờ du kỵ binh không cần nghỉ ngơi, tiếp tếp, lại một mực truy đuổi. Trần Bình Trọng nhìn vào bản đồ thật lâu chợt ngước mặt lên hỏi Calos.

- Nếu hiện tại chúng ta xuất phát có thể đến Thuận Kiều nhanh hơn so với chúng không?

So với Trần Bình Trọng Calos thường xuyên lĩnh binh đi trinh sát nên đối với đường đi vẫn rất rõ ràng hơn. Calos nghĩ một chút trả lời.

- Bẩm tướng quân, nếu hiện tại chúng ta xuất phát liền có thể đến Thuận Kiều trước bọn hấn hai giờ.

- Tốt, hạ lệnh toàn quân lập tức xuất phát.

Thuận Kiều là một khu vực ngã ba nằm giữa phủ Triệu Phong và phủ Tân Bình, cách đó không xa là một con sông nhỏ, gọi là sông Kiều. Vùng ngã ba Thuận Kiều là một khu vực tương đối bằng phẳng, địa hình hai bên lại cao dần lên với những khu rừng thưa. Thường thường người đi đến đây sẽ phải rẽ về phía Đông để đến một cây cầu lớn bắc qua sông.

Thiết Lặc đi theo quan đạo đến nửa giờ chiều liền đã chạy đến Thuận Kiều. Thiết Hùng leo xuống ngựa áp tai xuống đất nghe ngóng. Du kỵ như bọn hấn kỹ năng truy tung ngược lại rất có một tay. Mấy năm nay Thiết Lặc truy đuổi địch nhân có chưa thể có ai chạy thoát được, dù kẻ địch có dùng ra thủ đoạn nào thì cũng bị Thiết Lặc đuổi bắt được.

Thiết Hùng nghe ngóng một lúc liền nói.

- Bẩm tướng quân, có rất nhiều người ngựa di chuyển phía trước, cách chúng ta chừng hai giờ.

Thiết Lặc nghe vậy liền vui vẻ cười lớn.

- Ha ha, cuối cùng cũng có thể bắt được đám chuột chũi này.

Hấn biết mình sẽ bắt được cá lớn, phải biết đi từ Hải Vân quan đến gần hết phủ Tân Bình, hấn vậy mà không bắt gặp được bất kỳ người dân nào, dùng đầu gối cũng biết Đại Việt đã sớm di chuyển dân chúng lui về phía sau, và hiện tại phía trước chín mươi phần trăm chính là đoàn dân chúng tản cư của Đại Việt. Nghĩ đến đây Thiết Lặc quay lại nói lớn với các binh sĩ.

- Các binh sĩ, các người đã nghe thấy gì chưa? Phía trước chính là con mồi của chúng ta, nhanh chân đuổi kịp, tiền bạc, nữ nhân tùy ý các người giữ lấy.

- Ura!

Các du kỵ hét lớn, trong đôi mắt hiện lên vẻ tham lam, bọn hấn làm việc này không chỉ một lần, mỗi lần cơ hầu đều là kiếm đầy bát, tên nào cũng có của thừa của để, trong nhà lại có thêm một hai nữ nô, thử hỏi làm sao bọn hấn không thích đây, cách làm giàu nhanh nhất chính là cướp bóc nha,

- Các binh sĩ, đuổi theo.

Kỵ binh Tây Gốt hét lớn lập tức xông về phía trước, tài phú, nữ nhân đang ở trước mắt bọn hấn, nhanh chân liền có được, chậm chân liền thiếu một phần, còn về Đại Việt bọn hấn thực sự không để vào mắt, không phải tại Hải Vân quan Đại Việt bị bọn hấn đánh chạy như vịt sao?

- Bẩm tướng quân, phía trước đường bị cây đổ chặn lại.

Đi chỉ mới được vài trăm mét, một thân cây lớn nằm ngang chắn toàn bộ lối đi trên quan đạo. Thiết Lặc sốt ruột nói.

- Nhanh dõn nó đi, đám Đại Việt này vì chặn chúng ta lại dùng nhiều thủ đoạn như vậy, bắt quá bọn chúng quá ngây thơ. Toàn quân cảnh giới.

Mấy chục kỵ sĩ lập tức xuống ngựa, dùng sức cố gắng dẹp thân gỗ lớn sang một bên, những người khác cung tiễn sẵn sàng chú ý hai bên, thường thường những trường hợp như thế này bọn hán liền rất dễ bị phục kích. Tài phú trước mắt các kỵ sĩ càng thêm ra sức, chỉ chốc lát, cây gỗ lớn đã bị dẹp sang một bên, lại không có chuyện gì xảy ra. Thiết Lặc cười lớn.

- Ha ha, toàn quân tăng tốc tiến lên.

Các kỵ binh Tây Gốt cảnh giới cũng trở nên thoải mái, là bọn hán quá lo lắng rồi.

Phanh, phanh, phanh.

Đột nhiên một cơn mưa tên từ hai bên đường vậy mà trút xuống đầu bọn hán, kỵ binh Tây Gốt không đề phòng nhất thời liền tử thương thảm trọng, liên tiếp tiếng kêu thảm vang lên, kỵ binh bị trúng tên lập tức ngã xuống, những người khác ứng biến cũng cực nhanh lập tức xuống ngựa đề phòng.

- Giết!

Tiếng hò hét vang lên, một ngàn kỵ quân Thánh Dực từ hai bên sườn đồi đổ xuống. Bọn hán đứng như lờ của Calos nói đã đến Thuận Kiều trước hai giờ đồng hồ để sắp đặt mọi thứ. Trần Bình Trọng lệnh cho một ngàn binh sĩ Thánh Dực mai phục hai bên. Kỵ binh Thánh Dực trên người cầm đầy lá cây, thậm chí chiến mã miệng cũng bị buộc lại để không phát ra thành âm, trên người cũng cầm lá cây, lần này bộ quân phục màu xanh đóng góp chiến công lớn, vốn bọn hán toàn thân y giáp đều màu xanh, nấp trong rừng thưa cầm đầy cây cỏ, nếu quân Tây Gốt không đề ý kỹ tuyệt đối sẽ không phát hiện ra.

- Giết!

Quân Thánh Dực đứng như binh pháp, tĩnh lặng như rừng, nhanh như gió cuốn áo xuống vùng đất thấp phía dưới với khí thế của thiên quân vạn mã. Thiết Lặc vẫn duy trì được sự tỉnh táo quát lớn.

- Không cần sợ hãi, bọn chúng ít người, mài chết bọn hán. Phóng tên.

Các kỵ binh Tây Gốt lập tức làm ra phản kích, hàng ngàn mũi tên bắn vun vút lên hai sườn đồi vào đội hình của quân Đại Việt. Thế nhưng quân Thánh Dực trang bị chính là Sơn Văn giáp, chống tên vô cùng tốt, bên dưới chiến mã Ngự Lâm giáp cũng rất hoàn hảo bảo vệ thân của chúng, có một chút chiến mã bị trúng tên vào phần mềm liền bị giảm tốc ngã xuống, kỵ sĩ lập tức lăn lộn một vòng, tiếp tục xung phong.

Cung tiễn của Tây Gốt không mang đến tổn thất bao nhiêu cho Thánh Dực quân, thế nhưng Trần Bình Trọng cũng không để cho bọn hán kịp phóng loạt tên thứ hai. Nét mặt dưới tấm mặt nạ đồng sắc lạnh lên quát lớn.

- Phóng tiêu thương.

Các kỵ binh Thánh Dực quân nghiêng mình về phía sau, mỗi kỵ binh ngoại trừ trường thương, mã tấu còn đựng trang bị ba cây tiêu thương ba cạnh dài một mét hai đây. Các kỵ sĩ hai chân dậm lên bàn đạp đứng người lên, lưng uốn cong về phía sau như một cái lò xo bắt về phía trước, tay vùng mạnh, tiêu thương lập tức bay về phía các kỵ binh của Tây Gốt.

Tiêu thương vốn rất nặng, phóng đi lực đạo vô cùng mạnh mẽ, mũi tiêu thương sắc bén lập tức xuyên thủng tầng giáp mỏng manh của kỵ binh du mục, xuyên qua thân thể hán, găm vào một người khác, thậm chí các kỵ binh nấp sau chiến mã cũng không thể thoát được, ba cạnh của tiêu thương xuyên qua thân thể chiến mã găm thẳng vào ngực của bọn hán. Một vòng tiêu thương đã hoàn toàn phá vỡ luôn trận hình của quân Tây Gốt.

=====++

Mấy ngày hôm nay laptop hỏng, đến hôm nay mới sửa xong nhưng viết bằng chương trình mới vẫn không thấy quen tay, không có cảm giác tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Tuyệt cảnh

Sức xuyên phá siêu cường của tiêu thương dọa các binh sĩ Tây Gốt đến mất mặt, chỉ một vòng thương qua đi hơn hai trăm binh sĩ Tây Gốt đã bị mất mạng, hiệu suất cao đến dọa người.

- Xông lên.

Trần Bình Trọng quát lớn một tiếng, một ngàn kỵ binh lập tức xuyên thấu đội hình của Tây Gốt. Bởi quan đạo tuy rộng rãi nhưng không chứa nổi nhiều kỵ binh như vậy, Tây Gốt hành quân phải trải ra như một con trường xà, Thánh Dực quân lần này tấn công lập tức cắt đôi đội hình của bọn hán.

Trần Bình Trọng sở dĩ chọn nơi đây để tổ chức phục kích ngoại trừ khoảng cách, địa hình còn là bởi vì nơi này diện tích không gian rất nhỏ, không đủ cho một vạn kỵ binh Tây Gốt phát huy, ngược lại một ngàn kỵ binh Đại Việt lại cơ động, dễ dàng xuyên phá đối thủ.

- Tiêu thương, phóng.

Thánh Dực quân vừa mới xuyên qua đội hình Tây Gốt một lần, lập tức quay ngược lại tiếp theo một vòng tiêu thương, sau đó lại đột kích xuyên phá quân Tây Gốt. Từ trên cao nhìn xuống nếu quân Tây Gốt là một tấm vải lớn thì Thánh Dực quân như một con dao liên tục thoi đưa xuyên phá, chia cắt quân Tây Gốt ra thành từng mảnh nhỏ. Một ngàn Thánh Dực quân trang bị tinh lương, áo giáp cỡ trung hoàn toàn có ưu thế so với toàn thân giáp nhẹ của du kỵ Tây Gốt. Các kỵ sĩ của Thánh Dực quân cầm trường thương dài đến bốn mét, cột thẳng vào người của chiến mã, nếu kỵ sĩ có bị ngã xuống, như vậy chiến mã vẫn tiếp tục lao về phía trước tàn sát quân Tây Gốt.

- Tướng quân, quân Đại Việt đang chia cắt đội hình quân ta.

Thiết Lặc sắc mặt đen lầy, không phải vì quân Đại Việt tấn công làm hắn sợ hãi, mà đây chính là vì tức giận, hắn vốn liền không đem Đại Việt để trong mắt, hiện tại một vạn quân của hắn lại bị một ngàn quân Đại Việt đánh thảm như vậy rõ ràng chính là đang đánh mặt hắn. Thiết Lặc quát lớn.

- Thiết Hùng, dẫn theo thân vệ binh theo ta.

- Bảo vệ tướng quân.

Thiết Hùng quát to một tiếng, hai ngàn kỵ binh lập tức chạy theo Thiết Lặc xông đến trung quân tiêu diệt quân Thánh Dực. Thân vệ binh của Thiết Lặc là những tên kỵ binh đã trải qua trên trăm trận chiến, leo ra từ đồng xác chết, xuất thân từ bộ lạc của Thiết Lặc một mực được Thiết Lặc vô cùng tin tưởng.

- Tránh đường, tránh đường. Đám thù địch, cút hết cho ta.

Tiếng quát lớn của Thiết Lặc làm kỵ binh Tây Gốt nhao nhao lui ra ngoài, nhường đường cho thân vệ binh xông đến, kẻ nào tránh không kịp liền bị húc ngã. Đối với bọn hắn kẻ mạnh mới là kẻ có lý, người tránh không kịp tuyệt đối là do người xui.

Trần Bình Trọng vốn định dựa vào quân Tây Gốt hỗn loạn liền nhào đến giết, ba vòng tiêu thương, ba lần đột kích quân Tây Gốt tuyệt đối mất mạng đến hai ngàn người, Thánh Dực quân chỉ mất hai trăm người, lấy một đổi mười Thánh Dực quân tuyệt đối có lời rồi. Vốn muốn thoát li chiến trường không ngờ quân Tây Gốt lại phản ứng cực nhanh, các binh sĩ Tây Gốt không co cụm chịu bị đánh nữa mà bất ngờ tỏa ra, mấy ngàn kỵ binh tỏa ra bao vây lấy tám trăm kỵ Thánh Dực làm Trần Bình Trọng cũng ăn không tiêu, du kỵ Tây Gốt chủ động không giao chiến ngược lại thúc ngựa vây quanh liên tục dùng cung tiễn bắn đến, mặc dù Sơn Văn giáp bảo vệ rất tốt nhưng cũng không phải là hoàn hảo, vẫn có kỵ sĩ hoặc chiến mã xui xẻo trúng tên ngã xuống, tuy tổn thương không nhiều nhưng cũng gây cho Thánh Dực quân những sự khó chịu nhất định, quân Tây Gốt dần dần tập trung đến bao vây lấy quân Thánh Dực, Trần Bình Trọng mấy lần lãnh binh xông lên nhưng đều vô ích.

- Xem ra hôm nay chúng ta phải nắm lại chỗ này rồi.

Trần Bình Trọng trầm giọng nói, hi sinh vì tổ quốc không có gì đáng tiếc, chỉ tiếc là bọn hắn vẫn còn chưa thể lấy lại Hải Vân quan mà thôi. Đột nhiên có tiếng la hét từ phía trước, Trần Bình Trọng thấy rõ ràng một đội kỵ binh đang hướng mình xông đến. So với những du kỵ kia những tên này rõ ràng trang bị tốt hơn không ít, chỉ ít trên khôi giáp bọn hắn trải đầy những tấm kim loại để phòng ngự, không giống như du kỵ chỉ có một chiếc giáp da rách nát. Trần Bình Trọng hiểu được quân tinh nhuệ của địch nhân sắp đến. Trần Bình Trọng cao giọng hô.

- Các binh sĩ, hôm nay chúng ta sẽ hi sinh ở đây, vì Đại Việt trường tồn.

- Thánh Dực vĩnh sinh, Đại Việt bất diệt.

Mấy trăm Thánh Dực quân hô lớn, đối mặt với hai ngàn kỵ binh lao đến cũng không hề để trong lòng, vẫn nhất tề theo chân chỉ huy của mình xông lên. Khí thế của quân Thánh Dực làm Thiết Lặc và Thiết Hùng không khỏi tán thưởng. Thiết Lặc nói.

- Quả là một đám dũng sĩ, tiếc là không thể cho ta sử dụng. Giết cho ta.

Hai ngàn thân vệ binh lập tức xông lên. Hai đội kỵ binh như hai hồ đá tăn lao vào nhau, không do dự, không nhân nhượng, chiến mã đâm vào nhau người ngã, ngựa đổ máu huyết tung tóe. Quân Tây Gốt bên này là những kỵ binh tinh nhuệ cực kỳ thiện chiến, lại chiếm số đông, bên kia Thánh Dực quân là những kẻ liều mạng hung hãn không sợ chết. Không dùng đến cung tên, không dùng đến tiêu thương, tất cả chỉ là đao thật, thương thật chém vào khôi giáp. Dẫu là Sơn Văn giáp có rắn chắc cũng không bảo vệ được Thánh Dực quân trước trường thương, mũi thương phá ra khôi giáp, xuyên thủng ngực một binh sĩ Thánh Dực quân, hắn ngã xuống lập tức bị chân của chiến mã đạp lên thành một bãi thịt, thế nhưng chiến mã vẫn lao đến, ngọn thương dài vẫn treo trên chiến mã lập tức đâm chết chiến mã của Tây Gốt, tên du kỵ ngã xuống cũng có cùng kết cục với kỵ sĩ quân Thánh Dực trở thành một bãi thịt.

Trần Bình Trọng thẳng tay chém giết, máu đỏ đã ướt đầm cả nhung bào, trường thương từ khi nào đã gãy mất, hắn liền rút ra bội đao lao lên chém giết, kẻ địch ngã xuống nhiều vô số nhưng bên cạnh Trần Bình Trọng Thánh Dực quân cũng ngày càng ít đi. Hai bên đều giết đỏ cả mắt, mạng đổi mạng. Trần Bình Trọng thấy được một tên kỵ binh mặc chiến giáp hoa lệ, sử dụng một đầu chùy vô cùng dũng mãnh, kỹ xảo kỵ chiến siêu quần, mỗi lần Thánh Dực quân bị chùy sắc đánh trúng ngực giáp liền lõm vào tuyệt đối không thể sống nổi.

- Giết!

Trần Bình Trọng gầm lên lập tức cưỡi ngựa xông đến, hắn biết đây chính là chủ tướng của kẻ địch, cần phải tiêu diệt. Như cảm nhận được sát ý đến từ

Trần Bình Trọng, Thiết Lặc ngẩng đầu lên liền thấy được Trần Bình Trọng đang xông đến. Thiết Lặc nở ra nụ cười lạnh lẽo, quả là đúng khẩu vị của hắn đây. Lập tức Thiết Lặc cũng thúc ngựa xông lên. Hai kỵ vừa gặp, đao chùy đối nhau, Trần Bình Trọng chỉ cảm thấy cánh tay mình tê rần, một lực lượng không lồ xông đến như muốn đánh bật bội đao ra khỏi tay hắn. Ngược lại Thiết Lặc thúc ngựa một đoạn liền quay lại, rõ ràng lần đầu giao phong Trần Bình Trọng ăn thiệt thòi.

- Lại đến.

Hai kỵ lần nữa lao vào, Thiết Lặc vương sai tay dài của mình, thiết chùy mang theo tiếng rít gào quét đến ngực của Trần Bình Trọng, nếu bị đánh trúng đầu cho ngực có hộ tâm kính bảo vệ Trần Bình Trọng cũng sẽ bị tàn phế. Rút kinh nghiệm vừa nãy Trần Bình Trọng cũng không đón đỡ mà ngã người ra sau sát với lưng ngựa, chân và thân lại bệ một góc gần chín mươi độ, đầu chúi sát rạt quét qua gương mặt của Trần Bình Trọng làm da thịt hắn cảm thấy bỏng rát, thế nhưng không kịp nghĩ, Trần Bình Trọng lập tức vung đao ra, chiến mã chạy qua lưỡi đao của Trần Bình Trọng chém thẳng vào lưng của Thiết Lặc, thế nhưng không phải là tiếng da thịt bị phá vỡ mà lại là một tiếng kim loại phá lệ chói tai vang lên. Trần Bình Trọng kinh ngạc liếc nhìn liền thấy đằng sau lớp giáp da lại là một tầng xích giáp màu vàng ánh lên trong ánh nắng mặt trời cuối chiều.

Thiết Lặc thúc ngựa quay lại, nhìn thấy sau lưng mình đã bị xé toạt không khỏi cười nhẹ nói.

- May mắn thúc thúc nhà ta yêu thương bạn cho kim tằm bảo giáp, nếu không quả thực là để ngươi được như ý rồi.

Trần Bình Trọng không trả lời, hắn cũng không biết kim tằm bảo giáp là gì nhưng hắn là loại giáp kháng được đao, như vậy muốn giết được Thiết Lặc cũng chỉ có thể chém đầu hắn mà thôi. Thiết Lặc ngược lại không vội vã, chiến trường bây giờ xem như cũng đã phân định kết quả. Quân Đại Việt chỉ còn lại bất quá một trăm người đang đau khổ chiến đấu, vòng vây của quân Tây Gốt cũng đã hoàn toàn bịt kín không còn một lối thoát nào. Thiết Lặc chậm rãi nói.

- Hiện tại ngươi cũng đã có thể thấy được kết quả. Tây Gốt mạnh mẽ Đại Việt tuyệt đối không phải là đối thủ. Ta là người yêu tài, thấy ngươi dũng mãnh như vậy liền yêu thích. Nếu ngươi đầu hàng tuyệt đối sẽ có một chức tướng quân trong An phủ sứ, hơn nữa vinh hoa phú quý, mỹ nữ liền không thiếu phần ngươi. Còn nếu không đầu hàng... thì ngươi cũng chỉ còn con đường chết mà thôi.

Thế nhưng Trần Bình Trọng là ai, là người hai kiếp Trần Bình Trọng không khỏi nở nụ cười. Lựa chọn này sao hắn lại cảm thấy quen thuộc đến thế đây.

=====++

Tôi nay còn thêm chương nhà

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Hi sinh

Vinh hoa phú quý, mỹ nhân kiếm trước Trần Bình Trọng thiếu sao? Cha hắn là Lê Phụ Trần, mẹ là Chiêu Thánh công chúa, vợ hắn là Thụy Bảo công chúa, hắn lại có thể thiếu thứ gì? Vinh hoa phú quý lại có thể dụ dỗ hắn sao? Làm người hai đời Trần Bình Trọng vì vậy mà khinh bỉ Thiết Lặc, đúng là thế giới nào dụ dỗ, chiêu hàng cũng chỉ có những thứ này đây.

Thiết Lặc nhìn thấy Trần Bình Trọng mỉm cười liền trong lòng trầm xuống, nụ cười này hắn quá hiểu biết. Trần Bình Trọng cười cười nói.

- Ta sinh ra là người Đại Việt, chết làm ma Đại Việt, thứ bản thiếu như ngươi lại xứng để ta phò tá. Có rắm thì mau phóng.

- Muốn chết.

Quả nhiên Thiết Lặc liền nổi giận phóng ngựa đến. Quả chùy như một thiên thành mang tiếng rít gào đập thẳng xuống đầu Trần Bình Trọng. Trần Bình Trọng bình tĩnh né tránh, hắn biết sức lực của Thiết Lặc rất lớn, nếu dùng蛮 lực đánh nhau hắn tuyệt đối sẽ ăn thiệt thòi. Trần Bình Trọng né tránh chùy sắt của Thiết Lặc, tay cầm gươm vung mạnh xuống nhưng không phải tấn công Thiết Lặc mà chém thẳng xuống đầu của chiến mã. Lưỡi đao sắt bén lập tức chém bay nửa cái cổ ngựa, chiến mã chỉ kịp hí lên một tiếng liền gục xuống, Thiết Lặc phản ứng nhanh nhẹn lập tức bổ nhào lăn trên mặt đất không hề bị tổn thương. Thế nhưng Trần Bình Trọng được thế không tha người cũng tung người xuống ngựa, bội đao giờ cao quá đầu chém thẳng xuống. Thiết Lặc biến sắc, mặc dù hắn mặc kim tằm bảo giáp nhưng đầu hắn không có nha, bị chém một đao này tuyệt đối sẽ chết không thể chết lại. Thiết Lặc vội vã đưa chùy lên đón đỡ.

Keng một tiếng, Thiết Lặc cảm thấy tay mình tê rần, vốn Trần Bình Trọng chủ động tấn công đã có lợi thế, từ trên cao bổ xuống lực đạo tuyệt đối là không hề nhỏ, Thiết Lặc bị động đón đỡ liền ăn thiệt thòi. Không dừng lại Trần Bình Trọng liên tục bổ đao khiến Thiết Lặc phải lùi liên tục, đao nào của Trần Bình Trọng cũng hướng đến cổ của Thiết Lặc mà chặt, buộc Thiết Lặc phải đau khổ chống đỡ.

- Chết!

Bỗng nhiên Trần Bình Trọng làm ra một cái hư chiêu, Thiết Lặc liền bị mắc lừa, lưỡi đao từ bên trái hướng cổ của Thiết Lặc bổ xuống. Thiết Lặc không

kịp đón đỡ chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi đao rơi xuống.

- Thôi xong!

Tường chừng như đã nhắm mắt chờ chết bỗng nhiên một mũi tên lao vút đi đâm xuyên qua đùi của Trần Bình Trọng khiến hắn khụy xuống, lưỡi đao cũng vì vậy mà lệch đi chém từ vai trái xuống thân phải của Thiết Lặc, kim tằm bảo giáp lần nữa bảo vệ hắn thoát chết, Thiết Lặc mừng rỡ liền tung ra một cước, Trần Bình Trọng thất thế liền dính đòn lăn ra phía xa. Thiết Lặc hướng về phía Thiết Hùng quát lớn.

- Giết hắn cho ta.

Thiết Hùng bình tĩnh cầm lấy cung tên, mũi tên vừa rồi chính là hắn bắn ra, cũng là cứu Thiết Lặc một mạng. Cung của Thiết Hùng là cung phức hợp, nặng năm thạch, phải là người có sự khỏe phi thường mới kéo nổi, uy lực cũng kinh người, dù là thân dưới Trần Bình Trọng mặc lấy Ngự Lân giáp nhưng vẫn không thể nào phòng ngự được trước sức mạnh của mũi tên. Thiết Hùng lần nữa lắp tên vào, Trần Bình Trọng chặt vật dùng bội đao chống mình đứng dậy như cái bia sống để hắn bắn. Thiết Hùng ngắm kỹ miệng lắp bắm.

- Người có thể an nghỉ, đừng sợ.

Păng.

Mũi tên phóng ra như ánh sao bay thẳng đến Trần Bình Trọng, Trần Bình Trọng thậm chí có thể thấy đầu mũi tên hướng mình lao đến. Xem ra hắn sẽ phải chết lần nữa. Bỗng nhiên một bóng người hiện lên chắn trước mặt hắn.

Phập.

Mũi tên đâm xuyên qua thân thể người đó, máu thịt bắn lên trên mặt của Trần Bình Trọng, đầu mũi tên xuyên qua Sơn Văn giáp vừa vụn vỡ ra. Trần Bình Trọng trợn trừng mắt nhìn người trước mặt, rất quen thuộc với hắn.

- Calos!

Đúng vậy, người vừa đỡ mũi tên cho Trần Bình Trọng chính là Calos, toàn thân hắn đã thấm đẫm máu, Sơn Văn giáp thùng đến bốn năm lỗ hổng lớn đủ thấy hắn đã chiến đấu quyết liệt như thế nào. Giữa ngực một mũi tên đâm xuyên quá nửa, Calos nuốt cuộc chịu không được ngã xuống, Trần Bình Trọng nhìn gương mặt non trẻ đẫm máu ngã xuống trong vòng tay của mình, trong ngực hắn như một quả chùy đập vào thật mạnh.

Calos bị thương rất nặng, thở ra thì nhiều mà hít vào đã rất ít, hắn đưa nắm tay vẫn còn cầm chắc thanh trường thương lên run rẩy nói.

- Tướng quân... anh em đã hi sinh cả rồi... nhưng ngài không được chết.

Trần Bình Trọng nhìn quanh, một ngàn Thánh Dực quân cuối cùng tất cả cũng đã nằm xuống, cũng chỉ còn Calos đang hấp hối và Trần Bình Trọng sắp chết mà thôi. Calos thều thào nói, gương mặt đỏ bừng lên kích động.

- Tướng quân...ngài...nhất định phải...sống... Chúng ta... phải lấy lại...Hải... Văn...quan...

Trần Bình Trọng nắm lấy trường thương thật chặt thì thào chỉ đủ cho hai người nghe được.

- Yên tâm, ta nhất định sẽ lấy lại Hải Văn quan.

- Vậy... vậy thì tốt.

Calos gương mặt đột nhiên nở ra một nụ cười mãn nguyện, Calos đột nhiên thấy trước mắt sáng lóa, ông nội hắn xuất hiện, gương mặt hiền từ khẽ vẫy vẫy lấy hắn. Calos thì thào.

- Ông nội, ta đến với ngài đây.

Bàn tay hắn buông lỏng trường thương rơi thõng xuống đất. Mắt Trần Bình Trọng đỏ lên, bàn tay nắm chặt lấy cán thương, tay kia nhẹ nhàng đặt đầu của Calos xuống như sợ hãi mạnh tay sẽ làm hắn tỉnh giấc.

Trần Bình Trọng chống lấy trường thương đứng lên, bẻ gãy đi mũi tên găm ở đùi vút xuống đất. Đôi mắt đỏ ngầu long lên sòng sọc nhìn lấy Thiết Lặc làm tên này sờ cả da đầu. Thiết Hùng nhui mày khẽ vẫy tay. Mấy trăm binh sĩ lập tức giết đến. Trần Bình Trọng nhìn những tên du kỵ này tiến lên liền gầm lên một tiếng.

- Giết!

Trường thương lập tức vung ra, khí thế như mãnh hổ lập tức cắt đứt cổ họng ba tên du kỵ, hai chân hắn phát lực, liên tục di chuyển như chưa từng bị thương, trường thương như linh xà xuyên qua lớp binh sĩ, mỗi thương xuất ra liền mang theo mạng của một tên du kỵ.

Phập.

Một mũi thương xuyên qua Sơn Văn giáp liền đâm vào hông của Trần Bình Trọng, hắn nghiêng rặng để mình không phát ra tiếng rên, trường thương lập

tức đâm ra giết chết kẻ vừa đâm lên. Lập tức bên cạnh các binh sĩ Tây Gốt lập tức đâm đến, những cán thương dài khóa chặt lại thân thể của Trần Bình Trọng hất tung hất lên cao, trường thương xếp lại thành một rừng chỉ chờ Trần Bình Trọng rơi xuống lập tức phanh thây.

Trần Bình Trọng thân thể trên không trung không hiểu sao lại làm ra phản ứng mà không ai ngờ đến, hất chống thẳng trường thương xuống dưới đất, sau đó như một vận động viên nhảy sào dựa vào sức bật của trường thương liền uốn người bay ra sau các binh sĩ Tây Gốt. Trần Bình Trọng rơi xuống, vết thương trên chân làm hất đầu đến nhe răng, thể nhưng thời gian không cho phép hất dừng lại, Trần Bình Trọng đoạt lấy một thanh trường thương khác liền giết đến Thiết Lặc, trong mắt hất chỉ có một mình Thiết Lặc mà thôi.

- Bảo vệ tướng quân.

Binh sĩ Tây Gốt hét lớn lập tức nhào đến hình thành một thuẫn trận và đập đẩy bay Trần Bình Trọng ra bên phía ngoài, không cho hất tiếp cận Thiết Lặc. Các binh sĩ khác thấy Trần Bình Trọng ngã xuống liền nhào đến giết, nhưng hất nhanh chóng bắt dậy, trường thương nhảy múa thu gặt lấy tính mạng của những binh sĩ Tây Gốt. Theo thời gian vết thương của Trần Bình Trọng càng thêm chồng chất mà xác binh sĩ Tây Gốt ngã xuống dưới chân hất ngày càng nhiều, thậm chí đã có thể xếp thành một hòn núi nhỏ.

Các binh sĩ Tây Gốt nhìn lấy Trần Bình Trọng đứng trên đồng xác chết như một chiến thần, mặc dù người hất tràn đầy tổn thương nhưng lại uy nghiêm, bá khí, vững chãi. Thậm chí Thiết Hùng còn nghe được trong quân có người thì thào lên tiếng.

- Chiến thần, hất chính là chiến thần.

Không thể kéo dài được lâu hơn nữa, Thiết Hùng đưa tay ra lệnh.

- Cung tiễn chuẩn bị.

Một trăm thân vệ binh lập tức tiến lên, tên lấp vào cung nhắm chuẩn người đứng sĩ phía trước chờ đợi lệnh. Trần Bình Trọng trừng trừng mắt nhìn xuống rừng quân địch phía bên dưới, đôi mắt hất sớm đã mờ hồ, tay chân không còn khí lực nữa.

- Xin lỗi Calos, bản tướng không thể hoàn thành được tâm nguyện của người. Ở dưới đó người sẽ không cô đơn, còn có các anh em, bản tướng cũng chuẩn bị xuống với các người đây.

- Xin lỗi bề hạ, thần không thể tiếp tục phụng sự ngài, phục vụ tổ quốc. Thần phải trở về với đức Lạc Long Quân.

Thật nhiều suy nghĩ chạy qua trong đầu của Trần Bình Trọng. Cũng như kiếp trước, hất chặn hậu liền hi sinh, cuộc đời hất có thể hi sinh vì tổ quốc hai lần cũng không có gì đáng tiếc.

Thiết Hùng nhìn Trần Bình Trọng đứng sừng sững ở đó trong đôi mắt tràn đầy sự khâm phục. Một ngàn Thánh Dực quân trận này tuyệt diệt không còn nhưng đổi lấy chính là tính mạng của hơn ba ngàn du kỵ. Tiên phong quân Tây Gốt trực tiếp bị hao tổn mất một phần ba. Cuộc đời hất kính trọng nhất chính là dũng sĩ, thể nhưng người này phải chết.

=====++

Dùng word 2016 không biết sao nó cứ tự sửa chữ hoài thành ra sai chính tả quá trời. Lúc đăng chương lại phải enter xuống mỗi đoạn thêm một dòng thành ra lâu vãi đái.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Viện binh

Quân Tây Gốt rõ ràng lần này bị đánh mất, mang tiếng là truy kích, mười ngàn kỵ binh hùng hổ đuổi theo đại bộ đội của Đại Việt, kết quả nhiều lần bị phục kích không nói, lần này đánh nhau chính diện lại bị Đại Việt làm cỏ mất một phần ba quân số. Thử hỏi bọn hất có tức giận không?

Thể nhưng không sao cả, mọi chuyện đã sắp chấm dứt, toàn bộ quân Thánh Dực đã bị tiêu diệt, chỉ còn lại một tên chủ tướng này mà thôi. Thiết Hùng nhìn chăm chăm vào Trần Bình Trọng, khẽ đưa tay lên, các binh sĩ Tây Gốt lập tức ngấm chuẩn.

- Chuẩn bị...b...

Ầm, ầm, ầm, ầm

Thiết Hùng chưa kịp buông ra chữ bắn bỗng nhiên tiếng nổ vang trời, mặt đất dưới chân quân Tây Gốt bị xói tung lên, có tên du kỵ xui xẻo đang đứng như vậy đột nhiên cả thân thể bị xé làm đôi, nội tạng văng ra đầy đất. Chiến mã bị tiếng nổ lớn làm sợ hãi hí loạn cả lên, du kỵ binh vất vả điều chỉnh tâm trạng của bọn chúng cũng không phải là dễ dàng.

- Có chuyện gì xảy ra?

- Là thiên phạt sao?

- Nhất định, nhất định là Thần đang trừng phạt chúng ta.

Quân Tây Göt trở nên khủng hoảng hơn bao giờ hết, đối với những sự vật, hiện tượng chưa rõ ràng, con người thường hướng đến một thế lực siêu nhiên nào đó nhúng tay vào. Thiết Lặc, Thiết Hùng mặc dù dũng mãnh nhưng cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy mặt đất liên tục nổ tung, binh sĩ của bọn hắn bị hất tung lên cao, bị xé ra thành nhiều mảnh, máu thịt vương vãi đầy đất, thử hỏi bọn hắn có sợ không?

- Hống!

Tiếng gầm rú bỗng nhiên từ phương Đông dội đến, Thiết Lặc nhìn sang, từ phía cuối đường lại xuất hiện đến hai mươi tòa núi nhỏ đang chuyển động cao tốc về phía bọn hắn, không đúng, là hai mươi con quái vật mới đúng. Mà theo sau hai mươi hòn núi nhỏ này lại là hàng trăm chiến xe ngựa bọc đồng cao tốc xông đến, bên trên những chiếc xe ngựa này không cần nghĩ cũng biết chính là quân của Đại Việt. Khói bụi bốc lên cuồn cuộn khiến quân Tây Göt không thể xác định được là Đại Việt có bao nhiêu binh sĩ.

- Chương Thánh quân, giết!

Cưỡi trên một chiến tượng Trần Quốc Toàn quát lớn. Đúng vậy, quân đội đến cứu viện chính là Chương Thánh quân, bọn hắn là đội quân đầu tiên xuất phát chạy đến cứu viện, mất hết bốn ngày mới đến được phủ Triệu Phong gặp được Trần Khánh Dư, sau đó bọn hắn cũng không dừng lại mà chạy thẳng đến cứu viện thành Tân Bình. Trên đường lại gặp được đoàn người cuối cùng của Tô Hiến Thánh, nghe nói Thánh Dực quân ở lại chặn hậu hắn vội vã dẫn theo Chương Thánh quân chạy đến ứng cứu.

Trần Bình Trọng hé ra mí mắt, trong ánh nắng nhạt nhòa của chiều tối hắn thấy được Long Tinh kỳ bay phát phối ngày càng gần hắn, tiếng voi gầm rống sao lại thân thuộc đến như vậy. Hắn biết quân cứu viện đã đến, nhân dân Tân Bình cũng sẽ được an toàn. Mí mắt hắn trở nên vô cùng nặng nề, khí lực cuối cùng cũng tan biến, đôi chân không trụ vững được nữa, cả thân thể hắn liền ngã ầm xuống.

u

- Giết!

Ầm, ầm, ầm, ầm

Chương Thánh quân gầm lên một tiếng, hai mươi khẩu pháo trên lưng chiến tượng khai hỏa hoàn toàn xé tan nát đội hình của quân Tây Göt ra nhiều chỗ. Thiết Lặc rất nhanh lấy lại được tinh thần, tiếp theo trong ánh mắt hắn lại hiện lên vẻ tham lam, nếu như hắn có thể chiếm được những vũ khí, những quái vật này thực lực của hắn sẽ tăng lên diện lớn, lúc đó trở thành đối tiếp theo của Đông Thành An Phủ Sứ cũng không phải là không thể. Nghĩ đến đây Thiết Lặc hô hấp không khỏi trở nên dồn dập, mặt mày đỏ bừng kích động mà không để ý đến tình hình hiện tại.

- Binh sĩ, giết cho ta.

Thiết Hùng vốn muốn ngăn cản, hắn bị vũ khí Đại Việt chấn nhiếp, hơn nữa nhìn các binh sĩ khủng hoảng đến như vậy lại có thể đánh nhau sao? Thế nhưng đã muộn, Thiết Lặc đã dẫn theo thân vệ quân xông lên phía trước, bắt đầu dĩ Thiết Hùng cũng phải vận động những binh sĩ khác xông lên theo tấn công. Những binh sĩ thân vệ binh trải qua trăm trận chiến, mặc dù nhìn thấy chiến tượng to lớn cũng không hề cảm thấy sợ hãi, bọn họ chỉ nghe lệnh chủ tướng của mình mà thôi.

Nhìn thấy quân Tây Göt vậy mà trực diện xông đến Trần Quốc Toàn không khỏi cười lạnh lùng cười.

- Lại dám trực diện xông thẳng vào? Chương Thánh, bày trận.

Chương Thánh quân lập tức thay đổi đội hình, năm chiếc xe ngựa bọc đồng lập tức quay ngang xếp thành một chiến lũy tạm thời trên quan đạo, chỉ để lại một lỗ hổng ở giữa để chui qua, các binh sĩ súng lên nòng lập tức nhắm thẳng quân Tây Göt đang lao đến.

- Thế đội thứ nhất chuẩn bị, bắn.

Ầm, ầm, ầm

Súng lập tức khai hỏa, nòng súng tỏa ra khói trắng dày đặc, nhưng không ai quan tâm, chỉ nhìn chăm chăm phía trước, kỵ binh Tây Göt lao đến với tốc độ cao lập tức trúng đạn ngã nhào xuống, mặc kệ du kỵ mặc giáp da hay thân vệ binh mặc giáp sắt, đạn chỉ bắt kẻ ba bảy hai một liền đâm vào trong cơ thể của bọn hắn.

- Thế đội thứ hai chuẩn bị, bắn.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Loạt đạn thứ hai thậm chí còn kinh khủng hơn, hơn một trăm kỵ bị trúng đạn, số đạn trúng đích vậy mà lần đầu vượt quá năm mươi phần trăm. Thậm chí Thiết Lặc cũng bị dọa sợ rồi, hắn thấy Thân vệ binh của mình tinh nhuệ như vậy lại lần lượt ngã xuống, hai ngàn thân vệ vậy mà giờ cũng chỉ còn bất quá năm trăm người, đây tuyệt đối là lỗ lớn. Thế nhưng đã xông đến nơi hắn cũng không thể đột nhiên lui lại.

- Giết cho ta!

Thiết Lặc quát lớn, thúc ngựa xuyên qua hàng đầu của xe ngựa, bởi hai bên bị chặn hoàn toàn, hắn lựa chọn xông vào khoảng trống quân Đại Việt để lại, các binh sĩ Tây Gốt phía sau cũng xông theo. Thế nhưng lúc vào trận hắn nhận ra mình sai lầm rồi. Đằng sau lỗ hổng quân Đại Việt để lại các xe ngựa khác vậy mà lập thành hai hàng chiến lũy dọc theo quan đạo, các binh sĩ Đại Việt nấp trong xe ngựa bọc đồng, đẩy lại nấp xe, các du kỵ không thể làm gì được bọn hắn, các du kỵ nhận ra dù có dùng ngựa húc vào cũng không thể nào lật đổ được những cỗ xe này, ngược lại Chương Thánh quân liên tục nổ súng tiêu diệt quân Tây Gốt, thỉnh thoảng lại có những cây trường thương bất ngờ từ lỗ châu mai đâm ra giết chết bất cứ tên kỵ binh nào xui xẻo.

Thế nhưng binh sĩ Tây Gốt tuyệt vọng thật sự khi thấy hai mươi chiến tượng đồng loạt xông lên, thân thể to lớn của bọn chúng che lấp cả ánh nắng mặt trời. Trên lưng voi Trần Quốc Toàn cầm lấy một cây trường thương dài từ trên lưng voi đâm thẳng xuống vô tình giết chết kỵ binh bên dưới.

- Chạy mau.

- Quái vật.

Quân Tây Gốt vốn sĩ khí không cao, nay lại bị chiến tượng tấn công tàn bạo tâm lý lập tức tan vỡ, hô hoán nhau bỏ chạy, Chương Thánh quân vẫn không ngăn cản để các du kỵ xông ra vòng vây. Chạy ra được vài chục mét Thiết Lặc, Thiết Hùng lúc này mới thở phào, quá biến thái, trên đời lại có những vũ khí lợi hại như vậy, bọn hắn có cảm giác tính mạng mình có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên Thiết Lặc vậy ảm có cảm giác mình bị khóa chặt, khẽ quay đầu lại hắn thấy tên tướng lĩnh của Đại Việt vậy mà hướng về phía mình mỉm cười.

- Khai pháo.

Ầm, ầm, ầm

Pháo trên lưng chiến tượng lập tức nổ vang. Thiết Lặc cảm thấy mặt đất dưới chân mình bị xói tung lên, chiến mã dưới thân hắn hí vang liên gục xuống, còn thân thể của hắn liền bị hất tung lên trên cao, điều cuối cùng Thiết Lặc suy nghĩ cuối cùng chính là: Hóa ra mùi vị cái chết là như vậy.

- Tướng quân chết rồi.

Nhìn thấy thân thể đầy máu của Thiết Lặc rơi bịch xuống đất binh sĩ Tây Gốt liền hoảng loạn lên bỏ chạy tứ tán.

- Giết!

Binh sĩ Đại Việt gầm thét tất cả lao xuống xe ngựa xông lên truy kích, liên tục nổ súng bắn rụng bất cứ du kỵ nào mình nhìn thấy, quân Tây Gốt hoàn toàn đánh mất ý chí chiến đấu chỉ muốn bỏ chạy càng xa càng tốt. Thiết Hùng ôm lấy thi thể của Thiết Lặc đem lên ngựa, dẫn theo mấy trăm thân vệ binh còn sót lại chạy biến mất đi.

- Dừng lại, đừng đuổi.

Trần Quốc Toàn ra lệnh ngừng truy kích, dù sao du kỵ cưỡi ngựa chạy rất nhanh, bọn họ cũng không thể nào theo kịp được. Ngược lại dọn dẹp chiến trường lại tốt hơn.

- Nhanh chóng tìm người sống sót.

Chiến trường vô cùng thê thảm, đầy đất đều là xác người, xác ngựa chết, Thánh Dực quân không có người nào nhưng giáp hoàn chỉnh, ít nhất đều mang mấy lỗ thương. Chợt một gò xác chết cao làm quân Đại Việt chú ý, bên trên đó còn có một người quân Đại Việt rất quen thuộc.

- Là Trần tướng quân.

Các binh sĩ Chương Thánh quân hô lên, sau đó liền chạy đến kiểm tra, Trần Bình Trọng vẫn còn thở phập phồng, bất quá vô cùng yếu ớt. Bọn binh sĩ liền vui mừng hô lên.

- Quân y, quân y đâu, mau đến cứu Trần tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209

Thành Tân Bình, nha môn phủ, bên trong phòng khách của nha môn đồ đạc bị Thiết Hán Cơ tức giận ném văng đầy đất. Vốn đại quân xuất phát sau quân tiên phong gần một ngày, quân tiên phong của Thiết Lặc đuổi theo đại bộ đội của Đại Việt cũng không tiến vào chiếm lĩnh thành Tân Bình mà tiếp

tục chạy lên phía Bắc, Thiết Hân Cơ đến phủ Tân Bình lập tức đi vào chiếm lĩnh. Lúc này hân mới nhận ra rằng cả một tòa thành lớn như vậy sớm đã không còn bất cứ thứ gì, đến một hạt thóc Đại Việt cũng không để lại. Thế nhưng Thiết Hân Cơ dù sao cũng là Đông Thành An phủ sứ, thực lực cường đại mà không phải là một thủ lĩnh bộ tộc du mục bình thường. Vấn đề tiếp tế đối với Thiết Hân Cơ mà nói không quá trở thành vấn đề quan trọng.

Thiết Hân Cơ lệnh cho binh sĩ chia vào các nhà dân trong thành để nghỉ ngơi. Có tiền quân đi phía trước hân cũng không lo bị quân Đại Việt đánh úp. Binh sĩ Tây Gốt nhận được lệnh lập tức vui vẻ chia nhau đi vào nhà ở. Bọn hân đã đóng quân đã ngoài hơn nửa tháng, dù là những chiến sĩ thảo nguyên nhưng ở trong nhà so với ở ngoài lều trại lại rất thoải mái, quân Tây Gốt cũng vẫn phải bổ sung tinh thần và thể lực để chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo.

Thế nhưng chẳng bao lâu binh sĩ lập tức báo lại cho Thiết Hân Cơ trong nhà ở của thành Tân Bình tràn đầy bầy rập. Có những binh sĩ Tây Gốt vừa mới mở cửa một cây tầm vông có gắn thêm những đoạn gỗ vót nhọn như cây bồ câu khổng lồ đập thẳng vào hai chân hân, khiến tên binh sĩ xui xẻo từ một kỵ binh tinh nhuệ phút chốc trở thành một kẻ tàn phế. Lại một tên binh sĩ khác vừa nằm lên giường hân mới phát hiện ra cái giường này không biết bao giờ đã trở thành một ổ rắn độc, độc xà lập tức mổ vào cổ hân, tên này lập tức độc phát thân vong. Số bầy rập của Đại Việt rất nhiều, lại vô cùng đa dạng, chỉ trong phút chốc liền có người đến nhao nhao báo cáo, thống kê lại vậy mà có đến hơn hai trăm binh sĩ thương vong. Hơn nữa con số ngày càng không ngừng tăng lên.

- Lệnh cho các binh sĩ kiểm tra kỹ càng phòng ở trước khi đi vào.

Thiết Hân Cơ nói, như chợt nghĩ đến cái gì hân lại nói tiếp.

- Trước tiên liền kiểm tra tòa phủ nha này trước thử xem.

Quả nhiên chỉ thoáng kiểm tra một chút vô số bầy rập, độc trùng liền bị dời cả ra ngoài, toàn bộ phủ nha là cái bầy rập khổng lồ, hầu như toàn bộ các phòng ngủ không sót cái nào là không bị đặt bẫy hoặc thả độc vật. Thiết Hân Cơ sắc mặt tái đi, may mắn hân chỉ dừng chân ở phòng khách, còn chưa đi vào phòng ngủ. Nếu không hiện tại có thể nghĩ.

- Báo cáo tướng quân, quân tiên phong đã trở về.

Lang Cự đột nhiên đi vào bên trong nói. Thiết Hân Cơ giật mình, sao lại có thể trở về nhanh đến như vậy, hiệu suất làm việc của Thiết Lặc quả là rất cao. Thiết Hân Cơ chưa từng nghĩ đến chuyện rằng sẽ bị thất bại. Thiết Lặc mười tám tuổi, trải qua trăm trận, kinh nghiệm cũng rất phong phú, đối mặt với tàn quân Đại Việt làm sao có thể thất bại đây. Thế nhưng nhìn về mặt của Lang Cự tâm lý hân liền hồ hởi không ổn.

- Có chuyện gì xảy ra? Nói đi.

Lang Cự cúi đầu nói.

- Bẩm đại nhân, quân Tiên Phong bị phục kích, tổn thương thảm trọng. Thiết Lặc tướng quân...

Thiết Hân Cơ trong đầu oanh một tiếng, tiên phong quân vậy mà lại thất bại, làm sao có thể. Lang Cự ngập ngừng càng làm Thiết Hân Cơ sốt ruột hơn hỏi.

- Thiết Lặc? Thiết Lặc, hân thế nào?

- Bẩm đại nhân, Thiết Lặc tướng quân không may đã hi sinh.

Lang Cự bị thiết nói, cúi đầu thật thấp, che giấu không thể cho Thiết Hân Cơ thấy được ánh mắt của hân. Thế nhưng Thiết Hân Cơ không có tâm tư để ý đến Lang Cự, hân vẫn còn đang chìm trong bàng hoàng chưa thể thoát ra đây.

- Hân...giờ ở đâu?

- Bẩm đại nhân, Thiết Lặc tướng quân đã được đưa về phủ nha.

Nghe Lang Cự trả lời Thiết Hân Cơ lập tức chạy vội ra phía trước. Trong sân của phủ nha tràn đầy binh sĩ bị thương nằm la liệt, mà chính giữa sân có một cái cán, đặt trên cán chính là thi thể của Thiết Lặc, mặt mày của hân tràn đầy máu đã khô, thân người bị tạc gần như rệu rã, xương khớp đã bị gãy vụn làm thân thể cũng bị nhũn xuống một ít.

- Thiết Lặc, Thiết Lặc, cháu ta...

Thiết Hân Cơ ngồi xuống bên cạnh thi thể của Thiết Lặc. Dưới gối hân không có con trai, Thiết Lặc là cháu trai của hân cũng là người được Thiết Hân Cơ bồi dưỡng để trở thành đời tiếp theo của Đông Thành An phủ sứ. Thế nhưng giờ hân chỉ còn lại thi thể nằm đây. Thiết Hùng quỳ bên cạnh thi thể của Thiết Lặc liền dập đầu nói.

- Thuộc hạ không bảo vệ được tốt tướng quân, mong đại nhân trị tội.

- Cút.

Thiết Hân Cơ quát lên một tiếng phát tiết sự phiền muộn vùng chân đạp thẳng vào ngực của Thiết Hùng. Thân thể to lớn của Thiết Hùng lập tức bay ra ngoài nẩy mét, miệng phun ra một búng máu, xem ra bị thương không hề nhẹ. Hít một hơi sâu điều hòa lại tâm tình Thiết Hân Cơ mới trầm giọng hỏi.

- Nói đi, làm sao các người lại bị Đại Việt đánh bại? Tại sao Thiết Lặc lại chết?

Thiết Hùng chật vật ngồi dậy lại quỳ xuống kể lại toàn bộ sự việc diễn ra. Hắn không dám nói dối Thiết Hán Cơ, huống chi sự việc xảy ra cũng không phải lỗi của hắn. Thiết Hán Cơ hỏi.

- Ý người là Đại Việt có vũ khí nổ rất to, bắn rất xa, uy lực rất lớn, lại có quái vật vô cùng khổng lồ đánh bại các người?

- Đúng vậy thưa đại nhân, thuộc hạ có thể hướng Thần thê thuộc hạ không hề nói dối.

Lần này bọn hắn bị Đại Việt đánh quá thảm, một vạn kỵ đi truy kích trở về vậy mà chỉ còn năm ngàn, năm ngàn còn lại ngoại trừ thương vong thì thất lạc cũng vô cùng nhiều, Thiết Hùng cũng không thể tìm lại được, chỉ mong bọn hắn có thể tìm đến được thành Tân Bình mà thôi.

Nghe Thiết Hùng nói, Thiết Hán Cơ trầm ngâm suy nghĩ, quái vật to lớn, có cái vòi dài, ngà lớn chui từ miệng ra Thiết Hán Cơ không biết được là con vật gì? Thế nhưng vũ khí nổ rất to như Thiết Hùng miêu tả Thiết Hán Cơ lại cảm thấy có chút quen thuộc. Là người chứng kiến trận chiến Đông – Tây hai mươi năm trước, lại là kẻ sống sót trong chiến tranh Tây Gốt – Đông Tấn bảy năm trước kiến thức chiến tranh của Thiết Hán Cơ vô cùng phong phú. Thiết Hán Cơ nhớ lại lúc còn mẫn nòng hắn vậy mà tiếp xúc qua một vật rất đặc biệt tại Đông Tấn gọi là pháo, rất dễ bắt lửa, khi nổ tiếng vang cũng rất to, người Đông Tấn hay dùng trong các dịp lễ lộc vô cùng sôi động, thế nhưng hắn cũng chưa nghe nói người Đông Tấn lấy thứ gọi là pháo này ra làm vũ khí. Xem ra phải báo lại cho bề hạ một chút. Thiết Hán Cơ hít sâu một hơi nói.

- Để binh sĩ nghỉ ngơi đi. Đợi ngày mai chúng ta sẽ tiếng thẳng đến kinh đô của Đại Việt giết chết tất cả bọn chúng trả thù cho Thiết Lặc.

Thành Triệu Phong, nha môn Tuyên phủ sứ, bên trong phòng Trần Bình Trọng nằm yên vị trên giường, toàn thân được băng vải như xác ướp, bên cạnh là Phạm Công Bân đang bắt mạch. Từ lúc được lệnh đi chữa trị cho Trần Khánh Dư, Phạm Công Bân cũng chưa trở về mà cùng dân chúng tản cư về phủ Triệu Phong. Phạm Công Bân tập hợp các lang y trong vùng, tổ chức lên một cái bệnh viện dã chiến để phục vụ cho đại quân. Trần Bình Trọng được Trần Quốc Toàn đưa trở về Phạm Công Bân lập tức được mời đến. Đối với chỉ trong vòng nửa tháng phải tiếp nhận hai vị tướng quân cơ hồ từ cửa chết kéo về trong lòng Phạm Công Bân cũng chỉ có thể thở dài.

- Phạm thái y, Trần tướng quân như thế nào rồi?

Tô Hiến Thành bên cạnh khẽ hỏi, bởi phải xây dựng phòng tuyến sông Cầu, Trần Khánh Dư từ sớm đã chạy ra ngoài tiền tuyến, Nguyễn Hiền cũng ở bên cạnh phụ trợ, Trần Quốc Toàn vừa đưa Trần Bình Trọng trở về cũng lập tức rời đi nên tại thành Triệu Phong cũng chỉ còn mỗi Tô Hiến Thành mà thôi. Phạm Công Bân khẽ bỏ tay ra khỏi cổ tay Trần Bình Trọng nói.

- Bẩm đại nhân, Trần tướng quân bị mất máu quá nhiều, tổn thương cũng nặng vô cùng. Hiện tại chưa thể nói trước được điều gì, hạ quan cũng chỉ cố gắng hết sức mà thôi.

- Vậy làm phiền Phạm thái y rồi.

Tô Hiến Thành cũng hiểu được thương thế của Trần Bình Trọng rất nặng, nhất được về cũng chỉ còn một nửa cái mạng. Thế nhưng hắn vẫn mong muốn Phạm Công Bân có thể toàn lực cứu chữa, để Trần Bình Trọng có thể phục hồi liền tốt. Trải qua trận chiến này Trần Bình Trọng giường như đã trở thành chiến thần trong lòng các binh sĩ, là một biểu tượng của sự anh dũng, bất khuất. Nếu Trần Bình Trọng hi sinh đây quả thực là một tổn thất cực lớn cho tinh thần binh sĩ, Tô Hiến Thành không muốn điều đó xảy ra, nhất là khi đại chiến đã sắp đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 210: Quân địch đã đến

Phòng tuyến sông Cầu, phòng tuyến này được xây dựng lên cấp tốc bởi hơn hai vạn quân dân của xứ Thuận Hóa, cấp tốc xây dựng trong vòng bốn ngày, tuyến phòng thủ này kéo dài mười cây số dọc theo bờ Bắc của sông Cầu. Phòng tuyến được xây dựng bởi ba lớp, lớp ngoài cùng là một hàng rào tre cắm dọc bờ sông, lớp giữa là một lớp chiến lũy, dù các loại gỗ làm bờ dậu, trong cùng là các ụ đất cao được đắp lên, nơi này là nơi đặt các ỏ pháo M102.

Xây dựng lên phòng tuyến sông Cầu Tô Hiến Thành hoàn toàn giao trọng trách cho Trần Khánh Dư, gần cả tuần nay ngày ngày Trần Khánh Dư cũng ở ngoài công trường, làn da cũng bởi vậy mà trở nên đen sạm, Đề Lạp ở bên cạnh cũng thương tiếc không thôi khuyên Trần Khánh Dư trở về nghỉ ngơi, dù sao vết thương của hắn vẫn chưa lành, thế nhưng Trần Khánh Dư lắc đầu không chịu. Chiến lược bị phê khiến Trần Khánh Dư cảm thấy rất chán nản, hắn cảm thấy bản thân mình vô dụng, không thể cống hiến thêm cho Đại Việt. Không ngờ Tô Hiến Thành lại giao cho hắn công việc quan trọng như vậy nhất định hắn phải cố hết sức để hoàn thành.

- Trần tướng quân, chiến tuyến quá dài, chúng ta cũng chỉ có bốn ngàn quân, chỉ sợ không dễ phòng ngự.

Nguyễn Hiền thân hình nhỏ bé đứng bên cạnh Trần Khánh Dư và Trần Quốc Toàn nói. Phòng tuyến kéo dài đến mười cây số, chia đều ra cũng chỉ có bốn trăm người phòng thủ một cây số. Tô Hiến Thành chọn vị trí này rất độc ác, hai bên sông Cầu đều là núi, lòng sông rộng đến một trăm mét, sông

chảy theo chiều Tây – Đông chắn ngang hoàn toàn con đường đi đến Thăng Long. Muốn đến Thăng Long bắt buộc phải đi qua đoạn sông này. Sông Cầu có ba bến thuyền, một chiếc cầu, thuyền bè đều bị triều đình tịch thu sạch, còn chiếc cầu thì cũng bị Trần Quốc Toàn hôm trước sau khi trở về liền phá hủy. Phòng tuyến như vậy thế nhưng rất ít quân phòng thủ, chỉ có tám trăm tàn quân từ Hải Vân quan trở về, hai trăm thành quân đại đội của phủ Triệu Phong, còn lại chính là Chương Thánh quân mới chạy đến rồi. Điều có thể dựa vào duy nhất có lẽ là hàng chục khẩu pháo mà Chương Thánh quân đã kéo đến.

- Quốc Toàn, viện quân triều đình bao giờ mới có thể đến?

Trần Khánh Dư trầm ngâm hỏi. Trần Quốc Toàn là người từ kinh thành đến khề ước lượng một chút nói.

- Đại quân đi từ Thăng Long đến Triệu Phong cũng phải mất bảy ngày, ước chừng phải còn bốn ngày nữa mới có thể đến nơi.

Trần Khánh Dư gật đầu, bộ óc nhanh chóng vận chuyển. Hiện tại quân địch còn ước chừng ba mươi bốn ngàn quân, phòng tuyến sông Cầu cũng chỉ có bốn ngàn quân, chênh lệch quá lớn. Nhiệm vụ của bọn hắn là thủ vững tại đây bốn ngày, khi đại quân kéo đến mọi chuyện liền có thể dễ nói. Thế nhưng đến giờ phòng tuyến vẫn chưa thể hoàn thành. Theo tin báo lại nói chậm nhất là trưa ngày mai quân địch đã đến nơi. Trần Khánh Dư suy nghĩ hồi lâu lại lấy bản đồ phòng tuyến ra nói.

- Để cho mọi dân công và binh lính xây dựng ở các vùng khác, tại nơi này sau khi hoàn thành các công trình cơ bản thì chuyển sang nơi khác đi.

Đoạn mà Trần Khánh Dư chỉ định nằm ở phía Tây của phòng tuyến, nơi này địa thế có phần cao hơn phía Đông một chút, nước chảy cũng xiết hơn nhưng lòng sông lại hẹp hơn, chỉ tầm sáu mươi mét mà thôi. Nhìn vị trí Trần Khánh Dư chỉ định Nguyễn Hiền nhanh chóng hiểu ra.

- Trần tướng quân muốn chặn bọn chúng tại nơi này?

Trần Khánh Dư gật đầu nói.

- Đúng vậy, lực lượng của chúng ta quá mỏng, không thể dàn trải khắp phòng tuyến. Phải dụ chúng vào đây đánh trận đầu thắng thật lớn để kéo dài thời gian cho đại quân.

- Thế nhưng quân địch sẽ kéo đến đây sao?

Trần Quốc Toàn lo lắng nói, Nguyễn Hiền liền cười.

- Trần tướng quân đã nghĩ kỹ, xây dựng công sự nơi đây sơ sài chính là để dụ địch, mặc dù nơi này lòng sông hẹp, ít công sự, nhưng nước chảy xiết, muốn qua sông cũng không dễ dàng như vậy. Điều quan trọng là không để cho chúng phát hiện chúng ta mai phục binh lính.

Trần Khánh Dư phì cười nói.

- Ai nói với người ta định mai phục binh lính đây?

=====Ta là dòng phân cách=====

Đến sáng hôm sau quả nhiên Thiết Hấn Cơ đã dẫn theo ba vạn quân đi đến được sông Cầu. Nhìn chiếc cầu duy nhất qua sông đã bị phá hủy, phía đối diện phòng tuyến quân Đại Việt ô cùng sâm nghiêm Thiết Hấn Cơ không khỏi cảm thấy khó làm. Không ngờ Đại Việt chỉ trong vòng mấy ngày lại có thể xây dựng lên một phòng tuyến như vậy, hay là Đại Việt từ sớm đã có sự chuẩn bị? Thiết Hấn Cơ ra lệnh.

- Để binh sĩ đóng quân cách sông hai dặm, cho thám báo đi do thám địa hình.

Tuy nóng lòng báo thù cho cháu trai nhưng Thiết Hấn Cơ vẫn giữ được sự tỉnh táo. Những tổn thất liên tiếp của quân Tây Gốt đến chủ yếu từ việc quân Đại Việt nắm rất rõ địa lợi, từ đó liên tục tổ chức mai phục, gây cho quân Tây Gốt nhiều tổn thất. Thiết Hấn Cơ đương nhiên đã rút được kinh nghiệm. Hắn tổ chức nên một nhóm quân trinh sát đến gần người tỏa ra xung quanh, không chỉ do thám phòng tuyến của Đại Việt mà còn xem thử xung quanh nơi đóng quân có quân mai phục hay không. Thiết Hùng đã từng báo cáo quân Đại Việt rất giỏi bắn lén, thiện chiến trong rừng, trong không gian hẹp, Thiết Hấn Cơ không thể không cẩn thận.

Rất nhanh doanh trại quân Tây Gốt cũng đã được dựng lên. Bên trong soái trưởng Thiết Hấn Cơ gọi các tướng lĩnh bên dưới đi vào. Dưới trưởng Thiết Hấn Cơ có tất cả ba người tướng lĩnh, một trong đó là Thiết Lặc đã tử trận, một người khác là Thiết Bảo, cha của Thiết Hùng, một người còn lại là Quách Nhân Quý, tên này trước kia là người Đông Tấn, sau quy hàng với Tây Gốt, quốc vương Tây Gốt liền nể hân về dưới trướng của Thiết Hấn Cơ. Ngược lại Quách Nhân Quý là người phương Đông vốn đến từ nền văn hóa cao hơn so với Thiết Hấn Cơ nên rất được hân yêu thích, Quách Nhân Quý cũng là một nhân tài, tham mưu cho Thiết Hấn Cơ không ít ý tốt giúp hắn leo lên được chức vụ Đông Thành An phủ sứ đây.

- Bái kiến đại nhân.

Thiết Hấn Cơ gật đầu ý bảo chúng tướng ngồi xuống nói.

- Hiện tại quân Đại Việt đóng phòng tuyến phía trước, lấy sông làm chiến hào. Quân ta phần lớn lại là kỵ binh, không thiện thủy chiến, các người nghĩ như thế nào?

Quả thực phần lớn là kỵ binh. Ban đầu bao vây Hải Vân quan là ba mươi ngàn kỵ, sau đó lại đến thêm mười ngàn bộ binh, đến hiện tại bộ binh cũng chỉ

không quá bảy ngàn. Kỳ binh tuy đông nhưng lại không thiện thủy chiến, Thiết Hân Cơ nhìn phòng tuyến của Đại Việt chắc chắn vô cùng, không dễ đánh.

- Bẩm đại nhân, suốt thời gian qua mặc tướng đã quan sát. Có vẻ như Đại Việt đang bày kế vườn không nhà trống để tiêu hao hậu cần của quân ta. Tuy nói hậu cần của chúng ta đến đây cũng chỉ mất hơn một tháng. Thế nhưng lâu dài không phải là chuyện tốt. Xin đại nhân cấp cho mặc tướng mười ngàn binh sĩ, mặc tướng sẽ lập cầu phao tấn công Đại Việt.

Người đứng ra nói là Thiết Bảo, lần trước con trai hân là Thiết Hùng bảo vệ không chu toàn cho Thiết Lạc, tuy Thiết Hân Cơ không nói nhưng Thiết Bảo biết Thiết Hân Cơ nhìn Thiết Hùng rất khó chịu, nên hân mới muốn phải lập công chuộc tội.

Thiết Hân Cơ gật đầu, Thiết Hùng có đầu óc, đương nhiên Thiết Bảo cũng có đầu óc, nói rất có lý. Lúc này Quách Nhân Quý lại nói.

- Ở phương Đông người sử dụng chiến thuật này rất nhiều. Chỉ là tướng quân bắc cầu phao như vậy sẽ chịu quân Đại Việt phục kích.

Thiết Bảo liếc mắt đối với Quách Nhân Quý lo ngại liền không thích.

- Tướng quân lại không tin tưởng vào ta, hay không tin vào sức mạnh của binh lính của ta? Một vạn quân liền đầy đủ làm cò bọn chúng.

Thế nhưng Quách Nhân Quý cũng không để cho Thiết Bảo mặt mũi lập tức phản bác.

- Ngài quên lúc trước chính Đại Việt đã đánh bại một vạn quân tiên phong hay sao?

- Đó chỉ là do...

Thiết Bảo vừa định nói là do Thiết Lạc ngu ngốc lập tức dừng lại, quả nhiên Thiết Hân Cơ chính là trừng mắt nhìn hân. Đùa giỡn, Thiết Lạc dẫu ngu ngốc cũng là cháu trai cưng của Thiết Hân Cơ, Thiết Bảo có tư cách mắng hân sao? Ngại mình sống quá lâu?

- Bẩm đại nhân, thám báo đã trở về.

Thiết Hân Cơ đang định điều hòa hai bên một chút Lang Cự liền đi vào nói. Lang Cự liếc nhìn không khí căng thẳng bên trong soái trường liền có cảm giác không được tự nhiên. Đối với những người có thể đi vào Soái trường hân hăm mộ không thôi, lại còn có gan ghét. Ví như Thiết Lạc tên bắt tài kia. Lang Cự tự nhận bản thân mình có tài năng, lại thông minh hơn Thiết Lạc, thế nhưng hân một mực vẫn chỉ là một con chó của Thiết Hân Cơ, nào có tư cách tham gia vào nơi quan trọng, còn Thiết Lạc nhờ vào đầu thai tốt liền có thể trở thành tướng quân cấp cao, không ít lần leo lên đầu hân ngồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Phòng tuyến sông Cầu (1)

Lang Cự tự nhận bản thân mình có tài năng, lại thông minh hơn Thiết Lạc, thế nhưng hân một mực vẫn chỉ là một con chó của Thiết Hân Cơ, nào có tư cách tham gia vào nơi quan trọng, còn Thiết Lạc nhờ vào đầu thai tốt liền có thể trở thành tướng quân cấp cao, không ít lần leo lên đầu hân ngồi đây.

Thế nhưng dù có cảm thấy bất bình như thế nào thì Lang Cự cũng không dám nói ra được. Phải biết hân cùng lắm cũng chỉ là đứng đầu một bộ lạc với vài ngàn binh, lần trước chạm trán với Đại Việt lại càng bị thiệt hại gần một nửa, địa vị trực tiếp rơi xuống chỉ còn đứng đầu bộ phận thám báo. Nếu không phải hân có công lao tìm ra được Hải Văn quan thì không biết đã luân lạc đến mức độ nào rồi.

- Địa hình thăm dò như thế nào?

Thiết Hân Cơ có vẻ lười biếng tùy ý hỏi, nhưng đôi mắt hồ trực tiếp nhìn chăm chăm vào Lang Cự làm sống lưng Lang Cự không khỏi thẳng tắp lên nói.

- Bẩm đại nhân, thám báo đã trinh sát xung quanh mười dặm không hề có bóng dáng của địch nhân. Chỉ có phía Bắc sông phòng tuyến của Đại Việt kéo dài hơn mười cây số, các công trình hạng mục phòng ngự cơ bản đều đã hoàn thành, chỉ có phần phía Tây lại trống trải, chưa có hoàn thành mấy. Nơi này lòng sông hẹp, địa hình lại cao nên nước chảy rất xiết, theo như thuộc hạ quan sát thì có vẻ quân Đại Việt không chú trọng đến khu vực này lắm.

Thiết Hân Cơ nhú mày. Không phải là hân không tin vào khả năng trinh sát của khinh kỵ mà là Đại Việt sẽ chủ quan như vậy hay sao? Ăn trái đắng của Đại Việt không ít hân cũng nhận ra Đại Việt không bình thường. Đánh Đại Việt đến nay Tây Gót đã tổn thất đến sáu bảy ngàn quân, ngược lại không hề mò được đến lợi lộc nào. Thiết Hân Cơ hiện tại cũng chỉ là cố đắm ăn xôi, nếu không địa vị của hân tại Đông Thành nói riêng, trong vương quốc nói chung sẽ bị suy giảm rất lớn.

- Dẫn ta đi đến nơi đó.

Suy nghĩ một hồi Thiết Hân Cơ đứng lên lấy áo choàng nói. Đối với hân bây giờ Đại Việt đã trở thành một đối thủ thật sự, mọi bước hân đi đều phải cân trọng, không thể chủ quan được.

Mấy trăm kỵ lập tức từ trong doanh trại lao ra chạy về phía Tây, mất tầm nửa giờ liền chạy đến nơi. Thiết Hân Cơ leo xuống ngựa nhìn dòng nước chảy xiết bên dưới. Đây là một đoạn sông chỉ rộng chừng bảy mươi mét, đúng như Lang Cơ nói quân Đại Việt tại đây phòng thủ lơ là hơn nơi khác rất nhiều, đây cũng có thể là một cơ hội. Thiết Hân Cơ chỉ một tên thân binh nói.

- Ngươi xuống đo thử lòng sông như thế nào.
- Tuân lệnh đại nhân.

Tên kỵ binh này lập tức vâng mệnh liền cưỡi ngựa đi xuống lòng sông, rất nhanh nước liền dâng cao đến cổ của ngựa, dòng chảy mạnh lập tức kéo ngựa đến lão đảo làm chiến mã hoảng loạn cả lên. Tên kỵ binh lo lắng lập tức quay đầu thúc ngựa trở về nói.

- Bẩm đại nhân, theo thuộc hạ thấy lòng sông sâu nhất cũng chỉ gần ba mét, chỉ là dòng nước rất mạnh, dưới đáy lại là bùn, chiến mã không dễ di chuyển, rất dễ bị cuốn trôi.

Thiết Hân Cơ gật đầu, thân binh báo cáo lại hẳn rất tin tưởng, thảo nào Đại Việt lại lơ là căn giới tại đây, khúc sông như vậy vượt sông quả là không dễ dàng. Thiết Hân Cơ nói.

- Thiết Bảo, lệnh cho người chuẩn bị cầu phao, tối nay ngươi dẫn theo một vạn quân vượt sông.

Thấy Thiết Hân Cơ chấp nhận phương án của mình Thiết Bảo liền vui mừng nói.

- Đại nhân yên tâm, mạc tướng sẽ không làm nhục mệnh.
- Lang Cơ, ngươi tiếp tục giám sát phòng tuyến địch, nếu chúng có biến động lập tức phải báo cáo cho ta.

Thế nhưng Thiết Hân Cơ không biết rằng mọi hành động của bọn hắn đều bị trinh sát Đại Việt quan sát được từ bên phía đối diện. Khi nhận được tin báo Trần Khánh Dư chỉ khẽ cười nói.

- Cá đã cắn câu rồi.

=====Ta là đường phân cách=====

Nói là làm Thiết Bảo lập tức phải một vạn binh sĩ đi chặt cây cối chuẩn bị lập cầu phao. Quách Nhân Quý ở bên cạnh âm thầm suy nghĩ, hẳn vẫn cảm thấy không được ổn lắm, nhưng không biết là ở chỗ nào. Hắn tìm đến Thiết Bảo nói.

- Thiết Bảo tướng quân, Đại Việt có vũ khí mạnh mẽ hẳn ngươi cũng biết. Thiết nghĩ nên để đến nửa đêm chúng ta hãy bắt cầu phao, như vậy sẽ hạn chế được địch nhân. Ta chỉ lo lắng lúc chúng ta làm cầu phao bọn hắn sẽ cố sức đánh.

Thiết Bảo tuy không ưa gì Quách Nhân Quý nhưng cũng không phải không có đầu óc, biết Quách Nhân Quý nói có lý. Thiết Bảo nói.

- Quách tướng quân yên tâm. Lập cầu phao bắt quá mất hơn hai giờ đồng hồ, chỉ cần lập được cầu phao Đại Việt nhất định không phải là đối thủ của chúng ta. Huống chi phòng tuyến địch bị chúng ta nhìn chăm chăm, bất cứ chuyển động nào cũng không thể qua mắt được trinh sát kỵ.

Nghe Thiết Bảo nói vậy Quách Nhân Quý lại không thể an tâm, ngược lại cảm giác bất an lại càng mãnh liệt hơn.

Đến giữa đêm hai mươi ngàn quân Tây Gốt đã tập trung ở phía Tây sông Cầu. Đầy đủ bảy ngàn bộ binh và mười ba ngàn kỵ binh, tất cả vật liệu gỗ đều được tập trung ra phía trước. Thiết Bảo hỏi Lang Cơ.

- Bên phòng tuyến Đại Việt có chuyển động gì không?
- Bẩm tướng quân, không hề có, dường như chúng không phát hiện ra bọn ta.

Nghe Lang Cơ trả lời Thiết Bảo rất hài lòng. Lần này hắn chỉ huy mười ngàn quân, mười ngàn binh sĩ khác do Thiết Hân Cơ giữ lại phía sau lược trận. Từ phía bên này nhìn sang bờ kia, phòng tuyến Đại Việt chỉ le lói vài ánh đuốc, thấp thoáng còn có thể thấy được bóng dáng binh lính đứng gác. Thiết Bảo phát tay ra lệnh.

- Bắt cầu phao.

Mười ngàn binh sĩ liền chia ra làm bốn đội, nhẹ nhàng đặt các bộ phận của cầu phao xuống, mặt được lắp ghép, tất cả đều làm trong im lặng, đến mức đóng cọc cũng lót lên một lớp vải bông, làm một cách nhẹ nhàng, không biết vì sao quân Tây Gốt làm việc này rất quen thuộc, không mất nhiều thời gian bốn cây cầu phao đã dựng được đến giữa sông mà quân Đại Việt cũng không hề có phản ứng nào. Nhìn bốn chiếc cầu phao dần dần được nối dài ra Thiết Bảo càng vui mừng, có bốn chiếc cầu này mười ngàn quân của hắn sang sông cũng chỉ trong phút chốc mà thôi.

Tất cả quân Tây Gốt không biết rằng trên bờ đối diện, trên một gò đất cao Trần Khánh Dư cũng đang nhìn xuống phía dưới bọn hắn. Hôm nay trăng sáng nhưng mây lại khá nhiều, nên ánh sáng cũng chỉ thỉnh thoảng lấp lo soi sáng công trường yên lặng bên dưới. Thế nhưng như thế cũng đủ để Trần Khánh Dư nhìn nhận rõ được tình hình. Cầu làm đến đâu binh sĩ Tây Gốt lại di chuyển đến đó, chỉ cần khớp nối cuối cùng hoàn tất quân Tây Gốt lập tức sẽ đổ bộ sang. Nguyễn Hiền nhìn Trần Khánh Dư có chút sốt sắng nói.

- Trần tướng quân, chúng ta có nên làm màu một chút không?

Trần Khánh Dư lắc đầu nói.

- Hiện tại chưa phải lúc. Đã cho người bảo vệ trận địa pháo hay chưa? Lát nữa thành bại chính là nhờ chúng đây.

Nguyễn Hiền cười nói.

- Tướng quân yên tâm, mấy chục ỏ pháo chúng ta đặt trên phía đất cao, xen giữa với quân địch còn có ba ngàn quân của ta đây. Nếu bọn chúng mò được đến trận địa pháo thì lúc đó phòng tuyến cũng tan vỡ rồi.

Trần Khánh Dư hài lòng gật đầu lại tiếp tục quan sát tình hình bên dưới. Nhờ ánh trăng lấp ló hắt cũng liền phát hiện quân Tây Gốt vậy mà chỉ còn cách bờ hơn hai mươi mét nữa mà thôi. Trần Khánh Dư mới quay sang Nguyễn Hiền nói.

- Bắt đầu thực hiện kế hoạch, mau mau thông báo.

Nguyễn Hiền thân thể nhanh như một con sóc lập tức phóng đi, mà Trần Khánh Dư cũng chạy xuống phòng tuyến trực tiếp chỉ huy chiến đấu.

- Cái gì đến kia?

Mí mắt Quách Nhân Quý chợt nhảy, hẩn nhìn về phía Tây, giương như hẩn vừa thấy lấp lánh vật gì đó. Thế nhưng tiếng hô giết vang trời tại phía bờ Bắc lại lôi kéo lại sự chú ý của Quách Nhân Quý. Quân Đại Việt đã phát hiện ra bọn hẩn rồi. Từ bên trong bờ lập tức phóng tên ra, thế nhưng số lượng cũng không nhiều. Hàng bộ binh của Tây Gốt đi lên phía đầu đảm trách nhiệm vụ phòng ngự. Bọn hẩn được trang bị khiên lớn, đao dài, đối với số lượng vô cùng ít mũi tên từ trong chiến lũy phóng ra cũng không làm được gì bọn hẩn.

- Cha, quân Đại Việt phát hiện ra chúng ta.

Thiết Hùng nhìn thấy quân mình đã sắp đến nơi liền bị phát hiện không khỏi tiếc nuối không thôi, chỉ là thương vong Tây Gốt rất ít, chỉ lâu lâu mới có một người trúng tên ngã xuống, như vậy hẩn cũng thấy yên lòng.

Nghe con trai mình nói vậy Thiết Bảo cười lớn nói.

- Hôm nay trời không quá tối, chúng ta đã đến gần như vậy bọn chúng còn không phát hiện thì mới thực sự là có vấn đề đây.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Phòng tuyến sông Cầu (2)

Rầm, rầm, rầm, rầm

Từng mảng cầu phao cuối cùng cũng được kết nối với nhau, đôi bờ sông cách nhau bảy mươi mét được bốn chiếc cầu phao nối liền lại. Thiết Bảo vỗ vai Thiết Hùng nói.

- Con trai, thời cơ kiến công lập nghiệp của ngươi đã đến, cùng cha xông lên.

Là người cùng một bộ tộc nhưng Thiết Lạc và Thiết Hùng lại có số phận khác nhau, khi Thiết Lạc được Thiết Hán Cơ ưa thích muốn chọn làm người thừa kế thì Thiết Hùng lại lận đận, đến mức phải đi làm tay sai cho Thiết Lạc. Không ai hiểu con hơn cha, Thiết Bảo đương nhiên hiểu con trai mình tài năng hơn tên mần phu kia nhiều lắm, bởi vậy Thiết Lạc được Thiết Hán Cơ sủng ái thử hỏi làm sao Thiết Bảo không tức giận. Chưa kể Thiết Lạc chết trận con trai mình còn suýt nữa phải chịu tội làm sao Thiết Bảo không bất mãn đây. Thế nhưng thời thế giờ đã khác, Thiết Lạc đã chết, Thiết Hán Cơ dưới trướng không có con cái, đây chính là cơ hội để Thiết Hùng thi thố tài năng.

- Toàn quân, giết cho ta.

Thiết Bảo quát lớn lập tức xung phong lên đầu tiên, quân Tây Gốt nhìn thấy chủ tướng dẫn đầu sĩ khí cao ngút ngàn cùng hô hào xông lên, bởi phòng tuyến còn chưa xây xong, rất sơ sài, quân Tây Gốt rất dễ trèo lên được bờ, quân Đại Việt thấy vậy sợ hãi chỉ bắn vài mũi tên cho có lệ, sau đó liền co giò bỏ chạy nhanh như lông chân bơi mỡ. Thiết Bảo nhìn thấy vậy liền hô lớn.

- Đuổi theo cho ta, đừng để bọn chúng chạy thoát.

Thế nhưng Thiết Hùng giữ tay Thiết Bảo lại nói.

- Cha, hiện tại tình hình không rõ, Đại Việt không dễ bại như vậy, phía trong khẳng định có trả.

Thế nhưng Thiết Bảo tỏ vẻ không vui nói.

- Làm sao phải sợ hãi, bọn hán chính là sợ hãi uy thế của quân Tây Gốt ta, hiện tại chúng bỏ chạy tan tác, không đuổi lại chờ đến lúc nào. Đuổi theo cho ta.

Thiết Hùng không khuyên được cũng đành chạy theo cha. Quân Tây Gốt vừa mới chân ướt chân ráo lên bờ, chưa kịp ổn định đội hình gì nghe chủ tướng ra lệnh ba chân bốn cẳng lập tức đuổi theo. Phía bên này sông Thiết Hán Cơ thấy phòng tuyến Đại Việt khói lửa ngập trời sáng rực cả một vùng trời liền hài lòng cười nói.

- Thiết Bảo quả nhiên là ái tướng của ta, đánh trận có một bộ, quân Đại Việt liền không chịu nổi một kích.

- Đó là nhờ sự chi đạo sáng suốt, anh minh thần võ của đại nhân.

- Đúng vậy, nếu không nhờ đại nhân quân Đông thành phủ chúng ta làm sao có thể về vang ai nghe đến cũng sợ hãi như ngày hôm nay.

Mấy tên lâu la đằng sau liền ra sức đập mông ngựa khiến tấm lòng hư vinh của Thiết Hán Cơ được thỏa mãn vô cùng. Chỉ có Quách Nhân Quý gương mặt hiện rõ lên sự lo lắng. Chiến trận thắng quá dễ dàng, trong lòng hắn vẫn cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

- Bẩm đại nhân, Thiết Bảo tướng quân đã dẫn theo hai ngàn quân qua sông, chúng ta có tiếp tục cho quân qua sông không?

Thiết Hán Cơ nghe vậy liền gật đầu nói.

- Tiếp tục qua sông, toàn bộ tám ngàn kỵ lập tức qua sông đi.

Hai ngàn quân lúc này đều là bộ binh đi đầu đỡ đạn đã thuận lợi qua sông, trận địa hoàn toàn được chiếm lĩnh đã không có gì nguy hiểm, kỵ binh lập tức được lệnh đi sang sông. Bốn chiếc cầu, mỗi chiếc cầu đi được hai hàng người ngựa, chẳng mấy chốc gần một ngàn kỵ binh đã leo được lên trên cầu, đội đầu tiên thậm chí đã qua được bờ bên kia sông. Lúc này không biết có ai hô lớn lên.

- Nhìn trên thượng nguồn có gì thể kia?

Nghe tiếng hô Quách Nhân Quý nhìn thấy từ trên thượng nguồn, những đốm sáng le lói đang lao nhanh xuống phía dưới hạ lưu, chỉ là đêm tối Quách Nhân Quý cũng không thể nhìn rõ là gì. Thêm một chút nữa Quách Nhân Quý nhìn ra ánh sáng phát ra chính là từ những ngọn lửa. Mắt hắn căng ra, lúc này mắt trắng thoát ra khỏi bóng mây soi rõ xuống dưới mặt sông. Quách Nhân Quý liền biến sắc. Những đốm lửa đó vậy mà lại là những con thuyền bốc cháy, hơn nửa chúng nó lại đang lao nhanh đến cầu phao. Quách Nhân Quý hốt hoảng la lớn.

- Đại nhân, mau truyền lệnh lui quân, chúng ta bị Đại Việt lừa rồi.

Thiết Hán Cơ đương nhiên cũng đã phát hiện được những chiếc hỏa thuyền kia đang xông đến. Thế nhưng không chờ đợi hắn ra lệnh, những chiếc thuyền kia đã đâm vào cầu phao. Thuyền to lớn, rắn chắc, cầu phao dựng sơ sài không chịu nổi lập tức đứt lìa. Người ngựa trên cầu la hét thảm thiết rơi xuống sông bị dòng nước chảy xiết cuốn, dân du mục bọn hán cũng không biết bơi đây.

Một chiếc, hai chiếc,... Bốn chiếc cầu lần lượt bị phá hủy, thế nhưng bốn chiếc hỏa thuyền cũng bị mắc kẹt lại. Các binh sĩ khác trên bờ lập tức kéo bè đến trục vớt những người bị rơi xuống. Thiết Hán Cơ thở phào. May mắn cầu phao chỉ đứt gãy một đoạn nhỏ, sửa chữa chút là được. Thế nhưng chưa kịp vì mình cảm thấy may mắn xong Thiết Hán Cơ liền được thấy một cảnh tượng mà đời mình khó quên.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Bốn chiếc hỏa thuyền vậy mà lần lượt phát nổ, phát ra vô tận hỏa diễm, tiếng nổ như sấm dậy làm mặt đất như bị rung chuyển lên, sóng xung kích thổi bay các binh sĩ trên cầu, trên bè. Bọt nước vỡ tung lên, nhưng cuống theo đó chính là tay chân, thân thể của những binh sĩ Tây Gốt. Bọn hán đến tiếng hét thảm thiết cũng không kịp vang lên liền bị ngọn lửa đỏ bao phủ lấy, toàn bộ bảy mươi mét cầu phao bị phá hủy hỏa toàn. Thiết Hán Cơ trừng trừng mắt nhìn xuống mặt sông, dưới ánh trăng mờ, ánh lửa đỏ, mặt sông như bị nhuộm thành màu đỏ sẫm, xác chết, tay chân vương vãi nổi lềnh bềnh, nội tạng thậm chí bị nổ vương lên cả cành cây. Một ngàn kỵ của hắn cứ như vậy lại bị hủy diệt trên dòng sông này rồi.

- Làm sao... làm sao có thể?

Thiết Hán Cơ run rẩy như không tin vào mắt mình. Thế nhưng chưa hết, lúc này bên phía đối diện lại vang lên hàng loạt tiếng nổ, tuy không to bằng những chiếc thuyền kia, thế nhưng số tiếng nổ lại nhiều hơn không biết bao nhiêu lần. Quách Nhân Quý lập tức biến sắc mặt nói.

- Không xong, đại nhân, nhanh phái người đi cứu Thiết Bảo tướng quân.

Lúc này Thiết Hán Cơ mới tỉnh hồn lại, sau đó sắc mặt đỏ lên tức giận quát.

- Người đâu, kéo bè đến cứu tên ngu ngốc kia trở về đây cho ta.

=====Ta là đường phân cách=====

Thiết Bảo và Thiết Hùng dẫn theo hai ngàn quân truy kích quân Đại Việt. Thế nhưng những binh sĩ Đại Việt lại quá nhanh, quân Tây Gốt lại không thông thuộc địa hình, không thể nào đuổi kịp được quân Đại Việt. Thế nhưng mỗi lần bọn hấn muốn từ bỏ những bóng lưng Đại Việt lại xuất hiện làm bọn hấn lại cố mà đuổi theo, cứ thế bọn hấn bị kéo đi càng ngày càng xa bờ sông.

- Bọn hấn đâu rồi?

Thiết Bảo dẫn quân chạy một lúc liền không nhìn thấy quân Đại Việt đâu nữa. Thiết Hùng nhanh nhạy quan sát xung quanh. Bao vây bọn hấn lại là năm ngọn núi thấp như năm ngón tay tỏa ra bao vây lấy lòng bàn tay là nơi bọn hấn đang đứng, giữa các ngọn núi lại là những thung lũng nhỏ tối om. Thiết Hùng không thể không mở miệng nói.

- Đây quả thực là một nơi phục binh tốt đây.

Àm, âm, âm, âm

Thiết Hùng vừa dứt tiếng, tiếng nổ lập tức vang lên bốn phía, cảnh tượng hấn từng thấy tại Thuận Kiều lần nữa tái hiện lên, quân Tây Gốt lập tức vang lên tiếng hét thảm thiết, máu huyết, nội tạng bung bắn tung tóe khắp nơi. Quân Tây Gốt dần dần trở nên khủng hoảng, bọn hấn không biết chuyện gì xảy ra, mặt đất chột nỏ tung, đồng bọn của bọn hấn lập tức đi đòi nhà ma.

- Là Thần đang trừng phạt chúng ta.

Tinh thần binh sĩ trở nên khủng hoảng lên. Thiết Hùng quát lớn.

- Đây là vũ khí của Đại Việt, không phải thần gì cả. Ổn định đội hình, chúng ta rút lui.

- Giết!

Thế nhưng lúc này tiếng hô giết vang trời, binh sĩ Đại Việt đông như kiến cỏ lập tức từ trong các thung lũng tràn ra. Dẫn đầu là một viên tiểu tướng quân mặc lịch mũ giáp, nhưng tiếng quát non nớt lại tràn đầy sát khí.

- Giết cho ta.

Àm, âm, âm

Vô số đạn pháo, cung tiễn từ trên cao trút xuống đầu quân Tây Gốt, vốn trận hình đã không ra gì, bị đạn pháo bắn tới tấp thần hồn nát thần tính, quân Tây Gốt đã đến bờ vực sắp sụp đổ, quân Đại Việt lập tức nhào đến chém giết, quân Tây Gốt tan tác chống cự vô cùng yếu ớt.

- Ổn định, ổn định đội hình.

Thiết Bảo và Thiết Hùng lúc này cũng bày ra thực lực của mình, hai người vung vẩy đôi chùy, vô cùng dũng mãnh, binh lính Đại Việt xông vào liền bị hai cha con đánh bật ra, vô hình các binh sĩ Tây Gốt cũng tìm được chỗ dựa, dần dần có xu hướng tập trung đến bên này. Quân Đại Việt càng phát ra thế công mãnh liệt, thế nhưng binh sĩ Tây Gốt dựa vào hai vị chủ tướng, dùng chính dũng khí của chiến sĩ thảo nguyên chống cự lại. Tình hình lại có chút không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Phòng tuyến sông Cầu (3)

Dù là thời đại chiến tranh vũ khí lạnh hay vũ khí nóng một vị tướng quân dũng cảm liền có thể vực dậy tinh thần cả một đội quân. Binh sĩ Tây Gốt cũng như vậy, bọn hấn là những chiến binh mạnh mẽ của thảo nguyên, quanh năm chiến đấu chứ không phải là những đám tân binh. Qua một hồi hoảng loạn dưới sự dũng mãnh của hai cha con Thiết Bảo, binh sĩ Tây Gốt bắt đầu tập trung lại xung quanh hai người.

Thế nhưng Đại Việt không phải là vương quốc thuần vũ khí lạnh đây, phương hướng Đại Việt đang hướng tới chính là quân đội chính quy, từng bước hiện đại đây. Nguyễn Hiền nhìn thấy binh sĩ Tây Gốt quần liền cười lạnh quát lên.

- Mang dã pháo đến.

Dã pháo chế tạo rất nhanh, sau khi cung cấp cho quân viễn chinh tại quần đảo Sắt xương rèn của Đại Việt cũng không dừng lại mà tiếp tục sản xuất, Chương Thánh quân đi cứu viện cũng liền đem một trăm ỏ.

Nghe lệnh của Nguyễn Hiền quân Đại Việt lập tức lui ra phía sau chừng khoảng trống, mấy chục lực sĩ lập tức khiêng trên vai dã pháo chạy đến, hướng đến quân Tây Gốt đang tập trung đông đúc phía trước.

Thiết Hùng không biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng thấy quân Đại Việt lùi ra liền có dự cảm chẳng lành. Quả nhiên nhìn thấy quân Đại Việt cầm lấy những khúc gỗ lớn, tuy không biết là gì nhưng Thiết Hùng chắc chắn sẽ lợi hại không kém những ống sắt tạo ra tiếng nổ kia.

- Mọi người cẩn thận.

Ầm, ầm, ầm, ầm

Thiết Hùng còn chưa kịp dứt lời những khẩu dã pháo đã khai hỏa. Khác với pháo bình thường, dã pháo quân Đại Việt dùng loại đạn gang tròn rỗng ruột, bên trong chưa đầy bi sắt, khi đạn pháo bắn ra những viên bi sắt này lập tức bung ra sát thương trên diện rộng. Quân Tây Gốt tập trung dày đặc như vậy chính là loại mục tiêu mà dã pháo ưa thích rồi.

Thiết Hùng chỉ cảm thấy máu tươi bắn lên mặt mình, xung quanh các binh sĩ Tây Gốt gào thét thảm thiết ngã xuống, trên giáp da thùng đến mấy lỗ, chỉ một loạt pháo đã có đến hàng trăm binh sĩ bị bắn hạ.

- A! Tay của ta.

Bỗng nhiên Thiết Bảo bên cạnh hét lên đau đớn ngã xuống, Thiết Hùng quay lại đã thấy Thiết Bảo nằm trên vũng máu, vai trái hằn thũng hai lỗ đạn thật lớn. Thiết Hùng vội đỡ lấy cha mình hỏi lớn.

- Cha, ngài không sao chứ?

Thiết Bảo sắc mặt tái nhợt vì đau đớn và mất máu, hấn cảm giác như cánh tay này như không còn thuộc về mình nữa. Đau đớn làm hấn như muốn lịm đi nói gì đến trả lời con trai cung. Thấy cha mình không trả lời Thiết Hùng quát lớn với thân binh bên cạnh.

- Lập tức dẫn theo người đưa cha ta về phía sau, ta yểm trợ các người đi.

Thân binh cũng bị vũ khí của Đại Việt dọa đến sợ mất mật, vừa nghe thấy Thiết Hùng nói lập tức đỡ lấy Thiết Bảo lên ngựa chạy đi. Quân Tây Gốt thấy vậy đại bộ phận lập tức tan vỡ chạy theo chủ tướng, ở lại với Thiết Hùng cũng chỉ còn bất quá hai trăm người.

- Giết!

Nguyễn Hiền nhìn thấy trận tiền quân địch tan vỡ lập tức lần nữa phát lệnh tấn công. Quân Đại Việt gào thét xông lên phía trước.

- Giết! Đừng để cho bọn nó chạy thoát.

Thế nhưng hai trăm binh sĩ ở lại cùng Thiết Hùng đã chặn ngang con đường phía trước. Thiết Hùng quát lên.

- Các binh sĩ, hôm nay chúng ta sẽ hi sinh ở đây. Chiến thần trên cao chờ lấy chúng ta. Giết!

- Giết!

Hai trăm binh sĩ gào thét xông lên, thế nhưng rất nhanh bọn hấn liền bị hàng ngàn quân Đại Việt bao phủ lấy. Đám này chiến đấu vô cùng dũng cảm, nếu không muốn nói là cuồng tín. Lấy Thiết Hùng dẫn đầu hai trăm binh sĩ này như mũi thương đâm vào bức tường Đại Việt.

Quả thực nếu là một đội quân nào khác chắc chắn đã bị dự cuồng tín của bọn hấn giết đến tan nát. Thế nhưng quân Đại Việt cũng có tín ngưỡng. Tín ngưỡng của bọn hấn chính là quê hương, là đất nước, là chiến đấu vì gia đình ở phía sau, vì bệ hạ ở phía trên, so dũng cảm quân Đại Việt càng dũng cảm, so tình nhuệ quân Đại Việt lại càng tình nhuệ không thua kém. Bởi vậy mũi thương Tây Gốt đâm vào lập tức gãy vỡ, ngoại trừ Thiết Hùng dũng mãnh vô địch, một mình quần nhau với năm binh sĩ Đại Việt vẫn có thể giết được thì hai trăm binh sĩ Tây Gốt chẳng mấy chốc liền bị giết sạch không còn.

Nguyễn Hiền cũng không nằm trong đội quân chặn hậu nên không nhận biết Thiết Hùng, nhưng đối với sự dũng mãnh của tướng địch Nguyễn Hiền không thể không khâm phục. Hiện tại Thiết Hùng đang quần nhau với hai mươi binh sĩ Đại Việt, toàn thân hấn mang thương tích thế nhưng lực chiến không giảm, vẫn giết đến binh sĩ Đại Việt không dám tiếp cận quá gần.

- Bắt hấn lại.

Theo lời Nguyễn Hiền vài binh sĩ lập tức đem dây thừng chạy đến, một đầu dây thừng buộc vào một viên đá nặng.

- Ném.

Các binh sĩ lập tức ném ra dây thừng, đầu dây mang theo đá nặng lập tức bay đi quán chặt vào tay, chân, cổ của Thiết Hùng mấy vòng.

- Kéo.

Theo hiệu lệnh các binh sĩ lập tức kéo căng ra sợi dây, Thiết Hùng quát lớn một tiếng gồng người lên, mấy binh sĩ Đại Việt vậy mà không thể kéo đổ được hấn. Thế nhưng lúc này những binh sĩ bao vây Thiết Hùng đã xông đến, tròng thương trong tay quất mạnh vào khớp chân của Thiết Hùng. Thiết Hùng gào lên một tiếng đau đớn liền quy xuống, thân thể mất trọng tâm liền bị kéo ngã xuống, mấy binh sĩ nhào đến dùng dây thừng buộc chặt hấn lại.

- Báo cáo đại nhân, tướng giặc đã bị bắt.

Bởi Nguyễn Hiền cũng không phải là tướng quân nên binh sĩ liền hô hấn là “đại nhân” mặc dù hấn là “tiểu nhân”. Nguyễn Hiền cũng không vội nói chuyện với Thiết Hùng mà nói.

- Ném hấn lên xe chờ về doanh trại giam lại, chờ bắt được tên còn lại liền thẩm vấn.

- Đại nhân, chúng ta có cần đuổi theo hay không?

Nghe binh sĩ hỏi Nguyễn Hiền lắc đầu.

- Thu dọn chiến trường đi. Còn lại đã có Trần tướng quân lo liệu.

Thiết Hùng bị ném lên trên xe ngựa. Vừa rồi hấn nghe không hiểu tên nhóc kia nói gì, nhưng nhìn điệu bộ của Nguyễn Hiền hấn lại có thể đoán ra được. Cha hấn không hay rồi.

Đúng như đoán của Thiết Hùng, Thiết Bảo được các binh sĩ hộ tống đến gần bờ sông liền thấy trên mặt sông tràn đầy khói lửa, xác chết của binh sĩ Tây Gốt trôi trên dòng sông bị dòng nước xiết đẩy đến xuống hạ lưu.

- Cầu phao? Cầu phao đâu rồi?

Các binh sĩ Tây Gốt trở nên hoảng loạn, bọn hấn không thấy cầu phao của mình đâu cả. Thiết Bảo lúc này đau đớn đã rút đi liền giữ được sự tỉnh táo. Lúc này hấn vậy mà mới biết con trai hấn chặn hậu để hấn chạy đi. Lòng Thiết Bảo đau như cắt, sự hung hãn của Đại Việt hấn đã được thể nghiệm, cont rai hấn tuyệt đối là dữ nhiều lành ít. Thế nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ những thứ này. Nhìn binh sĩ nhón nháo Thiết Bảo quát lớn.

- Không cần lo lắng, các người nhìn, đại quân đang kết bè đến đón chúng ta.

Các binh sĩ nhìn bên kia sông, quả nhiên từng chiếc bè lớn đang được quân Tây Gốt chèo sang, chỉ là nước chảy xiết, bè qua sông cũng không dễ dàng. Binh sĩ Tây Gốt như vó được cọc, lập tức hướng bờ đối diện hô hoán, mong đồng bọn có thể nhanh hơn một chút.

Bên này sông Quách Nhân Quý cũng nhìn thấy được quân tiên phong bị đánh toi tã, lướt qua số lượng tuyệt đối cũng chỉ còn bắt quá một nửa so với ban đầu. Quách Nhân Quý nói.

- Đại nhân, xem ra quả nhiên là Đại Việt đã phục kích Thiết Bảo tướng quân. Tiên quân thiệt hại thảm trọng.

Thiết Hấn Cơ hừ lạnh.

- Còn lại bấy nhiêu quân chính là may mắn cho hấn, Mau chóng cho quân lập tiền đồn bên đó, chúng ta cần một điểm đầu cầu bên kia.

Cuối cùng sau khi vượt qua dòng nước xiết, chiếc bè đầu tiên của quân Tây Gốt cũng có thể áp sát được bờ, tàn quân Tây Gốt bên này như được cứu rồi vội nhào đến, bọn hấn không biết ý định của Thiết Hấn Cơ là lập một đầu cầu, bọn hấn chỉ muốn về bú sữa mẹ, à không, uống sữa ngựa an ủi tâm linh vừa bị hù dọa mà thôi.

Ầm, ầm, ầm

Thế nhưng bọn hấn vừa mới vui mừng tiếng nổ lập tức vang lên, đạn pháo không biết từ đâu tới tấp bay đến, một chiếc bè bị trúng đạn lập tức vỡ ra làm đôi, mấy binh sĩ trên bè bị đạn pháo bắn trúng thân thể lập tức tan vỡ. Tiếng kêu giết lập tức từ hướng Đông vọng đến. Dưới ánh trăng mờ những thân hình đồ sộ của chiến tượng lập tức hiện ra trước mặt của những binh sĩ Tây Gốt. Những khẩu pháo trên lưng voi không ngừng nã pháo vào đội hình bè đang vượt sông. Trần Khánh Dư đứng trên lưng voi rút ra bội đao ra lệnh.

- Toàn quân, giết cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Đế Chế Đại Việt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.